

ПИТЪР Ф.

ХАМИЛТЪН

ОСВОБОДЕНИЯТ ЮДА

ЧАСТ ВТОРА ОТ „САГА ЗА ФЕДЕРАЦИЯТА“

ТОМ 1

ПИТЪР ХАМИЛТЪН
ОСВОБОДЕНИЯТ ЮДА
ЧАСТ ВТОРА ОТ САГА ЗА
ФЕДЕРАЦИЯТА

Превод: Александър Попов

chitanka.info

Падането на бариерата около Дайсън Алфа освобождава древната цивилизация на Първите, но това се оказва фатална грешка. Притежаващи превъзхождаща технология и непоносимост към други форми на живот, извънземните започват нечовешка по своите мащаби и жестокост война, която още в първите си дни води до унищожението на цели планети и смъртта на милиони хора.

Раздираната от вътрешни проблеми и противоречия Федерация се оказва неспособна да се защити. Отпорът на Флота е недостатъчен и човечеството е изправено пред реалната перспектива за пълен геноцид. Лидерите на Земята се сблъскват с ужасния избор да продължат съпротивата, която може да доведе до изстреблението на човешкия род, или да започнат отчаяна евакуация в неизследваните дълбини на космоса.

Ще оцелее ли човечеството след безжалостния сблъсък? Дали случващото се е случайност, или отчаяният конфликт е бил подготвен и провокиран от някого? Това е най-важният момент в историята на човечеството — или неговата последна глътка въздух...

„Хамилтън изкусно прехвърля действието от борбата на един завладяващ герой към друг.“

Publishers Weekly

„Никой не съумява да сътвори такава космическа опера, както Питър Ф. Хамилтън.“

Ричард Морган

Питър Хамилтън е роден в Рътленд през 1960 г. и все още живее до язовира Рътленд. Започва да пише през 1987 г. и продава първия си разказ на списание *Fear* през 1988 г. Негови творби са публикувани също в *Interzone* и в антологиите „Мечти“ и „Нови светове“, както и в няколко нискотиражни издания.

Предишните му романи включват поредицата за Грег Мандел: *Mindstar Rising* (1993), *A Quantum Murder* (1994) и *The Nano Flower*

(1995), както и бестселъровата трилогия *Nights Dawn: The Reality Disfunction*, *The Neutronium Alchemist* и *The Naked God*. Публикувани отново от „Пан“ (и „Макмилан“) са *A Second Chance at Eden*, една новела и шест разказа от същата невероятно пълнокръвна вселена, както и *The Confederation Handbook*, безценен наръчник към трилогията *Nights Dawn*. Последните му два романа са *Fallen Dragon* и *Misspent Youth*.

*На Софи Хейзъл Хамилтън
Изобщо не съм знаел колко ми липсваш, докато най-
накрая не се появи.*

СПИСЪК НА ГЛАВНИТЕ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

ФЛОТА

Капитан Уилсън Кайм — експилот на НАСА. Адмирал и главнокомандващ на флота

Рафаел Колумбия — вицеадмирал, началник на планетарната защита

Тарло — лейтенант, флотско разузнаване

Рене Кемпаса — лейтенант, флотско разузнаване

Мортън — каторжник, войник от флота

Оскар Монро — капитан от флота, командир на „Защитник“

Макклейн Гилбърт — капитан от флота

Ана Кайм — съпруга на Уилсън и главен помощник-офицер във флота

Наташа Кърсли — ръководител на проекта „Сиатъл“

Роб Тани — каторжник, войник от флота

Катерин Стюарт — известна още като Котката; каторжничка, войник от флота

Матю Олдфийлд — младши лейтенант в офиса в Париж

Вик Ръсел — младши лейтенант в офиса в Париж

Гуинет Ръсел — младши лейтенант в офиса в Париж

Джим Нуан — младши лейтенант в офиса в Париж

Джон Кинг — лейтенант в офиса в Париж

ДИНАСТИИ

Найджъл Шелдън — съсъздател на технологията на червеевите дупки. Съсобственик на „Транспорт чрез свити пространства“

Ози Фернандес Айзъкс — съсъздател на технологията на червеевите дупки. Съсобственик на „Транспорт чрез свити пространства“

Даниъл Алстър — главен изпълнителен помощник на Найджъл Шелдън

Кембъл Шелдън — пряк правнук с висока позиция в династията Шелдън

Герхард Утрехт — представител на фамилията Браунт, Демократична република Нова Германия

Изабела Халгарт — агент на Звездния странник

Виктор Халгарт — баща на Изабела, агент на Звездния странник

Бернадет Халгарт — майка на Изабела, агент на Звездния странник

Жизел Суинсол — управител на проекта за звездни кораби на династията Шелдън

Отис Шелдън — пилот в проекта за звездни кораби на династията Шелдън

Нелсън Шелдън — началник на отдела по сигурността на династията Шелдън

СЕНАТ

Паула Майо — следовател в Отдела по сигурността на Сената

Жюстин Бърнели — член на земния елит, понастоящем сенатор

Томпсън Бърнели — сенатор на Федерацията, в процес на възкресяване

Илейн Дой — президент на Междузвездната федерация

Патриша Кантил — главен помощник на Илейн Дой

Рамон ДБ — сенатор от Бута, водач на африканската фракция

Криспин Голдрайх — сенатор; председател на бюджетната комисия

Тониея Гал — председател на Асоциацията на жителите на Висшия ангел

ПАЗИТЕЛИТЕ НА СЕБЕСЪЩНОСТТА

Брадли Йохансон — създател на Пазителите на себесъщността

Казимир Макфостър — член на клановете на Пазителите на себесъщността

Брус Макфостър — бивш Пазител, убиец, подчинен на Звездния странник

Стиг Максоубъл — Пазител, водач на екипа в Армстронг Сити

Саманта Макфостър — Пазител, техник на плана за отмъщение на планетата

Олвен Макона — Пазител

Адам Елвин — бивш радикал, началник на снабдяването на Пазителите

ИЗВЪНЗЕМНИ

Точий — извънземно от неизвестен произход

Висшия ангел — разумен извънземен звезден кораб

ПланинаНаЗората — извънземно от расата на Първите от Дайсън Алфа

Звездния странник — враждебно извънземно с неизвестен произход

Куатукс — райел, живеещ на Висшия ангел

СИ — разумен интелект на машинна основа, с човешки произход

ДРУГИ

Мелани Рескорай — знаменитост от унисферата, агент на СИ

Орион — тийнейджър сирак от Силвъргалд

Дъдли Боуз — астроном от университета на Гралмънд, наскоро възкресен

Хоше Фин — детектив от полицията на Дарклеик Сити

Гор Бърнели — глава на Великата фамилия Бърнели

Марк Върнън — инженер

Лиз Върнън — техник по биогенетика, съпруга на Марк

Саймън Ранд — основател на Рандтаун, водач на съпротивата

Алесандра Барон — водеща на новинарско предаване, агент на Звездния странник

Тайгър Панси — актриса в телесензорни драми за възрастни

Пол Крамли — професионален хакер

Каспар Мърдо — главен портиер на клиниката „Сафрън“

Агента — ръководител на персонала, отговарящ за подземната сигурност на Илюмината

Найъл Суолт — младши служител на туристическата компания „Приключения сред Великата Триада“

Едмънд Ли — офицер в отдела по инспекция на товари за Далечината, гара Буунгейт

Микеланджело — водещ на телесензорно новинарско предаване

ПРОЛОГ

От самото начало нещо относно разследването караше лейтенант Рене Кемпаса да се чувства неспокойна. Първото дребно безпокойство изпълзя от подсъзнанието ѝ, когато видя апартамента на върха на сградата, в който живееше жертвата. Беше влизала в подобни апартаменти стотици пъти. Стандартната луксозна квартира в големия град, в която обикновено живееха модните герои на телесензорните сапунени опери. Красиви необвързани хора с работа, която оставяше по-голямата част от деня им свободна, за да могат да се наслаждават на жилищното пространство от около петстотин квадратни метра, безделничейки наред екстравагантните декори, изработени от свръхскъпи интериорни дизайнери. А сценариите са от онези, чиято връзка с реалността е напълно прекъсната, но пък за сметка на това разполагат с драматичния или комедиен потенциал, от който се нуждаят сценаристите.

И все пак ето я и нея тук, само ден след като мрежовата стрелба на Пазителите, с която бяха заклеили президент Илейн Дой като агент на Звездния странник, бе излъчила кадри от точно такъв апартамент на последния етаж на обновен заводски блок в Дарока, столицата на Аревало. Масивната преходна дневна се състоеше от широк слънчев балкон, който гледаше над река Касп, течаща през сърцето на града. Като всички столици на успешните планети от етап едно Дарока представляваше пъстър колаж от паркове, елегантни сгради и широки улици, които се простираха чак до хоризонта. Под бронзовите сутрешни слънчеви лъчи той проблясваше с ярки краски, които засилваха изяществото на панорамата.

Рене поклати леко изумено глава, озовала се пред невероятната гледка. Дори с приличната заплата от флота тя никога нямаше да може да си позволи наема на този апартамент. А в момента той се изплащаше от три момичета в първия им живот. Всяко от тях беше на по-малко от двадесет и пет години.

Една от трите се бе заела да разведе Рене и Тарло из апартамента: Катриона Салийб, дребно двадесет и две годишно момиче с дълга къдрава черна коса, облечено в простичка зелена рокля на люлякови райета. Само че Рене можеше да познае марката „Фон“, а това означаваше, че цената на роклята бе над хиляда земни долара. Момичето я използваше като ежедневна дреха. Е-кономът на Рене изведе досието на Салийб във виртуалното ѝ зрение; беше младши член на Великата фамилия Мориши и работеше в банка в най-големия финансов район на Дарока.

Двете ѝ приятелки бяха Триша Марина Халгарт, която се занимаваше с реклама на продукти във „Векдейл“, филиална компания на Халгарт, проектираща шикозни домашни системи, и Изабела Халгарт, която бе започнала работа в модерна арт галерия в центъра на града. Пасваха на профила на случая: три необвързани момичета, които делеяха жилище в града и се забавляваха заедно, докато изчакваха началото на истинските си кариери или пък появата на не по-малко богати и добре поставени съпрузи, които да ги отведат в закупено от слят финансов тръст имение. В него младото семейство щеше да произведе заложената в договора бройка деца.

— Имате си страхотно местенце — каза Тарло, докато се разхождаха из хола.

Катриона се обърна и го награди с усмивка, която таеше много повече от учтивост.

— Благодаря, на фамилията е и затова ни излиза евтино.

— Сигурно правите доста щури партита, а?

Усмивката ѝ стана предизвикателна.

— Може би.

Рене го погледна с раздражение. Трябваше да изпълняват задълженията си, а не да свалят потенциалните свидетели. Той ѝ се ухили в отговор. Идеалните му бели зъби проблеснаха на загорялото му красиво лице. Рене бе виждала на какви успехи е способна тази усмивка в клубовете и баровете в Париж.

Катриона ги заведе в кухненската част, отделена от хола чрез голям, покрит с мрамор плот за закуска. Кухнята беше свръхмодерна и оборудвана с всички възможни играчки и удобства, вградени в лебедовобели яйцевидни стенни модули. Рене някак не можеше да си

представи как всичко това служи за истинско готвене, дори с тези сложни на вид готварски работи.

Другите две момичета седяха на столовете до бара.

— Триша Марина Халгарт? — попита Рене.

— Аз съм.

Момичето се изправи. Лицето ѝ имаше сърцевидна форма и светломаслинен тен, а около лешниковокафявите ѝ очи се извиваха тъмнозелени ОВ-татуси с формата на пеперудени криле. Беше облякла халат, който беше с няколко номера по-голям от нейния размер, сякаш беше защитна броня. Марина не спираше да стиска пухкавата материя, придърпвайки я все по-плътнo около себе си. По пръстите на босите ѝ крака имаше сребърни пръстени.

— От флотското разузнаване сме — каза Тарло. — С лейтенант Кемпаса разследваме случилото се с вас.

— Имате предвид наивността ми — сопна се тя.

— Спокойно, скъпа — каза Изабела Халгарт и прегърна Триша през раменете. — Тези са от добрите. — Изправи се и се обърна към следователите.

На Рене ѝ се наложи да извие леко глава нагоре. Изабела беше с няколко сантиметра по-висока от нея, почти колкото Тарло. Беше облечена със силно впити дънки, които очертаваха краката ѝ. Дългата ѝ руса коса беше събрана в единична опашка, която стигаше до бедрата ѝ. Беше олицетворение на небрежната елегантност.

Усмивката на Тарло се разшири. Рене искаше да го блъсне в стената, да го предупреди да се държи професионално и да размаха пръст, за да подсили впечатлението. Вместо това се постара да не обръща внимание на ухажването, което течеше около нея, и каза:

— Разследвала съм няколко подобни случая, госпожице Халгарт. Опитът ми е показал, че жертвата рядко е наивна. Пазителите са разработили изключително изтънчено операциите си през годините.

— Години! — изсумтя Катриона. — И още не сте ги заловили?

Рене запази учтивото си изражение.

— Вярваме, че развързката на случая е близо.

Трите момичета си размениха недоверчиви погледи. Триша седна отново, стискайки робата си.

— Знам, че това не ви е приятно — каза Тарло. — Но ще ви помоля като начало да ми кажете името на мъжа.

Усмивката му омекна до съчувствено насърчаване.

Триша кимна неуверено.

— Разбира се. Хауърд Лианг. — Тя се усмихна немощно. — Предполагам, че това не е истинското му име?

— Не — каза Тарло. — Тази самоличност обаче несъмнено е натрупала много данни в киберсферата на Дарока. Екипите ни от софтуерни криминалисти ще сглобят много асоциирани файлове. Можем да проверим информацията, свързана с фалшивата самоличност, къде е била въведена, вероятно и кой е свързан с разработката ѝ. Всяка частичка е от помощ.

— Как се срещнахте? — попита Рене.

— На едно парти. Доста често ходим на партита. — Тя погледна крадешком към двете си приятелки, търсейки подкрепа.

— Това е страхотен град — каза Изабела. — Дарока е богата планета. Хората тук имат пари и време да се забавляват.

Тя стрелна Тарло с поглед, в който гореше пламъче на интерес.

— С Триш сме от династия, Катриона е от Велика фамилия. Какво да ви кажа? Присъствието ни е силно желано.

— Хауърд Лианг богат ли беше? — попита Рене.

— Не разполагаше с тръстов фонд — каза Триша и се изчерви. — Поне каза, че няма. Фамилията му уж била от Велейн. Каза, че са минали няколко години от първото му подмладяване. Харесваше ми.

— Къде работеше?

— В стоковата борса в „Риджън Файненшъл“. Господи, дори не знам дали това е вярно. — Тя притисна ръка към челото си и го разтърка силно. — Не знам колко възрастен е наистина. Не знам нищо за него. Това ми е най-противното в цялата ситуация, не че открадна сертификата ми за авторство, не че изтри спомените ми. Просто... да те измамат така. Толкова е глупаво. Отделът по сигурността на фамилията ни изпраща достатъчно предупреждения. Никога не съм мислила, че може да се случи и на мен.

— Моля те — каза Тарло. — Не се вини. Тези хора са професионалисти. По дяволите, вероятно ще измамат дори и мен. Кога за последно го видя?

— Преди три дни. Излязохме за вечерта. Бях поканена в клуб „Борн“, имаше някакво събитие там, премиерата на нова серийна драма. След това вечеряхме и се прибрах вкъщи. Така мисля.

Домашната система на апартамента твърди, че съм се прибрала в пет сутринта. Не си спомням нищо след вечерята. Тогава ли са го направили?

— Вероятно — каза Рене. — Господин Лианг споделяше ли апартамента си с някого?

— Не. Живееше сам. Запознах се с няколко от приятелите му. Мисля, че бяха от „Риджън“. Излизахме само от няколко седмици. Достатъчно, за да сваля гарда си, предполагам. — Тя тръсна ядно глава. — Не понасям това. Цялата Федерация си мисли, че вярвам, че президентът е извънземно. Никога вече няма да мога да погледна в очите колегите си. Ще трябва да се върна на Солидад, да променя лицето си и да използвам ново име.

— Това вероятно ще помогне — каза нежно Тарло. — Но преди това трябва да те подложим на няколко теста. Долу във фойето чака екип криминалисти. Могат да направят това в клиника или тук, където ти е по-удобно.

— Направете го тук — каза Триша. — Да приключваме с всичко това.

— Разбира се. Друг екип ще претърси апартамента му.

— Какво очаквате да намерите там? — попита Изабела.

— Образци от ДНК-то му, разбира се — отвърна Рене. — Кой знае какво друго ще намерим, особено ако са го използвали като база за операцията. Освен това ще изтеглим файловете от личните му записи в „Риджън Файненшъл“ и ще поискам да потвърдите, че са негови. Ще ни е от помощ, ако разполагаме с негова снимка.

— Няма ли вече да си е направил препрофилиране? — попита Катриона.

— Да. Но ние ще съсредоточим разследването си върху миналото му. Там ще се крият следите към произхода му. Трябва да разберете, нужно е да изобличим цялата организация на Пазителите. Това е единственият начин Лианг да получи справедливо наказание. Няма да преследваме единствено него.

Останаха още двадесет минути в апартамента. Взеха показания от момичетата, а след това ги оставиха на екипа от криминалисти медици. Рене бе преполовила пътя до вратата, когато спря и замислено огледа големия хол. Триша влизаше в спалнята си заедно с двама от криминалистите.

— Какво? — попита Тарло.

— Нищо. — Тя погледна Катриона за последно, преди да излезе.

— Хайде — каза той в асансьора, докато слизаха обратно към фойето. — Познавам те. Нещо те тормози.

— Дежа вю.

— Какво?

— Виждала съм тази сцена и преди.

— Аз също. Всеки път, когато Пазителите наводнят унисферата с мрежова стрелба, шефът ни праща, за да огледаме местопрестъплението.

— Да, значи ти също трябваше да се усетиш. Помниш ли Миниля?

Тарло се намръщи, докато вратите се разтваряха. Двамата излязоха във фойето.

— Смътно. Беше преди четири години. Само че там си имахме работа с няколко момчета, които деляха общ апартамент.

— О, и какво от това? На сексист ли ще ми се правиш? Има разлика само защото са момичета, така ли?

— Хей!

— Беше абсолютно същата ситуация, Тарло. А и преди сме се занимавали с изцяло момичешка група.

— На Нзегга, Ейприл Галар Халгарт. Бяха дошли на почивка.

— Не забравяй и Бувангва.

— Добре, какво имаш предвид?

— Не обичам повторенията. А Пазителите знаят добре, че ще ги хванем много по-лесно, ако се придържат към една и съща процедура.

— Не виждам модел в случая.

— Не е точно модел.

— Какво тогава?

— Не съм сигурна. Повтарят една и съща процедура. Това не е характерно за тях.

Тарло излезе през въртящите се врати на фойето и използва е-конома си, за да поръча такси.

— Пазителите не разполагат с много възможности за избор в случая. Безспорно в галактиката се намират изключително много глупави млади Халгартови, но условията им на живот в обществото

позволяват ограничен брой варианти. Не Пазителите се повтарят, а Халгарт.

Рене се намръщи, когато таксито спря пред тях. Беше прав, макар и тя да не разсъждаваше по същия начин.

— Мислиш ли, че отделът по сигурността на Халгарт провежда операция по залавяне? Че са използвали Триша като примамка?

— Не — каза разпалено той. — Бъркаш. Ако беше операция по залавяне, щяха да пипнат Лианг още първата нощ, когато се е запознал с Триша. Самоличността му може и да е издържала на преглед от страна на „Риджън Файненшъл“, но на проверка на Халгарт... в никакъв случай.

— Няма начин да не провеждат операции по залавяне. Ако аз бях на мястото на старшите Халгарт, щях да съм дяволски ядосана, че Пазителите постоянно взимат за мишени членове на фамилията.

Тарло се облегна в кожената облегалка на таксито.

— Несъмнено оказват доста голям натиск върху шефката.

— Не мисля, че е това. Ако провеждаха подобна операция, щяха да ни кажат.

— Дали?

— Добре, може би нямаше — каза тя, — но тъй като това не е било операция по залавяне, значи и без това няма значение.

— Не знаем дали не е било точно такава операция.

— Не са заловили Лианг и не са ни уведомили, а на този етап вече щяха да са го направили.

— Или пък щяха да са заети с проследяването на Лианг и нямаше да искат да го подплашат, като ни кажат.

— Не е това. — Беше ѝ неудобно даже да погледне към Тарло. — Нещо не е наред. Направено е твърде чисто.

— Твърде чисто ли?

Недоверието в гласа му я накара да трепне.

— Да, знам, знам. Само че нещо не ми дава мира. Този апартамент на последния етаж, тези момичета, всичко сякаш крещи: „Тук има глупави богати деца, елате да им одерете кожата.“

— Не разбирам. Кой е сбъркал, Пазителите или Халгарт?

— Ами... Добре, не мисля, че може да са били Халгарт, освен ако наистина не е било операция по залавяне.

Той ѝ се ухили.

— Ставаш параноична като шефката, щом стане дума за конспирации. Остава да обвиниш Звездния странник.

— Може. — Тя му се усмихна леко. — И въпреки това ще й кажа, че има нещо странно в този случай.

— Кариеристко харакири.

— Стига де! Какъв детектив си? Предполага се, че трябва да следваме интуицията си. Не гледаш ли полицейски сапунени опери?

— Предаванията по унисферата са за хора, които нямат собствен живот. Моите вечери са заети.

— Да — каза подигравателно тя. — Още ли си слагаш флотската униформа, когато излизаш по клубовете?

— Аз съм флотски офицер. Защо да не го правя?

Рене се засмя.

— Господи! Наистина ли има ефект?

— Ако успееш да намериш момичета като тези трите.

Тя въздъхна.

— Слушай — каза той. — Говоря сериозно. Какво можеш да кажеш на Майо? Че имаш предчувствие. Тя просто ще те нареди като за световно. И изобщо не разчитай да те подкрепя. Нямаше нищо нередно.

— Шефката оценява преценката ни за случаите. Винаги казва, че трябва да възприемем по-холистичен подход при решаването на престъпления.

— Да, холистичен, а не медиумски подход.

Четиридесет минути по-късно, когато пристигнаха в парижкия офис, те още спореха. Петима униформени флотски офицери стояха пред офиса на Паула Майо.

— Какво става? — попита Тарло Алик Хоугън.

— Колумбия е вътре с нея — каза командирът. Изглеждаше доста нервен.

— Исусе! — прошепна Рене. — За фиаското в ЕлЕй ще да е. Трябваше да тръгна по следите от операцията тази сутрин.

— Всички трябваше да правим това — каза Хоугън. Откъсна с мъка поглед от затворената врата. — Открихте ли нещо на Дарока?

Рене се опитваше да измисли какво да каже. Хоугън се придържаше стриктно към учебниците.

— Стандартна операция на Пазителите — каза бързо Тарло. Взираше се напрегнато в Рене. — Оставихме криминалистите да си свършат работата на местопрестъплението.

— Добре. Дръжте ме в течение.

— Да, сър.

— Стандартна операция — каза язвително Рене, докато вървяха към бюрата си.

— Току-що ти спасих задника — каза Тарло. — Можеш да кажеш за всякакви такива интуитивни заключения на шефката, но не и на Хоугън. Тоя малък задник се интересува само от отметките в празните полета.

— Добре, добре — промърмори тя.

Паула Майо излезе от офиса с чантата си и малкото рабакасово растение, което държеше на перваза си. Зад нея със зачервено лице стоеше Рафаел Колумбия, облечен в пълната си адмиралска униформа.

Рене никога не бе виждала Майо така разстроена. По гръбнака ѝ плъзнаха студени тръпки. Нищо досега не бе вадило шефката им от равновесие.

— Довиждане — каза Майо на целия офис. — Благодаря на всички за здравата работа, която свършихте под мое ръководство.

— Паула? — каза зяпнал Тарло.

Тя поклати леко глава към него и той млъкна. Рене наблюдаваше как Паула Майо излиза, сякаш гледаше погребална процесия.

— Командир Хоугън — каза Колумбия. — Може ли да поговорим. — И изчезна обратно в офиса на Майо. Алик Хоугън почти изприпка след него. Вратата се затвори.

Рене седна тежко.

— Това не е истина — прошепна невярващо. — Не могат да се отърват от нея. Тя е проклетата Дирекция.

— Само че ние не сме Дирекцията — каза тихо Тарло. — Вече не.

1

Пронизителните изстрели на йонни пистолети запращяха по говорителите и отекнаха в офиса на отдела по сигурността в ЕлЕй Галактик. Удавиха се бързо сред писъците. Командир Алик Хоугън наблюдаваше екраните ужасен и вцепенен, докато убиецът се оттегляше от мъртвото тяло на Казимир, тичаше през централния площад на терминала Каралво и стреляше с пистолета си. Ужасени пътници се просваха на пода или се криеха зад перилата.

— Отряд Б са на горното ниво на площада — докладва Рене от конзолата си. — Имат пряка видимост към него.

— Свалете го — нареди Хоугън.

Наблюдаваше зърнестия образ на една от камерите, когато йонният заряд на снайпериста на отряда удари убиеца. За кратко припламна корона от пурпурни искри, която очерта бягащата фигура.

— По дяволите! — изсъска Хоугън.

Удариха нови два йонни заряда. По площада пръскаха фонтани от искри, които прогаряха стени и рекламни панели. Хората пищяха, а по дрехите им се гърчеха електрически пипала и пърлеха кожата им. Задействаха се противопожарните аларми и воят им се сля с общата какофония.

— Носи костюм със силово поле — възкликна Рене. — Не могат да проникнат от това разстояние.

Хоугън отвори иконата за обща комуникация във виртуалното си зрение.

— Всички отряди да се насочат към мишената. Преследвайте го, докато не излезе на открито, тогава открийте огън. Претоварете силовото поле.

Докато наблюдаваше как отрядите се залавят с изпълнението на новата тактика, екраните по всички конзоли започнаха да премигват. Във виртуалното му зрение червени предупредителни графики изскочиха върху интерфейса с мрежата на гарата.

— Местните мрежови възли са заразени с caos-софтуер — докладва е-кономът му. — Контролиращият ОИ се опитва да ги изчисти.

— По дяволите! — Юмрукът на Хоугън се стовари глухо върху конзолата. В другия край на стаята сенатор Бърнели се надигаше от мястото си. Изглеждаше покрусена, младото ѝ лице беше изкривено от някаква неизмерима вина. Още образи от камерите изчезнаха от екраните във водовъртеж от смущения. Остана единствено образът на убиеца, заснет от сензор на тавана. Хоугън го гледаше как тича по рампата към перон 12А. Двама флотски офицери го преследваха на разстояние от около сто метра. Размениха си йонни изстрели. Образът се разводни в сива мъгла. От гърлото на Хоугън се изтръгна дрезгав стон. Това не можеше да е истина! Беше абсолютен провал. Още по-лошо, случваше се пред сенатора, която им бе поднесла първата истинска следа към Пазителите, следа, която Хоугън бе последвал с отчаяно нетърпение.

Виртуалната ръка на Хоугън прелетя над иконите и издърпа защитените аудиоканали за връзка между отрядите. Поне специализираните системи на флота не бяха твърде лошо засегнати от caosа.

— На перона е, на перона е!

— С вас сме, качваме се на дванадесет-А по втората рампа.

— Стреляме.

— Чакайте! Не, цивилни!

— Вик, къде си?

— Идва влак.

— Вик? За Бога!

— Мамка му! Скочи долу. Повтарям, преследваният е върху релсите. Върху релсите, които водят на запад.

— След него — нареди Хоугън. — Рене, разполагаме ли с някого отвън?

— Отряд 3 е наблизо. — Тя изтегляше архитектурни планове на повърхността от портативната система, която не беше поразена от caosа. — Тарло, там ли си, можеш ли да го пресрещнеш?

— Заемаме се. — Краткият коментар на Тарло беше придружен от тропот.

Хоугън смътно усети, че сенаторът и телохранителите ѝ напускат офиса на отдела по сигурността. Е-кономът му бе призовал полупрозрачна триизмерна карта на терминала Каралво във виртуалното му зрение. Релсовият път, водещ от перон 12А на запад, се плъзгаше към широка местност от стотици пресичащи се пътища, основна кръстопътна зона между пътническия терминал и товарния двор, която в края си се извиваше към планината от портали на пет километра на север.

— Няма да успее — прошепна Хоугън. Обърна се към Тълок, офицера за свръзка на отдела по сигурността на ТСП. — Разполагате ли с екипи отвън?

Мъжът кимна.

— Три екипа. В момента се събират. Каосът затруднява нещата, но те разполагат с чисти комуникационни канали. Не се тревожете, ще го обградим в кръстопътната зона. Никъде няма да иде.

Хоугън огледа отново офиса и видя обърканите погледи на хората, които се взираха в безполезните си конзоли. Сега можеха само да чакат, докато ОИ изчисти мрежата на гарата. Долу, на първото ниво, екипите си разменяха координати. Имплантите му обозначаваха местата им върху картата. Оформяха широк груб кръг, който ограждаше западния път от перон 12А. Рене подаваше поток от заповеди, опитвайки се да запълни дупките.

— Слизам долу — обяви Хоугън.

— Сър? — Рене отклони вниманието си от тактическата ситуация и го погледна изненадано.

— Поеми командването тук — каза ѝ той. — Може и да успее да помогна долу.

Зърна съмнение в погледа ѝ, но тя каза само:

— Да, сър.

Хоугън беше наясно колко повсеместна е станала тази несигурност сред офицерите под негово командване. Служителите в офиса в Париж, който бе наследил от Паула Майо, никога не го бяха възприемали като нещо повече от човека на адмирал Колумбия, политически парашутист, който не е истински квалифициран за работата. В началото на тази наблюдателна операция се бе надявал, че ще спечели уважението им. Сега и тази надежда сякаш бе изчезнала с появата на убиеца.

Каосът, който сееше електронно опустошение в ЕлЕй Галактик, вече се усещаше и на физическо ниво. Хоугън трябваше да използва стълбищата в края на блока с офиси на Каралво, за да стигне до площада долу. Системите за сигурност на всички асансьори в сградата се бяха задействали и те бяха спрели в шахтите. Той се втурна по стълбите от офиса. Наоколо жужеше поток от паникьосани хора. Уплашени от убийството и преследването и объркани от срива на локалната мрежа, те не знаеха накъде да бягат. Фактът, че почти всяка аларма бучеше и из въздуха над тях се плъзгаха противоречащи си алени холограмни стрелки, утежняваше още повече ситуацията.

Хоугън ги разбута, без да обръща внимание на ругатните по негов адрес. Слушаше защитените комуникационни канали на отрядите. Положението не изглеждаше добре. Имаше твърде много въпроси, твърде много хора крещяха: „Накъде?“. Всички разчитаха прекомерно на офицерите в офиса, които координираха операцията и ги поддреждаха в спретнати формации, докато наблюдаваха ситуацията през главните сензори на гарата. „Трябва да променим тренировъчните процедури“, помисли си Хоугън. Картата му показваше нацърбения кръг, образуван от офицерите му и екипите на ТСП, който бавно се затягаше около предполагаемата позиция на убиеца.

Извади йонния си пистолет, докато тичаше нагоре по рампата към перон 12А. Малкото останали пътници се бяха свили до стените и колоните. Трепнаха, когато той изтича покрай тях и скочи върху релсите. Натрапчиви кехлибарени холограми в края на перона го предупредиха да не продължава по-напред. Той не им обърна внимание и се втурна към края на терминала, където слънчевата светлина струеше през високия сводест таван. Гласът на Рене все още бе спокоен и уравновесен, докато даваше инструкции на хората накъде да завият и в коя посока да поемат. Въпреки това в примката, която се затягаше около убиеца, все още имаше големи пролуки. Хоугън стисна челюст и си замълча, но беше разгневен заради нескопосаното им разгръщане. Чак когато се показа под калифорнийските слънчеви лъчи, разбра причината. Цялата кръстопътна зона, която на виртуалната му карта представляваше подреден гоблен от различни пътища, всъщност беше негостоприемен терен от бетон и стомана, който се простираше на километри във всички посоки. От едната страна се намираха големите складове и подемните кранове на двора за товари, а

машините и роботите се движеха непрестанно. Пред него обаче дузини влакове се извиваха през кръстопътната зона: от тежки километрични товарни влакове, дърпани от огромни машини „ОН9“ до трансглобални кръгови влакове; двадесетвагонни междугарови стрелочници, както и изящните бели експреси, които се стрелкаха с плашещо високи скорости. Изпълваха въздуха с металическо пицене и гръмотевично трещене, постоянна какофония, върху която се наслагваше дрънчене, предизвикано сякаш от сблъсъците между малки кораби. Това бе шум, за който никога не си бе давал сметка, докато се возеше в удобните вагони на първа класа на пътническите влакове.

Атаката с caos не се бе отразила на контрола на трафика на гарата. От ТСП, винаги нащрек за саботаж или дори за естествени бедствия, използваша самостоятелно свръхусложнено кодиране, за да поддържат пълна ефективност на комуникациите и контрол над влаковете по всяко време и при всякакви обстоятелства. Бяха удържали дори по време на атаката срещу Изгубените²³.

Хоугън почти спря в крачка, когато на петдесет метра от лявата му страна изсвистя бърз товарен влак. Усети как въздушната дيريا облиза лицето му. Няколко членове на отрядите се виждаха в разгърнатата формация в далечината пред него. Всички държаха оръжията си в готовност и се опитваха да гледат едновременно във всички посоки.

Хоугън докосна виртуалната икона, която го свърза директно с Тълок.

— За Бога, спрете трафика тук! Ще ни смелят на каша върху терена.

— Съжалявам, Алик, вече опитах. От транспортния контрол няма да го направят без правителствено пълномощно.

— Мамка му! — В този миг Хоугън видя, че един от хората му изведнъж се втурна настрана. По линията, върху която стоеше допреди миг, се затътри стометрова змия от резервоари, теглени от машина „ОН4“. — Рене, накарай адмирал Колумбия да подпали задниците на ТСП. Искам проклетите влакове да бъдат спрени. Веднага!

— Работа по въпроса, сър. Каосът почти е изхвърлен от системата. Би трябвало да разполагаме с пълно покритие до няколко минути.

— За Бога! — Изплю се задъхано. „Точно колко гадости могат да се изсипят на главата на човек за един ден?“ Отстъпи забързано от релсовия път и се затича към неравната линия на отрядите пред него. — Добре, да се организираме малко по-добре. Кой последен видя целта със собствените си очи?

— Преди няколко минути, беше на двеста метра пред мен, движеше се на северозапад.

Виртуалното зрение на Хоугън разпозна обадилия се като Джон Кинг и той маркира позицията му на картата.

— Видях го, сър. От другата страна на платформения влак е — каза Гуинет Ръсел. Намираше се на почти половин километър от Джон.

— Кога? — попита настоятелно Хоугън.

— Скочи зад него може би преди минута, сър.

— Потвърждавам — каза Тарло. — Отрядът ми се движи на север от Гуинет. Платформеният току-що ни застигна. Той е от другата му страна.

Хоугън сканира посоката, в която се бе разгърнал отрядът на Тарло според индикаторите на картата. Бързодвижещ се влак с цилиндрични контейнери свистеше по релсите между него и отряда. Стори му се, че вижда през пролуките между контейнерите друг влак, който се движи отвъд него. Може и да беше платформеният. Виждаше само неясни движещи се петна.

Последва кратко затишие и той чу пронизителното жужене от канавката от дясната му страна, звук от високоволтови кабели. Погледна надолу към нея намръщен. Беше предположил, че е някакъв ензимноподсилен отточен канал в случай на бури, около три метра широк и един дълбок. Сивата повърхност се дуплеше леко и цялата канавка се движеше по повърхността, свързвайки се с друга, успоредна на нея, на около двадесет метра.

„Маглев^[1] релсов път!“

Хоугън се хвърли върху твърдите гранитни стърготини и покри главата си с ръце. Униформеното му сако се развя като платно, попаднало в торнадо. За миг си помисли, че въздушното налягане ще е достатъчно силно, за да го повдигне от повърхността. Извика нечленоразделно наред разтърсващия костите вой, докато в него бушуваше животински страх. В следващия миг експресът отмина, а задната му светлина премигваше в далечината.

Отне му минута, преди отново да може да стъпи на краката си. Бавно и с мъка се изправи и нервно огледа безобидната на вид канавка за следи от друг експрес.

— Не е тук — каза Тарло. — Сър, изпуснахме го.

Картата на Хоугън му показва голямо струпване на членове на отрядите по продължение на един от релсовите отсеци. В средата се намираше Тарло.

— Не е възможно — настоя Гуинет. — За Бога, видях го зад влака.

— Ами, не е тръгнал насам.

— Накъде тогава, дявол да го вземе?

— Някой вижда ли го? — попита Хоугън.

Отвърна му хор от „Не е тук“ и „Не, сър“.

Докато се отдалечаваше нестабилно от маглев-пътя, виртуалното му зрение му показва мрежата на гарата, която бавно се възстановяваше. Рене бе изровила контролно разписание на влаковете, които минаваха през кръстопътната зона, и го използваше, за да предупреждава всички за приближаващи се опасности.

— Задръж всички на позициите им — каза ѝ той. — Искам периметър около тази разпределителна зона. Не може да е стигнал до края ѝ. Ще я държим затворена, докато не разполагаме отново с пълно електронно покритие.

— Да, сър — отговори тя. — О, току-що получихме допълнителна помощ.

Няколко черни хеликоптера се спуснаха ниско над зоната. Върху коремите им с бяла боя беше изписано „ЛАПУ“^[2]. Хоугън ги изгледа ядно. „Страхотно, точно като фиаското на пристанището. Ченгетата ще се скъсат от смях за наша сметка.“

С изчистването на каоса в решетката на виртуалното му зрение започнаха да се включват ясни сензорни образи. Чу спирачките на влаковете. Пищенето, от което сякаш зъбите му се разклатиха, преряза като нож разпределителната зона. Към него се присъедини още едно и още едно, докато всички влакове не забавиха ход и спряха.

Най-накрая зоната затихна и влаковете замръзнаха.

— Добре, хора — обяви мрачно Хоугън, — нека да претърсим района сектор по сектор.

Два часа по-късно Алик трябваше да признае поражението си. Бяха претърсили всеки инч от разпределителната зона — както визуално, така и със сензори. Не намериха нито следа от убиеца. Периметърът на неговите отряди остана непрекъснат. И все пак преследваният някак се бе изплъзнал.

От импровизирания си полеви команден пост на перон на 12А Хоугън наблюдаваше уморените унили отряди, които се прибираха от всички краища на зоната. Това беше страховит удар по духа на всички. Виждаше го в израженията им, разчиташе го в нежеланието им да срещнат погледа му, когато се разминаваха.

Тарло спря пред него. Изглеждаше повече ядосан, отколкото разочарован.

— Не разбирам. Бяхме точно зад него. Останалите го бяха обградили отвсякъде. Няма начин да е минал покрай нас, с каквито и джаджи да са свързани невроните му.

— Някой му е помогнал — каза Хоугън на лейтенанта си. — Помогнал му е много. Дори само caosът е доказателство за това.

— Да, предполагам. Към Париж ли сте? Мислим да атакуваме баровете, още са отворени. Поне добрите.

Всеки друг път Хоугън щеше да оцени предложението.

— Благодаря ти, но не искам. Трябва да уведомя адмирала за случилото се.

Тарло потръпна съболезнователно.

— Ох. Ами... за това ви плащат големите пари.

— Не са достатъчно за това — промърмори Хоугън, докато високият калифорниец слизаше от перона при колегите си от отряда. Пое си дъх и каза на е-конома си да се обади в офиса на Колумбия.

Сенатор Жюстин Бърнели остана с трупа, докато служителят от градската морга насочваше роботизираната носилка към един от многобройните служебни изходи на Каралво. Забавиха се доста, докато ЕлЕй Галактик се възстановяваше от caos-атаката; време, което тя прекара взряна в тялото Казимир, лежащо върху белия мрамор на площада. Чаршафът, който унилите служители на ТСП донесоха, не бе

достатъчно голям, за да покрие локвата кръв, която се разширяваше около него.

Сега любимият ѝ бе сложен в черен чувал и малък взвод работи чистачи чистеха кръвта от мраморната повърхност, премахвайки всякакви следи от петна със силни химикали. До една седмица никой вече нямаше да знае какво се бе случило там.

Роботизираната носилка се плъзна през задната врата на линейката на моргата.

— Ще пътувам с него — каза Жюстин.

Никой не се опита да спори с нея, дори Паула Майо. Жюстин се качи в колата и седна на претъпканата пейка до носилката, а вратите зад нея се затвориха. Майо и двамата телохранители от Отдела по сигурността на Сената, които бе инструктирала да придружат Жюстин, се качиха в чакащата зад линейката кола. Сама под мътната светлина на единичната полисветлинна ивица на тавана, Жюстин си помисли, че ще заплаче отново.

„Няма. Казимир не би искал това, не и с неговите идеи от стария свят.“

Самотна сълза се стече по бузата ѝ, докато тя бавно разкопчаваше чувала, открадвайки един последен поглед преди неизбежната съдебна аутопсия. Младото му тяло щеше да бъде прегледано и щателно анализирано. Патолозите щяха да го отворят, за да извършат дълбокото сканиране. След това вече нямаше да бъде Казимир.

Тя се вгледа в него, все така изненадана от безучастното изражение на лицето му.

— О, любов моя, ще продължа каузата ти — обеща му тя. — Ще водя твоята война и ние ще спечелим. Ще го победим. Ще унищожим Звездния странник.

Мъртвото лице на Казимир се вираше сляпо нагоре. Тя погледна към обезобразения му гръден кош, към разкъсаната обгоряла плът, към дупката, която йонният снаряд бе направил в якето и ризата му. Бавно провря ръка в джобовете му, търсеше каквото и да е. Той беше изпратен в обсерваторията в Перу, за да вземе нещо, и тя знаеше, че не може да се довери на флота. Не беше сигурна дори за Майо. А следователката определено не ѝ се доверяваше.

В джобовете му нямаше нищо. Тя затърси надолу по тялото му, потупваше дрехите му, опитвайки се да не обръща внимание на кръвта, която лепнеше по пръстите и дланите ѝ. Отне ѝ известно време, но накрая откри кристалната памет в колана му. Усмихна се леко — по време на тайната си мисия Казимир бе използвал таен джоб на колана си като турист, който се страхува да не го оберат. В този миг тя изпита омраза към Пазителите, задето го бяха използвали. Каузата им може и да беше основателна, но това не означаваше, че имат право да се възползват от деца.

Жюстин бършеше ръцете си със салфетки, когато колата започна да забавя ход. Тя набута салфетките в чантата си заедно с кристалната памет и припряно закопча чувала. Вратите се отвориха. Жюстин пристъпи навън, разтревожена, че може би изглежда толкова виновна, колкото се чувстваше.

Намираха се в малък склад. Бяха паркирали на платформа до чакащ влак, който имаше само два вагона. Наложил се да се обади на Кембъл Шелдън, за да уреди частен влак толкова бързо. За щастие той ѝ помогнал. Макар и да бяха приятели, тя знаеше, че по-късно ще ѝ се наложи да плати определена цена. Винаги беше така — подкрепа за провеждането на политическа линия, някаква услуга в замяна. Беше само игра. Не ѝ пукаше.

Паула стоеше до нея, докато носилката се прибираще в товарното отделение във втория вагон.

— Съзнавате ли, че адмирал Колумбия няма да одобри това, сенаторе?

— Знам — каза Жюстин. Не ѝ пукаше и за това. — Искам да съм сигурна в аутопсията. Отделът по сигурността на Сената може да следи процедурата, но настоявам тя да бъде извършена в семейната клиника в Ню Йорк. Това е единственото място, за което съм сигурна, че няма да възникнат недоразумения или проблеми.

— Разбирам.

Влакът пътува двадесет минути, за да прекоси разстоянието между Сиатъл и гара Нюарк, която обслужваше Ню Йорк. Необозначена линейка от клиниката чакаше за тялото заедно с две лимузини. Този път нямаше как да избегне пътуването заедно с Паула, докато малкият конвой се отправи към специалната клиника до града.

— Имаш ли ми доверие? — попита Паула.

Жюстин се престори, че гледа през затъмнения прозорец към кварталите навън. Въпреки разтърсващия шок от убийството и последвалия го емоционален хаос все още можеше да разсъждава достатъчно рационално, за да оцени скритите питання зад този въпрос. А освен това знаеше много добре, че Паула никога не отпуска гарда си.

— Мисля, че вече споделяме няколко общи цели. И двете искаме убиецът да бъде заловен. И двете вярваме, че Звездния странник съществува. И двете несъмнено сме наясно, че флотът е компрометиран.

— Това е достатъчно като начало — каза Паула. — Още имаш кръв под ноктите си. Предполагам, че се е озовала там, докато си претърсвала тялото.

Жюстин знаеше, че бузите ѝ са се зачервили. Дотук с изтънчените маневри. Изглежда Майо дълго и пресметливо и се пресегна към чантата си за нова салфетка.

— Откри ли нещо? — попита Паула.

— Още ли мислиш, че Звездния странник се е добрал до мен, когато бях на Далечината.

— Нищо, свързано с този случай, не може да бъде сигурно. Звездния странник е разполагал с много време, за да изгради връзките си във Федерацията, невидим и необезпокояван от никого. Въпреки това смятам, че възможността това да е истина е много малка.

— Значи съм в пробен период. — Жюстин изтри с крайчето на салфетката петънце кръв от левия си показалец.

— Проницателно определение.

— Сигурно си изключително самотна на върха на Олимп, откъдето съдиш всички останали.

— Не осъзнавах колко тежко ти се отразява смъртта на Макфостър. Обикновено не очаквам от един Бърнели да си покаже зъбите, докато сключва сделка.

— Сделка ли договаряме в момента?

— Знаеш, че е така.

— С Казимир бяхме любовници.

Каза го простичко, сякаш беше просто доклад за борсата, опитваше се да запази дистанция. В нея вцепенението отстъпваше на болката. Знаеше, че след като тялото бъде доставено на сигурно място

в клиниката, тя трябва да се прибере в имението „Тюлип“, където можеше да скърби истински, далеч от чужди погледи.

— И сама се досетих за това. На Далечината ли се срещнахте?

— Да. Тогава той беше само на седемнадесет. Никога не съм предполагала, че мога да обичам някого така. Само че когато става дума за истинска любов, нямаш право на избор, нали?

— Не. — Паула се извърна встрани.

— Била ли си влюбена така? Любов, която те побърква напълно?

— Не и в последните няколко живота.

— Можех да преодоля телесната му смърт. Както стана с брат ми. Щях да се справя дори ако бе загубил няколко дни спомени. Само че това, това е смърт. Казимир си отиде завинаги и аз съм виновна, аз го предадох. Не съм подготвена за това, не и на психологическо ниво. Днес истинската смърт вече не се случва. Грешки от такъв мащаб не могат да бъдат погребани.

— Атаката на Първите предизвика смъртта на няколко десетки милиона човешки смърти на Изгубените²³. Хора, които никога няма да бъдат съживени. Твоята мъка не е неповторима. Вече не.

— Аз съм просто богата кучка, която е загубила играчката си. Така ли?

— Не. Страданието ти е съвсем истинско и аз ти съчувствам искрено. Въпреки това вярвам, че ще го преодолееш. Разполагаш с волята и яснотата на съзнанието, които се полагат само на хора с твоята възраст и опит.

Жюстин изсумтя.

— Имаш предвид емоционални белези.

— „Сила“ би било по-точно определение. Ако не друго, днешните събития показаха, че дълбоко в себе си си истински човек. Можеш да си доволна от това.

Жюстин доизчисти ноктите си със салфетката. Вече не личеше, че го е докосвала. Тъжна мисъл.

— Наистина ли вярваш в това?

— Да. Предполагам, че истинската ти цел да отведеш тялото в семейната ви клиника е, за да го клонираш?

— Не. Няма да му причиня това. Копирането на тялото му по никакъв начин няма да изкупи вината ми. Човек е повече от едното

тяло. Ще даря на Казимир единствения подарък, на който още съм способна. Не мога да се задоволя с по-малко.

— Разбирам. Тогава ви пожелавам този избор да ви донесе удовлетворение, сенаторе.

— Благодаря.

— Но все пак бих искала да знам, ако си открила нещо.

— Кристал памет.

— Мога ли да го видя?

— Да, предполагам. Ще имам нужда от опита ти, за да разкрия Звездния странник. Само че сътрудничеството ми ще има своите ограничения. Няма да дам на флота нищо, което ще им помогне да спрат Пазителите. Не ме интересува колко отдадена си на задачата да заловиш Йохансон.

— Разбирам.

Адам лично бе възложил на Кийран Максоубъл помощната роля по време на мисията на Казимир. Кийран напредваше добре, откакто бе пристигнал на Земята преди няколко години. Усвояваше тънкостите на професията с лекота, запазваше хладнокръвие под напрежение — качества, които го правеха изключително подходящ за типа операции, които Пазителите извършваха тези дни. Задачата щеше да му се стори като разходка из парка.

Когато кръговият влак на Казимир спря на гарата, Кийран беше на позицията си на площада „Каралво“, скрит сред постоянния поток от пътници. Беше неразличим в тълпата, като всеки добър полеви агент, готов за непредвидени обстоятелства.

От другата страна на гаровия комплекс Пазителите наблюдаваха напредъка му от офисите на „Лемюл Макс Транзит“. А Адам се бе облегал на черната стена и, от своя страна, наблюдаваше тях. Не се месеше в процедурите им — все пак самият той ги бе учил на тях, но искаше присъствието му да им вдъхне достатъчно увереност. Стабилната фигура на бащата. Струваше му големи усилия да не се мръщи неодобрително всеки път, когато тази мисъл минаваше през главата му. Настоящата операция обаче беше жизненоважна. Трябваше да е тук и да я наглежда. Бродли Йохансон отчаяно искаше

информацията от Марс. Извънземната атака на ръба на космоса от етап две беше изпратила по дяволите внимателно изчисления им план.

Мариса Макфостър провеждаше електронните сканирания на мрежата Каралво и претърсваше за следи от наблюдателна активност около Казимир.

— Чисто е — обяви тя. С Кийран я свързваше защитена връзка. — Продължавай.

Карта на един от конзолните екрани показва иконата на Кийран, която се движеше бавно по площада към главния изход. Трябваше да е на тридесет метра зад Казимир и да наблюдава тълпата от пътници за евентуални опашки.

— Той спря — каза внезапно Кийран.

— Как така спря? — попита Мариса.

Адам веднага се изправи. „Не, не отново.“

— Той вика на някого — каза объркано Кийран. — Какво става, в името на бленуващите небеса...

— Искам визуален образ — каза му Мариса.

Адам се приближи припряно и застава зад стола ѝ, навеждайки се, за да погледне в конзолния ѝ портал. Връзката с ретиналните импланти на Кийран показваше нестабилна картина, оскъдна гледка през тълпата от хора. Множество тъмни разфокусирани глави се поклащаха право пред него. От другата страна тичаше нечия фигура. Образът пламна в бяло при освобождаването на йонен заряд.

— Мамка му! — извика Кийран. Разклати яростно глава и размазани ивици мрак прорязаха яркото сияние. За миг се появи размит черно-бял образ на прелитащ назад човек, чиито крака и ръце се размятаха. Кийран увеличи образа върху мъжа с пистолета, който се обръщаше, за да побегне.

— Брус! — извика Мариса.

— Кой, по дяволите, е Брус? — попита Адам.

— Брус Макфостър. Приятелят на Казимир.

— Мамка му! Имаш предвид онзи, който е бил убит?

— Да.

Адам удари юмрук в челото си.

— Само дето не е умрял. Звездния странник е правил това със затворниците си и преди. По дяволите!

Екранът, който показваше образа от имплантите на Кийран, проблесна в бяло.

— Той стреля отново — каза Кийран.

Порталът вече показваше единствено чифт обувки, чийто собственик лежеше на белия мраморен под. Кийран вдигна глава и обувките потънаха в дъното на портала; Брус Макфостър тичаше с все сила през площада, а хората от двете му страни търсеха прикритие, защото той продължаваше да стреля. Двама мъже и една жена го преследваха. Размахваха пистолети и му крещяха да спре. Бяха облечени в цивилни дрехи.

— Тези не са от отдела по сигурност на ТСП — каза мрачно Адам.

Изстрел отнякъде над и зад Кийран уцели Брус Макфостър. Силовото му поле пламна за миг, но той дори не забави ход.

— Господи, колко хора знаят за операцията на Казимир?

Върху конзолата на Мариса започнаха да проблясват червени икони.

— Някой атакува локалната мрежа с caos — каза тя. — Ударът е тежък; софтуерът е изключително сложен. ОИ едва успява да удържи заразата.

— Това трябва да е Брус или тези, които го контролират — каза Адам. — Ще му помогнат да се измъкне. Сигурно знаят, че флотът наблюдава Казимир.

„Кое е повече, отколкото знаехме ние“, помисли си отчаяно.

Връзката с имплантите на Кийран се разпадаше, остана само защитеният му аудиоканал.

— Какво да правим? — попита Мариса.

— Кийран, можеш ли да стигнеш до Казимир? — попита Адам. — Можеш ли да вземеш кристалната памет?

— Не... о, какво... има някой... въоръжени... стоят до... няма начин, не мога да стигна... още хора... задействаха се аларми...

— Добре, не се разкривай и виж какво ще стане. Виж къде ще го отведат.

— Заемам се... добре.

— Можеш ли да видиш къде е Брус?

— ... все още стреля... преследват го... перон 12А... гонитба... повтарям, перон 12А...

На Адам дори не му се налагаше да се допита до конзолна карта. След двадесет и пет години работа в ЕлЕй Галактик познаваше плана на огромната гара по-добре от Найджъл Шелдън. Седна на конзолата до Мариса и отвори специалните наземни линии, които внимателно бе положил през последните няколко години. Бе използвал роботи, които бяха развили оптичните кабели през каналите и тръбите. Невидимата мрежа се бе разпростряла под мащабния релеф на гарата. Всеки беше свързан с миниатюрен, скрит чрез стелт технология сензор. Бяха монтирани върху стени високо над повърхността, осветителни стълбове, мостове, навсякъде, откъдето можеха да предоставят добра видимост.

Два от тях покриваха огромната разпределителна зона на запад от Каралво. Образите се появиха тъкмо навреме, за да успее Адам да види Брус, който се появи изпод извития бетонен покрив на перона. Агентът на Звездния странник се обърна и започна да прескача релсите. Адам си пое рязко дъх, когато един от влаковете се понесе към забързаната фигура. Брус обаче се измъкна тъкмо навреме. Затича се покрай втори влак, който пътуваше по-бавно и в обратната посока. Това напълно обърка преследвачите му от флота.

Виждаха се служители от отдела по сигурността на ТСП, тичаха опасно близо до влаковете и се опитваха да погледнат през свистящите колела. Адам внезапно осъзна, че никой от тях няма връзка с пътническия контрол. Брус прескочи маглеви релси и отново промени посоката си. Преследвачите му забавяха ход. Вече се пазеха от влаковете, които се стрелкаха през кръстопътната зона и преминаваха на различни релси без предупреждение. Въпреки предпазливостта си бяха разгърнати в прост кръг, който бавно се свиваше. Адам знаеше, че трябва да имат достъп до някакви комуникации.

Нареди на един от сензорите да фокусира върху един от членовете на флотския персонал. Без съмнение жената беше източник на слаби електромагнитни емисии, които нямаха нищо общо със стандартния градски спектър на възлите на киберсферата.

— По дяволите! — прошепна Адам на себе си. Нищо чудно, че наблюдаващите програми на екипа му, инфилтрирани с такова внимание в мрежовите възли на ЕлЕй Галактик, не бяха засекли нищо около Казимир. Това означаваше, че от флотското разузнаване

подозираха за контранаблюдателните им възможности. Или това, или Алик Хоугън беше изключителен параноик.

Един от хората от флота се приближаваше до Брус по тесен коридор, оформен от два движещи се влака. Бяха само на няколко метра един от друг. Брус сякаш нехаеше за преследвача си.

— ... Паула Майо... — каза Кийран.

— Повтори, моля — каза бързо Адам.

— Виждам... Майо... площада... контрол... говори... сенатора.

„Паула Майо! Все пак не се е отказала от случая. По дяволите!“

Беше малко разсейване, но достатъчно, за да загуби Брус от поглед сред релсовите пътища и ускоряващите влакове.

— Къде изчезна, по дяволите?

Изглежда и преследвачите нямаха никаква представа. Цяла редица от тях вървяха по продължение на релсите, до които Брус се бе намирал преди миг. Крещяха си един на друг и размахваха ръце. Около тях влаковете спираха.

Трябваше три пъти да прегледа записите от сензора, преди да се увери във видяното. Наблюдава увеличения образ на Брус на забавен ход: сбор от размити сиви пиксели, които подскочиха лудо към товарния влак, докато той се плъзгаше напред. Тъмен квадрат отстрани на товарния контейнер погълна размазаната фигура. Мигове по-късно квадратът изчезна, а на негово място се появи обикновен метален лист.

— Копеле — изсумтя Адам. — Имаме си работа с истинска банда бой скаути.

— Сър? — попита Мариса.

— Дошли са много добре подготвени.

Четири века опит и обективно наблюдение на света не му помогнаха с абсолютно нищо, когато „Пътеводителя“ започна ужасяващото си спускане. Ози закрепя също толкова силно като Орион, писъците им се чуваха дори сред тътена на водната маса. Около разнебитения сал се вихреха могъщи пръски и закриваха цялото небе със сиво покривало. Ози се бе вкопчил в мачтата, сякаш само това можеше да го спаси от сигурната смърт, докато падаше ли, падаше в

безкрая. Пяната накваси дрехите му за секунди и ужили голата му кожа.

Той си пое дъх и извика отново. Когато въздухът му свърши, вдиша, но погълна разпенена вода. Закашля се и започна да плюе, автоматична реакция, която надделя над инстинкта му да продължи да вика. Веднага щом гърлото му се прочисти и дробовете му бяха отново пълни, понечи да отвори уста и да произведе вик, който без съмнение щеше да му докара експлозия от болка. В най-затънтените кътчета на мозъка му започна да се оформя една объркана мисъл.

Когато паднаха от ръба на водопада, бе забелязал невъзможната височина на каскадата, а освен това не се виждаше никакво дъно. Никакви назъбени скали под тях, върху които да се разплескат на парчета. Нямаше внезапен край. Всъщност нямаше нищо.

„Всичко това е изкуствено, тъпак такъв!“

Ози си пое отново дъх, издиша през разширените си ноздри и се насили да вдиша дълбоко. Тялото му настояваше, че пада и че продължава да пада от няколко секунди. Животинският му инстинкт знаеше, че са запратени на невероятно разстояние и скоростта им вече отдавна е задминала смъртоносната. Дихателното упражнение му помогна да успокои бясното си сърце.

„Мисли! Не падаш, намираш се в условия на нулева гравитация. Свободно падане! В безопасност сте... поне за момента.“

Ревът на водопада отвъд шибачката пяна все още беше умопомрачителен. Ози чуваше виковете на Орион, които се бяха превърнали в задавени хленчове. Избърса капчиците от очите си и се огледа. Момчето още се държеше с всички сили за палубата на сала на няколко метра от него. Чистият ужас, изписан на лицето му, беше страховита гледка; никой не заслужаваше да страда така.

— Всичко е наред — изрева Ози. — Не падаме, само така изглежда. Падаме свободно, като астронавти.

Това трябваше да поуспокои момчето.

Но в ужаса на Орион се промъкна объркване.

— Какво е астронавти?

„О, за Бога!“

— Не сме в опасност. Ясно? Не е толкова зле, колкото изглежда.

Момчето кимна, но не изглеждаше убедено. Все още бе вкопчено в сала, в очакване на смъртоносния удар.

Ози се огледа внимателно, като постоянно бършеше пръските от лицето си. Едва различаваше слънцето — ярко петно, което образуваше вихър от дъждовни дъги сред капките. Нека това да бъде горе. Едната половина от наситената с материя вселена, която ги обкръжаваше, беше отчетливо по-тъмна от останалата. Това трябваше да е водопадът. Което беше просто сбъркано, защото ако наистина се намираха в условия на нулева гравитация, водата нямаше да пада наникъде. И все пак той я бе видял. Несъзнателен порив го накара да стисне мачтата още по-здраво.

„Добре, какво може да накара вода да тече при нулева гравитация? Откъде, по дяволите, да знам. Каква може да е геометрията на този изчанчен малък свят? Не може да е планета...“

Спомни си водните петна, които се носеха през мъгливото безкрайно небе на газовия ореол. Този колосален минисвят трябва да беше едно от тях. Както винаги на това място, мащабите го объркаха съвсем.

„Значи плосък океан от едната страна. А водата пада от ръба. Ако постоянно се излива, трябва да бъде възстановявана. Или просто обикаля циклично. Долната страна събира разлетите количества и ги изпраща отново на океанската страна. Чиста лудост! Само дето, ако можеш да създаваш гравитация и да я прилагаш както си искаш, няма да е чак толкова шантаво.“

Имайки предвид тази контролируема гравитация като основно предположение, Ози се опита да си представи геометрията на минисвета. Ако наистина беше като останалите водни петънца, значи бе изцяло покрит от вода. Гравитационните проектори просто издърпваха течността в неочаквани посоки. Не му харесваха формите, които му идваха наум. Нито една от тях нямаше долна страна, по която салът можеше да плава необезпокоявано.

Когато отново се огледа, си помисли, че се носят все по-близо до водопада. Пръските около тях вече не бяха толкова плътни и все пак не ставаше по-светло. Сигурно навлизаха в сянката от долната страна.

„Тук има гравитация, под прав ъгъл с океана на върха. Може би дори на по-малко от деветдесет градуса, защото водата трябва да бъде издърпвана около ръба и под света. А това не е на добре. Не можем да си позволим течението да ни завлече.“

Засега бяха в безопасност, докато гравитацията от долната страна все още беше слаба. Океанското течение ги бе изстреляло хоризонтално отвъд ръба на минисвета и заради това бяха на разстояние от водата, но в крайна сметка изкуствената гравитация щеше да ги извлече обратно в течението.

Трябваше да се измъкнат, докато гравитацията все още беше слаба. Можеше да се сети само за една двигателна сила, която им бе останала.

Провери дали въжето около кръста му е завързано здраво за основата на мачтата и се пусна. Орион изписка шокирано, оцъклените му очи следваха всяко негово движение. Ози отдавна не се бе движил при нулева гравитация. Дори тогава не се справяше особено добре с маневрирането. Оттласна се леко от мачтата, припомняйки си основното правило, че никога не трябва да се движиш бързо. През пръските около него се плъзгаха предмети — предимно кръглите плодове, които бяха донесли със себе си и които се бяха изплъзнали от плетените кошници. Малката му торбичка с принадлежности за бръснене се запремята покрай него и той изпсува, раздразнен от дребната загуба. За щастие портативната система все още беше закачена за раницата му, която бе вързал здраво за палубата. Извади лъщящото устройство и се придърпа по дължината на „Пътеводителя“, докато не стигна до Точий.

Дървената палуба, за която голямото извънземно се бе вкопчило с гънките си, беше извита нагоре. Хватката му беше много мощна. Някои от грубо оформените клони вече започваха да се пропукват. Ози се хвана за един от тях и вдигна портативната система пред издаденото око на Точий.

— Трябва да се махнем оттук — каза Ози. Системата преведе гласа му в танцуващи експлозии виолетови звезди върху екрана.

— Падаме към смъртта си — отговори Точий през системата. — Съжалявам за това. Желая още живот.

— Нямам време да ти обясня — каза му Ози. Усещаше, че грохотът на водопада отслабва и каскадата бавно се успокоява. — Довери ми се, моля те. Трябва да ни изведеш с летене извън това.

— Приятелю Ози. Аз не мога да летя. Съжалявам.

— Можеш. Плувай, Точий, плувай във въздуха. Това трябва да ни издърпа на свобода. Не бива да се докосваме отново до водата.

— Не разбирам.

— Няма време. Довери ми се. Аз ще те държа. Ти плувай. Надалеч от водопада. С колкото сила имаш.

Ози се покатери несръчно върху тялото на Точий. Естественото наметало от цветни, подобни на пера листа на извънземното беше напоено с вода и лепнеше за козинестата му кожа. Ози ги чувстваше под ръцете си и не смееше да дърпа твърде силно, за да не откъсне някое. Най-накрая се озова зад задницата на Точий и изпъна ръце, за да се хване за двигателните ивици плът на извънземното. Почувства как гуместата тъкан се плъзга под пръстите му. Пъпките се надуха под ръцете му и оформиха дръжки, които нямаше как да изпусне.

Точий се напрегна за един дълъг миг и пусна „Пътеводителя“. Разгърна всичките си ивици плът в широки перки, които започнаха да се извиват. Ози усети как въжето се изпъва около кръста му. Тогава Точий замаха с перките си с по-широки и уверени движения и напрежението във въжето се усили. Ако си бе дал сметка колко точно тежи салът, Ози можеше да измисли малко по-различен метод, чрез който Точий да ги издърпа на свобода. Сега той беше слабото звено във веригата. Когато енергичните движения на Точий ги завлякоха надалеч от пренебрежително малкото гравитационно поле на долната страна, целият сал буквално се люлееше на кръста на Ози. Той заскърца със зъби, когато напрежението върху ръцете му се усили. След като бе видяло какъв ефект имат действията му, желанието на извънземното бе нараснало. От перките му се носеше напоен с влага полъх. Голямото същество започна да ги изменя още повече, плътта му изтъня толкова, че те заприличаха на криле. Ози усещаше, че ръцете му ще се измъкнат от раменете всеки миг.

Така и не разбра колко време им отне, но в крайна сметка пръските изтъняха до ситна мъгла. И тя се изчисти. Оставиха мъглявото покривало на водопада зад себе си и се показаха право под слънчевите лъчи. Около тях се появи яркосиньо небе и топлината погали кожата му. Шумът от водопада се бе превърнал във фоново ръмжене. Вече не беше заплаха за тях.

Точий спря да маха и оформи извитата си плът в обичайните ивици отстрани на тялото си. Ози почувства как по него премина бавен трус. Когато погледна между краката си, видя, че се носят към сала. Обърканото обнадеждено лице на Орион гледаше нагоре към тях.

Въжето вече беше отпуснато и се гънеше на пръстени, които се извиваха като змии. Едва не се нанизаха на върха на мачтата и потънаха обратно върху палубата. Точий изпъна тънко пипало и го уви около един от клоните.

Ивицата от двигателна плът, омотана около ръцете на Ози, се прибра и той се хвана трескаво за мачтата. Сърцето бумтеше в гърдите му.

— Какво става? — запита ги настоятелно Орион. Момчето все още не бе пушло участъка от палубата, към който беше завързано. — Защо не сме мъртви?

Ози отвори уста и се оригна шумно. Сега, когато вече разполагаше с миг на спокойствие, усещаше бунта на стомаха си срещу усещането за пропадане. Отгоре на всичко главата го болеше, сякаш изведнъж си бе лепнал настинка, синусите му бяха съвсем запушени.

— Не падаме в обичайния смисъл на думата — каза бавно Ози. Усети как тялото на Точий се намести, така че окото му да гледа към портативната система, от която извънземното неутолимо четеше резките пурпурни шарки, разцъфващи на екрана. — А това не беше нормална планета.

Той посочи колебливо към гигантския водопад. Той беше образувал удивителна завеса от постоянно движение, която лъщеше от лявата страна на сала и продължаваше в три посоки, докато не изчезнеше от погледа. Чак ръбът на минисвета служеше за някакъв край. Той сякаш се оттегляше бавно от тях.

„Пътеводителя“ всъщност се бе спуснал на няколко километра под нивото на океана. Там водата се пенеше и пръскаше като подивяла, докато се изливаше през ръба, а зад тях вече беше значително по-спокойна и гигантските гърчещи се катаракти от вода и пяна се сливаха в гънещ се потоп, който бушуваше по продължение на скалата отстрани на този изкуствен минисвят. Проследявайки течението на водата, Ози не успяваше да види накъде се е насочила дори с помощта на максималното увеличение на ретиналните си импланти. Видяна едва в най-високата резолюция, скалата сякаш се извиваше. Ако предположението му беше вярно, минисветът щеше да се окаже с полусферична форма.

Точно над тях ръбът му определено беше извит, макар че извивката беше много малка. Имплантите му направиха няколко изчисления. Ако горната част наистина беше кръгла, щеше да е съвсем малко над шестнадесет километра в диаметър. Ози изсвири впечатлено с уста.

— Мисля, че ще ми стане лошо — каза унило Орион.

— Слушай, мой човек — каза Ози. — Знам, че ти се струва, че това е най-странното чувство, но човешкото тяло е способно да живее в такива условия. Астронавтите се носеха из космоса с месеци по времето, когато аз бях на твоята възраст.

— Не съм виждал астронавти — изстена мрачно Орион. — Никога не съм чувал за такива извънземни.

На Ози му се прииска да отпусне глава на ръцете си, но нямаше как да го направи без гравитация.

— И аз не съм сигурен дали моето тяло може да оцелее — каза Точий през системата. — Усецам сериозно неразположение. Не разбирам защо си мисля, че падам. Виждам, че не е така, и все пак това ми казват сетивата ми.

— Знам, че в началото е трудно — каза Ози. — Но доверете ми се, приятели, телата ви ще свикнат след известно време. Ако мога да съдя по собствените си преживявания, вероятно дори ще ви хареса.

Той млъкна, понеже Орион се давеше жално. Миг след това момчето започна да повръща немощно.

— Искан ми се да ти вярвам, приятелю Ози — каза Точий. — Но не мисля, че разбираш достатъчно добре физиологията ми, за да си способен да направиш такова заключение.

Орион обърса уста с ръката си и се вторачи с отвращение в лепкавите жълти капчици, които се поклащаха бавно във въздуха, точно пред лицето му.

— Не можем да останем тук — възкликна отчаяно той. — Точий, можеш ли да ни издърпаш обратно на острова?

— Би трябвало да мога.

— Ей, хора, чакайте малко — каза Ози. — Хайде да не прибързваме с действията. Ако прелетим над океана и гравитацията ни улови, най-вероятно ще паднем наистина.

— Не може да е по-зле от това — изхленчи Орион. Бузите му отново се издуха и той изпъшка.

Ози погледна назад към минисвета. Определено се носеха надалеч от него с бавна, но постоянна скорост.

— В газовия ореол има и други обекти. Помните ли какво ми каза Брадли Йохансон? Той се озовал на нещо като дървесен риф, който живее в тукашната орбита. А силфените със сигурност са построили пътища, които водят извън този свят. Та как иначе се е върнал във Федерацията?

— Далече ли са? — изпъшка Орион.

— Не знам — каза търпеливо Ози. — Ще трябва да изчакаме и да видим какво ще открием. — Той протегна ръце. — Има бриз. Значи се движим.

Осъзна, че салът се е извил и минисветът се плъзга под палубата.

— Наистина мразя това — каза Орион.

— Знам. Сега нека да обезопасим всичко, доколкото можем. Не трябва да губим още провизии. Камо ли някой от нас.

Проектантите на имението „Тюлип“ бяха предвидили подобното на оранжерия помещение като стая за закуска. То се простираше от източната страна на северното крило като осмоъгълен мехур. Налице беше традиционният висок стъклен покрив, крепящ се на лети железни колони, и стени от нежно извиващо се стъкло, които стигаха до повърхността. Подът беше в класически черни и бели мраморни плочки, а в центъра имаше огромен кръгъл бар в римски стил, където разглезените собственици закусуваха под шарените лъчи на силното слънце. Лози и пълзящи обички растяха от големите матови саксии в основата на всяка колона и хвърляха рошави сенки. Във въздуха се носеше сладникава мускусна миризма, допълвана през деня от нежния аромат на краткотрайните цветя, които цъфтяха през цялата година.

Тъй като в началото на деня членовете на фамилията Бърнели предпочитаха по-уединената трапезария в западното крило, Жюстин използваше помещението за нещо като ежедневен офис. Официалните столове бяха изнесени и заменени с огромни кожени канапета и дори с няколко променящи формата си кресла от желеподобен материал. Единственото, което стоеше върху централния бар тези дни, беше огромен аквариум във формата на полумесец, в който многообразие от цветни земни и извънземни риби се оглеждаха предпазливо.

Останалото място на плота стигаше точно колкото двамата техници да монтират нова огромна система.

Жюстин стоеше под рамката на вратата и ги наблюдаваше, докато довършваха проверките си и събираха инструментите си. Тя носеше черно, разбира се — дълга неукрасена пола и подходяща ѝ блуза. Нищо твърде модно, но не и твърде мрачно. Просто посланието, което смяташе за най-удачно. Повечето хора от собственото ѝ обкръжение нямаше дори да доловят, че зад това се крие смисъл. На човешкия вид вече не му се налагаше да се изправя пред последиците от смъртта.

— Готово е и работи, госпожо — каза старшият техник.

— Благодаря ви — каза студено Жюстин. Двамата техници кимнаха учтиво и си тръгнаха. Бяха от „Дислан“, компанията за електроника, собственост на Бърнели, която не се занимаваше с нищо друго, освен да произвежда и да доставя оборудване за семейството.

Тя отиде до неукрасения сребърносив цилиндър, монтиран върху гранитния плот на бара. В горния му край имаше малка червена лампичка, която блестеше в алено.

Паула Майо влезе в помещението и затвори високата двойна врата зад себе си.

— В безопасност ли сме тук, сенаторе? — попита тя. В тона ѝ се усещаше нотка на скептицизъм, докато поглеждаше през широките прозорци. Отвъд градината с рози хълмовете на Рай Каунти оформяха неравен пейзаж от борови гори, нарушен от по-ниски пространства с рододендроновите храсти, чийто цъфтеж отдавна беше приключил.

Жюстин даде инструкции на е-конома си. Стените и таванът се разтвориха в зърнеста завеса от сива светлина, като холографски проектор, който показваше мрачно есенно небе. Не остана нито следа от външния свят, ефект, който предизвикваше почти клаустрофобични усещания.

— Вече да — каза Жюстин. — А и системата е напълно самостоятелна. Няма дори собствен възел, така че не може да бъде хакната. Не можем да бъдем по-добре изолирани в модерния свят.

Тя взе кристалната памет от тънка метална кутия, която стоеше пред системата. Единичната светлина превключи от алено в смарагдово, когато я натисна.

— Искам да сканираш това и да ми кажеш каква информация съдържа.

— Да, сенаторе — отвърна ОИ. На върха на цилиндъра се отвори малък кръг и Жюстин пусна кристалната памет в него.

— Това е квантов скенер — каза тя на Паула. — Би трябвало да разпознае всеки капан, имплантиран в молекулярната структура.

Двете седнаха на един от диваните. Кафявата му кожа беше толкова изсушена от слънчевата светлина, че се цепеше. Жюстин му се наслаждаваше заради това, както и заради мекотата, която бе придобил с времето. Една износена мебел в безупречния дом на трилионер придаваше още повече чар на помещението, като малък подпис на собствената ѝ личност.

— Какво показва аутопсията? — попита Жюстин.

— Беше съвсем обичайна — каза Паула. — Потвърдиха липсата на каквито и да е импланти с памет. Останалите му импланти бяха сравнително обикновени. Флотското разузнаване ще проследи производителя и би трябвало да разберем коя клиника ги е присадила на Казимир. Очаквам, че операцията е била платена в брой или през сметка за еднократно ползване. Адам Елвин не допуска елементарни грешки, но може пък и да извадят късмет.

— Това ли е всичко?

Жюстин не беше сигурна, че е очаквала това. По-скоро нещо, което да изтъкне Казимир, някакъв аспект, който да покаже колко изключителен е бил.

— Накратко, да. Йонният заряд беше потвърден като причина за смъртта. Не е взимал наркотици, въпреки че са на лице доказателства за големи преливания на стероиди и хормони през последните няколко години, което е разбираемо за някой роден на свят с ниска гравитация. Сигурно си наясно, че не е преминавал през клетъчно препрофилиране.

Жюстин се намръщи.

— Наистина е бил той — обясни Паула. — Не са се опитали да те измамат с някой друг.

— Аха. — И сама можеше да ѝ го каже. Това беше Казимир, никой не можеше да го подправи. — Ами хотелската стая? Някакви следи, свързани с нея?

— Няма особени изгледи. Получавам директни доклади от флотското разузнаване още щом бъдат въведени в тяхната база данни. Разбира се, ако съществува информация, която не въвеждат и пазят за себе си, тогава имаме проблем.

— Има ли такава вероятност?

— Малка. По закон трябва да записват всичко във файлове, а Отделът по сигурността към Сената разполага с пълен достъп до тях, тъй като сме на по-високо ниво в хранителната верига на ведомствата по сигурността. Въпреки това и двете знаем, че флотът е компрометиран. Някой от агентите на Звездния странник може да спира част от информацията.

— А ако не е така, може ли хотелската стая да ни каже нещо?

— Като цяло не. Пазителите, изглежда, са много прилежни по отношение на делата в жилищата си, както и във всичко друго. Единственият доклад, който смятам за ценен, е този за финансовите записи на Казимир. Те би трябвало да ни осигурят добър преразказ на действията му, преди да уведомите флота за присъствието му.

Нова вълна от вина при това напомняне накара Жюстин да стисне челюст.

— Кога ще е готов този доклад?

— До няколко дни. Офисът на флотското разузнаване в Париж ще съотнесе информацията. Аз ще я проверя след това.

— Париж — това е старият ти офис, нали?

— Да, сенаторе.

— Мислиш ли, че там е агентът на Звездния странник?

— Възможността един от тях да работи там е голяма. Преди да ме освободят от работа, провеждах няколко операции, в чиито капани трябваше да падне агентът.

— А аз отидох и им разказах за Казимир — каза с горчивина Жюстин.

Паула Майо се загледа в цилиндъра, в който се съдържаше системата.

— Ще разкрия Звездния странник. За това се борят Пазителите. Казимир Макфостър е вярвал в това.

— Да — каза Жюстин и кимна.

— Привърших с анализа на кристалната памет — обяви ОИ. — Съдържа триста седемдесет и два файла кодирана информация. Има

няколко софтуерни предпазителя против неоторизиран достъп, но те лесно могат да бъдат заобиколени.

— Добре — каза Жюстин. Предвид възможностите на системата щеше да е изключителна изненада, ако не успееше да се добере до информацията в кристала. — Можеш ли да разшифроваш файловете?

— Кодирани са с хиляда двеста и осемдесет измерна геометрия. Не разполагам с нужните изчислителни възможности, за да се справя с кодиране от такова ниво.

— По дяволите! — измърмори Жюстин. За миг надеждите ѝ всъщност се бяха покачили. Беше очаквала малко повече от машина, за която току-що бе платила пет милиона земни долара. — Кой може да го направи?

— СИ — каза Паула. — И Пазителите, разбира се.

Жюстин зададе въпроса, който я тормозеше. Оказа се изключително трудно.

— Имаш ли доверие на СИ?

— Мисля, че помощта, която ни оказа, за да победим Първите, показва, че е съюзник, на когото можем да се доверим.

— Това е доста предпазлив отговор.

— Не мисля, че хората могат да разберат изцяло мотивите на СИ. Дори не знаем истинското му намерение по отношение на вида ни. Твърди, че е добронамерен и никога не е действал по друг начин спрямо нас. И все пак...

— Да?

— По време на разследванията си съм се натъквала на неща, които подсказват, че ни наблюдава далеч по-отблизо, отколкото признава.

— Разузнаването е занимание на правителствата, откакто троянците са били изненадани по най-неприятния начин от подаръка на гърците. И за миг не съм се съмнявала, че СИ ни наблюдава.

— Но с каква цел? Има няколко теории, повечето от които принадлежат по-скоро към по-изчанчените измерения на конспиративната параноя. Всички като че ли са свързани със зачатъчната му еволюция към божествен статус.

— Какво смяташ ти?

— Мисля, че се отнася към нас до голяма степен така, както ние бихме се отнесли с умерено досаден съсед. Наглежда ни, защото не

иска изненади, особено такива, които ще застрашат квартала.

— Това касае ли ни наистина?

— Вероятно не, освен ако не предпочете да заеме страната на Първите.

— По дяволите, наистина си подозрителна.

— Предпочитам да го възприемам като усложнена шахматна задача — каза Паула.

— Моля?

— Опитвам се да предвидя всички възможни враждебни ходове във възможно най-далечен план. Но съм съгласна, че възможността СИ да се окаже враг е много малка. На лично ниво съм установила много полезни работни отношения с него. А и той, разбира се, съдържа огромно количество човешки самоличности, което би трябвало да е в наша полза.

— Вече нямам никаква представа какво да мисля.

— Съжалявам, не исках да те притеснявам допълнително. Беше необмислено от моя страна, предвид моментното ти състояние.

— Знаеш ли, единствената полза от възрастта ми точно сега е, че съм наясно, че съм твърде объркана, за да взема подобно решение. Затова, ако нямаш нищо против, ще го оставя на теб. Искаш ли да помолим СИ да разшифрова паметта?

— Единствената алтернатива е да се свържем с Пазителите и да ги помолим направо.

— Знаеш ли как да го направиш? — попита Жюстин.

— Не. Ако разполагах с подобна следа, водеща към Пазителите, щях да съм ги разничила още преди десетилетия.

— Ясно.

Сиво-синята икона, свързана към кода, който Казимир ѝ бе пратил, висеше в ъгъла на виртуалното ѝ зрение — неподвижна и толкова изкушаваща. За пореден път си помисли, че не разсъждава достатъчно ясно, за да направи такъв избор. Не знаеше дори дали може да каже на следователя за съществуването му. А комуникацията на сенатор от Федерацията с организация, класифицирана като терористична, беше нещо нечувано. Инстинктите я спираха да качи безобидния код в унисферата. Ако подобна връзка станеше публично достояние, преди Звездния странник да бъде разкрит, щеше да е

напълно дискредитирана. Дори фамилията нямаше да успее да я защити. А Звездния странник щеше да спечели нова победа.

— Може и да не се налага да молим когото и да е било да ни помогне с кристалната памет — каза Паула. — Флотът разследва обсерваторията в Перу. Би трябвало да успеят да разберат от какво естество е информацията, дори самите файлове да останат блокирани.

— Добре тогава — каза облекчено Жюстин. — Ще изчакаме, докато флотът е готов с доклада.

Тя извади кристалната памет от системата и изключи екранирането на стаята. Топлата следобедна светлина нахлу през големите прозорци и Жюстин запремига срещу лъчите.

Икономът на имението чакаше до вратата.

— Адмирал Колумбия чака, за да ви види, мадам — каза той.

— Той е тук? — каза изненадано Жюстин.

— Да, мадам. Въведох го в приемната стая в западното крило и го помолих да почака.

— Каза ли какво иска?

— Уви, не, мадам.

— Стойте тук — каза Жюстин на Паула. — Аз ще се оправя с това.

Тя се отправи по централния коридор на северното крило, изправяйки рамене. Колко типично за Колумбия да се опита да вземе преимущество, като я посети изненадващо в собствения ѝ дом. Ако си мислеше, че подобна недодялана тактика ще му помогне срещу някой младши Бърнели, бъркаше жестоко.

Декорацията в приемната зала в западното крило напомняше за най-пищните дни на френската монархия. На Жюстин не ѝ допаднаше огромното количество позлатени рамки и златни покрития. А и столовете от периода, макар и да бяха красиво орнаментирани, всъщност бяха неудобни за по-продължително седене.

Адмирал Рафаел Колумбия чакаше прав пред огромната камина. Бе опрял крак на мраморната плоча. Носеше безупречната си униформа, липсваше му само поръбеното с кожа палто, за да бъде завършен образът му на император. Разглеждаше ониксовия часовник в старинен стил, който заемаше централно място над камината.

— Сенаторе. — Той се поклони леко, когато тя разтвори двойната врата и влезе с широка крачка. — Възхищавах се на

часовника. Оригинал ли е?

Вратите се затвориха зад нея.

— Сигурно. Баща ми е доста агресивен колекционер.

— Несъмнено.

Жюстин махна към масата със стъклен плот, гравирана с герба на Бърнели. Двамата седнаха един срещу друг на високите столове.

— Какво мога да направя за вас, адмирале?

— Сенаторе, опасявам се, че трябва да ви попитам защо сте се намесили в операция на флотското разузнаване. По-точно защо сте преместили трупа на заподозрян терорист от местопрестъплението.

— Не съм преместила нищо, адмирале. Аз придружих трупа.

— Уредили сте да бъде преместен в неофициална институция.

— Да, в центъра по биотехнология на фамилията ни. Където беше проведена аутопсия под щателен официален надзор.

— Защо, сенаторе?

Жюстин му се усмихна ледено.

— Защото не съм уверена във флотското разузнаване. Току-що станах свидетел как цялата операция по наблюдението се сгромоляса катастрофално. Не исках още провали. Тялото на Казимир би трябвало да осигури много следи за разузнавателните екипи. От това, което видях досега, отделът ви се показва като забележително некомпетентен. По това дело не трябва да има повече грешки, адмирале. Няма да приема никакви извинения.

— Сенаторе, мога ли да ви попитам как се запознахте с Казимир Макфостър?

— Запознахме се, докато бях на ваканция на Далечината. Бяхме заедно за кратко. След това той се появи тук, в имението „Тюлип“, точно преди атаката на Първите. Съвсем естествено, когато ми каза за Пазителите, уведомих веднага командир Хоугън. Всичко е документирано.

— Какво искаше той?

— Няколко неща. Да ме убеди, че Звездния странник е истински. Да вдигна проверките на товарите, които пътуват за Далечината. Отказах му.

— Значи не сте били близки?

— Не.

— Разбрах, че сте изключително разстроена от смъртта му.

— Бях силно потресена от нея. Не съм свикнала да виждам истинска смърт. Без значение какви са били вижданията и дейностите му, никой толкова млад не заслужава смърт.

— Проведената под наблюдение аутопсия ваша идея ли беше, сенаторе?

— Да.

— Разбрах, че Паула Майо също е придружила тялото.

— Напълно вярвам на следовател Майо.

Изречението на Рафаел се напрегна.

— Опасявам се, че аз не споделям доверието ви, сенаторе. Следователят е огромен фактор в целия проблем с Пазителите, пред който е изправено флотското разузнаване. Бях изненадан и малко разтревожен, когато чух, че фамилията ви ѝ е уредила назначение в Отдела по сигурността към Сената.

— Бяхме изненадани, когато вие я освободихте от поста ѝ във флотското разузнаване.

— След сто и тридесет безрезултатни години реших, че подобно действие е оправдано.

— Всеки във Федерацията е чувал за следовател Майо, именно защото разследванията ѝ дават резултати.

— Ако трябва да бъда честен с вас, сенаторе, тя започва да губи нишката. Обвини собствените си офицери в нелоялност. Провеждаше външни операции без разрешение. Също така започна да показва наценки на симпатия към терористите, които трябваше да преследва.

— Симпатия? Какво имате предвид?

— Обяви, че вярва в съществуването на Звездния странник.

— А вие не вярвате ли?

— Разбира се, че не.

— Кой уби брат ми, адмирале?

— Не разбирам. Знаете, че беше същият убиец, който уби Макфостър.

— Напълно. А Макфостър беше Пазител. За когото и да работи този убиец, те се противопоставят на Федерацията и Пазителите. Вярвам, че това ви оставя доста стеснен списък със заподозрени, не е ли така?

— Пазителите са били въввлечени в черния пазар на оръжия от дълго време. Като групировка тези хора обикновено разрешават

споровете си чрез брутално насилие. Вярваме, че убиецът работи за един от въвличените търговци.

— А брат ми просто се е оказал на пътя му?

— Ако някоя оръжейна пратка е била блокирана, са били заложени много пари.

— Това е смехотворно. Никой няма да убие сенатор на Федерацията заради някаква си примитивна вендета.

— Нито пък ще го убие невидимо извънземно.

Жюстин се облегна назад и се вторачи гневно в адмирала.

— Колкото и да е неприятно да го признаем, сенаторе — каза Рафаел, — във Федерацията има огромни престъпни групировки. Затова беше създадена първоначалната Междузвездна дирекция за тежки престъпления. Ако не ми вярвате, попитайте следовател Майо. Може би трябва да се запитате и защо съществува Отделът по сигурността към Сената. Имаме си достатъчно проблеми, които са истинска заплаха за Федерацията. Наистина няма нужда да си измисляме нови.

— Адмирале, да не би да ме предупреждавате?

— Съветвам ви на базата на това, че действията ви не са подходящи в този труден момент. Точно сега трябва да се държим заедно и да се борим срещу истинския си враг.

— Флотът разполага с пълната ми подкрепа и ще продължи да я получава.

— Благодаря ви, сенаторе. Последно — терористът Макфостър е бил на някаква куриерска мисия. Не открийте какво е носил.

Тя наклони глава на една страна и му се усмихна безучастно.

— Това не е ли необичайно?

— Много необичайно, сенаторе. Чудех се дали сте видели нещо, докато придружавяхте тялото му?

— Не.

— Сигурна ли сте, сенаторе?

— Не съм видяла какво е носил. Ако е носил нещо.

— Разбирам. — Взорът на Колумбия не трепна и за миг. — В крайна сметка ще го открием, нали знаете?

— Не открихте убиеца, нали?

Беше детинска подигравка, но въпреки това Жюстин ѝ се наслади, особено след като вратът на Колумбия се зачерви леко над

яката на униформата му.

Гор Бърнели и Паула Майо си говореха на кожения диван, когато Жюстин се върна в дневната стая. Златното лице на баща ѝ отразяваше светлината в малки шарки върху колоните и пода, чиито очертания се разливаха дори при най-слабото му движение. Жюстин влезе и активира екранирането, блокирайки дневната светлина.

— Това момче Макфостър те е размекнало и те е направило сантиментална — каза Гор, щом стаята беше обезопасена. — Трябваше да изриташ задника на Колумбия право в шибаната орбита. Едно време щеше да го изядеш за закуска. Не мога да повярвам, че една от дъщерите ми се е превърнала в някаква проклета либерална лигла.

— Живеем в нови дни, татко — каза спокойно Жюстин. — Не аз съм не на място в пространството и времето.

Вътрешно кипеше от яд само при мисълта, че той си позволява да каже подобно нещо, камо ли пред следователя. Дори Паула Майо, обикновено толкова хладнокръвна, изглежда, се почувства некомфортно заради изблика на Гор.

— Просто ти казвам истината, момиче. Ако мъртвото ти гадже разиграва емоциите ти, трябва да изтриеш спомена за него от мозъка си. Не мога да ти позволя да бъдеш слаба, не и сега.

— Несъмнено ще обмисля дали да елиминирам от живота си всичко, което намирам за неприятно.

Понякога се чудеше дали Гор все още е достатъчно човек, за да си спомни и разбере неща като любовта, тялото му бе претърпяло толкова много адаптации.

— Така е по-добре — каза той, подхилвайки се. — Знаеш, че Колумбия ще стовари истински ад върху теб след провала на ЕлЕй Галактик, нали? Той иска Паула да бъде извадена от картинката за постоянно, а освен това много би му се искало Сенатът да се превърне в малко съветско парламентче, което да гласува единодушно за него по всеки повод.

— Не за Колумбия трябва да се тревожите — каза Паула.

Жюстин и Гор прекъснаха малкия си сблъсък и я погледнаха.

— Мисля, че знам истинската причина, поради която беше убит Томпсън.

— И не си ми казала, дявол да го вземе? — изстреля думите Гор.

— Почти през цялото време, докато бях в Дирекцията, лобирах всички стоки, внасяни на Далечината, да бъдат проверявани от инспектори с полицейски правомощия. Предложението ми бе блокирано от изпълнителната власт всеки път, докато Томпсън не го придвижи по моя молба.

— И Звездния странник го е убил по тази причина — каза Гор. — Знаем това.

— Точно преди да бъде убит, Томпсън ми се обади. Каза, че е открил кой спира молбите ми. Найджъл Шелдън.

— Това не може да е вярно — каза инстинктивно Жюстин. — Шелдън е човекът, направил цялата Федерация възможна. Не би се опитал да подкопае основите ѝ.

— Не и по собствена воля — каза Гор. Лицето му не бе способно да изрази нормални емоции заради златната кожа, но беше очевидно, че идеята го притеснява. — Доколкото разбирам обаче, Бродли Йохансон винаги е твърдял, че извънземното е поробило Шелдън.

— Вече гледах последната минута живот на Казимир на терминала Каралво няколко пъти — каза Паула. — Изглежда, познава убиеца. Всъщност се радваше да го види. Изглеждаше, сякаш са стари приятели.

— Не. — Жюстин поклати глава, отхвърляйки цялата идея. — Не мога да повярвам, че някой може да стигне до Шелдън. Нашата фамилия разполага с невиджани системи за сигурност, както и клиниките ни за подмладяване. Тези на Шелдън трябва да са още по-силни.

— Пазителите твърдяха, че президент Дой работи за Звездния странник — каза Паула.

— А каква торба с лайна беше това! — изсумтя Гор. — Ако това копеле Звездния странник може да проникне през Отдела за сигурност на Сената и защитите на Шелдън, няма да му се налага да се прокрадва в сенките, а вече ще е наш Фюрер.

— Тогава защо беше убит синът Томпсън? — попита Паула. — Само защото придвижи митническите промени? Или защото е разкрил връзката?

— Добре — каза неохотно Гор. — Да предположим, че Томпсън се е натъкнал на информация, която го е накарала да повярва в това.

Каза ли ти кой му е подшушнал името на Шелдън?

— Не. Каза, че теренът е много неясен. Било политика на най-високо ниво.

— В политиката няма високо ниво — промърмори Гор и се обърна към Жюстин. — Ти ще се заемеш с това. Трябва да открием откъде Томпсън е получил тази информация.

— Татко, моите контакти в Сената са несравнимо по-малко от неговите.

— Исусе, ще спреш ли да се подценяваш, момиче? Ако исках да слушам такова жалко хленчене, щях да отида при някой защитник на човешките права на Орлиънс.

Тя вдигна ръце.

— Добре, ще тръгна слепешката, ще крещя въпроси и ще чакам някой да се опита да ме застреля.

— Ето това искам — каза Гор. Металическите му устни се извиха в нещо, напомнящо усмивка.

— С каква цел? — попита Паула.

— Какво, по дяволите, имаш предвид?

— Какво ще предприемете, ако се потвърди, че Шелдън е блокирал молбите ми?

— Ако е вярно, ще трябва да се свържем със старшите членове на фамилията му и да им покажем какво се е случило. Предполагам, че ще го съживят в ново тяло и ще възстановят спомените му от трезор отпреди заразяването му — когато и да се е случило това.

— Мислиш ли, че фамилията Шелдън ще ви подкрепи?

— Не може всичките да са агенти на Звездния странник.

— Несъмнено. Но как ще разберем кои са агенти?

— Разсъждаваме твърде необмислено — каза Жюстин. — Нека първо се опитаме да потвърдим подозренията си. След това ще разполагаме с по-ясна картина.

— Освен това трябва да създадем някои надеждни съюзи — каза Гор. — Нещо като мрежа за политическа съпротива, която да противостои на влиянието на Звездния странник. Аз ще започна изграждането ѝ.

— Внимавайте с Колумбия — каза Паула. — След като вече знае, че сте мой спонсор, ще се прицели и във фамилията ви. А политическото му влияние расте. Обществата са склонни да правят

големи компромиси по време на война. Като адмирал начело на вътрешната ни защита, той ще може да издаде заповеди, немислими в мирно време.

— Не се притеснявай за това. Самият Ад ще трябва да замръзне за много дълго време, преди някакъв си парашутист на Халгарт да ме надхитри.

Малкият самолет „Боинг 44044 VTOL“ кацна на площадката на обсерваторията сред вихри, разбудени от електрическите му двигатели, които вдигнаха вихрушка от песъчлива охрена почва и мръсни ледени гранули. Тя се уталожил бързо със забавянето на перките и стюардът отвори люка. Рене усети пукане в ушите си при рязкото падане на налягането. Бяха на пет хиляди метра височина от западната страна на Андите, право на север от Сандиа. Назъбените планини образуваха величествен пейзаж от покрити със сняг върхове. Тя веднага усети недостиг на въздух и вдиша дълбоко. Нищо не се промени. Стана от мястото си и се затътри напред, като закопча догоре палтото върху дебелия си пуловер. Светлината навън беше достатъчно ярка, за да я накара да спре на върха на самолетните стълби и да сложи слънчевите си очила. В този опасно рядък въздух дъхът ѝ образуваше малки бели серпантини.

Двамата офицери от отдела на флотското разузнаване в Лима я чакаха на повърхността. Бяха облечени с тъмнозелени сака, които приличаха повече на космически костюми, отколкото на екипировка за тежки атмосферни условия. Слизането по петте алуминиеви стъпала я остави без дъх и усили жаждата ѝ за кислород.

Един от мъжете пристъпи напред и ѝ подаде ръка.

— Лейтенант Кемпаса, добре дошли в станция „Антина“. Аз съм Фил Мандия. Бях част от екипа, който следеше Макфостър по пътя му насам.

— Страхотно — изхриптя тя. Едва успяваше да различи лицето му под защитните кехлибарени очила. Сърцето бумтеше силно в гърдите ѝ. Наложил се да вървят изключително бавно до сградите за наблюдение — редица ниски кутийки, направени от тъмна пластмаса, чиито прозорци приличаха на крепостни бойници. Само от една струеше светлина. Чиниите на трите главни радиотелескопа се

намираха върху голямото скалисто поле зад сградите — огромни бели дискове, крепящи се върху невероятно тънки на вид метални кули. В този момент една от тях се обърна леко и проследи северния хоризонт.

— Как се държи затворникът ми? — попита тя.

— Кафлин? Твърди, че не знае почти нищо, че е работил с анонимен агент по някакъв договор за защитни системи. Не знам колко тежест има мнението ми, но му вярвам.

— Ще разберем със сигурност, след като го заведе в Париж.

— Какво ще правите с него, ще му прочетете спомените?

— Да. — Въпреки че беше скрито под маската, Рене ясно видя неодобрителното изражение на Фил Мандия.

Под краката ѝ захруска скреж. Наоколо не се виждаха никакви растения, дори туфи трева. Трябваше да внимава къде стъпва; земята беше набраздена от дълбоки, замръзнали следи от гуми. Старите, боядисани в жълто превозни средства, които ги бяха докарали, бяха паркирани точно до сградите. Приличаха на неугледни хибриди между трактори и снегорини. До тях бяха спрели два нови червено-кафяви джипа „Хонда“, опръскани с кал.

— Вие с тези ли дойдохте? — попита Рене.

— Да. — Фил Мандия кимна към самотния неприветлив път, който се извиваше надолу от обсерваторията — Беше си цяло мъчение да стигнем дотук.

— Как, по дяволите, успяхте да се скриете от Макфостър?

— Трудно.

Рене не беше сигурна дали той се шегува.

Стигнаха до основната сграда и влязоха вътре, където светът отново стана топъл. Сърцето на Рене обаче не усети разлика и все така препускаше в гърдите ѝ. Тя се принуди да седне тежко в първия офис, в който влязоха. Беше немислимо да стане отново, затова ѝ се наложи да свали палтото, докато седеше на стола — простичко действие, което я лиши от още въздух. Не можеше да си представи как ще се върне до самолета. Може би щеше да се наложи да я пренесат дотам.

— Тази височина не ви ли убива? — попита тя Фил Мандия.

— Отнема известно време, докато човек свикне — призна той.

Рене започваше да осъзнава до каква степен местният екип не я харесва. Някаква голяма клечка, изпратена тук, за да разследва провала на операцията, опитвайки се да прехвърли вината върху оперативния

екип. „Не е така“, искаше ѝ се да каже, но това само щеше да ѝ придаде слабост в очите им. Справяше се достатъчно умело с политиката в отдела, за да се оправи и с това.

— Добре, ще започна с директора — каза тя.

Дженифър Зайц бе преминала през подмладяване само преди пет години. Малка, стегната жена с привлекателни зелени очи и много тъмна кожа. Носеше торбест кестеновокафяв пуловер, достатъчно дълъг, за да мине за рокля. Ръкавите ѝ бяха навити, но дори така се поклащаха около тънките ѝ ръце. Рене си помисли, че сигурно го е заела от някой с около половин метър по-висок от нея. Директорката изглеждаше по-скоро подразнена от натрапниците в обсерваторията ѝ, отколкото сплашена или притеснена. Енергичното ѝ пренебрежително отношение се смекчаваше от измамно младоликата ѝ усмивка. Тя погледна недоволно към Фил Мандия, който учтиво я въвеждаше в офиса, но дори това беше по-скоро израз на раздражителност, отколкото на истинско неодобрение.

Рене посочи към кръглия прозорец на стаята и трите големи чинии отвън.

— Коя от тях — тя спря за миг и си пое дъх — сочи към Марс?

— Никоя — каза Дженифър Зайц. — Главните телескопи се използват за радиоастрономични проучвания на дълбокия космос. Използваме едно от помощните си устройства, за да улавяме сигнали от Марс. Операцията не е особено мащабна.

— А сигурни ли сме, че Кафлин е дал на Макфостър именно данните от Марс? — Рене погледна към Фил Мандия, за да получи потвърждение.

— В мрежовата памет на обсерваторията няма никакви следи от нея — каза флотският офицер. — Кафлин е заредил червеева програма, която е изтрила всички записи на трансмисиите точно след като Макфостър е взел своето копие.

— Трябва да има и други копия — каза Рене. — От колко време получавате информацията?

Дженифър Зайц сбърчи неволно уста.

— От около двадесет години.

— Двадесет! За какво, по дяволите, ви служеше?

— Събираме я за една асоциация за научни изследвания. Това е съвсем дребен договор, представлява по-малко от един процент от

цялостния бюджет. Дори не изисква човешки наблюдатели. Нашият ОИ може да се справи с процеса. Сигналите постъпват веднъж месечно. Приемаме ги и ги съхраняваме за асоциацията. Продължителността на проекта им е оценена на тридесет години. — Дженифър Зайц забеляза изненадата в очите на Рене. — Какво, мислите си, че това е дългосрочен план ли? Тук провеждаме наблюдения, чието завършване ще отнеме цял век, и то ако сме късметлии.

— Добре, върнете се малко по-назад и обяснете по-бавно — каза Рене. — Дори не знаех, че Федерацията разполага с нещо на Марс. Откъде точно идват тези сигнали?

— Дистанционната научноизследователска станция на Арабия Тера.

— И каква точно наука се практикува там?

— Почти целият спектър от планетарно проучване чрез сензори: метеорологично, геолошко — по-скоро аеролошко, — физика на слънцето, радиационни изследвания. Списъкът е дълъг. Трябва само да кажете какво ви трябва, станцията там разполага със собствен набор от инструменти, заети с наблюдение. Пръснати са из целия Марс и предават информация към Арабия Тера, която, от своя страна, я изпраща на нас. Освен това има и сателити. В момента има четири в полярната орбита, макар всички да се нуждаят от смяна.

— Не знаех, че някой все още се интересува от Марс.

— Много малко хора наистина имат интерес — каза сардонично Дженифър Зайц. — Говорим за астрономия все пак. Дори след появата на Дъдли Боуз нашата професия е далеч от най-популярните във Федерацията. Във вселената има планети, които са много по-интересни от Марс. Въпреки това малък набор от сензори, работещи през дълъг период от време, могат да осигурят също толкова информация, колкото и по-кратко, но интензивно проучване. Всъщност информацията е по-надеждна, когато е събирана в продължение на повече време. По-представителна е. Разполагаме с дистанционни станции из цялата Слънчева система, които събират малки парченца информация и ги пращат на нас и останалите обсерватории в малки, но постоянни количества. Повечето земни университети или фондации обикновено разполагат с по някоя малка катедра за всяко звездно тяло. Всички се борят за оцеляване с оскъдни ресурси, каталогизират и анализират

данните си. Само че инструментите, с които работят, не струват много по днешните стандарти — всички са от твърди материали, хранят се или от слънчева светлина, или от геотермална енергия, и издържат десетилетия. Мрежата, която изграждат, доставя достатъчно информация, за да могат малцината останали планетолози на Земята да продължат работа.

— Бих искала списък с имената им.

— Фондацията, която финансира станцията на Марс, е базирана в Лондон, мисля, че името ѝ е Междупланетарна асоциация „Ламбет“. Един бог знае откъде се финансират. Това все пак е чиста научна планетология в този ден и тази епоха. Трябва да си истински филантроп, за да поддържаш такава кауза.

— За какъв проект точно плаща Междупланетарна асоциация „Ламбет“?

— Нямам представа.

— Не знаете? — Рене го произнесе толкова високо, че ѝ се наложи бързо да си поеме дъх, за да напълни отново дробовете си, вследствие на което се закашля. Чувстваше нарастващо главоболие в слепоочието си.

— Не е по моята специалност — каза Дженифър Зайц. — Ако трябва да бъда точна, аз съм радиоастроном. Работя с основните чинии. Те са част от системата Соларен пръстен, която се простира чак до орбитата на Плутон, така че разполагаме с огромни възможности за прием на информация. Затова и разполагаме с толкова много помощни устройства тук — за да поддържаме връзка с елементите на Соларния пръстен, които се намират на много големи разстояния. Така че, разбирате ли, прахът на Марс, приливните пропуквания на Европа или свръхпроводимите течения в геообвивката на Харон изобщо не ме интересуват. Ако искахте да научите за истински интересни събития, като отразените емисии от Големия взрив или писъците на мегаквазарите, можех да ви забавлявам с дни.

— Има ли тук планетолози?

— Не. Разполагаме само с двама радиоастрономи — аз самата и партньорката ми Кери, — както и с четирима техници, които поддържат нормалната работа на уредите. Нормална дотолкова, колкото може да бъде поддържано нещо с толкова нисък бюджет като Соларния пръстен. Отгоре на всичко след атаката на Първите

космическата агенция на ОФН обсъжда затварянето ни за неопределен период. Вече получих няколко предложения да поставя в режим на хибернация цялата обсерватория. Трябваше да зарежа цялото това увлечение по астрономията в трезор със спомени по време на последното ми подмладяване и да си измисля някое хоби, което да ми спечели купища пари. Така де, кой, по дяволите, има интерес да поддържа работата на хора, които тихо ще посветят няколко живота, за да помогнат в разширяването на човешкото познание? Не и проклетото ни правителство, това е сигурно. А сега и вие се нахвърлихте отгоре ни.

— Съжалявам за обсерваторията — каза рязко Рене. — Но в момента тече война. Федерацията трябва да определи приоритетите си.

— Да, вярно.

— А от Междупланетарна асоциация „Ламбет“ виждали ли са някакви данни от тези, които приемате за тяхна сметка?

— Не. Станцията на Марс отговаря за почти половината от проектите по наблюдение в Слънчевата система. Графиците им са запълнени с години. Безспорно тридесет години са доста дълъг период за планетарната наука, но не са нещо изключително.

— Какви по-точно сензори излъчваха от Марс?

Дженифър Зайц сви рамене.

— Разбира се, проверих договора, когато нещата се сговниха. Не научих нищо особено. Инструментите, които сме следили, не отговарят за нещо повече от общ преглед на марсианската околна среда.

— Възможно ли е да сте получавали кодирани сигнали заедно с останалата информация?

— Разбира се. Само че не виждам от какво.

— Поне разполагате ли със списък на инструментите там горе?

— Да. Само че, лейтенант, трябва да разберете, че не ние сме ги поставили на Марс. Някои вече бяха там, останали от други проекти. Другите бяха оставени през годините от автоматизираните кораби на космическата агенция на ОФН. Ние нямаме никакъв контрол над тях, ролята ни е просто да наблюдаваме. Не мога да ви гарантирам какво всъщност представлява който и да е от тях. Само защото са ни казали, че определен канал на информация пренася резултатите от сеизмичния скенер, не означава, че това наистина е така. Просто няма начин да сме

напълно сигурни, освен ако не отидем там и не проверим лично откъде наистина се излъчват трансмисиите. Ние сме просто един поразкрасен възел за препредаване на информация.

Рене не обичаше да се отклонява, но...

— В Слънчевата система работят автоматизирани космически кораби?

— Не знаехте ли?

— Не — призна тя.

— Ами налага се да има такива. Просто не може иначе. Никой от света на астрономията или планетарната наука на Слънчевата система не може да си позволи да наеме червеева дупка на ТСП, за да спусне термометър в атмосферата на Сатурн. Вместо това преглъщаме гордостта си и се обединяваме. Координираме бюджетите си така, че да доставим инструментите на големи пратки. Когато дадена пратка е готова, натоварваме един от трите товарни кораба на космическата агенция с безценната партида от сателити и сензори и го изпращаме на осемгодишен път през Слънчевата система. След това всеки от нас се моли най-егоистично проклетата антика да не се разпадне, преди да остави точно неговата пратка. Ще ви дам един съвет, лейтенант — когато сте в компанията на земни астрономи, дори не споменавайте мисията за доставка от 2320 година. Много колеги напуснаха професията след тази малка катастрофа. За да бъде одобрен проект по наблюдение със сензори, трябва да отделиш средно около петнадесет години за кандидатстване, предложения, прегледи, просене и да дариш първородното си дете. След това ти остава само да намериш средства, с които да проектираш и да изградиш сензорите. В товарното отделение пътува цяла планина от емоционални и професионални вложения.

— Да — каза отбранително Рене. Главоболието вече бумтеше в черепа ѝ. Беше сигурна, че носи пакет с болкоуспокояващи. Сигурно беше в джоба на сакото ѝ, което висеше на няколко метра от нея — твърде далече, за да стигне до него.

— Благодаря ви, получих представа. Заниманието ви не е нито добре платено, нито особено популярно.

— Освен ако не се казвате Боуз.

— Значи нямате никаква представа какво сте получавали от Марс през последните двадесет години?

Дженифър се усмихна извинително.

— Точно така. Но искам да се знае за протокола, че съм била директор тук само седем години, като две години отсъствах, за да се подмладя. Не съм сключвала този договор, нито някой от нас е бил обвързан с него. Цялото нещо се управлява от няколко процедури на ОИ.

— Кой е сключил договора?

— Директор Роуъл е управлявал обсерваторията, когато Междупланетарна асоциация „Ламбет“ са започнали проекта. Мисля, че се премести на Беркак. Предложили са му позицията на декан в нов университет.

— Благодаря. Ще го разпитам. — Рене вдиша жадно разреждения въздух. От липсата на кислород леко ѝ се виеше свят. Усещането не беше неприятно, но пречеше на концентрацията ѝ. — Кажете ми нещо. Според вас какво може да има на Марс, че да заинтересува шайка терористи като Пазителите?

— Именно в това се корени цялата глупост на ситуацията — нищо. И това не е предразсъдък, защото съм радиоастроном. Мястото е пълна дупка, една замръзнала безвъздушна пустиня. Няма тайни, няма стойност, не е важна за никого. Почти съм убедена, че сте направили грешка.

— Кажете ми за Кафлин.

Дженифър Зайц смръщи красивото си лице.

— Господи, не знам. Той беше просто технически асистент. Обикновен техник на временен договор, който работеше скапана работа в космическата агенция, за да може да си плати пенсията за подмладяване и възстановяване. Довчера щях да се закълна, че мога да ви разкажа историята на животите му по-добре от самия него. Както и че са били изключително скучни. Всички прекарваме триседмични дежурства, натъпкани тук, след което получаваме една благословена седмица почивка. Той беше назначен преди три години и половина. Затова не ми се иска да си помисля колко време сме преживели заедно. Сега се оказва, че е част от някакъв терористки заговор с цел да превземе Федерацията. Исусе! Та той е Дан Кафлин. Остават му седем години до подмладяване и той очаква отчаяно този момент. Обича къри, мрази китайска храна, включва се към твърде много телесензорни сапунени опери със софтверно, бил е женен веднъж през

този живот, но нещата са свършили зле, посещава малкия си внук всяка година по Великден, краката му миришат, програмист втора ръка е, посредствен механик и ни подлудява, когато танцува степ — при това го прави зле. Та кои терористи играят степ, по дяволите?

— Скапаните — каза сухо Рене.

— Не мога да повярвам.

— Несъмнено е виновен. Разбира се, сами ще потвърдим това.

Очаквам да ви повикат като свидетел на процеса.

— С вас ли ще го отведете?

— Несъмнено.

Рене успя някак си да се довлече обратно до самолета, облегната на Фил Мандия, без слабостта ѝ да проличи твърде явно. Двама флотски офицери придружиха Дан Кафлин до самолета зад нея. Избутаха го върху една седалка от другата страна на пътеката. Около китките и глезените му се увиха квазиметални ограничители, който щяха да го държат неподвижен. Кафлин бе висок мъж, успял да се опази от прекомерно надебеляване, но очевидно приближаваше възрастта, когато щеше да се нуждае от подмладяване. Заради притеснението и пораженческото настроение бузите и очите му изглеждаха необичайно хлътнали, а кожата му беше бледа като тази на Рене. Носеше тъмносин работен комбинезон и това го правеше още по-неугледен. Кафлин се взираше объркано през малкия прозорец, докато обсерваторията се смаляваше под тях.

Главоболието на Рене бе започнало да отслабва още щом люкът се затвори и двигателите започнаха да херметизират малката кабина. Тя отвори клапата над себе си и се усмихна доволно, когато филтрираният въздух задуха в лицето ѝ. Кафето, което стюардесата ѝ донесе, отми и последните следи на дискомфорт, дори не се наложи да прибегва до капсулата с обезболяващи.

— Полетът трябва да продължи около петдесет минути — каза тя и обърна глава към Кафлин. — Отиваме към Рио, след това ще хванем кръгов влак за Париж.

Той не каза нищо, погледът му беше съсредоточен върху някакво петно извън прозореца, докато се издигаха.

— Знаеш ли какво ще се случи, когато стигнем там? — попита весело тя.

— Ще ме заведете пред някой съдия и ще ме разстреляте.

— Не, Дан. Ще те заведем във флотска биомедицинска клиника, където ще прочетат спомените ти. Във всички случаи не е приятно изживяване. Ще загубиш контрол над собственото си съзнание и други хора ще проникнат в черепа ти и ще изследват всяко късче от живота ти. Няма да ти остане нищо лично. Нито чувства, нито мечти. Ще ги изтръгнем от теб.

— Страхотно. Винаги съм си падал по екхибиционизма.

— Не, не си. — Тя въздъхна със съболезнование. — Прочетох досието ти, говорих с колегите ти. Защо си се забъркал в тези глупости?

Той я погледна.

— Техниката ти на разпит не струва, наясно ли си с това?

— Не съм опитен шпионин като теб, Дан.

— Много смешно. Не съм шпионин. Не съм терорист. Не съм предател. Не съм нищо подобно.

— Какъв си тогава?

— Прочели сте досието ми.

— Припомни ми.

— Защо?

— Добре, с две думи, това, което искам да ти кажа, е: сътрудничи ми, излей си душата пред мен и може да препоръчам да не си губим времето с четене на спомените. Само че историята ти трябва да е много добра.

— А процесът?

— Не ти предлагам сделка, Дан. Няма да стане така. Ще отидеш на процес каквото и да се случи. Но ако ни помогнеш, съм сигурна, че съдията ще вземе това предвид.

Отне му минута, но накрая кимна неуверено.

— Имам внук, Джейкъб. На осем е.

— Да?

— Трябваше да отнеса нещата до съд, за да мога да го виждам. По дяволите, той е всичко, което ми остана от този скапан живот. Щеше да е ужасно, ако не можех да го виждам. Имате ли деца, лейтенант?

— Да, няколко. Но не и сега. Всички те обаче имат деца. Тези дни вече съм прапрабаба.

— И можете да виждате всички? Семейството ви?

— Когато имам време. Тази работа, знаеш... Работното време не е от девет до пет.

— Но можете да ги виждате, това е важно. Дъщеря ми застана на страната на майка си. А всички ние сме родени на Земята, там е проблемът. Трябва да си милионер, за да можеш да се срещнеш с адвокат на тази планета. А аз не съм.

— И някой ти предложи пари? Достатъчно, че някой адвокат да ти осигури достъп до внука ти?

— Да.

— Кой?

— Не знам името му, никога не съм го срещал, той е просто адресен код в унисферата. Агент е на хора в сферата на персоналната охрана. Един приятел ми каза за него. Каза, че може и да успее да ми помогне.

— Добре, как е името на приятеля ти?

— Робин Биърд.

— И този агент те вербува?

— Да.

— За какво?

— От това, което каза той — на практика за нищо. Тревожех се, че ще трябва да убия някого — вероятно щях да направя и това. Само че той искаше само да кандидатствам за работа на техник към космическата агенция на ОФН тук, в обсерваторията. Трябваше да наглеждам марсианските данни, които получавах, и да се уверявам, че няма проблеми. Каза, че един ден някой ще дойде и ще вземе копие от тях и когато това стане, аз трябва да изтрия оригинала. Това е всичко, което трябваше да направя. В замяна можех да виждам малкия Джейкъб веднъж годишно, по Великден. Съвсем не изглеждаше като сериозно престъпление, затова си казах: защо не, по дяволите.

— Добре, Дан, а сега ми кажи най-важното: знаеш ли какво представляваше тази информация?

— Не. — Той навлажни устни и поклати глава. — Не, кълна се. Опитах да я прегледам няколко пъти. Явно е била много важна за

агента, но на мен ми се струваше, че са обикновени данни от дистанционна станция.

— Направи ли си копие, Дан? Може би, за да разполагаш с коз срещу агента?

— Не. Наистина можех да виждам Джейкъб, както ми обещаха. Затова играх честно. Не съм си и помислял да прецакам тези хора. Предполагам, че съм бил прав; нали казвате, че са терористи.

Отговорът подразни Рене. Имаше неприятното усещане, че той казва истината. Дан Кафлин не беше замесен от тестото на престъпник, за да започне свое собствено малко изнудване, беше просто слаб, отчаян мъж, твърде лесен за манипулиране, ако човек разполага с достатъчно бутони, които да натиска. А кой би търсил спящ агент в някаква обсерватория с радиотелескопи по средата на Андите?

Каквото и да бяха направили на Марс, Пазителите бяха прикрили следите си много добре. Докато някой не уби Казимир Макфостър.

Ден по-късно тя още се чудеше как това убийство пасва на иначе недвусмислената ситуация. Офисът в Париж разследваше случая двадесет и четири часа в денонощието и седем дни в седмицата. Разчитаха на най-висок флотски приоритет. Този път никой от счетоводния отдел нямаше да се заяде за бюджета и продължителността.

Късно сутринта усети, че се прозява, докато екраните на конзолата ѝ изобразяваха нова поредица от информация за несъществуващата Междупланетна асоциация „Ламбет“. Нямаше как да поеме повече кафе, за да пребори токсините, които се натрупваха в кръвта ѝ. Навън беше поредният сив парижки ден. Дъждът се стичаше по прозорците. Колегите ѝ ставаха все по-изнервени заради липсата на сън и объркването, което убиецът предизвика с бягството си от ЕлЕй Галактик. Тази сутрин между бюрата се носиха виковете на не един спор. Репортажът за отдела в шоуто на Алесандра Барон никак не им подейства добре. Красивата репортерка със злоба и задоволство бе показала как убиецът поваля жертвата си, обграден от агенти на флотското разузнаване, преди да се втурне да бяга. Също така намекна,

че убиецът от ЕлЕй Галактик се издирва във връзка с убийството на Бърнели.

— Откъде е разбрала това? — изръмжа Тарло. — Това е класифицирана информация.

— Вероятно от фамилията Бърнели — каза Рене. — Не мисля, че ни харесват особено точно сега. Все пак убитият беше играчката на Жюстин. Тя сигурно пледира случаят да бъде поверен на Отдела по сигурността към Сената.

Тарло снижи глас и се огледа виновно, да не би някой да подслушва.

— Докато ти беше в Южна Америка, открих, че шефката получава цялата ни информация в момента, в който я запишем. Хоугън направо полудява от мисълта, че тя следи всичките му действия.

— Най-накрая — промърмори тя. — Добри новини. Тя свърза ли се с теб?

— Не още. А с теб?

— Не.

— Ако го направи, кажи й, че ще й помогна с каквото мога.

— Ще й кажа.

Разделиха се като двойка любовници, въввлечени в незаконен офис романс. И двамата полагаха усилия да не се разсмеят.

Командир Алик Хоугън се върна в офиса в Париж точно след обяд. Беше в лошо настроение, знаеше, че е така и че лошото настроение е лошо за добрата офис обстановка. Честно казано, не му пукаше. Тъкмо се бе прибрал от Керенск, където прекара един час в офиса на адмирал Колумбия, опитвайки се да даде обяснение за провала на ЕлЕй Галактик — така го нарече самият адмирал. Не се сещаше за някаква причина да не прехвърли нещастиято си върху останалите.

Всички в големия открит офис вдигнаха глави от дисплеите, когато той влезе. Хоугън мерна няколко самодоволни усмивки, които бързо бяха прикрити.

— Старши офицери, среща за обсъждане на прогреса в конферентна зала три след десет минути — обяви той, докато крачеше

тежко към своя офис. Чу няколко приглушени коментара зад гърба си, но не им обърна внимание.

Алик седна в стола зад бюрото. Той беше от обикновена черна кожа като офис мебелировката, с която обикновено разполагат секретарките. Оставен му беше от Паула Майо, още не се бе заел да го смени. Като всичко в офиса. Включително и хората.

Възползва се от предимството, че е сам, и облегна глава на ръцете си. Опита се да изхвърли емоционалния си багаж и да се съсредоточи. Да поеме офиса в Париж беше такава голяма възможност. Флотът се разрастваше с невероятна скорост, позициите му бяха добри и той се катереше бързо нагоре. Да се присламчи към екипа на Колумбия беше най-умният му ход, когато това място все още беше дирекция. Беше решил много сериозни проблеми за директор Колумбия, изготви доклади за почти всеки отдел. Това го превърна в очевидния избор за човек, който да следи Паула Майо след напускането на Рийз. Сега най-сетне можеше да оцени срещу какво се е изправяла тя през всички тези десетилетия.

„Исусе, така ли се е чувствала Майо през всичките сто и тридесет години?“ Начинът, по който убиецът им се бе изплъзнал на ЕлЕй Галактик, не беше дори удивителен, а направо обиден. Ако се съдеше по това, че пътят му за бягство беше безупречно планиран, той вероятно е знаел, че флотът наблюдава Макфостър. А това загатваше, че някъде има изтичане на информация — единственото нещо, което Алик никога не можеше да спомене на адмирала, не и преди да разполага с неопровержимо доказателство и по възможност пълно признание. Съществуваше и огромният проблем за кого точно работи убиецът. Най-очевидното решение, това, на което беше заложила Майо, беше политически невъзможно. Никога не можеше да признае това на когото и да било. Идеята беше равносилна на професионално харакири.

Просто трябваше да постави цялата ситуация с Пазителите под контрол, да докладва някакъв видим напредък пред адмирала. Ако не постигнеха резултати — и то бързо, — щеше да последва Майо през вратата. А той беше сигурен, че никой няма да му предложи добра работа в Отдела по сигурността на Сената.

Хубавото беше, че вследствие на операцията в ЕлЕй Галактик се бяха сдобили с доста следи към различни операции и членове на

Пазителите. Офицерите му в Париж бяха добри въпреки горчилката, останала заради принудителното напускане на Майо. Всичко, което трябваше да направи, беше да се убеди, че разполагат с нужните ресурси, за да завършат разнообразните разследвания и да координират добре цялостна стратегия за разследване на случая. Щяха да получат резултати, които да им позволят да проникнат дълбоко в операциите на Пазителите. Трябваше да ги получат.

Алик пресуши цяла чаша с минерална вода с надеждата, че това ще го успокои и ще му позволи да настрои съзнанието си, за да председателства срещата. Може би просто беше дехидратиран, последните двадесет и четири часа бяха много напрегнати. Когато беше готов, се отправи към конферентната зала. Рене Кемпаса вървеше пред него, понесла голяма чаша с кафе.

Тарло и Джон Кинг вече чакаха вътре. Джон беше следовател от старата дирекция, който се бе преместил от Отдела по техническа криминалистика няколко месеца преди началото на административните промени. Заради този си сравнително късен ход отношението му към Алик не беше толкова хладно, колкото това на другите двама лейтенанти.

— Твърде много кофеин — каза високо Тарло, когато Рене седна. — Това кое е, осмото за деня?

Тя го изгледа гневно.

— Или ще го изпия, или започвам да пуша. Ти избирай.

Джон се засмя при вида на шокираното изражение на Тарло.

Алик Хоугън влезе в стаята и седна на централното място до бялата маса.

— Адмиралът изобщо не е доволен от нас — каза им. — Даде ми много ясно да разбере това, сигурен съм, че можете да си представите. Така че... моля някой да ми каже, че най-накрая сме открили името на убиеца.

— Съжалявам, шефе — каза Джон Кинг. — Лицето не е в нито една база данни във Федерацията. Препрофилирано е, разбира се. Вероятно разполагаме с информация за старата му идентичност. Само че сегашните му черти са напълно непознати.

— Не е така — каза Рене. — Макфостър го познаваше. Всъщност дори се радваше да го види. Ако трябва да заложа парите си, бих предположила, че убиецът е от Далечината.

— Кой от Далечината би пратил убиец във Федерацията? — попита Джон.

Тя сви рамене.

— Не знам, но най-малкото трябва да проверим записите на ТСП, за да видим дали не е пристигнал от гарата на Буунгейт през последните няколко часа.

— Добре, ще наредя на хората си да се заемат с това — каза Джон. — В момента Фостър Кортес работи с програми за визуално разпознаване по моя наредба. Може да добави базата данни на гара Буунгейт към анализа си.

— Добре — каза Алик. — Така, какво знаем за технологиите, с които е бил невронно свързан? Всички видяхме на какво е способен. Това са все последни технологични постижения. Трябва да има някакъв наличен регистър.

— Джим Нуан се е заел с това по мое нареждане — каза Тарло. — Има много компании във Федерацията, които произвеждат подобно въоръжение. Не го знаех. Голяма част от продуктите им отиват при Великите фамилии и Междузвездните династии и отделите им по сигурността. Проследяването на крайния потребител през техните канали не е лесно; нямат голямо желание за сътрудничество. Разбира се, като възможност винаги остава Илюмината. Клиниките са дори още по-враждебни от тях.

— Ако някой спира разследването ти, веднага ме уведоми — каза му Алик. — От офиса на адмирала ще окажат директен натиск.

— Разбира се.

— Добре. Рене, на какво се натъкна в обсерваторията?

— На доста неща, но не съм сигурна кои от тях имат отношение.

— Да чуем.

Тя отпи от кафето и трепна, беше горещо.

— Първо, потвърдихме естеството на пратката, която е взел Макфостър: цял трезор с информация, която са събирали там. Очевидно всичката е с произход Марс.

— Марс? — Алик се намръщи. — Какво, по дяволите, има на Марс?

— Тук започват да се появяват проблемите. Не знаем. Информацията е излъчена от дистанционна станция за научно наблюдение. Официално това е било проект, спонсориран от

Междупланетна асоциация „Ламбет“, с цел да изследва Марс. Станцията е предавала сигнали в период от двадесет години, уж чрез автоматизирани сензори, пръснати по цялата повърхност на планетата.

— Двадесет години ли каза?

— Да — отвърна сардонично тя. — Както и да е, Междупланетната асоциация „Ламбет“ вече не съществува. Преминала е към виртуално съществуване преди осем години; днес е просто адрес, регистриран в също толкова фиктивна правна фирма. Има администрираща програма, която следи банкова сметка, съдържаща точно толкова пари, колкото да изплати докрай марсианския проект. Обсерваторията получава годишната си такса и ако някой се обади на асоциацията със запитване, програмата разполага с меню с готови отговори. С други думи, типичната фасада на операция на Пазителите.

— Истинска ли е била? — попита Алик.

— Да, когато е била създадена. Имало е истински офис в Лондон, както и персонал. Наредих на Гуинет да проследи всеки, който е служил там; надяваме се да открием секретар или някой младши служител. Не храним големи надежди; всяка по-важна фигура несъмнено е била Пазител. Останалите вероятно са били чуждопланетяни със стандартна работна виза. Тъй като няма никакви записи, проверяваме агенциите за наемане на чужденци.

— Защо Пазителите са затворили офиса на асоциацията, ако обсерваторията все още е събирала информация за тях? — попита Джон.

— Промяната съвпада с изпращането на последната група от сензори на Марс — каза Рене. — Платили са за изпращането на много комплекти през първите дванадесет години. Това не може да бъде направено единствено чрез киберсферата. Трябва да се проведат срещи, истински хора трябва да говорят със служители на космическата агенция на ОФН, да ги заведат на обяд, да присъстват на семинари, трябва да има дизайнери на комплектите сензори, такива неща.

— Значи има записи на екипировката, която са изпратили на Марс? — Всички тези факти намекваха, че операцията на Пазителите е с огромни мащаби. Това никак не допадаше на Алик. Нито пък това, че включваше нещо ново, нещо, което не разбираха. Твърде много

негативни впечатления, за да ги включи в какъвто и да е доклад до адмирала.

— Разполагаме с митническите документи на транспортните им кораби — каза тя. — Що се отнася до истинското съдържание на трюма по време на тези полети, няма начин да разберем какво е било. Такива кораби пътуват из цялата Слънчева система. Планетарните инструменти, които разнасят, са пакетирани в обезопасени контейнери в приземяващи се кораби за еднократен полет. Никой на лунното пристанище няма да тръгне да отваря запечатана система, докато я товарят на кораба, няма причина за това.

— Искаш да кажеш, че Пазителите са провеждали операция тук, в Слънчевата система, в продължение на двадесет години, точно под носовите ни и ние все още не знаем за какво изобщо става дума? — Алик млъкна. Не искаше да изглежда критичен; трябваше да работят заедно. — Ами други планети? Пазителите провеждат ли операции и на тях?

— Не изглежда да е така — каза Рене. — Матю Олдфийлд прави проверка на всички планетарни проекти в Слънчевата система, за които космическата агенция на ОФН знае. Засега всички изглеждат легитимни. Проектът за Марс е единственият съмнителен.

— Само че няма никакъв начин да разберем какво са оставили там?

— Не, освен ако не посетим планетата лично и не прегледаме оборудването. Само че системите са връщали информация в продължение на две десетилетия и са били програмирани за още десет години. Не мога да си представя, че това ще се окаже някакво оръжие. Ако трябва да съм честна, не мисля, че си струва да пръскаме повече ресурси по тази линия. Каквото и да е било, целият проект очевидно е приключил.

— Не съм съгласен — каза Тарло. — Провеждат го от двадесет години. Не може да не е бил важен за тях. Това означава, че трябва да разберем какво е представлявал.

— Информацията е била важна — отвърна Рене. — Това им е трябвало. А сега нея я няма. Кафлин е изтрил паметта на обсерваторията, а информацията не беше и в Макфостър, когато го убиха.

На Алик му бе неприятно припомнянето, че Макфостър, изглежда, не носеше нищо, макар и въпросът да се превръщаше в един голям политически двубой между адмирала и фамилията Бърнели. Със сигурност не искаше да въвлича парижкия офис в това и му трябваше съвсем малко да се съгласи с Рене, че случаят с Марс е загуба на ресурсите им. Само че... двадесет години. Йохансон очевидно бе смятал операцията за изключително важна.

— Ами този Кафлин? Прочетохме ли вече паметта му?

— Не виждам смисъл от това — каза Рене. — Разказа ми всичко сам по време на обратния полет до Рио. Тук го натъпкахме с наркотици и повтори същата история. Бил е просто платен съучастник, не е важно звено. Препоръката ми е да го обвиним в престъпно съучастничество и да оставим на съда да реши какво да го прави.

— Ако не смяташ, че можем да извлечем полза от него, добре. — Алик каза на е-конома си да направи бележка.

— Въпреки това той спомена едно важно име — каза Рене. — Робин Биърд. Това е бил посредникът, свързал Кафлин с анонимния агент, който е уредил цялата сделка. Това е само интуиция, но няколко от членовете на екипа, саботирал „Втори шанс“, са били вербувани чрез агент, специализирал се в работа с оперативни работници по сигурността и бил изключително внимателен при запазване на анонимността си. Може и да е съвпадение, но и двете са били операции на Пазителите.

— Знаем ли къде е този Робин Биърд? — попита Алик. Опита се да не изглежда твърде развълнуван, това щеше да е непрофесионална проява, но името на агента звучеше като обещаваща следа.

— Наредих на Вик Ръсел да работи с всички сили по този проблем. Последният известен адрес е на Кагайн. В момента Вик пътува с експреса натам. Вече е уредено сътрудничеството на местната полиция.

— Отлично.

— Ами Марс? — попита Тарло. — Не можем просто да не му обърнем внимание.

— Това е най-интересното в цялата работа — каза Рене. — Кафлин никога не е предавал нищо към Марс през връзката на обсерваторията, никакви кодирани инструкции за спиране на работа. Така че, на теория, дистанционната станция и онова, което Пазителите

са оставили там, все още работят. Ще изпратя нов сигнал след осем дни. Космическата агенция на ОФН сформира екип от учени планетолози, които да анализират информацията и да проверят дали наистина идва от сензори за проучване на околната среда.

— Осем дни? — каза язвително Тарло. — Стига бе! Командир, нуждаем се отчаяно от тази информация. Трябва да разследваме това сега.

На Алик му се искаше да го подкрепи, но разходите по изпращането на екип криминалисти щяха да са феноменални. Отклоняването на червеева дупка на ТСП, дори изследователска, щеше да струва милиони. Подобна процедура трябваше да получи зелена светлина от адмирала.

— Не може ли обсерваторията да се свърже с дистанционната станция на Марс днес? Трябва да има някакъв комуникационен протокол, който да провежда диагностика на системите там. Сигурно е по-евтино и вероятно по-бързо.

Рене сви рамене.

— Предполагам. Мога да попитам Дженифър Зайц, директора на обсерваторията.

— Направи го. Уведоми ме какво е станало.

Той се усмихна доволно. Добри, ясни решения, правилна лидерска позиция — всички печелеха.

— Разбира се. — Тя отпи отново от кафето си.

— Имам добри новини за теб, шефе — каза Тарло и стрелна с подигравателен поглед Рене, която седеше от отсрещната страна на масата.

— Казвай.

— Напредваме с финансовите записи на Макфостър. Нуждая се от заповед, за да отворя сметките му в банка „Пайн Пасифик“, защитени са. Когато получим възможност да проучим как е харчил парите си, ще можем да съставим профил на действията му. Също така ще открием откъде са дошли парите.

— Еднократна сметка, депозит в брой — каза Рене и се ухили над чашата си. — Винаги е така. Непроследими са.

Тарло ѝ показва среден пръст.

— Ще получиш заповедта до час — обеща Алик. — Добре, нещата не изглеждат толкова безнадеждни, колкото бяха в онази

разпределителна зона. Можем да го разплетем, знам, че можем.

---

[1] Maglev (англ.) — от magnetic levitation — магнитна левитация или магнитно окачване; технология за окачване чрез магнитно поле; приложена към жп движението за пръв път в Япония. — Бел.прев. ↑

[2] Лосанджелиско полицейско управление. — Бел.прев. ↑

2

Технически Военният кабинет трябваше да проведе срещата си в президентския дворец на Ново Рио, тъй като именно президентът беше председател и нейна беше последната дума, от която зависеше политиката на Федерацията. Това беше структурата, определена от конституцията на Федерацията. Реалната политика беше по-различна.

На нито един от водачите на Междузвездните династии, които присъстваха — Найджъл Шелдън, Хедър Антония Халгарт, Алан Хътчинсън и Ханс Браунт — не му допаднаше идеята да отсъства за дълго от собствената си планета. И тъй като Земята поддържаше директни влакови връзки с всички Големи 15, това беше предпочитаният им избор на свят. Сенаторите — Жюстин Бърнели, Криспин Голдрайх и Рамон ДБ — така или иначе се бяха устроили на Земята. Дватама адмирала, Кайм и Колумбия, със сигурност не разполагаха с влиянието да изберат различно място, не и след унищожителните обществени атаки, които флотът понасяше заради Изгубените²³ — колкото и несправедливи да бяха.

Патриша Кантил не разполагаше с друг избор, освен да се подчини на мнозинството. Флотът понасяше основния удар на критиките в медиите, но анкетите в унисферата разкриваха, че значителен процент поставят под съмнение цялостното ръководство. Колкото и да я бе подразнило това, тя уреди срещата да се проведе в Сената във Вашингтон, Колумбия.

Участниците се събраха в една от обезопасените подземни стаи, толкова обичани от всички правителства, когато им се наложеше да изграждат аварийни системи и помещения. В ера, в която силовите полета можеха да отклонят без особени трудности изстрели от атомни лазери и взривове от стотици мегатонове, Патриша не виждаше причина да се дълбаят подобни зайчарници на стотици метри под остаряващия Сенат. Ако се изключеше липсата на прозорци, стаята можеше да мине за заседателна зала от най-високо равнище в която и да е корпорация. Върху смарагдовия килим с огромен герб на

Междузвездната федерация имаше дълга маса от тарново дърво. Към нея с различни изражения на превъзходство се визираха портретите на всеки първи министър на Сената от миналото. Всички изглеждаха изключително мрачни и скъпи; нещо типично за бюджет, който никога не минаваше под лупата на обществото.

Всички членове на Военния кабинет се изправиха, когато Илейн Дой влезе в стаята. Патриша с тихо задоволство установи, че удостоиха с жеста и нея. Тя вървеше на две стъпки след президента. Истинските сили във Федерацията все още признаваха формалните процедури — засега. Никой от членовете на кабинета не бе взел помощниците си със себе си; Патриша беше единствената. Не можеше да си спомни да се е намирала в присъствието на толкова много играчи от най-висше ниво. Беше си плашещо, дори за някой дотолкова запознат с процеса на управление като нея. Знаеше, че Илейн е нервна; поне веднъж не само за собствения си мандат. Последните статистически резултати след атаката на Първите бяха шокиращи.

Илейн зае мястото си начело на масата и подкани останалите да седнат. Патриша седна отляво на нея, а от дясната ѝ страна се настани първият министър, Оливър Там. Високата двойна врата се затвори и помещението бе мигновено екранирано. Всички загубиха контакт с унисферата.

— СИ няма ли да присъства? — попита не особено изискано Криспин.

Илейн погледна Патриша и кимна леко в знак на позволение.

— Не и на този етап — каза Патриша. — Макар и да изглежда също толкова обезпокоен, колкото нас, от нашествието и да ни осигури огромна помощ по време на самата атака, все още не можем да сме напълно сигурни в лоялността му. Тъй като ние, хората, сме изправени пред основния удар на атаката на Първите, смятаме, че изборът как да отговорим трябва да е само наш. Разбира се, ако решим, че се нуждаем от помощта или съвета му, ще го помолим за това. Дотогава процесът на взимане на фундаменталните решения трябва да бъде ограничен само до нас.

Ако Криспин се бе подразнил от отговора, не го показва.

— Благодаря ти — каза Илейн. — Откривам тази първа среща на Военния кабинет. Тук днес трябва да определим естеството на отговора ни спрямо неоспоримата и смъртоносна заплаха, пред която

сме изправени в лицето на Първите. Не мисля, че ще омаловажа мащабите на задачата, ако кажа, че резултатите от тази среща могат да са съдбовни не просто за бъдещето на човечеството като вид, но и за това дали изобщо ще се радваме на бъдеще. Решенията, които трябва да вземем, ще бъдат изключително трудни и без съмнение непопулярни в някои среди. Аз самата съм напълно готова да пожертвам възможността за популистки действия, за да взема правилните и необходими решения. Искам да дам думата на адмирал Кайм, за да обобщи накратко ужасната атака, на която бяхме подложени, и да представи анализа на флота за това, което можем да очакваме от Първите за в бъдеще. След като вече сме наясно с тази информация, ще дам свобода за обсъждане и взимане на политически решения. Адмирале.

— Благодаря, мадам президент. — Уилсън Кайм огледа хората около масата, натъжен от липсата на приятелски лица. — Всички знаем, че беше тежко. Знаем мащабите на цивилизацията на Първите в Дайсън Алфа и с какви ресурси разполагат. И все пак първоначалната ни подготовка беше напълно неадекватна. Причината за това е съвсем проста — отказвахме да приемем, че атака с подобни мащаби може да се случи. Рационално обяснение за нея просто липсва. Видяхме със собствените си очи, че индустриалните възможности на Първите вероятно са равни или дори по-големи от тези на цялата Федерация. Ако се нуждаеха от космос за експанзионистки цели или от още материални ресурси, щеше да им излезе много по-евтино да експлоатират звездните системи в съседство с тяхната, вместо да нападат нашите. Въпреки това те предпочетоха да не следват това логично развитие на нещата. Разбраха за нас от Боуз и Фербеке и почти първото нещо, което направиха, бе да построят поредица от червееви дупки, за да ни достигнат. Сякаш най-лошият сценарий от начертаните във връзка със забулването се оказа верен — някой е издигнал бариерата около Дайсън Алфа, за да ги държи затворени вътре.

— Ами Дайсън Бета? — попита Алан Хътчинсън.

— Това остава неизвестна — каза Уилсън. — Както и причината за падането на бариерата около Дайсън Алфа. Това, пред което трябва да се изправим днес, са последиците от освобождаването на Първите.

В резултат на атаката им човешките смърти на Изгубените²³ наброяват приблизително тридесет и седем милиона.

Около масата се спусна абсолютна тишина. Повечето от членовете на кабинета се бяха втренчили в лъскавата дървена повърхност, нежелаещи да срещнат погледите на останалите.

Уилсън прочисти неловко гърлото си и продължи:

— Съдейки по естеството на атаките и разузнавателната информация, която събрахме впоследствие, изглежда, че целта на Първите е да си осигурят индустриалните възможности на Изгубените²³. За разлика от нас, те явно не се интересуват от запазването на планетарната околна среда. Това, което видяхме на техния собствен свят, поддържа тази теза; системата им беше силно индустриализирана, а замърсяването беше многократно по-голямо от това, което сме преживели на Земята и в най-лошите години на двадесет и първи век. Следва да заключим, че приоритетите им се различават напълно от нашите. Това ги прави изключително трудно предвидими. Все пак те вече се откриха и ние можем да наблюдаваме пряко действията им, можем да предположим какви са следващите ходове, които ще предприемат. Например, трябва да изградят окупационните си сили на Изгубените²³, за да ги оползотворят ефективно и да ги защитят от нашите контраатаки. Освен това ще нанесат втори удар срещу Федерацията, след това трети и четвърти. Ще продължат да атакуват и да ни изтикват все по-назад на все по-малко светове, докато не изгубим всичките.

— Защо си толкова сигурен? — попита Хедър.

— Във война сме — каза Уилсън. Забеляза, че начервените устни на Хедър се свиват при употребата на фразата, от безупречната ѝ кожа сякаш се понесоха цензуриращи феромони. Въпреки че беше облечена в стилиен официален тъмносин костюм и червеникавата ѝ коса беше хваната в спретната плитка, нищо не подсказваше за властта, с което разполагаше. Хедър беше единствената жена сред главите на Междувзвездните династии, женствеността ѝ беше тънко наметало, което тя носеше върху безмилостната си амбиция и острия като бръснач политически инстинкт. Също като него и всички останали около масата, тя мразеше да получава лоши новини.

— По самото си естество войната не може да бъде статична ситуация — продължи той, посрещайки спокойно погледа ѝ. — Те

знаят, че ние никога няма да приемем загубата на тези двадесет и три планети. Или ще продължат да се разпростират на територията на Федерацията, изтривайки ни от галактическата история, или ние ще направим същото с тях.

— Нима предлагаш да извършим геноцид над тях? — попита невинно Рамон ДБ.

— Ти да не би да предлагаш да се превърнем в жертви на геноцид? — контрира го Уилсън. — Това не е война по правилата, по които сме воювали преди. Това не е стратегическа борба за ключови ресурси; не се сражаваме за контрол над племенни земи или търговски маршрути към нови колонии. Както ние, така и Първите са междузвезден вид, а в галактиката няма недостиг на който и да е ресурс. Те са дошли тук с една цел — да ни убият и да пленят световите ни.

— В такъв случай може да се каже, че вече сме преживели аналогична война в историята ни — каза Ханс Браунт. — Сякаш провеждат религиозен поход срещу нас.

— Може и да си прав — каза Уилсън. — Религията или някакъв идеологически неин вариант като причина определено са по-популярните теории сред екипите от стратегически анализатори. Мотивацията на Първите не може да бъде лесно обяснена по друг начин.

— Нека се тревожим за причината по-късно — каза Найджъл. — Получихме сбит преразказ на позицията ни. Какъв ще е следващият ход на флота? От какво се нуждаете?

— Предлагаме да посрещнем агресията на Първите с тристъпков подход. Първо, масирана инфилтрация и саботаж на Изгубените²³; ще ангажираме Първите на всяка планета, ще ги забавим, ще отклоним ресурсите им от подготовката на следващата им атака, докато се подготвяме за етап две.

— Любопитно ми е според вас сили от какъв порядък ще успеят да постигнат това? — каза Алан Хътчинсън.

— На Изгубените²³ ще бъдат спуснати командоси през червееви дупки, които ще се отворят за много кратък период от време. Те ще причинят максимални поражения, комбинирайки атаката си с подробна разузнавателна дейност. Засега знаем много малко за Първите. Това ще ни помогне да разширим сериозно познанието си. Надяваме се да

извършим няколко мисии по пленяване, за да можем да започнем разпити и процедури по четене на паметта им.

— За какви цифри говорим? — попита нетърпеливо Алан. — За да нанесем някакъв ефективен удар, ще се нуждаете от много от тези партизански бойци.

— Планираме да изпратим първоначални силови части от по десет хиляди войници на всяка планета.

— Десет хиляди... Исусе! Та ти предлагаш да съберем армия от четвърт милион души.

— Не смятаме това за проблем — включи се умело Рафаел. — Разбира се, новите наземни войскове части на флота ще бъдат отворени за доброволци от цивилното население; а историята е показала, че няма да липсват желаещи. Дори хора на по няколко живота обикновено стават агресивни, когато са заплашени. А и за всеки случай разполагаме с огромен резерв от хора, които могат да бъдат убедени доста по-лесно; хора, които всъщност са много по-подходящи от останалите за такава работа.

Той разтвори ръцете си в жест, с който ги призоваваше да мислят разумно.

— Моля ви, последните няколко дни бяха прекарани в обмисляне на стратегиите и анализ на тяхната постижимост; не ви подхвърляме панически идеи. Разгръщането на тези войски не е просто възможно, а жизненоважно. Трябва да си върнем инициативата.

— Много добре — каза Ханс. — Какъв е етап две?

— Флотилия — каза с равен глас Уилсън. — Много голяма флотилия от бойни кораби. Не като тази, с която разполагаме сега. Трябва да подходим към ситуацията откъм радикална перспектива. Трябва да погледнем на звездни кораби като „Втори шанс“ и „СвАсаф“ като на нашите бебета ястреби. Тогава бяхме мързеливи, сглобихме ги от компоненти, взети почти от масовия пазар.

Той хвърли поглед към Найджъл.

— Не те критикувам; те бяха подходящи за онзи момент, но вече сме в нова ера, която може да види унищожението ни, ако не разпознаем опасността. Нуждаем се от бързи кораби. Не хипердвигателите от клас пет или шест, които в момента съществуват само на чертеж. Трябват ми клас десет или повече, кораби със скорост, която може да ни отведе до Дайсън Алфа за седмица. Трябва да са

добре защитени, да имат щитове със силата на първоначалната бариера Дайсън. Трябва да разполагат с истински оръжия, не ядрени глави, не енергийни лъчи; дайте ми релативистични атакуващи дроне. Всеки кораб трябва да е натоварен с ято от сто от тези проклети неща и всяка машина да е способна на удар, равен на освободения от „Десперадо“. И най-вече, нуждая се от хиляди като тях. Не дузини, не стотици, а хиляди — достатъчно, за да затрудним проклетата армада от обикновени кораби, с които разполагат Първите. По време на атаката на Изгубените²³ те пратиха над тридесет хиляди кораба през онези червееви дупки, а в родната си система разполагат със сто пъти по толкова. Ако смятаме да се изправим срещу тях, ще ни трябват индустриални мощности с еквивалента на Големите¹⁵ зад начинанието, трябва да произвеждаме оръжията, сякаш са коли или влакове.

Двигателите със свръхсветлинна скорост са единственото преимущество, с което разполагаме над Първите точно сега. Те нямат такива. Ако успеем да накараме тази напреднала технология да работи за нас и я разгърнем в космоса, ще имаме шансове. С подобна възможност за бързоподвижна атакуваща сила можем да ги победим с маневреност на стратегическо ниво. Можем да блокираме следващата им атака — това е втори етап. След това ще прочистим космоса между нас и Дайсън Алфа, ще открием къде се намира онази Порта на Ада и ще я унищожим — етап три, премахване на заплахата.

— На мен ми звучи добре — каза Найджъл и кимна одобрително. — Най-малкото говориш по същество, разсъждаваш извън установените граници. Изпитваме болезнена нужда от такъв подход.

— Доста скъпи думи — измърмори Криспин.

— Не мога да повярвам, че каза това — нахвърли му се Жюстин. Неочакваната острога на тона ѝ накара всички да се обърнат и да я погледнат. Чиста проба Гор Бърнели.

— Тридесет и седем милиона мъртви, а ти се оплакваш за цената на собствената ни защита. Не чу ли какво каза току-що адмиралът? Алтернативата е смърт. Истинска смърт, не просто удобният сън, докато клиниката клонира новото ти тяло. Ще умреш, Криспин. И това ще продължи вечно.

— Не исках да кажа, че ще е прекалено скъпо, мила моя. Просто исках да изтъкна, че финансирането ни ще трябва да премине през подобно радикално реструктуриране, за да платим за подобен план. В случай че тази прекрасна нова технология може да бъде подкарана.

Той погледна многозначително към Найджъл, а след това и към Уилсън.

— Теорията е перфектна — каза спокойно Найджъл. — Да я накараме да заработи... ами, Криспин, там се намесват парите ти.

— За това ще трябва да бъдат вдигнати вашите данъци — отбеляза той.

— Мислиш ли, че на който и да е от нас му пука дори малко за това точно сега? Накарай от Трезора да избистрят цифрите, прасни двадесет или четиридесет процента върху данъците, изчисли заемите и облигациите, които ще трябва да пуснем. На никой не му пука за инфлацията или рецесията, или прекомерния растеж, който това ще предизвика. Нищо от тези лайна няма да има значение, ако загубим. Ако не разполагаме с парите, нужни, за да може планът да заработи, няма да има финансов пазар. Ще сме мъртви; трябва да признаем това, дори никога да не го изречем публично.

— Тук не става дума само за финанси — каза Хедър. Тя кимна към Уилсън. — Харесвам как мислиш по въпроса.

— Усилието е на целия ми екип — изсумтя той.

— Разбира се, но екипът ти е поел в правилната посока. Трябва да мислим изключително нестандартно и да си сътрудничим, поне този път. Това, което ме плаши, е опитът да реструктурираме производствените си мощности в такива мащаби. Нещата няма да протекат гладко, но въпреки това трябва да бъде направено.

— СИ вероятно може да ни помогне — каза Оливър Там.

— Вероятно — каза Хедър. Прозвуча като учителка, подразнена от намесата на непослушен ученик. Размени погледи с другите трима водачи на династии. — Ще трябва да привлечем останалите към каузата.

— Те са достатъчно умни — каза Найджъл. — А и имаме сключени спогодби помежду си.

Хедър сви леко рамене.

— Ами проблемът с бежанците? — запита Рамон ДБ. — Какво е тяхното място във всички тези планове? В този момент всички оцелели

от Изгубените²³ насищат останалата част от Федерацията. Няма домове, няма работа, няма живот. Разчитат на нас, на правителството, за да ги поведем, да им влезем в положението. Стотици хиляди заливат Силвъргалд, която не може да ги поеме. Казаха ми, че околностите на Лидингтън са започнали да приличат на някакъв средновековен лагер за бежанци. Няма вода, няма канализация, а храната е съвсем малко. Съществува и друг проблем, който никой от вас не повдигна досега — този с преселването на населението. Хора от всеки свят на разстояние от сто светлинни години от Изгубените²³ ходят на ваканции на планети от другата страна на Федерацията или пък се опитват да продадат имота си и да закупят къща на свят, където смятат, че ще са в безопасност. Страхуват се и имат основание. Какво ще правим с това? Трябва да им покажем, че знаем за проблемите им и ги разбираме. Че ще се постареем да ги разрешим.

— Не днес и не тук — каза президент Дой.

Каза го толкова решително и твърдо, че предизвика изненаданите погледи на няколко души около масата. Самият Рамон зяпна изненадано.

— Това е Военният кабинет, сенатор Рамон — каза тя. — Тук решаваме военната ни стратегия, това е всичко. Преселването на населението е проблем, с който трябва да се справя Министерството по гражданските въпроси, а може би дори да се предизвика обширен дебат в Сената.

— Само че тези въпроси имат пряко влияние върху военните дела — каза Рамон. — Ще се отразят на цялата икономика.

— Не — каза бързо Илейн. — Броят е огромен, признавам. Но когато говорим в проценти, ефектът едва ще се усети. Няма да позволя работата на този кабинет да се затлачи с проблеми, които не го касаят директно. Не сте прав, сенаторе. Моля, отстъпете думата на някой друг.

Алан изобщо не се опитваше да прикрие усмивката си. Един или двама от другите изглеждаха умерено изненадани. Категорично и решително държание от страна на Дой бе нещо, с което не се сблъскваха особено често. Осъзнала внезапно добития си авторитет, тя попита:

— Адмирал Колумбия, предвиждате ли някаква промяна в настоящата политика на планетарна защита?

— Никакви промени, мадам. Силовите полета бяха изключително успешни, дори на Изгубените²³. Планираме да подобрим всички градски и цивилни силови полета в очакване на втората атака на Първите. Производителите на бойни аероботи също увеличават продукцията си по наша заявка. Машините се оказаха безценни по време на предхождащата инвазията бомбардировка. Системите за електронна война също са с приоритет. Това обаче са системи с изцяло защитен характер. Могат само да намалят щетите по време на атаката. За да спрем нападението, се нуждаем от флотилия.

— Разбрано, адмирале. Мисля, че можем да продължим с гласуване на общата стратегия.

— Бих искал да спомена и етап четири — каза Колумбия.

— Етап четири?

— Да, мадам. Проект „Сиатъл“. Оръжието, което ще ни позволи да пренесем войната в самата Дайсън Алфа.

— Мислех, че все още не сме се доближили дори до прототип.

— Надяваме се да разполагаме с такъв до няколко месеца — каза Уилсън. — Знаете какви са физиците, не обичат крайните срокове. Не че някога ги спазват.

— Значи не е нещо, което изисква вниманието ни веднага? — попита президентът.

— Не — съгласи се предпазливо Уилсън. — Адмирал Колумбия обаче е прав. В крайна сметка ще трябва да решим за използването му.

— Можем да се борим срещу тях с бойни кораби — каза Колумбия. — Можем да ги забавим, можем дори да ги отблъснем, макар че една продължителна война ще се окаже изключително скъпа за нас, и то не само във финансови измерения. Ако обаче агресията им се окаже необратима, независимо от причината, ще се наложи да го използваме.

— Геноцид — прошепна Илейн Дой. — Мили Боже!

— Решението ще бъде общо — каза й Ханс. — Ще го вземем заедно и ще споделим тежестта с теб.

— Проектът „Сиатъл“ ще продължи да се ползва с върховен приоритет — каза Колумбия.

— Да — каза нерешително президентът. — Добре, ако това е всичко, бих искала да гласуваме предложението на адмирал Кайм за тристепенен подход срещу заплахата на Първите.

— Предложено — каза Хедър.
— Подкрепено — каза Алан.
— Много добре — каза президентът. — Гласуващите „за“?
Тя преброи вдигнатите ръце.
— Решението е взето единодушно.

Извън залата малки групички от помощници се размотаваха из дългия коридор и си разменяха клюки. Когато вратите се отвориха, всички притихнаха и зачакаха шефовете им да ги подминат, за да се прикрепят към тях като многобройни железни стружки към магнит. Жюстин почти бе стигнала до Сю Пайкън и Рос Гант-Уейнрайт, двамата старши служители, които бе наследила от Томпсън, когато Рамон ДБ я настигна.

— Не приличаше на себе си там вътре — каза меко той.

Жюстин спря и го погледна нетърпеливо, на косъм бе да му отвърне рязко. Яркото осветление над тях се отразяваше от малките капчици пот по челото му. Черните му като нощта ОВ-татуси се виждаха отчетливо по бузите и ръцете му, тъй като абаносовата му кожа бе избледняла до сивкавочерно. Тя погледна бързо надолу и видя колко здраво е изпъната широката му роба. Раздразнението ѝ намаля.

— Изглеждаш уморен — каза тя и постави ръка върху неговата.
— Сигурно не ти понася лесно.

Той се усмихна нежно.

— А на теб?

— Моето тяло отново е в ранните си двадесет години. Мога да се справя с работата до късно през нощта и със стреса. Ти не можеш.

— Моля те, не ми напомняй за тялото си в тази ми възраст. — Той игриво сложи ръка на гърдите си. — Сърцето ми не може да понесе толкова много. Между другото изглеждаш неотразима в черно.

— Рами! Виж тези пръстени. Никога няма да можеш да ги свалиш, пръстите ти са се надули толкова много.

Тя хвана ръката му и разгледа бижутата, които бяха почти погребани под меката плът.

Той се загърчи като виновно дете.

— Не ме тормози, жено.

— Не те тормозя. Казвам ти го в лицето: или ще започнеш да се грижиш за себе си, или лично ще те изтърся в клиниката, за да те подмладят.

— Сякаш някой от двамата може да си позволи свободно време точно сега. — Той замълча, несигурен в себе си. — Чух за ЕлЕй Галактик. В трапезарията на Сената се говори, че си познавала убитото момче.

— Да, познавах го. Именно аз го издадох на флотското разузнаване.

Рамон изгледа подозрително черната ѝ рокля.

— Надявам се, че не се виниш за смъртта му.

— Не.

— Забравяш, мила, че наистина те познавам.

— В трапезарията на Сената знаеха ли, че момчето беше убито от същия човек, който уби Томпсън?

— Да. Оказваме тих, но настоятелен натиск за резултати върху Отдела по сигурността на Сената. — Той снижи гласа си до шепот. — Доверието и в двата клона на флота не е особено силно точно сега.

— Ще се подобри.

За миг Жюстин се поколеба дали да му каже за Звездния странник. Рамон щеше да се окаже невероятно силен съюзник в Сената, но наистина не беше в добра форма, а това само щеше да увеличи бремето му. „Още не“, помисли си тя.

— Съжалявам, задето Дой те отрязва — каза тя. — Наистина смятам, че трябва да вземем проблема с бежанците предвид.

— Всъщност беше права — каза той и се усмихна широко. — Просто не съм свикнал президентът да се държи така настойчиво. Може да се окаже, че сме си взели довиждане с политика и в замяна сме получили държавник. Ето това ще бъде нещо ново.

— Ще видим. Не съм сигурна, че точно сега мога да повярвам в някаква епоха на чудеса. Но ще те подкрепя в Сената относно някакъв пакет от помощни мерки за бежанците. — Тя зърна Уилсън, който си говореше с Криспин, наведе се напред и бързо целуна Рамон. — Трябва да вървя. Ще се видим в трапезарията, нали?

— Разбира се.

Жюстин се приближи припряно до Уилсън, докато двамата с Криспин се здрависваха. Няколко помощници чакаха, за да се

прикрепят към тях. Тя видя Колумбия, който излизаше от кабинета. Не беше в настроение за нов сблъсък с него точно сега.

— Адмирале, може ли да поговорим за момент?

Уилсън кимна учтиво.

— Разбира се, сенаторе.

— Насаме. Съвсем наблизо има конферентна стая.

Колебанието на Уилсън едва пролича.

— Добре.

Е-кономът на Жюстин подаде код за отваряне на вратата. Помощниците ѝ бяха запазили стаята веднага щом всички разбраха къде ще се проведе срещата на Военния кабинет. Уилсън я последва в стаята, на лицето му бе изписано учтиво любопитство. Тогава видя седналата Паула Майо и се намръщи.

— Какво става? — попита той.

— Съжалявам, че те поставям в трудно положение, Уилсън — каза Жюстин. — Сигурно знаеш обаче, че адмирал Колумбия и аз имаме разногласия по определени въпроси относно сигурността. Освен това той уволни следовател Майо от флотското разузнаване.

Уилсън вдигна ръка.

— Съжалявам, сенаторе, но Рафаел се ползва с пълното ми доверие. Не се занимавам с офисна политика, не и на това ниво. Ако не сте забелязали, в момента се води война и ние може да загубим.

Той се обърна към вратата.

— Пазителите са провеждали операция на Марс в продължение на двадесет години — каза Паула.

Уилсън замръзна на място, ръката му остана леко изпъната, за да отвори вратата. След миг той каза:

— На Марс няма нищо. Повярвайте ми, знам го.

— Бил си там за десет часа преди триста години — каза Жюстин. — Наблюдавах телевизионното излъчване на живо. Спомням си Люис, Орчистън и теб, когато стъпихте на повърхността. За пръв път от много години се почувствах горда със страната си. Тъкмо опъвахте флага, когато Найджъл се появи.

Уилсън се обърна, по бузите му избиваха петна от яд.

— Е и?

— Пазителите използват станцията на Арабия Тера, за да изпращат информация на Земята.

— Каква информация?

— Не сме сигурни. Флотското разузнаване направи опит за диагностика на оборудването там. Изглеждат като стандартни сензори за наблюдение на околната среда.

— Не разбирам. — Уилсън поклати глава, явно раздразнен. — Пазителите са терористи. Какво общо имат с някакви си данни за околната среда на Марс.

— Не знаем — каза Паула. — Офисът в Париж обаче спира разследването.

— А, ясно. — Уилсън погледна презрително към Жюстин. — Искате да окажа натиск върху Рафаел, за да продължи разследването.

— Озовавали сте се от неприятната страна на операция на Пазителите — каза Паула. — Знаете колко отдадени и ефективни могат да са те. Почти унищожиха „Втори шанс“. Двадесетгодишна операция не е нещо, което биха предприели без сериозна причина. Било е изключително важно за тях. Трябва да открием за какво става дума.

Уилсън издиша през зъби.

— Може би. Но ако наистина е толкова важно, не мисля, че Рафаел не би му обърнал внимание. Може да е агресивен, амбициозен, емоционален и непрощаващ, но не е глупав.

— Всички имат слепи петна, Уилсън — каза Жюстин. — Паула беше уволнена по политически причини, защото разследването ѝ не дава резултати достатъчно бързо.

— Според моите виждания сто и тридесет години работа по даден случай са си доста основателна предпоставка за освобождаване от длъжност — каза Уилсън. — Не искам да те обидя.

— Чу ли за инцидента на ЕлЕй Галактик? — попита Жюстин. — Убиец елиминира куриер на Пазителите, който носеше информацията от Марс. Същият убиец, който се погрижи за контрабандиста на оръжия на Венис Коуст. Също така уби брат ми. Той не работи за правителството и няма как да работи за Пазителите.

— За кого тогава? — попита Уилсън.

— Добър въпрос. От офиса в Париж може и да успеят да открият отговора. Ако продължат да търсят.

Уилсън погледна към Жюстин и след това към Паула.

— Какво искате от мен?

— Да помолиш Рафаел да продължи с флотското разследване на марсианския проблем, да не се отказва.

— Може би — каза Уилсън. — Ще трябва да помисля за това.

След инвестиция, продължила двадесет и пет години, повечето от планетите в космоса от етап едно вече бяха свързани с експресни маглеви линии, които осигуряваха бърза и ефективна услуга. На базата на този успех от ТСП усилено разгръщаха мрежата на планетите от космоса от етап две. Въпреки имагинерната си важност като свързващ свят към Далечината обаче, Буунгейт все още не разполагаше с маглева линия. ТСП се изказваха мъгляво относно плановете за полагането ѝ.

На стандартния експрес от Париж му отне четиридесет минути, за да достигне гарата на ТСП на Буунгейт. Плъзна се плавно до перон 2 в двадесет и два часа местно време. В главния терминал имаше само пет перона, но всеки от тях гъмжеше от пътници, когато Рене и Тарло слязоха от двуетажния вагон първа класа. Навън валеше и от влака капеше вода върху релсите. Мразовит нощен вятър духаше под големия арковиден стъклен покрив и караше хората да пристъпват от крак на крак и да закопчават догоре палтата си. Полисветлинните ивици над главите им хвърляха светлина със син оттенък, озарявайки дъждовните капки, които се сипеха отвъд ръба на покрива като сиви искри.

— Малко е късно за път, а? — каза Тарло, докато вървяха към края на перона. Не обръщаше внимание на любопитните погледи, които флотските им униформи привличаха.

Рене вдигна яката на самото си, за да се предпази от студа, и огледа хората върху перона. Всички се скупчваха на семейни групички, а унилите, прозяващи се деца седяха върху купчините багаж. Няколко охранители на ТСП патрулираха наоколо.

— Зависи колко нетърпелив си да напуснеш — отвърна тя. За пръв път виждаше наяве доказателство за преселването на населението, което беше толкова централна тема в унисферните предавания напоследък. Осъзна, че ако това наистина се случва някъде, то трябва да е тук. Повечето от съседите на Буунгейт бяха сред Изгубените²³.

Пробиха си път през също толкова препълнения централен площад и откриха офиса по сигурността на ТСП. Офицерът им за свръзка беше Едмънд Ли, местен офицер-техник от полицията, който бе прехвърлен във флота и назначен в новия отдел за инспекция на товарите на Далечината. Бяха изминали петнайсет години от първото му подмладяване и той още имаше доста гъста черна коса, която като че не бе подстригвана от няколко месеца. За разлика от нея обаче, тънкият му черен мустак бе грижливо оформен и добре си пасваше с черните ОВ-татуси във формата на гръцки букви по тясното му лице. Не си бе направил труда да облече флотската си униформа, носеше обикновен гълбовосив офисен костюм. Рене всъщност му завиждаше за това; под тъмната туника кожата ѝ сякаш винаги я сърбеше. Това ѝ напомни за времената, когато Паула все още командваше парижкия офис.

Очакваше ги кола, която ги откара на осем километра, до сектора от гаровия двор, отделен за Далечината. Докато Едмънд Ли ги уведомяваше за последните спрени стоки, Рене погледаше навън през покритото от дъжд стъкло. Стотици светлини блестяха върху високи стълбове из обширния гаров двор и разкриваха големите празни площи между релсовите линии и далечните индустриални сгради. Те бяха наследство от изгубената амбиция от дните, когато Буунгейт бе хранил надежди да се превърне в кръстопътен свят за нарастващия сектор от космоса от етап три. Някои от товарните депа бяха отворени — зад големите правоъгълни врати се виждаха паркирани влакове с пълни догоре вагони, а крановете и автоматичните вдигащи механизми разтоварваха пратките. Рене видя дълга редица товарни локомотиви „Ейбълс RP5“, подредени до огромна инженерна работилница. Не бяха използвани, откакто атаката на Първите бе нанесла тежък удар на икономиката на Федерацията, и още чакаха възстановяването на нормалните търговски операции.

Слаба червеникавокафява светлина мъждукаше в другия край на склада за товари за Далечината и хвърляше отблясъци върху релсите, които се извиваха навън като змии.

— Това порталът към Междинна станция ли е? — попита Рене. С приближаването на колата полукръгът от бледа луминесцентна светлина се показваше иззад високата тъмна сграда. Приличаше на уморена луна, която потъва зад хоризонта.

— Да — каза Едмънд Ли. — След атаката на Първите няма кой знае какъв трафик натам. Повечето е стока за компании и големи земевладелци, както и за Института, разбира се. Няма много лични пратки. Всеки, който е смятал да емигрира, е отложил плановете си, а и туристическата им индустрия е спряла напълно.

— Ами трафик оттам насам? — попита Тарло.

— Разбира се. Много хора искат да се разкарат оттам. Кой няма да иска? Дяволски близо са до Дайсън Алфа, но пътуването от Далечината до Буунгейт е много скъпо. Повечето хора там не разполагат с толкова пари. Не знам още колко дълго гражданският съвет на Федерацията ще поддържа портала отворен.

Колата паркира извън склада и те се отправиха забързано през дъжда към малкия офис, пристроен като тухлен придатък до главната сграда. Вътре офисът представляваше прост, неразделен от стени правоъгълник с девет бюра в средата. Конзолните системи на седем от тях бяха покрити с пластмасови калъфи против прах. Тарло ги изгледа любопитно, докато минаваше покрай тях.

— Колко души работят в отдела?

— Двадесет и петима на заплата — каза безизразно Едмънд Ли.

— Ясно. А колко идват на работа?

— Вчера бяхме четирима. Утре — кой знае?

Тарло и Рене се спогледаха многозначително.

— Мисля, че на това му се вика да кръшкаш без позволение — каза Тарло. — Адмиралът сигурно ще поиска да ги разстреля.

— Първо ще трябва да ги намери — отвърна Едмънд Ли. — Съмнява ме, че са на този свят. Имат семейства.

— Защо тогава ти си още тук? — попита Рене. — Това надали е най-жизненоважната работа във Федерацията точно сега.

— Роден съм на Буунгейт. Предполагам, че заради това ми е по-лесно да остана, отколкото на другите. А и в този живот още не съм започнал да градя семейство.

Той избута вратата, която водеше към склада. В подобното на пещера помещение беше мразовито. По протежение на тавана единична редица полисветлинни ивици хвърляше самотната си светлина върху голите метални рафтове по цялата дължина на ензимноподсиления бетонен под. Дъждът, който се сипеше по

слънчевите панели на покрива, произвеждаше силен барабаниящ шум, отекващ из почти празната сграда.

— Малко е неприятно да работиш тук — каза Едмънд Ли. Той пристъпи върху чифт релси, които минаваха през средата на стаята и стигаха до огромна врата в края на склада. — Физически се намираме най-близо до портала на Междинна станция. Ако Първите наистина преминат, ще го разберем преди всички останали. Чувстваме се в истинска опасност. Наистина не виня другите, че си тръгнаха.

Стигнаха до двойка открити товарни вагони, които си стояха на релсите. Бяха натоварени с големи сиви щайги. Сензорен обръч за дълбоко сканиране опасваше релсите на двадесет метра разстояние. Няколко бюра бяха разположени около основата му. Екраните и системите бяха до една тихи и тъмни. Широк работен плот до тях беше покрит с няколко роботизирани машинни уреда. Три от щайгите се намираха върху плота. Бяха отворени.

— Уриен ги откри вчера — посочи към тях Едмънд Ли. Щайгите за пакетиране съдържаха обемисти машинни части, които работните инструменти бяха разделили. Почти всичката електроника беше извадена и пръсната върху плота в бъркотия от оплетени кабели и модули в черни кутии.

— Добре, какво е това? — попита Тарло.

— Машините в тази пратка са все селскостопански. Мултифункционални жътварки, трактори, сонди, напоителни системи. Пренасят ги на части като тези и ги сглобяват на Далечината. Сканират се бързо и лесно. Извадихме късмет, че Уриен беше на смяна, когато е минавала точно тази пратка. Той е от семейство земевладелци на Дунедин. Познава фермерските машини. Сторило му се, че е забелязал нещо странно в електрическите системи, особено при положение че всички машини се захранват от дизел. Оказа се, че е прав. — Едмънд вдигна един от кабелите, който беше дебел колкото китката му. — Свръхпроводник от висок клас. А тези модулатори на ток имат огромна мощност.

— Не съответстват на производствените спецификации ли? — попита Тарло.

— Не, за Бога. Това е предназначено за нещо, което използва феноменални количества електричество.

— Някакви идеи?

Едмънд Ли се усмихна и поклати глава.

— Нямам никаква представа. Затова се обадох във вашия офис. Помислих си, че веднага ще се досетите.

— Благодаря за комплимента. Закъде е била пратката?

— Адресът сочи ранчото Паламаро в окръга Талионг, това е много на изток от Армстронг Сити. Казват, че там са барсумианците.

— Добре. Това, от което наистина се нуждаем, са пратката и финансовите детайли. Кой е агентът? Коя банка е използвана? Къде са опаковани машините?

— Да. — Едмънд Ли се почеса по тила и погледна неуверено бъркотията от машинни части. Дъждът, който млатеше по покрива, се усили още повече и отгоре се заизсипва порой. — Вижте, сигурен съм, че на Земята този тип информация е подредена, форматирана красиво и е готова за незабавен достъп. Нещата тук са малко по-различни. Като за начало някои от частите вече липсват.

— Липсват? — възкликна Рене. — Какво имаш предвид?

— Каквото казах. Всички знаят, че тук съхраняваме скъпи стоки през нощта. Огледайте се, милейди. Да виждате работи пазачи, които патрулират във вътрешността? Разполагаме със сензори, но дори и алармите да се включат, най-близкият агент от отдела по сигурността на ТСП се намира на осем километра оттук, при терминала, а точно сега са страшно заети с контролирането на тълпите. Полицията е още по-надалеч, а на тях им пука дори по-малко.

— По дяволите! — изсъска Тарло. — Успяхте ли да опишете всичко, което открихте в пратката?

— Да, почти сигурен съм, че Уриен направи опис. Разполагаме поне със запис на дълбокия скенер, ако не друго. Просто информацията още не е качена в официалната ни база данни. Вероятно се намира в конзолата му за временно съхранение.

Рене с усилие потисна растящия си гняв. Нямаше смисъл да се кара на Едмънд Ли, имаха късмет, че изобщо си беше направил труда да им се обади.

— Ами допълнителната информация, за която попита Тарло? И тя ли е запазена в някоя папка за временно съхранение?

— Не. Още не съм започнал да я обработвам. Не би трябвало да отнеме много време. Голяма част от инвентара и оторизациите ще са отчетени в офиса за контрол на износа към Далечината.

— Как са с персонала там? — попита кисело Тарло.

Едмънд Ли просто повдигна вежда.

— Хоугън ще подивее — каза Рене. Още една спънка. Този случай наистина бе омагьосан.

— Е, поне няма смисъл да обвинява нас — каза Тарло. — Само че започвам да разбирам защо шефката никога не попадна на прилични улики тук.

— Работата изпадна в такова състояние едва след началото на атаката — каза Едмънд Ли. — Фактът, че по това време операцията едва прохождаше, изобщо не помогна. Не мога да се оплача от липса на пари. Проблемът е в липсата на хора.

— Ясно — каза решително Тарло. — Рене, няма смисъл и двамата да стоим тук. Ти се връщай в Париж. Аз ще остана и ще направя проверки на пратката. След като открием първоначалния източник, маршрута и финансовата информация, ще започнем операция по проследяване от Париж.

Рене огледа преценяващо за последен път сумрачния зеещ склад.

— Съгласна. Най-добре уреди да изпратят на Земята каквото е останало от пратката. Криминалистите ще започнат работа по него. Може да успеят да ни кажат за какво служи.

Тарло ѝ подаде ръка.

— Десет долара, че не могат.

— Не, благодаря.

Официално беше наречен Уестминстърския дворецов музей на демокрацията, но всички неизменно го наричаха Биг Бен на името на известната часовникова кула, която стоеше на стража в единия му край. Адам Елвин използва кредитната си татуировка, за да заплати стандартната такса вход и премина през богато украсената каменна арка на „Сейнт Стивън“ срещу абатството. С дългите си коридори, издължени прозорци и гол каменен интериор старият британски парламент винаги му бе приличал на незаконно присвоена катедрала. Фоайето между двете главни зали беше обзаведено с нелепа дървена мебелировка, която се бе сгушила отбранително между големите бели статуи, а златистата светлина се изливаше през купола от стъклописи и очертаваше дърворезбите по продължение на всяка стена. Наоколо се

щураха групички от бърборещи малки ученици, които се оглеждаха през интерфейсите си очила, а програмата екскурзовод описваше историческото значение на всичко, върху което съсредоточаваха погледа си. Вратите към Камарата на общините бяха отворени. В нея холограми избледняваха и се завръщаха към живот над зелените пейки на залата, възпроизвеждайки образите на поредица от политици от пределеетронната ера чак до последния английски парламент от 2065 година. В Камарата на лордовете с призрачно великолепие и блясък се разиграваше цялото възкачване и падението на британската монархия от времето на Вилхелм Завоевателя и битката при Хейстингс до подписването на акта от крал Тимъти, с който поданиците му получаваха абсолютен суверенитет.

Адам не обърна внимание на готическото великолепие от Викторианската епоха и завързаните исторически уроци и продължи напред към кафето на терасата, която се намираше успоредно на Темза. Беше дълга двеста метра, почти колкото цялата дължина на сградата, и винаги се бе славила като популярно място както за туристи, така и за местни. Топъл пролетен бриз откъм широката река изшумоля през високите чадъри до масите, чиито изящни емблеми изобразяваха крепостните порти. Сервитьорките се нижеха из тесния лабиринт, разнасяйки подноси и вземайки поръчки. Наложиха му се да глътне корема си и да се плъзне трмаво покрай столовете, отбягвайки раздражени погледи, за да достигне една определена маса, която се намираше до самия парапет на терасата.

Брадли Йохансон му се усмихна от мястото си.

— Адам, толкова е хубаво, че те виждам, стари приятелю.

— Да, точно така — изсумтя Адам и седна до Брадли.

Млада сервитьорка, облечена в копие на момчешки костюм от ерата на Тюдорите и смарагдовозелени панталони, които очертаваха дългите ѝ крака, дойде до тях и се усмихна с надежда.

— Още един следобеден чай за приятеля ми — каза ѝ чаровно Брадли. — С кифлички със сметана и чаша от онова прекрасно шампанско „Гифорд“.

Усмивката ѝ засия по-ярко.

— Да, сър.

— За Бога! — измърмори Адам, след като тя се отдалечи. Сигурно всички гледаха към тях.

— Не започвай отново с болшевишките разговори — смъмри го Брадли. — Когато си в Рим и така нататък. Освен това са с истинска корнуолска сметана.

— Хей, направо не мога да повярвам.

— Хайде стига, Адам, превърнали са това древно седалище на класово привилегированите в прекрасна чайна за обикновения човек. В това трябва да се крие някоя и друга метафора, не мислиш ли? Мислех, че ще му се насладиш.

Адам никога нямаше да си го признае, но винаги изпитваше леко възхищение от начина, по който Брадли винаги уреждаше срещите им на най-крещящо публичните места. В това държание имаше показност, която сенчестият параноичен занаят на Адам никога не можеше да си позволи.

— На Казимир щеше да му хареса — каза Адам. — Историята на този свят винаги го е удивлявала. Почти всяка сграда, в която влизаше, беше по-стара от Далечината.

Добродушното изражение на Брадли стана някак сурово.

— Какво стана, Адам? Информацията е от жизненоважно значение.

Ръката му удари яростно по масата. Някои от хората се обърнаха към тях. Усмивката на Брадли се завърна и посрещна извинително погледите им.

Адам рядко го виждаше разярен. Не беше особено приятна гледка.

— В крайна сметка събрахме парчетата от пъзела. Измъкнал се е да се види с момичето си преди куриерската мисия. Очевидно са се срещнали много отдавна на Далечината. Оказа се, че е доста по-важна от средностатически турист.

— Коя е тя?

— Жюстин Бърнели.

— Сенаторката? — Брадли примигна изненадано. — В името на бленуващите небеса! Нищо чудно, че флотът го следеше. Мислех, че е по-умен, много по-умен.

— Казимир беше убит от агент на Звездния странник на име Брус Макфостър. Той и Казимир са израснали заедно.

— Да, спомням си. — Брадли вдигна малък сребърен нож с дръжка от кост и намаза малко сметана върху една от кифличките. —

Брус не се завърнал от една от атаките им преди няколко години. По дяволите, постоянно натяквам на клановете да внимават какво може да стори Звездния странник на всеки изоставен.

— Същото, което е сторил на теб?

За частица от секундата на лицето на Брадли се изписа огромна болка.

— Почти — каза дрезгаво той.

— Знаеш ли, вече дори не се съмнявам в съществуването на Звездния странник. Наблюдавах записите на младия Кийран Максоубъл дузина пъти. Казимир се радваше да види приятеля си отново. А Брус просто го застреля.

— Съжалявам, Адам.

— Съжаляваш? Мислех си, че ще се зарадваш на новия си вярващ.

— Това не е врата, която можеш да отвориш с удоволствие. Зад нея има малко надежда, но най-вече мрак и болка. Затова основах Пазителите, за да защитават човешката раса от онова, което се таи там. За да могат да продължат да живеят красивите си дълги животи в мир. В известен смисъл ти не си мой вярващ, ти си поредната му жертва.

— Ей, не се тормози за душата ми. Аз избрах пътя си преди много време. Това е просто още една камениста пътека.

— О, Адам, само ако знаеше колко ти завиждам за оптимизма. Ах...

Той се усмихна отново, когато сервитьорката донесе подноса със следобедния чай на Адам.

— Вземи си и ти.

Адам взе ножа и разряза една от кифличките.

— Колко добро е шифрирането? — попита Брадли.

— СИ може би ще го разбие, но като изключим него, няма опасност.

— Това ни дава известна свобода. Флотът проведе широкомащабни диагностични тестове на марсианската екипировка, което няма да им разкрие абсолютно нищо. Ще се опитват отчаяно да открият някаква уловка.

— Наблюдавахме тялото след това, знаеш. Сенатор Бърнели го отнесе в клиника в Ню Йорк, собственост на фамилията й. Малката ми приятелка Паула Майо я придружаваше. Доколкото можем да

преценим, Отделът по сигурността на Сената и флотът не получават еднаква информация по случая.

— Хмм. — Брадли вдигна кристалната чаша с шампанско и заизучава балончетата, които съскаха под слънчевите лъчи. — Мислиш ли, че Паула, а не флотът, се е сдобила с кристала?

— Това е доста далечно предположение, но признавам, че е възможно.

— Чудя се дали не може да проработи в наша полза.

— Не виждам как. Ти се нуждаеш от информацията, а тя е у тях.

— Това им дава изключително скъпа разменна монета, макар и още да не го знаят.

— Имаме ли нещо, което те искат?

— Да. — Брадли отпи от шампанското. — Ти и аз като начало.

— Не е смешно, по дяволите. — Адам натъпка кифличката в устата си и си наля от чая.

— Изглежда, нямаме. Само че трябва да помисля как да си върнем информацията. Нуждаем се от нея, Адам, не можем без нея. Цялото отмъщение на планетата зависи от нея.

— Не виждам как ще си я върнем. Аз определено не знам как да проникна във флотското разузнаване или Отдела по сигурността на Сената. Ами онзи твой високопоставен източник?

— Опасявам се, че не съм получавал вести от него от доста време.

— Значи това е всичко? Край на играта? — Някак си идеята му се струваше невъзможна.

— В никакъв случай не е приключила — каза Брадли. — Просто стана много по-трудна. Информацията от Марс щеше да ни помогне да подобрим контролиращата програма, за да можем да я използваме уверено. Пак можем да продължим, но сега ще трябва да разчитаме в по-голяма степен на цифрово моделиране, отколкото им се иска на дизайнерите на проекта. Резултатите ще бъдат изключително несигурни.

— Хората ти ще я накарат да проработи, каквото и да става. Всички изглеждат толкова отдадени.

— За което благодаря на бленуващите небеса. Хората, изглежда, наистина притежават забележителни ресурси в толкова много сфери.

Нищо чудно, че Звездния странник и Първите са толкова разтревожени заради нас.

— Ако Звездния странник разкрие плана за отмъщението на планетата, може ли да ти попречи да го изпълниш?

Брадли погледна към реката и се загледа замислено към високите чинари на срещуположния бряг.

— Да го спре — не. Само че лесно ще му се изплъзне. Времето на изпълнение ще е от критично значение. Много малко от нас обаче знаят цялата стратегия, а аз поддържам контакт с всички тях. Засега сме извън опасност.

— Надявам се, че си прав. Те знаеха за куриерската мисия на Казимир. Това подсказва, че са проникнали във флота. Вече би трябвало да знаят, че обсерваторията е приемала информация в продължение на двадесет години. Ако Звездния странник знае това, може ли да разгадае с какво възнамеряваш да го удариш?

— Малко вероятно е. Въпреки всичко нищо от това няма да е от значение, ако не прекараме останалите физически компоненти на Далечината. Цяла пратка е била прихваната от флотските инспектори на Буунгейт.

— Да, наистина ще се наложи да направим нещо по този въпрос. — Адам пусна няколко бучки захар в чая си и го разбърка разсеяно. — Разполагаме с чернова за пробив на блокадата. Предполагам, че е време да ѝ вдъхнем живот. Не че за това се иска много работа. Самата идея е доста грубовата.

— Добре. Това означава, че по-малко неща могат да се объркат.

— А мен наричаш оптимист.

— Още съм любопитен как Брус е успял да избяга след това. Откри ли нещо във връзка с влака, на който е скочил?

— Не. В отдела, който контролира трафика на ТСП, използват изключително сериозно шифриране. — Той се усмихна. — Поради някаква причина се тревожат, че хора като мен може да проникнат в информацията. Доколкото знаем, е бил товарен влак. Не знаем накъде е отивал, само че е бил на точното място в точното време. За да се уреди това, трябва доста усилия. Впечатлен съм.

— В такъв случай е логично да предположим, че е организирано от някой изключително високопоставен в ТСП. Чудя се кого ли в тази организация е покварил Звездния странник.

— Предполагам, че няма да разберем, преди всичко това отдавна да е приключило и утихнало.

Брадли измънка неуверено в съгласие.

— Да, за нещастие. Само че някой на толкова висок пост може да нанесе големи вреди. Предполагам, че ще помогнат на Звездния странник в плана му да се завърне на Далечината.

— Убеден ли си, че това ще се случи?

— Без съмнение. Не може да си позволи да остане в капана на Федерацията, особено ако Първите успеят да посетят унищожението си. Когато войната е в разгара си, той ще се опита да се завърне при собствения си вид. Тогава ще ударим ние.

— Ще прекараме останалата част от съоръженията, не се тревожи.

— Не се тревожа, Адам, вярвам силно в теб и екипа ти. Просто ми се иска да можех да убедя и останалата част от Федерацията. Може би подходих по грешния начин от самото начало. Само че никой не ми вярваше тогава. Чувствах се, сякаш бях с гръб, опрян в стената. Какво друго можех да направя, освен да отвърна с физическа сила? Беше толкова смехотворно човешка реакция. Такива реакции винаги разкриват колко несигурни се чувстваме, колко малко сме се отдалечили от животните. Създаването на Пазителите, за да атакувам Института, беше съвсем инстинктивно действие. Може би трябваше да опитам да подходя политически.

— Като спомена това, напълно ли си сигурен, че Илейн Дой е агент на Звездния странник?

Брадли се наведе над масата.

— Това не го пуснахме ние.

— Моля?

— Много добре стъкмен фалшификат. Трябва да призная, че Звездния странник започва да води все по-заплетена кампания срещу нас във физическото измерение Брус и тези като него причиняват много скъпоструващи щети, а дезинформация като тази подронва правдоподобността на думите ни. Точно когато бяхме започнали да привличаме значителен медиен интерес, да не говорим за политическа поддръжка. Но за това вина себе си, трябваше да очаквам подобен ход.

Адам най-сетне отпи от шампанското „Гифорд“, за да преглътне по-лесно една от кифличките.

— Знаеш ли, това може и да се окаже опасен ход от тяхна страна.

— В какъв смисъл?

— Ако някой се заеме да разследва това както трябва, вероятно ще се натъкне на следи. Звездния странник може така да е открил част от действията си пред официалните власти.

— Струва си да се помисли над това. Беше изключено да се отрека от изявлението с нова стрелба. Така щяхме да излезем глупаци в очите на обществото. При всички случаи ще престана с пропагандата чрез стрелба. Твърде близо до края сме, за да постигнем някаква истинска промяна в общественото мнение.

— Освен ако не представиш истинско доказателство.

— Точно така. — Брадли изглеждаше изключително неуверен. — Предполагам, че си струва да направим няколко допълнителни проучвания относно стрелбата, свързана с Дой.

— Не мога да отделя никой от екипа си, особено след като повика обратно Стик.

— Съжалявам за това, но се нуждая от услугите му на Далечината. От него израсна страхотен лидер, заслугите за което са изцяло твои.

— Значи не разполагаме с човек, който да се занимае със стрелбата и да разбере кой я е организирал?

— Ще видя какво мога да направя по въпроса.

Уилсън не обели нито дума по време на обратното пътуване до Висшия ангел. Беше се изгубил във виртуалното си зрение, издърпваше файлове от офиса на флотското разузнаване в Париж и преглеждаше ситния зелен текст, докато той се спускаше във въздуха пред него.

— Мина добре — каза Рафаел, когато директният експрес се плъзна извън Нюарк. — Очаквах борбата да е много по-сериозна. Те са политици все пак.

— Дой се държа изненадващо — призна Уилсън и отклони вниманието си от доклада на Хоугън за убийството на ЕлЕй Галактик. — Не очаквах да бъде толкова праволинейна.

— Налагаше се. Нуждаем се от някой с топки на върха на цялата работа. Всички там бяха наясно с това. Династиите и Великите

фамилии щяха да оттеглят подкрепата си, ако тя не бе оправдала доверието им. Изглежда, че ще получим корабите.

— Да.

Рафаел сви рамене в отговор на липсата на комуникация и се върна към собствената си работа във виртуалното си зрение.

Уилсън си помисли, че цялата история с бягството на убиеца е откровено невероятна. Ако това беше образец за работата на офиса в Париж, изобщо не се учудваше, че Рафаел бе уволнил Майо.

Погледна през призрачните линии, колони и графики към седналия срещу него Рафаел. Да, той беше амбициозен, но независимо колко големи амбиции и връзки имаш, за да стигнеш до това ниво, трябва да си и кадърен. Хоугън беше назначен от него, но Майо беше известна в цялата Федерация. Не изглеждаше като ход, основан изцяло на дребнавите нужди на офисната политика. Не бяха замесени предразсъдъци или просто маневриране. Работата на Майо не бе дала резултати. Трябвало е да си отиде.

И все пак веднага след това беше назначена към Отдела по сигурността на Сената — ход, зад който стояха Бърнели. А Жюстин бе влязла в сблъсък с Рафаел.

Уилсън си припомни последния път, когато срещна главния следовател сред руините на изпитателната зала на Аншун след атаката на Пазителите срещу „Втори шанс“. Тогава тя му се видя истински професионалист, без съмнение заслужаваше репутацията си. Определено не се бе изкачила до поста си в Дирекцията благодарение на фамилните си връзки. Вършеше работата си плашещо добре. Бе разрешила всичките си случаи с изключение на един. Дори сега като че ли продължаваше да работи по него, просто го атакуваше от различен ъгъл, ако той правилно разчиташе случващото се.

Виртуалните му ръце издърпаха друг файл от парижкия офис. Майо бе придружила тялото на Макфостър до биомедицинската клиника, където бе извършена аутопсията му. Трудно му беше да повярва, че тя ще застраши което и да е разследване, само за да натрупа точки срещу Рафаел. Мозъкът ѝ просто не работеше по този начин, благодарение на Фондацията за изследване на човешката структура.

Това означаваше, че зад появата на този убиец се таи нещо по-дълбоко. Той издърпа последните няколко доклада по случая от

флотските файлове, беше му любопитно да види на колко високо ниво е ограничен достъпът им. Имаше само петнадесет души в правителството на Федерацията, които можеха да ги видят.

Паула Майо, изглежда, вярваше, че Звездния странник съществува.

— По дяволите!

Рафаел го погледна изненадано. Уилсън поклати глава малко смутено и се облегна в креслото. Политическите му инстинкти му казваха да стои далеч от сблъсък между Бърнели и Халгарт, особено за нещо подобно. Само че щеше да е наистина невероятно, ако Майо дори обмисляше възможността, след като сто и тридесет години се бе опитвала да спипа Пазителите. Всички знаеха, че главният следовател не е способна на лъжа. Всеки път, когато следеше делата ѝ, предаванията по унисферата повтаряха процеса на родителите ѝ като доказателство за непокваримостта ѝ.

Прииска му се просто да си беше излязъл сутринта, когато Жюстин го помоли за миг внимание. Знаеше обаче, че това не е нещо, което може да пренебрегне. Червената планета резонираше в съзнанието му със сила, която никога не би могъл да пренебрегне. Каква работа, по дяволите, имаха Пазителите на Марс?

Докато издърпваше последните файлове по разследването, му стана ясно, че флотското разузнаване няма ни най-малка представа. И точно както бе отбелязала Майо, слагаха край на този аспект от случая.

— Е-кономът ми е отбелязал интересен доклад — каза небрежно той. — Какво са правили Пазителите на Марс?

Фокусът на Рафаел се завърна към истинския свят.

— Не знаем. Куриерът на Пазителите беше убит, а каквато и информация да е носил със себе си, тя е загубена. Нека си остане между нас, но мисля, че се намира в Отдела по сигурността на Сената. Интересът на сенатор Бърнели към случая не е чисто професионален.

— Наистина? Ще видя дали не мога да поговоря с Гор за това. Дължи ми няколко услуги отпреди доста време.

— Ще го оценя. Понякога не съм сигурен, че работим на една и съща страна. Проклетите Велики фамилии все търсят финансови изгоди.

— Няма проблеми. Но бих искал да продължиш разследването на Марс. Имам специален интерес към това място, вярвам, че ме

разбираш.

Рафаел се усмихна незаинтересовано.

— Разбира се.

Апартаментът на Уилсън и Ана на Бабуян Атол беше в сграда, която приличаше на малка пирамида от гълъбовосиви мехури. Намираще се близо до ръба на кристалния купол, което им предоставяше чиста гледка към космоса, когато вътрешното осветление отслабваше. Когато Висшия ангел се намираще в най-голяма близост до Икаланийз, слабата светлина от колосалната облачна покривка на гиганта беше достатъчна, за да хвърли бледи сенки по стените и пода. Тя често бе подкрепена от нарастващата и намаляваща лунна светлина от главните сателити на газовия гигант.

Уилсън редовно прекарваше вечерите си на овалната тераса пред дневната стая, седеше във фотьойла си с чаша вино в ръка и наблюдаваше внушителните планети, които се плъзгаха над него. Дори тогава се потапяше във файлове и приоритетни дела от офиса, които економът и виртуалното зрение му предоставяха. Нощта, в която се върна от срещата на Военния кабинет, беше различна. Просто не можеше да изхвърли Марс от мислите си.

— Очаквах да си по-щастлив — каза Ана, когато излезе на терасата. За пръв път от доста време си бе направила труда да се измъкне от униформата си след работа. Беше се облякла в жълти бикини и полупрозрачна жълта роба. Заради тъмната ѝ кожа материята изглеждаше ярка на светлината, която падаше от различните луни. Сребърни и бронзови ОВ-татуси по цялото ѝ тяло оживяваха в дълги, бавни извивки, които подчертаваха движенията на мускулите под кожата ѝ.

Ефектът беше достатъчно еротичен, за да отклони мислите на Уилсън от Марс. Той подсвирна възхитено, докато тя се наместваше на ръба на креслото.

— Не съм те виждал така от доста време.

— Знам. Изглежда, напоследък пренебрегваме някои съвсем основни човешки нужди. Тези дни си играем само на господин и госпожа Никакви Забавления за Военни Офицери.

— Колко основни нужди имаш предвид?

Тя погали с пръст бузата му.

— Накарах моите подопечни да съставят списък. Ще се свържат с твоите хора и ще започнат да преговарят.

— Скоро ли ще е това? — Той плъзна ръка около кръста ѝ и нареди на е-конома си да ѝ донесат чаша вино.

Тя се отпусна в прегръдката му и се загледа през тавана на купола.

— Това новата монтажна платформа ли е?

Уилсън проследи погледа ѝ и видя сребърно петънце сред звездите.

— Ъ... да, мисля, че е тя. Нали знаеш, че космосът ще стане доста претъпкан през следващите няколко месеца.

— Ако разполагаме с месеци.

Той я прегърна по-силно.

— Те не са неуязвими. Дори за миг не си го помисляй. Видяхме родната им звезда. Знаем, че разполагат с крайно количество ресурси, които могат да хвърлят срещу нас.

— Може и да са краен брой, Уилсън, но са много повече от това, с което разполагаме ние.

Един робот камериерка се изтъркаля до тях, понесъл чаша вино. Уилсън я пое от електромускулното пипало и я подаде на Ана.

— Ако можеха да нападнат всяка планета на Федерацията едновременно, щяха да го сторят. Но не могат. Налага им се да опитат да ни погълнат парче по парче. Не казвам, че не бива да се страхуваме от тях, но ако трябва да си извлечем изводи от тази първа атака, заключението е, че и те имат своите ограничения. Усилията им да се установят на Изгубените²³ ни дават свобода на действие. Ще накараме онези лъскави нови кораби да заработят; ще съберем армия от хора, свързани неврологично с най-страховитите оръжия, които можем да измислим, и ще изритаме Изгубените²³ изпод четирикраките им туловища. След това ще използваме проекта „Сиатъл“, за да им внушим страх от Бога. На нас ще се падне да решим дали да живеят, или не. Тези копелета ще проклинат деня, когато бариерата около тях се спусна.

— Еха! Наистина вярваш, че сме способни на това, нали?

— Налага се. Няма да позволя на човешката раса да се превърне просто в стара легенда от тази част на галактиката.

— Можеш да разчиташ на мен. — Тя го целуна леко.

— Знам. — Той допря чашата си до нейната. — Тост. За една успешна кампания и за политиците, които всъщност не прекараха цялата среща на кабинета в опити да отбележат точки едни срещу други.

— Пия за това.

Уилсън опита виното и погледна към база Едно, която се носеше близо до Висшия ангел.

— Виждам съм идеите на физиците и проектантите. Дяволски внушителни са.

— Да се надяваме, че медийните предавания ще спрат да критикуват всяко наше действие.

— Ще спрат. Барон и другите просто са в шок като всички останали. След като се отрезвят и разберат какви са алтернативите, ще ни подкрепят. Виждам съм го и преди.

Тя потърка галъвно косата му.

— Такъв старчок си. Предполагам, че затова ти се доверявам толкова много. Имаш толкова много житейски опит. Мисля, че няма ситуация, с която да не можеш да се справиш.

— Не бъди толкова сигурна. Имам изненадващи слабости. Не мога да повярвам колко много ме притеснява Марс. Жюстин наистина натисна правилните бутони.

— Какво мислиш, че са правила Пазителите там през цялото това време?

— Стоях тук и мислих в продължение на час, но просто не мога да го измисля. Затова помолих Рафаел да остави екипите си да работят по разследването. Но имайки предвид идиотските политически маневри, които са въввлечени в това, не мисля, че ще бъде свършена много работа.

— Какво ще кажеш да се превърна в твой буфер по този въпрос? Разполагам с влиянието да придвижа нещата в разузнаването, а ти ще останеш настрана от дребните битки в офисите.

Уилсън изпъна шия и я целуна.

— Това ще е просто прекрасно.

— Правя каквото мога.

ОВ-татусите по тялото ѝ започнаха да набират скорост, отразявайки светлината на блесналите луни в линии от припламваща

стомана.

— Какво ще кажеш да забравим за подопечните и да преговаряме тук и сега?

Ана се закикоти, докато той се наместваше в креслото, за да може да я прегърне с две ръце.

Напълно неочаквано и внезапно в паметта на Найджъл се отключиха стари спомени. Около него оживя сцена, все едно се беше свързал към телесензорно предаване с висока резолюция. Озова се обратно пред телевизора в юношеството си, когато след всяка мащабна катастрофа политиците правеха „посещения за повдигане на духа“ в болниците или пунктовете за помощ в палатковите градове. След метеоритния удар и последвалото цунами в Мексиканския залив през 2048 студентите в кампуса бяха напечатали карти като онези на доброволците дарители на органи, само че техните гласяха: „В СЛУЧАЙ НА БЕДСТВИЕ ДРЪЖТЕ ПРЕЗИДЕНТА ДАЛЕЧЕ ОТ МЕН“.

Докато наблюдаваше как Илейн Дой и обкръжението ѝ си проправяха път през опашката пред временния медицински пункт, Найджъл се чудеше колко ли от бежанците тук с удоволствие биха носили онези карти. Нямаше много усмивки на благодарност, само навъсени изражения на безпомощност и гняв. Гневът все още обаче не беше насочен към нея.

Ретиналните му импланти отдалечиха картината и му представиха планетарната гара на Уесекс в пълен план. Като всички гари на ТСП на световите от Големите 15, тази в Нараби се простираше върху няколкостотин квадратни километра и включваше дворове за сортиране, центрове за мениджмънт, инженерни отсеци, товарни складове, малък град от блокове с офиси и пътнически терминали. Като последица от нашествието на Първите, тя се беше превърнала в сборен пункт за всеки бежанец от Изгубените²³ — всичките четиридесет милиона. ОИ, който управляваше влаковете на ТСП, бе използвал всяко релсово возило в регистъра на Федерацията, за да се справи със ситуацията. От старомодните вагони до модерните маглеви експреси. Дори парният локомотив, който обслужваше линията до Хъксли Хейвън, бе влязъл в употреба няколко пъти. Евакуацията

беше истинско героично усилие, неумолимо и изтощително за всеки: от мениджърите, изправени пред катастрофа, която не си бяха представяли и за която изобщо не бяха подготвени, до персонала на гарата, който помагаше на цели планетарни населения. Те се изсипваха като потоп през порталите, докато над главите им експлодираха ядрени оръжия и домовете им пропадаха обратно в каменната ера. Някак си всичко беше сработило. Найджъл никога не се бе чувствал по-горд със служителите си.

В началото, когато релсовата мрежа се намираше в състояние на истински хаос, хората се тълпяха пред порталите на Изгубените²³; но само след няколко часа ТСП възстанови релсовите връзки и подкара евакуационни влакове. Бяха разтоварвали бежанци на светове от етапи едно и две на ротационен принцип. Влаковете оставяха обърканите и уплашени човешки пратки на гарите, където грижата за тях беше прехвърляна на местните правителства. Не искаха разрешение да стоварват хора от невъобразимо различаващи се етнически групи, култури и религии на неподготвени светове, уплашени за собственото си бъдеще. ТСП го правеше просто защото беше най-практично.

От офиса на мениджъра на гарата в Нараби Найджъл виждаше струпване от хора, които се движеха без цел пред огромните сгради в инженерния сектор. Поправките и поддръжката на Уесекс в момента бяха невъзможни, грубо стъкмени спални помещения и импровизирани кухни изпълваха всеки квадратен метър свободно пространство. Дори при наличие на всички импровизирани условия, които бяха осигурили спешно, хигиената там долу не беше особено добра. Поне големите инженерни складове осигуряваха покрив над главите на хората за през нощта. Още десетки хиляди живееха в импровизирани лагери в сградите на терминала и опустошаваха заведенията на всички вериги за бързо хранене на планетата. Други пък обитаваха нелегално празни складове. Според най-прецизните оценки на персонала на ТСП и на правителствените представители на Уесекс, които работеха тук, на гарата бяха останали два милиона души. Социалните работници, доведени от петдесет планети, и местни доброволци от Нараби работеха с деца, разделени от родителите си. Над тридесет процента от тези деца току-що бяха станали сираци и се намираха в състояние на силен шок. Сред тълпата се случваха прояви на нежност и тих героизъм, които щяха да останат скрити завинаги, въпреки

натрапчивото медийно отразяване на ужасните последици за хората след нашествието.

— Не съм виждал нищо подобно от началото на двадесет и първи век — каза Найджъл.

— Да, спомням си Африка и Азия по онова време — каза Алан Хътчинсън.

— Това не е съвсем същото.

Найджъл погледна любопитно към третия глава на династия в офиса. Хедър Антония Халгарт безстрастно се взираше в изтощените бежанци, без да продума.

— Правим всичко, каквото можем — каза Найджъл. — Не би трябвало да отнеме повече от няколко дни, за да транспортираме тези хора оттук.

— Накъде? — попита Алан. — Сенаторите ми започват да се оплакват. Някои светове смятат, че на тях са се паднали твърде много бежанци, с които трябва да се справят.

— Трудно е — каза рязко Найджъл. — Не можем да ги зарежем на светове от етап три, там няма инфраструктура. Етап едно и две ще трябва да се справят, физически и финансово.

— Но не и Земята — промърмори Хедър.

Найджъл ѝ се усмихна безрадостно. Тя приближаваше времето, по което обикновено се подлагаше на подмладяване, биологична възраст някъде в средата на петдесетте. Това ѝ придаваше натрапчиво величие. Червеникавата ѝ коса започваше да изсветлява и по бузите ѝ се появяваха бръчици. В този период той винаги я оприличаваше на висша жрица: тиха, мъдра, хитра и абсолютно безкомпромисна.

— Не — каза той. — Не и Земята. Те ще получат няколко символични пълни влака, но наистина бих предпочел Великите да не ми опяват как нежелани новодошли влошават атмосферата на добросъседски отношения. Ще блокират унисферния ми адрес със съобщенията си за цяла година напред. Вместо това могат да плащат за настаняването на хората; ясно дадох на Криспин да разбере това.

— Добър човек е този Криспин — каза Хедър.

— Ще му се наложи да бъде — каза Алан. — Оправянето на тази каша ще струва трилиони; и ще отнеме десетилетие, ако не и повече. Дявол да го вземе, тези извънземни копелета изтриха почти петнадесет процента от пазара ми.

— Може да се наложи да се изправим срещу стопроцентова загуба на пазара по-скоро, отколкото сме очаквали — каза Хедър с глас, натезал от презрение. — Все още не съм убедена, че новият ни флот е способен да се противопостави ефективно на заплахата на Първите. Това, което видях досега, изобщо не ме изпълва с увереност. Загубата на двадесет и три планети в рамките на един ден е просто неприемлива.

— Съгласихме се да подкрепим създаването на флот — каза остро Найджъл. — Не знам какво друго бихме могли да сторим.

— Да — изсумтя Алан. — Не бих казал, че получават оскъдно финансиране.

— Това е относително понятие, когато говорим за военен поход с цел изтребление на цял вид, а си имаме работа точно с това. Мисля, че можеше да вложим повече усилия.

Найджъл кимна към групата хора около Дой.

— Трудността е от политическо естество.

— Заради това ги изхвърляме на всеки пет години — каза Хедър. — Ние вземаме решенията, ние тримата и останалите династии. Дой ще прави каквото ѝ се каже, както и Сенатът.

— Не всички — каза Найджъл. — Не бъди толкова арогантна.

— Ние построихме тази цивилизация — каза Хедър. — Ти повече от всички нас, Найджъл. Не можем да стоим на заден план, когато трябва да се вземат трудни решения.

— Както и да е, всичко това е просто академичен спор — контрира я Найджъл. — Вече изгубихме тези планети. Програмата ни за строеж на бойни кораби не може да бъде чувствително разширена в продължение на месеци, без значение колко много се нуждаем от нови такива.

— Нуждаем ли се от още кораби? — попита кротко Хедър. — Налице е проектът „Сиатъл“.

— Да извършим геноцид над тях? — Найджъл се изненада от предложението ѝ; винаги бе смятал, че тя е в подкрепа на не толкова драстично решение. Не че му бе хрумнало такова.

— Мисля, че с действията си вече доказаха, че ще оцелеят или те, или ние, не е ли така?

— Да, агресивни са, но геноцид... Хайде де, това трябва да е последната ни възможност. Не мисля, че сме вече на този етап.

— Отнасяш човешките си скрупули към нечовешки проблем. Следващата им атака ще е по-мощна и по-тежка. А всички знаем, че ще има такава, нали?

— След като флотът открие изходната точка на масивната червеева дупка, която Първите са създали, ще можем да ги блокираме — каза Алан.

Хедър му се усмихна разочаровано.

— Да елиминираме Портата на Ада? Би ли заложил на това? Защото в момента го правиш.

— Върви на майната си! — изсъска Алан. — Именно моята територия е на фронта.

— Нека да се успокоим — каза Найджъл. — Хедър, той е прав, трябва да дадем шанс на флота да направи това, за което го създадохме. Не съм подготвен да дам одобрението си за геноцид над цял вид, колкото и войнствен да е той.

— А след като следващият удар помете половината от космоса от етап две?

— Тогава сам ще натисна бутона.

— Радвам се да го чуя. Междувременно, аз ще се заема със същите защитни мерки, които ти подготвяш през последните няколко месеца.

Найджъл въздъхна. Трябваше да се сети, че останалите династии в крайна сметка ще открият с какво се занимава.

— Ами просто играя на сигурно.

— Доста скъп начин да играеш на сигурно — каза Алан. — Колко харчиш за тези кораби? За Бога, Найджъл, дупката в бюджета на Августа беше достатъчно голяма, за да я открием.

— Затова не мога да разбера защо си неуверен по отношение геноцида на Първите — каза Хедър; звучеше истински любопитна.

— Нарича се морал. Всички го притежаваме, повече или по-малко.

— А твоят морал включва това да отлетиш и да зарежеш останалите в лайната, така ли?

— Ако някога използвам тези кораби, то ще е когато сме преминали отвъд възможността за избавление. Няма да има Федерация, която да защитавам.

— Надявам се, че няма да ни откажеш равноправен достъп до хипердвигателната ти технология.

Найджъл не успя да сдържи проблясъка на неодобрение, който се промъкна по лицето му.

— Генератор на прогресивни червееви дупки.

— Моля?

— Свръхсветлинните кораби използват генератори на прогресивни червееви дупки.

— Да — каза объркано Алан. — Както и да е. Нуждаем се от тях, Найджъл. — Ръката му махна надолу към бежанците. — Предвид тази каца с лайна, започвам да подготвям бягството на династията си. Всички ще го направят.

— Ще получите генератори за корабите си — каза Найджъл. — С радост ще ви ги продам.

— Благодаря ти — каза Хедър. — Междувременно най-добре е да координираме обединен фронт, с който да подкрепим Военния кабинет и Сената. — Тя кимна към президента. — Тя трябва да получи сериозна инжекция увереност. Хората ще се обърнат към нея, винаги го правят по време на криза. Ако видят, че командва твърдо, това ще удържи паниката.

— Разбира се — сви рамене Найджъл.

— Ами Уилсън? — попита Алан.

— Какво за него? — попита Найджъл.

— О, хайде де! Двадесет и три свята бяха завладени и самият Уесекс беше сред целите им. Този задник позволи това да се случи. Той е отговорен.

— Направи най-доброто в случая — каза Найджъл. — Смени го ти.

— Засега няма — каза Хедър. — Но при още една издънка ще го изхвърлим.

Той я погледна неодобрително.

— И ще го замениш с Рафаел?

— Той подкрепя геноцида. Това печели гласа ми.

— Не се нуждаем от игри точно сега, Хедър.

— Кой играе? Изправени сме пред унищожение, Найджъл. Ако решението на проблема изисква флотът да премине под мой контрол, точно това ще се случи.

Найджъл не можеше да си спомни нещата между тях да са загрубявали толкова. Проблемът с Хедър беше, че тя можеше да мисли единствено в рамките на всичко, което се бе случило преди. Притежаваше удивителна воля и политически умения. Не можеш да създадеш династия без тези качества. Найджъл винаги бе смятал недостатъка ѝ за липса на оригиналност. Дори сега тя виждаше ситуацията с Първите единствено в контекста на ефекта, който тя имаше над династията ѝ.

— Ако това е единственото решение, което виждаш, тогава действай.

Това привлече подозрителния ѝ поглед. Той не му обърна внимание. Ако тя не можеше да види как да разреши проблема, той определено нямаше да ѝ каже.

Въпреки триумфа си на Елан Мелани изпита силна неувереност, когато пристъпи пред тъмната дървена врата на парижкия апартамент на Паула Майо. Фактът, че самата идея да се изправи отново срещу нея предизвиква такова усещане, говореше много за жената от Кошера. Мелани вече знаеше, че е специална, че имплантите на СИ имат огромни сили, че всъщност разполага с куража да застане пред подвижните войници на ПланинаНаЗората и да ги свали долу — е, СИ го бе направил през нея, но това не променяше факта, че тя не бе подвила опашка. „Защо тогава съм толкова нервна?“

Тя погледна към масивната кутия на интеркома, която бе на стотици години, и натисна излъскания от времето керамичен бутон на апартамента на Майо. Някъде отвътре се чу звънец. Е-кономът ѝ веднага я уведоми, че Паула Майо я търси на унисферния ѝ адрес. Мелани устоя на инстинкта да се огледа за камера. Дори сензорът да беше достатъчно голям, за да го види, беше късно вечерта и слънчевата светлина почти избледняваше, потапяйки тясната улица в дълбоки сенки. Над нея прозорците, които гледаха от високите стени, до един бяха покрити с щори. Светлината на няколко улични лампи по неравния тротоар далеч не успяваше да разпръсне мрака.

— Да? — попита Паула Майо.

— Трябва да те видя — каза Мелани.

— А аз не.

— Но аз направих това, което ми каза. Говорих с Дъдли Боуз.

— И какво общо има това с мен?

Мелани се втренчи ядосано във вратата.

— Беше права, наистина открих нещо интересно.

— И какво беше то?

— Звездния странник.

Последва толкова дълга пауза, че Мелани си помисли, че Майо е затворила. Наложил се да провери виртуалното си зрение, за да се увери, че каналът все още е отворен.

Ключалката изщрака шумно. Мелани едва успя да изправи рамене, преди вратата да се отвори. За тази среща бе смекчила външния си вид, бе избрала някои от по-деловите дрехи от личната си модна линия: бургундово сако с ръкави до лактите и подхождаща му пола. Беше по-дълга от обичайното, ръбът ѝ стигаше почти до средата на бедрата ѝ. Този подбор на дрехите трябваше да подчертае колко сериозна и професионална е напоследък.

Единичен полисветлинен кръг беше прикрепен към тавана на силно извитата арка, която водеше до централния двор на блока. Силуетът на Паула Майо се очертаваше в жълтеникавото му сияние. Беше облечена в обичайния си бизнес костюм с консервативна кройка. Мелани не бе забелязвала досега, че е по-висока от Майо.

— Влизай — каза Паула.

Мелани я последва до средата на древния павиран двор. Огледа покритите с мазилка стени и тесните прозорци. Над половината от тях бяха с вдигнати щори и разкриваха гледки към стаите зад тях. Отвътре проблясваше бледозелена светлина, докато холограмни портали показваха вечерните унисферни новини и развлекателни програми. Тъжната истина за обитателите на сградата беше, че използваша този тип блокове просто за да си починат между браковете си. Стерилни малки апартаменти, където можеха да се отпуснат между работата и забавленията, които иначе отнемаха целия им ден.

— Тук е добре — каза Паула. — В безопасност сме, ако не говорим твърде високо.

Мелани не бе сигурна в това, но не искаше да спори.

— Знаеш за него, нали?

— Да не би Алесандра Барон да те е изпратила по следите на ексклузивна новина? Затова ли си тук?

— Не. — Мелани се засмя нервно. — Вече не работя за нея. Провери в продуцентската компания, ако не ми вярваш.

— Ще го направя. Защо си напуснала? Предполагам, че е била доста доходоносна работа и репортажът ти от Рандтаун ти е помогнал да подсигуриш звездния си статус.

— Тя работи за Звездния странник.

Паула наклони глава на една страна и се вгледа в Мелани.

— Това е интересно обвинение.

— Не виждаш ли, че се връзва идеално? Тя винаги е критикувала флота. Просто разпространява пропагандата на Звездния странник, създава неприятности на единствената организация, която може да ни защити.

— Ти използва предаването ѝ, за да критикуваш мен. Това прави ли те агент на Звездния странник?

— Не! Виж, искам да помогна. Знам за „Кокс“. Така научих за Барон. Когато ѝ казах, тя подправи регистрите.

— Съжалявам, вече ме изгуби. Какво е „Кокс“?

Малко пламъче на гняв накара Мелани да докосне устните си. Разговорът не се развиваше по начина, по който си го бе представляла. Мислеше си, че следователят ще приветства предложението за помощ от всеки, който знае за Звездния странник и огромната заплаха, която той представлява.

— Благотворителната организация, която дава пари за образование — каза язвително тя, това трябваше да събуди паметта на жената от Кошера. — Онази, която е финансирала наблюдението на Дъдли.

— Влизането с взлом — каза Паула, четейки нещо във виртуалното си зрение. — Пазителите са подозирали, че цялото проучване на Дъдли е умишлена манипулация.

— И са били прави.

Веждите на Паула се повдигнаха леко.

— Наистина?

— Знаеш, че е така — изсъска Мелани.

— Не знам.

— Трябва да знаеш. „Кокс“ е пълна измама.

— Не и според нашите разследвания.

— Но... — Мелани усети, че кожата на тила ѝ се охлажда рязко. Изобщо не разбираше реакцията на Майо. Освен ако Звездния странник не се бе добрал и до нея. — Съжалявам. Губя ти времето. Аз... На Елан беше тежко.

Тя се обърна и тръгна забързано към вратата. Да бяга от хора, на които бе свикнала да се доверява, се превръщаше в лош навик.

— Почакай — каза Паула.

Мелани замръзна, изведнъж я полази страх. Прегледа иконите във виртуалното си зрение, опитвайки се да прецени дали би могла да използва някой от имплантите на СИ, за да се измъкне, ако нещата загрубеят. Проблемът беше, че още не разбираше и половината от тях. Налагаше се да повика СИ на помощ. Златната змийска кожа на виртуалната ѝ ръка увисна над иконата му.

— Мислиш, че знам нещо за „Кокс“ — каза Паула. — Защо?

— Ти ми подсказа да потърся Дъдли Боуз. Трябва да си знаела, че ще открия това.

— Насочих те към него, защото съпругата му някога се е срещнала с Бродли Йохансон. Очаквах по този път да стигнеш до Звездния странник. Медийните съюзници щяха да ми бъдат от полза. Според единствените доклади за обира, които си спомням, фондацията „Кокс“ беше легитимна.

— Не е. Е, не беше. Барон промени записите в регистрите.

— Интересно. Ако ми казваш истината, тогава истината за „Кокс“ не е стигнала до мен.

— Казвам истината — протестира Мелани. За малко да каже: „Попитай СИ.“ Само че това щеше да разкрие твърде много. Все още не се доверяваше на Паула.

— Добре — каза Паула. — Ще го проверя.

— И след това?

— Защо дойде тук?

— За да разбера какво правиш и за да помогна.

— И покрай това да се сдобиеш с най-великата история.

— В тайна ли щеше да я държиш?

— Ако всичко е вярно, не. Но не мисля, че някаква медийна звезда, която се мъкне по петите ми, би ми била от полза, а ти?

„Дори не е способна да каже «репортер» — помисли си Мелани. — Кучка.“

— Добре. Както и да е.

Тя натисна голямата врата и отвори път към относителната сигурност на улицата.

— Ако откриеш нещо конкретно, моля те, потърси ме — каза Паула.

— Не и флота.

— Правилно.

Мелани направи няколко крачки навън и спря, за да събере мислите си. Знаеше, че е обезпокоила Паула, но колкото и да бе приятно това, не беше целта, която искаше да постигне. Точно сега се нуждаеше от някой, към когото да се обърне с ужасното знание за Барон и Звездния странник, някой с власт, някой, който ще направи нещо по въпроса. „Досуц като хлапе, което тича при родителите си.“

Е, ако великата Паула Майо беше подозрителна или не можеше да се реши да действа, значи тя трябваше да реши проблема сама. С тази мисъл Мелани кимна уверено и се отпрати към най-близката станция на метрото.

Зората завари Хоше Фин на терасата му, отпуснат в евтин пластмасов стол, загледан към проблясващата решетка на града. Слънцето на Дъбов лес се плъзгаше над източните квартали на Дарклеик Сити, обгръщайки върховете на кулите от мрамор и стъкло в енергично розово сияние. Шарени птици започваха да чуруликат от вътрешността на високите вечнозелени дървета около основата на блока му, а градинарските работи се движеха по продължение на тесния ров от напоени с роса градини, вършейки рутинните си задължения.

По някое време през малките часове отново се бе събудил посред съня си. Сепна се рязко, облян с пот, а в същото време мракът на стаята попиваше твърде истинските образи на сриващи се сгради и трясеща се земя. Всяка нощ от атаката на Първите насам беше същото. Отказваше да ги нарече кошмари. Това беше просто подсъзнанието му, което се опитваше да приеме случилото се. Всичко това беше един здравословен процес. Разиграваше отново всичко по време на съня си, позволяваше на всички малки гадни детайли да напуснат съзнанието му, където бяха натъпкани като защитени файлове в кристална

матрица. Като например жената, която беше разкъсана на две от срутилата се подпора на мост — бе погледнал за миг към нея, докато носеше Инима. Децата пицяха пред димящите останки на къщата им, изгубени и замаяни, оцапани с прах, кал и кръв.

„Да, напълно здравословен начин да се справя с всичко това.“

Затова бе извадил стария си кехлибарен халат и бе изкуцукал на балкона, за да наблюдава спящия град. Като някое уплашено хлапе, той смяташе, че може би сънищата идват само в спалните на хората. Бе дремал пресекливо през остатъка от нощта, а изгарянията му пулсираха и лепкавата болка в гърба му пращаше ту студени, ту топли тръпки по цялото му тяло. Дори ромът и топлият шоколад не помогнаха; от тях само му се догади.

Това, от което се нуждаеше, беше Инима. Спокойствието, което присъствието на тялото ѝ му носеше нощем; търпението, примесено с леко раздразнение, което проявяваше към него всеки път, когато боледуваше или се размотаваше в лошо настроение из къщата, вместо да ходи на работа. Само че докторите нямаше да я пуснат от болницата поне още десет дни. Той все още се напрягаше, щом си помислеше за нея. Спомняше си как я издърпа от разбития джип на Слиго, как краката ѝ бяха изкривени и черни, как от подобната на катран кора, в която се бяха превърнали дънките ѝ, капе течност. Тихите ѝ хлипове, които само тежко ранените издават. Няколко неясни спомена как се оказва първа помощ прелетяха през мозъка му, напълно безполезни, докато гледаше втренчено жена си, неспособен да повярва, че нещо толкова може да се случи. Ругаеше се през цялото време, задето беше толкова безпомощен.

Бяха на почивка на Слиго, за да видят цветния фестивал. Шибан цветен фестивал. Извънземна армия се спусна от небето и прати целия свят по дяволите.

Някой позвъни на вратата на апартамента. Хоше се обърна инстинктивно и се намръщи заради внезапните болки, които преминаха през тялото му. Мърморейки като някакъв старец, той се дотътри до вратата и я отвори.

Там стоеше Паула Майо, спретната както винаги, във въгленовосив костюм и алена блуза. Косата ѝ беше сресана до блясък и падаше свободно зад раменете ѝ. Наблюдаваше го внимателно. Той

внезапно се смути от външния си вид, от факта, че не бе устоял на атаката така, както го бяха направили други хора.

Вместо да му изнася лекция или да отправи някакъв изтърган коментар, Паула го прегърна нежно.

Хоше реши, че е прикрил изненадата си от тази нейна проява на нежност доста добре, предвид обстоятелствата.

— Наистина се радвам, че си добре, Хоше — каза Паула.

— Благодаря. Тъ... влез.

Той хвърли един поглед към всекидневната, докато тя минаваше покрай него. Роботите камериерки бяха поддържали апартамента чист, но беше очевидно, че е прекарал много време вътре. От стаята почти се носеше аура на ерген. По масата бяха разпилени кристали памет, чаши, чинии и дълги хартиени екрани, щорите бяха смъкнати наполовина, дрехите бяха натрупани на един стол.

— Донесох ти това — каза Паула и му подаде луксозна на вид кутия с билков чай. — Реших, че цветята няма да са удачни.

Хоше разгледа етикета на кутията и се усмихна глупаво.

— Добър избор.

Ръкавите на халата му бяха широки и разкриваха дълги ивици лечебна кожа върху ръцете му. Паула ги видя и се намръщи леко.

— Как е Инима?

— Докторите казват, че ще излезе от болницата след около седмица. Ще се нуждае от клонирани присадки за бедрото и хълбока, но няма да се наложи да ампутират, слава Богу. Ще я облекат в електромускулен костюм, така че поне ще може да се движи из апартамента.

— Това е добре.

Той се отпусна в един от столовете.

— Да, от медицинска гледна точка. Застрахователната ни компания отказва да плати за така наречените й „военни рани“. Казват, че правителството е отговорно за грижата за собствените си граждани във времена на конфликт. Копелета! Въпреки десетилетията, през които си плащах застрахователните вноски. Говорих с един познат адвокат. Не е оптимист.

— Какво казва правителството?

— Ха! Кое? От Дъбов лес казват, че не са отговорни за нещо, което се е случило на регистрирани граждани на чужда планета,

защото е извън юрисдикцията им. Междувездната федерация: „Ами, малко сме заети точно сега, може ли да се свържа по-късно с вас.“ Трябваше да използваме ипотеката, която направихме заради детето, за да платим на болницата.

— Съжалявам.

— И без това точно сега не изглежда особено добра идея да имаме дете.

Хоше изръмжа последните думи, почерпи от гнева си, за да не се поддаде на болката. В противен случай щеше да направи нещо глупаво, като например да заплаче.

— Включих се към предаването на атаката по унисферата — каза Паула. — Но предполагам, че това по никакъв начин не може да замести присъствието ми там.

— На Слиго беше касапница; истинска касапница. Извадихме късмет, че се измъкнахме. След това, което се случи там, никога повече няма да се оплача от Халгарт. Онова силово поле пое може би осем преки удара от ядрените ракети на Първите, докато бяхме вътре, и дори не помръдна. Земните трусове обаче бяха тежки. Веднъж бях в Калифорния по време на земетресение. Изобщо не може да се сравни с това. Сградите се сриваха около нас. Пътищата се огънаха почти веднага. Беше невъзможно да използваш каквото и да било превозно средство.

— Чух, че си оглавил един от евакуационните отряди.

— Да, ами те молеха всеки с някакъв опит в правителствена работа да се включи. За това се иска авторитет. Местният съвет не беше назначил много полицаи по време на цветния фестивал.

— Не бъди толкова скромнен, Хоше.

— Не е като да съм очаквал медал или нещо подобно. Беше преди всичко инстинкт за самосъхранение.

Тя кимна към ръката му.

— Колко тежко си ранен?

— Предимно изгаряния. Нищо твърде сериозно. Най-лошото беше да чакам за лечението след атаката. Минаха десет часа, преди една от сестрите да обърне внимание на Инима. А нейната работа беше единствено да разпределя ранените. Всъщност се оказа по-лесно да се върнем тук и да отидем до местната клиника, вместо да чакаме импровизираните мерки на флота да стигнат до нас.

— А сега какво?

— Същото като всички останали. Ще продължим постарому, доколкото е възможно, и ще се надяваме, че адмирал Кайм ще се справи по-добре следващия път.

— Разбирам. Дойдох да ти предложа работа. Вече работя за Отдела по сигурността към Сената. Нуждая се от асистент, от някой, за когото знам, че ще свърши добра работа и на когото мога да се доверя.

— Това ме ласкае — каза внимателно той. — Но точно в момента нямам голямо желание да си имам вземане-даване с администрацията на Федерацията.

— В момента не говориш ти, Хоше, още си объркан от случилото се на Слиго.

— Много прозорливо психологическо наблюдение, убеден съм в това.

— Искаш ли да продължа и да ти опиша медицинската издръжка, която работата осигурява? Знаеш ли колко добре ще се отрази на семейния ти здравен план?

— Не. — Той стисна зъби и се опита да измисли правдоподобна причина да откаже предложението. — Ами старият ти екип от офиса? Защо не попиташ тях?

— Все още не знам на кого от тях мога да се доверя. Вчера получих притеснителна информация, според която е още по-вероятно един или повече от тях да работят за извънземното Звездния странник.

На Хоше му отне момент, за да свърже името с нещо познато.

— Онова, за което Пазителите не престават да опяват? Шегуваш се.

— Ще ми се.

Сънят припламна отново в мозъка му — размит колаж от трагедия и унищожение, които се сипеха от небето под формата на ослепителни пурпурни следи, съвсем малко по-бавно от светлината. А това беше дело само на един извънземен вид. Ако имаше и друг, нещо заровено по-дълбоко и по-страховито...

— Отворих една от стрелбите на Пазителите. Изглежда ми доста параноично. Като нещо, което изперкало хлапе би разправяло след първата си халюцинация.

— Това щеше да е хубаво заключение, щеше да докаже, че Брадли Йохансон наистина е бъркал през всичките тези години. Не съм

свикнала да греша в такива мащаби, Хоше, не ми понася добре.

Той се замисли. Не, не беше вярно. Замисли се как ще обясни на Инина, че е започнал нова работа.

— Няма да съм особено полезен за активни действия. Не и през следващата седмица.

— Искан да започнеш да преглеждаш някои стари документи вместо мен. След като вече знаем какво търсим, може да се окажат полезни, отколкото досега.

— Я ми кажи пак за тези здравни осигуровки.

3

Малката швейцарска вила, която Мелани бе наела, беше скрита в крайбрежната гора заедно с още петдесет като нея, на деветдесет минути път с кола от Дарклејк Сити. Те представляваха ваканционният курорт „Гринтри Вилидж Парк“ — от онези места, където родители със скромен бюджет могат да заведат децата си и да ги оставят да изразходват енергията си на игралните площадки на курорта или пък долу на плажа. Огромен бар и ресторант в сърцето на гората подслоняваха родителите вечерно време и им създаваха условия да разпуснат. Две нощи в седмицата имаше жива кабаретна музика.

Час след полунощ наетата кола остави Мелани пред главния вход и се върна на паркинга. В „Гринтри“ беше забранено за превозни средства, поради което ѝ се наложи да върви по настланите с камъчета пътеки сред древните извити дървета, нашарени с бели мъхести туфи цветя и гъбеста зелена кора. Малки фенери във формата на гъби хвърляха меко синьо сияние, докато пътищата се разплитаха в гората. „Гринтри“ беше построен така, че всяка вила да е напълно изолирана. През прозорците се виждаха само дървета и сияещата тюркоазена пътека. От някъде далеч в гората се чуваше музиката на пиано. Музикантите припяваха песни, които са били стари още преди откриването на Дъбов лес.

С падането на температурата от меката почва се процеждаше рядка мъгла. Завихряше се в призрачни луминесцентни повеи около краката ѝ и малко я смущаваше. Когато като дете дойде тук с родителите си, обожаваше рошовата стара гора и гъсто разположените изкривени дървесни стволове. В онези дни това беше магическа гора, един невероятен свят, който чакаше да бъде изследван. Днес тя си мислеше само какво ли може да се таи във всичките тези сенки и по уединените поляни.

Плати в брой за вилата, която делеяха с Дъдли. Повечето от останалите вили бяха празни точно сега, което намаляваше шанса някой да ги види и да я разпознае. Въпреки това тя продължаваше като

предпазна мярка да излиза рано сутрин. А и СИ я уверяваше, че наблюдава местните възли на киберсферата за каквито и да било кодирани съобщения, които можеха да са показателни за операция по наблюдението ѝ. Въпреки това щеше да ѝ олекне, когато напуснеха. Все още не беше сигурна какво може да ѝ стори Барон.

Тристайната им вила се намиреше на малка полянка, а над нея се извисяваха пет огромни дървета рани. Когато влезе, видя Дъдли нервно да крачи из хола.

— Къде беше? — извика той.

— Добре съм, благодаря, а ти как си?

Той млькна и се намръщи.

— Тревожех се.

Тя прокара ръка през русата си коса и му се усмихна нежно.

— Съжалявам. Срещата с Майо не мина толкова добре, колкото се надявах. Оказа се, че тя ми няма доверие и аз нямам доверие в нея. А това някак си прецаква цялата идея да обединим силите си срещу Звездния странник. Затова отидох в Калифорния. Агентът ми уреди няколко интервюта за работа. Позициите са добри.

— О... — Той се приближи до нея и я прегърна предпазливо. След като тя не се отдръпна, той попита: — Намери ли си нещо?

— Всъщност получих три предложения. Нека да сваля тези дрехи и ще ти разкажа.

Лицето на Дъдли веднага се озари.

— Не, Дъдли — каза уморено тя. — Няма да правим секс.

— Но... тази вечер ще правим, нали? — попита хленчецо той.

— Да, Дъдли, ще правим секс по-късно.

Тя хвърли поглед към кухненската ниша. Вчера сутринта бяха платили в брой за храна и продоволствия за повече от седмица от един супермаркет на двадесет минути по магистралата. Торбите още стояха неразопаковани на канапетото.

— Ще си взема душ и след това искам да хапна нещо. Ще ми направиш ли?

След като се освежи, тя загърна бедрата си с хавлия и се върна в хола. Вече почти възприемаше това като рутинно занимание — да наблюдава въздействието си върху него. Без съмнение Дъдли едва откъсваше поглед от голия ѝ торс. Откакто бяха пристигнали тук, тя използваше салона за упражнения по няколко часа на ден, за да запази

добрата си форма. Машините там прилежно записваха показателите ѝ и даваха възможно най-високите оценки, но винаги си беше насърчително някой мъж да потвърди силата на сексуалността ти. Дори това да беше Дъдли.

Беше направил пълна каша от вечерята, което си беше впечатляващо постижение. Върху пакетираната храна имаше кодиран етикет, който автоматично нагласяше таймера и мощността на микровълновата, когато бъдеше поставен в нея. Трябва да беше променил настройките ръчно. Тя погледна кафявото желе, което кипеше под целофана, и го хвърли в коша. Аспираторът щеше все някога да премахне миризмата.

— Как мина денят ти? — попита тя, докато слагаше два нови пакета в микровълновата.

— Отидох на плажа. Пристигнаха някакви хора и започнаха да си правят барбекю. Върнах се тук и влязох в унисферата.

— Дъдли, трябва да се научиш отново как да се сближаваш с хората. — Тя го целуна, а в това време микровълновата отброяваше последните секунди. Мелани се отдели от него с обещаваща усмивка, когато машината даде сигнал, че е готова. Двамата се настаниха на широкия диван и Мелани нареди на е-конома си да пусне огъня. Ярки холограмни пламъци изскочиха от камината, а в същото време невидимият нагревател изпрати порив топлина — към него дори беше добавено ухание на горящо дърво.

— Не знам кой работи за Звездния странник. Може да е всеки. А и флотът вероятно е по следите ни.

— Съмнявам се.

— Не знаеш. Не и наистина.

Мелани присви очи и го погледна. Вече бе изпънал гръб и бе преминал в пълна защита. Тя самата не му се отразяваше добре заради леката ѝ параноя относно Звездния странник и Барон.

— Не, Дъдли, не знам. Знам само, че ще им е много трудно да ни намерят. Погрижих се за това.

Тя вдигна крака на дивана и започна да рови с клечките си димящото ястие от ароматен ориз и пиле. Може би беше добре, че си тръгнаха на сутринта.

— Какви бяха офертите ти за работа? — попита Дъдли.

— Една беше от телесензорна драма, казва се „Последна среща“. Продуцентите бяха изключително ентузиазирани да си осигурят подписа ми. Става дума за момиче, което си уговаря среща с приятеля си на Слиго, но тогава Първите нападат и тя не знае дали той е жив, или мъртъв. Всичко се върти около нейното романтично търсене под заплахата на нападението.

Тя се усмихна на себе си, мислеше за „звездните“ ѝ партньори, с които продуцентите я бяха запознали. Един от тях, Езра, беше просто невероятен. Самата мисъл да репетира с дни любовни сцени с него почти я накара да подпише на място. Преди атаката на Първите и разкритията ѝ относно връзката на Барон със Звездния странник нямаше да се поколебае нито за миг.

— Телесензорка? — каза Дъдли и лицето му се стегна от притеснение. — Не! Моля те, Мелани. Недей. Не и пак това. Там става дума просто за секс. Затова те искат. Недей. Не ми пука колко пари са ти предложили. Няма да го понеса.

Понякога наистина презираше Дъдли заради жалкото му поведение. Почти сигурна беше, че няма да може да извлече повече полезна информация от онова ужасяващо кълбо от мисли в мозъка му. След Калифорния се бе заиграла с идеята просто да не се върне в „Гринтри“, да каже на флота къде е той и да остави на психолозите да се погрижат за него. Но предвид следващата среща, която планираше, ако Дъдли се намираше под контрола ѝ, шансовете ѝ за успех щяха да са доста по-големи.

А и го харесваше по някакъв особен начин. Поне така ѝ се струваше. Понякога. Когато беше спокоен, можеше да разсъждава изключително ясно и ѝ показваше проблясъци на онзи интелект, който бе позволил някогашния му академичен живот. Тези моменти бяха нещо като кинотрейлър на човека, онова, което той можеше да бъде. Освен това не можеше да забрави за Елан и всичко, през което бяха преминали заедно, по време на атаката на Първите. Това не беше връзка, която лесно можеше да захвърли дори тя. Само ако можеше да избие идеята за любов от главата си...

— Отказах я — каза тя. — Не мога да си позволя подобно обвързване точно сега.

— Благодаря ти. — Той склони глава, за да огледа правоъгълния хранителен пакет, който държеше, сякаш го виждаше за първи път. —

А другите какви бяха?

Тя вдигна с клечките парче пиле и го пхна в устата си.

— От „Ройтерс“ ми казаха, че ще ме вземат като младши асистент. От „Бравоуб“ ми предложиха репортерска позиция в предаването на Микеланджело. Той винаги е бил голям враг на Барон. Боричкат се за рейтинга повече от век.

— Какво им каза?

— Казах им, че ще взема мястото при Микеланджело. Мисля, че той много се изкефи, задето отмъкна една от големите ѝ звезди. Предложиха ми пробен тримесечен период на мобилно репортерство. И се съгласиха да вземат първата история, която предложих.

— Аха. Каква е тя?

— Разказ отблизо за хората на един от светове, които вероятно ще бъдат нападнати при следващата вълна на Първите. Казах им, че ще пътувам дотам, за да проуча обществените прослойки, които са твърде бедни, за да напуснат; онези, на които се налага да останат, макар и да подозират, че им предстоят тежки времена. Нещата са си ужасяващи от тяхната гледната точка, наистина.

— О... — Дъдли вдигна висока чаша с вода и се втренчи мрачно в леда, който се поклащаше на повърхността. — Как ще ни помогне това да проследим Звездния странник.

— Знам със сигурност, че там ще можем да се срещнем с истински силни съюзници в борбата срещу Звездния странник, а от „Бравоуб“ ще поемат разходите. Това си е супер, пътят дотам никак не е евтин.

Тя се усмихна самодоволно.

— Схващаш ли?

— Ясно. Коя е планетата?

— Далечината.

Да идва в офиса всяка сутрин се превръщаше в истински тормоз. В старите дни, когато беше в Дирекцията, Рене често идваше рано, особено когато работеха по важен случай. Сега трябваше насила да изпълзява от леглото, щом чуеше алармата. По-голям случай от този пък нямаше как да се появи.

Някак си Алик Хоугън винаги идваше на работа преди нея. Така беше преди и с Паула, само дето Хоугън не предизвикваше ентузиазъм сред екипа. Самият факт, че те вижда как пристигааш, автоматично означаваше порицание. Тя знаеше, че ще трябва да положи усилие, за да потисне раздразнението, което изпитваше към него. В това беше проблемът. Усилието беше дяволски голямо.

Джон Кинг се появи по едно време и се приближи до бюрото ѝ.

— Онова контрабандно техническо оборудване, което докарахте от Буунгейт. Анализаторите ми имат малък проблем с него.

— Дяволски неизненадващо — сопна се тя.

Джон я погледна обидено.

— Добре де, съжалявам — рече тя. — Просто никой не носи добри новини тези дни.

— Това не са точно лоши новини, просто работата е странна.

— Казвай тогава, какво е толкова странно?

— Същата работа като на Венис Коуст, не можем да разберем за какво биха го използвали.

— Джон, хайде де! Трябва да имате някаква идея. Видях митническата декларация, която Едмънд Ли най-накрая ни предостави. Там имаше почти цял тон оборудване.

— Голяма част от него е еднотипна — каза той, защитавайки се. — Но тъй като не знаем какво строят, е трудно да правим догадки.

— Ще приема най-добрите ви предложения. Имам ти доверие.

Той се усмихна стеснително.

— Добре, предвид тези системи и оцелелите компоненти от Венис Коуст, ако приемем, че е трябвало да бъдат използвани за едно и също нещо...

— Джон!

— Силови полета. Много сгъстени силови полета. Само че работата е там, че ще източат огромно количество мощност.

— Е и?

Той сви едва рамене.

— На Далечината? Откъде ще вземат толкова енергия? Проверих гражданската комисия на Федерацията. Има пет средно големи градски електроцентрали, които осигуряват енергия на Армстронг Сити. Представяват газови турбини, които работят с петрол от местните находища. По време на проекта по съживяването на планетата са

внесени няколко микробатерии за ядрен разпад, които да захранят машините в ранните дни. Институтът също разполага с три микробатерии, за да захранва оборудването си. Това е. Останалата част от планетата я кара на слънчеви панели, вятърни турбини и няколко петролни кладенеца. Не разполагат с нищо, доближаващо мощностите, които онези изродски устройства биха погълнали.

Тя се взря безизразно в него в очакване на някакво предположение. Такова не последва.

— Какво тогава може да произведе подобно количество енергия?

— Нямам никаква представа. Не е като да вмъкнеш контрабандно генератор на синтез или разпад. Щяхме да го уловим дори преди да започнем да проверяваме всичко, минаващо през митницата. А и Далечината не може да бъде включена към енергийната мрежа на Федерацията. Няма никакъв смисъл.

— Добре тогава. — Тя инстинктивно посегна към чашата с кафе само за да открие, че е празна. — Значи си имаме незнано устройство за генериране на силово поле, или пък устройства, които поглъщат огромно количество енергия на планета, която не разполага с такава.

— Добро резюме.

— Чакам с нетърпение да видя как ще реагира на това командирът, когато предадеш доклада си.

Двамата погледнаха към вратата на Хоугън.

— О, надали — каза Джон. — Това ще е просто техническо приложение към твоя доклад.

Е-кономът на Рене я уведоми, че екипът криминалисти на Кинг току-що са прехвърлили файл в работната ѝ папка.

Джон насочи пръсти към нея и се прицели с въображаем пистолет.

— Ти си решаваш какво да правиш с него.

— Копеле.

Той ѝ махна весело и се върна на бюрото си.

Половин час по-късно Вик Ръсел се върна от Кагайн. Вторият лейтенант едва успя да целуне съпругата си Гуинет, преди Рене да го замъкне в конферентната стая, за да изслуша доклада му.

— От полицията на Кагайн се познават добре с Робин Биърд — каза ѝ Вик. — Той се занимава с търговия на мотори. Явно се справя

добре с поправките и поддръжката. Това пасва на казаното от Кафлин. Срещнали са се на курс по електроника преди няколко години.

— Видя ли го? — попита Рене. Стори й се, че Вик изглежда уморен. Беше едър мъж, доста над два метра и почти толкова широк. Прекарваше уикендите си, трошейки кости в игри на ръग्би в аматьорски клуб извън Лестър. Една събота Рене отиде заедно с Гуинет, за да подкрепи отбора им, и остана стресната от количеството добронамерено насилие, на което стана свидетел. Пътуването до Кагайн трябва да беше изключително уморително, за да изстиска толкова много човек като Вик.

— Не, опасявам се, че не. Пристигнах твърде късно. Изглежда, нашият господин Биърд е нещо като номад. Според данъчните му записи никога не остава в един и същ сервиз повече от няколко години.

— Нима плаща данъци?

— Не особено често. Но не затова полицията има толкова голямо досие за него. Носи се слух, че ако си търсиш кола, с която да избягаш, Биърд трябва да я побъзика преди това. Както и ако разполагаш със склад, пълен с крадени коли, и ти трябва някой да им смени данните. Той знае как да махне и да промени защитните етикети на производителите.

— Звучи точно като човек, който би имал добра причина да познава нашия неуловим агент.

— Точно. Направих втори оглед на къщата му. Под наем е, разбира се. Сигурно сме го изпуснали с около двадесет и четири часа. Ванът му за превоз на коли го няма, а това е и мобилният му сервиз. Там държи всичките инструменти и екипировката си. Очевидно е единственото постоянно нещо в живота му. Говорих с някои от работниците в сервиза. Отзад във вана има много модифицирани машини, неща, които е сглобил през годините.

За миг Рене си представи образа на някакъв гигантски камион, носещ се по магистралата със силови полета вместо колела, които източват енергия от мрежата на Федерацията, придвижвайки машината напред.

— Аха, значи, ако намерим вана...

— ... ще намерим човека. Да. Обикновено полицията не би имала големи проблеми да забележи ярък оранжев ван влекач, тежащ три тона. Разбира се, предвид специалността на Биърд, няма да ни е

толкова лесно, както ако си имахме работа с обикновен престъпник беглец. Той е запознат с всяка програма за наблюдение на превозните средства във Федерацията. Няма начин да не разполага с агресивен софтуер, който да се справи с тях. Полицията на Кагайн дори е издала наредба до всички офицери вановете с това описание да бъдат спирани за проверка.

— Шефът много щеше да хареса това, добра полицейска работа.

Вик се ухили и показа изкривените си зъби, преживели твърде много сблъсъци на игрището за ръгби.

— Да, така си е. Само че за нас си е един малък кошмар.

— Уведоми ли гарата на ТСП на Кагайн?

— Първото, което направих. Те провериха списъците си заради мен. Нито един такъв ван не е напуснал Кагайн в периода, за който става дума. Така че, ако някой качи такъв ван на товарен влак, ще ни уведомят веднага.

— Добре. Благодаря ти, Вик.

По обяд в конферентна зала три старшите офицери провеждаха дневната си сбирка за преглед на случая. Рене се присъедини към Тарло и Джон на голямата маса, сложи чашата си с кафе на нея и чевръсто забърса влажния кръг, който тя остави на повърхността.

— Искаш ли за обяд да пробваме в „Еймис“? — попита Джон.

— Разбира се — каза Тарло.

— Още ли преследваш онази сервитьорка? — попита неодобрително Рене. Червенокосият Тарло бе прекарал цял месец във флиртове със студентка по изкуства, която бе все още в ранните двадесет години на първия си живот. Той беше в третия си живот. Флиртът още не беше приключил. Но тази проклета униформа...

— Там имало сервитьорки?

Мъжете се разсмяха. Тя въздъхна.

Хоугън влезе с маршова стъпка и седна на централното място. Беше пренапрегнат от енергия, която избиваше в агресивна усмивка.

— Джон, ти имаше нещо важно за нас?

— Да, сър.

Рене го погледна любопитно; не бе споменал нищо.

— Фостър Кортес най-накрая попадна на съвпадение в програмата за визуално разпознаване — каза Джон. Големият високоразделителен портал в края на конферентната зала се включи и показва лицето на убиеца. — ТСП на Буунгейт доста бавно ни предоставиха записите си, но всички виждат, че няма грешка. Преминал е през портала на Междинна станция шест месеца преди инцидента на Венис Коуст.

— Име? — попита Тарло.

— Официално се казва Франсис Роудън, син на земевладелец, което обяснява как може да си позволи пътуването до Федерацията. Щял е да се запише в университет на Кохапур, става дума за двугодишен земеделски курс. Проверихме, нямат данни за него.

— Той е Пазител — каза щастливо Алик.

— Защо мислиш така? — попита Рене.

Доброто настроение на Алик като че се поохлади, но нищо не можеше да потисне ентузиазма му. Вдигна ръка и започна да изброява доводите си.

— Добре. Първо, той е от Далечината, така че към коя друга фракция може да принадлежи? Второ, изпратен е на тежки мисии, за да помогне на Пазителите. Имам предвид истински тежки мисии. Нашето момче е невронно свързано до ушите с оръжия. Това е тежката им кавалерия.

— Как точно атентатът на Венис Коуст им е помогнал? — попита бързо Рене.

— Валтар Ригин ги е мамил. Трябва да е било така. Той беше търговец на оръжие на черния пазар. Не е като да се е клел в корпоративната си чест. Видял е възможност да смени товарите или да направи некачествена замянка, или пък е искал повече пари. Каквото и да е. Хванали са го със свалени гащи. Какво могат да направят? Да го съдят? Да си стиснат ръцете и да кажат, че съжеляват? Не, те не приключват сделките си по този начин. Те са терористи, не го забравяйте. Най-смъртоносната шайка психопати, съществувала във Федерацията. Това правят те: убиват хора. Томпсън Бърнели, това е очевиден случай. Той току-що е бил придвижил предложение за инспекторски отдел, който е щял да разстрои тайните им схеми за пратки на Далечината. Бам и го няма. Отмъщение и предупреждение към останалите, че никой не е в безопасност, никой не е извън обсега

им. Убийството на сенатор разтρεсе целия политически елит в самото му сърце. А след това и случаят с Макфостър. Той предаде Пазителите и те го убиха заради това.

— Как ги е предал? — попита Тарло.

— Жюстин Бърнели — каза безстрастно Рене. Можеше да си представи как работи умът на Алик Хоугън и това не й харесваше.

— Точно — каза Алик, който набираше скорост. — Открили са, че Макфостър е посетил сенатор Бърнели, че двамата са били любовници. Веднага след това подир него тръгва взвод на флота. Помислили са, че той ще ги отведе до тях.

— Как са разбрали? — попита Рене.

Алик я погледна с лека насмешка.

— Пътуването до обсерваторията. Колегите му са го наблюдавали през цялото време, имало е резервен екип. А ние разчитахме на местния офицер идиот... — Той щракна с пръсти.

— Фил Мандия — помогна му с неохота Рене.

— Правилно: Мандия. Той следеше Макфостър с конвой от джипове през планините. Пазителите са ни видели. Събрали са две и две. За тях не би имало голямо значение дали той е подсказал на сенатор Бърнели за ставащото, или не. Каквото и да й е казал, ги е предал. И ето го отново този Франсис Роудън, който знае, че трябва да се пази и от нашите взводове.

Алик сияеше от удоволствие.

Рене призна пред себе си, че фактите пасваха. Не само това, тя не можеше да открие слабо място в доводите на командира. Естествено голяма част от тях бяха спекулация, но пък логическа спекулация; точно типът аргументи, които биха убедили съдебните заседатели.

Освен това този сценарий беше политически удобен, което подхрани безпокойството й. Същата натрапчива дребна несигурност, която бе усетила в апартамента на момичетата от династията Халгарт на Дарока. Нямахше причина за това. Просто неясната й интуиция се обаждаше. Един детектив знае инстинктивно, когато нещо не е наред.

Всичко, което Алик казваше, беше възможно. Да.

Дали можеше да му повярва? Не.

— Това ще ми хареса — каза Алик. — Определени хора в Отдела по сигурността на Сената ще бъдат изключително неприятно изненадани, когато получат достъп до досието по този случай, който

разрешихме вместо тях. Това не оставя никакви възможности за глупавите й конспиративни теории.

Рене се опита да привлече вниманието на Тарло, но не успя. Заподозря, че я избягва нарочно.

— Благодарни на Фостър Кортес от мен — каза Алик. — Свършил е добра работа. Заслужил си е признанието.

— Ще го направя — каза Джон Кинг.

„Той си има програма“, помисли си отвратено Рене. Можеше да прозре какво прави Алик, придърпваше персонала в орбитата си. Сплотяване на екипа с изцяло погрешна мотивировка. Накрая щяха да започнат да му отговарят с политически угодните отговори, а не с правилните.

„А и защо е толкова циничен? Тази идиотска теория за Франсис Роудън. Да не би просто да завиждам, че не я сглобих сама? Достатъчно проста е. Защо си мисля, че не е правилна?“

— Ще ми трябва нова заповед — каза Тарло.

— За какво? — попита Алик.

— Записите от банка „Пасифик Пайн“ бяха доста полезни — каза Тарло. Най-сетне си позволи визуален контакт с Рене и й се усмихна в стил „казах ли ти“. — Финансовата компания „Шоу-Хемингс“ на Толака е превела много пари в сметката на Казимир. Искам да разбера откъде са дошли.

— Колко пари? — попита Рене.

— Сто хиляди земни долара.

Тя сви устни, впечатлена от чувото.

— Имаш я — каза Алик. — Рене, как стоят нещата с асоциация „Ламбет“?

Въпросът беше зададен като че между другото, но тя почувства, че очакванията са се вдигнали прекалено след новините за Франсис Роудън. Нямаше да възприемат особено добре доклада й. „Абсурдно е, ставам параноичка.“

— Все още нищо конкретно, опасявам се. Това беше делото на Вик, но аз го пратих да преследва Робин Биърд. Матю търси информация за асоциацията, но има много малко документи, с които може да работи. Работодателските агенции, опериращи в тази част на Лондон, не разполагат с никакви записи за нея. Следите не са много обещаващи.

— Можем да подадем съобщение в унисферата — предложи Тарло. — Да видим дали новинарските предавания ще ни дадат нещо. Може би ако направят обявление, някои бивши служители ще се свържат с нас.

— Не — каза Рене. — Това ще разкрие действията ни пред Пазителите.

— Тук ще се съглася с Рене — каза Алик. — Ще прибегнем до обществените съобщения в краен случай. Този ход говори за отчаяние. Уведоми ме, когато търсенето на информация съвсем се затлачи, и ще помислим отново по въпроса.

— Да, сър.

— Ами Биърд?

— Той е на повърхността на Кагайн, но от полицията са нащрек за него. Съдейки по досието му, може да се окаже добра следа към агента, който Пазителите използват.

— Полицията наясно ли е колко важно е това.

— Да, сър.

— Добре, но не им давай мира. Не можем да си позволим да ни се изплъзне.

Европейските части на Отдела по сигурността на Сената не можеха да се сравняват по нищо с базата на разузнаването в Париж. Намираха се в Лондон и заемаха целия последен етаж на монолитна сграда с каменна фасада в Уайтхол, на половин километър от Уестминстърския дворец. Европейските части делеяха сградата с други два отдела на Междузвездната федерация: регионалния одитор на ОФН и Комисията за околната среда, които му осигуряваха идеално прикритие. Навън нямаше табела, която да разкрива присъствието на Отдела, а управляващата система на сградата нямаше информация за тяхното съществуване и не можеше да даде такава на когото и да било. Влизаше се през тайна подземна рампа срещу сградата на старото британско външно министерство.

Всяка сутрин назначената към Паула кола я вземаше от апартамента ѝ и я откарваше до европейския трансстоличен влак, елегантна маглева машина, която прекосяваше за трийсет и пет минути разстоянието от Париж до Лондон през стария тунел под Ламанша.

След като пристигнеше на гара „Ватерло“, колата я откарваше право до Уайтхол, в защитения паркинг под древната сграда. Стигаше за доста по-малко от час.

Когато Хоше пристигна за първия си работен ден, Паула проверяваше официалните документи по случая с Франсис Роудън, докато Отделът на Сената ги изтегляше от системата на флотското разузнаване.

— Идиот — промърмори тя, когато Хоше почука на отворената врата на офиса ѝ.

— Не съм ли добре дошъл? — попита той.

Паула му се усмихна широко.

— Не, не ти. Моля те, влизай.

Офисът ѝ беше много по-голям от онзи в Париж, с висок таван и изящни корнизи. До половината на стените се издигаха дървени панели от златист дъб, които бяха почернели с времето. Два големи прозореца гледаха над линията дървета по крайбрежната улица „Виктория“ и към Темза отвъд нея. Ако просто погледнеше на север, можеше да види моста „Хънгърфорд“, който носеше релсовите линии над реката към гара „Черинг Крос“.

Една от стените беше изцяло покрита от холограмна проекция — карта на огромна гара на ТСП с голяма терминална сграда в единия край и стотици железопътни линии, които се извиваха върху широкото пространство извън нея. Различни влакове бяха замръзнали на място, а по земята бяха пръснати огромен брой зелени точки, върху всяка от които се носеше неоновосин кодов етикет.

— Май си си уцелила мястото все пак — каза Хоше. Погледна заинтересовано проектираната карта, докато прекосяваше офиса. Обувките му потънаха в дебелия бургундскочервен килим, докато крачеше към грамадното древно бюро от палисандрово дърво, зад което седеше тя.

— Знам. Човек ще си помисли, че оттук британците са управлявали империята си, когато са имали такава.

— Не е ли така?

— Не. Тази стая е била преомоделирана преди сто и петдесет години. Дизайнерите са избрали стил, характерен за великата имперска ера. Всъщност стаята е по-млада от мен.

Хоше се отпусна в един от столовете, трепвайки леко.

— Как си? — попита Паула. Реши, че определено изглежда много по-добре, отколкото когато го видя на Дъбов лес. Лицето му беше гладко избръснато, освежено с одеколон, а леко напомадената му коса беше хваната назад с обичайния сребърен пръстен. Костюмът му също беше нов. Беше от светлобежова скъпа и лъскава материя с тесни ревери, които подчертаваха фигурата му, много по-стройна в сравнение с дните, когато се бе запознала с него. Би се зарадвала на това, ако не бяха хлътналите му бузи.

— Като че ли ми е по-лесно. А и Инима беше много по-добре тази сутрин. Мисля, че няма търпение да я изпишат.

— Радвам се. Какво мисли тя за работата?

— Всъщност ѝ хареса идеята да живеем в Лондон. Въпрос на сигурност е, нали знаеш. Ако някъде можеш да бъдеш в безопасност, то това е на тази планета. Тук има достатъчно истински големи пари и власт, за да е сигурно, че защитата ще бъде на ниво. След Слиго това няма как да е лошо. А и, разбира се, клиниките тук са най-добрите във Федерацията.

— Имате ли вече апартамент?

— От персонала са избрали пет, които да огледам. Ще им хвърля едно око тази вечер. Дотогава съм на твое разположение.

— Добре. Първо може да провериш нещо, наречено „Благотворителност за образование «Кокс»“. Те са финансирали някои от наблюденията на двойката Дайсън, които Дъдли Боуз е извършвал. Старият ми екип в Дирекцията ги разследва шест месеца преди полета на „Втори шанс“ и докладва, че всичко е законно и съвсем наред. Искам да повториш упражнението, имайки предвид информацията, че записите на „Кокс“ са били подправени. След това свали старите документи от Дирекцията и ги сравни с това, което си открил.

— Ясно. Кой е източникът на тази информация?

Паула се усмихна.

— Мелани Рескорай.

— Наистина? — Хоше сякаш също намери това за интересно. — Предупредих те за нея. Каквото повикало...

— Точно. Направих някои проверки, свързани с госпожица Рескорай. Има много интересни доклади за нейните действия на Елан по време на атаката на Първите. Очевидно тя е изиграла водеща роля за евакуацията на Рандтаун.

— Мелани?

— Да, знам! А новото ѝ гадже пък е Дъдли Боуз.

— Е, предполагам, че е имало и по-невероятни двойки.

— Посочи ми една. Двамата са се скрили някъде на Дъбов лес.

— Искаш да бъдат проследени ли?

— Не. Адресът ѝ в унисферата е актуален и отворен. Просто е преназначена като кореспондент от предаването на Алесандра Барон в това на Микеланджело. А това само по себе си е интересно. Другото ѝ твърдение беше, че Барон работи за Звездния странник.

— Звучи, сякаш е трябвало да вземеш на работа нея, а не мен.

— Имам я предвид. Нещо в тази история не е съвсем наред. Това не е куклата в бикини от луксозния апартамент на Мортън. Променила се е. Или част от нея се е променила. Все още е така сляпо импулсивна, но сега има и нещо друго — много по-уверена е.

— Всеки пораства все някога.

— Може би. Нека засега да направим няколко проучвания и да видим на какво ще се натъкнем.

— Добре. А какво е това? — Той посочи към проекцията на картата.

— ЕлЕй Галактик. Разглеждах инцидента със стрелбата по Макфостър. Офисът в Париж е успял да намери име, което да припише на убиеца — Франсис Рудън. Искях да видя как се е изплъзнал и на флота, и на екипите за сигурност на ТСП, след като е убил Макфостър. ОИ на офиса разработи симулация за тази цел. Трябва да призная, че записите не са идеални, но повечето времеви рамки и позиции бяха напаснати.

— Да, и?

— Просто е скочил в един от влаковете. Няма друго решение на проблема. — Тя погледна объркано луминесцентната карта. — Макар че е разполагал с изключително кратко време за действие. Изненадана съм, че никой на мястото на събитията не го е забелязал.

— Твоят двоен агент?

— Вероятно.

Паула се изненада колко я притеснява тази идея. Загледа се в картата и зелените точки по нея. Един от етикетите сияеше по-ярко от останалите. Тарло.

Мелани бе седнала на мястото до прозореца, когато се качиха на влака в Дарклейк Сити. Сега, петдесет минути по-късно, наблюдаваше как се приближават до единствения терминал на гарата в Буунгейт. Плътни сиви облаци громоляха в небето над града, закривайки слънцето и стоварвайки постоянен тежък проливен дъжд, твърде необичаен за късната пролет. Това добавяше ново измерение на мрачност към пустошта на гаровия двор.

Тя погледна напред и видя тълпи хора, боричкащи се за всеки квадратен сантиметър върху перона, към който се бе насочил влакът от Дъбов лес. Линия от офицери по сигурността на ТСП в тъмни униформи от еластична броня бяха застанали на самия край на перона. Бяха се хванали за ръце и удържаха тълпата далеч от приближаващия влак. Веднага щом машината „PH58“ навлезе под извития покрив на терминала, се надигна плътен залп от викове. Стотици ръце започнаха да махат над закръглените шлемове на отряда по сигурността. Беше странно посрещане за обикновен влак, сякаш на него се возеше някаква медийна звезда.

Дъдли погледна нервно над рамото ѝ.

— Защо са тук?

— Чакат влак, който да ги изведе оттук — каза му тя. Искаше ѝ се да го бе казала с малко повече небрежност, като някой, който наблюдава глупавите маймунджилъци на хора, с които никога няма да му се наложи да се срещне. Хората, от чийто живот бе избягала благодарение на Мортън и СИ. Само че знаеше, че след около седмица отново ще е на тази гара и с нетърпение ще чака заминаващ влак, също като тях. Билетът ѝ вече беше запазен, незаверени места за първа класа в обратната посока. Сега започваше да се чуди дали това ще означава кой знае какво, когато наистина ѝ се наложи да застане на перона и да си пробива път до вратата на вагона. Не изглеждаше, че отрядът по безопасността ще си направи труда да помага на пътниците от първа класа.

Когато слязоха, имаше само тясна ивица бетон между отряда и влака, върху която можеха да стъпят. Тълпата постоянно напираше към тях. Мелани се препъваше, докато отново и отново я изблъскваха към влака.

Чак когато достигнаха централния площад, се озоваха на празно пространство. Бяха издигнати реактивни бариери, за да отведат плътните тълпи от входа на гарата към съответните перони; не че бариерите можеха да заглушат гневното жужене на масите. Вървейки в другата посока, пристигащите минаваха почти самотни през изходните коридори. Едва двадесет души бяха слезли от влака от Дъбов лес. Багажът им изскочи от пролуката между последния служител по сигурността и влака. Двата сака сякаш бяха изритани навън.

Дъдли спря.

— Искам да се върна — каза кротко. — Искам да дойдеш с мен, мила. Моля те, не прави това. Не отивай на Далечината. Никога няма да се върнем пак във Федерацията. Те ще кацнат и там. Ще го направят, знам го. Ще кацнат и ще ме пленят отново и...

— Дъдли. — Тя го накара да млъкне, като притисна пръст към устните му и го целуна. — Всичко е наред. Нищо подобно няма да се случи.

— Няма как да знаеш това. Не се отнасяй с мен като с дете. Мразя това.

Почти му отвърна: „Тогава спри да се държиш като дете.“ Вместо това снижи гласа си.

— СИ ще ме предупреди навреме. — Не смяташе, че наистина ще го направи. Но пък кой знае?

Дъдли я погледна раздразнено.

— Хайде де — каза весело тя и уви ръка около неговата. — Ще видиш неутронна звезда със собствените си очи. Колко астрономи могат да се похвалят с това, дори днес?

Беше евтин подкуп, но той все пак сви неуверено рамене и й позволи да го поведе към единствената врата, която водеше към централния площад. Имаше многобройни указатели към връзката за Далечината. Последваха ги през една запустяла галерия и най-сетне стигнаха до външна врата, която се отваряше на ъгъла на терминалната сграда. Шумът от изплашените и объркани хора отекваше около тях.

Извън гарата хората сигурно наброяваха десет хиляди. Бяха натъпкани върху огромно пространство от пътническият терминал чак до изхода към магистралата на километър оттам. Коли и таксите, изоставени на по-малките пътища, вече бяха обградени от плътни струпвания на тела. Бяха разбити и хората ги използваха за какво ли

не: от убежища до детски площадки и тоалетни. Хиляди чадъри се поклащаха над главите им, петна от тъмни цветове, които отблъскваха дъждовните вълни, сипеци се от сивкавото небе. Деца, облечени в дъждобрани, се оплакваха и виеха, докато хората ги влачеха и бутеха от всички страни. Мъже и жени крещяха безполезни обиди и жалби, като с приближаването на входа на терминала ставаха все по-шумни.

Полицията и екипите за сигурност на ТСП ги бяха затворили като добитък между две линии от служители и патрулни работи. Над тях се носеха хеликоптери, от които се сипеха циклонни вихри дъждовна вода, която прибавяше финалните щрихи към картината на нещастие на повърхността.

Виртуалните ръце на Мелани докоснаха леко няколко икони и тя започна да сканира ситуацията с очите си. Ретиналните импланти работеха на максимална резолюция и пращаха образа директно към студиото на Микеланджело в Холивуд. Тя измърмори няколко придружаващи високомерни коментара за отчаянието и скитниците, които войната носи със себе си. Надменността вече ѝ се удаваше лесно. Близостта с Алесандра бе достатъчна за това.

Във виртуалното ѝ зрение се появи съобщение.

„ДОБРИ КАДРИ. ТОЛКОВА БЪРЗО! ЗНАЕХ СИ, ЧЕ НЕ СЪБЪРКАХ С ТЕБ. ПОМНИ, ВНИМАВАЙ, КОГАТО ПРИСТИГНЕШ ТАМ. С ОБИЧ МИК.“

Микеланджело се бе изненадал, когато тя му предложи да пътува до Далечината, докато я интервюираше на четири очи. Помисли си, че тя иска да докаже нещо. По принцип стажантите трябваше просто да си легнат с него, за да си спечелят пробния договор. В това отношение апетитът му беше по-голям дори от този на Алесандра. Мелани бе предложила командировката, след като бяха свършили с чукането и работата вече бе нейна. Това малко го беше объркало, но той се усмихна и каза, че харесва стила ѝ.

На него самия никак не му липсваше стил. Благодарение на Дъдли, който символизираше триумфа на количеството над качеството, почти бе забравила какво е да прави истински добър секс. Освен това можеше да бъде и забавен. Разсмя се шумно няколко пъти, докато той разказваше истории. Когато го направи, осъзна, че никога не се смее, когато е с Дъдли — нито някога щеше да се засмее. Прекара по-голямата част от последвалото пътуване до Дъбов лес във фантазии

какво още ще ѝ се наложи да направи в огромното легло на Микеланджело, за да си спечели постоянен договор.

— Това ли е офиса? — попита Дъдли.

— Хм.

Мелани се отърси от мислите, които текстовото съобщение бе предизвикало. Дъдли сочеше към малко струпване от подобни на кутии сгради от готови сглобки, притурени към терминала. Върху вратите на всяка от тях имаше табели на туристически компании.

— Да. Трябва ни „Приключения сред Голямата Триада“. Казаха, че някой ще ни очаква.

Полуорганичният ѝ шлифер бе образувал качулка, която тя издърпа върху косата си, за да я предпази от дъжда. Ботушите, които носеше, бяха по-скоро практични, отколкото стилни, каквито вероятно би носил някой от Рандтаун. За да си отиват с тях, бе избрала чифт маслинозелени джинси от собствената си колекция, както и черен пуловер от полуорганична фиброва козина, чиято мекота беше много приятна.

Дъдли просто бе облякъл обичайните си немаркови панталони, евтина риза и яке. Беше се отказала от опитите си да го облича подходящо.

Двамата нагазиха през локвите към редицата от туроператори. Намериха „Приключения сред Голямата Триада“ доста лесно. Беше единственият осветен офис.

Заместник-мениджърът, отговарящ за резервациите, Найъл Суолт, седеше зад рецепцията, погълнат от някакво странно игрално шоу, което вървеше в портала. Из запустелия офис гърмеше рок музика, докато женски тела се гмуркаха и излизаха от казани, пълни с мазни течности. Когато вратата се отвори, той скочи сепнато на крака. Ярките тела и музиката избледняха.

— Госпожице Рескорай, за мен е удоволствие. — Найъл заобиколи бюрото си, нетърпелив да я посрещне. — Аз съм голям ваш почитател. Все още се включвам към „Смъртоносно прелъстяване“ поне веднъж на месец.

Носеше една от промоционалните тениски на Мелани с голяма холограма на нейното лице. Беше прана многократно и образът на усмихващото ѝ се лице премигваше некачествено. Покрай него се сипеха зелени и червени петънца от смущенията.

— Винаги ми е приятно да се срещна с почитател. — Тя се усмихна безстрастно, докато той се ръкуваше с нея. Имаше евтини ОВ-татуси на пръстите и ръцете си, които нейните модерни импланти анализираха мигновено при контакта. Тънките зелени линии бяха способни да пратят груби сензорни импулси към нервната му система. Мелани го възприемаше просто като сияеща арабескова телена скулптура, чиито най-плътни усуквания бяха съсредоточени около слабините му. — Както все още можеш да се увериш — отбеляза сухо.

— О, да, историята е фантастична. И е съвсем истинска. — Той се усмихваше широко, докато я запаше. Червенината по бузите му подчертаваше пъпките му. — Играете сензационно там. Усещането да съм с вас е страхотно.

— Благодаря. — Мелани не рискува да погледне към Дъдли, който беше заплашително тих до нея. — Много си мил.

— Ще ми се обидиш ли, ако попитам дали случката в ловната кабина се е случила наистина?

— Да, да, истинска беше, каква нощ само.

Лицето на Дъдли беше замръзнало, мускулите му бяха сковани. Единствено цветът, който се разливаше по бузите му, издаваше, че още е жив.

— Уау! — Найъл подсвирна с възхита. — А онзи път, когато Мортън те заведе в ресторанта на Фалкърк? Защо не съди хората от охраната?

— Кой щеше да спечели от това? А и нека да съм честна, не трябваше да сме заедно в дамската тоалетна. Твърде палаво беше от наша страна. Но пък певицата беше толкова красива. Кой можеше да устои на такова изкушение?

— Разбира се. Да. Освен това забелязах някои грешки.

— Наистина?

— Партието на яхтата на Ресал — когато се качи на борда, носеше черни копринени бикини, но когато си тръгна, беше със златист сатен.

— Господи, изобщо не съм се усетила. Ще поговоря с отговорния екип за това.

— Другото се отнася за Паула Майо. Проверих автентичните съдебни документи от процеса. Според записите на Дирекцията тя наистина е разследвала групи за организирана престъпност на Дъбов

лес. Само че според „Смъртоносно прелъстяване“ тя напълно отхвърли възможността Шахийф да е била убита от трета страна.

— Ние наблягаме на това. Майо не свърши безупречна работа.

Лицето на Мелани бе станало също толкова неподвижно като това на Дъдли. За първи път си даде сметка за тази своя автоматична реакция. „Ами ако Майо бе разследвала както трябва? Ами ако Морти...“ Тя размърда рамене, раздражена от колебанието си.

Добил смелост да общува с идола си, Найъл се усмихна срамежливо и попита:

— Гърдите ти наистина ли са толкова твърди или са редактирали тактилния канал, за да подобрят усещането?

— Ей! — озъби му се Дъдли.

Найъл се намръщи объркано.

Мелани докосна ръката на отдадения си почитател.

— Найъл, влакът ни закъснява. Отбиха ни през СвЛинкълн, преди да стигнем Уесекс, и се притесняваме, че може да сме изпуснали връзката си.

— О, не — каза въодушевено Найъл. — Всичко е готово.

— Страхотно. Това е всичкият ни багаж. — Тя посочи двата куфара, които ги бяха последвали върху колелцата си. — Къде отиваме сега?

— Компанията е подготвила кола. Хм, опасявам се, че трябва да минете през инспекторския отдел по товарите, преди да преминете през червеевата дупка. Процедурата е нова, съвсем отскоро я въведоха. Проверяват за оръжия или незаконни вещи.

— Звучи ми добра идея.

Колата беше лимузина „Мерцедес“. Единствената ѝ функция беше да ги закара през осемте километра на гаровия площад до един празен склад наблизо. В зеещата сграда бяха установени няколко сканиращи системи. Една от тях представляваше арка, през която можеше да мине цял товарен влак. Няколко изключително отегчени полицейски служители преглеждаха призрачните образи на големия си портал. Наредиха на багажа на Мелани да премине през малък сканиращ обръч.

— Извън гарата чакаха много хора — каза Мелани на Найъл, докато куфарите им минаваха през процедурата. — Колко трудно ще е да се качим на обратен влак, след като се върнем от Далечината?

Сякаш беше поставила лично предизвикателство пред младия мъж. Той се изпъна и чертите му се изопнаха във физиономия, с която сигурно си мислеше, че вдъхва увереност.

— „Приключения сред Голямата Триада“ гарантира безопасния транспорт на всичките си клиенти от двете страни на портала. Поемаме отговорност за ваканцията веднага щом пристигнете на Буунгейт, и задълженията ни не се считат за приключени, докато не напуснете. Господин Спентън, управителят, ме постави начело, когато замина на Верона със семейството си. Ще бъда тук, за да се уверя, че ще получите полагащите ви се места.

— Благодаря ти, Найъл.

— Всичко е част от услугата.

— Ти не искаш ли да се махнеш оттук?

— Понякога си мисля, че може би искам. Но това е домът ми. Къде да отида? Федерацията няма да ни изостави. На път насам са много защитни съоръжения. Знам го със сигурност. Работя на гарата. Виждам разни неща. Хората в тълпата там са просто уплашени богаташи. Аз не съм такъв. Аз оставам.

— Браво на теб.

След проверката на багажа мерцедесът ги откара до малката сграда, откъдето тръгваха туристическите екскурзии и която разполагаше със собствен перон от другата страна. Мелани видя електрически локомотив „MLV22“, закачен за единичен вагон, който чакаше под къса бетонна козирка. В чакалнята имаше още трима души: Тревелайън Халгарт и Ферелит Оуън, двама физици на път за изследователския институт „Мария Селесте“, както и Грифит Епългейт, бюрократ от кабинета на губернатора. Грифит им довери, че е един от осмината, които трябвало да се върнат, за да встъпят в длъжност според ротационния принцип. Той бил единственият, който се появил. Тревелайън и Ферелит бяха доста приятни хора, но Мелани се тревожеше, че и двамата може да са агенти на Звездния странник, затова заложи на учтиво, но леко високомерно отношение, когато се опитаха да я заговорят.

Костюмът, който трябваше да облече, за да компенсира атмосферата на Междинна станция, представляваше торбест морав комбинезон със собствена нагревателна мрежа и метална пръстенова козирка. Системата му се свърза с е-конома ѝ и веднага щом тя нагласи

пръстена на раменете си, еластична полуорганична мембрана се изплъзна от ръба и оформи херметически печат около шията ѝ. За пръстена се захвана полупрозрачен шлем във формата на мехур. Економът ѝ направи бърза проверка на модула за поддържане на кислорода и активира редица зелени икони във виртуалното ѝ зрение. Тя свали отново шлема и го понесе под мишница. Найъл ги поведе през коридора до влака, където пред отворената врата на вагона ги чакаше стюард.

— Ще се видим след около седмица — каза му Мелани. Тя изчака Дъдли да се качи във вагона и залепи бърза и игрива целувка на бузата на Найъл. — Истински са — прошепна му и продължи забързано. Последното, което видя, беше изненаданата, щастлива усмивка върху изпитото му лице.

Отвътре вагонът наподобяваше на всички стандартни пътнически съоръжения на ТСП. Единствено херметическите врати в двата края го правеха по-различен. Веднага щом пътниците седнаха, външната врата се затвори, запечатана се и влакът се понесе напред.

По външното стъкло записка дъжд още щом оставиха перона зад себе си. Нищо друго не се движеше през гаровия площад. Дори големите товарни депа бяха тихи и замрели.

С приближаването на портала на Междинна станция през прозорците на вагона започна да се процежда червена светлина. Мелани почувства изтръпването, предизвикано от завесата, регулираща налягането между двата свята. Може би просто въображението ѝ беше виновно, но ѝ се стори, че промяната беше по-силна от обичайната.

Веднага след като преминаха, дъждовната вода се разля по повърхността на всички прозорци на вагона и на мига се превърна в лед, флуоресциращ с ярка пурпурна светлина. Тя залепи лице за тройно подсиленото стъкло и се загледа през замръзналите шарки на леда. Пейзажът навън представляваше пустош от голи камънаци, оцветени в тъмнокарминено от звездата от клас М. Небе в коралово розово се издигаше над далечния назъбен хоризонт и постепенно преминаваше в наситено алено право над тях. Нямаше облаци, дори и най-нежната мъгла, която да наруши еднообразието на небесата над Междинна станция. Атмосферата беше невероятно ясна. Непрекъснато изригваха ярки синьо-бели проблясъци, почти в монотонен ритъм,

които прорязваха червената слънчева светлина. Накъдето и да погледнеше, не виждаше нито една светкавица, нито долавяше тътена на гръмотевици.

Пътуването след портала беше кратко. От едната страна на релсите скалите започнаха да се спускат надолу и разкриха последното оцеляло море на Междинна станция — плоска спокойна повърхност от бетонносива вода. Пътуваха към дълбоко вклинен V-образен залив, чиито остри скални стени продължаваха на цял километър навътре в континента. На всеки друг свят залив, подобен на този, щеше да представлява ерозиращ естуар на бърза река, вливаща се в морето. Тук сякаш клиновидно парче от континента беше изрязано и премахнато. Вместо река широк скален език оформяше гладка рампа, която водеше надолу към морето.

Шакълътън беше надвиснал на сто метра над спокойните води. Представляваше чудата сбирка от затворени херметически колиби, издигнати върху ниски колони. Между тях бяха разположени гигантски хангари. Освен влаковия персонал и въздушните екипажи, малкото село приютяваше и екип от националната морска научна агенция на Буунгейт, който методично категоризираше останалите океански форми на живот. Не че навън се виждаше някой. Мястото изглеждаше запустяло. В края на залива се намираше грубо строена гара, която се състоеше от товарна рампа и метални стъпала, водещи към херметическите врати.

Когато спряха до нея, Мелани притисна по-силно лице към стъклото, нетърпелива да зърне самолетите, на които щяха да летят. Четири от двете летящи лодки на Междинна станция, модел „НА-1 Въглеродна гъска“, почиваха на скалите точно над морето. Тя зяпаше с удивление грамадните сребристобели корпуси, които блестяха под червеното слънце, докато осмисляше истинските им размери.

Когато Съветът на Федерацията оформял финансовия пакет, нужен на ТСП, за да установи червеева дупка на Далечината, членовете му били сериозно загрижени от възможността някаква враждебна сила да открие път обратно до Федерацията. Предвид естеството на пламъка, който засеки на Дамаран, разполагали с достатъчно разумен повод за притеснение. Извънземните, които го задействали, можело да са враждебно настроени. Предпазните мерки, за които настоявали, бяха съвсем прости. Двете гари с червееви дупки

на Междинна станция трябвало да бъдат разделени от значително разстояние, така че пътят до Буунгейт да бъде прерязан, в случай че зла сила се отправи към Федерацията. След подробно проучване на Междинна станция решили да построят гарите Шакълтън и Порт Евъргрин на острови, разделени от над десет хиляди километра.

Хората, които осигуряваха връзката между островите, бяха Халгарт, политическите инициатори на целия проект на Далечината. Някакво странно династично чувство за дълг бе накарало Хедър Антония Халгарт да спре избора си на най-голямата въздухоплавателна машина, строена някога. Частите били произведени на Еденбург и доставени през Буунгейт, за да бъдат сглобени в хангарите на Шакълтън. Направени от карбонови сплави, всички въглеродни гъски бяха дълги по сто и двадесет метра, а разтегът на крилете им беше сто и десет метра. Разполагаха с по шест двигателя, турбини с батерии за ядрен разпад и въздушни охладители, които произвеждаха по тридесет и две хиляди килограма тяга. Беше достатъчно, за да придадат на самолета пътническа скорост от нула цяло и девет маха. Възможностите им за път бяха практически неограничени; микробатериите се нуждаеха от подмяна на всеки двадесет и пет години.

Стюардът ги поведе по продължение на влака и започна да ги насочва към въглеродната гъска, която щяха да използват. Зад тях няколко служители на ТСП се показаха от една колиба, за да надзирават разтоварването на багажа. Товарните работи вдигнаха сандъците и ги пренесоха до малкия набор от вагони-платформи, които щяха да ги откарат на самолета.

Мелани усети, че костюмът ѝ се стегна и изду, когато външната врата на херметическия шлюз се отвори. Клапите бързо уравничиха налягането. Атмосферата на Междинна станция беше силно токсична — преобладаващият газ представляваше смес от азот и кислород, каквато можеше да се намери на животоподдържащите светове, само че освен това съдържаха и нетърпимо високи количества въглероден диоксид и аргон, заради които филтрите и преработващата кислород екипировка бяха жизненоважни. Екваториалната температура през деня варираше между минус десет и минус петнадесет градуса по Целзий. Тя също не носеше мигновена смърт, но нагревателните костюми бяха задължителни.

Мелани се отдалечи на няколко крачки от най-долните стълби и наклони глава назад. Още един ярък пламък разцъфна в небето. Идваше от малка сияйна точица близо до изпъкналото туловище на звездата от клас М.

— Това ли е? — попита тя Дъдли.

Той зяпаше към небето и поне този път изглеждаше изпълнен със спокойствие.

— Да. Това е спътницата ѝ. Надявах се плазменият прилив да е видим, но изглежда не е достатъчно наситен, за да бъде наблюдаван с просто око.

— Имаш предвид атмосферата на слънцето ли?

— Не самата корона, не, макар че тя търпи постоянни смущения заради прилива. Неутронната звезда орбитира достатъчно близо до слънцето, за да привлече по-голямата част от соларните му ветрове. Плазмата бива издърпана под формата на огромни серпантини през бездната и след това се спуска спираловидно към неутронната звезда. Всички пламъци, които виждаш, са вълни, предизвикани от сблъсъците.

Докато той говореше, неутронната звезда пламна отново. Мелани се принуди да примигне и да извърне поглед, светлината беше много силна. Пред очите ѝ остана плътен пурпурен остатъчен образ.

— Радиоактивна ли е?

— Излъчва радиация, Мелани, не е радиоактивна. Двете неща са съвсем различни.

— Добре — каза тя леко раздразнена. — Опасна ли е?

— Да, при всеки сблъсък се осъществява доста силно изригване на гама- и рентгенови лъчи. Но атмосферата на Междинна станция ни защитава от най-опасните. Въпреки това не би било добре да оставаш тук повече от седмица.

— Ще се опитам да го запомня. — Тя се отправи към чакащата летяща лодка. Беше подразнена от начина, по който беше влязъл в кожата на лектор.

Въглеродната гъска стоеше на тройните си колесници, а алуминиевите ѝ стълби се спускаха от един от предните херметически люкове. Когато се приближи, пред Мелани се отвори ясна гледка към морето, гънещо се около естествената скална рампа на залива. Все пак не беше напълно спокойно. Повърхността се извиваше бавно,

побутвана от нежните въздушни течения, които се водеха за вятър на този свят. Коричка от мек лед се крепеше лениво за скалите навсякъде около брега, без да може да се стегне в здраво покритие. Ледниците на края на света, които се бяха зародили преди пет милиона години и бяха покрили северните и южните зони на планетата, бавно бяха източили огромни количества чиста вода от океаните, оставяйки водна утайка, която с всеки изминал век ставаше все по-солена и съответно замръзваше все по-трудно. Нито едно от огромните ледени образувания на планетата не бе нараснало от хилядолетия. При сегашното състояние на звездата, околната среда на Междинна станция бе постигнала равновесие, което вероятно щеше да продължи геологически ери.

Херметическият вход на летящата лодка беше достатъчно голям, за да поеме наведнъж всичките петима пътници. Мелани свали шлема си, щом влезе в предната кабина на първата палуба. Първо ѝ направиха впечатление многобройните редици от огромни кресла, които се простираха през ярко осветения интериор като малък театрален салон. Очакваше ги персонал от осем души и три пъти по толкова работи. Никога не бе виждала нещо подобно.

Помогнаха им да свалят костюмите си и им казаха да се настанят където пожелаят. Мелани си избра място до прозореца, близо до предната част на салона. Получи чаша с газирана напитка от една от стюардесите.

— Ето така се пътува — обяви тя, когато седалката ѝ се плъзна назад и облегалката за крака се издължи напред. Дъдли се огледа несигурно и с охота потъна в плътната кожена тапицерия.

Чуваха се обичайните глухи удари, съпровождащи подготовката за полет. Товареха се и се обезопасяваха сандъци, вратите на товарното се затвориха, турбините започнаха работа. Краищата на крилете бавно се наклониха вертикално, снижавайки дългите си грудкоподобни платформени връхчета в готовност за излитането от вода. В следващия миг вече се носеха по скалистия склон към морето. Последваха още глухи удари, когато колесниците се прибраха и самолетът се плъзна по повърхността. Понесоха се спокойно към открито море. Пилотът използва системата за съобщения, за да обяви, че полетът ще продължи десет часа и им пожела приятно пътуване. Ядрените турбини заработиха с пълна мощност.

Носиха се по водата изненадващо кратко, преди да отлетят. Мелани се усмихна развълнувано, когато огромни перки от морска пяна се извиха иззад платформите на върховете на крилете. В следващия миг се носеха към розовото небе, аплодирани от тихите ослепителни пламъци на разпадащи се йони, които се сблъскваха с неутронната звезда на четиридесет милиона километра над тях.

Монотонността на полета бе нарушена един-единствен път. Три часа след началото му пилотът забеляза стадо хурвали далеч под тях и снижи кораба, за да могат отегчените пътници да ги зърнат. Бяха съвсем малко по-едри от яркочервени точици, които се плъзгаха през тъмното море, почти двойно по-големи от земните сини китове. За разлика от земните китове, тези се отличаваха с агресивност във фантастични количества. Бяха стадни същества, които ловуваха постепенно смаляващите се пасажи риба, с които споделяха последния арктически океан. Дори се бореха с други стада, докато плуваха непрестанно около еkvатора между затворническите стени на ледниците на Междинна станция.

Дъдли и Мелани на два пъти напуснаха предната кабина, за да консумират членството си във височинния клуб на влюбените. Дори не им се наложи да използват тесните тоалетни, за да се насладят на малко уединеност. Средните и задните кабинни на всичките три палуби бяха празни и тъмни и им предоставяха достатъчно свобода да се държат неприлично сред дългите редици от празни места.

Порт Евъргрийн се намираще на остров, голям четиридесет хиляди квадратни километра — само гола скала. На Междинна станция не бе открит растителен живот. Нямаше следи от почва, дори пясъкът не съществувахе на практика благодарение на липсата на луна и приливи. Никой никога не бе изровил вкаменелости от островните слоеве. Планетарните учени излагаха доводи, че еволюцията не е преодоляла водния етап, не че Федерацията се интересуваше от това. Междинна станция беше олицетворение на нищото.

Като че ли за да го докаже, Порт Евъргрийн беше дори по-малко впечатляващ от Шакълтън. Пристигнаха по здрач, когато кафеникавата светлина едва стигаше, за да освети пустите камънаци. Порт Евъргрийн беше сгушен в завета на широка километър вдлъбнатина в равното скално лице, което островът бе обърнал към морето. Разполагаше с един хангар, шест сребристи херметически затворени колиби и дълга двуетажна сграда, която приличаше на евтин хотел. Генераторът на червееви дупки се намираше в оформена като броненосец сграда от груби въглеродни панели. Единият ѝ дебел и изтъняващ край приютяваше портала. Към него не водеше железопътна линия, което изненада Мелани.

Въглеродната гъска се плъосна във водата достатъчно меко и успоредно на брега. След като докосна морето, корабът започна да намалява скорост много по-рязко, отколкото бе нормално за която и да е писта за кацане. Мелани най-сетне оцени хващачите от модифицирана пластмаса, които я придържаха към седалката. Тя внимателно сложи костюма си, докато приближаваха към острова. Извън хангара се намираха още четири от огромните летящи лодки. Според стриктния план на ротация друга лодка бе отлетяла обратно към Шакълтън, докато те пътуваха насам.

Две облечени в костюми фигури стояха в края на въздушните стълби, когато пътниците започнаха да слизат. Първата се представи като Имели Аро, техническия офицер на ТСП, отговорен за генератора на червееви дупки.

— Уцелихте добро време — каза той на пътниците. — Цикълът на червеевата дупка започва след осемнадесет минути. Няма нужда да почивате в заслона. — Той размаха ръка по посока на портала. — Отидете дотам и веднага щом се отвори, ще ви дам сигнал. Просто минете през него.

Мелани очакваше малко по-изтънчена процедура, но двамата с Дъдли просто си размениха бързи погледи през шлемовете и закрачиха бавно по скалата. Червеното слънце вече беше близо до хоризонта и бързо се скриваше. Неутронната му спътница продължаваше да изхвърля ослепителни пламъци, като аварийната светлина на потъващ кораб.

Полисветлини сияеха върху всички сгради на Порт Евъргрийн и хвърляха слаби жълти петна върху скалата с изчезването на слънчевата

светлина. Звездите изгаснаха бързо и Мелани се почувства изключително малка и уязвима. За първи път в живота си истински разбираше какво означава мракът да се сгъстява около теб.

Петимата пътници се сгушиха един до друг пред портала. Слаба ултрамаринова светлина изпълни арката. Беше станала видима чак сега, когато червеното слънце бе залязло. Не беше студено, но Мелани се обгърна с ръце и запристъпва от крак на крак. Започна безмълвно да подканва червеевата дупка да се активира, но не можеше да пришпори буреездача.

Чудатата двойна звезда на Междинна станция беше решаващият фактор за избирането на ледената планета за местоположение на червеевите дупки. Макар че диаметърът ѝ беше значително по-малък от стандартните комерсиални червееви дупки на ТСП, тази на Междинна станция също изискваше огромни количества енергия. Буреездачът се основаваше на идея, която датираше почти от началото на „космическата ера“ на двадесети век — обратно въртяща се вятърна перка, която захранва прост електрически генератор, работещ с енергията на соларния вятър.

Подобно на първоначалната идея, буреездачът разполагаше с правоъгълни крила. Шестнадесет такива се въртяха от главината, като всяко представляваше плоска решетка от лостове с дължина двадесет и пет километра, направени от най-здравите стоманеносиликонови влакна, които Федерацията беше способна да произведе. Двадесет и три километра от тях бяха покрити с ултратънко посребрено фолио с обща площ от над хиляда и осемстотин квадратни километра, които улавяха соларния вятър. Дори в условията на обикновена слънчева система, системата щеше да произведе значително количество енергия. В системата на Междинна станция буреездачът беше позициониран в точката на Лагранж между червената звезда и неутронната ѝ спътница, право в центъра на плазмения поток, където гъстотата на йоните беше многократно по-голяма, отколкото в който и да е нормален соларен вятър. Енергията, която буреездачът произвеждаше, когато се намираше в най-плътните части на потока, беше достатъчна да задвижи генератора на червееви дупки. Той обаче не можеше просто да си седи в точката на Лагранж и да произвежда електричество безкрайно. Тази идея наподобяваше твърде много идеалния двигател. Когато вълните плазма го докоснеха, те оказваха постоянен натиск

върху крилете и изтикваха буреездача надалеч от точката на Лагранж, към неутронната звезда. Така че в продължение на пет часа двата набора криле се въртяха в противоположни посоки, произвеждайки електричество за червеевата дупка на Порт Евъргрийн, доставяно до нея през друга дупка с нулеви размери. Буреездачът също складираше част от енергията, за да може в края на петте часа, когато бъде изтикан от потока, да активира бордовите си тръстери и да се придвижи още по-надалеч от основния плазмен поток в област на по-нисък натиск. Оттам се насочваше по прост петнадесетчасов кръгов маршрут обратно през открития космос, към точката на Лагранж, където цикълът започваше отначало.

На четиридесет милиона километра от Междинна станция буреездачът се плъзна обратно в сърцето на точката на Лагранж, където бурята от йони плискаше гигантските му сребърни криле. Ротационната им скорост започна да нараства.

Призрачното сияние на портала рязко се измени в ярка едноцветна мараня. Неясни сенки шаваха от другата страна на завесата, отделяща наляганията на двете планети.

— Добре, хора, минавайте — каза Имели Аро.

Двамата физици преминаха почти мигновено и силуетите им се размиха в сенки.

— Всичко е наред — увери ги Грифит Епългейт. — Правил съм го стотици пъти.

Той чевръсто прекрачи през портала.

— Връзката е стабилна — каза СИ на Мелани. — Свързан съм с мрежата в Армстронг Сити. Безопасно е да преминете.

Мелани подаде ръка и усети, че Дъдли я поема в своята.

— Предполагам, че е по-добре да минаваме — каза тя. Двамата пристъпиха право в потока от ярка топла светлина.

Мелани нямаше търпение да види как изглежда новият свят, градът, хората. Вместо да се огледа наоколо, вниманието ѝ веднага беше отвлечено от начина, по който на тялото ѝ все едно му се искаше да се понесе над повърхността. Сякаш тази обикновена стъпка се бе превърнала в скок. Веднага щом премина през завесата, започна да се движи твърде бързо напред. Нетърпеливо пусна Дъдли и изпъна ръце в опит да установи равновесие, което прати напред малката ѝ чанта с единична презрамка, сякаш беше балон, подхванат от бриза. Мелани

успя да се спре и застана напълно неподвижно, опасявайки се от всяко допълнително движение. Чантата падна от едната ѝ страна.

— По дяволите, забравих за гравитацията.

Тя си пое дъх и се огледа за Дъдли. Той стоеше точно зад нея, ни най-малко притеснен от случилото се.

— Добре ли си? — попита той.

— Да.

— Спомни си какво ти казах за инерцията тук. Това е планета със слаба гравитация. Трябва да мислиш за всяко свое движение, преди да го направиш.

— Да, да.

Еlegantната ѝ виртуална ръка почука върху иконата за освобождаване на шлема и яката се разкачи. Тя вдигна прозрачния мехур от главата си и разтърси косата си, която се понесе бавно във въздуха.

Шумът на града се завихри около нея: жуженето на машини, двигатели с вътрешно горене, клаксони на коли, виковете на животни, човешки разговори и крясъци. Миризмата беше по-силна от тази на която и да е градска зона, която бе посещавала във Федерацията: изпарения от непреработен бензин, морска вода, животни, подправени храни, гниеци органични материи, жега, прах, всичко това беше смесено в силен меланж, който смазваше сетивата след първото му вдъхване.

Когато се съвзе, тя се огледа наоколо. Изглежда, бяха излезли в някаква отворена арена, широка поне петстотин метра. Пред нея имаше ниска метална ограда, която отделяше полукръг на спокойствието пред портала, служещ за приемна зона за пристигащите. Отвъд оградата се намираха три оградени с тухлени стени басейна с големи фонтани, шуртящи от различни статуи. Около басейните имаше известно движение — смесица от бензинови коли, колела, рикши и теглени от коне каруци, макар че никой не спазваше каквито и да било пътни маркировки. Високи стени от жълт камък се извиваха от двете страни. Върху тях имаше дузини раздърпани сенници от слънчев плат, опънати върху стълбове от дърво и фибростъкло, стъкмени без опит за постигане на симетрия. Вероятно имаше някакъв път там горе. Виждаше много хора, които се движеха около тях близо до ниския парапет. На нивото на повърхността стените

бяха надупчени от арки с различни размери. В по-малките имаше сергии, скрити от лъчите на сутрешното слънце, които продаваха всичко, от модерна консуматорска технология до прясна храна, дрехи, растения, играчки, древни и многократно поправяни роботи, ръчни инструменти, инструменти със захранване, животинска храна, произведения на изкуството, полуорганични продукти, книги и лекарства. В няколко от арките имаше барове, които предлагаха напитки от кафе, което гарантирано изцери махмурлук, до високоалкохолен местен ром, дузини марки бири и плодови сокове, дори местни вина. Най-голямата арка водеше в тъмни, подобни на пещери сгради, които служеха за складове. Малки камиони и теглени от коне каруци влизаха и излизаха от тях.

Рояк от хора се придвижваше бавно по грубо изсечените каменни плочи, които оформяха арената, и принуждаваха трафика да им отстъпи място. Бяха облечени доста разнообразно: с ентузиазъм бяха възприели всичко, от препаски до тениски и шорти, полички, сари, консервативни бизнес костюми, свещенически роби, прости рокли, гащеризони като на механици; имаше дори няколко мъже в тропически полицейски униформи в цвят каки и остри бели шапки, които се опитваха да разрешат пътните спорове.

Застанала с гръб към маранята на портала и с шлем под ръка, Мелани се почувства като астронавт, който току-що е пристъпил извън ракетния си кораб. Заяпа се в гъмжащата сцена в продължение на дълъг миг, преди да насочи вниманието си към по-наложителни и земни проблеми. Двама служители от персонала на ТСП помагаша на физиците от института да излязат от костюмите си. Мелани започна да се измъква от своя. Супервайзър от ТСП я помоли да се отмести настрана. Тя едва успя да се отдръпне от портала, преди роботизираните микробуси и платформените камиони да започнат да се нижат със сандъците от въглеродната гъска. Насочиха се право към арената и се отправиха към арките, които приютяваха складове. Клаксоните им пищяха при среща с по-мудни пешеходци.

Докато двамата с Дъдли свалят костюмите си, багажът им вече беше разтоварен. И двата куфара се придвижиха до тях. Хотелска кола, обозначена с надписа „Лангфорд Тауърс“, беше паркирана отвъд оградата. Шофьорът ѝ се усмихваше и махаше, за да привлече вниманието им. Двамата физици от института се качиха в голям

лендроувър „Крузър“ с шест колела и затъмнени прозорци. До тях паркираха три камиона и получиха пратка сандъци, току-що преминали през портала.

Грифит Епългейт вдигна чантата си и се усмихна приятелски на Мелани.

— Не се тревожи, знам, че изглежда плашещо, но да знаеш от мен, това е мирната част на града. Тук си в пълна безопасност.

— Благодаря — каза не особено убедено тя.

Той издърпа шапка с широка периферия от торбата си и я намести на главата си, а след това сложи и слънчеви очила.

— Нека да ви дам един съвет. Ползвайте само таксите с разрешение от офиса на губернатора.

Той докосна ръба на шапката си и се гмурна в тълпата.

— Ще го запомня — каза тя на гърба му. — Хайде, Дъдли, да отиваме в хотела.

Тя се обърна, за да се увери, че багажът ѝ я следва, и се запъти към хотелската кола.

Стиг Максоубъл облегна лакти на парапета на Пазарната стена, за да може по-добре да огледа ЗП, както местните наричаха Площада на първото пристъпване. На двеста метра от него порталът се отвори по часовник и петима души преминаха през тъмната завеса.

— Тук са, Халгарт и Оуън — каза Олвен Макона, която стоеше встрани от него. Тя не гледаше към ЗП. Като всеки добър телохранител оглеждаше близките пазаруващи, които се местеха от сергия на сергия в търсене на добри сделки. Търговците бяха натъпкани в огромен търговски пръстен, който всъщност представляваше покрива на огромната централна постройка на града. Тук потокът на живот и търговия бяха постоянни, парите и стоките се разменяха според същия ритуал на бързо търгуване, който съществуваше от почти два века, без някой да го е грижа за заплахата, която дебнеше сред звездите. По-дълбоко в града обаче, несигурността се усещаше по-силно. Слухове и страхове влияеха на мислите и поведението на хората. Отсъствието на туристи беше отбелязвано навсякъде. Губернаторът бе разпоредил повече полицаи да бъдат разпределени извън удобните участъци, по улиците, където присъствието им щеше да вдъхне увереност на хората.

Безсмислена мярка според Стик. Скоро притеснението щеше да се превърне в тревога, а след това и в паника.

— Ще им отнеме час, за да излязат от града — каза Олвен. — Ще уведомя ударните части.

— Добре. — Призрачни икони и текст покриха портала във виртуалното зрение на Стик. Той отвори канал обратно в унисферата и няколко съобщения постъпиха в папката за изчакване на е-конома му. Собствените му съобщения се изстреляха към адреса за еднократна употреба. Яркостта на виртуалното зрение намаля и той използва ретиналните си импланти, за да приближи картината. Познаваше единия — Грифит Епългейт, който работеше в офиса на губернатора и се опитваше да поддържа разклатената градска инфраструктура на Армстронг Сити. Останалите двама...

— Знам коя е тя. Гледах я в унисферата, когато бях във Федерацията. Нещо като известна личност е. Репортерка. Да — Мелани Рескорай. Какво прави тук?

Олвен не преставаше да претърсва с поглед тълпата пазарувачи.

— Ако е репортер, значи търси новини. Очевидно.

— Не е истински репортер, а просто богато хлапе, което сглобява глупави „личностни“ истории. Вероятно прави материал за тазсезонната мода на града.

Виртуалното му зрение се усили леко и той активира няколко икони. Имплантите заредиха идентификационна програма с чертите на спътника на Рескорай — имаше нещо познато в него.

Стик наблюдаваше как двамата се качват в хотелската кола. Тя потегли със залп от гърмежи на клаксона точно когато първият автобус със заминаващи паркира пред нишата на портала. Пътниците заслизаха. Местни от Далечината, които наскоро бяха прекарвали доста време във фитнес салоните и си бяха инжектирали стероиди и генопротеини, за да се сдобият с допълнителни мускули. Стик си спомняше онова време от живота си с лекота. Паркира втори автобус. Още два се движеха през ЗП. Служителите на ТСП вече раздаваха отпуснатите морави костюми, които щяха да предпазват пътниците, докато вървяха до въглеродната гъска, очакваща ги от другата страна на портала. Цената на пътуването, дори за еднопосочен билет, беше отвъд възможностите на по-голямата част от населението на

Далечината. Престъпленията в града нарастваха, докато отчаяните хора се опитваха да се сдобият с пари в брой по всеки възможен начин.

Във виртуалното зрение на Стик изскочи прозрачен пурпурен правоъгълник.

— Човек никога не знае какво може да се случи — измърмори той.

— Какво? — попита Олвен.

— Онзи човечец с Рескорай е Дъдли Боуз.

В хотел „Лангфорд Тауърс“ дадоха на Мелани и Дъдли кралския апартамент на последния етаж. С него вървеше и шампанско, макар и да беше просто от някакво лозе от северните склонове на планините Самафика. Освен това имаше шоколад, плодове, кашкавал, бисквити и минерална вода. На всяка маса имаше голяма ваза с великолепно подредени свежи цветя. Шкафчето с лекарства в банята едва се затваряше, беше пълно с толкова много принадлежности.

Бяха единствените посетители в хотела.

— Този хотел определено е с доста класи над добрия стар „Пайн Харт Гардънс“ — заяви Мелани, след като отвори вратите към градината и излезе на широката веранда. С четирите си етажа „Лангфорд Тауърс“ беше една от най-високите неправителствени сгради в Армстронг Сити. Високите тавани бяха доста полезни. Благодарение на това дизайнерско хрумване посетителите от светове с по-висока гравитация не удряха главите си при всяка необмислено енергична крачка. Размерите и местоположението на хотела осигуряваха прекрасна гледка към червените покриви и чак до брега на Северно море на няколко километра на запад. Широко кръгло пристанище осигуряваше котвени места за всякакви лодки, от рибарски до фериботи, товарни едномачтови кораби, лодки-домове, спортни, риболовни и обикновени яхти за разходка. Синьото море отвъд проблясваше подмамващо дори под ниското слънце на удивителното сапфирено небе на Далечината. Няколко дузини лодки си проправяха път в пристанището, за да прекарат там нощта.

Мелани огледа хоризонта. Армстронг Сити не беше изграден от спретнатите урбанистични решетки, с които беше свикнала. Улиците и авенютата му се движеха на зигзаг и се извиваха в криви шарки.

Забеляза, че заобикаляха по-големите сгради в центъра като Площада на първото пристъпване и офиса на губернатора, както и проектните офиси за ревитализация на планетата, което я накара да се зачуди кои от тях са се появили първи. Единствено множеството складове зад пристанището, изглежда, бяха построени според някаква симетрия. Неравният терен в периферията на града гъмжеше от външни квартали, виждаха се паркове и търговски улици, спретнати имения и индустриални зони. Горички от високи метални комини бълваха плътен сив пушек — неприкрит акт на замърсяване, който я стресна истински.

На юг се виждаха няколко тъмни овални форми, неподвижни в небето, точно отвъд границите на града. Сто и двадесет години по-рано, когато проектът по ревитализация се намирал в зенита си, под шапката му работела армия от над двеста и петдесет роботизирани щепелини. Първо били използвани да разпръскват почвени бактерии върху пустия, изстрадал от пламъка пейзаж. Те излитали от новопостроените фабрики за клониране в аеродрума извън Армстронг Сити. След като почвата била възобновена, пръскали семена и дори яйца на насекоми върху териториите на планетата в опит да я върнат към пълни животоподдържащи функции. Няколко станали жертви на сблъсъци между Пазителите и Института, а други били изгубени в бурите, вилнеещи около Голямата Триада, но повечето от тях били повалени от времето. Оцелелите, едва тридесет, работеха благодарение на канибализираните части от черупките на пенсионираните им братовчеди, изпълващи складовете. Газовите им балони бяха кърпени и износени, не заслужаваха сертификатите за полетоспособност, издавани ритуално всяка година от офиса на губернатора.

Щепелините и замърсяването бяха само половината притеснения на Мелани. Тя осъзна какво наистина я безпокои: липсата на влакове. Нямаше насипи и изкопи, изградени приоритетно наред градския план. Нямаше издигнати релси, които да прорязват въздуха над задръстения трафик. Повече от всичко влаковете символизираха обществото на Федерацията.

— Какво странно място — каза Мелани. — Не разбирам защо толкова много хора са емигрирали тук. Толкова е назадничаво. Сякаш викторианците са изобрели звездния полет и са пренесли културата си тук. Може би оттам е дошъл „Мария Селесте“.

— Твърде млада си, за да разбереш — каза Дъдли.

Тя се обърна, малко изненадана от увереността в гласа му.

Той застана зад нея, усмихвайки се с възхищение към паянтовия град, който се простираше около тях.

— Пробвай, след като се подмладиш пет пъти и ти се е налагало да ходиш от девет до пет часа на работа в продължение на век след век, само за да внасяш половината си заплата във фонд за подмладяване и възстановяване, който би ти позволил да продължаваш да правиш това отново и отново. Може и да работиш различни неща, да имаш различни жени, деца; но въпреки всичко си хванат в един и същ омагьосан кръг без шансове за промяна. След като си преминала през това, Мелани, дори ти ще се замислиш дали да не дойдеш да изживееш тук последния си живот без предпазната мрежа под теб.

— Не знаех, че се чувстваш така, Дъдли.

— Не се чувствам така. Или не се чувствах. Поне не и по време на последния ми живот. Само че си спомням, че съм преглеждал много документи относно емиграцията на този свят. След още няколко подмладявания, още петдесет години в борба за средства с декана, брак с някоя друга кучка като Уенди и, да, бих могъл да си представя, че ще го направя. Има нещо примамващо в това да се отпратиш в дивото и поне веднъж да построиш нещо истинско за себе си със собствените си две ръце, да се върнеш към живота на лов и прибиране на реколта. Не е толкова далеч от нас, колкото ни се иска, повярвай ми.

— А сега?

— Сега? Вече никой от нас не може да си позволи този лукс. — Чертите на лицето му трепнаха. — Погрижих се за това, нали така?

— Не. Ти изигра съвсем малка роля, за да се случи това. Съжалявам, ако наранявам егото ти, скъпи, но изобщо не носиш такава отговорност.

Той изсумтя, не особено убеден.

Не беше сигурна как да реагира. В моментите, когато старият Дъдли се покажеше, тя се чувстваше малка и глупава. Беше странно, при положение че именно това беше състоянието, към което уж се опитваше да го върне.

Иконата на СИ проблесна в изумрудено във виртуалното ѝ зрение. Поводът ѝ позволи да отложи мислите си за Дъдли и новото му бъдеще.

— Да? — каза тя.

— Остават само три часа до края на цикъла на червеевата дупка, Мелани. Сега е добър момент да установим подпрограмите си в мрежата на града. Потвърждаваме функционалността ѝ.

— Добре.

Тя се върна в хола. До вратата към спалнята имаше чамово бюро, върху което стоеше малък дъвен поднос. Тя постави двете си ръце върху и-точката от първо поколение на системата и по ръцете ѝ се появи мрежа от сребристи линии. Цял нов дисплей с икони се материализира във виртуалното ѝ зрение и програми търсачки започнаха да анализират местната мрежа от имплантите ѝ.

— Изглежда няма добри наблюдателни програми във възлите — каза тя.

— Съгласни сме, Мелани. Моля те, освободи подпрограмите ни.

Златните змийски виртуални ръце набраха кодовата поредица и подпрограмата се разархивира извън имплантите ѝ, вливайки се в градската мрежа през контактната точка, която бе осъществила със системата на бюрото. СИ я бе форматирал като проста наблюдателна система с достатъчна степен на самостоятелност, за да дава съвети и да помага на Мелани, когато червеевата дупка се затвореше. Бе я донесла със себе си в имплантите си, защото който и да е софтуер с подобни размери щеше лесно да бъде засечен от наблюдателните програми, ако опиташе да я прекара през малките честоти на предавателя на Междинна станция. Това щеше да изложи СИ на риск да бъде заразен, особено ако Пазителите или Звездния странник прекарваха враждебен смартуер през градските възли.

— Инсталиран съм — докладва подпрограмата на СИ. — Градската мрежа разполага с достатъчен капацитет, за да мога да функционирам пръснат сред онлайн системите ѝ.

— Потвърждаваме — каза СИ.

— Страхотно — каза Мелани и вдигна ръце от системата на бюрото. — Провери дали можеш да откриеш някакви дейности, които биха могли да са дело на Пазителите. Трябва ми само име или адрес. Някакъв начин, по който да се свържа с тях.

— Ще започна анализ — каза подпрограмата на СИ. — Има огромен брой системи с ограничен адрес. Предвид възрастта на

процесорите, през които работя, ще отнеме известно време да преодолее щитовете им.

— Направи каквото можеш.

Дъдли се бе върнал в хола.

— С кого говориш? — попита той.

— С офиса на Микеланджело. — Тя нареди на е-конома си да прекрати връзката със СИ. — Просто исках да проверя дали няма нещо ново.

— Добре. — Погледът му се плъзна към вратата на спалнята. — Какво ще правим сега?

— Ще слезем до бара и ще потърсим малко информация. Баровете винаги са най-доброто място за това. Пък и едно голямо питие би ми се отразило добре, пътуваме вече векове. — Тя се прозя и протегна ръце, опитвайки се да отпусне мускулите на раменете си. — Хайде, да видим дали на Далечината са чували за коктейла Смъртоносно прелъстяване.

Барът и ресторантът в „Лангфорд Тауърс“ бяха единствената част на хотела, в която наистина се работеше. Те обслужваха богатата клиентела, доколкото я имаше в Армстронг Сити. Декорът беше явно повлиян от индийски мотиви. Главният готвач обичаше подправените ястия, а музикалната система пускаше доста класически песни за ситар.

Стиг си намери малка празна маса в бара и започна бавно да пие бирата си, докато дискретно се опитваше да каталогизира останалите клиенти. Минаха четиридесет минути, преди Мелани и Дъдли да влязат в бара. Беше възнамерявал да ги огледа бързо и след това да не показва интереса си към тях, точно както Адам го бе научил. Само че Мелани затрудняваше тази задача. Острата брадичка и чипият нос не я класираха в категорията на класическите красавици, но физическото ѝ присъствие спираше дъха. Големите ѝ стъпки я отведоха бързо до бара и все пак тя вече беше намерила контролиран ритъм, който повечето чужденци се опитваха да постигнат в продължение поне на седмица. След всяко движение, което правеше, златната ѝ коса потрепваше леко по раменете ѝ.

Дъдли я последва с несигурни стъпки. Когато стигнаха до бара, той я хвана, за да уравни тялото си. Беше трудно да не направи сравнение между двамата, тъй като Дъдли се придържаше толкова близо до нея. Съживеният астроном изглеждаше напълно неадекватен както физически, така и умствено.

Стиг най-сетне успя да откъсне погледа си. По-голямата част от останалите клиенти наблюдаваха новодошлите. За разлика от преценките, които току-що бе направил, не можеше да каже дали сред тях има агенти на Звездния странник от Института. Поне един трябваше да е такъв.

От Института ставаха все по-смели в града, откакто Първите бяха атакували. Директорът бе предложил помощта си на губернатора, когато престъпленията и нарушенията на обществения ред започнаха да се увеличават. Вече няколко рутинни полицейски патрули в центъра бяха придружавани от войници на Института в тъмните им брони. На Стиг му се струваше малко вероятно, че единствените двама чужденци на Далечината няма да бъдат държани под наблюдение.

Чу как Мелани се опита да си поръча някакъв екзотичен коктейл, за който барманът никога не бе чувал. Изглежда и кана маргарита свърши работа. Когато барманът започна да смесва съставките, тя се наведе към него и заговори тихо. Стиг се огледа небрежно наоколо, точно навреме, за да зърне изненаданата физиономия на бармана. Мъжът бързо поклати глава и й подаде каната, след което забърза към другия край на бара.

Мелани недоволно поведе Дъдли към една от празните маси.

Стиг почти се засмя. Цялата сцена беше като извадена от зле изиграна телесензорна драма.

За щастие второ действие нямаше. Мелани и Дъдли изпиха каната си и се върнаха в апартамента. И двамата се прозяваха. Стиг остана в бара, наблюдавайки кой и кога си тръгва. Никой не се държеше дори малко подозрително.

Заведението затваряше в полунощ. Той довърши бирата си и зачака в пустото фоайе. Най-накрая барманът се показва през кухненския вход и занавлича палтото си.

— Може ли за секунда — каза му Стиг.

Барманът се огледа нервно, но от нощния персонал на хотела не се виждаше никой. Мъжът беше в средата на четвъртото си

десетилетие, имаше източената фигура, с която се сдобиваха повечето от жителите на Далечината, а това правеше набъбващото му бирено коремче изключително натрапчиво.

— Да, сър?

Стиг извади петдесетдоларова земна банкнота и я притисна към ръката на бармана. Мъжът беше достатъчно добър професионалист, за да я прибере веднага в джоба си.

— По-рано тази вечер в бара имаше едно невероятно привлекателно чуждоземно момиче.

— Кралският апартамент, сър, на най-горния етаж.

— Благодаря. Знам. Това, което бих оценил изключително много, е да разбере какво те попита.

Барманът го погледна неловко. Стиг зачака. Нямаше да му се наложи да отправя заплахи, не и към барман. Най-много да му струваше още петдесет долара.

— Искаше да знае дали може да се срещне с член на Пазителите. Казах й, че не познавам такъв. Очевидно.

— Очевидно.

— Не й казах нищо повече.

— Разбирам. Благодаря ти.

Барманът изпусна кратка въздишка на облекчение и забърза към изхода. Стиг изчака няколко минути и също потъна в нощта. Автоматичните врати на хотела се затвориха зад него. Заредени със слънчева енергия полисветлинни глобуси излъчваха невъодушевяващо блещукане по протежение на широката улица. Едва се чуваше слабият ритъм на денсмузика, който се разнасяше от задната врата на някакъв клуб. Хладен въздух довяваше солената озонна миризма на морето до Армстронг Сити. Някъде в далечината полицейска сирена виеше самотно из пустите пътища. Не може да беше заради колите на Института. Те бяха унищожени преди часове, ударени от минохвъргачки и мазери на по-малко от десет километра от града. Тревелайън Халгарт и Ферелит Оуън вече никога нямаше да стигнат до Института, никога нямаше да помогнат на Звездния странник. Ако бяха извадили късмет, огнят, погълнал лендровърите, щеше да е разрушил и клетките им памет. Щяха да са също толкова мъртви като Казимир.

Стиг извади цигара от пакета си и запали старомодна газова запалка. Лош навик, който бе усвоил в упадъчната Федерация. Всмука от цигарата и изпита удоволствие от смесицата от никотин и трева. Трябваше някак да се отърве от стреса, съпровождащ работата през деня.

— Пламъкът на цигарата те прави идеална мишена — обади се Олвен от сенките.

— Ако разчиташ на това, вместо на добро нощно зрение, те чакат сериозни неприятности — каза й.

Тя се показва изпод рамката на някаква врата и се присъедини към него по пътя му по лекия склон към пристанището.

— Къде е Финли?

— Намерил си е добра позиция. Ще се обади, ако напуснат хотела тази вечер.

— Някой друг да се интересува от тях?

— Ако има такива, са много по-добри от нас. Не забелязахме никого.

Стиг спря и погледна назад към измазаната фасада на „Лангфорд Тауърс“. Балконът на кралския апартамент беше сив правоъгълник точно под покрива. Какво, в името на бленуващите небеса, виждаше момиче като това в развалината Дъдли Боуз? Трябва да бяха тук с някаква цел.

— Легнаха си десет минути след като се върнаха в стаята — каза Олвен.

— Мислех, че този апартамент е твърде голям, за да може да бъде наблюдаван интериорът му.

— Така е. Ще перифразирам. Светлината изгасна десет минути след като се качиха. Не е било светло оттогава. — Тя се изкикоти. — Сигурно нямат търпение да разкъсат дрехите си. Тук са сами. Има намек за опасност. Млади са. Направо можеш да подушиш хормоните от телата им.

Стиг не каза нищо. Собственото му съзнание бе заето с образа на голата Мелани в леглото заедно с Дъдли Боуз. Малко се подразни. Че там беше Дъдли, а не той. А наистина не трябваше да му минават подобни мисли.

— Как искаш да действаме с тях? — попита Олвен.

— Не съм сигурен. Очевидно искат да се свържат с нас. Нека да видим какво ще направят утре.

Стиг използваше „Железарията на Халкин“ — стар магазин — за щабквартира в Армстронг Сити. Беше доста централно място, разполагаше с голям удобен гараж отзад и съседите вярваха, че членовете на клана са нови собственици, които ремонтират мястото. Благоприятно за Пазителите предположение, което позволяваше много хора и коли да идват и да напускат, без да привличат коментари. Адам щеше да се гордее с прикритието им.

Когато Стиг пристигна на сутринта, Мърдо Макпърлс и младият Феликс Максоубъл вече бяха започнали да свалят двигателя на един от джиповете „Мазда Волт“. В гаража и на двора бяха натъпкани девет от здравите стари коли. Стиг ги беше внесъл като част от операцията срещу блокадата на Буунгейт, която Адам организираше. Адам все още не му бе пратил кой знае колко подробности, нямаше дори и кодирано съобщение. Операцията обаче щеше да продължи, Стиг беше сигурен. Новите проверки в Буунгейт на практика ги бяха лишили от доставките им от Федерацията. Една от другите задачи на Стиг беше да събере техническите екипи, които да сглобят многобройните компоненти в специализираните генератори на силови полета, нужни за откъсването на планетата. Затова знаеше колко отчаяно се нуждаеха клановите от нови части. Освен това отчаяно се нуждаеха и от информацията от Марс. Бе говорил със Саманта, която отговаряше за контролната група по сглобяването на огромната система, предназначена да управлява мрежата от манипулаторни звена. Тя му обясни колко спешна е ситуацията. А сега Казимир беше мъртъв и информацията беше загубена. „Там трябваше да съм аз.“ Съдбата се бе отнесла жестоко с тях онзи ден.

Започна сутринта с половин час упражнения в импровизирания салон в мазето на магазина. Налагаше с ръце и крака тежките кожени торби, представяйки се, че всяка една от тях е Брус Макфостър. Беше добро упражнение, нещо, в което можеше да се увлече, за което не му се налагаше да мисли.

— Нещо те притеснява, Стиг Максоубъл — обади се глас, който вибрираше като несекващо шепнещо ехо.

Не бе чул никой да влиза. Нанесе последен ритник и се извърна елегантно, снижавайки тялото си в клекнала позиция. Барсумианецът, който наричаше себе си д-р Фрилънд, стоеше на дъното на дървеното стълбище. Висока фигура, облечена в тъмна роба от полуорганичен плат. Лицето му беше частично скрито в голямата монашеска качулка, която винаги беше населена от сенки. Стик бе използвал веднъж ретиналните си импланти, за да пробва да го огледа по-добре. Единственото, което откри, беше, че ефектът всъщност се дължи на някакво изкривяващо поле. Барсумианците винаги прикриваха истинските си черти. Носеха се слухове, че не искат никой да знае колко много са ги отдалечили модификациите им от първоначалната им човешка форма. Д-р Фрилънд несъмнено беше по-висок от което и да е човешко същество, което Стик някога беше виждал. Нищо, че многобройни граждани на Федерацията се препрофилириха за медийни спортни предавания, като например борба, което довеждаше до абсурдни на вид израждания на човешкото тяло. Това беше различно, макар и да нямаше представа по какъв начин.

Стик се изпъна и мускулите на раменете и ръцете му се поотпуснаха.

— Защо казваш това?

— Винаги прибягваш до физическа дейност, когато трябва да се изправиш пред труден за решаване проблем — каза д-р Фрилънд с благозвучния си глас — Това позволява на подсъзнанието ти да обмисли възможностите.

— Разбира се. — Стик грабна хавлията си и започна да се подсушава. Успял бе да се изпоти доста добре. — Между другото хората ни искат да ти благодарят за биопроекторите. Интегрираха ги в голямата ни система. Очевидно са много по-напреднали от всичко, което Федерацията произвежда. Би трябвало да ускорят значително дигиталните ни симулации.

— Удоволствието е наше.

Стик отиде до пейката и навлече проста риза с къси ръкави. Винаги бе чувствал благодарност към барсумианците заради помощта, която оказваха на клановете, и все пак никога не знаеше какво да каже в редките случаи, когато се срещнеш с някой от тях. Как да поддържа обикновен разговор с непознато същество? Д-р Фрилънд бе пристигнал в Армстронг Сити преди седмица, доставяйки поръчаните

процесори на командната група. Поради причини, известни най-добре на него самия, той бе останал в града. Беше отседнал в голяма частна резиденция, която барсумианците поддържаха за собствените си нужди в китайския квартал.

Без краката му да помръдват видимо, д-р Фрильнд се завъртя на място. Прикритото му лице остана насочено към Стик.

— В градската мрежа има нещо ново.

— Нова наблюдателна програма? — Изненадан беше, че мрежовите хакери на клана не са я засекли. Бяха вързани към мрежата почти постоянно.

— Не. Това е... присъствие.

Барсумианецът звучеше несигурно и това изпрати тръпки по гръбнака на Стик. Разчиташе изключително на легендарната непогрешимост на барсумианците. Дори времето, което бе прекарал във Федерацията сред ежедневните ѝ технологии, не можеше съвсем да изтрие вярата му във фантастичните детски истории за другите, които населяваха този свят.

— Имаш предвид нещо като призрак ли?

— Дух в машината? Колко подходящо. Определено е дух на машина.

— Хм, добре тогава. Какво прави той?

Мракът в качулката на д-р Фрильнд намаля и проблесна усмивката му.

— Каквото си иска.

— Ще наредя на хората си да го наблюдават.

— Той се изплъзва. Дори аз успявам да уловя само следи от преминаването му.

Мракът се сгъсти отново около усмивката на д-р Фрильнд.

— Почакай... Не става дума за Звездния странник, нали?

— Не. Това е двоична конструкция, не е плод на биологичен живот. Само че не е минала през портала. Щяхме да усетим преминаването ѝ в информационния поток.

— Тогава какво е, по дяволите?

— Подозирам, че беше близо до истината с първия си въпрос. Нещо толкова всепроникващо може да е тук само за да наблюдава града и жителите му. Това, което трябва да се питаш, е, кой би искал да събере информация в такива мащаби.

— Мелани — изсъска Стик. — Иска да знае как да се срещне с нас. Тя е репортер, така че може би има достъп до сложни наблюдателни програми. Просто не предполагах, че...

Той замълча и затърка тила си объркано.

— Най-малко аз от всички мога да си позволя да бъда измамен от външния вид.

— Това момичето, което премина през портала вчера, ли е?

— Да. Само че нямам никаква идея за кого работи. — Той погледна барсумианеца. — Ти знаеш ли?

— Уви, моят народ не е всесилен. Нямам по-добри предположения от теб, може би моите са дори по-малко. Мина много време, откакто напуснах Федерацията.

— Не си роден тук? — Стик знаеше, че вероятно не бива да пита, но не се случваше често барсумианец да говори за каквото и да е, камо ли за произхода си.

— Не. Роден съм на Земята, преди Шелдън и Айзъкс да отворят първата си червеева дупка.

— Бленуващи небеса! Не познавам толкова стар човек. Дори Йохансон не е толкова възрастен.

— Все още има някои от нас, оцелели и досега. Не сме много. Вече не.

— Ясно.

Стик отърси глава и заизкачва стъпалата. Наблюдаваше внимателно барсумианеца, който го следваше, плъзгайки се по прашните дъски на пода на салона. Ръбът на робата му се повдигна точно преди да стигне до най-долното стъпало и се издигна нагоре пред краката, които прикриваше, както и да изглеждаха те.

— Ще проверя екипа, който наблюдава Мелани и Боуз — каза Стик. — Искаш ли да се навърташ наоколо?

— Не, благодаря. Все още не са излезли от хотела. Реших, че днес ще посетя националната галерия. Мина доста време, а чувам хубави неща за новите скулптори.

Стик се постара да не поглежда през рамо. Човек просто не можеше да предвиди поведението на барсумианците.

Д-р Фрилънд се оказа прав. Рескорай и Боуз още не бяха напуснали хотела. Екипът, натоварен със задачата да ги наблюдава, докладва, че са поръчали закуска в леглото.

Стиг каза на мрежовите хакери да започнат да претърсват за нова пръсната наблюдателна програма в градската мрежа. Отчаяно искаше да увеличи бройката хора, които наблюдаваха младата репортерка, но клановете не разполагаха с достатъчно хора в Армстронг Сити за тази цел. И дума не можеше да става да промени приоритетите на базата на собствените си усещания. — Адам без съмнение бе набил този урок в главата му. Засега трябваше да се отнася към Мелани като към невраждебна неизвестна. Все още се налагаше да държи под око дневното отваряне на портала, да продължи да тренира хората и да подготвя пробива на блокадата. Отгоре на всичко трябваше да поддържа подробно наблюдение на дейностите, които персоналът на Института извършваше в Армстронг Сити, а те продължаваха да нарастват.

Предвид малцината членове на клановете, които можеше да отдели, беше щастливец, че Мелани не ги забеляза, когато най-сетне излезе от хотела, за да се разходи из града. Те поддържаха голяма дистанция и го уведомяваха за видяното на всеки час. Тя се държеше като всеки начинаещ репортер. Все пак той беше убеден, че това е изтънчена фасада. Все още не можеше да разбере какво прави с нея Боуз, нямаше никаква представа.

Мелани прекара съвсем безполезен първи ден в Армстронг Сити. След дълъг сън, който я възстанови от пътуването, тя се отправи към офиса на губернатора, където прекара повече от час в пресотдела, запознавайки се с местните събития. Очакванията ѝ, че акредитациите ѝ от предаването на Микеланджело ще ѝ осигурят специални привилегии и ще насърчат хората от медийния екип на губернатора да ѝ споделят слухове, се оказаха съвсем не на място. Никой никога не бе чувал за Микеланджело. Официално поддържаната линия беше, че Пазителите са шайка мръсни планински бандити, които нямат нищо общо с града. Медийните хора на губернатора проявиха огромно желание да наблегнат на това, че животът на Далечината продължава нормално и няма изпаднали в паника.

Последва визита в местната новинарска компания „Армстронг Кроникъл“, която поддържаше публичен бюлетин и излъчваше новинарски предавания по местната мрежа. И това посещение се оказва почти толкова безполезно. Репортерите от „Кроникъл“ поне ѝ предоставиха някакви подробности относно осъществената засада извън града. Беше шокирана да разбере, че Тревелайън Халгарт и Ферелит Оуън са мъртви и че медицинските екипи са прибрали клетките им памет, за да бъдат изпратени обратно във Федерацията. Когато попита дали Пазителите са виновни за засадата, никой не знаеше нищо повече от обявлението на полицията, че са заподозрени престъпните синдикати.

Тя се отби в един от фитнес салоните, които въртяха страхотен бизнес, и записа напудрен репортаж за Микеланджело. В него се разказваше за богатите местни, които тренират телата си за живот на светове със стандартна гравитация. Беше толкова безинтересен, че щеше да ѝ е неудобно да го прати при следващия цикъл на червеевата дупка.

През следобед направи няколко стандартни интервюта с хора от улицата. Те бяха малко по-ценни. Няколко души бяха на мнение, че Пазителите стоят зад скорошните атаки срещу превозните средства и собствеността на Института. Ако бяха те, разсъждаваше Мелани, тогава трябваше да разполагат с базирана в града група.

Когато се върна в хотела, прегледа оскъдната информация, която подпрограмата на СИ бе успяла да събере за нея.

— Не разполагам с пряко доказателство за нито един член на Пазителите — каза програмата. — Въпреки това, когато червеевата дупка беше отворена по-рано този следобед, огромен брой кодирани съобщения преминаха в мрежата на града. Повечето бяха насочени към офиса на губернатора и Института.

— А останалите?

— Бяха насочени към отделни хора. Предвид малките физически размери на мрежата, би трябвало да е възможно да съотнеса данните към физическото местоположение на всеки получател.

— Не разполагам с времето да посетя всеки, който е получил кодирано съобщение.

— Разбира се, че не. Но веднъж, след като маркирам сградата, която е приела кодирано съобщение, мога да прегледам електронния

хардуер, който се съдържа в нея, за доказателства. Ще те предупредя още сега; има едно място, където няма да мога да проникна — барсумианската резиденция в китайския квартал. В този възел към мрежата са свързани някакви странни процесори. Програмите не работят правилно в тях. Оттеглих се от тази зона.

— Барсумианците — те са нещо като ултразелена радикална групировка, нали така?

— Това беше една от основните идеи по време на основаването им. Те са хора, които желаят да изследват потенциала на необузданото генно модифициране върху тях самите и околната им среда, като за целта са изоставили нормалното общество. Далечината беше идеалната планета, на която да се установят. Липсва местно правителство, което да налага ограниченията върху генното модифициране, важащи на повечето федеративни светове.

— Свързани ли са с Пазителите?

— Не знам. Изглежда не особено вероятно двете групировки да нямат връзки помежду си. Има няколко доклада относно Пазителите в архивите на Армстронг Сити, според които Пазителите използват изключително едри коне. Барсумианците са очевидният източник на екземпляри за развъждането на породата.

— Това е интересно. Добре, уведоми ме, ако намериш нещо в тези сгради.

Мелани и Дъдли вечеряха в хотелския ресторант. Кърито, което си избра, беше много по-люто от почти всичко, което беше яла досега, но успя да го преглътне. Забеляза усмихващия се в дъното на ресторанта келнер, докато тя издуваше бузи и отпиваше щедри количества студена минерална вода, за да отмие вкуса. Дъдли нямаше нейния късмет. Започна да се оплаква от проблеми със стомаха още преди да стигнат до апартамента си.

— Мисля, че си спомням, че обичах подправената храна — измърмори той след второто си завръщане от банята.

— Сигурно е заради аклиматизацията — каза Мелани. — Новото ти тяло още не е готово за къри.

Тя извади оскъдната си бяла рокля за коктейли от чантата си — не от собствената ѝ колекция, а приятен модел на Никалио, ушита точно по мерките ѝ. Освен това знаеше, че изглежда зашеметяващо с нея.

Ако не успееше да проследи Пазителите утре, щеше да ѝ се наложи да се добере до информация по старомодния начин. По време на посещенията ѝ в „Армстронг Кроникъл“ няколко от мъжете там се завъртяха около нея, за да ѝ споделят с каква радост ще я разведат из града вечерта.

Загледана в роклята и почти несъществуващата ѝ пола, Мелани въздъхна с малко горчивина. Щеше да изчука когото и да било, за да стигне до нужното ѝ име. Разбира се, че ще го направи. Но напоследък — всъщност след атаката на Първите — бе започнала да обмисля други начини да върши работата си, защото така работеха другите репортери. Опита се да преброи с колко души беше спала и не успя. Животът просто я бе понесъл по течението си след онова ужасно съдебно дело. Бе направила каквото може, за да запази контрола си върху него, но събитията, които задвижваха напредъка ѝ, бяха толкова сломяващи. Въпреки това беше интересно приключение, не можеше да го отрече. От време на време. Както и плашещо.

„Толкова много хора.“

Както бе казала на скъпия стар Хоше Фин преди толкова много еони, не се срамуваше от сексуалността си. Наистина не се срамуваше. Разкритието, свързано с Алесандра, ѝ причини най-много болка. Предателството. Алесандра просто бе продавала плътта ѝ в услуга на Звездния странник. Без да я интересува, без да ѝ пука за нея.

„Трябваше да кажа «да» на онзи продажен мазник Джейси, когато се опита да ме превърне в курва. Поне беше честен, когато ми каза какво трябва да правя в онези телесензорни драми.“

— Добре ли си? — попита Дъдли.

— Какво? Да.

Дъдли все още притискаше ръка към корема си. Протегна другата към лицето ѝ.

— Ти плачеш.

— Не, не плача.

Тя се отдръпна от ръката му и веднага избърса очите си.

— Помислих си... Ох.

Той отново се устреми към банята.

Мелани изсумтя след него и се просна на леглото. Градът навън беше почти замлъкнал; сигурно щеше да успее да се наспи добре. Дъдли определено нямаше да ѝ досажда тази вечер.

Шумният и неприятен звук от храносмилателните мъчения на Дъдли се чуваше ясно през вратата на банята. Мелани потърси в чантата си тапите за уши, които ѝ бяха дали на въглеродната гъска, сложи ги и се покри с юргана.

На следващата сутрин тя реши да действа като професионалист. Не бе преминала уроци и курсове, когато Алесандра я нае, но бе усвоила достатъчно от работата, за да познава основните стратегии за започване на разследване в непознат град.

— Искам пълен анализ на градските съдебни дела през последните две години — каза на подпрограмата на СИ. — Изготви ми списък на всички дела, които полицията е завела срещу Пазителите, дори срещу хората, заподозрени в членство. Можем да ги сравним с получателите на кодираните съобщения.

— Не мога да направя това. Официалните съдебни дела са архивирани в изолирана клетка памет.

— Това е абсурдно. Всички правителствени документи би трябвало да бъдат обществено достъпни. Записано е в конституцията на Федерацията или нещо такова.

— Да, член 54. Въпреки това Върховният съд на Армстронг Сити използва този метод от съображения за сигурност. Също като по-голямата част от електрониката, с която разполага офисът на губернатора, системите на съда са стари. Няма налични пари за подобрения, което ги прави уязвими за всеки, който премине през портала с модерен агресивен софтуер. Записите могат да бъдат лесно унищожени или подправени.

— По дяволите!

— Може да посетиш съда и да поискаш копия.

— Добре, добре. Ще го направя.

— „Армстронг Кроникъл“ разполага с много документирани процеси, до които имам достъп. Мога да ти предоставя списък с потенциални процеси, които да проучиш.

— Благодаря ти.

Дъдли изяви желание да дойде с нея.

— Не мисля, че си във форма за това — каза дипломатично тя. Въпреки тапите за уши бе чула как притичва до банята на няколко

пъти през нощта. На закуска, седнал срещу нея в пустата трапезария, успя да пребори само чаша слаб чай с мляко и препечена филийка. Изглеждаше, сякаш го бе сполетяла майката на всички махмурлуци.

— Добре съм — каза намусено той.

Мелани не беше в настроение да спори. Облече семпла гълъбовосива тениска и дънки, а косата си завърза на хлабава опашка с кафява кожена лента. Взеха такси заради Дъдли. Отпрати с ръка първите три, докато най-сетне не видя кола с разрешително от офиса на губернатора.

— Мисля, че някой ги следи — каза Олвен.

Стиг беше зает да инструктира членовете на екипа, останали в „Железарията на Халкин“. Над половината от хората му обикаляха града в опит да не изостават със задачите си. Той вдигна ръка към събралите се и попита:

— Кой?

— Не съм сигурна — отвърна Олвен. — Двамата прекараха два часа в сградата на Върховния съд. Трудно ми е да не бия на очи. Но някой друг също се спотайва тук и има същия проблем. Не присъства в нито едно от досиетата, с които разполагам.

— Откри ли какво прави тя там?

— Преглежда съдебни записи. Още не знам кои. Финли щеше да говори със съдебните служители, след като тя си тръгне.

— Добре, ще ви осигуря електронно покритие. Останете в режим на изчакване.

Той отиде до стаята на първия етаж, където бяха монтирани системите на екипа. Кийли Максоубъл и Ейдън Макпърлс бяха изцяло свързани към градската мрежа. Каза им да прегледат местността около съдебната сграда за употреба на кодирани съобщения.

— Права си — каза Стиг на Олвен пет минути по-късно. — Открихме поне три враждебни субекта в съда.

— Как искаш да действаме?

— Никак. Дръжте Боуз и Рескорай под око. Идвам веднага с подкрепления.

Мелани напредваше добре. Подпрограмата на СИ ѝ бе набелязала седем случая, за които „Кроникъл“ споменаваше, че е възможно да са свързани с Пазителите. Всички включваха нападения срещу Института, или срещу превозните им средства, или срещу служителите в Армстронг Сити. Полицията заловила няколко заподозрени. Тези, които изкарали пред съда, били просто местни хулигани, които до един забогатели съмнително — или с пари в брой, или с новозакупени стоки. Очевидно, някой им беше платил, за да тормозят Института. Но никой от тях не бе признал каквото и да било. Всички разполагали с добри адвокати.

Мелани се усмихна, когато прочете това за втори път. Трима известни адвокати от града сякаш представляваха всички обвинени, а хонорарите им не бяха никак ниски.

— Отчитам нарастваща активност на електроника в сградата и извън нея — каза ѝ подпрограмата на СИ. — Мисля, че си под наблюдение.

Мелани потри очи и изключи системата на бюрото, която показваше информацията по случаите. Машината изплю кристала памет, която бе получила от съдебния служител.

— Полицията? — попита тя.

— Не. Системите, които използват, са по-напреднали от тези, с които полицията на този свят разполага. Част от сигналния трафик е доста странна. Изглежда има две отделни групи, които действат самостоятелно.

— Две? — Мелани потърка голите си ръце, защото внезапно я бяха полазили тръпки. В малкия офис, който чиновникът ѝ бе позволил да използва, не беше студено. Лъчите на обедното слънце се сипеха щедро през двойно остъкления прозорец и връщаха климатика към безрадостния му живот, а навън топлият влажен въздух тегнеше над града като властен дух. Ако имаше две групи, които се интересуваха от нея, една от тях сигурно служеше на Звездния странник. Дали Алесандра бе разбрала за пътуването ѝ дотук? „Или пък съм станала твърде голяма параноичка?“

Дъдли се бе свил в едно кресло от другата страна на бюрото. Младостта и позата, която бе заел, му придаваха изключителна прилика с малък ученик. Очите му бяха затворени и пърхаха като насън, докато преглеждаше документите през имплантите си.

За миг бе изкушена да се измъкне оттук и да го остави сам. Очакваше той да се паникьоса, когато осъзнае, че я няма, и да направи голяма сцена. А и беше напълно неспособен да се грижи за себе си, ако агент на Звездния странник планираше да го отвлече.

Може би все пак не беше толкова умно да го взима със себе си.
— Хайде, Дъдли. — Тя разтърси рамото му. — Тръгваме си.

Мелани си сложи слънчевите очила веднага щом излязоха навън. Дъдли сякаш се сви под топлата светлина. Потеше се и трепереше, докато се отдалечаваха пеша от голямата съдебна сграда по улица „Чейни“.

Под кожата на Мелани се появиха сребърни линии, като същества от дълбокия океан, които се надигаха колебливо към повърхността. Започнаха да се разгръщат и да се множат по ръцете ѝ и нагоре по врата, обгръщайки скулите ѝ в изящен филигран. Някои от тях бе активирала сама; това бяха простите системи, които разбираше — сензори, които усилваха възприятията ѝ към околната среда. Подпрограмата на СИ използваше ресурсите на останалите.

Чейни Стрийт беше натоварена. Намираше се близо до центъра, на границата между частта с основните административни сгради и началото на търговската част. Трафикът по пътя беше постоянен, ауспусите на превозните средства изпускаха тъмни пушеци в свежия въздух на Далечината. Колоездачите, които се провираха между бавните коли и микробуси, носеха филтърни маски. Мелани си проби път по пренаселените тротоари, опитвайки се да не мисли как се отразяват газовете на дробовете ѝ.

— Трябва да не се издаваме — каза тя на СИ-подпрограмата. — Намери ми кола, която да ни закара в хотела.

Дълъг списък с коли се плъзна във виртуалното зрение на Мелани. Съдържаше всичко, което СИ-подпрограмата бе успяла да намери на Чейни Стрийт, в движение или на паркинг. Нито една от тях не беше на по-малко от десет години. Тъй като всички бяха внесени от Федерацията, до една разполагаха с шофьорски системи. Не че такива се използваха много в Армстронг Сити, на който му липсваше дори основна система за управление на движението.

— Два лендровъра „Крузър“, регистрирани към Института, току-що излязоха на улица „Чейни“ — каза СИ-подпрограмата. — Насочват се към теб.

Имплантите и ОВ-татусите на Мелани й показаха множество сигнали, които припламваха през етера на града. Тя видя как крузърите установяват връзка с няколко от хората на тротоара. Двама от тях бяха много близо, само на двадесет метра зад тях, и вървяха към нея. Тя извърна глава и видя двама мъже, облечени в тъмни туники, каквито носеха войниците на Института. Виртуалното й зрение наложи многоцветни пиксели върху образа. Двамата бяха отделени от останалите пешеходци на Чейни Стрийт с ореоли от мандаринени и алени координатни мрежи.

— Не се чувствам добре — каза Дъдли. Лицето му беше бяло и по него лъщеше пот.

На Мелани й се искаше да го удари. Не можеше да повярва, че прави това, не и сега. Не разбираше ли в каква каша са се забъркали?

— Трябва да побързаме, Дъдли, те идват.

— Кой?

Всички по-нататъшни въпроси бяха отложени от мощен спазъм, който започна в центъра на гърдния му кош. Той запуши устата си с ръка. Хората се вторачиха в него, докато бузите му се надуваха, и се отдръпваха, смръщени от погнуса.

Изострените сетива на Мелани й показаха, че СИ-подпрограмата се установява в шофьорските системи на няколко коли на Чейни Стрийт. Двамата войници на Института бяха стигнали пред съдебната сграда. Един от тях извади йонен пистолет.

— Ей, ти — извика той.

Дъдли започна да повръща. Хората се отдръпваха бързо, докато по плочките се разливаше воднисто повърнато. Вече нямаше никой между Мелани и войниците на Института.

— Стой на място! — извика първият войник. Той вдигна йонния си пистолет и го насочи към тях. Мелани примигна, заслепена от мощния зелен лазерен мерник на оръжието.

Чу се писък на клаксон. Хората се извърнаха любопитно и започнаха да викат панически. Последва внезапно оживление, когато закрит стар форд „Маури“ обърна рязко през улицата и се насочи право към войниците. Зеленият лазер изчезна и се насочи към форда.

Мелани мерна шофьора, жена на средна възраст, която отчаяно се бореше с кормилото. Лицето ѝ бе замръзнало в ужасена и объркана физиономия, а колата все така отказваше да се подчини. Залп от клаксони, идващ от околните коли на пътя, удави всички останали шумове. Войниците се опитаха да се изплъзнат, но колата последва движенията им. Предните ѝ колела удариха ръба на тротоара и цялото шаси подскочи на половин метър във въздуха, когато автомобилът се гмурна над тротоара. Войникът с пистолета произведе отчаян изстрел, преди фордът да го удари над бедрата с предната броня. Мелани потрепна, когато тялото му се огъна около колата и ръцете и горната част на торса се размазаха върху капака. Колата се разби в каменната стена на съдебната сграда. Обезопасителната рамка се огъна, поемайки удара. Гъбести възглавници от модифицирана пластмаса изскочиха от седалките и се увиха около шофьора. Извън колата нямаше подобни мерки за безопасност. Ударът разкъса войника на две, сякаш във вътрешностите му бе избухнал експлозив. За секунда шокираните писъци на всички наблюдатели се извисиха над какофонията от клаксони.

Втора кола се удари в бордюра с шумно хрущене, забърсвайки другия войник, който се взираше застинал в ужасната смърт на колежата си. Беше смачкан в стената на съда на по-малко от пет метра от първото попадение.

Това развали магията и хората панически побягнаха от ужасяващата сцена. Коли и велосипедисти свиха, за да избегнат потока от хора.

— Размърдай се! — извика Мелани на Дъдли. Издърпа го след себе си, като почти го вдигна от слабата прегръдка на гравитацията. Някъде по-надолу по Чейни Стрийт се бе случила друга тежка катастрофа. Според потопа от данни, който се изсипваше през изострените от имплантите ѝ сетива, СИ-подпрограмата бе превзела микробус за доставки и го бе използвала като таран срещу един от крузьрите на Института. Последвалото объркване бе блокирало напълно тази половина от Чейни Стрийт.

Малък четириместен „Ейбълс Каупър“ спря до Мелани. Вратите му се отвориха и тя набута Дъдли вътре.

— Хайде — извика тя.

Колата потегли през останките от трафика. Всичко на пътя отстъпваше пред нея и ѝ позволяваше да ускори равномерно надалеч от хаоса. Мелани се извърна да види какво става назад. Хората вече бяха започнали да бягат. Неколцина по-решителни се бяха събрали около колите, убили войниците, и се опитваха да освободят хората в тях.

Тя потъна в мястото си, поемайки разтреперано дъх. Виртуалното ѝ зрение показваше възбудените импулси кодирана комуникация, които се преплитаха през градската мрежа.

— Можеш ли да проследиш хората от втората група, която ни наблюдава? — попита тя СИ-подпрограмата.

— Да.

Веригата на информационния трафик се появи във виртуалното ѝ зрение. Тюркоазени глобуси бяха свързани от подскачащи синусоиди в неоново оранжево. Десет души споделяха един и същ канал. Трима от тях се бяха насочили към Чейни Стрийт в някакво превозно средство. Останалите се придвижваха пеша близо до съдебната сграда.

— Някаква идея кой командва? — попита тя.

— Един от хората в колата праща повече съобщения от останалите, което подсказва, че е той. Не разполагам обаче с възможностите да разбия шифъра им, така че не мога да гарантирам правотата на анализа.

— Няма значение. Ако от другата група са хора на Института, тези трябва да са Пазители. Намери код за достъп към интерфейса на водача им.

Във виртуалното ѝ зрение се появи личен адрес от градската мрежа. Останалите образи избледняваха от дисплея. Когато вдигна ръка, мрежата от сребърни ОВ-татуси избледня по кожата ѝ.

— Добре ли си? — попита тя Дъдли.

Той се бе свил в пътническата седалка и трепереше силно.

— Мислиш ли, че имат клетки памет? — попита той тихо.

— Да, предполагам, че възможността за съживяване е част от договорите им с Института.

— Искам вкъщи.

— Това не е лоша идея, Дъдли. Ще направим и това. — Червеевата дупка се отваряше отново след два часа. Тя подозираше, че хотелът им е под наблюдение. Ако напуснеха веднага, може би щяха да

успеят да изпреварят Института. — Виж дали можеш да ни регистрираш за следващия полет обратно към Буунгейт — каза тя на СИ-подпрограмата. — Отмени обратния курс към хотела и ни закарай към ЗП. Но не на самия площад, не още.

Мелани отдели още минута, за да възвърне самообладанието си. Да предизвикат тези катастрофи не беше правилен ход. Ако СИ не се бе намесил обаче, тя и Дъдли щяха да са на задната седалка на крузъра и щяха да пътуват към едно много неприятно и кратко бъдеще.

Тя нареди на е-конома си да набере кода на Пазителя.

Стиг спря колата на края на Кайри Стрийт точно преди тя да се влее в ЗП. „При Франико“, италианският ресторант, беше на двадесет метра пред него.

— Наистина ли искаш да го направиш? — попита Мърдо Макпърлс.

— Не е като изненадата да е на наша страна — каза Стиг. Опита се да не звучи кисел, но Мърдо също беше в колата, когато прие обаждането на Мелани.

— Ще се навъртам наоколо — каза Мърдо. — Извикай, ако ти трябва.

— Разбира се.

Стиг погледна малко разтревожено към движението на улицата. „Кайри“ изглеждаше напълно нормално. Но както каза Олвен, Чейни Стрийт също бе изглеждала напълно нормално, преди колите да подивеят.

Стиг изправи рамене и влезе в „При Франико“. Мелани не бе избрала заведението заради обзавеждането или менюто. Сиви извити стени и портали от мъртъв сух корал разделяха ресторанта на ниски отделения, проектирани като част от плана на някакъв кошер. Храната, която се предлагаше, беше паста и пица, а специалитетът на заведението беше прясна риба от Северно море.

На Стиг му отне секунда да открие Мелани. Двамата с Дъдли седяха на маса близо до вратата, наполовина скрити от един от ронещите се портали, който й откриваше добра гледка към всеки новодошъл и в същото време я скриваше донякъде. Той се приближи и седна. Дъдли му се намръщи. Възкресеният в младежко тяло астроном

отпиваше от чаша вода. Мелани си бе поръчала бира и чиния с чеснови хлебчета.

— Благодаря, че дойде — каза тя.

— Обаждането ти ме изненада — каза Стик.

— Трябва да говоря с Пазителите.

— Добре.

Тя се усмихна и захапа парче хляб. Разтопеното масло покапа по брадичката ѝ.

— Благодаря, че не го отричаш.

Стик за малко да възрази, но това щеше да бъде грубо от негова страна.

— Как ме откри? Още по-важното е как намери адресния ми код?

— Разполагам с добра наблюдателна програма. Много добра.

— Аха. Значи ти си я освободила в градската мрежа.

Мелани спря да дъвче и го погледна изненадано.

— Знаели сте, че е там? — каза тя и избърса брадичката си с хартиена салфетка.

— Знаехме, че има нещо, макар и да е почти неуловимо.

— Добре, съжалявам. Не е враждебно настроена.

— Съмнявам се, че от Института ще се съгласят с теб.

— Войниците им извадиха оръжия. Щяха да ни отведат за разпит. Вероятно щяха ни превърнат в агенти на Звездния странник.

Стик запази мълчание за миг, обмисляйки казаното.

— Много е вероятно. Имаш ли нещо против да ми кажеш какво знаеш по този въпрос? Ако трябва да съм искрен, никога не съм срещал друг човек, освен Пазителите, който вярва в Звездния странник.

— Открих, че бившият ми шеф е агент. Алесандра Барон. Тя саботира разследване, което... — Мелани замръзна и се обърна рязко. Стик зърна как плътни, изящни шарки от сребърни линии проблеснаха по скулите и около очите ѝ. — Какво, по дяволите, си ти? — изумено възкликна Мелани.

Той погледна над рамото си и видя как д-р Фрильнд се плъзга към тях от дъното на ресторанта. Блед пурпурен ореол бе заменил обичайните сенки в качулката му. Ореолът угасна. Когато Стик върна поглед върху Мелани, преплетените ѝ ОВ-татуси бяха изчезнали.

— Какво ще кажеш да обявим достоен и за двете страни пат? — попита д-р Фрилънд с мекия си отекващ глас.

— Съгласна — каза предпазливо Мелани.

— Радвам се. А що се отнася до първия ти въпрос...

— Ти си барсумианец.

— Правилно. Казвам се д-р Джъстин Фрилънд. Радвам се да се запознаем, Мелани Рескорай.

Мелани посочи с пръст Стиг, а после високата, облечена в роба фигура.

— Двамата заедно ли работите?

— В някои случаи — каза д-р Фрилънд. — Това е един от тях.

— Добре. — Мелани отпи от бирата си, без да отделя поглед от барсумианеца.

— Така — каза Стиг. — Нямаме желание да стреляме един по друг и сме съгласни, че Звездния странник е общ враг. За какво искаше да говориш с Пазителите, Мелани?

Тя го погледна малко объркано.

— Дойдох, за да попитам какво трябва да правя.

— Искаш съвета ни? — На Стиг му беше трудно да повярва, че момиче с такъв кураж има нужда от нечия помощ. Тя беше умна, устремена и находчива. Очевидно умееше да се грижи за себе си. Той самият никога не беше виждал толкова усложнено невронно препрофилиране. С кого работеше тогава?

— Както каза, никой във Федерацията не вярва в Звездния странник. Трябва да зная какво правите, за да го победите. Искам да знам дали мога да помогна. Разполагам с някои силни съюзници.

— А, добре, само секунда и ще донеса копия на плановете ни, както и имената и адресите на всички във Федерацията, които работят за нас.

— Стига си дрънкарл глупости. И двамата знаем какво ще стане. Ще ми дадеш адрес за еднократно ползване в унисферата, аз ще се върна във Федерацията и ще установя контакт. Така ще можем да преговаряме, да намерим общ език и да си помогнем един на друг.

— Говориш за себе си — каза Стиг. — Ами партньорът ти?

Дъдли едва надигна поглед от чашата с вода. Изглеждаше толкова измъчен, че сякаш изобщо не го интересуваше.

— Какво за Дъдли? — попита Мелани.

— Той започна цялата работа.

— Ти, глупав, невеж, малки човеко — сопна му се ядно Дъдли.
— Нямах ли никакво чувство за перспектива? Не е един човекът, започнал това, и няма да е един, който ще го завърши. Най-малко аз съм този човек.

На Стик му се стори, че успя достатъчно добре да сдържи гнева си.

— Ако не беше ти, „Втори шанс“ нямаше да полети. Ако не беше ти, милиони хора щяха още да са живи.

— Аз умрях там, лайно такова! — каза Дъдли. — Те ме заловиха и ме взеха за заложник и те... те...

Мелани го прегърна през раменете.

— Всичко е наред — каза тя успокоително. — Наред е, Дъдли. Хайде, отпусни се.

Тя заразтрива гърба му.

— Дъдли е бил играчка в ръцете на Звездния странник — каза тя на Стик. — Ако не ми вярваш, попитай Брадли Йохансон. Той е говорил с бившата жена на Дъдли. Знае всичко за измамата с астрономическото наблюдение.

Стик не знаеше какво да прави. Най-простият ход щеше да й даде еднократен адрес в унисферата, както бе предложила. Да превърне това в проблем на Йохансон и Елвин. Но точно в този момент, седнал на масата срещу очевидно нестабилния Дъдли Боуз, Стик се почувства така, сякаш го манипулираха да направи точно това. Инстинктът му подсказваше, че жена като Мелани не може да е измамник. Разумът му предполагаше, че е десет пъти по-смъртоносна от всеки ветеран на клановете, но въпреки това изглеждаше толкова искрена, толкова неприкрита.

— Може ли да попитам какво ще направиш, ако не получиш помощ от Пазителите? — попита д-р Фрилънд.

— Ще продължа по най-добрия начин, на който съм способна — каза Мелани. — Ще събера колкото мога повече доказателства срещу Барон, ще ги използвам, за да я разоблича пред властите и с надеждата да проникна в мрежата, с която е свързана, каквото и да представлява тя.

— Освен нея ще има още само двама. Това е класически модел за шпионски клетки, а предвид днешните кодирани комуникации тя може

дори да не познава останалите.

— Ще намеря останалите — каза мрачно Мелани. — Без значение колко е убедена в сигурността на комуникациите си, мога да ги преодоляя.

— Разбира се, каза, че имаш съюзници. Станахме свидетели на частица от способностите ти днес, нали? Сигурна ли си, че можеш да се довериш на съюзника си, Мелани?

— Ако не бях, днес щях да съм мъртва.

— Да. Предполагам, че нещо подобно дава сериозни причини да вярваш на някого. Искам само да те посъветвам да продължиш да се съмняваш. Ти си репортер, нали? Добър репортер, въпреки обстоятелствата и невидимата помощ, която си получила.

— Няма значение колко помощ си получил — каза тя. — На първо място трябва да имаш талант.

Д-р Фрилънд се засмя.

— Да не споменаваме самоувереност. Разбираш ли, Мелани, казвам ти само да не забравяш репортерския си инстинкт. Не преставай да поставяш под въпрос основните мотиви на съюзника си. Все пак той не е човек. Дори не е от плът и кръв. В края на краищата, еволюционната му съдба няма как да съвпада с нашата.

— Аз... Да. Добре — каза Мелани.

— Предателите винаги са по-близо, отколкото очакваш. Попитай Цезар.

— Кого?

Стиг се намръщи. „Шегува се. Нали?“

— Древен политик — каза уморено Дъдли. — Император, който бил предаден от най-близките си. За благо, разбира се.

— Винаги е за благо — каза Фрилънд. Гласът му звучеше толкова младежки, като на момче, чиято мъка е достатъчно силна, за да бъде истинска скръб.

— Няма да направя тази грешка — каза Мелани. Тя умишлено извърна поглед от барсумианеца и отново отпи от бирата си.

Стиг нареди на е-конома си да подготви документ с един от адресите му за контакт в унисферата.

— Ето адресът — каза той на Мелани, след като документът се прехвърли в папката ѝ с изчакващи съобщения. — Надявам се да си честна.

— Знам — каза тя. — Ако не, ще ме издириш и така нататък.

— Теб. Клетката ти памет. Обезопасения ти инфотрезор.

— Добър опит. Ако не победим Звездния странник, никой от нас няма да е тук, за да си ги мерим. Ако бях агент на Звездния странник, ти и всички в „Железарията на Халкин“ щяхте вече да сте мъртви.

Стиг изпита желание да я скастри заради небрежността, с която спомена тайната база на операциите им. Вместо това изпита известна доза възхищение. „Наистина си я бива. Но защо Дъдли?“

Тя му се усмихна предизвикателно, наясно, че е спечелила рунда.

— Червеевата дупка ще се отвори след седемдесет минути. По-добре да тръгваме. С Дъдли имаме резервации под други имена за следващата въглеродна гъска. Това би трябвало да свърши работа.

— Ще наблюдаваме — каза ѝ Стиг. — В случай че Институтът създаде неприятности.

— Сигурна съм, че ще го направите. Довиждане и благодаря.

— Леко пътуване.

В сравнение с повечето модерни сватбени церемонии между членове на Междузвездните династии тази беше кратка и старомодна. Уилсън и Ана избраха класическите клетви за любов, чест и вяност. Модата беше булката и младоженецът сами да напишат клетвите си или пък, ако на тях им липсва поетически талант, някой друг да съчини от тяхно име запомнящи се редове. Най-новата тактика да засенчиш останалите беше клетвите да бъдат написани като песни, за да могат щастливите младоженци да ги изпеят един на друг пред олтара. Булките, които правеха публични сватби, обикновено претърпяваха малко клетъчно препрофилиране на гласните струни, за да си осигурят идеална хармония.

— Забрави за това — каза Ана, когато въодушевеният сватбен организатор го спомена като възможност.

Беше добро решение, предвид присъстващите на церемонията в параклиса за всякакви вероизповедания в Бабуян Атол. Разбира се, председателят Гал беше поканена — от страна на младоженеца — и се прежали да седне на пейката пред президент Илейн Дой и делегацията на Сената, водена от Криспин Голдрайх. Уилсън трябваше да направи някои тежки избори кого да покани от голямата си фамилия. Пропусна

бившите си съпруги, въпреки че беше в добри отношения с почти всички. Действа принципно и покани по едно дете от всеки предишен брак, така че на церемонията имаше представителен брой от преките му наследници. След това, разбира се, трябваше да покани доста хора от „Фарндейл“ — политически задължения. От учтивост трябваше да покани и Найджъл Шелдън, който се съгласи да дойде от свое име и от името на четири жени от харема си. Уилсън изпрати покана и на Ози, но той не си направи труда да отговори.

Предвид вечно нарастващия брой гости, на двойката беше предложено да използват катедрала, за да съберат всички допълнителни гости, които наистина искаха да присъстват. Уилсън категорично бе отказал и му се прииска никога да не беше слушал Патриша Кантил и идеята ѝ как сватбата щяла да пропагандира спокойствие и комфорт. Цяла една трета от пейките в параклиса бяха запазени за медийни кореспонденти. Репортери от средно ниво с договори за постоянно отразяване на работата на флота на Висшия ангел бяха открили, че „фирмените“ им покани са присвоени от водещи звезди и главни изпълнителни директори.

Уилсън седеше на предната пейка и пляскаше едната си ръка в другата, докато органистът свиреше някакъв страховит химн от двадесети век. Идеално ушитата му празнична униформа от безупречно черен плат задържаше притеснителни количества топлина. А той продължаваше да чака.

— Сигурно няма да се появи — каза весело капитан Оскар Монро достатъчно високо, за да го чуят хората на близките няколко пейки. — Аз не бих. Твърде много стрес. Трябваше да направите частна церемония, както искахте в началото.

— Благодаря ти — изсъска Уилсън на кума си.

— Просто си върша работата, подготвям те за най-лошото. — Той се позавъртя на мястото си. — Да.

— Тук ли е тя?

— Не. От пресата започват да се усмихват, задето не пристига. Все едно сме на конференция по стоматология за саблезъби тигри.

Уилсън почувства силно желание да се захили.

— Млъквай, идиот такъв.

С театрален жест органистът засвири сватбения марш. Уилсън и Оскар станаха, без да се споглеждат, да не би да се разсмеят на глас.

Ана тръгна по пътеката, водена от Рафаел Колумбия. Сто професионални ретинални импланта проследиха всяко нейно движение. Хиляди модни експерти, които гостуваха в различни предавания, заоплакваха факта, че булката носи униформата си. Унисферната публика от девет и половина милиарда души ги игнорира напълно.

Флотският персонал изпълваше градината на параклиса. Някои от тях бяха извън работното си време, а други просто си бяха взели почивка. Всички се обърнаха, за да аплодират адмирала, когато двамата с Ана излязоха под ръка от параклиса, споделяйки усмивка на неразривно свързана двойка. И двамата сияеха заради спонтанната демонстрация на подкрепа. Докато вървяха към шатрата, опъната до параклиса, махаха на събралите се. Останалата част от гостите се пръснаха по тревата, загледани към избледняващия полумесец на Икаланийз отвъд кристалния купол. Едри ивици светлина се виждаха на няколкостотин километра от огромния извънземен звезден кораб. Това бяха новите платформи, оформени като кръг пред звездите. За политиците бе изненадващо успокоително да видят вещественния плод на работата си с комитетите, на сделките и бюджетните договорки. Много от тях гледаха към простата подредба на светлини и ги сравняваха с образите на хиляди кораби, които се снижаваха над Изгубените²³. В подобни обстоятелства беше трудно да постигнеш пълно спокойствие.

Никой не позволи на това да помрачи празненството. Дори репортерите знаменитости се държаха прилично, доколкото можеше да се очаква от тях. Почти всички се опитаха да се доближат до Найджъл Шелдън в различни моменти по време на приема. Той рядко можеше да бъде видян на публично място и ненадейният шанс за ексклузивно интервю беше твърде изкушаващ. Вицепрезидент Биклу многозначително отбягваше Оскар, който вдигаше чашата си всеки път, когато уловеше погледа на политика. Десетгодишната Емили Кайм, една от шаферките на Ана, успя да пресуши две чаши бяло вино, преди родителите ѝ да я разобличат. Алесандра Барон и Микеланджело като че ли като някакви вълшебни същества се превърнаха в два

магнитни полюса, които се отблъскваха по време на целия прием, за да не се окажат на по-малко от десет метра един от друг.

Уилсън и Ана си тръгнаха рано за луксозния си хотел в Ню Глазгоу. Официално разполагаха с двадесет и четири часа, през които да се насладят на медения си месец. Медиите бяха дискретно уведомени, че всъщност те ще са на работа още на следващата сутрин. Всички се отнасяха изключително сериозно към отговора, който флотът готвеше по отношение на Изгубените²³. Младоженците също бяха отложили евентуалните си деца за дните, когато ситуацията с Първите бъде разрешена. В това си решение не се различаваха от която и да е двойка във Федерацията. Компаниите, предлагащи под наем изкуствени матки, и клиниките за зародишни модификации прекратяваха съществуването си на всеки свят, тъй като хората спираха да създават деца. Това беше явление, което хората от федералния трезор следяха с известно притеснение, наред с всички останали икономически сривове.

Беше почти полунощ, когато Оскар напусна празненството и взе частна совалка до кулата с вдлъбнати стени, известна като Пентагон-II. Дори по това време повечето отдели оперираха с пълен персонал. Флотът работеше без прекъсване, за да завърши проектите на новите кораби и да ги пусне в производство. На Оскар му предстоеше да изведе „Защитник“ на едномесечен патрул след няколко дни. Очакваше, когато се завърне, корабът вече да е морално остарял. Техниците на ТСП вече бяха предали прототипа на хипердвигателите от клас 6, чиято теоретична скорост беше четири светлинни години в час. Пробният полет беше насрочен за след две седмици. Напредваха толкова бързо, че клас 5 се бе оказал ненужен, преди дори да излезе от проектантската система.

Асансьорът го качи на двадесет и деветия етаж. Тук горе, на етажа на изпълнителните офицери, имаше по-малко хора. Никой не го подмина, докато вървеше по краткия коридор до офиса си. Заклучи вратата и седна зад бюрото си, в стаята осветлението бе съвсем слабо. Дълго време не прави нищо. Не за първи път идваше тук с намерението да направи това. Но всеки път... не, не страхът, а гневът го караше да се откаже. Гняв, предизвикан от появата на Адам и от

молбата му. Гняв, подхранван от решимост да не се поддаде, да не бъде воден за нос. Не като преди, когато беше в първия си живот, когато двамата бяха видиотени и луди, втурнали се след кауза, с която ги бе заразил някой друг.

Понякога, докато прекарваше времето си тук, Оскар почти набираще Рафаел Колумбия. Просто за да се приключи. Щеше да му струва ужасно много време, прекарано в състояние на хибернация, но пък когато — или ако — бъдеше съживен, сигурно щеше да се събуди в едно по-добро общество. Това винаги го караше да се смее горчиво. „Типично измъкване ала Монро. Остави някой друг да се оправя с лайната, докато чакаш по-добри времена.“

Бе минал през това търсене на душата си толкова много пъти по време на годините непосредствено след случилото се на гара Абадан. Бе изминало десетилетие, преди болката да утихне. Все пак това беше грешка. Не инцидент. Никога не си бе позволил този лесен изход. Но не беше нарочно, не и смъртите. Не бяха търсили това. Ето защо построи живота си наново, превърна се в друг човек. Използва изненадващо добре изработеното прикритие, което партията предоставяше, намери си работа, приятели, допринесе истински. В работата си за изследователския отдел на ТСП бе отворил дузини нови светове, където хората можеха да започнат на чисто и да оставят зад себе си безчестието, алчността, корумпираните политици и династиите, които съставляваха по-голямата част от Федерацията. Някои от тези светове посети отново и ги завари спокойни и приятни, изпълнени с надежда и очаквания. Бе дал шанс на хората. А това беше истински важното, така успя отново да заживее в мир със себе си. Беше си избор на хората какво ще направят по-насетне. Един-единствен човек не можеше да им даде повече. Освен ако не си арогантно малко говно като Адам Елвин, който със сигурност беше най-добре самозалъгващото се копеле, някога крачило по планетите на Федерацията.

Само че въпреки всичките си грехове и глупостта си, Адам не лъжеше. Той наистина мислеше, че нещо странно се е случило на „Втори шанс“.

„А и дяволите да го вземат, но истината е, че все още не разбирам как загубихме Боуз и Фербеке на Наблюдателната кула.“

Оскар извади високонаситения кристал памет от джоба си, след това извади още един. Накрая нареди на бюрото си осем от тях. Постави първия в системата на бюрото.

— Достъп до дневниците на „Втори шанс“ — каза на е-конома си. — Изолирай периода между падането на бариерата и прибирането ни в хиперпространството. Искам списък с класовете документи.

Информацията бавно започна да се зарежда във виртуалното му зрение. Корабът разполагаше с инженерен дневник, дневник на мостика, визуален и информационен дневник, дневник на околната среда, на външните сензори, на системите за хранване, на комуникациите, помощните съдове, личните космически костюми, записи за хранителната консумация, медицинска информация, такава за нивата на гориво, работата на плазмените ракети, хипердвигателите, дневници на навигацията, на сателитните полети, общи записи от палубния отсек в животоподдържащото колело; списъкът продължаваше през помощните системи и структурния анализ. Оскар не бе осъзнавал колко голяма част от живота му на кораба е наблюдавана и записана, с колко малко уединеност бяха разполагали всъщност. Използва виртуалните си ръце, за да маркира категориите, които смяташе, че може да се окажат подходящи, чак до края, където се намираха записите за отходните материали, и нареди на е-конома си да ги копира. Свалянето на информацията отне много време.

4

Сто и двадесет години.

Беше удивително как бяха изминали, без да ги усети. Изненада се, че няма нито един спомен за дългите години, че изобщо не чувства изминалото време. Не помнеше дори да е сънувал, но мислите му бяха мудни, докато преминаваше от състояние на дълбок сън в пълно съзнание. Все още не бе отворил очи. Засега беше щастлив да съществува просто като няколко крехки нишки мисъл сред безкрайния мрак.

Спомени: усещаше ги, разбъркани цветове и аромати, не повеществени от призраци. Докато се вихреха, сливаха и усилваха около него, те му позволяваха да надзърне в странни светове, места, където някога бяха съществували светлина и звук. Място в пространството и времето, което някога, в по-ранните си животи, бе заемал.

Вече знаеше защо е отсъствал. Не изпитваше вина заради това познание. Вместо това намери топло удовлетворение. Все още беше жив, съзнанието му беше непокътнато — както и тялото му; поне така предполагаше, макар че за това трябваше да почака известно време. Когато беше готов. Несъмнено това щеше да е една интересна вселена — светът, в който щеше да излезе. Дори Федерацията, въпреки огромната си обществена инерция, трябва да беше напреднала в много отношения. Днешните технологии трябва да бяха страховити. Размерите на Федерацията — внушителни; вече трябваше да тече експанзията в космоса от етап четири, ако не и пет. С всичко това идваха фантастични възможности. Можеше да започне отново. Малко по-разсъдливо този път, разбира се, но нямаше какво да го спре да си върне всичко, което беше негово, преди да се изплъзне толкова ненадейно от ръцете му.

Вниманието му беше привлечено от сивота, която се бореше с подлудяващо хлъзгавите спомени. Сивота, която идваше от светлината, падаща върху клепачите му. Беше оцветена с мъничко червено. Кръв. Сърцето му биеше с бавен, спокоен ритъм. Промъкна се звук, меко

дишане. Човешко дишане. Неговото собствено. Той дишаше. Тялото му беше живо и ненаранено. След като осъзна това, цялата му кожа настръхна. Въздухът, който се носеше покрай тялото му, беше хладен и леко влажен. Усети, че някой минава наблизко.

За миг почувства тревога. Притеснение, че спокойствието ще свърши в мига, в който отвори очи. Че тази вселена ще е някак си сбъркана.

„Не ставай смешен.“

Мортън отвори очи.

Около него се движеха размити форми, петна от светлина и мрак, които се разместваха като облаци в есенното небе. Контурите им се проявиха, след като прогони с мигане сълзите в очите си. Намираше се на някакво легло в малка безлична стая, а вляво имаше подвижна масичка с медицински принадлежности. Двама мъже стояха до леглото и го гледаха от високо. И двамата бяха облечени в сиво-зелени медицински престилки. Дрехите им бяха сходни с тези, които носеха служителите от съдебната дирекция по време на приспиването му.

Мортън се опита да проговори. Щеше да каже „Е, поне все още сте в човешка форма“, но от гърлото му излезе само немощен бълбукащ звук.

— Спокойно — каза един от мъжете. — Аз съм доктор Фъроу. Всичко с теб е наред. Важно е да го знаеш. Всичко е наред. Просто излизаш от фазата на замразяване. Разбираш ли ме?

Мортън кимна. Всъщност успя само леко да наклони глава върху твърдата възглавница. Можеше да се справи поне с това. Спомни си, че усещането е същото като в края на подмладителната терапия, просто лежиш крайно отслабнал. Поне този път тялото му работеше. Макар и бавно. Той преглътна.

— Разкажете ми как е — едва успя да прошепне.

— Кое как е? — попита д-р Фъроу.

— Там навън. Много неща ли са се променили?

— О, Мортън, имаше промяна в присъдата ти. Не се тревожи. Може би е за добро. Трябва да вземеш решение. Изведохме те от замразяването по-рано.

— Колко по-рано? — Напрегна се, за да се изправи на лакти. Усилието беше ужасно, но успя да вдигне главата си на няколко сантиметра над възглавницата. Вратата на стаята беше отворена. Вътре

влезе Хауърд Мадок. Адвокатът по защитата не изглеждаше променен в сравнение с последния ден от процеса на Мортън.

— Здравей, Мортън, как се чувстваш?

— Колко по-рано? — изръмжа настоятелно Мортън.

— По-малко от три години — каза д-р Фъроу.

— Сто и седемнадесет години? — каза Мортън. — Какво, за добро поведение ли? Да не би да съм образцов случай на замразяване?

— Не, не, прекара в хибернация само две години и половина.

Мортън не можеше да събере достатъчно енергия, за да изкрещи на доктора. Отпусна се обратно в леглото и погледна умолително Хауърд Мадок.

— Какво става?

Д-р Фъроу кимна дискретно на Хауърд Мадок и се оттегли.

— Спомняш ли си, че преди процеса ти „Втори шанс“ отлетя за двойката Дайсън? — попита Мадок.

— Да, разбира се.

— Ами, корабът се върна. Само че откриха нещо там. Извънземен вид. Те са враждебни, Мортън. Изключително враждебни.

— Какво се случи?

Мортън слушаше, без да се намесва, докато адвокатът му разказваше за падането на бариерата, за втория полет до Дайсън Алфа, извършен от „Конуей“ и братята му, за опустошителното нападение на Първите над Изгубените²³.

— Започваме ответен удар — каза Хауърд Мадок. — Флотът събира армия. Ще свържат неврологично хора с оръжия и ще ги спуснат на Изгубените²³. Целта е да бъде проведена партизанска война, да бъдат саботирани всички действия на Първите, да бъдат забавени, докато подготвяме по-мощна атака.

Мортън се взираше в празния таван, а на лицето му се разливаше усмивка.

— Нека да позная каква е сделката. Ако се запиша доброволец, ако се сражавам за Федерацията, ще намалят присъдата ми. Прав ли съм?

— Да.

— О, прекрасно. — Той се засмя. — Колко години ще махнат?

— Всички.

— По дяволите, трябва да смятат мисията за самоубийствена.

Хауърд Мадок сви колебливо рамене.

— В договора е заложено съживяването ти, в случай че не се завърнеш от мисията си.

— Каква полза от това, ако загубим?

— Това е твое решение, Мортън. Помисли си. Ако искаш, може да се върнеш към хибернация.

— Няма начин. — За подобно нещо не му трябваше време за размисъл. — Защо избраха мен?

— Пасваш на профила, от който се нуждаят — каза, без да увърта, Хауърд Мадок. — Ти си убиец.

Повечето бегълци бяха слезли от влака много преди той да спре в Дарклеик Сити. Мелани никога не бе изпитвала такава радост да види гарата на родния си град и може би леко надменната ѝ архитектура в стил Паладио. Буунгейт бе оправдал всичките ѝ очаквания за адски кошмар. Дори с гарантираните им билети и самоотвержената помощ на Найъл Суолт, се беше оказало трудно да си пробият път до някой от влаковете. Изтощената и оредяла полиция на гарата в Буунгейт беше подсилена от нов отряд от отдела за гражданска сигурност на ТСП. Подкрепленията бяха дошли от Уесекс, докато по новините на планетата се обсъждаха слухове за вечерен час в града, както и ограничения върху достъпа до магистралите, които водеха към него.

Когато Мелани слезе на перона, на Дъбов лес беше вечер. Още малко и щеше да се обърне, за да провери дали багажът ѝ я следва на колелцата си. Той обаче все още си беше в апартамента ѝ в „Лангфорд Тауърс“, изоставен при бягството ѝ към безопасността, както и още много други неща. Посърналото лице на Найъл, цялото в пъпки и маслинозелени ОВ-татуси, втренчено с любов в нея през прозореца на влака, нямаше да я напусне още доста време, беше сигурна в това. „Но пък постигнах това, което исках.“

Хванаха си такси от гарата до хотел от веригата „Отуейс“ във външния квартал Вевски, където беше запазила стая през унисферата веднага щом преминаха през портала на Междинна станция. „Отуейс“ държаша средни цени, качеството беше стандартно и не се отличаваше по никакъв начин, което я устройваше напълно, докато не откриеше място за по-постоянно пребиваване. Все още не ѝ се искаше да се

върща в апартамента си. Алесандра сигурно бе пратила някой да го наблюдава.

Дъдли си легна веднага щом се нанесоха. Стомахът му се бе възстановил, но той не бе спал изобщо по време на полета с въглеродната гъска обратно до Шакълтън. Гигантската летяща лодка беше натъпкана със стотици пътници, които бяха въодушевени и облекчени, че са избягали от Далечината. Говореха постоянно. Това не я подразни. Наклони седалката си назад, сложи си тапи за уши и спа непробудно седем часа.

Сега се бе навела над прозореца и гледаше към ярката решетка на Дарклейк Сити. Беше толкова по-светла от улиците на Армстронг Сити. Светлините на стаята бяха изключени, за да може Дъдли да похърква сладко в леглото. Изправена пред гледката на познатия град навън, последната седмица ѝ се стори по-скоро като телесензорна драма, към която се бе включила, отколкото като нещо реално. Единственото истинско нещо, което ѝ бе останало, бе нетърпението да се свърже с Пазителите.

Тя се оттегли от прозореца и седна на тясното канапе в стаята. Виртуалната ѝ ръка се протегна и докосна иконата на СИ.

— Здравей, Мелани. Радваме се да видим, че си се завърнала невредима. Подпрограмата ни изпрати кодирано съобщение с резюме на престоя ти в Армстронг Сити.

— Беше ми изключително полезна, благодаря. Мисля, че Звездния странник вече никак не е доволен от съществуването ми.

— Изобщо. Трябва да внимаваш.

— Можеш ли да наглеждаш събитията около мен и да ме предупредиш, ако някой от агентите му ме приближи?

— Ще направим това, Мелани.

— Сега ще се обадя на Пазителите. Разполагам с еднократен адрес. Можеш ли да разбереш кой отговаря и откъде?

— Не, Мелани.

— Трябва да е по възможностите ти. Подпрограмата ти можеше да открие всичко в Армстронг Сити.

— Не е въпрос за способности, Мелани. Трябва да имаш предвид до каква степен сме въввлечени в това.

Обезпокоително бързо си припомни целия разговор с д-р Фрилънд.

— До каква точно степен си въввлечен?

— До възможно най-дискретната.

— На наша страна ли си, или не?

— Страните са нещо, присъщо на физическите същества, Мелани. Ние не сме физически обект.

— Планетата, на която сте построили системите си, е съвсем физическа и се намира във федеративния космос. Не разбирам. Помогна на мен и на всички останали в Рандтаун. Говори с ПланинаНаЗората и единственият отговор, който получи, беше заплахата му да изличи теб и всяка друга раса в галактика.

— ПланинаНаЗората каза това заради невежеството си. То не знае срещу какво се изправя в галактиката. В края на краищата то няма да се окаже победител.

— Ще победи нас, ако не ни помогнеш.

— Ласкаеш ни, Мелани. Ние не сме всемогъщи.

— Какво?

— Богоподобни.

— Но сте могъщи.

— Да. И затова трябва да използваме тази сила мъдро и със задръжки — принцип, който сме възприели от човешката философия. Ако се втурнем да ви помагаме при всеки намек за опасност, културата ви ще стане напълно зависима от нас, а ние ще се превърнем във ваши господари. Ако това се случи някога, вие ще се разбунтувате и ще ни нападнете, защото това е най-ярко изразената част от природата ви. Не желаем да се стига до такава ситуация.

— Но ти ми помагаш. Каза, че ще ме пазиш.

— И ще го направим. Защитата на някой, с когото си сътрудничим, не е еквивалентна на намеса в цялостен мащаб. Предпазвайки индивидуалност като теб, няма да предрешим изхода на създаването се положение.

— Тогава защо изобщо си губите времето с нас. Какъв е смисълът?

— Скъпа Бебчо Мел, не си наясно с природата ни.

— Отнасям се с теб като с човек. Не си ли?

— Интересен въпрос. В края на двадесети век технолозите и по-напредничавите автори смятали възникването ни за „сингуларност“. Към появата на истински изкуствен живот, разполагащ със средства за

продължаване на живота си или изграждане на собствени машини, се отнасяли със значителен трепет. Някои вярвали, че това ще постави началото на истинска златна ера, в която машините щели да служат на човечеството и да задоволяват всичките му физически нужди. Други твърдели, че веднага ще ви унищожим като врагове и съперници. Малцина предположили, че ще претърпим мигновена и експоненциална еволюция и ще се оттеглим в нашия непознаваем континуум. Имало и други, още по-щурни идеи. На практика нищо от тях не се осъществило, макар че ние сме усвоили някои от по-ранните ви теории. И как иначе? Разумът ни се основава на основите, начертани от вас. В това отношение с право може да ни смяташ за човек. Ако продължим аналогията, ние сме ваши съседи, но нищо повече. Не сме се вrekli във вярност на хората, Мелани. Вие и дейностите ви заемате само много, много малка частица от съзнанието ни.

— Добре, разбирам, че няма да зарежеш всичко, за да ни помогнеш. Но да не искаш да кажеш, че ако ПланинаНаЗората е на крачка от пълното ни изстребление, няма да се намесиш?

— Голяма част от обучението на всеки адвокат се изразява в знанието, че никога не трябва да задава на свидетеля въпрос, чийто отговор не му е известен.

— Ще ни спасиш ли от изчезване? — попита решително тя.

— Не сме решили това.

— Ами тогава майната ви.

— Предупредихме ви. Но не смятаме, че ще бъдете изправени пред унищожение. Вярваме във вас, Бебчо Мел. Вгледай се в себе си. Възнамеряваш да разкриеш Звездния странник със или без помощта ни, нали?

— О, да.

— Ние виждаме тази решителност умножена милиарди пъти. Хората са страховита сила.

— Само че тези стотици милиарди са системно лъгани и предавани. Това е различно, то разрушава фокуса ни.

— Преценката ни е, че в структурата на обществото ви има много корективни механизми, както на микро-, така и на макрониво.

— Така ни възприемаш, нали? Като лабораторни плъхове, които тичат в кутия, която можеш да изучаваш.

— Мелани, ние сме вас. Не забравяй това. Голяма част от нас е свалена от спомените на човешки съзнания.

— Е, и?

— Частта от нас, с която си в контакт, е привързана към теб. Довери ни се, Мелани. Но най-вече се довери на собствения си вид.

Златистата виртуална ръка на Мелани удари върху иконата на СИ и прекрати разговора. Тя прекара няколко минути в мрака, премисляйки казаното. От Рандтаун насам го бе смятала за някаква свръхмодерна версия на ангел пазител. Сега тази фантазия бе изкоренена. Почувства се несигурна и нестабилна.

Винаги бе смятала, че Федерацията ще победи Звездния странник и ПланинаНаЗората. Щеше да е тежка битка, но в крайна сметка щяха да надделеят. Докато работеше с Алесандра, се бе срещнала с дузини сенатори и помощниците им. Познаваше начина им на работа, как винаги бяха на лов за следващия глас и следващата възможност. Освен че бяха опитни и умни обаче, на тях можеше да се разчита във всяка критична ситуация. Освен това бяха подкрепени от СИ — непогрешима комбинация. Сега опората на това желязно убеждение бе изритана изпод краката ѝ. Д-р Фрильнд се бе оказал прав, когато постави под въпрос мотивите на СИ. За първи път срещаше някой с толкова скептична гледна точка относно великия интелект с размери на планета. За кратко се замисли какво ли знае д-р Фрильнд и откъде го знае. Но това беше история, която нямаше да има възможността да проследи за известно време.

Тя нареди на е-конома си да позвъни на еднократния адрес, който Стик ѝ бе дал. Нискочестотната връзка бе установена почти мигновено. Връзката се осъществи само през аудиоканала.

— Ти трябва да си Мелани Рескорай — каза мъжки глас.

— Да. А ти кой си?

— Адам Елвин.

— Ти си един от хората, които Паула Майо преследва.

— Чувала си за мен. Поласкан съм.

— Не можеш обаче да докажеш, че си Елвин.

— Нито пък ти можеш да докажеш, че си Рескорай.

— Знаеш името ми. Значи знаеш, че Стик ми даде този код.

— Правилни наблюдения. Какво мога да направя за теб, Мелани?

— Знам, че Звездния странник съществува. Алесандра Барон е един от агентите му.

— Да, Стиг ми каза. Можеш ли да го докажеш?

Мелани въздъхна.

— Не, не би било лесно. Знам, че е разчистила нередностите във Фондация за благотворителност „Кокс“, която е финансирала наблюденията на Дъдли. Само че няма останали доказателства за това.

— Нещо, което съм научил през десетилетията, млада Мелани: винаги съществуват доказателства, ако се вгледаш достатъчно добре.

— Това ли искаш да направя? И не ме наричай „млада Мелани“, много е надуто.

— Извинявам се. Последното нещо, което искам да направя точно сега, е да отблъсна потенциален съюзник. Стиг каза, че си искала да се свържеш с Пазителите.

— Да, така е. Чувствам се напълно сама в мрака.

— Знам как е. Само че имаме налице малък проблем с установяване на доверието ни в теб. Предполагам, че добре разбираш това.

— Проблемът е общ.

— Добре. Ами готов съм да обменя информация, която ще помогне за напредъка на каузата ни, без да изложи на риск хората ми. Как ти звучи това?

— Добре. Първият ми въпрос е знаеш ли нещо за убиеца на ЕлЕй Галактик? Това може да се окаже ключът, с който да спечеля доверието на Майо.

— Познаваш Майо.

— Не особено добре. Не ме допуска до себе си. — Мелани погледна през тъмната стая към леглото, върху което чаршафът очертаваше спящата фигура на Дъдли. — Именно тя обаче ме насочи към д-р Боуз. Така разбрах за фондация „Кокс“.

— Това е нещо ново. Майо смята ли, че Звездния странник съществува?

— Не съм сигурна. Винаги се държи потайно с мен.

— Това звучи като онази Паула Майо, която познавам. Отговорът на въпроса ти — убиецът се казва Брус Макфостър. Той е — или беше — невронно модифициран агент на Звездния странник. Първоначално е бил член на клановете на Далечината, но са го превърнали в агент,

след като е бил ранен и пленен по време на едно от нападенията им. Не ме питай как Звездния странник прави това, не сме сигурни. Според Брадли Йохансон не е никак приятно.

— Добре, благодаря. Ще продължа да разследвам „Кокс“. Ще те уведомя, ако открия някакви сигурни доказателства.

— Това, което истински ни интересува, е кой разполага с информацията, която нашият куриер пренасяше, когато беше убит на ЕлЕй Галактик. Ако успееш да се присламчиш към Майо, ще го оценим, ако я попиташ за това.

— Ще го направя.

— Едно предупреждение. Знаеш, че тя е от Кошера, нали?

— Да.

— Това означава, че не може да опрости никое престъпление. Би било добра идея да не ѝ разкриваш, че си се срещнала с нас. Може и да те арестува заради контакта ти с мен.

— Да, знам каква е. Арестува един мой приятел преди известно време, а той просто проникна в един регистър.

— Добре. Ще ти изпратя документ с адресен код за еднократно ползване. Използвай го, когато искаш да се свържеш с мен.

Връзката прекъсна, а в папката ѝ чакаше споменатият документ. Мелани наблюдава около минута призрачната икона и нареди на е-конома си да кодира достъпа до нея. Така щеше да постъпи един добър агент, помисли си тя. Трябваше да се застрахова, в случай че някога я заловяха. След като информацията вече беше защитена, тя се придвижи на пръсти до леглото и легна внимателно до Дъдли, така че да не го събуди.

Таксито остави Мелани на адрес „Бригинс“ 1800, дълга улица с елегантни жилищни сгради в квартала Олика. Беше успоредна на езерния бряг, на около километър от него. Заради тази близост въздухът беше силно наситен с влага. Бунгала с тучни морави около тях граничеха с оградите на фамилни вили в швейцарски стил, а широки блокове с апартаменти, които приличаха на малки хотели, се издигаха на ъглите на повечето кръстовища. Много спортни лодки заемаха паркоместа или навеси за коли. Водните ски бяха задължителен градински орнамент. Страничните улички бяха

завладени от лъскави ресторанти, барове и бутици. Добре печелещи професионалисти и служители в медиите бяха населили улицата, благодарение на което имотите бяха станали непостижими за семействата със средни бюджети.

Мелани винаги се бе изненаждала малко, че Пол Крамли живее тук. Номер 1800 представляваше бунгало с лавандулови арки от сух корал над леко посребрени прозорци. Имаше формата на кръг, извитите стаи се отваряха към малък плувен басейн в средата на сградата. Мелани предполагаше, че той винаги е живял тук, още от първия ден на основаването на Дъбов лес — посред някоя ферма в алуминиева колиба от готови сглобки, — докато Дарклейк Сити се е разраствал около него и той бавно е разпродавал парцел след парцел на инвеститорите. Съдейки по това, което знаеше за него, нямаше как подобно място да е по възможностите му. Пол беше един от най-възрастните хора, които бе срещала. Твърдеше, че е бил дете на Земята много преди да се отворят първите червееви дупки. Това означаваше, че познава всеки по-влиятелен на Дъбов лес просто защото бе дошъл тук преди всички. Мелани се запозна с него на някакво парти, организирано от познатите на Морти. Той сякаш оцеляваше единствено благодарение на лентяйството си; малко бяха лъскавите купони, на които Пол не успяваше да се промъкне. Още по-странно беше уважението, с което всички посетители на тези елитни мероприятия се отнасяха към него. Морти веднъж ѝ бе обяснил, че Пол е първокачествен мрежови хакер, който прекарва до осемнадесет часа на ден свързан с унисферата. Работеше с информация, която не е законно достъпна. Това го правеше изключително полезен за хората в корпоративния свят.

Портата се отключи още преди Мелани да стигне до нея. Тя влезе в малко дворно пространство, което водеше до дървена входна врата. Един от ностатите на Пол се нагъна върху износените плочки. Беше извънземно същество, което приличаше на подвижна черга от козина. В сегашното си състояние имаше проста дебела диамантена форма със страни от по метър. Завършваше с къса опашка. По горната му страна ръждивата му козина беше мека като коприна, а нишките отдолу се бяха сплели в по-дебели кичури, които напомняха на втвърдени четки. Бяха достатъчно силни, за да задържат тялото над земята, и се местеха с прецизни вълнообразни движения,

придвижвайки го напред. То достигна предната врата и се изстреля през отвора за котки. Мелани го гледаше изумено, докато тялото му променяше формата си, за да се провре през дупката. Сякаш козината беше просто торба около някаква лепкава течност. От другата страна се чу умолителен вой.

— Кой те изплаши, а? — попита мъжки глас.

Мелани видя движенията на нечий силует през кехлибарените стъкла, вградени отстрани на вратата. Тя се отвори и се появи Пол Крамли, гушнал ностата, който се бе отпуснал като торба в ръцете му. Нещо премина бързо зад него и тя видя още две такива същества, които се стрелнаха по тъмния паркет на коридора. Бързаха да се скрият навътре в бунгалото. Пол не носеше обувки. Беше облечен само с чифт избелели колоездачески шорти от тюркоазен плат, покрити с увиснали джобове във всякакви размери, както и с черна тениска, която беше силно протрита по ръбовете и яката. С това облекло приличаше на нечий разбойнически настроен дядо. Дългото му лице и живите му тъмни очи сигурно щяха да са красиви поне двадесет години след подмладяването на тялото му. Този удачен момент вече го бе подминал с тридесет години. Гравитацията дърпаше надолу бръчки и грамадни кожни гънки. Някога кафявата му коса бе посребряла. Мелани не познаваше друг, който да разрежда така подмладителните си процедури. Не че бе напълнял. Всъщност си беше доста кльощав, имаше дълги крака и колене, които бяха достатъчно подути, за да заподозре, че страда от артрит.

— А, ти ли си? — каза разочаровано той.

— Знаеше, че съм аз — отвърна му тя.

Пол сви рамене и ѝ кимна да влезе.

Вътре бунгалото изглеждаше така, сякаш никой не е живял в него от десет години. Мелани тръгна след Пол, който мина през кухнята и влезе в извития хол. Нямаше включено осветление. Роботи камериерки на по-голяма възраст от нейната си стояха в нишите. Светлините им бяха изгаснали, а те самите бяха покрити с тънък слой прах. В кухнята единственият активен модул беше този за питиетата. Две огромни кутии за комерсиален кетъринг, пълни с чаши с разтворими питиета, стояха на пода под модула. Едната беше пълна с чаши с английски чай, а другата с горещ шоколад. Компресиращата машина за отпадъци беше зациклила, задръстена с кутии храна от „Шишчетата на Баб“, „Пиците

на Манби“ и „Картофки и риба ХР“. Още един ностат побягна от миризливата купчина, когато преминаха покрай нея. Съществото се сплеска до ромб с диагонал почти метър и половина и се плъзна нагоре по стената. Острата му козина се закачаше по плочките като краката на насекомо.

— Мислех, че са незаконни — каза Мелани.

— Вече не можеш да се уредиш с разрешение за вноса им — каза й Пол. — Но аз донесох тези на Дъбов лес преди повече от век. Първият им дом е Зтан. Някакъв идиот се възмутил, че се борели с расовите му кучета, и Конгресът побързал да ги забрани. Добри животни са, ако ги възпитаеш правилно.

Холът я озадачи. Като се изключеше прахът и мръсният жълт таван, беше напълно разтребен, макар и мебелите да бяха толкова старомодни, че почти влизаха в графата ретро шик. „Коя стая използва тогава?“ От канапето, на което седна, се откриваше гледка към централния басейн. Мъртви наквасени листа се носеха по застиналата му повърхност.

Пол седна в голяма плетена сфера, която висеше от тавана като възголяма стойка за птици. Тя изскърца заплашително под теглото му. Ностатът се притисна по-близо до гърдите му. Колкото повече Пол го галеше, толкова повече краищата му се разливаха по ребрата му.

— Наблюдават те изключително странни програми, знаеш ли? Следват те физически през киберсферата и се прехвърлят от възел на възел. — Той сведе любопитно поглед към ностата. — Като домашен любимец на къса каишка.

— Предположих, че може и да има такива — каза тя.

— Последния път, когато ме помоли за малка услуга, ме арестуваха. Простичък пробив в малък ограничен граждански списък, за който никой друг не трябваше да разбере.

— Знам, съжалявам. Колко беше глобата? Сигурно мога да я платя вместо теб.

— Не ме интересува. — Пол бе все така съсредоточен върху разлятото петно ръждива козина, което припляскваше щастливо в прегръдката му. — Полицията дойде и взе всичките ми системи. Хората разбраха. Вече не мога да се движа както преди из града. Из моя град. Затварят вратите пред лицето ми. Имаш ли представа колко унижително е това за някой като мен? Бях най-търсеният хакер в града.

Е, вече не съм. Никога преди не са ме хващали. Никога. Винаги съм си пробивал път през корпоративни системи, в сравнение с които Великият червеев обир е като да крадеш сладки в обедната почивка на детската градина. Това дава ли ти поне малка представа какво ми струва това?

— Казах, че съжалявам.

— По дяволите! — Пол скочи от стола и стреснатият ностат се плъзна по крака му. Пол се изправи пред Мелани и опря ръце на облегалките от двете страни на канапето. Лицето му беше на сантиметри от нейното. — Наистина ли си толкова глупава, колкото изглеждаш?

Мелани погледна стеснително към себе си. Късата ѝ сатенена пола беше в яркочервен цвят, а над нея носеше семпъл бял потник, за да се изфука с тялото си. Това винаги впечатляваше мъжете. Пол не беше изключение. Винаги флиртуваше с нея и я заглеждаше похотливо, когато се сблъскаха на партитата. Никога обаче не го бе виждала в такова състояние, никога не бе предполагала, че може да бъде агресивен. Блестящата ѝ виртуална ръка се поколеба над иконата на СИ, макар да ненавиждаше идеята за пореден път да запищи за помощ.

— Не, не съм толкова глупава. — Тя отвърна кръвнишки на погледа му.

— Не, предполагам, че не си. — Пол се отдръпна назад. Широката му усмивка разкри зъби, оцветени в кафяво от употребата на никотин. — Паула Майо беше защитена от изключително сложен софтуер. Не искам да се правя на голяма работа, но няма начин да ме хванат, докато хаквам някакъв мизерен граждански списък. Не и при нормални условия. Кой ли точно би пазил малкия ѝ смахнат кошерски задник, какво мислиш? — Той щракна с пръсти, сякаш току-що го беше осенила мисъл. — Ей, ето ти една идея, може да са същите хора, които прикриват твоя собствен задник със защитен софтуер. Мегасъвпадение, а?

Мелани се усмихна криво.

— Не знам. Не мисля, че Паула Майо имаше софтуерна охрана. Честно.

— Наистина? — Пол запали цигара и потъна обратно в плетения си стол. — Почти ти повярвах. Кажи ми тогава какво знаеш.

— Нищо особено. Паула Майо не иска да говори с мен. Не мисля, че ми има доверие.

Пол се ухили и издиша дълга струя тютюнев дим към нея.

— Ти си репортер. Никой не ти се доверява. Що се отнася до вашата порода, не сте по-добри от политиците.

— Ти говориш с мен.

— Да, и виж какво ми се случи.

— Можеш ли да си намериш друга система?

— Да. Но защо ми е?

— Нуждая се от хакер.

Пол се разсмя. Смехът му премина в лоша кашлица и той започна да удря гръдния си кош, за да я спре.

— О, уби ме. Вие, младите. По дяволите, и аз ли съм бил толкова целеустремен едно време? Спомням си, че майка ми си казваше приказката направо, Бог да даде покой на ирландската ѝ душа. Ти обаче си невероятна!

— Не трябва да пушиш — скара му се Мелани. Досега полагаше изключителни усилия да не се намръщи при вида на цигарата му. Опитваше се да пренебрегне дори отвратителния пушек, от който ѝ се кихаше. Пол обаче просто продължи да издиша още от него към нея. Реши, че го прави нарочно.

— Защо не? Не може да убие никого. Подмладяването ще изкорени всички ракови образувания от белите ми дробове. — Той дръпна силно още веднъж. — Освен това помага да останеш слаб, знаеше ли това? По-добро е от всякакви диети. Искаш ли да опиташ една?

Той ѝ подаде пакета.

— Не!

— С такава фигура най-добре да се поддържаш във форма.

— Ще ми свършиш ли работа, или не? Мога да ти платя.

— Имам си пари.

Мелани не успя да се въздържи и огледа занемарената стая с невярващо изражение.

— Да, да — изръмжа Пол. — Не съди за книгата по корицата ѝ, миличка.

— Има и други начини, по които мога да ти платя.

Погледът на Пол се насочи към обувките ѝ, „Давино“ и се плъзна нагоре по голите ѝ крака.

— И сам виждам — каза похотливо. — Знаеш ли кое събитие от огромна важност ще се състои след три години, малка моя Мелани?

— Не. Кое?

— Ще стана на четиристотин години. И, ако нямаш нищо против, бих искал наистина да достигна до точно този рожден ден. — Погледът му отново се плъзна към бедрата ѝ и той се усмихна блажено. — Баща ми би казал: „Какъв страхотен начин да си отиде човек.“

Мелани с мъка запази спокойствие, представяйки си точно тази картинка.

— Имах предвид друга валута. Тази, с която търгуваш ти.

— Съмнявам се. Не се обиждай, но ти си просто софтверно звезда, на която ѝ е излязъл късметът.

— Искам да шпионираш софтуерно бившия ми началник — Алесандра Барон. Резултатите ще са от полза и за двамата.

Пол издърпа нова цигара от пакета и я запали от фасата на старата.

— Как?

— Има нещо, което не знаеш. В унисферата има информация, която е от жизнена важност за Федерацията. Информация, която ще ти позволи да си върнеш живота на тази планета, който толкова много ти се услажда. Вратите, които са затръшнаха в лицето ти, веднага ще се разтворят широко, ако я използваш както трябва. Човек на твоята възраст несъмнено знае как да направи това.

— Добре. Грабна вниманието ми. Защо трябва да изляза и да си купя нова система?

— Звездния странник е истински. Наистина съществува, точно както твърдят Пазителите.

Пол се закашля отново.

— Майтапиш ме.

— Не.

Можеше да му изброи много причини да ѝ повярва, но в общуването си с истински старите хора бе научила, че не реагират добре на емоционалната аргументация. Трябваше да заложи на тихата увереност.

Пол се занамества нервно, превръщайки плетения стол в бавно движещо се махало.

— Как тогава наблюдението на Барон... Ох, Исусе, трябва да се майтапиш. Тя е част от това?

— Главната мажоретка, която освирква флота ни. Какво мислиш?

— Хиляди дяволи!

— Трябва да знам с кого се свързва. Важните неща ще са под формата на кодиран трафик към адрес за еднократна употреба. Разбий кодовете и открий с кого работи, проследи комуникациите им. Искам да знам какво е намислила, искам да знам следващия ход на Звездния странник. Ще бъде трудно. Тя разполага със собствен екип от мрежови хакери; или Звездния странник разполага с тях. Знам, че са добри. Подправиха финансови регистри на Земята, без никой да усети. Ако те хванат, няма да дойде полицията. Ще изпратят човека, който уби сенатор Бърнели и агента на Пазителите на ЕлЕй Галактик.

— Не знам, Мелани. Това е много тежка категория. Имам предвид... наистина. Отиди при флота и виж какво могат да направят те. Може би Отделът по сигурността на Сената.

— От флота уволниха Паула Майо. Знам, че тя вярва в Звездния странник.

Пол си дръпна разтревожено от цигарата.

— Виж. — Мелани се изправи и приглади късата си пола. — Ако не искаш да го направиш, трябва да познаваш някой, който може да се справи. Просто ми кажи име. Ще попреча на него да достигне четиристотния си рожден ден.

— Освен това съм твърде стар за тези трикове с обратната психология.

— Тогава ми кажи отговора си.

— Ако си права...

— Права съм. Просто се нуждая от доказателство.

— Кажи защо закрилникът ти не иска да ти свърши работата. И не ме будалкай, моля.

— Не зная. Казва, че не иска да се замесва във физически събития. Или не му пука. Или пък е на другата страна. Или иска да се справим сами. Или всичко това наведнъж. Така мисля. Не разбирам наистина. Барсумианецът ме предупреди да не му вярвам.

Пол я погледна изненадано.

— Барсумианец? Била си на Далечината?

— Току-що се върнах.

— Пътуваш доста тези дни, а?

— Имаш предвид за софтоporno звезда ли?

— Спомням си, когато те срещнах за първи път. На някакво парти на яхтата на Ресал. Тогава беше малко прелестно създание.

Мелани сви рамене.

— Това беше преди около четиристотин години. Поне така ми се струва.

— Добре. Ще проследя как Барон използва унисферата. Да видим какво ще излезе. И, ей, само да изляза от подмладителната клиника...

— Да, ще се погрижа да не навършиш петстотин.

Зората плъзна като блед сив прибор върху планините Дау'синг и върховете се врязаха, назъбени и черни, в основата на пустото небе. Саймън Ранд стоеше в тесния вход на пещерата и се взираше в безцветната светлина. От устните му се откъсна въздишка. Преди приветстваше всеки ден на тази земя с чувство за гордост и удовлетворение. Сега можеше да поздрави всяка нова сутрин само с тревожни тръпки, очаквайки неприятностите, които тя можеше да донесе.

През първите няколко седмици след приземяването на извънземните, на планетата не се забелязваше кой знае каква дейност. Още от гигантските конични кораби се бяха снишили и насочили към езерото Трине'ба, предизвиквайки урагани от пара, които се извиха и скриха под похлупак цялата водна повърхност. Облакът се охладил рязко, след като нажеженият до бяло пламък от ядрения синтез изчезна, но все още се разширяваше и се отъркваше в ограждащите го стени на гигантските планини около Трине'ба. Всеки полет предизвикваше наситена мъгла, която се задържаше с дни, а понякога и със седмици, захранвана постоянно от още полети.

Това влажно и неприятно време бе улеснило внимателното придвижване на малцината останали хора из околните долини. Плътната мъгла спираше повечето сензори, които извънземните притежаваха. Затова те се приближиха бавно до новите сгради и

машини, издигнати сред руините на Рандтаун, и оставиха грубо скалпените си бомби, преди да изчезнат обратно в подслона на непрекъснатия воал от вихреца се мъгла. Така и не разбраха дали са нанесли особени щети, но въодушевлението от всеки удар поддържаше силен духа на малкия отряд на Саймън.

Вече нямаше кораби, които напускат планетата. Последният бе излял преди повече от три седмици, след което се устреми към една от извънземните червееви дупки, които орбитираща около Елан. Последните филизи неестествена мъгла се разпръснаха в следващите няколко дни и със спускането на чистия планински въздух над голямото езеро се изчистиха километри гледка за очите и сензорите.

Промените, които станаха видими, бяха съвсем дребни, може би дори незабележими за някой, който не е живял със същата гледка над петдесет години. На континента Райсийл беше късно лято, време за гроздобер и събиране на реколтата под ширещите се слънчеви небеса. Сега небесата бяха почти постоянно покрити с облаци, резултат на което бяха необичайните за сезона поривисти ветрове и градушки. Обикновено дебелите вечни снежни поля, които загръщаха върховете, се оттегляха възможно най-високо. Този път се бяха свили още по-надалеч отпреди, разтапяйки се под потоците топла мъгла, които извираха от езерото и от двигателите с ядрен синтез. Когато корабите още летяха, температурата на цялата местност се бе покачила с няколко градуса. Саймън можеше да приеме това; природата щеше да възстанови силите си до следващата година и щеше да възстанови зимните снегове до обичайните им граници. Никое наметало от сняг обаче, колкото и дебело да беше, не можеше да прикрие пораженията, нанесени на Регентите. Там, където ядрената експлозия бе унищожила станцията с детектора на флота, беше променен профилът на околните скали. Скални свлачища, вълни от налягане и необуздана жегата бяха смачкали планините в изкривена пародия на предишния им лик. Едва наскоро там беше започнала нова кристализация и натрупване на сняг и лед. Жегата от взрива най-накрая се бе разнесла от оформилия се кратер, но щяха да минат много години, преди радиационният фон да утихне.

Долу в града и съседните му долини извънземните системно създаваха съвсем друго по рода си бедствие. В продължение на петдесет години хората, които тази земя бе привлякла, се бяха грижили

с цялото си внимание за нея. Зеленият етос на Саймън бе гарантирал уважение към местната среда. По склоновете бяха засадени някои земни посеви, както и вносни, треви и дървета, но това беше направено заради оскъдната покривка от местна растителност. Езерото Трине'ба и безценната му уникална морска екология беше защитено от всякакви замърсявания и материална експлоатация.

Всичко това бе заличено от извънземните. Летящите им апарати бяха извозили на брега всякакви превозни средства и екипировка от големите космически кораби: мотори и генератори бълваха пушеци и онечиствания от горивни газове. Също така пренасяха нарастващ брой от собствения си вид. Всички извънземни се изхождаха право в Трине'ба. Докато новите сгради се издигаха от руините от Рандтаун, камънаците и другите останки просто бяха натрупани с булдозери в огромни купчини, от които органичните отпадъци се процеждаха в гранясали локви, преди да се обединят с потоците, вливащи се в красивото езеро.

Тази сутрин нещо ново се случваше над Рандтаун. Саймън използва ретиналните си импланти и приближи зрението си до града, на пет километра от бреговата линия. Появи се леко замъгленият образ на блестящите метални конструкции точно над кея. Силовото поле, което извънземните използваха, за да защитят Рандтаун, размазваше леко въздуха и правеше детайлите неясни. Не можеше да направи нищо, за да подобри образа.

Не за първи път след нашествието проклинаше скапаните органични вериги и импланти. През предишните си животи не си бе направил труда да ги смени с по-добри и модерни, както повечето граждани на Федерацията правеха, когато новите модели излязат на пазара. Всичко, което някога му бе трябвало, бяха няколко прости системи, които да го свържат с унисферата и да са му от полза в ежедневното управление на имението му. Винаги се бе справял с това, с което разполагаше, след като приключеше подмладяването си.

Въпреки невъзможността за чиста видимост обаче, лесно можеше да различи плътния порой от тъмна синьо-сива течност, който извираше от дъното на най-голямата механизирана кула. Сякаш извънземните бяха попаднали на петрол под града и още не бяха успели да запушат дупката, отворена от сондата. Тогаваше осъзна размерите на това, което виждаше. Течната колона беше поне четири

метра широка там, където напускаше дюзата на машините. Силовото поле беше някак изменено, за да пропуска течността. Грамадно тъмно петно се разпростираше върху чистите води на Трине'ба.

— Копелета — възкликна Саймън.

Чу как някой се катери по влажната скала зад него. Пещерата, в която се подслоняваха, започваше просто като вертикален отвор, който се разширяваше под водната повърхност. Затова трябваше да се придържат за стените му в продължение на няколко метра, докато не се разтвореше. Напо Лангсал им бе казал за нея; той самият често бе водил туристи тук по време на обиколките си с лодка през лятото. Отвън входът приличаше на цепнатина в скалата, което я превръщаше в идеално скривалище.

Идваше Дейвид Дунбаванд, който напредваше бавно по хлъзгавата скала. Саймън още беше изненадан, че собственикът на лозовия развъдник бе останал, след като червеевата дупка се бе затворила в долината Турквино. Никога не бе мислил за Дейвид като за партизанин. „Но пък кой ли от нас е такъв?“ Дейвид беше на двеста години и заради възрастта си беше един от хората с най-добро самообладание. Щом се увери, че сегашната му съпруга и децата му са се измъкнали, той остана, без да съжالياва. „За някои неща просто трябва да се бориш“, бе казал тогава.

— Какво има? — попита Дейвид, когато се приближи до Саймън.

— Това — посочи Саймън. — Можеш ли да го различиш?

Дейвид се промъкна до него и приближи зрението си върху потопа от тъмна течност.

— Не е цветът на суров петрол. А и защо ще пренасят суров петрол толкова надалеч и след това ще го изхвърлят в езерото? Мисля, че е нещо живо. Може би някакви водорасли, които консумират?

— Какво имаш предвид под пренасяне?

— Голямата машина, от която излиза това. Трябва да е портал на червеева дупка. Течността идва право от родната им планета.

Саймън се намръщи и погледна отново към машината. Дейвид вероятно беше прав.

— Това ще съсипе Трине'ба — каза той. — Завинаги.

— Знам. — Дейвид сложи ръка на рамото на Саймън. — Съжالياвам. Знам колко много значеше това място за теб. Аз също го обичах.

Саймън се взираше мрачно в извънземните замърсители.

— Не мога да им позволя да го сторят безнаказано. Трябва да разберат, че грешат.

— Ще е доста трудно да ги спрем. Не можем да стигнем до портала. Твърде добре е защитен от силовото поле. А дори и да успеем да проведем някаква атака, летателните им машини винаги патрулират. Знаеш колко са смъртоносни.

— Да, няма съмнение. Добре, да съобщим на другите за това последно развитие на ситуацията. Може пък те да измислят как да постъпим.

Подвижният Първи премина през портала през нощта, няколко часа преди ПланинаНаЗората да му нареди да започне да изпомпва течността, наситена с базови клетки. Той се заклатушка на четирите си крака по смачканата улица от ензимноподсилен бетон, наблюдавайки изравнените основи от двете страни, които бяха единствените останки от човешки сгради в центъра на превзетия град. Късове стъкло проблясваха слабо от всяка пукнатина, а сред пръските след бързо движещите се превозни средства се вихреха люспи пепел. Имаше огромни участъци от оцелялата повърхност на улицата, които бяха оцапани в странен тъмен цвят. В крайна сметка подвижният осъзна, че бетонът е оцветен с човешка кръв. Трябва да бяха пролетели огромни количества по склона към езерото, за да бъде насищането й толкова повсеместно.

Една от изравнените със земята човешки сгради — магазин — беше покрит със смачкани кутии. Когато мина покрай него, подвижният видя няколко символа на компании и имена на продукти, отпечатани върху безформения картон. Това бяха първите човешки писмена, които зърваше с четирите си очи, и почувства радост, че ги вижда.

Едновременният план на града вече почти не личеше. ПланинаНаЗората беше зает с изграждането на преден пост на този свят. Малкото комуникационно устройство, закрепено за едно от рецепторните пипала на подвижния, пращаше поток от информация и инструкции до всички местни подвижни. Някъде сред информационния поток се намираше и човешкото име на този свят —

Елан, както и позицията на предния пост — Рандтаун. Когато сензорните стъбла на подвижния се взряха в нощното небе отвъд силовото поле, мислите на Дъдли Боуз разпознаха съзвездията, включващи изпъкващата кръстовидна формация Земплар, видима само от южното полукълбо. Поредното доказателство, че личността му е оцеляла сравнително ненакърнена.

Този Дъдли Боуз, който бе отвлякъл тялото на подвижния, знаеше, че не разполага с всичките си стари спомени. Части от едновременното му „аз“ липсваха. Нямаше място за съмнение, че тази нова личност бе различна от старата. Той прие това без притеснения, защото, макар и по този странен начин, продължаваше да съществува. За една индивидуалност само това имаше значение.

Бягството му се бе оказало абсурдно лесно. ПланинаНаЗората, при все огромните си умствени способности, не разбираше истински понятията, които не бяха негови собствени. Всъщност отхвърляше и мразеше самата идея за съществуването им. Това отхвърляне беше в сърцевината на личността на Първия. В това отношение Дъдли го оприличаваше на истински малък нацист, обсебен от собствената си чистота.

Беше лесно да се възползва от тази липса на разбиране. Когато свали спомените на Дъдли в изолиран неподвижен за по-нататъшен анализ, ПланинаНаЗората сложи защитни механизми в комуникационните връзки със себе си, за да се предпази от изтичане на заразата обратно в основната група неподвижни. Това, което никога не си бе представяло извънземното, тъй като идеята беше напълно извън интелектуалния му обсег, беше, че Дъдли може да се възползва от подвижен. Тъй като природата на Дайсън Алфа бе устроила нещата така, че неподвижните разполагаха с контрол над подвижните чрез по-усложнените си мисловни програми, идеята за неподчиняващ се подвижен беше невъзможна. Това просто не беше част от установения ред. Подвижните бяха подчинени вторични организми, приемници на по-висшия интелект на Първите. Нищо не можеше да промени това.

Човешките мисли обаче идваха от мозък, който в най-лошия случай беше съвсем малко по-дребен от мозъка на подвижен. А човешките съзнания бяха напълно независими до степен, която ПланинаНаЗората никога нямаше да схване.

Сам във влажната си удобна стая в огромната сграда, която приютяваше останалата част от главната група на ПланинаНаЗората, неподвижният, който съдържаше мислите на Дъдли, получаваше храна от подвижни също като всички останали неподвижни. От дванадесетте му рецепторни стъбла само четири бяха снабдени с устройства за комуникационна връзка, които го свързваха с главните мисловни програми на ПланинаНаЗората. Всичко, което Дъдли трябваше да прави, беше да изчака някой подвижен да му донесе храна и да наклони един от свободните си нервни рецептори, докосвайки еквивалентното стъбло на подвижния.

Съзнанието на Дъдли се плъзна по съединените стъбла в мозъка на подвижния и копира спомените и мислите си в новата невронна структура. Вече в новия си гостоприемник, той усети върху личността си натиска на заповедите на ПланинаНаЗората, които прииждаха през устройството за комуникация. И просто не им обърна внимание. Можеше да го направи, защото така искаше. Това беше разликата между него и „личността“ на подвижния. Последният не разполагаше със свободна воля. Дъдли, като напълно самоосъзнато и адски разгневено човешко съзнание, имаше изобилие от нея.

В продължение на месеци се бе скитал из долината, която беше първият дом на ПланинаНаЗората. Ядеше кашава храна от коритата като всички останали подвижни, изчакваше времето си и събираше информация. В това отношение комуникационното устройство, което му даваше достъп до мисловните програми на ПланинаНаЗората, беше незаменим източник на информация. Той се почувства като малко дете, което наблюдава от скрита стая живота на възрастния.

Макар и да не можеше да предвиди начина на бягство на Дъдли, ПланинаНаЗората притежаваше ужасяващ интелект, който беше смъртоносно изкривен от човешка гледна точка.

Блуждаещото съзнание на Дъдли тихо подслушваше как ПланинаНаЗората изготвя плановете си, осмисляше цялостния геноцид, който извънземното възнамеряваше да извърши срещу Федерацията и всички останали непознати форми на живот, за които бе научило от спомените на Дъдли. И не можеше да направи нищо, за да му попречи. Не можеше да хвърли дори най-малкото камъче под каруцата му.

Емоциите бяха един от по-характерните за хората аспекти, които, изглежда, не работеха особено добре в откраднатия мозък на подвижния. Дъдли разбираше принципите, знаеше какво се предполага да чувства, без да изпитва самото чувство. Отдаде тази неспособност на коренно различната неврохимия. Затова наблюдаваше безучастно, докато червеевите дупки се отваряха във Федерацията. Знаеше, че трябва да плаче и да вика, да свива четворните си щипци и да удря четирите си извити безставни ръце в гръдния си кош, когато унищожението започна. Всъщност прекара деня, вървейки по брега на един от езерните развъдници и избягвайки отрядите подвижни, които помагаша на новообразуваните да излязат от водата.

Тогава, няколко часа след началото на нашествието, ПланинаНаЗората се сблъска със СИ. Беше удивителна интерлюдия — да чуе как великият изкуствен интелект говори направо с врага си. За малко Дъдли почувства нещо близко до радост, когато СИ обеща на ПланинаНаЗората, че никога няма да успее. Някак и СИ блокираше стадо подвижни на Елан, където се бе случила и самата среща. Тогава ПланинаНаЗората прати серия от общи нападателни инструкции на войниците си подвижни в околността и намесата на СИ приключи.

По-късно Федерацията откри колко уязвими са вътрешните комуникации на Първите и използва превъзходството си в електрониката, за да забави и да пречи на неумолимия напредък на нашествениците. Насред целия хаос и насилие трескавата борба на звездните кораби, екзотичната битка над Уесекс, на Елан се проведеха още няколко схватки, толкова малки по мащаб, че мисловните програми на ПланинаНаЗората едва ги отчетоха. Дъдли обаче беше изключително заинтересуван. СИ очевидно преследваше някакви неясни интереси на планетата, макар той да не можеше да си представи какви.

Бе му отнело седмици предпазливо пътуване, за да се придвижи между различните поселения в системата Дайсън Алфа, но най-сетне се озова на кораб в гигантската междинна станция, чийто ремонт запълваше времето на ПланинаНаЗората след релативистичната атака на „Десперадо“.

Въпреки че разполагаше с достъп до невъобразимо количество информация от системи, които бе пленил от Федерацията, ПланинаНаЗората все още не разбираше мотивацията и поведението

на хората. Рандтаун беше една от малкото неразгадаеми загадки, пред които беше изправен. В местоположението на града нямаше стратегическа логика, тук нямаше минерални ресурси, обработваемите земи бяха малко, нямаше производствени мощности. За ПланинаНаЗората градът на практика беше безполезен. Единственото му евентуално преимущество беше Трине'ба, което лесно можеше да бъде превърнато в езеро за развъждане. Размерите му бяха твърде големи дори за ПланинаНаЗората, но водите му бяха изключително чисти. След известен размисъл главните мисловни програми решиха, че това е най-подходящият начин за оползотворяване на тази част от планетата.

Беше изграден портал. През него беше изпратено нужното оборудване. Издигнати бяха сгради, които да подслонят неподвижни, и специално докараните подвижни започнаха процеса на сливане. Точно преди ПланинаНаЗората да свърже червеевата дупка към голяма рафинерия за производство на базови клетки на родната му планета, извънземното откри чудния живот, който обитаваше дълбоките застинали води на езерото.

Тогава Дъдли откри, че ПланинаНаЗората неописуемо мрази риба. Омразата беше ново понятие за обединения Първи. Нещо взето от Дъдли, когато спомените му още бяха затворени в неподвижния. Една от няколкото нови интерпретации на живота, от които ПланинаНаЗората все още не можеше да се отърве. Беше фина промяна в начина на мислене на Първия, която не можеше да се нарече зараза, но все пак беше промяна.

Бе отнело хилядолетия, но в крайна сметка всички форми на живот, различни от Първите, бяха изличени от родната им планета. Сега ПланинаНаЗората беше изправен пред тези дребни същества, които кълвяха базовите му клетки и така поглъщаха парченца от него, от собствения му живот. Подобно посегателство беше една от причините за желанието му да се установи като единствената форма на живот в галактиката. Всичко живо беше негов съперник. Затова никой не можеше да бъде толериран.

Веднага изпрати подвижни, за да извадят заровените системи и кристалите памет от останките на Рандтаун и да ги претърсят за информация относно живите същества, които замърсяваха водите на Трине'ба. ПланинаНаЗората научи, че рибите всъщност са доста

деликатни организми, които живеят в крехко равновесие с уникалната си околна среда. Коралите, благодарение на които живееха, също бяха податливи на микропромени в екосистемата.

Двигателите с ядрен синтез на корабите вече бяха унищожили огромни количества воден живот в езерото, но това не беше достатъчно. ПланинаНаЗората направи нови изчисления, за да бъде сигурно, че наситената с базови клетки вода ще унищожи напълно местния живот. При условие че бяха достатъчно, базовите клетки щяха да почернят водите, да погълнат хранителните вещества, с които се хранеха коралите и рибите, и най-вероятно щяха да инфектират местните гадина достатъчно, за да ги убият. Макар и да загубеше базови клетки в търбусите на лакомите риби, те, от своя страна, щяха да умрат и да захранят клетките с телата си.

Дъдли наклони едно от сензорните си стъбълца, за да наблюдава черната течност, която бликаше от портала. Самото количество беше впечатляващо, а това щеше да продължи с месеци. Предвид мащабите, с които работеха мислите на ПланинаНаЗората обаче, това не беше нещо забележително. Сензорното стъбълце се огледа наоколо и проследи течността, която проникваше през силовото поле и се изливаше мудно в езерото. Дъдли знаеше, че това ще вбеси оцелелите хора.

След като последната група някак бе изчезнала в долината Турквино в деня на нашествието, бяха наблюдавани малки саботажи срещу машините, превозните средства и подвижните, най-вече със слаби индустриални експлозиви. Войниците подвижни на ПланинаНаЗората така и не заловиха хората, извършили атаките. Дъдли заключи, че това сигурно са местни жители, щом се промъкваша толкова незабелязано. Ако беше така, щяха да са отдадени природозащитници.

Другите му три сензорни стъбълца се разклатиха като биологични радари, оглеждайки терена. Хората щяха да се опитат да затворят портала и да спрат скверното замърсяване. Дъдли наблюдаваше плана на града и околностите и се опитваше да предвиди как хората ще се опитат да преодолеят силовото поле. Искаше да се срещне с тях.

Адам знаеше, че го обхваща параноя. Екипът в „Лемюл Макс Транзит“ го следеше електронно. Младият Кийран Максоубъл седеше на отсрещната седалка, ненатрапчиво бдителен и въоръжен до зъби. Никога не използваше подобни предпазни мерки, не и когато трябваше просто да се придвижи с влак до друга планета. Това обаче беше преди постоянния лош късмет, който преследваше Пазителите напоследък. Освен това малко параноя в здравословни количества не можеше да им навреди.

Експресът от ЕлЕй до Кюшу в космоса от етап едно пътува по-малко от тридесет минути. Взеха такси до „Индустриално машиностроене «Бараки»“, която се намираше от другата страна на обширната планетарна гара на ТСП. Г-н Хойто, управителят, ги посрещна в изящната, украсена с мрамор приемна на фирмата. Заведоха ги в офиса за сключване на договори на петия етаж. Офисът не разполагаше с гледка навън; прозорците гледаха към дългите инженерни работилници, където под жълтеникавото осветление локомотиви бяха обградени от скелета и роботи. Вършеше се изумително количество работа. Някои от локомотивите бяха наполовина разглобени, а специални екипи подменяха или обслужваха компонентите. „Бараки“ не произвеждаха локомотиви самостоятелно, но по договор отговаряха за поддръжката на влаковете на ТСП на Кюшу и разширяваха пазара си към по-малките жп оператори. Освен това имаха лицензи за работа с батерии с ядрен разпад за захранвани от атомна енергия локомотиви.

— Ето го вашият — каза г-н Хойто и посочи гордо.

Голям ядрен локомотив „Ейбълс ND47“ току-що бе вкаран в сервизния отдел. Беше на над тридесет години, гигантски товарен кон, проектиран да тегли тежки вагони по протежение на континенти. Адам бе основал нова компания на ЕлЕй Галактик, „Превози «Фостър»“, за да може да използва остаряващия колос уж за да събира руди от дузина светове от етап две и да ги доставя до преработвателните рафинерии на Бидар. „Бараки“ си бяха спечелили договор с „Фостър“ за подновяването на локомотива и поддръжката му; дори бяха уредили изгоден кредит, за да помогнат на младата компания да финансира първия си влак.

Адам и Кийран се престориха на изненадани, когато секретарката на г-н Хойто донесе бутилка шампанско. Тапата изпука,

докато Адам подписваше финализиращия договор и превеждаше първата вноска в сметката на „Бараки“. Пиха и вдигнаха тост за бъдещето на рудния превоз.

„Бараки“ щеше да направи пълен ремонт на модела „Ейбълс“, което по план не трябваше да отнеме повече от месец според обещанието на г-н Хойто. След това щяха да го вкарат в отдела по боядисване и когато машината се появише от другата страна на конвейера, щеше да блести в сините и златни цветове на „Превози «Фостър»“, съвсем като нова. От ядрения отдел на компанията вече бяха направили оценка на батерията и потвърдиха, че ѝ остават поне още седем години пълноценен живот.

Адам се усмихна мрачно при тази мисъл. Не само че вече притежаваше влак и използваше релсите на ТСП, но си беше купил и реактор на принципа на ядрения разпад. Другият му любим обект на омраза. Тази технология трябваше да бъде прекратена още през двадесет и първи век, когато реакторите на ядрен синтез най-сетне бяха станали факт. Но не, о, не, капиталистическият пазар искаше по-евтина енергия, независимо от цената, платена под формата на радиоактивно замърсяване.

С Кийран приеха предложението на г-н Хойто да огледат първата си покупка, преди роботите и инженерите да започнат работата по обновяването. Излязоха навън под негостоприемното жълто сияние на горещите осветителни тела, мигайки при гледката на окисжените и миризмата на масла, изсмуквани от стотици механични системи.

Кийран сложи предпазния си шлем.

— Безопасно ли е? — попита. — Много прилича на това, което направихме с отмъстителите „Аламо“.

— Нищо подобно — отвърна Адам. Той застана пред основата на предната охладителна решетка на локомотива и погледна нагоре. Предната част на превозното средство беше висока колкото двуетажна къща и имаше също толкова тъпа форма; едновременното ѝ хромово покритие едва се виждаше под ръждивите струпеи, които го покриваха. — Онова бяха сериозни оръжейни системи. Поехме риск с обновяването им до пълното им функционално състояние, а флотът без съмнение следи за подобни сценарии. Това е просто стандартен търговски проект.

— Добре тогава — каза Кийран. — Напредвам добре в търсенето на стандартните защитни системи, с които ще го снабдим. Днес е толкова лесно да си купиш въоръжение. Всички искат някаква лична защита за следващата атака на Първите.

— Знам, затова цената на военното въоръжение скочи до небето, проклети печалбарски компании.

Кийран плесна с длан по едно от огромните стоманени колела на локомотива.

— Не съм сигурен дали изобщо са ни нужни силови полета за това. Една тактическа ракета вероятно само ще го забави малко.

— Не мисли така. Един удар в правилното място и всичко ще свърши с внезапна и тежка радиоактивна катастрофа. Трябва да защитаваме пътя пред себе си, а това означава сериозни атакуващи системи. Всичко това трябва да бъде монтирано и изпробвано, преди дори да си помислим да атакуваме червеевата дупка на Буунгейт.

— Мисля, че може да извършим модификациите на локомотива на Уям. Свързах се с няколко обещаващи компании доставчици, а и там има доста празни складове около гарата на ТСП, които можем да използваме за сглобяването на частите. Правя проучвания коя да наемем.

— Добра работа.

Адам се отпрати по продължение на локомотива. Старата боя на корпуса беше избледняла до обезцветено жълто-зеленикаво и пурпурно; многобройни отходни клапи изпъкваха благодарение на отвесните пръски черни сажди, пропили надупчената мултиметална повърхност. Люкът за достъп до батерията, разположен в средата на локомотива, приличаше на кръглите врати, които банките предпочитаха за трезорите си.

— Мислиш ли, че ще сме готови навреме?

— Кое време?

Адам беше изненадан от нотката на несигурност в гласа на младия мъж. Пазителите, които Йохансон обикновено привличаше в екипите си, преливаха от обезпокоителни количества увереност.

Кийран се усмихна нервно.

— Кой знае. Бленуващи небеса, ако Първите ударят отново утре, ще сме прецакани.

— Затова работим, приемайки, че ще сме готови, преди да ни нападнат. Нямаме друг избор. Голяма част от компонентите, нужни за отмъщението на планетата, са готови да бъдат транспортирани.

— За разлика от информацията, която носеше Казимир — каза с горчивина Кийран.

— Като че ли има ново развитие по този въпрос. Поддържам връзка с човек, който може би ще осъществи връзка с Паула Майо. Може и да открие къде са данните.

— С кого?

— Някой, който не е Пазител и въпреки това вярва в Звездния странник, или поне така твърди. Историята ѝ е доста правдоподобна.

— Наистина?

— Или е това, или Звездния странник се е добрал по-близо до нас, отколкото ми се иска да вярвам, че е възможно. Обикновено ми е трудно да се доверя, когато нещо толкова полезно ми бъде дадено на поднос.

— Не се доверявай на гръцките дарове?

— Именно.

— Не ѝ вярвай тогава.

— Не. Поне не още. Разбира се, и тя се отнася предпазливо спрямо нас, което може само да спечели уважението ми. Ще трябва да разработя някакъв непробиваем метод за проверка на намеренията ѝ. Ако се сдобием с нов приятел, дори в толкова напреднал етап от играта, това може да се окаже от полза.

— Как ще докажеш, че тя е на наша страна?

— Ако успее да ни достави информацията, която пренасяше Казимир, ще е голям плюс за нея. Като изключим това, нямам никаква представа.

Сега, когато работата по случая с Междупланетарна асоциация „Ламбет“ най-сетне бе намалела, Рене намери време да извади документите по разследването на мрежовата стрелба със сертификата на Триша Марина Халгарт и най-накрая да ги прегледа. Криминалистите бяха изпратили резултатите си в парижкия офис преди повече от седмица. Вик Ръсел ги бе огледал и бе прикачил резюме. Не бе излязло нищо неочаквано и необичайно, затова и делото

продължаваше да е с код за нисък приоритет. Оттогава си стояха в папката за изчакване на е-конома ѝ.

Тя прелисти идеално организирани таблици, холограмните графики и колоните с текст. Вик беше прав, всичко си беше наред. Информационният анализатор бе потвърдил, че всички данни за миналото на Хауърд Лианг са майсторски фалшификации. Криминалистите биомедици бяха открили няколко образца кожа и коса в апартамента му. Анализираха ДНК-то, което потвърди, че принадлежат на Максоубъл. Финансите му бяха проследени до единствен депозит от петдесет хиляди земни долара в брой в банка на Велейн.

— По дяволите! — промърмори тя към порталите на бюрото. Само образцови предвидими детайли, логично допълнение към идеалното място на престъплението.

„Наистина ли съм такава параноичка?“

Тя прегледа още веднъж информацията, но не намери нищо нередно. Пазителите го бяха направили. Беше заключение, до което щеше да стигне всеки. „Защо тогава не мога да повярвам в него?“

Като се върнеше назад във времето, не я притесняваше мястото на престъплението, нито жертвите, нито дори методът на работа на Пазителите. Можеше да приеме, че всички ще бъдат еднакви или ще си приличат с останалите стрелби, които беше разследвала. Притесняваха я реакциите на момичетата. Бяха огорчени и ядосани, а в случая на Триша обременени от вина — всичко, което разследващите власти биха очаквали; само че не демонстрираха никаква изненада. Триша така и не беше попитала: „Защо аз?“.

Информацията, която криминалистите бяха пратили, бе все така в порталите ѝ — сияещ текст, който очакваше преместване и сертификация. Логично беше да го класифицират с нисък приоритет и да запазят информацията достъпна за сверяване с всички останали случаи, свързани с Пазителите. Нямаше следи, които да проследят, нямаше как да преследват индивидуалните извършители на престъплението. Реалистичната преценка беше, че арест е възможен само ако флотското разузнаване докопа цялата организация на Пазителите.

Из офиса се разнесе смях. На Рене не ѝ се налагаше да вдига поглед, за да разбере от кого идва: от екипа, подчинен директно на

Тарло. Тя знаеше, че напредват добре с проследяването на финансите на Казимир Макфостър. Настроението им беше добро; работата им даваше резултати. Командир Хоугън ги подкрепяше и окуражаваше.

Тя не беше особено обезпокоена за кариерата си; точно сега истинската заплаха, срещу която се изправяше Федерацията, ѝ позволяваше без колебание да избута настрана тези лични притеснения. Работа в екип в името на общото благо.

„Оф, майната ѝ на работата в екип.“

Рене поиска от е-конома си достъп до досиетата с актуална информация за всичките три момичета. Веднага се появи на екраните ѝ. Триша Халгарт се бе върнала на Солидад, което не беше изненадващо. Катриона Салийб все още беше в апартамента, който делеше с други две момичета. Изабела се беше изнесла от апартамента, но не бе уведомила флотското разузнаване къде е отишла, както се изискваше от нея. Това не беше кой знае колко необичайно, но освен това беше блокирала унисферния си адрес и оттогава не бе поддържала контакт с никого.

Рене усети леката усмивка, която се разливаше по лицето ѝ.

„Най-сетне нещо извън нормата.“

— Свържи ме с Кристабел Агата Халгарт — каза тя на е-конома си.

Алик Хоугън изучаваше данните, които се стичаха по няколкото екрана на бюрото му, когато Рене почука на вратата. Той просто я подкани да влезе и посочи един от столовете пред бюрото си.

— На Марс всъщност няма нищо странно, нали? — каза той разсеяно.

— Опасявам се, че не, шефе. Експертите прегледаха щателно целия информационен профил. Ако има някакво скрито кодиране, то надхвърля възможностите ни да го открием.

— По дяволите, мразя да оставям случаи с толкова много развързани краища. — Той поклати глава и отново погледна към екраните. — С какво мога да ти помогна?

— Искам заповед за задържането на Изабела Халгарт.

— Коя е тя и защо ти трябва?

— Една от бившите съквартирантки на Триша Халгарт. Изглежда е изчезнала.

Алик Хоугън се отпусна назад в стола си с видимо недоволство.

— Добре, какво става?

— Току-що прегледах информацията от криминалистите, която получихме по случая с ловджийската стрелба в мрежата. Онзи път, когато Пазителите заявиха, че президентът ни е агент на извънземното.

Алик се усмихна леко.

— О, да, спомних си. Помощниците на президента тропаха на вратата на адмирала само тридесет секунди след като изявлението плъзна из унисферата. Е, какъв е проблемът?

— Няма очевиден такъв. Бях загрижена за пълната липса на напредък по отношение на стрелбата.

— Добре, това е похвално — каза Алик със съвсем слаба нотка на подозрение. — Въпреки че не съм много убеден в правилното разпределение на приоритетите ти.

— Всеки метод, който би ни приближил до Пазителите, е достоен за времето ни, що се отнася до мен.

Той вдигна ръце в знак, че се предава.

— Добре казано. Продължавай.

— Искях да разпитам отново жертвите на стрелбата, да проверя дали не си спомнят нещо ново, нещо, което не са могли да възстановят веднага след станалото. С много от жертвите на престъпления се случва точно това, след като първоначалният шок и объркването бъдат преодолени и разполагат с време да обмислят случилото се.

— Да, да. Наясно съм с практиката.

— Триша Халгарт се е върнала на Солидад, личната планета на династията на Халгарт. Трябва ми разрешение да отида там. Планетите на Династиите така и не станаха законна част от Федерацията и със сигурност няма да ме допуснат, ако се появя на портала без предупреждение и размахам флотската си идентификационна карта. Затова се обадох на Кристабел Агата Халгарт, главата на отдела по сигурността на Халгарт.

Алик трепна.

— Първо трябва да се допитваш до мен за нещо подобно.

— Знам, шефе, и се извинявам. Не сметнах, че е нещо особено. Както и да е, Кристабел ми даде разрешение да пътувам до Солидад.

— Наистина?

— Да.

— Сигурно си първият допуснат правителствен служител от доста време насам.

— Както и да е. Освен това поисках да говоря с Катриона Салийб; тя още е на Аревало, в същия апартамент, така че няма да има проблеми с това. Само че Изабела е изключила адреса си в унисферата седмица след случая със стрелбата. Не знаем къде е. Попитах Кристабел, но и тя не знаеше. Обещаха да ми помогнат и да проучат нещата.

— И искаш да я арестуваш за това?

— Заповед за задържането ѝ е най-добрият начин да накараме планетарните полиции да бдят за нея. Точно сега, ако просто пуснем сигнал за изчезнало момиче, никой няма да му обърне внимание.

— Рене, не съм особено убеден, че мога да издам заповед за задържане на това основание.

— Проверих Изабела. Не само официалните документи, но и слуховете в унисферата са един вид запис на живота ѝ. Знаеш, че обожават да следят членовете на династиите. Преди да се премести на Аревало и да се настани при останалите момичета, Изабела е била любовница на Патриша Кантил.

Алик Хоугън я погледна стреснато.

— Главният помощник на Илейн Дой?

Рене се усмихна ехидно и кимна.

— Тя не го спомена. Това не ти ли изглежда странно?

— Как може Кантил да е забъркана в това?

— Не знам. Може би не е. Трябва да признаеш обаче, че си струва заповедта за задържане. Трябва да задам на Изабела няколко сериозни въпроса.

Алик изпъшка шумно, явно изпълнен със сериозни колебания по въпроса.

— Наистина бих се радвал, ако можем да избегнем подобни усложнения.

— Довери ми се, шефе, ще бъде дискретна. Ако просто се е уединила с някой, с когото не трябва да бъде, с някой сенатор или с тристагодишен наследник от Велика фамилия, няма да създавам

главоболия. Не искам династиите или правителството да гледат с лошо око на офиса ни. Просто ще я разпитам и ще си тръгна тихо.

— По дяволите, добре. Но ако я открият, искам да бъда уведомен незабавно. Трябва да бъдем максимално дискретни по този въпрос.

Рене стана от стола.

— Дадено.

— За Солидад ли заминаваш?

— Да. Експресът до Еденбург тръгва след четиридесет минути.

— Добре, пожелавам ти късмет. И да ми разкажеш за планетата им, след като се върнеш.

Когато Рене пристигна на еденбургската гара на ТСП в Риалто, мегаграда на планетата, там я очакваше лимузина. Млад мъж, облечен в официален тъмносив бизнес костюм, се представи като Уорън Ив Халгарт, член на отдела по сигурността на фамилията и на отредения ѝ ескорт. Колата потегли под лъчите на обедното слънце.

Рене бе посещавала всички светове от Големите 15 и винаги ѝ беше трудно да различи мегаградовете един от друг. Риалто беше малко изключение от това правило благодарение на позицията си в умерена климатична зона, докато повечето от останалите се бяха настанили в тропиците. Очевидно беше въпрос на сметки. Град с лета и зими се нуждаеше от различни градски услуги, за да се справя с различните сезони, а в Риалто имаше внушителни снеговалежи през зимата, средно два метра през всяка четиристотиндневна година. За да се поддържа цялата градска решетка от петлентови магистрали отворена и всеобхватната релсова мрежа чиста и функционираща през снеговитите месеци на годината, се изискваше да разполагат с хиляди снегорини и помощни армии от роботи за обща дейност. Цената на всичките тези машини за справяне с лошото време беше значителна и градският съвет се принуждаваше да облага с данъци компаниите и местните жители.

В противовес на този фактор беше цената на енергията на Еденбург, една от най-евтините във Федерацията. Но сред основните причини Хедър Антония Халгарт да избере Еденбург за дом на света от Големите 15, принадлежащ на семейството ѝ, бяха огромните океани на планетата. На нито един от трите континента нямаше

пустини — влажността беше твърде висока. Вместо това имаше реки и обширни крайбрежни равнини, които търпяха постоянни наводнения. Вместо електроцентралите с ядрено гориво, които останалите светове от Големите 15 използваха, Хедър бе избрала водни електроцентрали в огромни мащаби, запречвайки с бентове две трети от континента Сибраска, на който се намираше Риалто. Електричеството бе насочено към мегаграда чрез свръхпроводник, а равнините на Сибраска бяха пресушени и след това подложени на напояване, за да послужат за огромни обработваеми площи.

Заради студените планини в Риалто бяха разпространени монолитните блокове с апартаменти вместо широките участъци с отделни домове и малки универсални магазини, каквито се срещаха често на светове като СвЛинкълн, Уесекс и Августа. В сърцевината на всеки район се издигаха небостъргачи, подобни на тези в Манхатън, и грамадни бетонни блокове, обградени от обширни пространства, заети от заводи и рафинерии.

Гарата на ТСП беше на края на квартала Саратов — финансовото и административното сърце на мегаграда, където беше основното струпване на най-високите небостъргачи. Индустриалните зони, които се простираха около тях, се съставляваха предимно от по-малки и високотехнологични производствени мощности. Жилищните блокове бяха гигантски, от петдесет до седемдесет етажа с яки каменни фасади и огромни апартаменти, които гледаха отвисоко към просторни, добре поддържани паркове. Релсовите линии бяха по-малко, за сметка на издигнатите пътища, което отразяваше гъстотата на населението и относителното му богатство.

Рене не можеше да откъсне поглед от централната зона на Саратов, докато се носеше с колата към нея по градската магистрала. Някои от небостъргачите бяха толкова високи, че сигурно докосваха облаците. Нямаше как строителството им да е излязло изгодно, дори с днешните материали и наличната роботика. Всичко опираше до корпоративен престиж.

Точно в средата се намираха петте изтъняващи кули, в които се помещаваше главната квартира на династията Халгарт. Всички бяха с еднакви размери и архитектура, от наежените им върхове стърчаха шпиллове. Огледалните прозорци на всяка сграда обаче бяха с различен цвят.

Колата на Рене слезе в подземиято на зелената кула и се придвижи към охраняемата зона за паркиране. Отделът по сигурността на фамилията Халгарт заемаше няколко етажа по средата на кулата. Не си бяха направили труда да кажат на Рене колко са точно. Асансьорът, който използваша, не разполагаше с индикатор. Въведоха я в офиса на Кристабел Агата Халгарт. Извитите външни стени от оцветено стъкло гледаха към океана, който се намираше на тридесет километра разстояние. Между Саратов и брега се намираха три квартала с небостъргачи, които се открояваха в далечината като малки цветни кули на изящството, оградени от ровове от паркинги. Теренът между тях представляваше тъмна синтетична пустиня от правоъгълни заводи и кубични складове с покриви от черни слънчеви колектори. Хиляди високи и тънки комини от метал бълваха сиво-сини пари в желязното небе и замъгляваха целия пейзаж в тънък и мрачен слой смог.

Седнала зад семплото си стоманено бюро, Кристабел Халгарт се открояваше рязко на фона на индустриалния пейзаж. Беше наскоро подмладена дребна брюнетка с черти, които намекваха за силно азиатско присъствие в рода ѝ. Рене очакваше някой с толкова висока позиция в династията да носи бизнес костюм, десет или петнадесет пъти по-скъп от нейния. Кристабел обаче носеше многократно обличан син пуловер и торбести пътнически панталони с кални петна на коленете, сякаш току-що бе приключила с градинарската работа. Очевидно външният вид не я интересуваше.

„Или може би просто аз не съм важна.“

Кристабел усети бързия ѝ поглед към коленете ѝ и се усмихна.

— Прекратих по-рано сутрешния си крос, за да се срещна с вас. Нямахме време да взема душ.

— Благодаря ви за отделеното време — каза Рене, докато си стискаха ръцете. — Не беше чак толкова спешно.

Не беше казала на Алик, че си е уредила разговор с Кристабел. Не бе точно лъжа, но командирът беше достатъчно разтревожен от самото ѝ желание да отиде на Солидад. Подобна молба сигурно щеше да мине през офиса на адмирала и мнозина от административния персонал, а повечето от тях нямаше да пожелаят да я предадат нагоре от страх да не разклатят лодката. Рене реши, че е по-добре просто да зададе въпроса си и да пробва да заобиколи бюрокрацията и политическите препятствия. Паула щеше да направи същото.

— Така или иначе и двете сме тук — каза изискано Кристабел.
— Какво мога да направя за вас?

— Разследвам последния случай на ловджийска стрелба в мрежата, организиран от Пазителите. Направо казано, искам да знам дали това е било операция за примамването им, дело на вашата организация.

Кристабел я изгледа малко изненадано.

— Не, доколкото знам. Един момент. — Очите ѝ загубиха фокуса си, докато преглеждаше виртуалното си зрение. — Не. Не сме знаели нищо преди самото престъпление.

— Разбирам. Благодаря ви.

— Бихте ли ми казали защо ви интересува?

— В случая има нещо нередно. — Рене махна пренебрежително с ръка. — Нищо достатъчно убедително, което мога да включа в доклада си; а сега и Изабела е изчезнала.

— Това едва ли е особено убедителен повод за съмнение. Тя е млада. Федерацията е обзета от частичен хаос, особено като се имат предвид емигрантите от съседите на Изгубените²³. Много богати хлапета се вълчат в не особено благородни дейности и се опитват да се прикрият за известно време. Не мислите ли, че може би преувеличавате малко?

Рене не беше сигурна дали жената ѝ се присмива, или е раздразнена, че ѝ губи времето.

— Преди е била доста близка с Патриша Кантил.

— Разбирам. Това накланя везните според вас. Чест ви прави, че се доверявате на инстинктите си. Разбирам ви. Особено като се има предвид предишният ви наставник.

— Не разбирам.

— Вие вършите *истинска* следователска работа. Вероятно не сте прочели досието ми, или поне достъпната му част. В него е указано, че съм завършила тренировъчния курс за следователи на Дирекцията за тежки престъпления една година след Паула Майо.

— О... — Рене започна да се отпуска.

— Бях бясна, когато династията подкрепи освобождаването ѝ. Ако понамалим политиката в работата, ще постигнем повече резултати, не че скъпата ми династия схваща това колективно. Дори

предвид това обаче, Колумбия не трябваше да постъпва така, това беше непростима злоупотреба с властта.

— Мислех, че той се води под вашата юрисдикция.

— Ха! — Кристабел се усмихна с раздразнение. — Това показва колко малко знаете за вътрешната политика на династията ни. Сега Колумбия се ползва с пълната подкрепа на старшия ни съвет. Позицията, която си спечели адмиралът, е наистина впечатляваща. Само се надявам Кайм да е достатъчно проникателен и да пази гърба си. Не можах да направя нищо за Паула — макар тя да стъпи пак на краката си без помощта ми. Изобщо не беше изненадващо, като се има предвид колко много връзки е събрала сред елита на Федерацията през вековете.

— Беше отличен началник.

— По-добър от глупака Хоугън, предполагам.

— Всъщност Хоугън не е лош, просто обръща твърде много внимание на процедурите. А и, разбира се, е човек на Колумбия.

Кристабел наклони глава.

— Добре тогава. Какво точно ви накара да попитате дали мрежовата стрелба е била капан?

— Беше твърде сходна с предишните случаи, сякаш някой беше чел указания как да организира всичко. Вашият отдел щеше да е очевидният кандидат, ако се опитвахте да хванете в клопка Пазителите.

— В миналото сме организирали нещо подобно. Но не и този път. Въпреки това е интересно, че сте разсъждавали така.

— А сега се оказва, че наистина има нещо нередно.

— Паула наистина ви е научила на нещо все пак.

— Изабела забърквала ли се е в проблеми преди?

— Не и в такива, които са касаели мен. За връзката ѝ с Кантил не се спомена дори на старшия съвет, което вероятно е по-показателно от всичко за това как гледаме на правителството. Изабела е просто обичайното хлапе от династията. Следим стотици като тях. Винаги съм разочарована колко много от тях се озовават в рехабилитационните ни клиники или пък биват изправени пред съдии за различни прояви само година след като са напуснали Солидад. Дяволски голяма част от времето ни минава в опити да предпазим младите от измами, които целят да източат попечителските им сметки. Ако зависеше от мен,

нямаше да разполагат с достъп до парите на династията до стотния си рожден ден. Но аз съм просто старомодна.

— Изненадана съм, че родителите ѝ не са поискали да направите проверка на местоположението ѝ.

Кристабел погледна към Уорън, който се бе настанил дискретно в дъното на офиса.

— Ти им се обади, нали?

— Да, госпожо. — Той се обърна към Рене. — След първоначалното ви запитване тази сутрин започнахме проучване на Изабела. Виктор и Бернадет са прекратили връзката си преди осем години. Стандартно активиране на клаузата за раздяла в договора им. Не е имало враждебни отношения тогава или по-късно. Изабела е живяла с Виктор и новата му жена до седемнадесетгодишна възраст, когато е постъпила в интернат преди изпитната си година. Това е съвсем стандартна практика на Солидад. След училището е живяла с приятели в различни собственоности на династията или пък при любовниците си. Не е работила на много места. В нейния случай не е кой знае колко необичайно да не поддържа връзка със семейството си в продължение на няколко месеца.

— Изключването на унисферния ѝ адрес обаче не е нормално, нали?

— Не — каза той. — Направихме няколко проверки. Спряла е да използва кредитната си сметка в същия ден, в който е прекъснала адресния си код. Изглежда като умишлен опит да се скрие.

— Казала ли е на някого къде отива?

— Не и доколкото ни е известно. Все още не сме започнали официално разследване.

— Изчаквах първо да говоря с вас — каза Кристабел.

— Е, това беше всичко. Просто подозрение.

— За мен е достатъчно. Ако не възразявате, ще проведем разследване успоредно с вашето. Можем да се съсредоточим върху директни следи, но тази заповед за задържане ще ни осигури много по-цялостно покритие. Някой трябва да я забележи.

— Нямам възражения.

— Добре. Уорън ще бъде връзката ви с нас. След срещата ни той ще ви придружи до Солидад. Триша ви очаква, а тя *определено* ще ви сътрудничи изцяло.

Рене се постара да не покаже изненадата си от неумолимостта, която прозвуча в гласа на Кристабел. Явно Триша не бе изразила особен ентузиазъм да бъде разпитана отново.

— Благодаря.

Пътят до Солидад на практика не се различаваше от кое да е пътуване с влак във Федерацията. Единствената разлика беше видима на гарата в Риалто, където Халгарт поддържаха отделен перон на няколко километра от трите основни терминала. Въпреки че имаше разрешението на главата на отдела по сигурността и беше придружавана от Уорън, на Рене ѝ се наложи да премине през няколко проверки, преди да я допуснат на малкия перон.

На тривагонния влак му отне едва пет минути, за да мине през портала и да пристигне в Ярмук, малкия град, който осигуряваше услуги за цялата планета.

— Открихте ли нещо в кредитната сметка на Изабела? — попита Рене, когато слязоха от вагона.

— Не, нищо необичайно — каза Уорън. — Оглеждахме за билети за влакове, разбира се, за платени наеми и тегления на големи суми. Нямахме нищо подобно.

— Ами анализ на харчовете ѝ?

— Направихме и такъв. Дори да е отделяла тайно пари през последните месеци, не забелязахме нещо подобно.

— Е, беше просто идея. Наистина трябва да разбере мисленето на Изабела. Досега разполагам само с няколко странности, които кулминират с изчезването ѝ. Все още не знам дали нещо от тях е свързано със стрелбата в мрежата или всичко е едно наистина неприятно съвпадение.

— Ако е изчезнала, надали може да съществува невинно обяснение.

— Не, признавам. Но ако просто се е сдърпала с неподходящи хора, мога да извадя името ѝ от документите ми по случая. Знам, че това не ви е от помощ; а и не съм сигурна, че аз самата искам нещата да се наредят така.

Уорън обърна глава и я изгледа.

— Това не го разбрах.

— Ако наистина е свързана с това, не ме питай как точно, тя ще е първата стабилна улика, която някога сме имали, свързана с Пазителите и мрежовата стрелба.

— Разбирам, но... Тя е Халгарт. Ние почти винаги сме жертви на Пазителите в тези случаи. Ако тръгнеш след нея, това ще ти помогне да ги пипнеш?

— Не знам. Може би това е някакъв нов план на Пазителите, който включва действия след самата стрелба. Нужна ни е много повече информация и единствените хора, които могат да запълнят тези дупки, са другите две момичета.

На летището на града ги чакаше свръхзвуков самолет „Боинг“ 22022 VTOL. Последва кратък полет до гъсто залесената долина Колда, където клонът на фамилията, към който принадлежеше Триша, поддържаше почивна вила. Кацнаха на сечището под изящната дървена сграда. Вилата беше построена в гората, седем гигантски дървета муранги служеха за главни колони. Сякаш някакъв древен кораб някак си се бе намърдал сред дърветата и през десетилетията бавно се бе разраснал със стаи и допълнителни платформи. Покривът беше от стърчащи местни тръстики, които при изсъхването си се бяха оцветили в песъчливосива охра. От дълбините на гората и покрай поддържащите стъбла се провираше малък поток и обикаляше по периферията на поляната, запълвайки множество каменни вирове.

Триша ги очакваше до няколко храста от лаз-бодили, които растяха покрай най-големия басейн. Носеше горнище на бански костюм и бели ленени къси панталони; до водата беше опъната дълга хавлия. Вече далеч не изглежда толкова изтънчено, помисли си Рене. Не просто заради евтините дрехи за почивка. Сега момичето беше помислено и унило, а преди бе жизнерадостно и уверено. ОВ-татусите ѝ, оформени като зелени криле на пеперуди, вече бяха покрили и бузите ѝ. На допълненията им липсваше артистичността на първоначалните татуировки.

— Съжалявам, че те безпокоя отново — каза Рене. — Просто имам още няколко въпроса.

— Не е само това — каза докачливо Триша. — Днес ми се обадиха толкова много пъти, че трябва да се срещна с вас.

Тя хвърли бърз поглед към издигнатата вила.

Рене забеляза млад мъж, който стоеше на вратата към една от верандите отпред. Той бързо се прибра в слабо осветената сграда.

— Съжалявам за това — каза Рене. — Обаче наистина искам да заловя хората, които ти сториха това.

— Изабела каза, че никога няма да успеете, че случаят ще се превърне просто в поредното досие в офиса ви, за което ще забравите след месец.

— Това е интересен коментар. Обикновено бих се съгласила с нея, разбира се, неофициално.

Триша сви безразлично рамене.

— Нещо станало ли е?

— Не съм сигурна. На първо време трябва да зная дали си спомняш нещо за Хауърд Лианг, което може да ни е от полза, нещо, което да не си си спомнила преди.

— Като например?

— Нещо, което ти се е сторило странно. Може би нещо, което е казал. Нещо простичко, което е знаел, може би някаква история или името на някой от династията. А може би някога сте се срещнали изненадващо с човек, около когото се е чувствал неудобно.

— Не мисля. Не. Не мога да си спомня нищо подобно.

— Ами някаква случка от детството му. Ако е израснал на Далечината, е бил отгледан по много различен начин от обикновеното дете от Федерацията. Може да му се е изплъзнало нещо, което е звучало странно.

— Не. Това ме попита и репортерът.

— Какъв репортер?

— Ъъъ... — Пръстите на Триша трепнаха леко, докато управляваше като кукла на конци виртуалната си ръка. — Брад Майо от „Ърл Нюз“. Каза, че е получил разрешение да говори с мен.

Тя погледна с очакване Рене.

— Получил ли е?

Рене замръзна. Сякаш призрачен пръст галеше гръбнака ѝ.

— Не — каза тихо тя. — Не издаваме разрешения на репортери да правят каквото и да е, камо ли да разговарят с жертви. Това си е лична работа на всеки гражданин.

За нейна изненада Триша започна да плаче. Отпусна се отново върху хавлията, тежки хлипове заразтърсваха раменете ѝ.

— Такава шибана тъпачка съм — зариди тя и започна да удря с юмруци краката си. — Всички във Федерацията ли го знаят? Защо съм толкова наивна? Той каза, че сте му позволили да ме види, за да може да напише история, която да ме представи в добра светлина. Аз му повярвах, наистина му се доверих. О, Господи, мразя се. Не знаех. Звучеше толкова искрен.

Рене погледна неловко към Уорън и коленичи до разстроеното момиче.

— Ей, хайде стига. Ако това е човекът, за когото си мисля, значи е щял да заблуди и мен. — Е-кономът ѝ вече бе направил проверка за „Ърл Нюз“. Компанията не съществуваше, но някой я бе използвал веднъж и преди, когато бе интервюирал Уенди Боуз. Според Паула Майо описанието му съвпаднаше с това на Брадли Йохансон. — Как изглеждаше той?

Триша подсмръкна.

— Висок. С много руса коса. Освен това беше стар. Нямам предвид, че му беше време за подмладяване. Просто знаех, че е живял поне два века.

— Мамка му — тихо изсъска Рене.

Триша я погледна объркано, сълзите ѝ напиреха отново.

— Какво? Знаете ли кой е бил?

— Да, струва ми се, че се досещам.

— О, не! Ще се подложат на изтриване на спомените, кълна се, че ще го направя. Ще изтрия целия си живот; всичко, каквото съм правила, коя съм, името си. Всичко. Ще го изтрия и няма да използвам защитен трезор. — Тя погледна разярено към Уорън. — И ако династията не иска да го направи, ще отида в някоя незаконна клиника на черния пазар. Не ми пука. Предпочитам да свърша като олигофрен, отколкото да си спомням това.

— Ей, спокойно — каза Рене и потърка тресящите се рамене на момичето. — Твърде сурова си към себе си. Просто ми кажи какво стана, когато говори с Брад Майо. Моля те, ще го направиш ли?

— Нищо особено, струва ми се. Появи се в апартамента ден след като се върнах там. Изабела вече си беше тръгнала, а Катриона беше на работа. Той ми каза, че е уредил срещата с вас. Това беше единствената причина да го пусна. Трябваше да се допитам до вас, нали? Господи, колко съм тъпа!

— Вече е свършен факт. Моля те, не се терзай за това. Какво искаше да знае?

— Същото като вас. Името на Хауърд, къде работеше, откога го познавам. Всички основни факти.

— Разбирам. Е, не се тревожи, нищо лошо не е станало.

— Наистина? — Момичето очакваше отговора ѝ с такова нетърпение, че чак изглеждаше жалка.

— Да. Той е просто глупав измамник, който се опитва да продаде историята си на известно новинарско предаване. Никое от тях няма да я излъчи.

— Със сигурност — увери я Уорън.

— Добре.

— Чувала ли си се с Изабела наскоро? — попита Рене, като се опита да звучи небрежно. — Старият ѝ адрес не работи, а трябва да ѝ задам същите въпроси.

— Не. — Триша сведе глава. — Не съм говорила с много хора, откакто се прибрах. Нямам желание. Не се шегувах, като казах, че искам всичко това да се махне от ума ми. Твърде трудно е.

— Сигурна съм, че изглежда така. Но не действай прибързано, нали?

— Може би.

— Изабела каза ли къде отива, преди да си тръгне от Дарока?

— Щеше да кара ски на Юра. Бяха цяла група и мислеха да си наемат вила за две седмици. Опита се да ме накара да отида с нея, но аз не исках. Тя вечно ходи някъде с приятели.

— Какви приятели по-точно?

— Не съм сигурна. Не познавам никой от тях.

— Добре. Няма значение, ще проверим. — Рене се изправи и даде знак на Уорън, който кимна. — Знам, че никак не ти беше лесно, Триша. Извинявам се, че те подложих на това, но наистина ни помогна.

Момичето просто кимна, без да вдига очи. Рене я погледна загрижено, преди да се върне при боинга.

— Е, кой е бил този репортер? — попита Уорън, когато вратата се затвори зад тях.

Рене се настани на меката кожена тапицерия на стола.

— Може да е бил самият Брайли Йохансон. Описанието пасва, а той и преди се е представял за репортер от същата компания.

— По дяволите!

— Да. — Тя се загледа през овалния прозорец, докато самолетът излиташе. Светлозеленото петно на поляната се сви бързо под тях и ускорението притисна Рене към седалката.

— Но това е безсмислено — каза Уорън. — За какво му е на Йохансон да разпитва Триша? Операцията е била свършила.

— Добър въпрос. Освен това е поел огромен риск, дори е използвал „Ърл Нюз“, при положение че знаем за нея. Не е в негов стил да си върши работата така немарливо. Тези въпроси явно са били важни за него.

— Защо?

Рене поклати глава. Не можеше да се довери напълно на себе си, за да погледне към Уорън. За разлика от Триша, той не беше глупав. Имаше едно обяснение, което пасваше твърде лесно. Обяснение, което загатваше за неща, които не ѝ харесваха. Освен това щеше да се окаже, че е права за цялата работа със стрелбата в мрежата от самото начало. „В крайна сметка не са били Пазителите. А не мисля, че са били Халгарт. Кристабел няма причина да ме лъже. Това не оставя много възможности.“

Марк Върнън седеше в наетия си форд „Лапанто“, а шофьорската система направляваше колата по шестлентовата магистрала през северния край на хълмовете Чуната, който опираше в задната част на квартала Тринити в Нова Коста. Склоновете, покрити с тъмнокафявите местни ниски храсти и пустинни палми, бяха нашарени от огромни бели къщи, оградени с високи стени и плетове, като безценни шедьоври в шикозен магазин. Това беше предпочитан район от финансовите мениджъри, които винаги се стараеха да са близо до офисите си. Линия небостъргачи от бетон и стъкло, които се извиваха по основата на хълмовете, обозначаваха източната граница на Тринити. В тях се помещаваха различни банки, кредитори, брокери, авантюристични инвеститори и бюра за обмен на чужда валута.

Шофьорската система на форда отби колата от магистралата. В дъното на рампата имаше кръстовище, от което древен път започваше бавно да се извива около хълма. Една очукана табела гласеше: „Брайт Лайт Кениън“. Марк изключи системата и се зае с ръчното шофиране

на колата. Песъчлива жълто-кафява почва почти бе покрила тънкия слой асфалт и шосето едва се различаваше от черен път. По склона над и под пътя бяха пръснати на пръв поглед мъртви храсти. Основите им бяха подпрени от коничните гнезда на бръмбари щипалки. Зад площта с изсъхналата растителност се издигаха ронещи се бели стени от ензимно подсилен бетон, по които пълзяха бръшлян и кактуси катерачи. Множество частни пътища се отклоняваха от главния път и се извиваха до портите по склона.

Във въображението на Марк оживя образът на дългите прави пътища на долината Хаймарш, отделящи се от основния път. В Чунатас беше тихо, хълмовете отблъскваха шума от мегаграда и по това кварталът си приличаше с Рандтаун. Дори скучното кафяво на местните растения беше подобно на бледите охрени разцветки на стрелотревата. Въздухът обаче беше по-сух, примесен с химикали от района на рафинериите на шестнадесет километра на запад. Освен това Регулус беше твърде ярка точка от синьо-бяла светлина в безоблачното небе и все още грееше неумолимо в късния следобед. Дори в мечтите си Марк никога не се заблуждаваше, че могат да си върнат загубеното. Подобни фантазии бяха глупави и можеха да хрумнат само на пълен нещастник.

Вината беше негова. Той беше завел семейството си на Елан. Той беше причина за големите им очаквания. Беше им показал един добър, чист живот. Мечтата му беше загинала в пламък и болка. Знанието за това не му позволяваше да спи. Самообвиненията му пречеха да говори нормално с Лиз. Нещастieto да върне прекрасните си деца на този отвратителен свят му пречеше да си играе с тях.

Беше толкова погълнат от самосъжалението си, че почти пропусна отбивката. Рязкото дръпване на волана занесе форда в острия завой и го отби надолу по тесния път. Вдигна се облак песъчлива почва, докато задните колела буксуваха.

— Идиот — изруга се Марк.

След няколко метра пътят приключи пред желязна порта в стена от глиненочервен бетон. Е-кономът на Марк захрани кода му в портата и тя се отвори. Зад стената се намираше оазис от буйна смарагдовозелена трева. В центъра имаше дълго лимоненожълто бунгало с червени покривни панели от бетон, преמודелирани така, че да приличат на глинени керемиди. Няколко градинарски работа се

тътреха наоколо и се грижеха за моравите и цветните лехи, като ги поддържаха също толкова спретнати, колкото къщата. Марк винаги се бе наслаждавал на гледката оттук. Можеше да седне в двора на бунгалото, кацнало на средата на склона, и да наблюдава градските площи на Нова Коста, които се простираха отвъд хоризонта. От тази позиция никога не му се струваше толкова неприятно, колкото когато беше долу сред заводите и кварталните универсални магазини. Всичко беше доста различно от старата му къща в Санта Хидра.

Брат му Кайл държеше бунгалото под наем от инженерния отдел на Августа. Можеше да си го позволи с високоплатената си работа в „Заеми & кредити «СвВинсент»“. Всички близки роднини на Марк веднага му бяха предложили да се настанят при тях, когато се върнаха от Елан. Беше приел предложението на Кайл, защото не можеше да понесе мисълта да се нанесе при баща си Марти. Освен това винаги се бе разбирал с Кайл, който поне предлагаше искрено помощта си, а и децата харесваха много чичо си.

Спря форда на алеята пред входната врата и влезе вътре. Всички стаи за гости имаха стъклени врати, затова се огледа по продължение на коридора, за да открие малкото си семейство. Не се виждаше никой, но от двора, към който се излизаше от главния хол, се чуваха весели викове. Сенди и Бари бяха заедно в басейна, а подозрително мократа Панда се излежаваше върху огретите от слънцето плочи покрай басейна. Кучето вдигна глава към него, но не помръдна.

— Тате! — извикаха двете деца.

Марк им махна.

— Панда влизала ли е в басейна?

— Не — отговориха в хор те.

Той ги изгледа със страховит поглед на неодобрение и те се закикотиха. Лиз лежеше на шезлонг на терасата под басейна. Антонио, приятелят на Кайл, беше до нея. Терасата гледаше на запад, което им позволяваше да уловят последните следобедни лъчи.

— Здравсти, бебчо — обади се Лиз. Между нея и Антонио стоеше робот камериерка и държеше бутилка вино в една от ръцете си. Когато се приближи, Марк осъзна, че и двамата са голи. Гърлото му се сви рефлексивно. Не каза нищо, защото само щеше да покаже колко дребнав и консервативен е.

Лиз още не си бе намерила работа; бяха се съгласили да остане вкъщи и да се грижи за децата. Те не ходеха на училище, а на Марк не му се искаше да ги праща в някое от училищата на Августа; самият той имаше твърде много лоши спомени от собственото си обучение в гимназия „Фарадей“. Всъщност завръщането им на Августа беше планирано като временно; дойдоха тук просто защото беше първата възможност да се махнат от астероида на Ози Айзъкс. Марк искаше да си заминат оттук възможно най-скоро, може би на място като Гралмънд, което беше едно от най-отдалечените от Дайсън Алфа. Това обаче щеше да им струва скъпо, а нашествието ги беше съсипало финансово. Загубили бяха всичките си имоти, а той знаеше добре, че след като флотът отблъсне Първите в собствения им космос, Елан няма да може да се възстанови. Ипотеката, която бе направил, за да купи малкото лозе и сервиза на „Ейбълс Моторс“, го бе оставила с големи дългове. Ако застраховката не ги покриеше, щяха да са му нужни няколко живота, за да ги изплати. А застрахователната компания беше основана в Рънуич, столицата на Елан. Никой не знаеше дали правителството на Федерацията ще изплати компенсации на всички от Изгубените²³, а дори и това да станеше, щеше да отнеме десетилетия, преди подобен закон да мине през Сената. Точно сега данъците се поглъщаха от изграждането на флота.

Той коленичи и целуна набързо Лиз.

— Здрасти.

— Ей, изглеждаш, сякаш имаш нужда от питие. — Тя посочи към робота камериерка. — Имаме излишни чаши.

— Не вино, благодаря. Може да си взема бира.

— Няма проблеми — каза Антонио. — Настани се, Марк, роботът ще ти донесе.

Марк му се усмихна сковано и потъна в един от празните шезлонги.

— Децата от колко време са в басейна?

— Не съм сигурна — каза Лиз, след това пресуши чашата си и я подаде на робота, за да я напълни отново. — Половин час.

— Скоро трябва да излизат. Време е да си пият чая.

Не я попита: „Какво си им приготвила?“, но въпросът се подразбираше от тона му.

— Домашната система ги наблюдава — каза Лиз с малко повече ударение, отколкото беше нужно. — Това не е Рандтаун. Системите тук са от първо качество.

— Добре, че ми го напомняш — отвърна студено Марк.

Лиз се обърна, така че да гледа към пейзажа под хълма, и отпи от виното.

— Ей, хайде стига — каза Антонио. — Всички сме на една и съща страна. Марк, децата знаят, че трябва да излязат в шест и петнадесет, винаги е така. Кухнята им приготвя чай в момента.

Таймерът във виртуалното зрение на Марк показваше 18:12.

— Добре, разбира се — изръмжа той. — Съжалявам, беше лош ден.

Нямаше намерение да седи тук и да се оплаква за деня си в завода — това беше твърде изтъркано дори за него; освен това подозираше, че дори няма да го слушат. Беше кандидатствал и спечелил поста на общ техник в „Призма Дайнамикс“ един ден след като напуснаха астероида. Заплатата не беше нищо особено, не и за поддръжката на конвейерните отделения, които съставляваха основата на аерокосмическата индустрия; въпреки това се наслаждаваше на работата си. Тя изискваше комбинация от практически умения за поправка и писане на програмни кръпки, което му беше най-познато. Прие я, защото нямаше начин да приеме подаяние от когото и да било, дори от семейството си. Това беше ген, наследен от Марти.

Приближи се робот камериерка и му подаде бутилка бира. Той махна капачката и отпи голяма глътка. Лиз все така не му обръщаше внимание.

— Жизел Суинсол се обади — каза Антонио. — Каза, че ще е тук в седем, за да те интервюира.

Марк изчака за миг, но Лиз не каза нищо.

— Това за мен ли се отнасяше? — попита той.

— Да. — Антонио го погледна объркано. — Не си ли уредил ти интервюто?

— Не. Защо ще се обажда на теб?

— Обаждането беше до домашната система, не лично до мен. Тя каза, че иска да се увери, че ще си тук тази вечер.

— Никога не съм чувал за нея.

— Сигурно е ловец на кадри от някоя агенция — каза Лиз.

— Не съм регистриран в никоя агенция.

— Може да е от застрахователната компания — предположи Антонио. — Изплащат щетите от нашествието.

Марк отпи още бира.

— Не и с моя късмет — промърмори той.

Лиз се изправи и го стрелна с поглед.

— Ще приготвя децата — каза тя и навлече халат.

Антонио изчака, докато тя не се качи до басейна и не повика децата.

— Всичко наред ли е между вас двамата?

— Предполагам — каза неубедително Марк. — Просто се опитваме да си стъпим на краката, това е всичко. Честно ти казвам, Антонио, на Елан имахме идеалния живот. Сега вече няма къде да се върнем.

— Трудно е, мой човек. Но можете да се справите. Познавам тази жилка у Кайл. Вие, Върнън, не се предавате. Страшно семейство сте.

Марк надигна бутилката си и събра сили да се поусмихне.

— Наздраве. Само че грешиш. При първия шанс за работа на планета някъде далеч оттук, взимам Лиз и децата и отивам там.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм.

— Ами, да ти кажа, мисля, че ще е голяма грешка.

— Защо?

— Виж, именно на Големите 15 ще построят всички кораби и оръжейни системи. Прав ли съм? Да, разбира се, други планети също ще сключат договори, а на Висшия ангел се извършва част от монтажа, но това е главно въпрос на политика. Тук обаче, оттук ще ударим обратно, мой човек. Това означава, че няма да позволят на Августа да падне. Земята ще падне преди нас. Ще разполагаме с най-добрата възможна защита. Помисли за това. Уесекс беше единствената планета, която оцеля след атаката на Първите. Шелдън и Хътчинсън направиха всичко възможно нашествието да не успее там. Ако питаш за съвета ми, останете тук. Не ме интересува какво казват по новинарските предавания, но това е най-сигурното място във Федерацията.

На Марк му се искаше да отхвърли идеята със смях, но не можеше да открие слабо място в разсъжденията на Антонио.

Две минути преди седем пред портата паркира дълга черна лимузина „Шевролет“. Лиз тъкмо бе успяла да примаме децата да се качат горе след чая, а Антонио изтрезняваше и се обличаше за смяната си в болницата. Кайл още не се беше върнал; обикновено работеше в офиса си в „Заеми & кредити «СвВинсент»“ до след седем. Марк не разбираше как успява да поддържа връзката си с Антонио; двамата се виждаха само за по няколко часа на ден. Може би затова бяха издържали толкова дълго. Двамата с Лиз не се виждаха много често, но това не помагаше особено.

Жизел Суинсол не беше точно това, което очакваше Марк. Лимузината трябваше да му го подсказва: никой мениджър в агенция не можеше да си позволи подобна кола. Тя беше висока брюнетка с амбицията на човек, току-що подмладен за първи път и прицелил се в стола на изпълнителен директор; освен това беше арогантна като пряк наследник на династия. Официалният ѝ костюм в сиво и оксфордско синьо струваше повече от месечната заплата на Марк, а към него вървеше грим, който превъзхождаше този на повечето водещи новинари от унисферата. По пода на коридора зачаткаха високи токчета.

Не бе изчакала да я покани вътре. Просто мина покрай него, когато ѝ отвори вратата, и се насочи към хола.

— Извинете, но не знаех, че имаме уговорка за среща — каза той. Искаше да прозвучи саркастично, но вместо това постигна жалък и нескопосан ефект, а подтичването му след нея изобщо не помагаше.

Усмивката, с която му отвърна тя, му напомни на акула, готвеща се да захапне храната си. Акула с гланцирани в черешово устни.

— Обикновено не уведомявам избраните предварително.

— Избраните?

Тя седна на един от диваните, а той остана прав в средата на хола.

— Харесвате ли работата си, господин Върнън?

— Ей! Коя, по дяволите, сте вие?

— Работя за династията Шелдън. Колко получавате? Няколко бона на месец?

Той ѝ се сопна, крайно раздражен:

— Повече от това всъщност.

— Не, не са повече, Марк. Видях договора ти.

— Той е поверителен.

Тя се засмя.

— С темповете, с които печелиш сега, като вземем предвид постепенните повишения, бих предположила, че ти остават около осемдесет години, за да изплатиш заема за къщата и сервиза на „Ейбълс Моторс“ на Елан. Това не включва фактори като вноските за колежа на децата, както и собствения ти фонд за подмладяване и възстановяване.

— Все някога ще получим обезщетение.

— В случай че Федерацията все още съществува след десет години, може и да пропуснат законопроект, който да те освободи от лихвите. Спри да се заблуждаваш за нещо повече.

— „Призма Дайнамикс“ е просто временна работа. Ще си намеря по-добра.

— Точно това искам да чуя, Марк. Дойдох да ти кажа, че съм ти подготвила тази по-добра работа.

— И каква ще да е тя? — попита Лиз. Стоеше на вратата на хола, облечена с тениска и скъсени дънки. Гледаше обаче с онзи втренчен поглед, който Марк добре познаваше. Когато Лиз решише, че не харесва някого, това си оставаше така в този и следващия живот.

— Опасявам се, че е поверително — каза Жизел Суинсол. — След като подпишеш, ще получиш информация.

— Това е абсурдно — каза Лиз. Тя седна на дълъг кожен диван срещу жената и нежно подръпна ръката на Марк. Той седна до нея. Трите бири, които бе изпил бързо една след друга на терасата, започваха да замайват главата му. Е-кономът му каза, че е получил документ, изпратен от Жизел Суинсол. Отвори го и във виртуалното му зрение се откри трудов договор. Той примигна от изненада, когато видя заплата.

— Далеч не е абсурдно — каза Жизел Суинсол. — Приемаме сигурността си много на сериозно. Вие вече доказахте дискретността си.

— За астероида на Ози ли става дума? — попита Марк. — Нищо особено.

— Дори в днешната ситуация новинарските предавания биха били силно заинтересувани от дома на господин Айзъкс.

— Не разбирам — каза Марк. — Аз не съм суперфизик. Поправям машини. Какво толкова важно има в това? Милиони като мен го правят.

— Вие всъщност сте много, много добър в поддръжката на електромеханични системи, Марк. Проверихме го. Изчерпателно. Проектът, върху който ще работите, включва сериозна употреба на роботизирани монтажни системи. Макар да има и други фактори, които привлякоха вниманието ни към името ви.

— Като например? — попита Лиз.

— Освен че уважавате желанието ни за дискретност, страдате от тежки финансови проблеми, които можем да облекчим. Ако се съгласите да приемете тази работа, ще изплатим дълга, който сте натрупали на Елан. Госпожо Върнън, вие разполагате с умения в биотехнологиите, от които можем да се възползваме. Не си мислете, че ще очакваме от вас да се държите като покорна съпруга, докато трае проектът. Сигурна съм, че това ще внесе приятна промяна в живота ви.

Лиз застана напълно неподвижно.

— Благодаря ви.

Договорът все още течеше във виртуалното зрение на Марк.

— Ако приема, къде ще работя?

— На Кресат.

— Светът на Шелдън? Мислех, че никой няма достъп до него — каза Лиз.

— Правим изключения за този проект. Въпреки това за вашия случай това не се налага. Марк е Шелдън, а това осигурява място за живот на цялото семейство.

Марк се опита да запази спокойствие, когато Лиз извърна поглед към него. Никога не бе смятал произхода си за интересна тема; всъщност беше малко смущаващо.

— Далеч съм от прякото потомство — измърмори той в своя защита.

— Майка ти е разделена само с шест поколения от Найджъл. Това е достатъчно.

— Почакай — каза Лиз. — Това не е ли проект на флота?

Жизел й се усмихна безизразно.

— Марк?

— Какво? Сега ли искаш отговор? — попита той.

— Точно така.

— Но ти не ми каза нищо.

— Ще работиш на позиция, която ще осигури на семейството ти отличен живот, много по-добър от този на Елан. Ще се отървеш от дълговете си. Освен това гарантираме напълно сигурността ти. Единственият минус ще бъде ограничената възможност за комуникация с приятелите ти и близките ти роднини. Проектът трябва да остане в тайна.

— Не харесвам предложения, които са твърде хубави, за да са истински — каза Лиз. — Обикновено не са.

— Не и този път. Напълно честна съм.

— Опасно ли ще е? — попита Марк.

— Не — каза Жизел Суинсол. — Ще работиш с напреднали технологично монтажни системи. Работата е предизвикателна, но не е опасна. Виж, това не е някаква игра, Марк, не се занимавам с това да обикалям наоколо и да мамя хората. При всички случаи теб не мога да те преметна; ти нямаш никакви пари. Това е честно предложение. Приеми го или откажи.

— Колко ще продължи? — попита Марк.

— Трудно е да се каже. Надяваме се, не повече от една, най-много две години.

Той погледна към Лиз.

— Какво мислиш?

— Разорени сме. Вероятно мога да го преживея. Ти?

Това, което не искаше да пита съпругата си, беше колко точно е изпила следобеда. Алкохолът обикновено я правеше агресивна, затова далеч не беше невъзможно да промени мнението си на сутринта. Погледна към Жизел, надали им се предлагаше възможност да премислят избора си. Документът показваше клаузите за здравеопазването и образованието. Договорът му с „Призма Дайнамикс“ дори нямаше такава клауза.

— Добре, приемаме.

— Отлично. — Жизел Суинсол се изправи. — Колата ще ви вземе заедно с децата в седем и половина утре сутрин. Моля ви, бъдете готови.

— Трябва да уведомя „Призма Дайнамикс“ — каза Марк. Скоростта, с която се развиваха нещата, го объркваше, почти му се

искаше да използва този довод, за да откаже.

— Ще се погрижим за това — каза Жизел Суинсол. — Можеш да кажеш на близките си роднини, че си получил нова работа на друга планета. Моля те, не им казвай къде отиваш.

— Ясно.

— Марк, сертификата ти, моля.

— О... да. — Каза на е-конома да добави сертификата му към договора и го изпрати обратно.

— Благодаря ти. — Тя се отпрати по коридора.

— Ще те видя ли утре? — попита Марк.

— Не, Марк, няма.

Входната врата се затвори плавно зад нея. Марк прокара ръка през косата си.

— По дяволите, каква мъжемелачка.

— Да, обаче ни спаси задниците. Чудя се какъв ли е този проект.

— Някаква голяма производствена дейност за военните. Предполагам затова са и роботизираните монтажни системи. Възнамеряват да изключат Висшия ангел от процеса. Винаги е било въпрос на политика.

— Може и така да е.

— Не го ли вярваш?

— Наистина няма значение. Ще разберем утре.

— Съжالياваш ли, че се съгласих? Все още можем просто да не се появим.

— Не бих изпробвала това, не и с госпожица Жизел Суонсол по петите ни.

— Предполагам, че не.

— Ти обаче постъпи правилно. Просто не ми хареса начина, по който се опита да ни принуди да приемем. От друга страна, предполагам, че ако разработваш военни системи точно сега, не можеш да си позволиш да губиш ценно време.

— Да. Знаеш ли, вече се чувствам добре, че приехме. Ще помогна да отвърнем на копелетата.

— Радвам се, бебчо. — Лиз го прегърна през врата и го придърпа за целувка. — Как така никога не си ми казвал, че си Шелдън?

— Всъщност не съм. Поне не съм част от династията.

— Хм. — Тя го целуна отново. — Е, какво ще правим до седем и половина утре?

Оскар и Мак пристигнаха пред офиса на Уилсън едновременно. Ана стана от бюрото си и целуна и двамата.

— Той ви чака — каза им.

— Е, как е брачният живот? — попита Мак.

— О, нали знаеш, като при всяка друга двойка, която се опитва да си плати ипотеката.

— Майната му на това — каза Оскар. — Как беше меденият месец? Изплуй камъчето.

Ана погледна крадешком над рамо и му намигна похотливо.

— В еуфория, разбира се. Цели десет часа извън офиса. Какво повече може да иска едно момиче?

Уилсън поздрави топло и двамата.

— Благодаря, че дойдохте. Опитвам се да се видя с всеки капитан, преди да излети. Не мисля, че ще успея дълго да запазя традицията. Вече получаваме потоп от части за новата партида звездни кораби. Слава богу, извънредният бюджет започва да дава резултати.

— Това са добри новини — каза Оскар, докато се отпусна предпазливо в един от подобните на черпаци столове. Мразеше подобна гъбеста тапицерна. — Не съм виждал да го споменават по унисферните предавания. Още са заети да критикуват флота.

— Няма и да чуеш — каза Уилсън. — Няма да издаваме точните данни. Не знаем каква информация са способни да извлекат Първите от унисферата.

— Сериозно ли говориш?

— Сигурно се опитват да разберат колко сме напреднали — каза Ана. — Предполагаме, че са пресели информацията, налична на Изгубените²³. Знаят с какво разполагахме по време на атаката.

— Наблюдаваме ги — каза Уилсън. — Предположенията ни са верни.

— Има ли намеци, че провеждат операция по следенето ни? — попита Мак.

— Не. Те обаче също не са забелязали нашата, все още.

— Аз самият още не съм забелязал нашата — протестира Оскар.

— Рафаел я провежда. — Ана му се усмихна закачливо. — Пратихме стотици хиляди микросателити във всяка система. Методът е подобен на техниката, която те използваха срещу нас, като отваряха червеева дупка и постоянно местеха крайната ѝ изходна точка. Могат да ги засекаат, но не могат да разследват всяко отваряне.

— В резултат на това много от сателитите оцеляха — каза Уилсън. — Непрекъснато докладват обратно през червеевата дупка.

— Тази информация също не допускаме до унисферата — каза Ана. — Нещата, които ятата сателити показват, не са хубави.

— Окупират всяка от Изгубените²³ — каза Уилсън. — Червеевите дупки вече са отворени на повърхността на планетите. През тях минават фантастични количества машини и извънземни, дори по стандартите на Първите, доколкото ги познаваме. Дмитри Леополдович беше съвсем прав, дяволите да го вземат; няма да успеем да си върнем тези планети.

— В такъв случай ще отменим ли планетарната част от плана за контраатака? — попита Мак.

— Не. Сигурни сме, че Изгубените²³ са стратегическите бази за следващата атака на Първите. Натрупването на сили е толкова огромно, че не може да бъде нищо друго. Веднъж след като се установят, могат да нападнат всяка точка от Федерацията, не просто близките звезди. Най-малкото това прави инфилтрацията и саботирането на дейността им още по-важни. Трябва да спечелим време. — Той погледна към Оскар. — Трябва да намерим звездата, към която води Портата на Ада. Това е единственото им слабо място.

— Ще направя всичко по силите си — каза Оскар. Не му хареса как Уилсън почти го умоляваше. — „Защитник“ ще мине през всяка от звездните системи в списъка на полета, можеш да разчиташ на това.

Дори на него му се стори, че прозвуча, все едно се оправдава.

— Знам, че мога — каза Уилсън. — Мак, ти изтегли лесната задача този път.

— Е, това е изненада — каза Оскар, за да подразни приятеля си. — Какво си му приготвил, шефе? Охрана на метоха на Молайз?

Мак учтиво му показа среден пръст.

— В задника ти.

— Ти ще изпробваш релативистичните ракети, далеч от космоса на Федерацията. След като Първите видяха какво можем да направим с

хипердвигателя, ще започнат да измислят защитни стратегии. Ако обаче тези ракети изпълнят надеждите, които им възлагаме, дори и на извънземните ще им е трудно да ги отблъснат.

— Ще изчистим всички засечки — каза му Мак.

— Добре. Пък и реших, че това ще е последният полет на „СвАсаф“ — каза Уилсън.

— Защо?

— Защото е твърде остарял, Мак, съжалявам. Когато се върнеш, вече ще започваме монтажа на новите бойни кораби с хипердвигатели от клас шест. Искам да заемеш капитанския стол на първия от тях.

— Мога да се примиря с подобно предложение — каза Мак.

Оскар почти отвори уста, за да се оплаче, че във флота не се зачита старшинството. Това обаче щеше да прозвучи детинско, дори казано от него.

— А когато ти се върнеш — каза Уилсън, — ще оглавиш проекта за нападение.

— Кой, аз? — каза Оскар.

— Да, ти. Това трябва да се окаже оръжието, с което ще ги победим, Оскар. Не се шегувам. Проклетият проект поглъща толкова много технологии, че дори аз не знам за половината от тях. Шелдън е накарал всяка от династиите да сътрудничи в работата. Затова избива много напрежение в управляващия екип. Ако има човек с нужния опит, който да обедини този екип и да го накара да заработи, това си ти.

— Дявол да го вземе! — Оскар почувства прилив на благодарност, от който гърлото му се сви. Никога нямаше да му хрумне да поиска толкова големи отговорности. Въпреки това Уилсън му ги бе доверил, а освен това назначението му със сигурност бе получило одобрението и на Шелдън. — Благодаря, шефе. Няма да те разочаровам.

„Глупав сантименталист.“ Тогава се сети за Адам и за записа, който смяташе да вземе със себе си по време на разузнавателния полет. Бузите му започнаха да се изчервяват от вина.

— Добре ли си? — попита Ана.

— Разбира се.

— За миг изглеждаше, сякаш ти е неудобно.

— Той ли? — възкликна Мак. — Не мисля. По-скоро е забравил за някоя среща, да, това ще е било.

— Аз поне мога да си уредя срещи — върна му го Оскар. Беше твърде късно, мигът си бе отишъл. Ако на света имаше някой, на когото можеше да довери историята на миналото си и взаимоотношенията си с Адам, това бяха тези трима другари. Той се усмихна широко, за да прикрие истинските си емоции. „От кого точно ме е страх? От тях или от мен самия?“

Симулационната среда беше почти съвършена. Разбира се, Мортън разполагаше с невронни модификации за телесензорни преживявания и преди, но сегашните превъзхождаха неколkokратно тези на обикновения потребител. Дори мнозина унисферни артисти не можеха да си позволят подобно качество на сетивно преживяване. Техниците на флота му бяха дали дори виртуално обоняние, което беше пословично като най-трудното за правилно пресъздаване от програма човешко сетиво. Дори сега не беше идеално: миризмата на пушек напомняше по-скоро на цитруси, отколкото на горящо дърво.

Вървеше през останките на град, беше облечен в брониран костюм с електромускулен екзоскелет. Само така можеше да носи цялото снаряжение, което флотът изискваше да вземе със себе си. Подсилените му сетива претърсиха купчините бетон и натрошените панели. Виртуалното му зрение показваше оранжеви скоби над потенциалните мишени, което веднага го подразни. Софтуерът за преценка на мишените трябваше да бъде пренаписан изцяло. Поредната задача в отчайващо дългия списък с нужни подобрения.

Електрическите кабели излизаха пред очите му като ярки неоновни нишки, пропълзели под пътя. Електронните системи излъчваха зелено-синя аура, чийто интензитет зависеше от размерите на процесорната система. Още нещо, което не му харесваше; вече бе помолил екипа по техническа поддръжка да го замени с обикновени цифрови данни. Следваше графиката за анализ на въздуха. Дисплеят за електромагнитни сигнали. Радарът. Прозорците за отдалечени сензори, които показваха образи от околната местност, снети от малки разузнавателни работи, които се движеха бързо пред него. Имаше и комуникационна мрежа с членовете на взвода му, която включваше данните от всичките им сензори.

Виртуалното му зрение бе толкова претрупано от многоцветни символи и картини, че приличаше на стъклопис в катедрала. Беше цяло чудо, че вижда през всичко това.

Предполагаше се, че мисията им ще бъде да се промъкнат тихо в извънземната база, построена в сърцето на някогашния човешки град. Трябваше да направят оценка, да установят местоположението на слабите точки и да подберат подходящите оръжия, за да нанесат максимални поражения. Останалата част от взвода трябваше да се разгърне в хлабав фронт, дълъг почти километър. Всеки трябваше да използва различен маршрут на приближаване, което според Мортън беше тактическа грешка; така рискът да забележат някой от тях се увеличаваше.

Официалното наименование на взвода беше ERT03 по името на планетата и координатите, на които бяха разпределени, макар че самите те се наричаха Ноктите на Котката заради най-известния си член. Всички бяха осъдени престъпници, съгласили се да служат в замяна на амнистия. На теория вече бяха с чисти досиета, но разговорите им в казармите нощно време подсказаха това-онова за всеки един от тях. Док Робъртс, например, беше изключително горд от работата си с престъпния синдикат, по време на която бе изтривал неудобните спомени на всеки, поискал да скрие нещо. За негово нещастие бе пробвал да спечели малко допълнителни пари чрез продажба на спомени на черния пазар, което бе довело до залавянето му от Дирекцията за тежки престъпления. Съдът го признал за виновен в съучастничество.

Мортън понякога си мислеше, че Док му бе помогнал да изтрие собствения си неудобен малък инцидент.

В този момент, според схемата на разгръщане на взвода, Док напредваше през сруттен супермаркет на четиристотин метра на запад. До него беше Роб Тани, който спомена единствено за участието си в опита да бъде взривен „Втори шанс“. Нищо за по-ранния си живот. Каза, че бил агент по сигурността. Мортън му вярваше. Почти винаги се ориентираше добре в тактическите ситуации, в които ги поставяше тренировъчният екип, и очевидно знаеше как да се оправя в сражение.

Паркър беше второто най-голямо притеснение на Мортън. Преди бе работил като нечий бияч, но не им каза за кого. Обичаше оръжията, които бяха свързали с невроните му, и с любов обясняваше как ще ги

използва по най-добрия начин, за да убива тихо и ефективно. Най-общо казано, беше главорез, лишен от всякакъв финес. Беше му трудно да работи в екип, а и не влагаше особени усилия, за да промени това.

Последна беше „Котката“ Стюарт. Тя никога не говореше за стореното от нея и всички ѝ бяха изключително благодарни за това. Всички знаеха и наистина не искаха да разбират подробностите. Мортън все още си нямаше представа как да я възприема. Когато пожелаеше, тя можеше да бъде идеалният член на взвода, допринасяйки максимално за успеха на мисията им. Само че невинаги беше така.

Лазерният радар на Мортън проследи някакво движение на петдесет метра напред и вляво. От конусовидната могила, която някога беше представлявала жилищен блок, се посипа натрошен бетон. Не поситни от чакъл, парченцата се сринаха към земята и зад тях се издигна малък облак прах.

Той сканира могилата с основните сензори, за да открие причината за срутването. Два от разузнавателните роботи се приближиха предпазливо до района. Подобните им на раци тела напредваха внимателно по натрошения бетон, антенните им пъпки бяха напълно разгърнати. Не засичаха извънземно присъствие.

Мортън реши, че това е идеалният начин да бъде отвлечено вниманието му от врага. Пренасочи пасивните си сензори, за да наблюдава пътя зад себе си. В една от изтърбушените от огъня сгради, която бе подминал преди пет минути, припламна електромагнитен сигнал. Отговаряше на честотите, които използваха Първите.

— Роб, зад мен има врагове — каза той и отвори сензорните данни.

— Добре, маркирах позицията им — каза Роб Тани. — Как искаш да се справим с тях?

Той беше на сто и осемдесет метра на запад от Мортън и се придвижваше по успоредна улица. Като повечето от останалите обикновено се допитваше до Мортън за мнението му. Всичко опираше до ръководния опит на Мортън и уменията да взема бързи и убедителни решения, които го изкачваха към лидерската позиция. Не че за нея имаше много съперници.

— Ще продължа да напредвам слепешката, сякаш не знам какво става зад мен. Ти ги заобиколи отзад и издебни копелетата от засада.

— Дадено.

Мортън сканира уличката отстрани за някакво присъствие и тръгна забързано по нея, за да се отдалечи от подозрителната малка лавина. Направи още няколко резки завоя, за да ги обърка още малко. Това сигурно щеше да ги накара да напуснат укритието си и да го последват. А тогава щяха да станат мишени на Роб.

Извънземната база едва се виждаше пред него. В тъмата на залеза голямата метална сграда проблясваше ярко под лъчите на синьобели прожектори. Върху нея, по тесни ивици без предпазни перила и огради, крачеха извънземни. Носеха защитните си бронирани костюми. Флотът още не разполагаше със снимки на истинския им вид.

Мортън провери дисплея си. Силовото поле, което защитаваше базата, започваше на около сто и петдесет метра пред него. Всички сгради в пространството между него и полето бяха напълно разрушени. На тяхно място имаше широко поле от димящи черни останки, като замърсен с мазут плаж. В продължение на няколко мига Мортън проучи внимателно празнината. Нямаше начин да премине, без да го забележат. Каза на е-конома си да му покаже карта на града и да открие тунелите за поддръжка. Спокойно можеше да използва няколко от тях.

— Виждам ги — каза Роб. — Двама носят оръжия и са се насочили към базата. Търсят те.

— Можеш ли да ги свалиш?

— Няма проблем. Въпросът е как?

— Възможно най-тихо. Не искаме останалите да чуят данданията.

— Добре. Ще използвам дрон за електронна атака, за да ги объркам, и няколко фокусирани енергийни изстрела след него.

— Твърде явно — каза Мортън. — Кинетичните изстрели би трябвало да пробият костюмите им.

Беше зает да проучва на картата. Големите тунели за поддръжка сигурно бяха осеяни с капани. От по-малките може би някой тунел за дъждовна вода беше достатъчно широк, за да пропълзи през него. Не обичаше тесните пространства, но костюмът и оръжията, които носеше, му позволяваха бързо да си проправи път с огън през всяко препятствие.

— Не съм достатъчно близо, за да засека дали разполагат със силови полета — каза Роб.

— Колко бързо се движат? Трябва да се скрия някъде, преди да ме видят.

— Ще бъдат при теб до две минути. Мога да приближа разузнавателни роботи, за да проверя за силови полета.

— Предполагам, че са ги изключили. Пълзят точно като нас. Не искат да привличат внимание, а силовите полета ще ги издадат твърде лесно.

— Значи да използвам кинетични?

— О, Господи, момчета — обади се весел женски глас. — Хайде да се позабавляваме. Дадоха ни всички тези красиви оръжия, нали така? Да видим какво още не сме използвали? О, сетих се.

Мортън провери виртуалното си зрение, за да види къде се намира тя.

— Кат, недей...

Зад него градът и небето се оцветиха в ослепително бяло. Земята започна да се тресе яростно, вълната от взрива се понесе с рев...

Всичко наоколо се смеси в цветни смущения. По кожата му полази странен сърбеж. Миг по-късно виртуалното му зрение вече работеше в икономичен режим, просто синя линия символи, които сияеха на фона на тъмнината. Чуваше собственото си дишане, усилено от шлема му. Ръцете и краката му бяха изпънати, все едно че бяха вързани за земята, хванати здраво от ленти модифицирана пластмаса.

— По дяволите! — изръмжа Мортън.

Модифицираната пластмаса около ръцете му се отпусна. Той се пресегна и свали шлема си. Над него се включваха светлини и очертаваха малката зала за изключване на физическите сетива. Членовете на екипа, отговарящ за симулацията, се бяха вторачили ядосано в него. Мортън сви рамене. Намираше се в средата на блестящо жироколело на метър от земята, краката му бяха хванати в ботуши от модифицирана пластмаса. Те ги освободиха и той скочи долу.

В залата имаше още четири въртящи се колела. Във всяко от тях имаше по един член на взвода, който напускаше симулацията. Мортън се приближи към Котката. От високо му се усмихна красиво сърцевидно лице, чиито бели зъби изпъкваха на кафявата кожа.

Изглеждаше в късните си двадесет години. Когато човек я видеше за първи път, обикновено решаваше, че живее първия си живот; привидната ѝ фриволност не позволяваше да я възприемеш по друг начин. Докато останалите членове на взвода бяха в стандартни лилави спортни ризи и черни панталони, тя носеше тениска на „Sonic Energy Authority“^[1] и раздърпани дънки. Не беше сигурен как се е сдобила с тях. На членовете на взвода не раздаваха друго освен флотски дрехи. Сигурно просто бе отишла при тренировъчния екип и им бе наредила да ѝ дадат дрехите, които носеха в момента. Гарвановата ѝ коса беше подстригана късо, като на всички останали, с изключение на това, че тя беше добавила пурпурни кичури със сребърни връхчета.

— Ето това вече ми хареса — каза жизнерадостно тя и скочи долу. Стъпила на земята, беше с десет сантиметра по-ниска от Мортън.

— Защо, по дяволите, го направи? — попита той.

— Досега не сме използвали малките атомни бомби. Тук сме, за да изпробваме всеки възможен боен сценарий, нали така? — Тя махна весело на екипа. Никой зад стъклото не посмя да се намръщи, но всички бяха особено кисели. — Това си беше страшна работа! — Тя се засмя.

Мортън искаше да я шамароса — само дето не смееше. Котката беше въведена в хибернация, преди той самият да се роди, и трябваше да излезе от нея около хиляда години след края на собствената му присъда. Спомни си деня, когато пристигна в казармите им. Дотогава нито един войник не беше ескортиран от четирима души, а и четиримата ѝ придружители изглеждаха нервни.

— Не можеш да обстрелваш отделни войници с атомни снаряди, по дяволите! — ядоса се той. — Нарочно ли се опитваш да прецакаш всичко? Защото аз няма да се върна в хладилната камера само защото на теб ти харесва да си правиш шеги. Ще изритам малкия ти задник от тренировъчния лагер право в орбита, преди това да се случи.

Останалите членове на взвода ги наблюдаваха съсредоточено. Един от симулационния екип се отдръпна от стъклото.

Котката присви устни и целуна шумно Мортън.

— Мисията вече беше прецакана, мъжки. Ако едно извънземно знае, че сме там, всички го знаят. Трябва да четеш информационните брошури за комуналната им система на комуникация. Нямахме да проникнеш през силовото поле. Разумното решение беше да изтрием

гнездото им отвън. Запомни: нанасяме възможно най-големи поражения. Не позволяваме да ни заловят.

— Това не беше единствената възможност. Можеше да се измъкнем. С Роб работехме по въпроса.

— Горкото момче. Толкова си отчаян да запазиш тялото си. Нищо особено забележително няма в него, откъдето и да го погледнеш. — Котката го плесна игриво по бузата. Това го жегна.

— Майната ти! — изръмжа Мортън.

Тя се насочи към вратата на залата. Когато се отвори, тя му намигна.

— Ще се видим под душовете, мъжки. О, и за протокола — всъщност задникът ми е много красив.

Тя се обърна и излезе от залата.

Мортън въздъхна и отпусна юмруци. Допреди миг дори не осъзнаваше, че ги е стиснал.

— Добре, благодаря ви — каза лидерът на симулационния екип. — Това е за днес. Ще продължим утре в девет сутринта.

Мортън остана на мястото си, докато останалите членове на взвода се отправяха навън. Дишаше дълбоко, опитваше да се успокои. Роб Тани се приближи до него и сложи ръка на рамото му.

— Това беше впечатляващо, пич. Или си луд, влюбен, или наистина много ти се иска да умреш. Знаеш ли защо всъщност са я сложили в хибернация?

— Да, но не това е важното, а какво ще правим заедно в бъдеще.

Роб го погледна учудено.

— Звучиш като тях. — Палецът му посочи прозореца.

— О, по дяволите всичко — каза Мортън и изведнъж се почувства много уморен. — Така или иначе всички ще умрем в секундата, в която излезем от червеевата дупка; никога няма да стигнем до самия Елан.

— Така те искам. Но да знаеш от мен, а аз съм минавал през процедура по съживяване: не се бъркай на сладкия демон. Само големи проблеми ще ти донесе.

— Напомни ми някой ден да те запозная с бившата ми съпруга — каза Мортън, докато излизаха от залата.

Мортън дори не знаеше на коя планета се намира Кингсвил, тренировъчният им лагер. Подозираше една от Големите 15 —

Керенск, — съдейки по оцветеното в лилаво слънце. Ако беше така, значи се намираха далече от мегаграда.

Кингсвил беше обширен и се простираше върху район от ниски пустинни хълмове. Северно от лагера заоблени могили постепенно прерастваха във висока планинска верига, която се простираше по продължение на хоризонта. Далечните върхове бяха покрити със сняг. Пустинята продължаваше във всички посоки. Представляваше набръчкана равнина от стрита на прах жълта глина, осеяна с ронещи се камънаци. Малки, жилави местни кактусови храсти растяха нагъсто по дъното на всяка падина. Имаха дебели сиви стъбла с козина от бодливи листа, които бяха не по-дебели от хартия и също толкова сухи.

Сред осъдените се ширеше слух, че ако някой стигне до другия край на пустинята, ще го пуснат да си ходи. От флота искали да знаят колко добри са невронно свързаните им системи за оцеляване в тежки условия. Ясно се виждаше, че няма ограда или пък работи пазачи. Единственият път дотук беше с въздушен превоз.

Огромни товарни самолети бяха пренесли целия лагер от мегаполиса на този свят и ежедневно носеха предварително произведени сгради, както и провизии и оръжейни системи. Кингсвил беше разделен на двадесет и три участъка, като в средата на всеки имаше голям геодезически купол. В куполите се намираха главните тренировъчни съоръжения, техническите лаборатории, където войниците биваха свързани с най-добрите технологии на Федерацията, както и столовата. От всеки купол излизаха многобройни лъчи от казарми, които приличаха на черни тухли в пясъчливата почва. Около тях бяха стрелбищата и терените за тестове на костюмите.

Докато Мортън се връщаше към казармата на взвода под лъчите на изгарящото следобедно слънце, шумът от лагера се вихреше около него, толкова познат след двуседмичния му престой тук. Тренировките и невронните обработки, през които минаваше, бяха толкова интензивни, че по-ранните му животи му се струваха като телесензорни драми, чието изживяване си спомняше само мъгляво. От стрелбището, на което се упражняваше частта, разпределена на Слиго, долитаха глухите изстрели на кинетични пушки. Воят на реактивните двигатели не отслабваше, на летищната писта на пет километра от лагера самолетите идваха и си отиваха. След първата нощ шумът вече изобщо не го безпокоеше. Джипове и камиони ръмжаха забързано по

отгъпканите черни пътища, които свързваха Кингсвил и летището. Носеха се викове и монотонен напев от взводовете, които напредваха с мъка през разнообразни тренировъчни терени, за да влязат във форма за великата контраофанзива на флота. Шейсет процента от тях бяха осъдени, които работеха за отмяната на присъдата си, а останалите бяха всякакви наемници и видиотени разпалени патриоти, които нямаха търпение да покажат на врага колко много е сбъркал, нападайки Федерацията. Мортън още не можеше да реши дали съставляват най-мащабната самоубийствена мисия, някога пръквала се от нечие въображение, или ще свършат истинска работа. Дори смахнатата отракана Котка си вършеше работата през повечето време. Човек трудно можеше да си представи, въпреки сериозните предположения в казармите, каква касапница ще стовари тя върху извънземните, имайки предвид как се бе отнесла с напълно невинни хора.

Продълговатата кутийка, в която бяха разпределени Ноктите на Котката, беше дълга петнадесет метра и широка четири. Беше разделена на три части. Спалното помещение и основната жилищна площ за петимата беше в единия край, банята беше в средата, а последна беше малка стая за почивка с няколко меки дивана и възел към мрежата на Кингсвил, от който имаха достъп до библиотеката с телесензорни драми на лагера, повечето от които бяха софтверно. Връзката на Кингсвил към планетарната киберсфера беше под надзора на ОИ, който регулираше всички входящи и изходящи обаждания. Можеха да говорят с когото си поискат, но на ограничен брой теми. Дори най-малкото споменаване на каквито и да било оръжия, тренировка или евентуални дати за начало на контраофанзивата, щяха да бъдат пресечени мигновено. Като останалите членове на Ноктите на Котката, Мортън не бе получил никакви обаждания. Реши, че той самият също няма на кого да се обади.

Вратата се затръшна зад него и спря прилива на жега и прах, а отвътре го приветства приятен, обработен от климатик въздух. Филтрите на прозорците превръщаха неприятната лилаво-бяла слънчева светлина в стандартна земна. Той отиде до леглото си и започна да се съблича. Робот по поддръжката улавяше дрехите му в движение. Роб и Док Робъртс правеха същото. Котката вече беше заела кабина с душ и весело си пееше нещо. Незнайно как, винаги излизаха

от симулациите потни и мръсни, сякаш наистина бяха пълзели из пустиня.

Остана дълго под душа, наслаждаваше се на топлата вода и ползваше щедро гела. Е-кономът му пусна няколко стари акустични рок парчета, които му позволиха да забрави за тренировките. Част от кожата му все още го болеше и беше раздразнена от многобройните импланти, с които се бе сдобил. Заради някои от новите си ОВ-татуси беше получил лек обрив. Ударите на водните струи облекчиха донякъде болките. Дори мислите му се поуспокоиха, докато си тананикаше приглушено мелодията на китарата. Изкуствените спомени за боравене с оръжията, които всяка нощ се процеждаха в мозъка му, правеха съня му неспокоен, примесваха го с нежелани сънища. Това беше една от причините да е толкова раздразнителен през деня. Искаше му се да разполага с цели двадесет и четири часа, за да се отпусне и да си почине. Не смяташе, че някога ще ги получи; темпото в лагера беше твърде високо.

Като всички войници, и той се чудеше кога ще бъдат пратени на мисия. На всички им предстояха още две процедури по невронно свързване в клиниките, които изпълваха по-ниските отделения на купола. А процедурите винаги се провеждаха на три дни. Не беше нужно да си гений, за да се сетиш, че след като веднъж се запознаеха със системите си сред тренировъчните терени в пустинята, щяха да се отправят към Изгубените²³. Още най-много две седмици според изчисленията му.

Когато излезе от душа, беше по-тихо от обикновено. Най-често в жилищното помещение се вихреше някакъв спор или пък останалите се подкачаха за нещо. Днес, докато се подсушаваше с хавлията, се чуваше само ниско шепнене.

— Ей, Мортън — обади се Док Робъртс. — Докарай си задника тук, имаш посетител.

Това предизвика шумен смях.

Един робот-камериерка му донесе полиетиленов пакет, в който имаше комплект чисти дрехи. Той не побърза да се облече, тъй като подозираше, че му готвят някаква шега.

Не беше шега. Красива млада жена седеше на леглото му, а Роб, Паркър и Док я бяха наобиколили като вълци, вперили очи в сурово

месо. Дори Котката, седнала в сложна йога позиция на леглото си, се усмихваше язвително и също се намесваше в разговора.

Посетителката му носеше дълга смарагдовозелена пола от тънък и лек памучен плат. Бялата блуза над полата беше почти напълно прозрачна. Малки къдрици медноруса коса се бяха измъкнали от черната филцова шапка. Когато Мортън влезе, жената се изправи и всички млъкнаха.

Мортън за малко да каже: „Коя си ти?“. Тогава видя лицето ѝ и се скова от удивление. Примигна, неспособен да повярва на очите си, когато тя му се усмихна дяволито.

— Мелани?

— Здравей, Морти.

Останалите започнаха да сипят подигравки, обзети едновременно от презрение и завист.

— О, Господи, ти си...

— Пораснала?

Той просто кимна. Наистина беше великолепна.

— Целуни я бе, шибан идиот — извика Док Робъртс.

— Не-е, изучай я до смърт — извика Паркър. — Пред нас!

Роб го прасна по рамото.

Мелани се усмихна на Мортън с ярка като слънцето усмивка, докато се приближаваше към него. Той не смееше да помръдне. Ръцете ѝ се увиха около главата му и тя го целуна дълго и жадно.

Прегръдката се проточи, а наоколо се понесе хор от овации и подсвирквания.

— Липсвах ли ти? — подкачи го тя.

— Тъъ. — Мортън почувства огромната ерекция в панталоните си. — О, да, по дяволите, да.

Тя се засмя радостно и го целуна отново, този път по-нежно.

— Тук съм, за да ти предложи медиен договор за предаването на Микеланджело. Искаме да ти предложим работа като кореспондент от фронта. Можем ли да се оттеглим на по-уединено място, където да... обсъдим условията?

Мортън изправи гръб, огледа бойните си другари и похотливите им изражения.

— Разбира се. Оттук.

Прегърна я през кръста и я насочи към една от баните. Зад тях се понесе нова вълна от смях и викове.

Веднага щом стигнаха стаята за почивка, той затръшна вратата и се зае да я запречи с един от диваните. Така и не успя да го добута докрай. Мелани му се нахвърли. Той разтвори деколтето на блузата ѝ, чу се късане на плат. По пода се разпиляха копчета. Тя носеше фин сутиен с бели дантели, който той издърпа настрана и оголи гърдите ѝ. Бяха точно толкова идеални, колкото си ги спомняше, красиво оформени и твърди. Тъмните ѝ зърна бяха втвърдени. Устата му се впи в едното и започна да го смуче и облизва. Ръцете на Мелани откриха ципа на панталоните му и го свалиха. Пръстите ѝ хванаха топките му и ги стиснаха.

Вкопчени един в друг, двамата се срутиха на дивана. Мортън беше отгоре. Той нетърпеливо се заопитва да свали ризата през главата. Мелани плъзна ризата по краката си. В следващия миг той беше в нея и я чукаше зверски, с мощни тласъци. И двамата викаха, състезаваха се в това да бъдат най-шумните, най-радостните, вкопчени трескаво един в друг, докато телата им се гърчеха в екстаз.

След неопределено време Мортън се възстанови достатъчно, за да се съсредоточи върху тавана, в който се взираше. Беше се отпуснал върху облегалката на дивана, дишаше тежко и се потеше обилно, обзет от еуфория. Мелани се изкикоти доволно до него и се подпря на лакът. Черната ѝ шапка беше паднала някъде и косата ѝ се бе разпиляла свободно. Сутиенът ѝ още беше неразкопчан и увит около корема ѝ.

Той ѝ се усмихна и я целуна нежно, преди най-сетне да намери закопчалката на сутиена и да го махне. Тогава забеляза собствената си риза, омотана около ръката му. Смеейки се, тя я разви вместо него.

— Наистина изглеждаш удивително — каза той с възхищение. Ръката му погали ръката ѝ и премина върху корема ѝ, преди любопитно да се спусне надолу и да замасажира бедрото ѝ. — Тази възраст ти приляга.

— Ти не си се променил.

— Това добре ли е?

Мелани изпъшка, изненадана от движението му. Беше забравила колко добре познава тялото ѝ.

— Обичам някои неща да не се променят — изсъска с удоволствие.

— Липсвах ли ти?

— Да.

— Колко?

Тя наклони глава и влажните ѝ къдрици погалиха гърдите му.

— Ето толкова.

Устните и пръстите ѝ започнаха нежния си масаж.

— Толкова.

Тя бавно започна да слиза по корема към пениса му, който отново се втвърдяваше.

— Толкова — изръмжа нетърпеливо.

Мортън беше убеден, че вече никога няма да е способен да се движи. Всеки крайник го болеше ужасно. Двамата лежаха на пода, ръцете им бяха преплетени, а светлината избледняваше върху пустинното небе навън. За първи път след процеса започна да съжالياва за загубеното.

— Добре ли се справяш, откакто...? — попита тихо.

— Добре съм.

— Съжالياвам, сигурно не ти е лесно. Трябваше да направя нещо, да отделя някакви пари в брой. Просто никога не бях мислил, че...

— Казах, че съм добре, Морти.

— Да. Господи, изглеждаш невероятно. Наистина.

Тя се усмихна и прокара ръка през косата си, разресвайки я настрана от лицето си.

— Благодаря ти. Много ми липсваше.

Дори сега единственото, за което можеше да мисли, бе да я изчука отново.

— Е, имаш ли... имаш ли си някого?

— Не — каза тя малко прибързано. — Никой специален. Не и като теб. С мен се случиха малко странни неща. Особено след атаката на Първите.

— Обзалагам се, че е така. Каква е тази работа, която си започнала? Спомена Микеланджело.

— О, да. Сега работя за неговото предаване. Една от репортерките съм.

— Поздравления. Трябва да ти е било трудно да си осигуриш мястото.

— Имам добър агент.

— Какво толкова. Успяла си да дойдеш да ме видиш благодарение на работата си. Само това ме интересува.

Тя отпусна ръка на гърдите му и ги погали нежно.

— Не беше повод, Морти. Можех да дойда да те видя по всяко време. Позволено ти е да приемаш посетители.

— Ясно. — Не разбираше.

— Предложението е истинско. Отне ми малко време да подредя нещата, а адвокатите на флота трябваше да убедят флота да се съгласи. Но всичко е уредено.

— Искаш да правя репортажи от Елан.

— Да, най-общо казано. Позволено ти е да изпращаш кратка информация при всеки контакт. Това е част от договора ти.

— Никога не чета текста с малкия шрифт — промърмори той.

— Адвокатите убедиха флота да ти позволят да използваш времето си за комуникация, за да ни изпращаш репортажи. Микеланджело ще ти плати. Парите са добри. Така, когато всичко свърши, ще имаш пари. Можеш да ги използваш, за да започнеш отначало.

— Добре. Както и да е. Ще те видя ли отново? — попита настойчиво.

— Да, Морти. Ще се върна.

— Добре. — Започна да я целува отново.

— Има нещо, което трябва да ти покажа — прошепна тя.

— Нещо, което си научила? — Езикът му облиза нетърпеливо врата ѝ. — Нещо, което правят лошите момичета?

Тя взе ръцете му и ги хвана здраво. Той се усмихна и зачака доволно. Е-кономът му го уведоми, че ОВ-татусите на дланите му се включваха към чужд интерфейс.

— Какво...

Изведнъж Мортън се озова на дъното на бяла сфера. Бледи линии от сив текст течаха по повърхността ѝ, твърде бързо, за да се

съсредоточи върху тях. Напомняха му на графиките, когато виртуалното му зрение работеше в режим на готовност.

— Извинявай, не исках да те стресна — каза Мелани.

Мортън се обърна и я видя зад себе си. Носеше прости бели работни дрехи. Той погледна към себе си и видя същите.

— Какво стана, по дяволите? — попита той. — Къде сме?

— Това е симулирана среда. Най-общо казано, се намираме в имплантите ти.

— Как го направи?

— Докато беше в хибернация, получих някои доста усложнени ОВ-татуси от СИ. Едва започвам да се уча как да използвам няколко от тях.

— СИ?

— Имаме договорка. Аз му давам достъп до информация от необичайно естество, а той работи като мой агент. Не съм сигурна обаче дали мога да му се доверя.

— Ти му даваш достъп до информация? — Прииска му се да може да сглоби изречение, което не завършваше с въпросителна. Звучеше като сприхав невежа.

— Да. — Мелани като че ли беше малко подразнена от това, което думите му намекваха.

— О, добре.

— Свързани сме по този начин, защото така сме напълно защитени от външни очи и уши. Нито един сензор на флота не може да подслуша това, което имам да ти кажа.

— Какво е то? — попита предпазливо той.

— Спомняш ли си Пазителите на себесъщността?

— Бяха нещо като култ? Непрекъснато обстрелваха унисферата. Не нападناха ли те „Втори шанс“? Вярват в някакво извънземно, което управлява правителството. Подобни лайна.

— Те са прави.

— О, хайде стига.

— Нарича се Звездния странник. Може би той е задействал войната.

— Не, Мелани.

— Морти, лъгаха ме. Стреляха по мен. Агентите му се опитаха да ме отвлекат. Дори Паула Майо смята, че е истинско.

— Следователката? — попита удивено той.

— Тя вече не е следовател. Звездния странник уреди уволнението ѝ, но тя разполага с политически връзки. Не разбирам всичко, което се случва, но тя вече работи в друг правителствен отдел. Не иска да ми каже нищо. Няма ми доверие. Морти, всичко това ме плаши до смърт. Не знам към кого друго да се обърна, освен към теб. Знаем, че ти не си заплаха за мен, беше в хибернация, докато се случваше всичко това. Моля те, поне обмисли възможността. Пазителите трябва да са имали някаква причина, за да започнат всичко това. Нали? Дори в легендата има зрънце истина.

— Не знам. Признавам, че съществуват от необичайно много време, но това не означава, че са прави. Във всеки случай какво общо има това с мен? На мен ми предстои война след броени дни. Не мога да те защита, Мелани. Дори и да се измъкна от базата, флотът разполага с всички кодове за активиране в имплантираните в тялото ми оръжейни системи. Могат да ги включват и изключват, когато си поискат.

— Наистина? — Звучеше заинтригувана. — Чудя се дали мога да пробия защитите им.

— Мелани, съжалявам. Не мога да рискувам да се върна отново в хибернация. Дори и заради теб.

Тя поклати глава.

— Не за това те моля.

— А за какво?

— Искам да ми изпращаш информация от Елан.

— Каква информация?

— Всичко за Първите, което по принцип е било класифицирано като секретно. Не можем да се доверим на флота, Морти, Звездния странник е проникнал в него. Да, знам, че звучи като параноичка. Сама щях да го кажа преди година.

— Наистина говориш сериозно, нали?

— Да, Морти.

Той изчака доста, преди да попита:

— Щеше ли да дойдеш да ме видиш, ако не беше въввлечена във всичко това?

— Ще съм тук независимо какво се случва на Федерацията. Обещавам. Дори не ме е грижа, че може и да си убил Тара.

— Сигурно съм го направил. Следовател Майо не прави много грешки.

— Няма значение. Беше ни добре заедно, независимо че аз бях наивно хлапе. Знам, че и двамата сме се променили оттогава, но трябва да видим какво може да излезе този път. И двамата го дължим на старото си „аз“, не е ли така?

— Да, ти наистина си се променила.

— Ще ми изпратиш ли каквато информация можеш?

— Предполагам. Не искам да те разочаровам отново, Мелани. Така че... Предполагам, че разполагаш с някакъв безопасен начин за контрабанда на информацията до теб?

— Разбира се.

— Да, така си и мислех — каза той примирено. Това наистина не беше тийнейджърката Мелани със секси задник, която бе прикоткал в леглото си. Вече не. Беше се променила в много по-интересна жена. „Не по-малко секси обаче.“

Мелани извади квадрат с големината на длан от джоба си и го вдигна. Състоеше се от букви и цифри, които светеха в бледолилаво, хванати в постоянен поток, и нито за миг не напускаха границите на квадрата. Тя се вторачи любопитно в него.

— Уау, никога не бях виждала гола програма.

Чисто момичешката ѝ реакция докара усмивка на лицето му и топли спомени.

— Какво е това?

— Шифър. Купих го от Пол Крамли.

— Спомням си Пол. Как е старият мошеник?

— Изтормозен. Обеща, че ще погребее личното ти съобщение до мен в сензорната информация, която изпращаш на предаването. Мога да я издърпам, но никой друг няма да е способен на това.

Тя притисна квадрата в ръката му и той се разплете. Нишки от символи се разгърнаха навън и се сляха със стените на сферата. За миг се втурнаха след сивия текст, преди да избледнеят в същото полупрозрачно сиво като останалите символи.

Е-кономът на Мортън докладва, че в главния му имплант е качена нова програма, но без авторски сертификат и валидация за неагресивни функции.

— Остави я да работи — каза на е-конома си.

— Освен това ще разшифрова съобщенията, които ти пращам — каза Мелани.

— Надявам се, че всичките ще бъдат неприлични снимки.

— Морти!

Разочарованото ѝ лице се разтопи във вихър от цветове, сякаш излязъл от картина на Дали. В следващия миг той се намираще отново в притъмнялата стая за почивка, а топлото ѝ голо тяло беше сгушено до неговото.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Много съм ти благодарна.

— Искаш ли да ми покажеш? Тук, във физическия свят.

— Отново? Вече?

— Чакам от две години и половина.

---

[1] Музикална група на поета Кардинал Кокс, която се споменава в произведенията на няколко автори на научна фантастика. — Бел.прев. ↑

„Пътеводителя“ се носеше от три дни в свободно падане и Ози вече бе изправен пред решение, което изобщо не му се искаше да взима. Голяма част от проблема се изразяваше в това, че не отиваха наникъде. Дори да имаше къде да отидат, това щеше да се окаже трудно. Въздушните течения в газовия ореол бяха напълно непредвидими. Умерените бризове ги дърпаха неуморно повече от половин ден и изведнъж ги изоставяха в безветрени зони, където чакаха с часове. През по-голямата част от времето държаха платното вдигнато, за да могат да улавят бризовете, без значение накъде духат. Понякога резки, но за щастие краткотрайни пориви изпълваха платното. Тогава сякаш отново бяха върху водата и вятърът ги тласкаше шеметно. Веднъж дори се наложи да свият платното, толкова силно се тресеше малкият им сал. Сам по себе си подобен начин на пътуване беше интересна идея. Ози проектираше наум плаващ въздушен кораб, който да може да пътува през газовия ореол със завиден финес. В съзнанието му приличаше на цилиндрична шхуна, от която разцъфва паяжина от мачти, изпълваща множество платна. Можеше да си прекарва страхотно живота в капитанство на този кораб, пътувайки през този фантастичен свят. Всъщност много животи.

Именно тези мечтателски идеи с почти безкрайни възможности, които трябваше да изчисли, правеха досадната реалност малко по-търпима.

С насърченията на Ози Орион бавно се бе адаптирал към свободното падане, въпреки че никога нямаше да се чувства комфортно при тези условия. Въпреки това момчето вече можеше да се движи по сала с известна увереност, макар Ози винаги да се уверяваше, че е завързан за аварийното въже. Дори успя да задържи по-голямата част от храната закрепена. Обаче не можеше да направи кой знае колко за пътя и това го притесняваше. Жалкият им малък кораб, понесъл се в микрокосмоса на газовия ореол, предизвикваше

чувство на самота, което причиняваше моментни панически пристъпи дори у Ози.

Положението при Точий беше съвсем различно. Голямото извънземно страдаше истински по време на свободното падане. Нещо във физиологията му просто не беше способно да се справи с усещането. То беше постоянно свито на задната палуба. Едва ядеше, защото неизменно повръщаше всичката храна, която преминеше през гърлото му. Пиеше много малко вода. На Ози му се налагаше постоянно да го моли и да настоява, за да го накара да я приема.

Знаеше, че скоро трябва да се върнат в гравитационно поле.

Да накара големия им приятел да пие беше само един от проблемите, свързани с водата, и то един от поносимите. Много по-притеснителни бяха намаляващите им резерви. Ози никога не бе смятал, че може да им свърши точно водата. Разбира се, трябваше да признае, че не е очаквал и да паднат от този свят, което беше коренът на проблема. Бяха поели на път по море, а малкият му, ръчно задвижван филтър можеше да се справи лесно с водата в него и да им осигури толкова питейна вода колкото искаха и когато искаха. Всъщност водата беше единствената константа, на която можеха да разчитат на всяка планета, по която бяха вървели.

Сега единствените им резерви се изчерпваха с якото алуминиево шише на Ози, няколко термосни манерки и единствената оцеляла пластмасова кесия на Орион. Бяха пълни догоре, когато паднаха отвъд ръба, но всичко на всичко събираха едва пет литра. Сега им оставаше само половината кесия, и то благодарение на това, че лицевите секрети, които се стичаха по бузите и в гърлата им, спираха рефлекс за жажда у двамата човеци на сала.

Ози бе видял в далечината сиви мъгливи възвишения с размерите на малки луни, които се носеха през газовия ореол. Мнозинството от тях представляваха разпокъсани мъглявини, които се протягаха мързеливо върху въздушните течения, а няколко бяха плътни въртящи се възли като циклони от Юпитер. Нито едно от тях не се намираще и на половин милион мили от „Пътеводителя“. Щеше да им отнеме месеци, дори години, за да стигнат до тях. Една трета от плодовете, които толкова внимателно бяха натрупали в плетени кошници, преди да тръгнат, бяха полетели в нищото при падането им отвъд ръба на малкия воден свят. Оттогава бяха изяли голяма част от останалите

провизии в комбинация с останките от пакетиранията им преди време храна. Плодовите топки бяха сочни, но не бяха истински заместител на водата. В най-добрия случай щяха да им стигнат едва за няколко дни.

Това караше Ози да се замисли за останалите обекти или същества, които обитаваха газовия ореол. Тъй като нямаше с какво да се занимава, освен да наблюдава средата, скоро осъзна, че мъглявината е доста гъсто населена. Най-огромните артефакти бяха водните светове. Обаче беше сбъркал в преценката на геометрията им. Когато ветровете ги отдалечиха от света, на който бяха попаднали първоначално, той видя истинската му форма. Не беше полусфера; по-скоро приличаше на кифла, която някой беше разрязал на две. Плоската горна повърхност и островният архипелаг върху нея винаги гледаха към слънцето, а морето се изливаше по целия ръб. Водата следваше извивката до долу и след това започваше дългото си изкачване обратно през централната фуниевидна дупка, за да запълни морето на върха и да започне наново цикъла. Процепът, през който прииждаше обратно горе, беше винаги покрит с непрозрачен бял облак, приклепнал над водата и скрил притока от поглед. Ози с радост щеше да продаде душата си, за да може да зърне гравитационния генератор, който правеше това възможно. Не че можеха да се върнат на онзи свят дори и да ги подхванеше вятър, насочен в правилната посока. Просто не можеше да измисли безопасен начин да кацнат (или да цопнат). Не и без парашут.

Затова започна да оглежда останалите обекти, които орбитираща във вътрешността на ореола. Наоколо прелитаха доста подобни на птици същества. Бяха или сами, или на огромни ята. Тези, които се доближиха достатъчно, за да ги види ясно, попадаха в две групи: вид с подобни на тирбушони спираловидни крила, които продължаваха по цялата дължина на телата им, и други, наречени от Орион ветрилни птици, които приличаха на биологични хеликоптери. Може би бяха ядливи, но някои от спираловидните птици бяха доста грамадни, почти колкото Точий, и разполагаха с дълги остри бивни, с които Ози не желаше да си има вземане-даване. Освен това не можеше да измисли как да улови някоя от тях.

Фактът, че бяха толкова много, говореше, че сигурно разполагат с леснодостъпен източник на храна, което бе окуражително заключение. Беше мернал няколко свободно летящи дървета.

Представляваха кълбести, подобни на дендрити тела, изградени от нещо като синьо-лилава гъбеста материя. Бяха четири или пет пъти по-дълги от земните гигантски секвои. Те му вдъхваха по-големи надежди, отколкото птиците; трябва да разполагаха с някакъв вътрешен запас от вода. Все още не се бяха доближили достатъчно до нито едно от тях, за да опитат да се прикачат, особено предвид отслабеното състояние на Точий. Вероятно щяха да разполагат само с една възможност да бъдат издърпани от ветровете до някое от дърветата. Разстоянието намаляваше с всеки изминал ден, затова трябваше да направи много внимателен избор. Това, от което наистина имаше нужда, беше риф, подобен на онези, който му бе описал Бродли Йохансон. Най-малкото Йохансон се бе върнал обратно във Федерацията, след като бе прекарал известно време на един от тях. Засега не бе забелязал нищо подобно. Навсякъде, накъдето погледнеше, имаше огромен брой петънца, но нямаше начин да прецени размера и естеството им, докато не влезе в обсега на ретиналните му импланти.

Портативната му система също не му помагаше особено. За трети път в рамките на час Ози прегледа информацията, която системата показваше във виртуалното му зрение. Никой не използваше електромагнитния спектър за излъчвания. Никой не отговаряше на сигнала за помощ, който той изпращаше постоянно още от пристигането им тук. А и освен това беше спорно докъде ще стигне подобен сигнал през атмосферата на света.

Ози въздъхна разочаровано — за пореден път. Според часовника във виртуалното му зрение бяха минали четири часа, откакто бяха пили вода; провери антиката на китката си и тя показва същото. Време беше да вземе решението, което отлагаше с надеждата за малко чудо.

Раницата му беше завързана за палубата на няколко метра от обезопасителния механизъм, който бе измайсторил за себе си. Измъкна се от презрамките и се плъзна до нея. Филтърът беше вътре, късата му тръба се бе навила компактно.

Орион се размърда в гнездото, което му бе построил от въжета и от спалния си чувал. Понечи да каже нещо, но тогава видя филтъра в ръката на Ози.

— О, не. Не можеш да го направиш.

— Щом нещо трябва да се направи, то трябва да се направи — отговори унило Ози.

— Няма да го направя — обяви момчето с тон, който не търпеше възражения. — Силфените са направили този свят. Така че не е нужно да го правим.

— Наблизо ли са те? — попита търпеливо Ози.

Орион издърпа висулката си за приятелство. Наложил му се да обгърне с дланите си малкото камъче, за да различи малката нефритена искрица в средата му.

— Не мисля.

Момчето въздъхна унило.

— Така си и мислех. — Ози затърси по-надълбоко в раницата си, докато не откри стара полиетиленова чанта. Втрени се посърнало в нея. — В такъв случай май не ни остава друго.

— Няма да го направя.

— Да, каза ми вече.

Ози се оттласна от палубата и се издърпа с ръце към долната част на сала, което постави между него и спътниците му скромна бариера. Беше достатъчно трудно и без да го наблюдава публика. На тялото му отне известно време да преодолее неохотата си и да му сътрудничи, но най-накрая успя да се изпикае в торбата.

Завинти филтъра на върха на бутилката си за вода. Погледна към полиетиленовата торба.

— О, просто го направи, женчо такъв — каза си.

Напъха края на тръбата в торбата, а след това я сви, за да задържи течността около отвора. Заработи с помпата на филтъра, натискайки продължително спусъка, докато в торбата не остана нищо.

— О, това е толкова отвратително! — възкликна Орион, когато Ози се появи отново на края на сала.

— Не, не е, проста химия е. Филтърът премахва примесите, гарантирано е от производителя. Пиеш същата вода, откакто потеглихме.

— Не е вярно! Това е пикня, Ози!

— Вече не. Виж, старовремските изследователи е трябвало да го правят по трудния начин, когато са се губили в пустинята, нали се сещаш. На нас работата ни е лесна, пич.

— Няма да го направя. Ще си ям плодовете.

— Добре. Както искаш.

Ози махна капачката на манерката си и нарочно отпи голяма глътка. Разбира се, нямаше никакъв вкус; какво си мислеше, че усеща, беше друго нещо. „Проклето хлапе! Само ми пълни главата с глупости.“

— Безопасно ли е? — попита Точий.

— Не започвай и ти.

— Просто е отвратително, това е — каза Орион. — Отвратително, отвратително.

— Не знам дали сте забелязали — каза Ози, на когото изведнъж му писна и от двамата, — но сме нагазили сериозно в реката с лайна и нямаме гребла. Отсега нататък вие също ще събирате пикнята си.

— Няма начин! — изписка Орион.

— Да. — Ози подаде шишето на Орион. — Искаш ли?

— Ози! Това е твоята.

— Да. Знам. Затова започвай да събираш твоята собствена.

— Ще я пазя, но няма да я пия.

— Моите храносмилателни органи не функционират като вашите — каза Точий. — При мен няма механизъм, който да отделя течността. Изключителният ти филтър ще се справи ли с това?

Орион изсумтя ужасено и се обърна настрана, запушвайки ушите си.

— Предполагам, че има само един начин да разберем — каза унило Ози.

Някакво рязко движение събуди Ози, нещо го ръчкаше непрекъснато в гърдите. Той махна лентата плат, която бе увил около очите си, за да се порадва на малко тъмнина. Едно от пипалата на манипулаторната плът на Точий беше оформило S-образна фигура точно пред очите му и се готвеше да го смушка отново.

— Какво? — изръмжа Ози. В свободно падане се спеше трудно; ненавиждаше да го будят. Часовникът във виртуалното му зрение показваше, че е спал едва двадесет минути. Стана още по-кисел.

— Много огромни летящи същества преминават — каза Точий. — Не мисля, че са птици.

Ози гръсна глава, за да прогони съня. Голяма грешка. Стисна челюсти, за да пребори внезапното гадене.

— Къде?

Пипалото на Точий се изправи и посочи към носа на сала.

Орион вече се разбуждаше и шаваше под дебелия завивки на спалния си чувал, докато Ози маневрираше покрай него. Забави движението си с няколко издърпвания и се вкопчи в палубата с дясната си ръка. Така главата му се подаваше от сала. Почувства се като средновековен войник, който предпазливо наднича над укрепленията на замъка, за да наблюдава приближаващата армия. Нежен бриз разроши афроприческата му. Точий и Орион застанаха до него.

— Уау — прошепна Орион. — Какво е това?

Ози използва ретиналните си импланти, за да приближи картината. Ятото се бе разпростряло в продължението на цяла миля. Стотици кафяви като кожа петънца се завихряха бавно в издължена линия зад стегната малка група. Беше като да наблюдаваш комета, чиято опашка бавно се извива след главата. Намираха се на повече от миля и чертаеха несигурна линия върху безкрайната синева на атмосферата на газовия ореол. Е-кономът му включи разнообразие от усилващи програми и изолира едно от петната. Образът бавно се изчисти и съществото изплува от неясните очертания.

— Майко мила! — промърмори Ози.

— Какво е? — попита настоятелно Орион.

Ози нареди на е-конома си да покаже картината на портативната система. Обърна устройството към момчето.

— О! — каза тихо Орион.

Беше силфен, но различен от всички, които бяха видели в горите по пътеките им между светове. Този имаше крила. На пръв поглед сякаш обикновена хуманоидна фигура лежеше просната в средата на кафяв чаршаф.

— Трябваше да се сетя — каза Ози. — Ин и ян. Вече сме виждали версията, която отговаря на феите от народните приказки.

Летящият силфен наистина изглеждаше страховито като класически демон. Ози видя, че всъщност крилете са прозрачна мембрана, която оцветява светлината в тъмнокехлибарено. Бяха разделени на горни и долни части, които сякаш се препокриваха; несъмнено между тях не проникваше светлина. Горните бяха

прикрепени към ръцете на силфена до лактите, а в долната си част ръцете му можеха да се движат свободно. Филигран от черни мрежи започваше от горната половина на ръцете му като жилките на листо и продължаваше върху мембраната зад тях. По-дългите, задни криле бяха прикрепени към краката му до коленете, а след това се огъваха навън и оформяха широка V-образна фигура между извитите си краища, оставяйки свобода на краката. Силфенът пак щеше да е способен да крачи върху повърхността. Дълга, подобна на камшик опашка бе обтегната от това, което при хората се явяваше опашната кост. Върхът ѝ завършваше с червеникава, подобна на хвърчило триъгълна мембрана.

Силфенът не летеше като птиците на планетите. Тук, в газовия ореол, той просто се носеше. Големите мембрани бяха платна, които му позволяваха да улавя вятъра и да се носи накъдето му скимне.

Докато наблюдаваше как ятото се плъзга и описва огромни спирали, Ози изпита огромен пристъп на завист. Те бяха получили пълна свобода.

— Трябва да направим това — каза замислено Орион. — Да си ушим платно и да летим носени от вятъра. Така ще можем да отидем където си поискаме.

— Да — съгласи се Ози. Намръщи се. Идеята на момчето го накара да се съсредоточи върху гледката, а не просто да зяпа със захлас и завист. — Знаете ли, това е сбъркано.

— Кое? — попита Точий.

— Цялото им устройство. Тялото на силфените е предназначено да върви в гравитационно поле, точно като нашето. Тогава, ако ще го променяш да хвърчи в газовия ореол, защо ще му оставяш краката и ръцете? Това не е модификация, която да им позволи да живеят тук за постоянно. Те са направили нещо като биологична версия на нашите костюми „Винчи“. Мембраните са временни, не може да е иначе. Тук не ти трябва крака, а на планетите надали е особено лесно да носиш тези криле.

— Предполагам — каза колебливо Орион.

— Прав съм — обяви решително Ози. — Това е поредната част от проклетия им план „живей на воля, докато си в плът“. Няма съмнение, че е страхотна, но това все още не са последните силфени, възрастната общност.

— Добре, Ози.

Той пренебрегна момчето и заразсъждава на глас:

— Трябва да има място, където получават тези промени при пристигането си. Някъде в газовия ореол. Някъде, където има напреднали биологични системи.

— Освен ако не е естествена част от тази фаза на развитието им — каза Точий.

— Моля?

— У дома имаше малки същества, които преминаваха през няколко фази между яйце и възрастна зряла форма: водна, земна, подземна. Променяха се според средата си. Перките падаха от тях, за да могат да им пораснат примитивни крака; след това развиваха помощни предни нокти, с които да копаят, и оставяха задните си крака да опадат. Някои от научните ни теоретици предполагаха, че собствената ни манипулаторна плът е просто еволюирала версия на механизма за смяна на формата. Не бяха особено популярни заради тази хипотеза, която ни свързваше с тези същества, но оценявам логиката на мислите им.

— Схващам — каза Орион. — Когато силфените идват тук, просто им израстват криле, а когато си тръгнат, те изсъхват и окапват. Хей! Чудя се дали това е етапът им на ранно детство или на зряла сексуалност? — Момчето се захили както само тийнейджърите умеят да се хият при мисълта за секс.

— Възможно е — съгласи се неохотно Ози, внезапно заинтересуван от идеята за секс по време на полет. — При всички случаи е намесено много сериозна биологична манипулация. Да се надяваме, че са допълнения. Трябва ни сериозна помощ, пичове.

— Тогава ги попитай — каза Орион. Той издърпа висулката си за приятелство изпод мърлявата си тениска. Зеленикавото сияние в центъра беше достатъчно силно, за да се вижда дори на лъчите на слънцето на ореола. — Уау! — измърмори. — Трябва да са доста в това ято.

Момчето провери дали безопасното въже е здраво завързано около кръста му и се оттласна от „Пътеводителя“.

— Ехо! Ей, тук сме! Тук! — Размаха диво ръце. — Аз съм, Орион, приятелят ви. И Ози, и Точий.

Ози се поколеба за секунда. Приликата им с демони беше притеснително голяма... Той пропълзя обратно по сала до раницата си, докато Орион продължаваше да вика и да маха. Момчето никога нямаше да привлече вниманието им по този начин; бяха твърде далече. И без това Ози вече подозираше, че ятото е наясно с присъствието им. Той издърпа няколко сигнални ракети от раницата и се насочи обратно към носа.

— Връщай се обратно — каза на Орион. Веднага щом момчето беше отново на сала и се държеше за него, Ози запали една от ракетите и нарочно я насочи по посока на ятото. Без гравитация, която да я дърпа назад, блестящата червена звезда прелетя внушително разстояние, преди да угасне. Силфенското ято сякаш не ѝ обърна внимание. Ози изруга тихо.

— Добре тогава. — Той насочи втората ракета със син пламък право към ятото и стреля. Този път ослепителната точка от светлина почти достигна до края на ятото, преди да изгасне.

— Не може да не са видели това! — каза Орион. — Не е възможно.

— Да — каза Ози. — Очевидно.

Силфените обаче не показваха никакво намерение да променят посоката на полета си.

— Изстреляй още една — каза Орион.

— Не — каза Ози. — Видяха я. Знаят, че сме тук.

— Не, не знаят, не идват да ни помогнат. — Момчето хленчеше отчаяно. — Щяха да дойдат и да ни помогнат, ако я бяха видели. Знам, че щяха. Те са ми приятели.

— Имам само още две ракети. Ще отидат на вятъра.

— Ози!

— Нищо не можем да направим, хлапе. Не се интересуват от нас. Ако знам поне едно нещо за силфените, то е, че не можеш да ги принудиш да направят каквото и да е.

— Трябва да ни помогнат — каза отчаяно Орион.

Ози се взря след ятото, докато то завиваше надалеч от „Пътеводителя“.

— Чудя се какво ли толкова важно искат да видят — измърмори на себе си. Дори при пълно увеличение на имплантите си не можеше да види нищо особено в посоката, в която летяха. Трябваше да има

нещо, и то наблизно. Дори и силфен не можеше да оцелее безкрайно дълго без храна и вода. А може би ловуваха птицеподобните създания, които живееха в газовия ореол.

Ози погледна към посърналото момче, а след това и към Точий. Голямото извънземно не разполагаше с език на тялото като човешкия, но нещо в стойката му като че ли споделяше универсално значение. Той беше също толкова обезсърчен и разтревожен, колкото тях.

— А сега какво? — попита Орион.

На Ози му се искаше да може да намери отговор на този въпрос.

Десет часа след като ятото бе изчезнало в синята мараня, Ози знаеше, че ще му се наложи да намери начин да стигнат до някоя от твърдите частици, които се носеха в газовия ореол, дори това да беше просто някое от грамадните гъбести дървета. Орион се бе вгълбил в себе си и гледаше обречено, но Ози знаеше дяволски добре, че това е просто маска, прикриваща нетърпението на момчето. Точий обаче си оставаше основният му повод за притеснение. Извънземното видимо не беше добре физически, цветовете се оттичаха от мъхестите му листа, а манипулаторната плът от двете му страни потрепваше постоянно. Свободното падане изобщо не се отразяваше добре на голямото създание. Ози знаеше, че то не е яло от повече от ден и все още го умоляваше да пийне малко вода.

Пусна се от палубата и започна да оглежда наоколо за някакъв по-едър обект. Бяха му хрумнали няколко идеи как да промени курса им с няколко градуса; искаше му се да провери дали ще проработят на практика. Основната идея бе да влачат платното на края на въже и да го използват като подвижен рул, а той самият да е при него и да го обръща в правилната посока. Условиата в момента бяха подходящи. Духаше постоянен нежен бриз, който надали щеше да им създаде особени проблеми с поддържането на платното в правилната позиция.

— За какво се оглеждаш? — попита Орион. Звучеше много уморен.

— За каквото и да е, пич. Трябва някак да напреднем.

— Мислиш ли, че можем?

Безнадеждността в гласа на момчето накара Ози да се набере на безопасното си въже и да се върне обратно на разнебитения сал.

— Ей, разбира се, че можем. Просто ни трябва малко свежи сили, това е всичко. Падането от ръба на света ни поизненада, а?

Орион кимна плахо.

— На дърветата има много вода. Сигурно има и ядивни плодове. Можем да използваме листата и дървото, за да превърнем стария „Пътеводител“ в нещо, което да лети доста по-добре. Имай ми доверие. Бил съм и в по-тежки ситуации.

Момчето го погледна изненадано и бавно се усмихна.

— Не, не си!

— О, повярвай ми. Бях на Акреос, когато слънцето му навлезе във фаза на студено разширение. Никой не беше виждал подобно нещо. Никой от астрономите нямаше представа какво се случва. Мой човек, климатът на планетата се срина светкавично. Сякаш живеех в холивудски апокалиптичен филм. Имах семейство там, бях се оженил за едно английско момиче, Анабела; беше колкото мен, може би по-голяма; беше се подмладявала няколко пъти, разбира се. Беше станала известна на Земята още преди мен. Не мога да си спомня с какво, сигурно съм изхвърлил спомена. Голяма красавица беше, обаче, и имаше дяволски красиво тяло. Щеше да се влюбиш в нея.

Бяхме се заселили далеч от столицата, живеехме в стандартната провинциална идилия сред красивата природа точно между умерения и субтропичния пояс, така че през лятото беше доста горещо, но все пак имаше сняг през зимата. Построих вила в началото на една ниска долина и си устройохме прилична ферма. Разбира се, всичко беше автоматизирано, нямаше как иначе, прекарвахме по-голямата част от времето в чукане, все едно тренирахме за олимпийските игри. Ех, да. — Той се подсмихна на спомена. — Това беше един от животите, в които малко си увеличих онова, което е най-важно за един мъж, нали се сещаш. Не че ми трябва кой знае колко повече, но все пак.

— Ози.

— Не ме прекъсвай, мой човек. Снежните бури взривиха небето просто така. Продължиха цяла вечност и като че ли никога нямаше да спрат. Беше студено. Нямам предвид чак толкова зле като на планетата на Ледената цитадела, признавам, но като за животоподдържаща планета студът направо ми беше сковал топките, от мен да знаеш. Всички влакови линии станаха крехки и се напукаха. Заради виелиците не можеше да се лети. В същото време не съществуваше измислен от

човека снегорин, който да поддържа пътищата отворени в подобни условия.

Трябваше да се евакуираме. На горката обречена планета имаше над пет милиона души и на практика никакъв транспорт. Съветът на Федерацията внесе снегомобили от всички Големи¹⁵, но съсредоточиха разпределението им в столицата и главните градове. С Анабела трябваше да се оправяме сами. Затова се наложи да разглобя всички машини на фермата и да ги сглобя наново. Знаеш ли какво измайсторих? Кораб с шибана въздушна възглавница, мой човек! Можеш ли да си представиш — като технологията на двадесети век. Колко по-скапана може да е? Искам да кажа, какво му пречи на човек да си построи направо ракетен кораб? Само че проработи. Тръгнахме към столицата, но по това време ледниците вече прииждаха. Имаш ли представа колко бързо могат да се движат? Мой човек, това са адските колесници с двигател на експрес. Бягахме пред тях с кораба; зад нас — високи цяла миля скали от лед, които се движеха с рев върху земята, смачкваха всичко пред себе си и събаряха планини по пътя си. Провизиите ни бяха малко, а хранването достигаше критично ниска...

— *Ози!* — Орион сочеше обезумяло.

— А? — Ози се извърна, ръцете му стегнаха хватката си, за да не започне да се върти при липсата на гравитация. Над носа на „Пътеводителя“ се издигаше назъбено парче скала, като луна, слязла твърде ниско. Изпълваше четвърт от небето.

— Маmicата му — изграчи той.

Е-кономът му мигновено започна да анализира измеренията. Плоската издължена буца земя беше дълга тридесет и осем километра и широка девет в средата, а двата ѝ края изтъняваха като остриетата на кинжали. Повърхността ѝ беше покрита предимно с растения. Разкриваше се балдахин от дървесни корони с листа в цветове от тъмно лешниково до бледа сяра и плътно маслинозелено. По зеленината с леност като тази на гъста течност се плъзгаха плътни потоци от лебедовобяла мъгла. От най-близката точка върху парчето скала и шокиращото ѝ физическо присъствие ги делиха около седемнадесет километра.

— Откъде, по дяволите, се появи това? — изпелтечи Ози. Трябваше да признае, че не се бе оглеждал много, след като ятото ги

подмина, но трябваше да забележи подобно нещо от доста далече. Не бе дремал чак толкова.

— Ще се разбием — каза Точий.

Е-кономът на Ози изчисли, че скоростта, с която се приближаваха, бе малко под метър в секунда. Във виртуалното му зрение се появиха нарязи от пурпурни вектори. Нямаше място за съмнение, щяха да се срещнат със скалата.

— Ще се ударим — поправи го Ози. — Няма да се разбием, ще се ударим. В свободно падане сме, а с тази скорост ни остават около пет часа. В безопасност сме.

— Те го направиха! — възкликна ликуващо Орион. — Силфените ни видяха и ни насочиха насам. Знаех си, че са наши приятели.

На Ози му се искаше да каже на момчето колко малко вероятно е това; но пък газовият ореол далеч не беше естествен обект.

— Възможно е. Добре, пичове, хайде да измислим как да се хванем за повърхността, когато наближим.

На двадесет минути път от това, което вече наричаха Остров Две, нежен ветрец побутваше мързеливо и малко непостоянно „Пътеводителя“. Затова беше трудно да предвидят колко високо ще се намират, когато се разбият. *Ударят!* Ози планираше да изхвърлят платното, когато салът се обърне с кила към повърхността и се намират само на няколко минути от контакта. Това трябваше да забави въртенето им, усилено от бриза; само че не беше сигурен дали принципът на леденото пързаяне няма да влезе в сила и дали издърпването на теглото им към центъра всъщност няма да увеличи въртенето. Във всеки случай всички бяха на мнение, че ще е най-добре да скочат точно преди салът да стигне до дървесните корони.

Оставаха десет минути и Остров Две изглеждаше притеснително близо и изключително голям. Най-лошото беше, че мощното им, неконтролируемо въртене обърка визуалната му ориентация и сега изглеждаше, че падат нагоре към острова. От това разстояние вече не приличаше на частица в далечината, беше истинска земя.

Всеки предмет, който можеше да изпадне, беше завързан за палубата. Ози наблюдаваше въжетата на платното и се чудеше в каква

последователност да ги отреже. Платното трябваше да се понесе към дървесните корони. Имаше достатъчно малки клони и извити папратови листа, които стърчаха над балдахина, така че беше уверен, че ще се закрепят, когато се докоснат до острова. Да отскочат настрана щеше да е най-голямата възможна подигравка.

Оставаха две минути. Ози развърза придържащото го въже. Не искаше тежестта на сала да го повлече след себе си, ако се завърти от удара. Остров Две беше достатъчно близо и за невъоръженото око се разкриваше богатство от детайли. Самата повърхност все още беше скрита от дърветата, но сред кафяво-зеленото покривало Ози видя странни, подобни на спагети обръчи, навити в заплетени възли. Няколко охрени колони стърчаха на десетки метри над растителността, като древни гигантски дървета, които след смъртта си са се превърнали в камък. Завършваха с грудкоподобни влакна, които изглеждаха притеснително остри. Надяваше се „Пътеводителя“ да не падне върху някое от тях; рискуваха да бъдат смъртоносно прободени.

— Там долу има вода — каза Точий. Приятелят им чакаше на ръба на сала, готов да се хвърли.

— Това е добър знак — каза Ози. — Можем да напълним съдовете си. А ти трябва веднага да започнеш да пиеш.

Филтърът не се бе справил особено добре с пречистването на фекалиите на Точий.

— Това може би не е правилен превод — каза Точий. — Не мисля, че вода като тази е добър знак. Какво я кара да прави така?

Ози премести поглед от голямото извънземно върху портативната система.

— Вода като коя? Какво прави?

— Тече по повърхността, сякаш това е планета.

— Не може да бъде... — Ози се вторачи напред, ретиналните му импланти сканираха дървесния балдахин и криволичещите по него мъгли, търсейки пролука. Под странно извитите спирални листа имаше земя. Рохка глинеата почва, покрита с мъртви листа. „Какво държи тези листа там?“

— О! — изсумтя Ози. Беше приел за даденост, че само големите водни острови използват изкуствена гравитация. — Глупак!

— Какво? — попита паникьосано Орион.

„Пътеводителя“ започваше да набира скорост.

— Дръжте се! — извика Ози и грабна китката на Орион. — Не скачай.

— Но...

Салът започна да скърца зловещо, когато силата на тежестта отново сграбчи палубата. Наклониха се леко, плъзнаха се надолу (вече определено беше надолу) към неравните корони на Остров Две.

„Пътеводителя“ все още набираше скорост, когато се удари в най-горните клони. И тримата пътници бяха хвърлени грубо на една страна. Сътресението прати стомаха на Ози някъде в краката му, а гърбът му се удари болезнено в палубата. Дървото се огъна притеснително под него. Догади му се на мига. Усещаше вибрациите на дървото, което се разцепваше шумно. Жилави листа го зашибаха силно по бузата, малките им шипове потънаха под наболата му брада. Палубата започна да се накланя, скоро щеше да се изправи отвесно. Ози започна да се хлъзга по гредите, докато салът заплашително се обръщаше. Някак си се бе обърнал с главата надолу, така че именно тя щеше първа да срещне земята. „Пътеводителя“ се тресеше лудо, докато продължаваше да пада през дървото, чупейки клоните му.

Манипулаторната тъкан на Точий се уви около глезена на Ози и той беше мощно издърпан нагоре, а в същото време салът продължи да пада под него. Вселената се завъртя шеметно. Догади му се и пред погледа му блеснаха дъговидни петна в нефритено, карамелено и тюркоазено. В този миг падането му изведнъж спря. Посоките във Вселената се промениха отново и „Пътеводителя“ приключи жалкото си приземяване с хрущене, напомнящо на трошаци се кости.

— Ах, мамка му!

Ози пробва да прогони с мигане неясното петно, което беше единствената гледка пред очите му. Жегна го гореща болка в дясното коляно. Бузите му го щипеха, а в брадата си усещаше нещо мокро. Отърка ръка по лицето си и видя блещукането на кръв по пръстите си.

Наклони глава и погледна надолу — не, нагоре — към пипалото от плът, увито около глезените му. Над него Точий се бе забил във V-образната празнина, образувана от дебел клон и ствола на дървото. Манипулаторната му тъкан се бе изпънала повече от всякога. Едрото извънземно стоеше неподвижно, макар Ози да виждаше, че си поема големи количества въздух. Няколко грамадни трески стърчаха от многоцветната му кожа, а от раните се стичаше лепкава гъста течност.

Ози отпусна отново глава и видя, че повърхността е на поне петнадесет метра под него. „Пътеводителя“ беше под него. Палубата му беше строшена на няколко места, а всичките им принадлежности бяха разпилени около нея.

Ретиналните импланти му показаха, че Точий изпраща непрекъснати сигнали. Питаше го дали е добре. Ози успя да се усмихне немощно и вдигна палец към едрия си приятел. Точий прибра малко пипалото си и започна да го люлее плавно от едната на другата страна, засилвайки го като махало. Дървото се доближаваше все по-близо с всяка описана дъга, докато Ози най-сетне го сграбчи точно над един широк клон. Краката му бяха освободени и той се отпусна върху клона. Първото, което осъзна, беше колко твърда е кората, почти като скала.

— Орион? Ей, хлапе, къде си? — Той отново погледна надолу към разбития сал. — Орион?

— Тук.

Ози погледна над рамото си, а след това нагоре. Момчето се бе заплело в горните клони на най-близкото дърво — яйцевидна решетка от тънки клони с цвят на месинг и без каквито и да е листа. Орион започна да се промушва през вътрешността на короната; през това време по-малките клони се огъваха еластично и му позволяваха да премине.

— Сkochих. Съжалявам — каза Орион. — Знам, че каза да не го правя. Уплаших се. Това дърво обаче е от гума или нещо подобно.

— Да, да, страхотно — каза Ози. — Радвам се за теб.

— Гравитацията тук така или иначе не е силна — каза разпалено момчето. — Не като на някоя планета или на водния остров.

— Страхотно.

Сега Ози забеляза, че не се усеща особено тежък. Отпусна мечата си прегръдка около клона и се попремести експериментално. Гравитацията вероятно беше около една трета от стандартната земна.

Точий се плъзна плавно по ствола и се спря за кратко, когато се изравни с Ози.

— Вече не падам. — Шарките в очите му припламнаха доволно. — Това място ми харесва.

Ози отново вдигна палци към приятеля си, но с ненараснал ентузиазъм, и започна да мисли как да слезе по ствола.

Орион и Точий го чакаха долу. Той се изправи предпазливо, изключително благодарен, че гравитацията е по-ниска от обикновената. Коляното му сякаш гореше.

— Ще ми подадеш ли комплекта за първа помощ — каза той на момчето.

Орион заподскача върху неравната повърхност и затърси из разпилените им принадлежности. Когато се върна, носеше както медицинския комплект, така и портативната система. Ози се отпусна на земята и допря диагностичната сонда до наранената кожа над коляното си. От брадичката му по мръсната тениска капеше кръв. Е-кономът му го уведоми, че част от ОВ-татусите на бузата му са разкъсани и вече можеше да функционира само с ограничени възможности.

Точий почиваше на земята срещу него и с едно от пипалата си издърпваше големите трески от кожата си. През тялото му пробягваха тръпки при изваждането на всяка от тях.

— А сега какво? — попита Орион.

— Добър въпрос.

— Мисли за това като за сватбен подарък — каза Найджъл Шелдън.

Уилсън не благоволит да отговори. Вдигна прозрачния шлем пред лицето си. От другата страна Ана го гледаше стръвнишки, както само тя можеше.

— Благодаря — каза без много такт Уилсън. — Оценявам го.

— Няма проблеми. — Найджъл, изглежда, не долавяше изобщо напрежението. — Трябва да призная, че този проблем възбуди и моето любопитство.

Уилсън сложи шлема на главата си. Яката на космическия костюм се запечата за ръба. Е-кономът му направи проверки през системата на костюма и го уведоми, че всичко е изрядно.

В дългата стая за подготовка имаше девет души. Уилсън оценяваше факта, че са взели и екипа от отдела по криминалистика на флота, но започваше да си мисли, че може би няколко мига насаме ще му се отразят добре. Това нямаше да се случи; дори с подкрепата на Найджъл тази малка екскурзия беше скъпа.

Командир Хоугън оглавяваше разследващия екип; всеки негов отговор беше формален и изпълнен с уважение, сякаш благоговееше пред Найджъл. Уилсън знаеше, че е човек на Рафаел, онзи, който бе заменил Майо. Не че това го правеше лош човек, но Уилсън се чувстваше по-добре със заместника му, лейтенант Тарло, който се отнасяше с детски ентузиазъм към екскурзията и не беше ни най-малко обезпокоен от компанията. Откакто бяха пристигнали в стаята за подготовка, той и Найджъл си говореха за възможностите за сърф на различни планети. С тях идваха и четирима офицери техници от флота, за да инспектират системите, които щяха да посетят. Трябваше да открият какво правят Пазителите с тях. Всички бяха доволни, че са тук. Един ден надалеч от офиса и обичайната рутина, интересно техническо предизвикателство, както и запознанството им с адмирала и Найджъл Шелдън — кой не би бил доволен?

— Готови сме да ви пуснем — каза Даниъл Алстър. Дори главният помощник на Найджъл да имаше някакви възражения против участието на шефа си, то успяваше да ги скрие изключително елегантно.

Девет фигури в космически костюми затропаха по коридора към вратата на стаята. Ботушите им отекваха шумно в старите бетонни стени. Спомените на Уилсън върнаха пред очите му времето, когато екипажът на „Одисей“ вървеше по главната писта на Кейп Канаверал от автобуса до стълбите на очакващия ги космически самолет за излизане от атмосферата. Отстрани на пътеката имаше стени от по десет реда журналисти и работници на НАСА, които ги аплодираха и викаха радостно, докато те се впускаха в първия етап на полета си към чуждия свят. Междувременно в Калифорния Ози и Найджъл се наливаха с бира, задиряха момичета, пушеха трева и изграждаха последните части на машината си...

Преди време изследователският отдел на ТСП бе управлявал портала, в дните, когато напредваха през космоса от етап едно. Този период бе приключил преди повече от век и половина, когато изследователският отдел се бе преместил на Големите 15. Сега отново им предстоеше преход, този път към космоса от етап три. Напредъкът им беше спрял единствено от нашествието на Първите. Тази червеева дупка обаче бе останала активна, отделена в сектор на ЕлЕй Галактик, който външни лица никога не посещаваха. Използваха я за много неща:

за аварийна поддръжка на големите търговски портали, за бързо реагиране при нужда от спешно транспортиране по време на граждански катастрофи, за пренос на резервни хранващи вериги на Луната, в случай че някои от редовните откажеха. Основно обаче се ползваше за междузвезден транспорт в услуга на правителства, които не можеха да си позволят или не бяха достатъчно либерални, за да узаконят замразяването като присъда за престъпници. Дори на развитите, „напредничави“ светове от стария етап едно се смяташе, че някои престъпления заслужават нещо повече от хибернация, а и огромна част от осъдените така или иначе отказваха да бъдат замразени. С присъщия си опортюнизъм от ТСП бяха запълнили тази пазарна ниша и правеха възможно алтернативното наказание.

В космоса от етап едно имаше няколко планети, чиито показатели бяха гранични с тези на стандартна животоподдържаща планета. Ако някога бяха отворени за заселване, животът на тях щеше да бъде труден. С изследването и отварянето на стотици нови, по-гостоприемни светове от страна на ТСП тези биваха бързо отписвани от сметките и присъстваха единствено като подробен запис в астрономическите дневници и историята на компанията. Хардрок беше един от тези светове. На него формите на живот още бяха на дъното на еволюционната стълба, нямаше сухоземни животни, само примитивни медузи в морето. Идеалното място, на което да зарежат утайката на човечеството и където тези хора нямаше да са способни да сторят нищо лошо на когото и да било, освен на самите себе си. Така веднъж седмично ТСП отваряше червеевата дупка на нови координати на Хардрок, пращаше сандъци с фермерска екипировка, семена, медицински доставки и храна; след това пускаха новата пратка осъдени. Оттам насетне всичко беше в техни ръце.

Кръглата стая при портала изглеждала грубовата в сравнение с модерните си еквиваленти. Стените от груб бетон и метал прилягаха повече на товарен склад, отколкото на човешка чакалня. Но пък, замисли се Уилсън, на хората, които минаваха през нея, сигурно се гледаше като на по-долни и от товар. На пода ги чакаше модел от клас „5-ВН трансроувър“, обикновен отворен джип, използван за транспорт на светове без въздух, снабден с големи гуми с ниско налягане. В багажника отзад бяха натоварени няколко куфара с екипировка. Самият портал представляваше неозначен кръг, три метра широк и

леко издаден от вдлъбнатата стена. Над него блещукаше силово поле, благодарение на което въздухът приличаше малко на зърнест слой пушек.

Даниъл Алстър им се усмихна пестеливо.

— Успех — каза и напусна помещението. Уилсън погледна към стената от отсрещната страна на портала и широкия прозорец, дялящ ги от операционния център. Няколко техници стояха в креслата си от другата страна, наблюдаваха пътешествениците с незаинтересовани погледи и се шегуваха помежду си.

— Пригответе се — каза началникът на портала. — Отваряме червеевата дупка сега.

През силовото поле заблестя бледа светлина. Уилсън се обърна към нея и видя колебливи сенки, които растяха по пода иззад всички членове на екипа. Светлината ставаше все по-интензивна, доби кехлибарен оттенък, а след това стана червеникавокафява. Сърцето му започна да ускорява ритъма си, докато цветът включваше какви ли не копчета в мозъка му. „Защо, по дяволите, се подлагам на това?“ Не бе съзнавал колко неумолимо е обладал мислите му Марс през вековете.

Червеевата дупка се отвори. След три века Уилсън отново гледаше към Арабия Тера.

— Имате позволение да продължите — каза началникът на портала.

Уилсън си пое дъх и се взря в осеяния с камъни пейзаж. Тънки струйки червеникавокафяв прах се сипеха през свръхразредения въздух.

— Искаш ли да бъдеш първи? — попита Найджъл.

Колко много бе завиждал на командир Дилан Люис преди толкова много векове. Първият човек, стъпил на друга планета. Само че не беше той. Найджъл вече чакаше там. Някакъв странен атмосферен феномен понесе смеха на Ози през вековете и той отекна в залата. „Пич, недей така, ще ги ядосаш.“

— Разбира се — каза отривисто Уилсън и премина през силовото поле.

Под краката му беше марсианската почва. Хоризонтът беше оцветен от розовеещата атмосфера, която избледняваше в абаносово черно право над тях. Милион сипаничави назъбени скали бяха разпилени наоколо, във всеки процеп имаше ръждив прах. Уилсън се

огледа наоколо и се ориентира спрямо географията и обектите, които никога нямаше да успее да забрави. Наляво от него беше ръбът на гиганта Скиарапели, което означаваше, че... Там, право на север. Две могили от червена земя бяха обгърнали долната една трета от товарните совалки. Белите им титаниеви корпуси бяха обрулени от тривековни бури. Всякакви маркировки и цветове бяха изличени. Сега оголените части представляваха очернени извивки от тъмен метал. Някога острите ръбове на механизмите за освобождаване на парашутите бяха изронени до брадавичести буци. На няколко места се бяха отворили дупки, през които се виждаха скелетата на вътрешните опори и черните кухни в тях.

Ако товарните совалки бяха там, тогава... Той се обърна бавно и зърна „Орел-2“. През годините колесниците се бяха срутили, образувайки плавно изкачваща се дюна пръст, чиито пръсти от меден пясък стискаха горната част на корпуса на космическия самолет. Единствените остатъци от опашката бяха изтъпено острие от избледняла и чуплива сплав, наполовина от първоначалните ѝ размери.

— По дяволите! — промърмори Уилсън. Очите му се навлажниха.

„ДОБРЕ ЛИ СИ?“, попита Ана с текстово съобщение.

„ДА. ДАЙ МИ ЕДИН МОМЕНТ.“ Той повървя малко по леденостудения терен и направи място на останалите да минат през червевата дупка. Тарло изведе трансроувъра навън и заподскача по неравната повърхност.

— Уау, тази ниска гравитация съвсем прецаква маневреността — викна Тарло. — А и скалите не са за подценяване. Никога не съм виждал толкова много скали. Някакъв силен метеоритен дъжд ли е имало тук? Как се придвижвахте, когато бяхте тук, сър?

— Така и не ни се наложи — каза Уилсън. Бяха донесли три подвижни лаборатории. Най-добрата технология, която можеше да бъде построена с парите на двадесети век. Те още се намираха в товарните совалки; съзнанието му ги виждаше като мъртви метални зародиши. Всяка подвижна част беше споена от студа към другите, повърхността им се лющеше под действието на свирепата атмосфера. — Направо се прибрахме у дома.

— Можехте да останете и да изследвате — каза Найджъл. Не звучеше особено покаяно.

— Да, можехме.

Уилсън се опитваше да изчисли ъглите на кацане спрямо терена и пропитите с горчилка реликви. Отпрати се към „Орел-2“. Размерите му бяха непокътнати в съзнанието му, лесно можеше да си представи формата му под неравната могила от пръст. Динамичните криле бяха прибрани напълно след кацането, свити в компактна делтоидна форма. Видя плавната извивка, с която се сливаха с корпуса. И двете тесни повърхности на предния прозорец бяха заровени. Това беше добре, като да затвориш клепачите на мъртъв човек. Не искаше отново да вижда вътрешността на самолета.

Той се наведе бавно и затърка ръка в ситния пясък. Около ровещите му ръкавици се издигнаха малки вихри.

— Уловихме маяка на Рейнолдс, сър — каза командир Хоугън. — На три километра в посока четиридесет и седем градуса от нас.

— Добра работа — каза Найджъл. — Отидете дотам и вземете нужната информация от научната екипировка, какво ще кажете?

— Да, сър.

Уилсън реши, че може и да бърка малко ъгъла на кацане. Все пак „Орел-2“ можеше да се е извил с рухването на опорните колесници. Пред погледа му трансроувърът заподскача и се затресе върху неравните пясъци, а шестимата служители от флота се държаха здраво за рамката.

— Какво търсиш? — попита Ана.

— Не съм сигурен. — Той направи няколко крачки и се наведе отново. — Добре де. Флага. Знаем, че изправихме проклетото нещо. Сигурно е затрупан.

Тя вдигна ръце на бедрата си и описа пълен кръг.

— Уилсън, той може да е навсякъде. Бурите тук са наистина свирепи. Могат да траят със седмици.

— Всъщност месеци и покриват по-голямата част от планетата. — Той се отказа да рови из пръстта. — Сигурен съм, че използвахме електрическа сонда, за да закрепим краката на стълба в земята. Трябваше да го забием добре.

Найджъл бе изкачил пясъчния склон, натрупан до корпуса на „Орел-2“. Ръката му докосна останките от опашката.

— Това не е правилно, знаеш ли. Той заслужава повече от това. Трябва да го приберем у дома. Обзалагам се, че от музея на

технологичното наследство в Калифорния с радост ще го приемат. Сигурно ще платят за реставрацията му.

— Не — каза Уилсън, без да мисли. — Той е мъртъв. Вече е част от историята на тази планета. Мястото му е тук.

— Не е толкова зле наранен. — Найджъл погали корпуса. — Тогава строяха добре.

— Пострада сърцето му.

— По дяволите! Знаех си, мой човек, знаех го. *Още* си ми ядосан.

— Не, не съм. Онзи ден и двамата се превърнахме в част от историята, ти и аз. Моята страна изгуби, но така или иначе това щеше да се случи. Технологията на червеевите дупки беше неизбежна. Ако вие не я бяхте разработили, някой друг щеше да го направи.

— Така ли? Нямах си представа колко трудно беше да разработим математическата основа или пък превъплъщаването ѝ в хардуер. Никой освен Ози не беше способен да го направи. Знаем, че има репутацията на откачалка, но той е гений, истински гений, истинска свръхнова в сравнение с Нютон, Айнщайн и Хокинг.

— Ако може да бъде направено, ще бъде направено. Не се опитвай да го изкараш лично. Ние представляваме събития в историята, това е всичко.

— О, невероятно, сега пък съм само русалката на върха на кораба. Е, извини ме тогава.

— Вие двамата ще удържите ли чудовищното си его, моля — каза Ана. — Уилсън, той е прав, не може да оставиш тези кораби да продължават да гният. Те са история.

— Извинявам се — промърмори Уилсън. — Просто... Сякаш стъпих накриво, като дойдохме тук. При подмладяването човек не изтрива и половината неща, от които си мисли, че се е отървал.

— Неоспорим факт — каза Найджъл. — Хайде, да си намерим сувенир, който не е парче скала. Наоколо трябва да има нещо.

— Предишния път така и не си взех парче скала — каза Уилсън.

— Наистина?

— Не. Не проведохме научната програма. Мисля, че Люис взе първа проба, но НАСА я запази, когато се прибрахме обратно.

— По дяволите! Знаеш ли, и аз не помня да съм си взимал скала.

— Господи! — каза Ана. Тя се наведе, вдигна няколко камъчета и подаде по едно на всеки. — Вие двамата сте напълно безполезни.

Родерик Дийкинс се разхождаше по Бригинс възможно най-небрежно, имайки предвид, че вървеше из квартал Олика в два сутринта. Бе доволен, че засега не го е подминал полицейски патрул, макар че това беше въпрос на време. В Олика живееха много богаташи. Имаха сериозни връзки в общината на Дарклеик. Полицията поддържаше засилено присъствие тук, не като в квартал Тулоза, където живееше Родерик. Там рядко можеше да видиш ченге, след като се стъмнеше, и никога поединично.

— Това ли е? — попита Марлон Симъндс.

Родерик бе работил многократно с Марлон през годините. Нищо кой знае колко сериозно, трудно можеха да се нарекат партньори, но заедно бяха извършили множество кражби на улицата, последвани от поредица влизания с взлом, когато бяха част от Узаро през 69-а. След това, през 73-а лежаха заедно заради обира на склада на универсалния магазин „Марина“, който оплескаха сериозно. Когато ги пуснаха условно, започнаха да помагат на Ло Кин, дребен бос, който рекетираше за защита в западните части на Тулоза, и оттогава бяха все там. Историята и доверието, което споделяха, ги правеха идеалната двойка за задачата.

— Какъв е шибаният номер? — изсъска в отговор Родерик.

— Хиляда и осемстотин — каза Марлон, след като погледна към месинговите цифри, завинтени в сухия корал над портата. Това беше нещо характерно за Марлон: нищо не можеше да го притесни особено. Биохимически подсиленото му тяло тежеше два пъти повече от това на Родерик и се движеше с непреодолимата инерция на двадесеттонен камион. Обичайното му отношение към нещата беше отражение на физическото му присъствие. Позволяваше му да се носи през живота със знанието, че почти нищо не може да застане на пътя му.

— Значи е това, нали? — каза Родерик. Мъжът, за когото вършеха тази работа, някакъв познат на Ло Кин, се бе изразил много ясно. Номерът на къщата, името на човека, с когото щяха да *си поговорят*, малкото време, с което разполагаха, за да свършат работата.

— Добре, пич.

Марлон извади хармонично острие от джоба на якето си и преряза желязото около ключалката. Портата се отвори и пантите изписукаха почти безшумно. Родерик изчака за миг дали няма да се включат аларми. Не последва нито звук. Размаха дланта си около портата и е-кономът му каза, че не засича електронна активност. Родерик се усмихна на себе си. Беше му коствало много, за да си позволи сензорния ОВ-татус на дланта си, но при всеки подобен случай се уверяваше, че си е струвало.

В градината на бунгалото беше тъмно. Високата стена от сух корал препречваше по-голямата част от осветлението на уличните лампи и ниската сграда в средата оставаше неосветена. Родерик превключи ретиналните си импланти в инфрачервен режим. Пред очите му се появи прост розово-сив образ, който беше странно плосък. Липсата на дълбочина винаги го забавяше; скоро щеше да си набави имплант и за другото око за по-добър образ в този спектър. Можеше да го направи дори с парите от тази поръчка; приятелят на Ло Кин определено плащаше добре.

Ръката на Родерик се плъзна в коженото му яке и извади йонния пистолет „Еуд606“ от кобура му. Пистолетът пасна удобно в дланта му, по-добре не можеше да бъде. Никога не бе държал толкова скъпо оръжие. Чувството беше приятно. Силата, която се съдържаше в него, му придаваше увереност, която рядко усещаше.

Марлон отвори дървената входна врата, след като отстрани ключалката. Родерик не засече никаква електронна активност. Точно както им беше казано. Пол, старецът, който живееше тук, бил ексцентрик, почти напълно луд. Пристъпиха внимателно в тъмния коридор.

— Какво правиш? — прошепна Родерик. Марлон разглеждаше вазите и статуетките върху лавиците.

— Чу какво каза човекът: Вземете каквото си поискате. Дали нещо от тоя арт боклук е ценно?

— Нямам представа. Но прибираме каквото решим *след това*, ясно?

Огромните рамене на Марлон се свиха небрежно.

Родерик включи малката си портативна система. Екранът блесна ярко в тъмното бунгало. Показваше плана на етаж, на който ясно беше очертана главната спалня.

— Оттук.

Тръгнаха предпазливо и заоглеждаха пода. Мястото беше кочина; никой не беше чистил с векове. Родерик провери няколко от роботите-камериерки, застинали в нишите си; нито един не разполагаше със заредени батерии. Никога не се бе намирал на място с толкова оскъдна електрическа активност; сякаш беше в каменната ера.

По средата на хола ретиналният имплант на Родерик угасна и го хвърли в свят на абаносови сенки.

— По дяволите!

— Какво става? — каза раздразнено Марлон.

Родерик осъзна, че портативната му система е мъртва. Е-кономът му също не работеше.

— Маmicата му. И твоите импланти ли не работят?

— Да.

Безпокойството в гласа на Марлон усили растящата тревога у Родерик; в гласа на здравеняка рядко се прокрадваше неувереност. Той премигна напред мрака. Два големи арковидни прозореца бяха очертани като сиви чаршафи и хвърляха съвсем оскъдна светлина в стаята. Едва успяваше да различи формите на мебелите.

— Това не стана случайно; удариха електрониката ни.

— Какво ще правим? — попита Марлон. — Имам фенерче. Искаш ли малко светлина?

— Може би. Сигурно знае, че сме тук. Какво мислиш?

Родерик мерна движение до един от прозорците. Петно от мрак, което се катереше по стената. А това си беше налудничаво. Направо притеснително. Дали не беше просто напопаното му с адреналин въображение? Той извади пистолета си и го насочи натам, където може би щеше да се намира формата, ако беше истинска. По челото му изби пот.

— Е, какво ще правим? — В гласа на Марлон вече звучеше фалшива увереност. Нито един от двамата не си правеше труда да шепти.

Родерик успокои пистолета и го задържа успоредно на земята в готовност да го насочи към всяка заплаха.

— Добре тогава.

Изчака, докато Марлон бъркаше в якето си. Тесният лъч светлина прониза мрака, беше удивително ярък в мрачния хол. Премина върху

стените, а Родерик следеше широкия кръг с пистолета си. Марлон описа пълен кръг, разкривайки древния декор и покривката му от прах. Бяха сами в хола. Още по-важно — според Родерик на стената до прозореца нямаше нищо, което можеше да е помръднало.

— Добре, старче — каза Марлон. — Излизай, няма да те нараним.

Тон, с който да укротиш изплашено животно.

— Искаме само да вземем арт боклуците, това е всичко. Няма да има неприятности.

Спогледаха се. Родерик сви рамене.

— Спалнята — каза той. Нещо помръдна в периферното му зрение. Над него. — А?

Сигурно и Марлон го беше забелязал, защото лъчът се вдигна нагоре. Родерик погледна към тавана, който беше покрит с широки парчета странна ръждива козина.

Ностатът се пусна от тавана. Сякаш над Родерик се стовари меко одеяло, чиито краища покриха лактите му. Заля го паника, започна да вика и да се мята в опити да издърпа нещото настрана. Меката козина на ностата се промени, нишките се сплетоха една в друга в тънки като игли бодли. Създанието сви прегръдката около жертвата си. Движението плъзна десет хиляди от тънките бодли през дрехите на Родерик, право в плътта му. Викът му на чиста агония замря, когато иглите се впиха във врата му и напълниха гърлото му с кръв. Той се сви рефлексивно, макар болката на практика да го бе пратила в безсъзнание. Именно това движение се бе научил да използва ностатът през хилядолетната си еволюция. Бодлите бяха тънки и достатъчно силни, за да останат в издължена форма, докато мускулите на жертвата се свиваха и отпусаха, и така успяваха да проникнат през плътта като миниатюрни скалпели. Целият торс на Родерик беше нарязан на желе. От тялото му изригна кръв, когато то се срина на пода, и ностатът я засмука гладно през кухините във всеки шип.

Първото свиване не беше достатъчно силно, за да прекара бодилите през черепа на Родерик. Вместо това те проникнаха през помеките части, разкъсаха очите, ушите, носа и прерязаха бузите му. Последното нещо, което той чу, беше вика на ужас, който се понесе от Марлон, както и експлодиращите мебели, след като и двамата безразборно освободиха снаряжите на пистолетите си.

В деня, след като отиде на Марс, Найджъл Шелдън се събуди в леглото с жените си Нуала и Астрид. И двете бяха в средата на тридесетте си биологични години, макар и хронологически да бяха на по повече от век. Тях асоциираше с майчинските фигури в харема си. Търсеше ласката им, когато искаше да спи непробудно; а последната нощ наистина се нуждаеше от това. Седмицата беше трудна, трябваше да се справя с безбройни проблеми, произлезли от ситуацията с бегълците от Изгубените²³, в допълнение към тежката политика, провеждана от Военния кабинет. Бе решил, че Марс може да отвлече съзнанието му от проблемите, с които се сблъскваше в офиса. Обичайна реакция спрямо кризата на средната възраст — избягай от бюрото и свърши нещо с практическа стойност; само че в пустия, замръзвал пейзаж се криеха твърде много спомени, които очакваха в засада емоциите му. Грохналият стар космически самолет бе запалил искрата на неочаквана вина. Когато най-сетне се завърна от изоставената планета, настроението му се срина съвсем.

Първо посети Палома и Аурелия, най-новите жени в харема му. Момичета в първия си живот, които още не бяха навършили двадесет и една. Бяха красиви, постоянно кикотещи се и напълно неприкрити. Определено спадаха в категорията сексуални атлети. Имаха собствени треньори, които ги поддържаха във форма, разполагаха с неограничен бюджет за попълване на гардероба си, както и със стилисти, чиято задача бе да им придадат онази елегантност, която толкова го радваше във всичките му жени.

Всеки път, когато излезеше от подмладяване, харемът му се съставляваше основно от момичета като тях. Чак когато започнеш да напредва биологически в ранните си тридесет, пропорцията започваше да се обръща и мнозинството вече се състоеше от по-зрели и стабилни жени, а заедно с това се раждаше и новото му поколение деца. Като единствено дете, Найджъл винаги изпитваше удоволствие да има около себе си огромно семейство от близки роднини; това никога не се променяше при подмладяванията. Както винаги, Вселената изпълняваше желанието му с пъргавината на гравитационно поле около неутронна звезда. Никога не бе срещал проблеми да намери

жени, съгласни с условията на живот в харема; всеки ден получаваше хиляди интимни предложения. Най-трудното беше да ги пресее.

Точно сега в харема имаше само пет от по-младите и секси момичета. Знаеше, че никоя няма да се задържи там повече от няколко години. Подобни момичета никога не се задържаха; не бяха глупави, а и в крайна сметка се уморяваха от формалностите в дома му, от начина, по който всичко беше съобразено с предпочитанията му. Ако не му родяха деца — не особено вероятно точно сега, — щяха да продължат да живеят като хилядите преди тях.

Докато това станеше, те му осигуряваха най-добрия секс, който можеше да си пожелае. Чак след два часа лудории с Палома и Аурелия, той ги остави, почти крадешком, и намери Нуала и Астрид, които се сгушиха в него и му дадоха жадуваното чувство за утеха, което беше толкова важно за дълбокия, спокоен сън.

Закуската беше сервирана на терасата, както винаги когато семейството му отсядаше в имението в Нова Коста. Той седна начело на дълга маса, подслонена от силните синьо-бели лъчи на Регулус под балдахин от раззеленили се лози, чиито широки листа смекчаваха светлината до поносимо сияние. Първите повеи за деня на сухия вятър Ел Йопи вече духаха и шумоляха в листака над него. Единадесет от жените му се присъединиха към него заедно с децата си: от тримесечния Дигби до Бетани, която приближаваше петнадесетия си рожден ден. Няколко от старшите членове на семейството, които бяха отседнали в имението, също пристигнаха с партньорите си. Беше оживена и весела закуска, която довърши преображението на настроението му, започнало с дълбокия сън. Мислите му се бяха успокоили значително, което беше облекчение; знаеше, че колкото повече напрежение събира, толкова повече страда преценката му.

— Ще осигуриш ли нови домове за бегълците, които са под грижите на Кошера? — попита Астрид. Тя разглеждаше хартиен екран, докато ядеше млякото си с плодове и мед. — Имам предвид, че там се отнасят с гостоприемство към тях и всичко останало, но въпреки това те няма да искат да останат там.

— В дългосрочен план със сигурност ще се махнат оттам. Заети сме да избираме планети от етап три и късния етап две, които да приемат бегълците. А кога ще дадем старт на федеративния проект за

заселването им, това зависи от Сената. Засега просто се опитваме да осигурим нормален живот на оцелелите.

— Половината от тях ще бъдат погълнати от вече съществуващите общества без помощни пакети от правителството — каза Кембъл. — Мнозинството са хора с умения, които могат да се включат във всяка модерна икономика; просто трябва да открият планета с етническа основа, която да им пасне. В компаниите на Августа вече постъпват много запитвания за назначения. Както и на останалите Големи¹⁵.

— Според статията застрахователните компании няма да им изплатят компенсации — каза Астрид, почуквайки неодобрително с маникюра си върху текста на екрана.

— Всички местни застрахователни компании бяха разрушени заедно с планетите — каза Найджъл.

— Те са подотдели на главни компании — каза тя. — Знаеш го.

— Разбира се. Но компенсирането трябва да стане с участието на правителството. Индексът Дау-Таймс все още е долу с осем хиляди; банките не могат да си позволят да изплатят трилиони точно сега. Трябва да концентрираме данъците си върху флота и подсилването на планетарните защити.

— Това е безобразие — възкликна Палома. — Те се нуждаят от помощта ни. Страдали са заради глупавите грешки на Дой.

Найджъл опита да сдържи усмивката си, породена от праведния ѝ гняв. В нея гореше непримиримостта на младостта, пламък, който я правеше още по-привлекателна.

— Аз придвижих мисията на „Втори шанс“.

— Е, да. — Палома се изчерви. — Обаче правителството знаеше, че Първите са заплаха. Трябваше да я приемат сериозно.

— Това е преимуществом да правиш оценки със задна дата. Подготвихме се, както би се подготвила всяка цивилизована култура.

— Те ще се върнат ли, тате? — попита малкият Трой, който надзърташе разтревожено над купата си с мюсли.

— Може и да се върнат. Обаче ти обещавам, обещавам на всички вас — каза искрено Найджъл, когато видя търсещите утеха погледи на останалите деца, — че ще се погрижа да сте в безопасност. Всички. — Той се спогледа с Кембъл, който направи физиономия, преди да върне вниманието си към яйцата по бенедиктински.

Когато приключи със закуската, Найджъл за малко да се поддаде на изкушението да се върне в спалнята на Палома. Трябваше обаче да свърши планина от работа, затова се отправи към крилото на имението, където бяха личните му офиси. Повървя доста дълго.

Няколко старши членове се присъединиха към него за първата прегледна конференция за деня: Кембъл, който бе свършил прекрасна работа по организацията на евакуацията; Нелсън, главата на отдела по сигурността на династията и двадесетото дете на Найджъл, роден, когато той за първи път започна да живее с повече от една жена; Пердита, медийният им директор, която координираше много операции с Джесика, сенаторът на Августа, която заемаше позицията си от седемдесет години. Докато се оглеждаше, Найджъл бе осенен от идеята, че всички са от първите му три поколения. „Може би е време да пусна четвъртите до това ниво? Най-лошата форма на самодоволство е да търся спокойствие в познатото. В такъв случай защо да са четвъртите? Защо не петнадесетите или двадесетите? Не е като да не са достатъчно кадърни.“

Бенджамин Шелдън, първият правнук на Найджъл и човекът, който контролираше компютърно династията, пристигна последен. Найджъл винаги бе подозирал, че мъжът страда от лек аутизъм. Отдадеността му на детайлите беше нечовешка, а браковете му никога не продължаваха дълго. Сякаш не живееше изцяло в тази Вселена. Неговият живот бяха финансите. На двадесет и осмия си рожден беше станал началник на счетоводния отдел на ТСП, а периодите си на подмладяване смяташе за огромно неудобство. Той бе един от хората с най-масивни неврологични подобрения на паметта. Имплантите всъщност бяха увеличили размера на черепа му с десет процента. Тъй като с изключение на врата не беше пре моделирал тялото си, за да запази нормални пропорции, видът му винаги привличаше погледите на хората.

Даниъл Алстър зае един стол точно зад трите дивана, на които се настаниха старшите членове, след като електронният щит се включи и екранира офиса.

— Някакви нови проблеми? — попита Найджъл.

— Достатъчно заети сме със старите, не, благодаря — каза Кембъл.

— При стабилен модел, базиран на сегашната ни позиция, ще сме си върнали всичко загубено за единадесет години — каза Бенджамин. — Векторите на растеж ще станат положителни, след като бъде завършено пренастаняването на бегълците.

— Няма да има стабилен модел — каза Нелсън. — Първите ще атакуват отново, за да присъединят още от световите ни. Цената на отпора, който ще им дадем, ще бъде фантастична.

— Ако успеем — промърмори Найджъл.

Останалите старши членове го изгледаха с малко изненада, сякаш бе свещеник, който ругае в църквата.

— Обмислям сериозно тази възможност, откакто започна катастрофата — каза Найджъл. — Затова дадох ход на проекта за спасителния кораб.

— Вече спрял ли си се на условията за използването му? — попита Джесика.

— Мисля, че ще разберем, когато моментът настъпи. Сега, когато програмата за развитие на напреднали оръжейни системи най-накрая дава резултати, съм обнадежден, че можем да победим Първите по един или друг начин.

— Военният кабинет не одобри ли геноцида им? — попита Пердита. — Общественото мнение определено е в полза на подобен сценарий.

— Съгласихме се принципно, че ще прибегнем до подобно действие в краен случай.

— Типични политици — изръмжа Нелсън.

Джесика се усмихна мило.

— Благодаря ти.

— Умират почти четиридесет милиона, а те обсъждат това само като вариант? Изобщо не бих нарекъл това най-добрия ни миг.

— Очевидно подобно решение има и морални измерения — каза му Найджъл. — Това е оръжие, за което не искам никой да знае, камо ли да притежава. Проклетото нещо ме плаши.

— Това е разумна реакция — каза мрачно Джесика. — Не ми харесва фактът, че съществува, но тъй като е така, не искам да попадне под чужд контрол.

— Квантовите разрушители са достатъчно страховити — каза Нелсън. — В случая говорим просто за различни мащаби. Знанието, че

пръстът на династията е върху спусъка, е просто психологическа патерица. Едно оръжие на Страшния съд си е оръжие на Страшния съд. Дали ще унищожи планета, или цяла звездна система, си е като да се чудим колко ангели могат да танцуват на върха на игла.

— Оръжието ни може да унищожи повече от звездна система — каза със съжаление Найджъл.

— Ако може да бъде построено, ще бъде построено — каза Кембъл. — Ако не от нас, то от други хора, а в това включвам и Първите. А и не ни се налага да се тревожим, че другите династии може да го използват. Вече не съществуват подобни конфликти.

— Не и сега — каза Джесика. — Но нека да го признаем, все още има политици мегаломани и под това нямам предвид само изолираните светове. Трябва да сме много внимателни с разкриването на този потенциал пред останалата част от Федерацията.

— Предполагам, че и СИ няма да е особено доволен от това развитие на нещата — каза Нелсън.

Найджъл се усмихна. Не се доверяваше истински на СИ, макар и да не го смяташе за враг. Подозренията на Нелсън граничеха с параноята — като тези на всеки добър служител по сигурността.

— Той още не знае — каза Найджъл. — Може дори да ни бъде благодарен, ако Първите постигнат същия успех при следващото си нашествие, както се случи с Изгубените²³.

— В такъв случай би ли го използвал срещу тях тук? — попита Кембъл. — Или само в случай, че се наложи да се защитаваме при бягство?

— Няма да изоставя Федерацията без бой — каза Найджъл. — Това ще бъде нехуманно. Човешката раса има предостатъчно недостатъци, но не заслужаваме да загинем заради тях.

— Това си е нашият вид, праведен или грешен — каза Джесика.

Пердита я погледна подразнено.

— Ние сме прави. И не сме сами в това си убеждение. Строителите на бариерата очевидно са мислили по същия начин по отношение на Първите.

— За съжаление те са разполагали с много по-големи технологични ресурси от нас — каза Кембъл. — Това им е дало доста повече възможни варианти. Доколкото виждам, ние разполагаме само с един. Найджъл, ще чакаш ли да ни нападнат отново, преди да

повярваш, че имаме моралното право да използваме оръжието си срещу тях?

— Няма да бързам — каза Найджъл, малко засегнат. — Като начало, все още сме едва на проектен етап. Второ, флотът ще открие Портата на Ада. Ако можем да я изличим с ракетите „Дювоа“ или, което е по-вероятно, с квантовите разрушители на проекта „Сиатъл“, най-вероятно целият проблем ще бъде отложен с години. Това може да ни даде много нови варианти. Може дори да открием строителите на бариерите и да ги убедим да я вдигнат отново.

— Наистина ли вярваш в това? — попита Джесика.

— Не — каза сухо Найджъл. — Ние създадохме този проблем, трябва да го разрешим.

Със закриването на срещата Найджъл помоли Пердита и Нелсън да не си тръгват веднага. Отпи от горещия шоколад, донесен от робот-камериерка в кабинета. Битата сметана на върха беше точното количество, допълнена от наполовина разтопен сладкиш. Вкусът беше самото съвършенство. Беше дело на готвача му; никога не бе обичал храна, приготвена от работи.

— Няколко неща — каза им. — Пердита, какво е цялостното обществено мнение за мен и династията? Винят ли ни? Все пак ние бяхме основните поддръжници на мисията на „Втори шанс“.

— Нищо кой знае колко сериозно в медиите — каза тя. — Няколко дребни водещи и коментатори са отправили евтини нападки, но точно сега всички са твърде ядосани на флота заради неефективния отпор. Начинът, по който лично се справи с червеевите дупки над Уесекс, е много силен позитивен фактор в наша полза. Личният ти рейтинг е доста висок. В момента те уважават много повече от Дой, макар че Кантил изключително умело успява да насочи неприязънта на хората към флота.

— Дребна утеха — каза Найджъл, докато дъвчеше сладкиша. Невронните му програми преглеждаха и пресяваха информация от системите на династията, сваляйки всичко свързано с Ози, което успееше да открие. — Добре се справи с потулването на историята с Рандтаун — каза най-сетне на Пердита. — Ози щеше да се ядоса сериозно, ако това станеше публично достояние.

Въпреки уж благия си бохемски характер Ози можеше да е изключително докачлив относно личния си живот.

— Останалите династии ни съдействаха по отношение на новинарските предавания — каза скромно тя. — А и СИ помогна с червей, погълнал съобщенията, които все пак бяха успели да се промъкнат в унисфеата.

— Разбирам. Това е интересно. Знам, че Ози обича да си мисли, че двамата имат специални отношения, но в този случай като че ли има още нещо. — Той погледна към Нелсън. — Изглежда, не разполагате с кой знае колко информация за Мелани Рескорай.

— Това, с което разполагаме, е подробно резюме — каза Пердита. — Била е любовница на корпоративен директор, докато не го осъдили за убийство след доста сензационен процес. След това е участвала в някаква софтоporno телесензорна драма, по-късно се е пренасочила към репортерската професия. Алесандра Барон я е наела, сега са скарани; според клюките в бизнеса Алесандра я е предлагала като курва на политическите си връзки, за да се добере до информация. Ъ... — Тя прочисти гърлото си развеселена. — Може би трябва да попиташ Кембъл дали това е истина. Както и да е... Мелани най-накрая отказала и двете се разделили в доста лоши отношения — също слухове в бизнеса. Микеланджело я наел веднага. Обичайната медийна кариера.

— Не и като се има предвид протичането ѝ във времето — каза Найджъл. Във виртуалното му зрение се появи образ на Мелани, някаква снимка от мрежата за телесензорка на име „Смъртоносно прелъстяване“; беше облечена в дантелено златно бельо, което очертаваше невероятно тяло. Той прекъсна глътката си по средата. Брадичката ѝ изпъкваше доста, а и носът ѝ беше малко чип; само че и така снимката ѝ докарваше дяволската усмивка на лицето му. За миг наистина му се прииска да се включи към телесензорката. — Според твоето досие приятелят ѝ е Дъдли Боуз. Така ли е?

— Мисля, че той е последният, с когото Барон ѝ е наредила да преспи — каза Пердита. — Оттогава са заедно.

Найджъл се намръщи. Не се налагаше да преглежда отново файловете, за да си припомни катастрофалната церемония по посрещането на Боуз и Фербеке, която флотът беше организирал. И в

двете си тела Боуз не беше от най-впечатляващите хора — преди и след полета на „Втори шанс“.

— Странен избор — и от негова, и от нейна страна.

— Може би е успял да ѝ покаже грешките, които е допуснала? — предложи Пердита. — Ще се установят някъде и ще си имат деца.

— Значи е подписала с Микеланджело? — изсумтя Найджъл. — Не. Има нещо сбъркано във всичко това. Не разполагаме с каквато и да е информация да е срещала Ози, така че няма причина да разполага с достъп до астероида. Нито една от бившите му не разполага с такъв. А съдейки по докладите от Рандтаун, се е справила сама с Първите. Това ме кара да съм доста подозрителен. — Той погледна проникателно Нелсън. — И тя ли е една от тях?

— Така изглежда.

— Каква? — попита Пердита.

— Наблюдател на СИ — каза Найджъл. — Или шпионин, в зависимост от това как възприемаш нещата. Знаем, че не е точно толкова пасивен, колкото твърди, че е. Разполага с няколко души като Мелани, които надничат вместо него в области на човешкия живот, до които нормално не би имал достъп.

— Нямах представа. Какво иска?

— Не знаем — каза Найджъл. — Затова пазя Кресат отделена от унисферата; така разполагаме със сигурно убежище. След като станаме свидетели какво стори с червеевата дупка на Ози, най-сетне чувствам, че тази преценка е оправдана.

— Действието му не беше злонамерено — каза Нелсън. — Всъщност така спаси Мелани и останалите хора в Рандтаун.

— Знам. Затова не се притеснявам повече от нужното. Въпреки всичко той си остава загадка и предвид сегашните военни обстоятелства, не можем да му се доверим напълно.

— Какво искаш да знаеш за Мелани в такъв случай? — попита Нелсън.

Найджъл затвори образа ѝ, преди да отговори на въпроса — макар че тя наистина щеше да е прекрасно допълнение към харема му.

— Дискретно наблюдение. Назначете добър екип. Най-вероятно СИ също я пази.

— Ще я покроем до час.

— Добре. Има още нещо, което наистина не ми е приятно. Не мога да повярвам, че Ози не би се свързал с никой след атаката на Първите. Открий къде е, Нелсън. Трябва да знам дали е жив, или мъртъв.

Договорът за покритие на 1800 Бригинс се държеше от „Домашна сигурност «Доналд Бел»“. Частна компания с лиценз от полицията на Дарклейк Сити, която беше оторизирана да задържа всеки, заподозрян във влизане с взлом в собствеността на клиентите на фирмата. Разполагаха дори с разрешение да използват огнестрелно оръжие в случай на смъртоносна заплаха.

Алармата, която се включи в контролния им център, докладва, че вратата на бунгалото е отворена без съответния код. Един от операторите се обади на адреса и видя, че собственикът, г-н Крамли, се води временно извън града. Пратиха една от колите в района и уведомиха полицията на квартал Олика, че персоналът им разследва евентуално престъпление.

Едва минута по-късно алармата започна да изпраща сигнал за пожар, а вътрешните сензори на бунгалото изпратиха информация за няколко разрастващи се горещи петна. Операторът на контролния център веднага се обади на пожарната. Бяха изпратени две коли.

Когато колата на „Домашна сигурност“ спря пред 1800 Бригинс, служителите в нея очакваха да си имат работа с най-обикновен взлом и дребен вандализъм. В Олика това не беше обичайно престъпление, но времената бяха тежки. Те смъкнаха визьорите на еластичните си бронирани костюми и бързо минаха през портата, за да хванат нарушителите, ако все още се намираха на територията на собствеността.

Пламъци вече облизваха широките арковидни прозорци на хола и хвърляха ветрила от оранжева светлина по моравата. Охранителите влязоха през входната врата с извадени десетмилиметрови полуавтоматични пистолети, готови за неприятности. Когато стигнаха до хола, се изправиха пред объркваща сцена. Няколко от мебелите горяха свирепо и пламъците вече докосваха паркета и килимите. Дълги огнени езици лазеха по извитите стени и се заиграваха по тавана. На пода имаше две огромни топки козина. Движеха се слабо и се бутеха

една в друга. Паркетът около тях беше покрит с черна лъщяща течност, която бълбукаше като катран. От нея се разнасяше пара под действието на високата температура. Един от ностатите се сплеска леко и надигна мудно предната си половина към двамата вцепенени охранители. Те се взираха с ужас в частта от трупа, която движението на съществото беше открило. Който и да беше жертвата, останките му се изчерпваха със съсирени червени нишки, омотани около окървавени кости.

Двамата служители замръзнаха за миг и в следващия откриха стрелба. Подутите ностати експлодираха и пръснаха кръв по еластичните бронирани костюми.

Отне им четвърт час, за да овладеят огъня. Роботите огнеборци си проправиха път през пламъците, пръскайки пяна по пътя си. Над една трета от бунгалото беше съсипана, а останалата част бе понесла значителни щети от действието на пушека. Самата структура от сух корал не бе прихванала пламъците, но по-голямата част бе умъртвена от жегата. Това означаваше, че на собственика ще му се наложи да събори цялата сграда и да я отгледа наново.

Полицията и персоналът на „Домашна сигурност“ бяха обградили бунгалото, докато роботите се бореха с пламъците. Оръжията им бяха включени, готови да свалят всеки ностат, който се опита да избяга от пожара. След това претърсиха съсипаните стаи, в случай че някое от създанията е оцеляло.

По изгрев пристигна микробус със съдебен лекар от полицията на Дарклеик Сити и останките от нарушителите бяха опаковани в торби и прибрани за оглед от криминалистите. Екипът за оглед на местопрестъплението обиколи района, направи опис на местността и взе проби. Изглеждаше сравнително прост случай: обичайно влизане с взлом, което се бе объркало по зловещ начин. Полицията издаде молба Пол Крамли да се върне за разпит и подаде предварителен протокол за глоба за отглеждане на незаконни опасни и несъзнаващи чуждопланетни организми в границите на града. Г-н Крамли не отговори на нито едно от обажданията, изпратени до унисферния му адрес.

По пладне адресът бе предаден обратно на „Домашна сигурност“. Част от договора включваше задължението им да охраняват имота до завръщането на собственика и поемането на отговорност от негова страна.

Адвокат, представляващ г-н Крамли, пристигна в полицейския участък в Олика в два часа същия следобед, плати солената глоба, предвидена за нарушаване на закона за опасни чуждопланетни организми, и даде обещание, че престъплението няма да се повтори. За да гарантира спазването му, плати петгодишна полица. След това адвокатът отиде до контролния център на „Домашна сигурност“ и подписа документ, с който пое отговорността над имота на Бригинс 1800. Охранителите се прибраха вкъщи.

Таксито на Мелани паркира пред бунгалото малко след четири следобед в отговор на съобщение, което Пол бе оставил в папката на е-конома ѝ. Ключалката на портата вече беше оправена. Изжува и се отвори точно както преди.

Тя си проправи път през почернелия интериор на бунгалото, бърчейки нос при миризмата на изгоряла пластмаса и други изпарения, които още не бяха се разсеяли съвсем. Угарки и овъглен паркет хрущяха изпод шикозните ѝ червено-златисти обувки. Сигурно не биваше да избира високи токчета.

Малкият кръгъл плувен басейн в центъра на бунгалото беше недокоснат, макар че няколко от вратите, които водеха към вътрешния двор, бяха смачкани; металните им ръбове бяха изкривени от жегата. Листа плаваха по водата, която не беше филтрирана поне от месец. Тя се огледа любопитно наоколо.

— Пол?

Водата започна да клокочи. Докато се взираше в басейна, в средата му се появи завихряне, което прерасна в конус. За минута водата беше източена и от мраморните стени закапаха капки. В стената, противоположна на стълбите на басейна, като разширяваща се зеница се отвори врата.

Мелани повдигна вежда.

— Хитро — отбеляза за себе си.

Свали обувките си и слезе по хлъзгавите стълби. Вратата беше от модифицирана пластмаса, дегизирана като мрамор; отвъд нея имаше тесен бетонен коридор, по чийто таван бяха наредени полисветлинни ивици. Спускаше се доста стръмно надолу.

На десет метра след входа сви рязко. Наклонът се изравни и коридорът приключи в широка, ярко осветена стая. Стените и подът бяха чисти и зелени като в команден център; хладният въздух напомняше на същото. Няколко високи купчини от електронно оборудване бяха подредени в груб кръг около нещо като прозрачен ковчег. Пол Крамли лежеше в него, потопен в прозрачна розова течност. Беше гол, а лицето му бе покрито от конична маска от еднообразна плът, чийто връх се сливаше с дебела пластмасова тръба, която стигаше до гнездо в горния ъгъл на ковчега. Стотици нишки, не по-дебели от косми, излизаха от кожата по продължение на гръбнака му; на всеки няколко сантиметра струпвания от тях бяха сплетени заедно и влизаха в дебели снопове от фиброоптични кабели.

Мелани се приближи до ковчега и погледна надолу. Гъстата розова течност увеличаваше образа на Пол, а тя предпочиташе да си спести това; виждаше обаче, че е още жив, гръдният му кош се надигаше и спадаше с бавни ритмични движения.

Порталът на един от шкафовете се озари от лицето на млад мъж. Разпозна много от чертите на Пол.

— Здравей, малка Мелани, добре дошла в леговището ми.

Тя стрелна поглед от тялото към портала.

— Добре си се устроил. Параноично е, но е стилно.

— Жив съм, нали така? — образът се усмихна.

Лицето всъщност беше доста привлекателно, помисли си тя, което я смути повече, отколкото ѝ се искаше да признае.

— Ранен ли си? Това подмладителен резервоар ли е?

— Съвсем не. Това е устройство за максимален интерфейс. Нервната ми система е изцяло свързана с огромната система в тази крипта. Всяко чувство, което изпитвам, всъщност е изкуствен импулс. Ти имаш виртуално зрение; аз имам виртуално обоняние, температура, тактилни възприятия, слух, всичко. Това, което мозъкът ми превежда като вървене в реалността, са насочващи инструкции за достъп до участъци от унисферата и системи, свързани с нея. Ръцете ми могат да манипулират програми и файлове с удивителна точност и огромна скорост.

— Морти винаги е казвал, че си пълен паякоглав.

— Колко правила преценка.

— Какво стана снощи, Пол?

— Не беше влизане с взлом; бяха изпратени да ме убият. Използвах фокусирано електромагнитно поле срещу имплантите им и... природата свърши своето. Да не споменавам глупостта.

— Кои бяха?

— Добър въпрос. Да започваме ли с търговията?

Мелани изведнъж почувства, че увереността ѝ се изплъзва. Първоначалната ѝ преценка за Пол беше огромно подценяване; всички подсказки бяха там и преди, само да се бе постарала да ги види. „Докаран до немотия мърляв старец на четиристотин години? Да бе!“

— Вече ми дължиш информация за Алесандра Барон, задето ти казах за Звездния странник.

— Много добре. Барон приемаше и изпращаше големи количества кодиран трафик през унисферата.

— Аха!

— За съжаление защитите, които използва, са отлични. Човекът, който работи с тях, успя да проследи обратно сигнала ми. Това си е истинско постижение. Като изключим СИ, знам само около дузина паякоглави във Федерацията, които разполагат с подобни възможности. Този неизвестен играч разполага с умения, равни на моите, развитие, което намирам за по-обезпокоително от защитата, която СИ осигурява на Паула Майо. Очевидно Барон крие нещо сериозно.

— Казах ти. Вероятно те е проследил Звездния странник. Трябва да знам кой е въвличен в това.

— Като начало: Марлон Симъндс и Родерик Дийкинс — двамата, които проникнаха в бунгалото ми снощи.

— От голяма помощ си ми, Пол. Извънземните изроди, които гледаш като домашни любимци, са се погрижили за тях.

— Прояви малко търпение, Мелани. Интересна е връзката. След като разкрих самоличността им, проникнах в банковите им сметки. Вчера и двамата са получили заплащане от по пет хиляди долара, валута на Дъбов лес. Парите са прехвърлени от еднократна сметка, отворена приблизително три часа след като Барон усети, че се интересувам от нея.

— По дяволите!

— Проследих канала до корпоративна сметка на Земята в банка „Денман Манхатън“.

Мелани се опули шашнато към младоликото лице в портала.

— Проследил си еднократен адрес? Мислех, че е невъзможно.

— Банките искат да си мислиш така. Много е трудно, но може да се направи. Има малки дефекти в процедурата за установяване на еднократни сметки, които могат да бъдат използвани, а за тях не знаят дори междузвездните служби за сигурност. Знам го, защото имах познат, който познаваше някого, който от своя страна участва в писането на първоначалната програма. Името Вон Рескорай говори ли ти нещо?

— Дядо!

— Прапрадядо ти, доколкото знам.

— Ти си го познавал? — попита изненадано тя.

— Ние, мегапаякоглавите сме малка, затворена общност. Вон беше добър човек.

— Да. Да, наистина беше добър.

— Той беше връзката ти със СИ, нали?

— Да — призна тя.

— Така си и мислех. Тайната ти е на сигурно място при мен.

— Благодаря ти, Пол. Коя беше компанията?

— „Бромли, Уотърфорд и Гранку“. Те са юридическа фирма...

— От Ню Йорк, Земята.

— Знаеш ли за тях?

— Да. Някои от сътрудниците им са били свързани с измама, включваща Дъдли Боуз. Мисля, че Звездния странник ги е използвал, за да финансира наблюдението на забулването на Дайсън Алфа.

— Резултат от което беше полетът на „Втори шанс“ и падането на бариерата, а в крайна сметка и Изгубените²³. Разбирам. Определено се връзва с теорията ти. Успях да проследя част от комуникацията на Барон, преди контрамерките ѝ да ме принудят да се оттегля. Две от съобщенията ѝ бяха адресирани до някой си г-н Помански от „Бромли, Уотърфорд и Гранку“.

— По дяволите! Той беше в борда на „Благотворителност за образование «Кокс»“.

— Подозирам, че Помански или някой друг младши заместник е наел Симъндс и Дийкинс да сложат край на електронния ми шпионаж.

— Да, най-вероятно. Можеш ли да проникнеш в счетоводството на „Бромли, Уотърфорд и Гранку“ и да провериш какви други плащания са извършвали?

— Мога. Ще ми трябва стимул.

Мелани въздъхна и наклони глава.

— Какво искаш?

— Информация. Не похабих всичкото си време за Барон. Има още няколко интересни неща, които се случват във Федерацията точно сега.

— Като например?

— Знаеше ли, че в момента се изграждат няколко консорциума за „спасителни кораби“?

— Не. Какви са тези спасителни кораби?

— Някои Междузвездни династии, Велики фамилии и обикновени милиардери не са особено убедени, че лъскавият ни нов федеративен флот ще успее да победи Първите. Те наливат тихо средства в огромни колонизаторски звездни кораби, които могат да пътуват между галактиките. Вече се произвеждат седемнадесет подобни кораба и поне още дванадесет са планирани, или поне за толкова ми е известно. Всеки от Големите 15 приютява поне един от проектите. Спасителните кораби могат да поддържат няколко десетки хиляди души в хибернация заедно с кибернетичните производствени технологии, нужни за ново начало на напреднало човешко общество на нов свят.

— Копелета — възкликна Мелани. Дори след толкова много време, прекарано сред свръхбогатите и политическите им лакеи, идеята, че могат да ги зарежат и да избягат, я свари неподготвена. — Ще ни оставят да свършим черната работа вместо тях, така ли?

— Чакай, Мелани, недей да надаваш вой като болшевишки войн на пролетариата; това е напълно разумна предпазна мярка. Точно това, което очаквам от тяхната класа. Не ми казвай, че няма да се качиш бързо на борда, ако някой ти предложи място.

Тя се намръщи към ковчега на Пол.

— Микеланджело ми предложи репортаж за емигрантите на Висшия ангел. Всички те си мислят, че той ще отлети и ще ги отърве, ако се случи най-лошото.

— Висшия ангел е добър залог, особено ако не разполагаш с много пари, макар че няма да разполагат с контрол над собствената си съдба. Кой знае къде ще ги отведе това машинно същество или пък каква е крайната му цел.

— Какво общо има всичко това с мен?

— Искам да разбереш кой кораб има най-големи шансове за успех?

— И ти ли напускаш?

— Нека просто да кажем, че ще си купя билет. Уверен съм във военните ни възможности и несъмнено съм бил свидетел на технологичната жестокост, която оръжейните разработчици могат да стоварят в случай на нужда. Първите обаче разполагат с феноменални ресурси срещу нас. Както казах — разумна предпазна мярка.

Мелани тръсна глава; не беше сигурна дали от изненада, или от отвращение.

— Каква е моята роля?

— В проектите за спасителните кораби има една чудовищна дупка. Не мога да открия информация за подобен проект на Шелдън. А търсих много усилено.

— Може би не са страхливци. Да си се замислял за това?

— Страхът не е част от уравнението. Найджъл Шелдън не е глупав. Той би предприел всяка предпазна мярка, за да предпази себе си и династията си. Финансите, нужни за подобен кораб, са пренебрежими в макроикономически мащаби, особено за него. Той несъмнено строи такъв кораб, надалеч от любопитните очи и неприятните наблюдателни програми. Това означава, че може да го прави само на едно място — на частния си свят, Кресат. Всъщност очаквам, че има повече от един кораб; все пак неговата династия е огромна. Една флотилия би гарантирала успех, независимо в коя част на галактиката ще се озоват.

— Искаш да потърся информация за това? Да разкрия най-секретния проект на най-могъщия човек във Федерацията?

— Ти си разследващ репортер, нали така? Освен това си мисля, че СИ ще побърза да ти помогне в този случай.

Мелани не успя да сдържи усмивката си, чувството за дежа вю беше примесено с ирония на съдбата.

— Аз ще се кача ли на влака? — прошепна тя.

— Ако Федерацията падне, съм готов да те взема с мен.

— Какво? — Мислеше си, че днес вече е имунизирана срещу нови изненади.

— Ти си умна, привлекателна, млада, издръжлива и си родена да оцеляваш. По време на пътешествието ще се подмладя. Ще бъде приятен брак, така ми се струва.

— Нима ми предлагаш брак?

— Да. Никой ли не ти е предлагал досега, малка Мелани?

Тя се сети за стотиците предложения, които получаваше всеки ден от почитателите си или просто от хора, които скоро се бяха включили към копие на „Смъртоносно прелъстяване“.

— Не си първият — призна тя.

— Това „да“ ли беше? Малко ми е трудно да падна на колене точно сега; дори да не бях в интерфейсната единица, артритът ми се е влошил.

— Еха, това беше толкова романтично.

— Не позволявай четири века да повлияят на предразсъдъците ти. Имал съм жени от всички възможни възрастови групи. Нали не очакваш Мортън да се върне от героичната си мисия? Мисли практично, Мелани. Шансът не е на негова страна.

— Знам какви са шансовете му. И отговорът е все така „не“.

„Макар че това младо лице е красиво, а и усмивката му е дяволска. Не!“

— Разбирам. Предложението ми остава. Отговорът ти няма да повлияе на сделката ни. Никога не трябва да смесваш работата с удоволствието.

— Знам това. Но не разбирам как мислиш, че ще се качиш на спасителния кораб на Шелдън. Ти не си член на династията. — Тя млъкна. — Нали?

Образът се изкикоти.

— Не и по рождение. Две от жените ми обаче бяха Шелдън, а едната е доста старша в династията. Имам пет деца Шелдън, две от които са преки наследници от шесто поколение, а и те несъмнено са нароили доста наследници. Забавно, но факт — имам по-голям шанс да се кача на кораба на Шелдън, отколкото на останалите. Разполагам с влияние там. След като разбере как стоят нещата, ще мога да изиграя ходовете си. Е, ще се опиташ ли да се добереш до Кресат вместо мен и да разбереш какво става там?

— Сигурно мога да отида при Микеланджело и да му предлага да разследвам спасителния кораб на Шелдън. Така няма да се разкрия

напълно. Как ти звучи?

— Достатъчно добре. Със сигурност обаче осъзнаваш, че Барон вероятно е наясно, че ти си ме пратила по петите й? Дъбов лес ни издава веднага. Можеш да очакваш посещение от хора като Симъндс и Дийкинс, ако не и нещо по-лошо.

Мелани изпъна рамене.

— Мога да се грижа за себе си.

— Сигурен съм в това, малка Мелани. Любопитно ми е имаш ли оръжие? Някакъв пистолет?

— Не.

— Мога ли да предложа да закупиш някакъв? Мога да ти препоръчам надежден доставчик на черно.

— Не съм войн, Пол. Ако се нуждая от физическа защита, ще си наема охранител.

— Както желаш. Но, моля те, бъди внимателна.

— Разбира се.

Мелани смени три таксита, преди да се прибере в мотела, в който бе отседнала в квартала Райтбенк. Винаги плащаше в брой. Фактът, че паякоглавите на Алесандра бяха успели да проследят Пол, беше тревожно развитие на нещата. Дори с имплантите на СИ тя в никакъв случай не разполагаше с неговите умения; това я накара да се почувства уязвима по странен начин.

Малката им вила се намираше в края на дългата редица, която се извиваше около мръсен плувен басейн. Навън бяха паркирали само още две коли. Още не беше достатъчно късно, основните клиенти на мотела не бяха пристигнали в голите спартански стаи за професионалните си срещи на почасово заплащане.

Вилата беше построена от евтини бетонни панели, избледнели под лъчите на силното слънце на Дъбов лес. Краищата им бяха покрити с паяжини от дълги пукнатини. През тях се виждаха подсилващите боронови нишки, които вече се разплитаха. Избледнялата червена врата изскърца шумно, когато я отвори.

Всички щори бяха спуснати, само тънки остриета късна слънчева светлина успяваха да се проврат през пролуките в тях. Климатикът не работеше. Вътре беше отвратително задушно, а старите

панели стенеха при промяната на термалните натоварвания. Дъдли се бе свил на леглото и се вираше в стената.

— Трябва да се разкараме оттук — каза му Мелани. Колко пъти ѝ се бе налагало да казва това, откакто напуснаха Рандтаун?

— Защо? — измрънка Дъдли. — Пак ли ще се виждаш с него?

Не попита кого има предвид под „него“; нямаше отново да играе тази игра. Освен това си спомняше твърде ярко мига, в който излезе от онази стая за почивка в главното помещение на казармата. Блузата ѝ беше разкъсана непоправимо; трябваше да вземе назаем тъмнопурпурната спортна риза на Морти. И двамата се усмихваха като палави ученици, докато останалите членове на Ноктите на Котката подсвиркваха и подхвърляха неприлични закачки за вида им.

Тя го целуна дълго, като за последно, до отворената врата, а през това време ръцете му стискаха задника ѝ.

— Ще се върна скоро — обеща му тя.

Това се беше случило преди два дни. Искаше да се върне, да усети тялото му притиснато в нейното. Тази чудесна сигурност като в старите времена, когато животът беше по-прост и толкова по-лесен.

Дъдли, разбира се, бе изпаднал в двудневно цупене само при мисълта, че предишният ѝ любовник е отново жив. Не му призна, че е спала с Мортън, но беше съвсем очевидно с какво бяха уплътнили времето си. Все още носеше ризата на Мортън, когато се прибра във вилата.

— Не, Дъдли, скоро няма да посещавам Мортън. Трябва да отидем на Земята. Ще направя ново предложение на Микеланджело — да разследвам звездните кораби на династиите.

Никога не бе била толкова близо до решението да го изостави. Единствено и само вината я бе накарала да се върне, за да го вземе със себе си, вместо да хване такси право за планетарната гара на ТСП.

Алесандра щеше да открие мотела, ако вече не го бе открила. Дори евтини бандити като онези, които бяха търсили Пол, щяха да очистят Дъдли, а и сигурно щяха да го направят доста болезнено. Не искаше да мисли какво ще се случи, ако един от невронно модифицираните агенти на Звездния странник го проследи...

Тя го бе въвлякла в тази каша, а това го правеше нейна отговорност.

— Защо просто да не се измъкнем? — каза жално той. — Само двамата. Да се махнем. Ще се върнем в онзи курорт в гората, никой няма да разбере за нас, на никого няма да му пука. Ако не се бъркаме в делата на Звездния странник и флота, те ще забравят за нас. Защо не постъпим така? Само двамата.

Той се претърколи и седна на ръба на леглото.

— Мелани. Можем да се оженим.

„О, спасете ме!“

— Не, Дъдли. — Каза го бързо и без колебание, преди той да успее да обмисли идеята. — Никой не може да мисли за такива неща, не и предвид всичко, което се случва. Животът сега е твърде несигурен.

— Ами след това?

— Дъдли! Престани.

Той увеси кисело глава.

— Хайде — каза тя по-нежно. — Да си стегнем багажа. В ЕлЕй има страхотни хотели. Ще отседнем в някой от тях.

Отново валеше. Упорито, неприятно и студено ръмене, което замазваше прозорците и превръщаше тротоарите в хлъзгави ивици, плувнали в удивителни количества боклуци. Хоше Фин никога не спираше да се изненадва колко мокро е в древната английска столица. Винаги бе предполагал, че старите шеги са просто преувеличение. Откакто всяка сутрин вървеше до офиса от гара „Черинг крос“, бе променил мнението си. Комисарите по околната среда на ОФН, които поделяха грамадната правителствена сграда с Отдела по сигурността на Сената, сигурно бяха постигнали по-големи успехи с обръщането на глобалното затопляне, отколкото признаваха.

Той изтръска шлифера си в асансьора и го понесе далеч от себе си, докато прекосяваше коридора по пътя към офиса си. Не се изненада, че Паула вече е там и се взира в екраните на бюрото си.

— Добро утро — каза й.

Тя му се усмихна разсеяно, без да вдига поглед.

Хоше окачи шлифера на гърба на тъмната дървена врата на собствената си стая и се настани зад бюрото си. Бройката документи, които го очакваха, беше отчайваща. Снощи си бе тръгнал чак в десет и

половина, а сега бе едва осем. ОИ бе прекарал цялата нощ в търсене на нещо полезно сред запитванията, които бе подал предния ден. Започна със стария доклад на дирекцията за „Благотворителност за образование «Кокс»“.

В единадесет часа почука леко на вратата на Паула и влезе в стаята.

— Може и да се окажеш права за благотворителната организация за образование — каза ѝ той.

— Какво намери?

— Има някои несъответствия между документите, които поисках. — Той седна пред бюрото ѝ и каза на е-конома си да зареди информацията на големия холограмен портал, който заемаше една от стените. — Започнах с доклада, изготвен от офиса на Дирекцията в Париж след опита за пробив на сметката на организацията в банка „Денман Манхатън“. Старите ти колеги са работили доста подробно; разследвали са благотворителната организация за всякакви улики, че може да е параван. Докладът заключава, че не е така.

Той махна към колоните с имена и цифри, които течаха в портала.

— Това е списъкът с всички външни дарения. Доста е дълъг. „Кокс“ са поддържали над сто академични проекта в различни периоди. В последно време дейността им е спаднала значително, въпреки че все още са дейни. Катедрата по астрономия на университета в Гралмънд е само един от тези проекти. Засега всичко е нормално; според доклада няма нищо, което да предизвика подозрения.

— Така изглежда — каза Паула.

— Добре. Отгук започнах, а след това проверих справките. Като за начало има няколко странни неща. Не са незаконни или подозрителни, просто са странни. Фондовете на фондацията черпят пари от единично частно дарение, преведено преди тридесет години в „Денман“ от еднократна сметка. Второ, не присъства име на основател. Фирмата „Бромли, Уотърфорд и Гранку“ е регистрирала „Кокс“ в благотворителната комисия в Ню Йорк и е отворила сметка с един долар в нея. Двата милиона са били преведени месец по-късно. През цялото си съществуване фондацията е имала само трима пълномощници: г-н Сийтън, госпожица Далтра и господин Помански.

Всички те са съдружници в „Бромли, Уотърфорд и Гранку“. Първото разследване на Дирекцията не се е заровило дотук, което, по мое мнение, си е пропуск.

— Има много богати ексцентрици, които си дават парите за странни каузи.

Хоше вдигна вежда.

— Сигурен съм в това. Според записите обаче, „Кокс“ не поддържа странни каузи. Защо тогава да пази благодетеля си в тайна? Не е с цел данъчни облекчения. Оставайки анонимен, той би се лишил от всякакви данъчни отстъпки.

— Продължавай. Какъв е твоят отговор?

— Нямам отговор. Само че това възбуди любопитството ми и ме накара да се зароя малко по-надълбоко. Виждаш ли всичките тези имена? Получателите на парите?

— Да.

— Докладът на Дирекцията не споменава какви средства са получили. Това също е странно. Знаем, че Дъдли Боуз е получил малко над едно цяло и три милиона долара финансиране; това не оставя много за останалите. Били са разпределени общо седемдесет и една хиляди и петстотин долара; това покрива над сто академични проекта в период от двадесет и една години. Финансовите данни са били на разположение на следователите на Дирекцията. Необработената информация все още си седеше в системата на парижкия офис, когато я поисках. Някой очевидно я е изключил от доклада си.

— По дяволите! — каза Паула. — Кой са били?

— Било е екипно разследване. Имената на Рене Кемпаса, Тарло и Джим Нуан са прикрепени към него. Първоначалният файл с финансите на „Кокс“ не е маркиран с име, а просто с кода на екипа. Един или повече от членовете му са го прегледали.

— Не може да са всички — каза тя. — Просто не е възможно.

— Има още нещо. Спомняш ли си какво ми каза за старата ни приятелка Мелани и за това, че се е натъкнала на същото?

— Тя ми каза, че Алесандра Барон е подправила записите на благотворителната фондация.

— Може да е права. Поисквах актуален финансов доклад от комисията за благотворителност в Ню Йорк. По закон всяка регистрирана фондация трябва да предаде счетоводството си при тях

всяка година. Според техните данни „Кокс“ са спрели да финансират катедрата по астрономия на Гралмъндския университет, веднага след като Боуз е направил откритието си; въпреки това са продължили да правят обичайните си малки дарения за други академични проекти. Започнах проверка на упоменатите получатели. Никой от тях не е чувал за „Кокс“, камо ли да е получавал парите им. До два дни след атаката на Първите; тогава финансовите трансфери отново стават реалност. Счетоводството е фалшиво, трансферите фигурират, в случай че бъде организирано някакво повърхностно разследване.

Паула се облегна назад в стола си и потърка с пръст брадичката си. По устните ѝ се разля едва доловима усмивка.

— Мелани е била права. Виж ти!

— Така изглежда, Паула... Звездния странник е финансирал цялото наблюдение на Боуз. Това означава, че е знаел какво ще открие астрономът.

— Да.

— Как?

— Логично е да е бил там; или пък видът му да е бил наясно с Първите и плена им зад силовото поле.

— Той ли ги е пуснал навън?

— Това е очевидното заключение.

— Значи войната е започната умишлено. Пазителите са били прави.

— Да. — Тя направи гримаса и му се усмихна тъжно.

— Тогава какво ще правим сега?

— Първо, ще уведомя политическите си съюзници. Второ, ще арестуваме пълномощните лица от „Кокс“ по обвинение за измама. Очевидно са агенти на Звездния странник. Ако успеем да прочетем спомените им, може да разберем по-добре мрежата му във Федерацията.

— Ами Алесандра Барон? Мелани ни предупреди за нея. Тя също трябва да е негов агент.

— Ще бъде трудно да арестуваме подобна обществена фигура, без да разполагаме с добро основание, а не можем да си позволим наученото за Звездния странник да стане обществено достояние. Отделът по сигурността на Сената ще отправи официална молба до флотското разузнаване да бъде поставена под тайно наблюдение.

— Какво? Но ние знаем, че те са инфилтрирани.

— Да. Това обаче е прекрасна възможност да наблюдаваме какви реакции ще разбуди подобна молба.

Зелено-оранжевата приоритетна икона изскочи във виртуалното зрение на Найджъл, докато той четеше „Къщичка в къта на Пух“ на най-малките си деца, преди да си легнат. Опитваше се да им чете по една история всяка вечер, да бъде добър баща според собствените си представи. Майките и гледачките обличаха децата за сън и водеха всички дружно в стаята за игри, където той им четеше. Винаги избираше нещо класическо, подбираше истинска печатна книга, която можеш да отвориш, да намериш мястото, докъдето си стигнал, и да я затвориш с удовлетворение, когато вечерната глава дойде до края си.

Точно сега беше по средата на „Къщичка в къта на Пух“. Седемте деца в имението, които бяха над три години, седяха или лежаха върху възглавниците и меките канапета във форма на гъби и слушаха доволно, докато татко им четеше на висок глас, като интонираше аматьорски и правеше енергични жестове с ръце. Те се усмихваха и кикотеха, и си шепнеха помежду си.

Не друг, а разширеното му съзнание се опитваше да привлече вниманието му към съобщението от Отдела по сигурността на династията. Наблюдателният екип, който Нелсън бе назначил да следи Мелани, бе докладвал за пристигането ѝ в бунгало в Дарклейк Сити, собственост на някой си Пол Крамли. От сигурността просто бяха записали името. В разширеното съзнание на Найджъл то веднага бе проверено в личните му файлове. Оттам и приоритетното съобщение.

Основното внимание на Найджъл се отмести от стаята за игри и се фокусира върху информацията, която протичаше в изкуствената му невронна мрежа. Той отвори докладите за опита за кражба и се запозна с кашата, която ностатите бяха натворили от несполучилите взломаджии. „Типично за Пол, той никога не е съвсем виновен.“

Крамли беше част от програмистите в екипа, който бе написал алгоритмите за първите ИИ, използвани от ТСП, за да контролират ранните портали на червеевите дупки. След като ИИ бяха еволюирали в СИ, Пол бе избрал да живее извън светлините, замесвайки се в какви ли не дейности от сенчест характер. Дребен играч, но с умения на

хакер от висша класа. Във виртуалното зрение на Найджъл се появи списък с препратки. Той се спря на една от най-скорошните. Пол бе провел незаконно търсене в ограничените градски регистри на Париж.

Две неща смърдяха отдалеч. Първо, Пол бе потърсил адреса на Паула Майо. Второ, нямаше как да хванат толкова лесно Пол за нещо. И все пак Майо бе предоставила документирани доказателства, достатъчни, за да бъде осъден, глобен и да бъде конфискувано оборудването му. Вероятно разполагаше с невероятен паякоглав, който пазеше информацията ѝ. Вероятно това беше СИ.

Найджъл се зачуди защо ли му е било на Пол да провежда търсенето. Мелани? Защо пък ѝ беше на нея да знае адреса на Майо?

Колкото повече се заравяше в случая на Мелани, толкова повече се възбуждаше любопитството му. Според документа с нейната информация тя бе посетила Далечината заради предаването на Микеланджело. Дали поддържаше връзка с Пазителите? Или пък беше връзката на СИ с тях? Това определено беше параноично предположение. Имаше толкова много точки, но той не можеше да ги свърже. Рядко се ровеше в делата на Отдела по сигурността, но този път изключението се оказваше изключително. Увлечението му беше подсилено от сексапила ѝ.

Той изтегли основното си внимание от изкуствената невронна мрежа и продължи да чете, докато не свърши главата. Децата започнаха да го молят за още, но той прояви твърдост и им обеща утре да им прочете още много. Те го целунаха, прегърнаха го за лека нощ и изчезнаха в стаите си.

Сам в стаята за игри, сред колосалното количество от играчки и крещящите ѝ цветове, Найджъл реши, че трябва да събере още много информация за Мелани, за да разреши мистерията, която го измъчваше. Той въздъхна неуверено и набра номер. Обикновено всеки, на когото се обадеше, беше изненадан и поласкан от личната комуникация с великия Найджъл Шелдън. Микеланджело се изрази доста по-просто.

— Какво искаш, по дяволите?

Небостъргачът Лушъс беше висок осемдесет етажа. Представляваше тромава консервативна сграда от сив камък и

затъмнено кафяво стъкло. Но все пак се намираше наред Трето авеню; архитектурата в тази част от града никога не е била пишна.

Трите огромни коли, които возеха екипа за арест от Отдела по сигурност на Сената, който Паула водеше, се заизвиваха през манхатънското движение в средата на сутринта. Както винаги, неочакваните криввания на жълтите таксита на града я накараха да смръщи чело; който и да бе програмирал тези шофьорски системи, се бе справил ужасно. Собствената ѝ кола трябваше на няколко пъти да набива рязко спирачки, когато такситата се връзваха в пролуките пред тях.

Когато пристигнаха пред Лушъс, кодовете им за достъп вдигнаха бариерата пред рампата, водеща към многоетажния парков гараж. Два микробуса, които превозваха криминалистите и оборудването им, ги последваха.

Горе, във фоайето, четирима членове на екипа за арест веднага завардиха стълбищните изходи. Паула поведе останалите дванадесет към асансьора. Шестима от тях носеха екзоскелети със силови полета под обикновените си тъмни костюми; нямаше намерение да рискува.

Офисите на „Бромли, Уотърфорд и Гранку“ заемаха шест етажа, от четиридесет и втория до четиридесет и седмия. Залата им за прием беше изпълнена от широко извито бюро, зад което седяха три добре облечени и привлекателни човешки рецепционистки и приемаха обаждания. Така угаждаха на клиентите с лично внимание, което по-дребни фирми щяха да заменят с обикновени системи. Всички бяха заети с внезапната комуникационна засечка в системата им, която Паула бе изолирала от киберсферата веднага щом пристигнаха.

— Бих искала да видя г-ца Далтра, г-н Помански и г-н Сийтън, моля — каза Паула на най-старшата рецепционистка.

Жената погледна нервно към нея и екипа за арест.

— Съжалявам, те не са тук.

— Трябва ли да ви показвам документа си за самоличност?

— Не, разбира се, че не, госпожице Майо, знам коя сте. Това обаче е самата истина. Вече втори ден не са се появявали. Доста се говори за това тук. Старшите съдружници не са доволни.

— Проверете офисите им — каза тя на екипа за арест.

Криминалистите получиха разрешение да започнат работа. Качиха замразяващи програми в цялата системна мрежа на компанията

и информацията от нея беше копирана в системи за съхранение с висока наситеност на паметта за по-нататъшен анализ от ОИ. И трите офиса на липсващите съдружници бяха изолирани, започна подробен оглед.

Сийтън живееше най-близо до офиса, в апартамент в луксозен блок на Парк авеню, точно до източна Седемдесет и девета улица. Паула взе петима от екипа за арест и използва приоритетния си код, за да разчисти трафика, дори спрелите отстрани таксита.

Отново изолира връзката с киберсферата на сградата. Униформеният портиер ги пусна и те се насочиха към асансьора през грандиозното фоайе.

Госпожа Джина Сийтън се появи забързано по коридора веднага щом камериерката обяви пристигането на именития посетител. Според досието на Паула семейство Сийтън бяха женени от осемнадесет години. Никой от двамата не произлизаше от особено богата среда, макар сега очевидно да компенсирала това. Чиста амбиция ги теглеше към богатството и професионалното положение, които можеха да бъдат основа на аспирациите им за живот във висшето общество.

Джина Сийтън носеше спретната копринена рокля с цветни мотиви, лицето и косата ѝ бяха нагласени безупречно, а токетата ѝ тракаха по полирания под. Сякаш се готвеше да се превърне във функция на мъжа си, която да спомогне за издигането му в кариерата. Беше образцовата жена за един амбициозен сътрудник в безмилостното корпоративно общество на Ню Йорк.

Когато я попитаха за необяснимото отсъствие на съпруга ѝ, тя каза, че той бил на правна конференция. Някъде в Тексас, не беше сигурна къде точно, адресът го имало в офиса. Призна, че е тръгнал набързо, но някой друг от фирмата се бил отказал в последния момент.

— Защо питате? — настоя тя. — Какво става?

Очите ѝ, подчертани от прецизно нанесената спирала, огледаха пренебрежително екипа зад Паула.

— Налице са някои аномалии и смятаме, че съпругът ви би могъл да ни помогне да ги изясним — каза безстрастно Паула. — Не е ли необичайно да не поддържате контакт толкова дълго?

— Ни най-малко. Предполагам, че в момента се сближава с някоя от жените делегати и не иска да бъде обезпокояван. В партньорския ни договор има няколко клаузи, които позволяват разнообразието на връзките. От полза са и за двамата ни.

— Разбирам. В такъв случай ще се наложи да дойдете с нас за преглед от съдебните ни лекари.

— Невъзможно, трябва да свърша сто неща.

— Ще дойдете с нас или доброволно, или под арест.

— Това е безобразие.

— Наистина.

— Какво търсите?

— Не мога да ви разкрия това.

Паула не беше сигурна дали едно неврологично сканиране ще е достатъчно, за да разпознаят агент на Звездния странник. Можеше да разчита единствено на пропагандата на Брадли Йохансон, че извънземното някак поробва хората. Може би в мозъка имаше необичайна вълнова активност, която съдебните невролози щяха да засекат. Беше доста несигурно предположение, но всичките му твърдения през последните сто години се оказваха притеснително близко до истината.

— Заподозряна ли съм? Каква е тази аномалия? Не може да е отново онова досадно незаявено плащане на асистента от Сената. Изчистихме това минала годината.

— Можем да го обсъдим в централата ни.

Джина Сийтън изглежда свирепо Паула.

— Надявам се, че знаете какво правите. Имам предвид законово. Не е добра идея да си играете с фирмата на съпруга ми. Вчера ми се наложи да заплаша онази отвратителна репортерка с дело за тормоз; изобщо няма да се поколебая да отправя такова обвинение срещу вас.

— Каква репортерка?

— Онази евтината, която се облича като проститутка. Спомням си, че направи репортаж за нашествието за Алесандра Барон. Мелани някоя си.

Експресът от Еденбург върна Рене в Париж точно след обяд. По принцип тя трябваше да се върне направо в офиса, за да подаде

доклада си, но пътуването беше дълго и неприятно. Смяната ѝ продължаваше вече деветнадесет часа и освен раздражението ѝ заради липсата на почивка, я мъчеше вълчи глад. Малкият ресторант, който посещаваше често с колегите си, беше само на триста метра от офиса, затова тя каза на таксито да я остави там. Петнадесет минути за едно кафе и бургер нямаше да променят нищо. С малко късмет Хоугън и Тарло още нямаше да са се върнали от Марс. Завиждаше малко, защото не я бяха включили.

В ресторанта беше хладно и сумрачно. Всяка маса беше осветена и обгърната от уютната светлина на свещ с троен фитил. Над тях бавно се въртяха вентилатори и раздвижваха влажния градски въздух, примесвайки го с миризмите на готвено от кухнята. По протежение на цялата задна стена се простираше бар, някаква старинна салонна мебел, спасена от древно кафене, намирало се на левия бряг на Сена преди повече от двеста години. През вековете ореховият фурнир беше търкан и лакиран наново толкова пъти. Повърхността му беше почти черна и само странните, още по-черни завъртулки в дървото пазеха първоначалните красиви шарки.

Рене седна на един от високите столове на бара, окачи униформеното си сако на закачалката под плота и се загледа в дългите рафтове с екзотични бутилки от цялата Федерация. От ресторанта се хвалеха, че разполагат с представител на всяка една планета.

— Рантунианско зелено черешово шампанско — каза тя на бармана, знаейки добре, че на бара няма да има от него. Беше в гадно настроение.

Минута по-късно трябваше да се усмихне, когато той ѝ поднесе висока, охладена чаша, пълна с нефритена на цвят течност, плътна като силно охладена водка.

— Наздраве. — Тя вдигна чашата към него. — Може ли един чийзбургер с бекон, но без майонеза, и пържени картофи вместо салата.

— Разбира се, лейтенант. — Той изчезна през малка врата и извика поръчката ѝ на главния готвач. В обратната посока се понесе шумен залп от френски ругатни, свързани с майонезата.

Рене опря лакти на бара и отпи от питието си. Чувството беше прекрасно и декадентско — да пиеш нещо толкова силно по средата на

деня. Тя улови с поглед движение в потъмнелите огледала зад редицата бутилки.

— Не е ли малко рано за подобно питие? — попита командир Хоугън.

— Здравей, шефе — каза тя. Съвсем умишлено не стана и дори не се огледа. — Реших, че мога да си позволя... още съм по средата на миналата нощ, времето се обърка в главата ми.

Лицето на Хоугън се намръщи от неодобрение. Той седна до нея, а ухиленият Тарло зае следващия стол.

— Искате да се присъедините към мен ли? — попита тя.

— Минерална вода — каза Хоугън на бармана.

— Бира — каза Тарло.

— Е, как беше на Марс?

— Забава — каза Тарло. — Изкарах си страхотно, докато шофирах трансроувъра. Освен това изглежда шантаво, цветовете са странни. Видяхме и старите кораби на НАСА. Разпадаха се. Шелдън и адмиралът направо щяха да се насълзят, като ги видяха.

— Открихме наземната станция „Рейнолдс“ — каза Хоугън с укорителен тон. — Екипът криминалисти свали всички програми от системите ѝ и конфискувахме предавателната техника за анализ.

— *Конфискували сте я.* — Рене едва успя да сдържи кикота си. Представи си как Хоугън повелително размахва съдебна заповед пред банда малки разгневени зелени човечета, бесни, че флотът си тръгва с планетарната собственост.

— Някакъв проблем ли има? — попита Хоугън.

— Не, шефе.

— Разбрах, че си излязла от офиса, докато ни нямаше — продължи той. — През по-голямата част от времето, всъщност. Надуши ли някакви следи?

— Не! Нито една. Това пътуване беше пълна загуба на време. Виктор и Бернадет, родителите на Изабела, нямат представа къде е тя и, честно казано, не проявяват особен интерес.

Тези два разпита продължаваха да я човъркат. Уорън Ив Халгарт отново я бе ескортирал; тя се съмняваше, че без него щеше да успее да види Виктор. Бащата на Изабела не беше особено очарован от възможността да се срещнат, новата му работа като управителен директор на втората по големина производствена компания на

династията беше изключително напрегната. Компанията се бе специализирала в производството на генератори на силови полета и други високотехнологични машини и се бе оказала една от хилядите, които изведнъж трябваше да доставят компоненти на флота със светкавична скорост. Всички служители бяха поставени под изключително напрежение и това си личеше. Виктор почти нямаше представа какво става с малките му деца, камо ли с едно от тези, които бяха напуснали дома преди години. Що се отнася до Бернадет, Рене рядко бе имала шанса да се срещне с човек, на когото изразът „скучаещ милионер“ да приляга по-добре, отколкото на майката на Изабела. Единствената изненада беше, че тя живееше на Еденбург, където почти нямаше време и място за онези, които не отдават сто процента от себе си на работата. Уорън ѝ бе обяснил, че Бернадет е една от прочутите обществени домакини на Риалто, чиито приеми привличали впечатляваща подборка от корпоративния и финансовия елит. Това не ѝ оставяло много време да поддържа връзка с децата си. Тя дори не знаеше, че Изабела е изключила адреса си в унисферата.

— Има ли други следи, оставени от Изабела? — попита Хоугън.

Рене отпи нова глътка от зеленото черешово шампанско, наслаждавайки се на студеното изтръпване в гърлото ѝ.

— Никакви преки следи. Мислех да пробвам да проуча дейностите ѝ на Дарока, преди да изчезне, да потърся някакви подсказки къде може да е отишла. Освен това мога да се срещна и с Кантил.

— Добре, достатъчно. — Ръката на Хоугън покри китката ѝ, за да не може да надигне чашата си. — Не искам да пилееш повече време по това момиче. Направи сериозна догадка и не излезе нищо. Нямам против от време на време да работиш самостоятелно, но трябва да знаеш кога да признаеш поражението си. Разбери ме, моментът за това е настъпил.

— Има нещо нередно около нея.

— Може и да е така и затова заповедта още важи. В крайна сметка полицията ще я открие и тогава ще ти дам позволение лично да проведеш разпита. Но сега искам да работиш по приоритетните ни случаи.

Рене се загледа с неприязън в ръката си; дълбоко в нея малката частица разум я предупреждаваше, че не може да спори за това.

— Да, добре, шефе.

— Освен това не искам отново да безпокоиш хора като Кристабел Халгарт. Ако искаш да говориш с някого от такова високо ниво във Великите фамилии или Династиите, първо ще го обсъдиш с мен. В разследванията ни трябва да се съобразяваме с много политически аспекти, да не споменаваме протокола, който трябва да следваме.

— Тя ме прие с удоволствие.

— Не знаеш какво си е мислила. Не искам този инцидент да се повтаря, ясен ли съм?

— Ясно. — Ръката му се отдръпна и тя вдигна чашата към устните си. Барманът донесе водата и бирата и остави малка купичка с кашу пред Хоугън.

— Нашето пътуване даде доста прилични резултати — каза Тарло. — Криминалистите успяха да разбият програмите в системите на станция „Рейнолдс“. Вече знаем какво е било кодирано.

— Какво? — попита рефлексивно Рене.

— Всяко късче данни от метеорологичните сензори по цялата планета.

Докато Хоугън слушаше Тарло, пръстът на Рене бавно се вдигна над ръба на чашата ѝ и остана изправен в продължение на няколко секунди. Тарло го видя и с усилие потисна усмивката си.

— В това няма никакъв смисъл — каза тя. — Защо им е на Пазителите да се интересуват от марсианското време? Не разбирам.

Тарло се ухили насреща ѝ.

— Нито пък аз.

— Поне е веществен резултат, който можем да използваме — каза Хоугън и се обърна пак към Рене. — Искам двамата да работите заедно и да видите какво ще излезе. Адмирал Кайм даде на разследването изключително висок приоритет.

— Разбираемо е, предвид миналото му — изсумтя тя и си взе малко кашу.

— Добре тогава — каза Хоугън и пресуши минералната си вода на една глътка. — Нахрани се, Рене, а след това те искам в офиса този следобед. Двамата ще разгледате под друг ъгъл марсианското разследване. Повикайте експерти, намерете всички възможни приложения на метеорологичните данни.

— Да, сър.

Хоугън кимна доволно и ги напусна, махвайки им с ръка.

Рене го проследи с поглед, докато той излизаше от ресторанта.

— Какъв задник.

— Очакваше се — каза Тарло с усмивка. — Когато се върнахме, го чакаха лоши новини.

— Наистина?

— Знаех си, че това ще те разведри. Чуй, Отделът по сигурността на Сената е подал официална молба да започнем тайно наблюдение на Алесандра Барон.

— Медийната звезда?

— Точно тя.

— Защо?

— Официалната причина е, че я подозират във връзки със, цитирам: „зловредни индивидуалности“. Доста грехове под една шапка, а? Познай обаче чие име беше на дъното на молбата.

Усмивката на Рене засия не по-слабо от тази на Тарло.

— На шефката.

— Сега разбираш ли защо Великият водач се разхожда наоколо, все едно в задника му се е заврял бръмбар?

— Да. И все пак няма причина да си го изкарва на мен.

— Ти си най-лесната, най-непосредствената мишена. Предупредих те за момичето от Халгарт. Нямахте как това да му хареса. А и посещението при Кристабел беше голям риск. Нямахте как той да не разбере.

— Да, да. Трябва да признаеш обаче, че е странно. Защо ѝ е на Изабела да изчезва така?

— Не — каза той и вдигна ръце. — Отказвам да се замесвам в това; не просто защото униформата ми харесва, но и парите от работата ми трябва. Пък и отбелязвам напредък, който се харесва на Хоугън.

— Трябва да гледаме на картината цялостно, Тарло.

— Разбира се. Просто си припомни какво се случи с последния, който възприе тази гледна точка. О, ето го и Вик.

Рене се извърна на стола и видя Вик Ръсел, който вървеше през ресторанта. Той вдигна ръка.

— По-добре да вземем маса — каза тя.

Избраха си една до стената, където висока преграда ги закриваше от погледа на останалите клиенти.

— Имам малко добри новини за теб — каза Вик, докато сервираха бургера на Рене. Той си взе няколко картофки от чинията ѝ.

— Добре ще ми се отразят — призна тя. — Денят беше дълъг и скапан.

— Проследих осемнадесет обекта от задържаната от Едмънд Ли пратка на Буунгейт.

Рене изчака за миг, като оглеждаше бургера си за следи от майонеза.

— По целия им път?

— Да. — Едрото обло лице на Вик се озари от самодоволно изражение. — А си мислиш, че ти не си спала от много време. Това ми отне седмици, беше толкова сложно. От полза беше, че знаехме производителите и финалната дегизировка; можех да работя по пътя им и от двата му края, да запълвам празнини, а повярвай ми, имаше някои огромни празнини. Всеки път става дума за верига от куриерски компании, които прикриват стоките по пътя им между складовете — някои от частите са пътували десет месеца. Всичките пари, платени за пратката, са дошли от еднократни сметки. В тази операция са вложени колосални организационни усилия. Може да сме подценили бройката на активните Пазители във Федерацията. Това разнасяне на компонентите сигурно ги оскъпява тройно, докато пристигнат на Далечината. Това струва на Пазителите цяло състояние.

Тарло и Рене си размениха погледи.

— Могат да си го позволят — каза тя. — Спомни си Големия червеев обир, оттам идват всички пари.

— И така да е — настоя Вик. — Това е чиста параноя. Ефективна е, наистина, трябва да им го призная.

— Не всички са били от Пазителите — каза Тарло. — Елвин набира хора от какви ли не утайки; спомнете си онзи агент, подир който ни изпрати Кафлин.

— Благодаря ти, Вик — каза Рене. — Това наистина е страхотна работа. Ще заредим данните, за да може ОИ да ги сравни с наличната база за Пазителите, и екипът ще прегледа най-добрите следи за възможно развитие.

Вик се облегна на мястото си и открадна още една шепа картофки от чинията ѝ.

— Знаеш ли, мислех си за това, когато подадох доклада. Вече разполагаме с тонове информация, толкова много имена и контрабандни операции, сделки с оръжия на черно; всичко това се точи назад с десетилетия.

— Знам — каза Тарло и завихри бирата в чашата си. — Рене и аз лично сме качили половината от нея.

— Добре — каза Вик, внезапно станал сериозен. — Как тогава не сме успели да спипаме копелетата?

— Болезнен въпрос — каза Рене.

— Защото всичко това е периферна информация — каза Тарло. — Един ден ще достигнем критична маса от информация и целият случай ще си дойде на мястото. В този ден ще направим хиляда ареста.

Вик поклати глава.

— Щом казваш. Ще се видим в офиса, нали?

Рене кимна.

— След половин час.

Тя погледна почти празната си чаша и се зачуди дали да не си поръча нова.

— Секунда — каза Тарло на Вик. — Ще дойда с теб.

Тарло изчака, докато едрият мъж не стигна до вратата.

— Добре ли си?

— Разбира се. Просто съм напрегната и разочарована след Еденбург, това е всичко. Тази проклета Изабела. Защо на никого не му пука за нея? Нито на приятелите ѝ. Нито на семейството. Ако ти изчезнеш, хората ще се чудят, ще задават въпроси. Аз ще искам да знам какво ти се е случило.

— Това е, защото си добър човек. — Той се поколеба. — Виж, Хоугън ще те наблюдава, но аз мога да продължа случая с Изабела дискретно, ако искаш.

— Не знам. — Тя потърка раздражено челото. — Вече няма кого да разпитвам дискретно. Или трябва да го направя на въпрос, или да се откажа напълно. По дяволите, не мислиш, че Хоугън може да е прав, нали?

Тарло се засмя.

— Никога. Ще се видим ли по-късно? Искам да ти кажа за Марс. Наистина беше странно място.

— Да, ще се видим после.

Той я потупа по рамото и си тръгна.

Рене отхапа от бургера си и задъвка бавно. Може би Изабела се превръщаше в мания за нея. Да избягаш и да се присъединиш към масовите вълни от хора не беше престъпление. Стотици хиляди хора на всеки от светове в близост до Изгубените²³ бяха напуснали дома си без обяснение. Повечето от тях бягаха на светове от другата страна на Федерацията. Силвъргалд също беше популярна дестинация, а ако беше отишла там, Изабела щеше да се намира извън обхвата на електрониката.

— Не трябва да обсъждате поверителна информация на публично място — каза женски глас. — Процедурите в офиса явно са западнали в последно време.

Рене се изправи и погледна над преградата към съседната маса. Там седеше Паула Майо и отпиваше от чаша портокалов сок.

— Господи, шефе!

— Може ли да се присъединя?

Рене се усмихна и посочи към свободните места.

— Звучи като доста гаден ден — каза Паула, след като се настани на мястото, което Вик бе освободил.

— Мога да се справя. Просто не преставам да си задавам въпроса какво би направила ти.

— Ласкаеш ме. Как е работата в офиса?

Рене отхапа отново от бургера и погледна пресметливо Паула. Дали умишлено я изпробваше колко ще разкрие?

— Би трябвало да си наясно; нашата информация е достъпна на Отдела по сигурността на Сената.

— Нямах предвид информацията от разследванията. Повече ме интересува как се справя Хоугън.

— Справя се, едва. Не е като теб.

— Подозирам, че и двамата се радваме за това. Как прие молбата за наблюдение на Алесандра Барон?

— Не чу ли? Тарло каза, че не му понася добре. Мисля си обаче, че е по-скоро, защото ти си я подала, отколкото заради хората, които ще трябва да отдели. В какво подозираш Барон?

— Тя е агент на Звездния странник.

Рене се вторачи в бившия си шеф.

— Сериозно ли говориш? Наистина ли смяташ, че съществува?

— Да.

— По дяволите, шефе. С какви доказателства разполагаш?

— Поведението на няколко души, включително Барон. Тя е част от мрежа от агенти, които действат против човешките интереси. Събираме информация за тях, която би трябвало да доведе до ареста им.

— Мамка му, не се шегуваш, нали?

— Не.

— Защо ми казваш?

— Искам да знам защо си издала заповед за задържането на Изабела Халгарт.

— Заради мрежовата стрелба, онази със съобщението, че Дой е агент на Звездния странник. Имаше нещо сбъркано в този случай.

Тя обясни какво я притеснява в цялата ситуация, разказа и за изчезването на Изабела.

— Интересно — каза Паула. — Особено връзката ѝ с Кантил. Търсим всякакви връзки със Звездния странник в политическия елит на Федерацията. Възможно е тя да е тази брънка.

— Изабела е агент на Звездния странник? Трудно ми е да го повярвам.

— Сама каза, че има нещо нередно около нея. Стрелбата нанесе големи щети по имиджа на Пазителите. Логично е да предположим, че Звездния странник ще използва подобен тип дезинформация, за да навреди на единствения си истински противник. Връзката ѝ с това би потвърдила принадлежността ѝ към мрежата на извънземното.

— Но тя е само на двадесет и три, а връзката ѝ с Кантил е била преди две години. Как би могла да се замеси в нещо подобно толкова млада? Прекарала е по-голямата част от ранния си живот на Солидад. Няма как да бъдеш по-защитен и изолиран.

— Не знам. Има ли някаква възможност да проучиш по-подробно миналото ѝ?

Рене изду бузи и въздъхна.

— Това няма да ме направи любимка на Хоугън.

— Да, чух. Решението е твое, разбира се.

- Ще направя каквото мога, шефе.
- Благодаря ти.

Паула остана на масата и довърши питието си, след като Рене излезе. Виртуалната ѝ ръка докосна иконата на Хоше.

— Сега си тръгва.

— Да, видях я. Екипът я затваря в кутия. Наблюдателните програми са качени и вече следят унисферния ѝ адрес.

— Добре. Да видим какво ще излезе.

— Мислиш ли, че е тя?

— Надявам се, че не, но кой знае. Ако е тя, информацията, която ѝ споделих, трябва да я подтикне да осъществи контакт с някой от мрежата на Звездния странник.

Въпреки че разстоянието от Ню Йорк до имението „Тюлип“ не бе голямо, Жюстин поддържаше собствен апартамент на Парк авеню. Беше удобно място в града в миговете, когато искаше да е сама или пък да организира малко вечерно събиране с близки приятели и важни познати; уединено кътче, където можеше тихо да се занимава с делата, които предпочиташе да останат лични. Сградата беше на два века, грамаден артистичен деко-готически блок, който беше популярен както сред градските тузари, така и сред хората с огромни стари богатства. Апартаментът ѝ заемаше половината от четиридесетия етаж, откъдето разполагаше с хубава гледка към парка под терасата ѝ. По продължение на каменната балюстрада бяха скулптирани високи мраморни водоливници, които обрамчваха величественото дърво махон, проблясващо в розовозлатисто под последните лъчи на вечерното слънце. Неповторимата светлина на биохимичната аномалия така и не успяваше да я отегчи. Беше толкова жалко, че ТСП бяха затворили дома на растението; така в световите на Федерацията вече никога нямаше да бъдат внесени други екземпляри.

Прислужничката беше приготвила лека вечеря от задушена съомга и салата. Жюстин я изяде предпазливо, преди да пристигне гостенката ѝ. Не особено изненадващо, двадесет минути след като приключи, трябваше да изтича до банята и да повърне повечето храна.

— Бях забравила тази част — каза си, докато изтриваше устата си със салфетка. Взе шишенце с вода за уста от медицинското шкафче и се нажабури. Отвратителният горчив киселинен вкус отстъпи на болничен ментолов аромат. Нямахше особено подобрене.

— Спри да се самосъжаляваш — каза на отражението си в огледалото. Напръска лицето си с малко студена вода. Напоследък видът ѝ далеч не беше толкова сексапилен. Е, така или иначе не се бе впуснала в лов на любовници точно сега. Виртуалната ѝ ръка докосна иконата на баща ѝ.

— Тя е тук.

— Идвам — каза Гор; имаше апартамент на горния етаж.

Както винаги, Паула Майо беше облечена безупречно — в син костюм, който очевидно бе ушит в Париж. Изражението на изящното ѝ лице беше строго, докато оглеждаше голямата дневна стая и древната мебелировка.

— Вчера бях в друг апартамент на Парк авеню, на около километър оттук — каза тя. — Тогава си помислих, че онова е показност, но всъщност той би се побрал целия в тази стая и пак ще е доста просторно.

— Някои хора се стремят нависоко — каза Жюстин. — Други сме се изкачили отдавна.

— Материализмът никога не ме е привличал.

— Това част от наследството ти от Хъксли Хейвън ли е? — Жюстин почти каза „наследството от Кошера“.

— Не мисля.

— Разбира се, че е — каза Гор Бърнели. Той прекоси с дълги крачки дневната, облечен в мораво поло и черни дънки. Златистата му кожа отразяваше матовата кехлибарена светлина на полилеите над тях.

— Материализмът би отвлякъл вниманието от манията ти, не е ли така, следовател? Фондацията не би желала това да се случи с полицаите ѝ, а предполагам, че тази особеност също те прави неподкупна.

— Татко!

— Какво? Всеки би оценил искреността у хората, особено един полицаи.

Жюстин беше твърде уморена, за да му възрази. Отново усещаше неразположение в стомаха си и побърза да нареди на е-конома си да ѝ

донесе нещо против киселини. Той прие нарежданията ѝ и я уведоми, че помощните личностни програми на Гор изпълват системите на апартамента и се движат из него като предпазливи призраци.

— Може ли да започваме, моля? — попита Жюстин; прозвуча, сякаш ги умоляваше. Големите прозорци, които водеха към балкона, станаха непрозрачни и бяха покрити от проблясващо сиво енергийно покривало, което запечата стаята. Тя седна на един от големите дивани, а в същото време робот камериерка се понесе към нея на колелцата си с чаша вода, пълна с млечна на вид течност. Гор се приближи и седна до нея, а Паула си избра стол с висока облегалка срещу тях.

— Ще започна с лоши новини — каза Жюстин. — Не успях да разбера кой е казал на Томпсън, че Найджъл Шелдън блокира анализа на товарите за Далечината.

— По дяволите, момиче — каза недоволно Гор. — Какво не е наред?

— Точно сега не съм най-популярният сенатор във Федерацията. От цялото доброжелателство, което срещам в началото заради смъртта на Томпсън, вече почти няма следа. Колумбия и Халгарт изграждат множество нови съюзи, а Дой, разбира се, е винаги готова за гласовете им. Тези от нас, които задават неудобни въпроси, постепенно се оказват с вързани ръце.

— Тогава ги развържи и си пробий път обратно. Хайде де, това би трябвало да е детска игра за теб.

— Всъщност съм изправена пред изключително умели противници — отвърна троснато тя. — Колебанието ми дали мога да се доверя на Шелдън е сериозен проблем; оказвам се доста изолирана в няколко от комитетите.

— Ще се справиш — каза Гор. — Знам, че винаги мога да ти се доверя. Затова се гордея толкова много с теб.

Жюстин премигна изненадано. Това изобщо не звучеше като Гор.

— Флотът е отбелязал напредък по случая с Марс — каза Паула. — Макар и да не е кой знае колко полезно развитие. Помолих адмирала да задълбочи разследването и той вложи много повече енергия, отколкото съм очаквала.

— Чух, че лично са отишли там — каза Гор.

— Найджъл Шелдън осигурил червеева дупка на ТСП — потвърди Паула. — Кое е интересно само по себе си. Чии интереси

преследва, като подкрепя това разследване на Пазителите? При всички случаи екипът на флота е успял да открие каква е била кодираната информация. Изцяло метеорологични данни.

— Открили ли са ключ? — попита Жюстин.

— За съжаление не, програмата за кодиране е била със срок на активност. Нищо не е останало от нея. Криминалистите извършват квантово сканиране на хардуера, но не е особено вероятно да открият остатъчни следи. Самата информация ще си остане скрита за нас, освен ако Пазителите не решат да разкрият ключа.

— В такъв случай дори да разбием шифъра, няма да разберем за какво им е трябвала.

— Опасявам се, че е така, сенаторе.

— Това са пълни глупости — каза Гор. — Мен ако питате, просто Пазителите за пореден път са преметнали флота. Всичките тези лайна с метеорологичните сензори са хитра зальгваща маневра. На Марс трябва да има скрито нещо. Някаква трансмисия от тайна база или устройство, може би оръжие. Ако са приземявали Фоннойманова кибернетика на повърхността, кой знае какво са успели да построят.

— Изследователските пратки, които роботизираните кораби са спускали на Марс, са добре документирани — каза Паула. — Няма неотчетена извънредна маса, за всичките двадесет години. А и екипът на флота не е забелязал нищо необичайно на Арабия Тера.

— Четирима компютърни манияци и две исторически фигури от древното минало, тръгнали на носталгично пътешествие, не отговарят особено на представата ми за изследователски екип. Може да е имало ракетен силов точно под краката им и така и да не са разбрали.

— Или пък някой угаснал вулкан — измърмори Жюстин.

— Не мисля, че е било според способностите на Пазителите да пренесат контрабандно на повърхността нещо с мащабите на кибернетична фабрика — каза спокойно Паула. — Знаем, че те закупуват нужната им екипировка.

— Метеорология! — изсумтя с отвращение Гор.

Жюстин прикри усмивката си, отпивайки още от лекарството против киселини.

— Мисля, че засега трябва да оставим Марс настрана — каза Паула. — Една от бившите ми колеги в парижкия офис може и да е разкрила друг агент на Звездния странник — Изабела Хелена Халгарт.

— Мамка му! — каза Гор.

На Жюстин ѝ отне секунда, за да свърже името с конкретна информация. Остана доволна, че не ѝ се наложи да се допитва до е-конома си.

— По дяволите, мислиш ли, че това е връзката им в президентството?

Гор вдигна ръка. Виждаше собственото си изкривено отражение в дланта му.

— Почакай — каза той. — Анализирам го. Винаги съм знаел, че имаше нещо нередно по време на онзи уикенд, който организирахме в Сорбонската гора. Да видим. Патриша винаги бе готова да посети всеки прием; тогава си мислех, че го прави, за да осигурява подкрепа за Дой. Само че погледни на този уикенд от гледната точка на Звездния странник. Да предположим, че е искал съществуването на човешки флот, който да участва във войната, която спретна между нас и Първите. Да, по дяволите. Сети се за трудностите, пред които бяхме изправени. Или Изабела, или Патриша е била там, за да улесняват нещата. Изабела дори преспа с Рамон ДБ.

— Той е спал с нея? — Жюстин не успя да сдържи раздражението си. Навлажни устните си, още по-подразнена, че изобщо ѝ пука. Все пак не бяха женени вече от осемдесет години. Въпреки това... беше го сторил под собствения ѝ покрив, погледнато технически.

— Именно идеята за успоредната работа на Рамон спомогна за преместването на производството на звездни кораби на Висшия ангел по възможно най-гладкия начин — каза Гор.

— Която му хрумна в неделя сутринта — каза студено Жюстин. — Предполагам, че никога няма да разберем чия е била.

— Предполагам, че е била на Патриша, която я е подшушнала чрез Изабела — каза Гор.

— Един президентски асистент е способен да измисли точно такива компромисни решения за броени мигове. Вече обаче няма как да разберем.

— Можеш да го попиташ — каза Паула.

Жюстин допи лекарството и може би затова се намръщи с леко неодобрение.

— Да, мога. Но не съм сигурна, че ще ми отговори.

— Ще го направи — каза Гор. — Знаеш, че ще го направи.

— Може би, но ще иска да знае защо.

— Достатъчно силен ли е, за да се присъедини към нас? — попита Гор. — Нуждаем се от съюзници.

— Той ще поиска от мен много сериозно доказателство — каза предпазливо Жюстин. — Не съм сигурна, че в момента разполагаме с такава.

— Какво повече можем да му предложим? — попита Гор. — За Бога, Рамон не е глупав.

— Нямам намерение да му казвам, че подозираме Найджъл Шелдън в участие зад кулисите на най-голямата конспирация срещу човечеството. Ще ни обяви за луди.

— Трябва да намериш начин да го привлечеш на наша страна.

— Ще се опитам.

Помисли си как щеше да го стори в старото време. Хотел в Париж, може би, уикенд насаме, ресторанти, хубави вина, кафе, разговори, спорове, театър вечерта, дълги страстни нощи в леглото. Колко много ѝ липсваха тези по-прости времена сега.

— Това обаче няма да ни разкрие коя от двете дърпа конците — Патриша или Изабела — каза Гор. — А и дали са работили заедно с Шелдън?

— Не знаем дали Найджъл е част от това — каза Жюстин. — Все още не.

Тя каза на е-конома си да направи пълна проверка на досиетата на Изабела и Патриша.

— Би било логично Изабела да е куриер в мрежата на Звездния странник — каза Паула. — Кантил по-скоро работи под дълбоко прикритие и бавно и внимателно си проправя път в политическата структура на Федерацията. Унисферните предавания са пълни с полуизказани нападки, че Дой е твърде зависима от съветниците си и общественото мнение.

— Затова ми се стори подозрително, че подкрепи тогавашната агенция за звездни полети — каза Гор. — Харченето на толкова много пари нямаше как да ѝ донесе позитиви при гласуването преди падането на бариерата. Като подкрепи създаването ѝ, пое много нетипичен за нея риск. Нещо я е накарало да го направи.

— Не разполагам с повод да арестувам Кантил и да я подложам на съдебен неврологичен преглед — каза Паула. — Вчера направихме подобни анализи, които не дадоха резултати.

Жюстин ги слушаше как обсъждат възможностите, докато информацията за Патриша и Изабела се низеше във виртуалното ѝ зрение. Миналото на Патриша беше добре документирано и потвърдено от разследващи репортери, които жадно бяха търсили и най-дребното несъответствие с официалната ѝ история, за да отразят скандала в мрежата. Наличната информация за Изабела беше по-малко, най-вече заради младостта ѝ и заради факта, че бе прекарала голяма част от живота си на Солидад. Частният свят на Халгарт не разполагаше с публични архиви. Жюстин започна да преглежда асоциираните файлове, които сравнителната функция на е-конома ѝ бе изнамерила.

— Почакайте малко — каза Жюстин. — Бащата на Изабела, Виктор. Преди петнадесет години е бил назначен за директор на изследователския институт „Мария Селесте“ на Далечината. Ръководил го е в продължение на двегодишен мандат, след което се е върнал на Еденбург, където си е осигурил вицепрезидентски пост в една от физичните лаборатории на династията Халгарт.

— Така е стигнал до нея — каза със задоволство Паула. — Била е просто дете. Не можех да проумея как някой толкова млад може да бъде замесен в това. — Тя се намръщи. — Нито пък Рене.

— Ако Изабела е агент на Звездния странник, значи и родителите ѝ са такива — каза Гор.

— Да — каза Паула. — Трябва да наблюдаваме действията им. Въпреки това наблюдателните операции, които Отделът по сигурността на Сената може да организира, са ограничен брой.

— Фамилията ни разполага с приличен по размери екип за сигурност — каза Гор. — Ще им се отрази добре за разнообразие да си отлепят задниците от офиса и да свършат малко оперативна работа. Ще организирам нещо.

— Оценявам го — каза Паула. — Аз обаче мога да уредя двамата Халгарт да бъдат наблюдавани. Имам приятел с високи позиции в династията. Има нещо друго, за което ми е нужна помощта ви. Хоше разкри, че астрономическото наблюдение на Боуз е било финансирано от Звездния странник. Някой от парижкия офис на Дирекцията е

потулил тази информация, когато го разследвах. Провеждам няколко операции капани, чрез които да разбера кой е бил. Обаче бих искала подробен финансов анализ на „Бромли, Уотърфорд и Гранку“. Така може да излязат важни следи.

— Знам тази компания — каза Гор. — Юридическа фирма тук в града.

— Точно така. Трима от служителите им са изчезнали като Изабела. Те са основали „Фондация за образование «Кокс»“, която е държала сметката си в банка „Денман Манхатън“. На Отдела по сигурността на Сената ще му отнеме известно време, за да организира подробен съдебен анализ на архивите им. Освен това съм сигурна, че вие ще се справите по-добре със задачата.

— Ще изкормя проклетата компания — каза Гор. — Ако са похарчили и цент, за да купят питие на Звездния странник, ще го разбера.

Прекрасният кораб „Защитник“ вече от три седмици разузнаваше дълбокия космос, а капитанът му беше също толкова отегчен, колкото и останалите от екипажа. Вероятно дори повече, помисли си Оскар. Всички прекарваха свободното си от смени време потопени в телесензорни драми и по-динамични аспекти на културата на Федерацията и поне си почиваха от досадния бордови живот. Той, от друга страна, прекарваше часовете си за почивка, преглеждайки дневниците на „Втори шанс“.

Беше загуба на време. Знаеше, че е загуба на време. На борда нямаше никакво враждебно настроено шпиониращо извънземно. Причината — единствената причина, — заради която продължаваше ден след ден да преглежда дневниците, бяха Боуз и Фербеке. Все още не можеше да проумее какво им се бе случило, нито защо. Нещо се бе объркало отвратително по време на мисията им на Наблюдателната кула. Нямаше начин Боуз и Фербеке да са загубили връзка заради проста повреда в електрониката. Предавателите им бяха напълно надеждни. Сензорите на звездния кораб и контактните екипи сигурно бяха пропуснали нещо: някакво все още активно устройство на Първите или пък нестабилна част от скалния отломък, която се бе сринала върху двамата изследователи. Въпреки че... се намираха в

условия на свободно падане, нямаше гравитация, която да срути каквото и да било; а и някаква реликва, останала от Боуз, бе предупредила „Конуей“. Оскар си нямаше представа какво търси; просто продължи да го търси.

Потопил се бе в около дузина телесензорки, записани от различни членове на контактния екип, докато се бяха плъзгали и напредвали опипом по зловещите извивки на коридорите, надупчили вътрешността на Наблюдателната кула. Нито един от записите не му разкри нищо ново. Сградата на Първите беше мъртва като гробница на египетски фараон. Нито една от физическите проби, които бяха донесли със себе си — ронещият се строителен материал или наситените с радиация части от екипировката — не бе помогнала за по-доброто разбиране на истинската природа на механизма, наречен Наблюдателната кула. Всички бяха твърде крехки и стари, за да бъдат подложени на анализ, който да разкрие нещо полезно. От флота все още не бяха сигурни част от какво е инсталацията, макар и според най-вероятните предположения да бе служила за нещо като пункт за преработка на минерали. Нито една от частите, които контактният екип бе изследвал, не разполагаше с машини, чието състояние да е дори близо до изправното. Тунелът, в който Боуз и Фербеке се бяха спуснали, не беше по-различен. Именно Оскар им бе дал разрешение да слязат по-надълбоко, за да открият какво има там. Спомни си как ги бе окуражил. Често по време на безкрайните преживявания на записите чуваше този ентузиазъм в собствения си глас.

Многократно преглеждаше записи, отговарящи на времето, по което бяха загубили комуникация с тях. Дневници на мостика, инженерни дневници, дневници на хранването, дузина други бордови информационни потоци, дневници на совалковите полети, пренесли контактните екипи от звездния кораб до скалата. Най-тежко преживяваше подробните записи от космическите костюми на Мак и Франсис Ролинс, документирали френетичния им, безсмислен спасителен опит. Бяха слезли надълбоко по извития полутунел-полукоридор, който бе погълнал Боуз и Фербеке. Нищо в онези разпадащи се алуминиеви стени не издаваше опасността, която се криеше напред.

Преди две нощи, след края на смяната му на мостика, Оскар реши да подходи малко по-различно към анализа си. Пусна всеки

сензорен запис от скалата на Наблюдателната кула, с който разполагаше, и ги насложи в специфична цялостна картина. Искаше да направи сравнения между скалата и руините на нея от мига, в който я бяха открили, до самия край, когато си бяха тръгнали. Формата, термалният профил, електромагнитният спектър, спектрографските данни; всеки сензор изграждаше подробна и наситена снимка на всеки две секунди. Когато всичко това бъдеше сглобено, ОИ на „Защитник“ щеше да използва програма за подробно сравнение, за да потърси и най-малките промени.

Холограмният портал на кабината му беше в режим на проектиране и изпълваше малкото пространство с образ от камерите на совалките, пресъздавайки отново първия изследователски полет на Мак. Оскар засмука тръбичката на кутия с портокалов сок, докато за сетен път вървеше познатият диалог между него самия, Мак и пилота на совалката. Информацията от сензорите на совалката бяха организирани и добавени към сензорните записи на звездния кораб, за да подобрят качеството на снимките и да вдигнат резолюцията. Той наблюдаваше как се отварят вратите на хангара и как тромавият малък кораб се издига от гнездото си, а от контролните му реактивни тръстери блъвват струи искрящ студен газ. Огромното туловище на „Втори шанс“ се изви бавно и тихо в пространството на кабината му, полупрозрачната проекция му позволи да види преградите през главната цилиндрична суперструктура и гигантския животоподдържащ обръч. Оскар почувства пристъп на носталгия, виждайки отново звездния кораб. Никога вече нямаше да има втори като него. „Защитник“ беше елегантен и по-моцнен, но му липсваше величието на предшественика му. Всички, които работеха на комплекса на Аншун, бяха вложили сърцата си в онзи първи звезден кораб, както и невероятно количество време. Бяха пренебрегнали семействата си и социалния си живот. Изграждането му беше истински любовен акт. Атмосферата, която бяха споделяли тогава, също я нямаше, нямаше ги наивната възбуда и оптимизмът, предхождащи началото на великото изследване на непознатото. През онези дни всички бяха изпълнени с надежда, колкото повече приближаваше приключението. Бяха по-прости, по-лесни времена.

Совалката се отдели от животоподдържащия пръстен и двигателите пламнаха, понасяйки я към Наблюдателната кула. Дайсън

Алфа се плъзна през преградите на кабината му; беше далечна точка светлина, ярка като Венера на нощното небе над Земята. Останалата част от непознатото небе потече като река около нея. Оскар се взря в образа — петънце пред совалката. Беше го виждал толкова пъти в толкова много спектри, че знаеше точната позиция на Наблюдателната кула спрямо непознатите съзвездия.

Устните му се разтвориха и той засмука въздух. Кутията с портокалов сок беше празна. Той се пресегна, за да я набути в отвора на тръбата за отпадъци отстрани на преградената тоалетна, но спря насред движението. Намръщи се. Взря се в образа на „Втори шанс“.

— Спри образа — каза на е-конома си. Записът замръзна мигновено. — Задръж тази гледна точка и увеличи тройно, фокусирай върху „Втори шанс“. Сиво-сребърното тяло на звездния кораб се разрасна рязко и покри тоалетната и спалния му чувал. Оскар забрави да диша.

— Копеле.

Не можеше да отмести поглед от главната сензорна система, шокът препускаше като ледено електричество по гръбнака му. Главната комуникационна чиния на звездния кораб се бе изпълнила и сочеше право към миниатюрната звезда зад него.

Алармите на „Защитник“ запищяха.

— Капитане — обади се помощник-командирът. — Сър, трябва да дойдете на мостика веднага. Мисля, че открихме другия край на Портата на Ада. Хисрадарът го откри в звездна система на три светлинни години от нас.

6

Мортън все още се усмихваше, когато балонът му изскочи от червеевата дупка, на петнадесет метра над долината Хаймарш в планините Дау'синг.

Минали бяха два дни от последното посещение на Мелани в казармите. Бе уцелила добре времето, пристигна броени часове, преди Кингсвил да бъде затворен за външни лица и всички да получат информация за мисията си. Беше невероятна визита, двамата се чукаха до припадък в малката стая за почивка, като тийнейджъри, които в един неочакван следобед са се озовали сами в къщата. Оттам му остана и дълготрайната усмивка.

Споменът за срещата им беше последният, който качи в защитения си трезор. Така че ако тялото му експлодираше на парчета по време на тази мисия, както най-вероятно щеше да стане, това щеше да е най-яркият спомен в съзнанието му, когато бъдеше съживен. Ето това бе истински стилно завръщане в реалността.

Мехурът му представляваше полупрозрачна сиво-синя сфера от модифицирана пластмаса с диаметър три метра. Повърхността му беше покрита със стелт-материал срещу всеки познат вид сензори, използван от Първите. Той беше увиснал в центъра наред прозрачния поддържащ гел, който изпълваше вътрешността. По време на обучението това му се струваше разумен начин да се озове на планета на светлинни години зад вражеския фронт. Малките машини бяха добре проектирани: здрави, високоподвижни и прилично въоръжени. Всъщност спускането надолу, докато балонът демонстрираше аеродинамиката на гранитна скала, успя да изтрие усмивката от лицето му. За първи път го обзе страх, сърцето му заби мощно, а стомахът му се сви. Трудно можеше да си представи по-екстремна ситуация.

Останалите от Ноктите на Котката бяха преминали нормално през червеевата дупка. Балоните им се виждаха изключително трудно във визуалния спектър, докато падаха към повърхността. Единствено високочестотните им УВ-маяци за идентификация издаваха позициите

им. Трите бойни аеробота начело на разгърнатата им формация се отдалечиха над замърсения терен, пръскайки заглушители и дронове-примамки.

Над тях червеевата дупка се затвори. Беше останала отворена около десет секунди, достатъчно, за да бъдат изстреляни през нея. От другата страна, на Уесекс, порталът беше ограден от огромна система за механично зареждане на товари, която приличаше на многократно уголемен пълнител на артилерийско оръдие, а на подвижните му вериги се намираха над хиляда мехури, очакващи началото на десанта. Успоредни вериги с клиновидни бойни аероботи се придвижваха напред заедно с тях, а при портала товарите им се сливаха сред странната гора от тънки квазиметални пипала, които представляваха самият механизъм за изстрелване.

Ноктите на Котката се бяха присъединили към няколкостотин други войници, подредени по дължината на една от петте товарителни площадки. През това време мехурите се нижеха покрай тях в пусков-стартов ритъм. Заедно с останалите Мортън най-накрая получи активиращите кодове за нападателните системи, свързани с нервната система на тялото му. Вече всички членове на взвода пускаха нервни, духовити коментари за това как тези системи нямало да стрелят напред, за военен туризъм, кои части от тялото си трябва да пазиш най-много, за адвокати по извънземните права, които щяха да ги съдят, и други подобни глупости. Опитваха се да прогонят нервността от чакането.

След изненадващо кратко време Ноктите на Котката се озоваха начело на линията. Мортън сложи шлема на бронирания си костюм, провери дихателните системи и се плъзна през процепа отстрани на мехура си. Веднага щом коланите се затвориха около него, гелът се наpomпа с налягане. Е-кономът му се намести в системата на мехура и потвърди функционалността на вътрешните системи. Дотогава вече бе изминал десет метра по конвейерната лента.

Във виртуалното му зрение се съживи стратегическият дисплей на атаката на Елан. Видя червееви дупки, които се отваряха на сто километра над планетарната повърхност. Щяха да останат там няколко секунди и щяха да избълват огромно количество огнева мощ: ракети, бойни глави за наземна атака, пашкули за електронна война, превозни средства за примамка, платформи на лъчеви оръжия. Всичко това беше

само огън за прикритие, диверсия, докато други, по-малки червееви дупки се отваряха ниско над повърхността и от тях се разгръщаха взводове по цялата периферия на съоръженията и базите на Първите. Извънземните отвърщаха, пращайки летателни апарати и големи кораби. Лъчевите им оръжия пробиха през мръсната облачна покривка, загърнала целия континент, за да посрещнат смъртоносните машини, които се спускаха през йоносферата. Летателни машини претърсваха повърхността, докато червеевите дупки, през които изскачаха войниците, се появяваха и тутакси изчезваха. Аероботите за електронна война обаче, побъркваха комуникациите и сензорите на Първите, като по този начин пречеха на летците им. Според първоначалните доклади кацанията бяха успешни, а по стандартите на флота това означаваше, че жертвите са под тридесет процента.

Мортън удари земята. Сблъсъкът не можеше да се сравнява с никой от разтърсващите удари, които бе преживял по време на тренировките. Мехурът му подскочи два пъти, модифицираната пластмаса се огъна, поемайки колкото се може по-голяма част от удара; вълни налягане преминаха мудно през гела и го притиснаха леко. При третото докосване със земята мехурът хлътна като пробит балон и остана на повърхността.

— Долу съм — каза той на останалите от отряда.

Според данните от навигационните системи се намираще на половин километър от предвидените координати на приземяване. Земята в непосредствена близост около него беше равна — поле, засято през пролетта и избуявало без контрол, преди растителността да започне да загнива. Съдейки по жълто-зелената каша, залепена за дъното на мехура му, беше някакво бобово растение. Резките климатични промени се бяха отразили зле на земята, която и без това скоро бе преминала през деликатна обработка за култивация. В Хаймарш валеше; плътно одеяло от тъмни буреносни облаци се простираше над долината и се носеше бавно от изток на запад. От него се сипеше постоянен порой сива вода, която бе превалила дренажните диги и бе смачкала оцелелите посеви в рошав килим от бледозелени стъбла, които лежаха върху нақвасената почва. Високи лийтополи, посадени в дълги редици по цялата долина, бяха понесли тежки удари от ядрения взрив и последвалите бури. Малко от тях бяха здрави;

повечето бяха скършени и повалени по пътищата, които преди бяха очертавали.

Мортън се огледа наоколо и откри планината, към която трябваше да се отпрати, на три километра разстояние. Мехурът му започна отново да се втвърдява и възстанови стандартната си сферична форма. Виртуалните му ръце бързо активираха поредица от контролни икони и около вертикалния екватор на компактната машина се завъртя единична широка, подобна на гъсеница верига. Мехурът задейства стабилизиращото си контравъртене, което задържа Мортън в равновесие. Падините и неравностите по пътя го разтърсваха, но като цяло пътуването беше гладко.

Външните сензори показаха на Мортън, че от двете страни под мехура пръска вода. Зад него се точеше права линия от смачкани кални растения.

— По дяволите!

Хромометичният външен слой на мехура отлично разпръскваше подобния на плесен зелен цвят на посевите по цялата си повърхност. Кое и око или визуален сензор да погледнеше надолу към него, щеше да види само петно със същия цвят като останалата част от полето; само че пътеката от смачкана растителност и малката водна диря щяха да го издадат веднага.

— Трябва да излезем на фермерските пътища — каза той на останалите. — Мократа почва ни прави твърде апетитни мишени.

Във виртуалното му зрение се появи карта отпреди нашествието и той отби мехура надясно, накланяйки тялото си, сякаш караше колело. Мехурът промени посоката си и се устреми към горния ъгъл на полето.

— Приближават врагове — предупреди ги Док Робъртс. — Четири летателни апарата.

Във виртуалното зрение на Мортън изпълзяха символи. Бяха дошли от долината в западния край, до който водеше старата магистрала около скалата Блекуотър.

Аероботите се извиха, за да посрещнат челно враговете. Мазерни лъчи прорязаха пространството между двете враждебни формации и гравираха линии от пара през изсипващия се порой. Силови полета пламнаха ярко, отразявайки енергийните удари. Аероботите изстреляха залпове от снаряди, чиито огнени дири запръскаха в дъжда. Мощни

йонни изстрели разкъсаха въздуха като светкавици на забавен каданс и хвърлиха километрични сенки върху земята под тях.

Мортън стигна грубоватия фермерски път, граничещ с полето. Той беше залят с кална вода, която преливаше над насипите на дигата, но беше дълбока само няколко сантиметра. Той увеличи скоростта на лентата на мехура. Зад него запръска малка ветрилна опашка от вода, а скоростта му достигна стабилни осемдесет километра в час.

Решението беше тактическо: извънземните в летящите апарати щяха да са твърде заети, за да забележат незначителните вълнички в калта точно сега.

Аероботите така или иначе щяха да загубят. Първите ги превъзхождаха числено от самото начало. Летящите машини бяха по-тежки и по-бавни, но лъчевите им оръжия бяха много по-мощни. Маневреността и по-добрите тактически възможности допринесоха за първите две попадения на аероботите и на подчинените им машини, но в крайна сметка грубата сила надделя.

След седем минути яростно сражение двата оцелели летателни апарата прелетяха с трясък над мястото, където се бе отворила червеевата дупка. Един от пълните цилиндри изпускаше тънка кафява следа от странична пробойна, но двигателите му се трудеха до краен предел и успяваха да го задържат във въздуха. Двете машини започнаха да се разгръщат в спирала, а сензорите им се заеха да претърсват повърхността.

На десет километра и вече на триста метра над дъното на долината, сред назъбените дипли на хълмовете, Мортън наблюдаваше как извънземните обикалят в кръгове. Мехурът му беше неподвижен и почиваше на дъното на тясно дере, изровено в почвата от отминала пролетна буря. Кал и скали се бяха притиснали към долната част на мехура. Нашарената им повърхност беше уподобена навсякъде около него. Мрежа от термофиброви шунтове допълваше дегизировката и придаваше на хромометичната повърхност същата температура като земята, на която бе спрял.

— Копелета — каза Роб Тани. — Още осем от мръсниците се задават.

Новите летателни апарати изсвистяха през долината Хаймарш, за да се присъединят към първите два в търсене на оцелели хора. Траекториите им на полет ги приближаваха все повече до хълмовете.

— Няма ли какво друго да правят? — заоплакваше се Паркър.

— Явно не — каза Мортън.

Ноктите на Котката изчакаха, докато летците се спуснаха ниско над тях. Мехурите им бяха неподвижни и работеха в нискоенергиен режим, скрити сред многобройните гънки и кухни, които неравният пейзаж предоставяше. Мортън чуваше ниското бумтене на двигателите през гела на мехура. На открито сигурно бяха невероятно шумни.

Един премина на около петдесет метра. Пасивните сензори на мехура му сканираха модела на машината. Нямаше кой да знае какво да добави към вече наличните данни в системата му. Първите, изглежда, не променяха машините си.

След тридесет минути шест от флаерите се отделиха от формацията и се отдалечиха, оставяйки другите два да патрулират в Хаймарш.

— Хайде да тръгваме, момчета — каза Кат, докато флаерите кръжаха в далечния край на долината.

Мортън леко се изненада, че тя още е с тях и се придържа към плана за разгръщане. Сериозно си бе мислил, че щеше да ги напусне веднага щом стъпят на планетата. По негова команда кожата на мехура, направена от модифицирана пластмаса, се набръчка и изпълзя от тясното дърво. Гъсеничната верига го задържа стабилен върху прогизналата сярножълта стрелотрева, която покриваше склона. Трябваше да измине само още около километър пуста земя, преди да стигне до неспокойната основа на облаците. Щяха да са много по-добре защитени в плътната хладна мъгла.

Дисплеят за стратегическа атака беше празен. Разгръщането на Елан беше завършено. Червевите дупки над планетата се бяха затворили до една, прекъсвайки временните комуникационни излъчвания. Мортън превключи локалния дисплей и провери позицията на останалите мехури. Не се изненада, че Кат вече е минала на нивото на облаците и очакваше останалите. Той подаде захранване на системите за придвижване и започна да се изкачва.

Една от тревогите на флота беше, че снегът, който покриваше целогодишно върховете на Дау'синг, ще запечата следите им и Първите могат да ги проследят. Поради това курсът, програмиран

предварително в навигационната система на мехура, заобикаляше високите равни участъци, прекарвайки Мортън по дълъг, извиващ се път през многобройни проходи и по контурите на притеснително стръмни склонове. Не бе имало нужда да се тревожат. Сивите облаци бяха с няколко градуса по-топли и много по-замърсени от обичайните климатични фронтове, които обсаждаха планините в началото на зимата на южния континент. Снежната линия се бе отдръпнала сериозно нагоре и бе оголила обширни пространства сивкави камънаци, които не бяха зървали слънчева светлина от хилядолетия.

Мортън се движи през тъмната мъгла в продължение на няколко часа. Трябваше да се движи бавно; видимостта му стигаше на не повече от тридесет метра, и то ако използваше пасивните сензори на най-висока разделителна способност. Всичко, което виждаше, беше километър след километър от същите хлъзгави и кални дребни камъчета, които хрущяха под прозрачната лента. Нищо друго не изплуваше от мъглата. Тъгълът на склона се бе променил, но нищо повече.

Движеха се в много хлабав конвой, начело на който беше Котката. Поне така предполагаше; не бе мяркал маяка ѝ от час и половина. Тя се бе устремила напред със скорост, която той нямаше намерение да гони. Зад него Док Робъртс поддържаше разумна дистанция от километър. Маякът му се появяваше и изчезваше в зависимост от формата на терена.

Мортън заобиколи едно остро вертикално скално било и маякът на Кат изведнъж заблестя на триста метра пред него.

— Къде се губите, момчета?

— Това се нарича предпазливост — каза Мортън. — Няма какво да си доказваме един на друг тук.

— О, май сме докачливи!

Той увеличи скоростта си по малкия наклон, който водеше до мехура ѝ. Тя бе спряла в долната точка на плиткото седло, оформено между няколко върха, на ръба на веригата на Регентите. Намираха се на около петнадесет километра от мястото, на което беше построена флотската станция с детектора. Вдлъбнатината бе заградена от всички страни от отвесни скали, които се издигаха и изчезваха в бурните облаци, скриващи върховете. Повърхността между тях представляваше слой от ронещи се камънаци, наскоро разпилени в нестабилни

купчини. Бяха изпадали от високо по време на трусовете, разтърсили планините при ядрения взрив.

Мортън подкара мехура си на бавна обиколка из местността, която потвърди това, което бяха видели на сателитните снимки от първоначалното проучване на ТСП. Беше подходящо място за установяване на базовия лагер. Скалите бяха нашарени с тънки зигзагообразни процепи и по-дълбоки прорези. Забеляза поне три такива, в които можеха да съхраняват мехурите и екипировката си.

— Трябва да ни свърши работа — обяви той, докато мехурът на Док се плъзгаше надолу по склона.

— Е, щом ти мислиш така, скъпи Морти — каза Кат.

След като всички пристигнаха, излязоха от мехурите си и започнаха да разопаковат екипировката. Мортън и Роб се разходиха до ръба на седловината. Отвъд скалите земята се извиваше рязко надолу, макар и видимостта да си оставаше ограничена до няколко десетки метра. Облаците тук се движеха по-бързо, щурайки се по южния край на Регентите. Ако ги нямаше, Мортън и Док щяха да разполагат с ясна гледка право към Трине'ба, на два километра под тях. Самият Рандтаун се намиреше на запад.

— Долу има сериозна активност — каза Док. Използваше електромагнитните сензори на костюма си, за да сканира брега на огромното езеро.

Мортън включи сензорите си. Облаците се изпълниха с ярко златно сияние, сякаш над Трине'ба се разразяваше малка, но интензивна междузвездна война. След като активира и анализиращите програми, слънчевата корона на образа се промени в гнездо змии от усукани една около друга емисии, оплетени синусоиди, които се мятаха несъгласувано. Освен странните комуникации на Първите налице беше и по-яркият тюркоазен цвят на мощни магнитни полета, които се извиваха бавно. Лавандулови искри се рояха около империята от светлина, летателни апарати чертаеха свои собствени сигнали с кадмиевите си опашки, а подобните им на мембрани силови полета трептяха като крилете на оси.

— Какво важно съоръжение може да са построили в Рандтаун? — попита на висок глас. — Не разбирам. Тук няма нищо. Ще изпратиш завоевателна сила през половината галактика, за да построиш петзвезден курорт за ски ли? Това е лудост.

— Цялото това нашествие е лишено от смисъл — каза Док. — Трябва да има нещо там долу, което е по-ценно, отколкото осъзнаваме. Те са извънземни, спомни си. Преценяват света по различен начин.

— Ние разбираме технологията им — отвърна Мортън. — Те основават всичко на същите фундаментални принципи като нас, не са толкова различни.

— Когато прилагаш технологии, за да решиш определен проблем, нещата почти винаги се свеждат до еднофункционални машини: коли, които да пътуват по земята, ракети, които да летят в космоса. Мотивацията обаче е променлива, свързана с вида, и винаги е била такава.

— Както и да е — каза Мортън. Освен апокрифните си медицински квалификации Док имаше и някаква незнйна степен по англицистика отпреди повече от век; след толкова много образование му се искаше да анализира всяко нещо. — Не сме тук, за да се дивим на психологията им, а да ги пръснем на парчета.

— Добре казано — съгласи се Док.

Мортън извади сензор от трети тип — прозрачен диск, широк пет сантиметра — и го закрепил от страни на скалата, откъдето можеше да сканира повърхността на Трине'ба.

— Това ще забележи всичко, което се приближи към нас.

— Освен ако не дойдат от другата страна.

— Ще разположим сензори от всички страни на базовия лагер. Очевидно не ни измъчва недостиг на такива.

Част от мисията им беше да изградят всеобхватна мрежа от оптроници устройства, които да следят извънземната активност във и около Рандтаун.

— Разбрано — каза Док; сякаш се забавляваше.

Прекараха следващите четиридесет минути, катерейки се по скали и нестабилни сипеи от дребни камъчета, докато закрепяха малките сензори, за да си осигурят ранно предупреждение за приближаващи флаери. Нито веднъж не зърнаха слънчевата светлина; облакът се завихряше и кръжеше наоколо, но нито веднъж не се разкъса.

— Добра работа, момчета — каза Кат, когато се върнаха в основата на седловината. — Носим страхотни новини. Много камъни и голямо мокро небе.

— Да се надяваме, че ще е все така интересно — каза Роб.

— Това до голяма степен зависи от нас — каза Мортън. — Тук сме, за да причиним възможно най-големи щети. Мисля, че е най-добре да започнем с разузнаване на местността. Нуждаем се от два екипа и някой, който да остане, за да пази екипировката.

— Съжалявам, миличък, сигурно съм пропуснала точно този момент — каза Кат. — Кога ти закачиха генералска звезда на яката?

— Не е нужно да си генерал, за да посочиш очевидния избор — каза Паркър. — Знаем каква е мисията ни. Да разузнаем врага и да ги ударим здраво.

— А и този, който ще остане тук, няма да си ти, Кат — каза Роб.

— Миличък! Защо така?

— Не знаеш ли? Нямам ти доверие. Никой от нас ти няма доверие. Ти си шибан психопат.

— О, Боб, страх ли ти е от мен? Имаш си бронирания костюм и много голяма пушка.

— Не се страхувам от теб, просто не те възприемам като професионалист. По време на тренировка ти харесваше да се правиш на много печена и да се ебаваш с инструкторите. Всички се посмяхме на това. Тук обаче никой няма да се усмихва, никой няма да те помисли за умница. Така че или ще си в челната редица през цялото време, или се разкарай още сега.

— Разочарована съм, Боб. Док ли ти напълни главата с тази реч?

— Нека просто да се концентрираме над това, което трябва да постигнем, става ли? — каза Мортън. — Кат, той е прав. Не можем да разчитаме достатъчно на теб, за да ти поверим гърба си.

— Генерал и миротворец в едно. Харесвам те, Морти.

— Не ме наричай така.

— Мелани ти казва така — каза Паркър през смях. — Всички го знаем.

— Морти, ох, Морти, да, да, моля те — разписка се Роб. — Ох, Морти, ти си най-добрият.

Мортън знаеше, че бузите му са почервенели под шлема, въпреки че той поддържаше идеална температурна среда за тялото му.

Комуникационният им канал се изпълни с приглушен смях. Паркър нададе дълъг вълчи вой.

— Роб, с теб сме в един екип — каза Мортън, пренебрегвайки подигравките.

— Добре ми звучи, Морти. Много добре.

— Кат, ти и Док можете да се позабавлявате заедно. Паркър, ти ще пазиш всичко, което оставим тук.

— Ей, майната му на това — каза Паркър. — Искам малко екшън.

— Тогава ти партнирай на Кат — каза му Док.

— Няма да може да се справи с точно такъв екшън — каза тя.

Гласът ѝ издаваше забавление, но Мортън го побиха тръпки. Дори през комуникационните връзки усещаше, че нещо в личността ѝ е изначално сбъркано.

— Не е нужно да оставяме някой тук — каза Док. — Ако Първите успеят да разгадаят сензорите и тайните ни канали, така или иначе ни е спукана работата. Да забравим за флотските инструкции. Ние сме тук, на повърхността. Ние най-добре можем да преценим как да изпълним дълга си.

— Дълг! — изсумтя Паркър. — Исусе, Док, на теб наистина ти харесва тая военна помия, нали?

— Тъй вярно. Значи искаш да останеш тук?

— Казах ти, мамка му. С вас съм.

— Така е добре — каза Кат. — Можеш да дойдеш с мен и Док.

— Добре — каза Мортън. — Роб, хайде, ще поемем източната страна на града. Вие вижте какво правят в другия край, отвъд скалата Блекуотър. И помнете, засега ще избягваме сблъсъци с врага. Този набег е само, за да изградим сензорната си мрежа, ясно? Не искаме да им издадем присъствието си, преди да разберем как наистина да им стъжним живота.

— Мислиш ли, че ще ни създаде проблеми? — попита Роб, когато вече се бяха спуснали наполовина по планината. Беше преминал към късообхватната защитена връзка между двата бронирани костюма.

— Роб, нямам никаква идея как да я преценя. Знам само, че никога няма да я оставя да пази моя гръб. Нямам ѝ доверие.

Бяха излезли изпод основата на облачния слой преди час. Макар че нощта нямаше да падне още три часа, светлината под облака вече бе

намаляла до навъсено сияние. Дъждът беше примесен със суграшица и изненадващо твърди сачми град, които бавно започваха да се топят и да се превръщат в киша. Това правеше придвижването по склона изключително трудно, дори с подсилените крайници на бронираните костюми. Неуморният дъжд не спираше да налага туйфите стрелотрева, които така или иначе не бяха успели да се закрепят здраво на тази височина. Изчезващата растителност оставяше дълги пространства от кал и дребни камънаци по склона. Заради това имаше опасност да се плъзнат на стотици метри надолу, ако изгубеха опора.

Цял взвод от разузнавателни роботи беше разгърнат около тях в защитни концентрични кръгове. Те се плъзгаха по неравния терен, а антенните им пъпки следяха за всяко движение, за топли тела или активна електроника. Засега не бяха открили следи от засади, капани или сензори пред тях.

Виртуалното зрение на Мортън му показва малко по-различния маршрут на слизане от седловината, който Кат, Паркър и Док бяха избрали. Щяха да се придържат към височините, докато не стигнат много по-близо до града.

— Хубавото е, че винаги ще знаем къде е тя.

— Освен ако не се слее напълно с терена и не зареже бронята си.

— Съмнявам се, че ще стигне чак дотам. Всички сензори ще я засекаат, ако се опита да задигне нещо от базовия лагер.

Той прикрепи един от малките дискове върху повърхността на скала, оцеляла изпод дребно кално свличане. Освен че наблюдаваше обширното пространство над Трине'ба, то щеше да служи и като комуникационно реле през Регентите.

— Още четири излетяха току-що — каза Роб.

Мортън проследи с поглед как извънземните летателни машини излетяха над гладките води на Трине'ба и се понесоха ниско и успоредно на брега. Всички използваша широки ветрила от излъчващи сензори, с които опипваха малките вълни. Бронираният костюм на Мортън се сля с околността, хромометичната му повърхност се разтопи сред светлия кафеникавобежов терен, а термалните му излъчвания се синхронизираха с температурата на калта. Разузнавателните роботи съгнаха ракообразните си тела и залегнаха, а главните им системи потънаха в хибернация. Флаерите дори не си направиха труда да претърсят хълмовете.

— Какво ли търсят? — попита Роб, след като костюмът отново се съживи.

— Мелани каза, че неколцина хора са останали тук. Сигурно създават някакви проблеми на Първите.

— Страхотно, точно от това имаме нужда — въодушевени аматьори, които да разбунват духовете, докато ние си вършим работата.

Мортън се усмихна.

— Мислиш, че ние минаваме за професионалисти, така ли?

— Слушай, работя това от известно време. Знам какво виждат очите ми, а и вие преминахте през основното обучение. При всички случаи разполагаме с екипировка, която може да причини сериозни щети. Ако открием тези фермерчета, ще трябва да ги накараме да се оттеглят.

— Да, и сам стигнах до това заключение.

— Как така Мелани знае за местните?

— Тя е била тук, когато Първите са нападнали, точно в Рандтаун.

— Без майтап? А теб те пращат тук. Какво съвпадение само.

— Да. — Искаше му се да се усмихне, но това бе обезпокоило и него.

„Въпреки това вече е твърде късно да се тревожа за тези неща.“

Изненада се от мащабите на дейността, която се разразяваше там, където едно време се бе намирал Рандтаун. Огромен парцел от машини, напomniaщ на човешка химическа рафинерия, беше изграден по брега и се простираше на няколко километра от всяка страна на стария кей, като дори беше издигнат върху колони, за да мине над няколко залива и протока. Ярки светлини пламтяха във всяка точка на структурата и осветяваха оголените машини, вдигнати върху дебели метални подпори. Отзад имаше полегат склон, който водеше към задната част на града, а на мястото на старата пътна мрежа бяха изградени подобни на кутии сгради и огромни цилиндрични резервоари за складове. Между тях бяха разположени огромен брой електростанции на принципа на ядрения синтез. Старата магистрала, която водеше обратно към Дау'синг, беше разширена. По нея минаваше тежък трафик към скалата Блекуотър — големи, бавни превозни средства, които бълваха черни отходни газове, докато напредваха мудно. Редици от дълги сгради, разпънали се по

протежение на долината, едва се виждаха в подножието на скалата Блекуотър. Низ от флаери патрулираха над обновения път, спускайки се и гмуркайки се обратно в тлеещите облаци.

Извън първоначалните граници на града шест широки тераси бяха изрязани с булдозери в неравните хълмове, а в момента се работеше по още две. Изглеждаха като паркинги или складове. Бяха покрити с неотворени капсули с екипировка, превозни средства и летателни машини; четири огромни открити арени бяха пълни с извънземни.

— Е, най-сетне! — каза Мортън, докато се промъкваша през съсипаната гора по върха на хълма. Издръжливите иглолистни страдаха тежко в нездравия зимен климат. Влажното време сковаваше всяка игличка и създаваше болнава, лишена от цветове картина. Много от стволите бяха паднали, изтръгвайки огромни обли клинове прогизнала почва и това щеше да продължи, докато калните свлачища не престанеха да подкопават корените им. Беше идеалното прикритие. Разузнавателните роботи поддържаха защитния периметър, пълзейки през гъбестия безпорядък от скършени клони и разложени иглички. Той използва сензорите на костюма си, за да приближи зрението си върху голите същества, които крачеха по най-близката арена под тях. Имаха четворна симетрия — четири дебели крака в разширената основа на бледото им буреподобно тяло. Движението им беше съпроводено от тресене, докато краката им се извиваха и разгъваха по цялата си дължина. Точно над краката от телата им излизаха четири ръце, дебели почти колкото долните крайници. Движеха се по същия начин. Мортън реши, че нямат стави като лакти и колене, всичко изглежда беше еластично. От главите им се подаваха още осем придатъка. Имаха по четири къси и дебели хобота с отворени усти; между тях се намираха четири дълги и стройни пипала, увенчани с грудковидни буци плът, които се вееха като жито на вятъра.

— Изглеждат яки добичета — каза Роб. — Трябва да има хиляди от тях там долу.

Мортън сканира отново арените с оптичните сензори на костюма си.

— По-скоро десетки хиляди.

Записваше гледката за флота. Първата комуникационна червеева дупка трябваше да се отвори след седемнадесет часа; тогава щеше да

има възможност да им изпрати информацията. Щеше да е интересно какво щяха да извлекат от нея аналитиците им.

— Всички са екипирани с някаква джаджа за трансмисии, виж — каза Роб. — Непрестанно получавам онази аналогова каша от тях.

— Аха. — Мортън наблюдаваше как две извънземни докосват дългите си горни крайници. „Извънземна целувка? Чукане?“ — Знам, че едва ги видяхме, но всички ми изглеждат еднакви.

Роб се изсмя.

— Доста политически некоректно изказване.

— Чудех се дали не са клонинги. Нещо като строителни екипи, за които не ти пука много? Просто ми хрумна. Армията им може да е на същия принцип. Идеалният войник, копиран няколко стотици милиони пъти. Това би обяснило поголовната липса на тактическа мисъл, която демонстрират. Винаги разчитат само и единствено на броя си, за да ни победят. Не им пречи клането, понеже не губят индивидуалности като нас.

— Възможно е. Не по-малко смислено е от която и да е друга идея. Да видим дали можем да погледнем по-отблизо.

Започнаха да пълзят през гниещата зеленина на падналите дървета, предхождани и следвани от дебнещите разузнавателни роботи. Мортън виждаше няколкостотин извънземни, които работеха по дългата рафинерия до брега. Все още удължаваха гигантската машина. И двата ѝ края бяха увити в мрежа от скелета, които поддържаха кранове и лебедки. Извънземните се рояха около новите части, които добавяха в момента. Мортън си помисли, че сигурно притежават невероятно чувство за равновесие; не виждаше нищо подобно на човешките перила по тесните метални подпори, по които се придвижваха.

— Хей, видя ли това? — попита Роб.

— Какво?

— Едно от ония неща току-що се изсра върху рафинерията.

Мортън прокара оптичните си сензори по колосалната постройка. След като вече знаеше какво търси, лесно забеляза и други извънземни, които небрежно се изхождаха върху структурата. Тръбите и подпорите бяха опръскани с лепнещи кафяви петна.

— Е, и? Никога не са се сетили за тоалетната чиния с казанче. Док казваше, че трябва да търсим различия в психологията повече от

всичко друго.

— Не съм сигурен дали това е въпрос на психология или дори на кофти водопровод. Да изхвърлиш собствените си отпадни продукти около себе си е изключително непродуктивна постъпка от страна на който и да е вид. Всички разумни организми развиват някакви механизми за изхвърляне на храната, както от социално, така и от практическо естество; това е един от първите знаци за зараждаща се цивилизация. Не можеш просто да чакаш дъжда да го отмие.

— Нямах никаква представа как работи храносмилателната им биохимия — каза Мортън. — Може пък лайната им да са свършените торове.

— Тогава щяха да ги събират и да ги превозват до полята. Не, нещо ни убягва. Може и да си бил на прав път с идеята за армия от клонинги. — Той спря за миг, неудовлетворен от разсъжденията си. — Но дори те не биха замърсили нарочно собствената си околна среда. Нищо не би го направило. В това няма смисъл.

— Може би скоро ще пристигне армията от клонирани чистачи.

Роб се захили.

— Искаш ли да заложеш пари на това?

— Няма начин.

След още половин час на предпазливо придвижване през гниещата гора бяха стигнали възможно най на запад, без да рискуват да излязат на открито. Прикритието на падналите дървета ги бе довело до шестстотин метра от силовото поле, което защитаваше извънземния град. Пратиха напред тройка разузнавателни роботи, но останаха под прикритието на подгизналите дървета, докато невидимото слънце най-сетне се скриваше зад хоризонта.

— Още една разлика — каза Роб.

— Каква?

— Няма цветове по нито една от постройките им, не са дооформили строежите, не са ги украсили. Всички външни материали са необработени.

— Значи освен всичко друго, не различават и цветовете.

— И са неподатливи на естетически чувства?

— Добре тогава. Обясни го ти.

— Не знам защо е така. Просто го посочвам. Културата им не включва никакво изкуство.

— Напоследък виждал ли си какви лайна заливат унисферата?

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, но не забравяй, че това е база за военно нашествие. От нея се очаква да е функционална.

— Може и така да е. Какво мислиш за плана на базата?

Мортън насочи отново вниманието си към дейността на извънземните под него. От този тесен ъгъл едва успяваше да обхване с поглед предната част на рафинерията. Машини и нагъсто разположени тръби изграждаха метално възвишение, високо петдесет метра. По дължината му имаше широки отвори, които изпомпваха навън мощни реки. Преброи шестнадесет мощни струи, изливащи разпенена вода в плитчините на езерото.

— Май вече знаем какви ресурси са търсили тук — каза Роб. — Самото езеро.

— Какво, по дяволите, представлява тази течност? — зачуди се Мортън. От върха на рафинерията падаха ярки светлини, които озаряваха сенчестите плитчини. Извънземните бяха свършили много работа по брега на езерото. Дълги бетонни рампи продължаваха във водата и стигаха почти до силовото поле на километър и половина. Между тях езерото беше разделено на няколко зони, оградени с тежки мрежи. Мортън осъзна, че водата в тях се вълнува много повече, отколкото извън силовото поле. Зад щита обаче нямаше как да проникне вятър. Той увеличи зрителната картина, за да огледа по-добре какво нарушава покоя на водата.

Кошарите бяха пълни с някакви живи същества. Адски много живи същества. Именно гърчещите им се тела точно под повърхността причиняваха вълнението.

— Те биоформират планетата — каза той. — Затова е тази станция, затова им е трябвало езерото. Исусе!

— Може и да си прав — каза Роб. — Несъмнено разполагат с мащабни планове за развитие. Виж данните от разузнавателен бот три-нула-шест.

Събраната информация от сензорите на 306 се появи във виртуалното зрение на Мортън и той видя, че малката машина е пропъзляла досами силовото поле. Първите параметри показваха силата на полето. Не разполагаха с оръжие, с което да го пробият, беше непреодолимо дори за тактическите ядрени глави, които бяха донесли

на планетата. Той се съсредоточи върху изкопа, който извънземните правеха на сто метра отвъд границата. Изравяха дълбока землянка и я облицоваха с бетон и метал. В центъра беше струпана кула от машини. Док беше прав: технологичните решения наистина свеждаха машините до идентични функции. Мортън разпозна някои от частите им, без да му се налага да се допитва до е-конома си. Извънземните строяха генератор на силово поле.

— Обърни надясно — каза Роб.

Той завъртя антенните пъпки на 306 — на шестстотин метра от първия се копаеше землянка за нов бункер.

— Тези генератори са много по-мощни от онези, които използват сега — каза Роб. — С тази скорост ще им трябват само още няколко дни, за да ги довършат. След това ще са напълно неуязвими, а ние ще сме истински прецакани.

— Засега само градът разполага със силово поле — каза Мортън. — Можем да разкажем играта на всичките им останали дейности.

— Кого се опитваш да заблудиш? Тук е важната работа, точно тук в града. Трябва да ударим тази чудовищна станция. Не просто да си играем, а да използваме ядрените ракети.

Мортън пое риска да надигне малко глава и погледна право към силовото поле и града, който то обграждаше. Огромното струпване на извънземни машини по брега със същия успех можеше да се намира и на светлинна година от него, шансът му да го достигне беше нулев.

— Дявол да го вземе, няма как да проникнем!

— Може би е възможно да се промъкнем откъм водата? Силовите полета не работят толкова добре във вода — колкото по-плътна е средата, толкова по-ниска е ефективността им.

— Възможно е. Водата обаче не е толкова плътна. Ще трябва да разузнаем наоколо, да изпробваме целостта на полето на дъното на езерото.

— Тези костюми биха свършили работа за гмуркане.

— Да, но дали енергоизточващите мрежи ще работят под вода?

— Не съм много сигурен, бихме могли... О, какво има там?

Един от разузнавателните роботи беше регистрирал движение на няколкостотин метра по-надълбоко в мъртвата гора. Машината се покатери на един изгнил пън и се заоглежда наоколо. В малката

открита просека, която отделяше два загниващи дървесни навеса, изпълзя човешка фигура.

— Значи Мелани е била права — каза Роб. — Не само задникът ѝ е невероятен, а?

— Не — каза Мортън, без да му обръща много внимание. След първия човек се промъкваха още двама. Доколкото можеше да види, бяха облечени в нещо като тъмни костюми за ски. Инфрачервените сензори не ги улавяха. Трябваше да признае, че някой ги бе научил как да боравят с термални фибри. — Това няма как да е добре за нас, те се канят да нанесат удар.

— Успокой се, човече, прикритието ни е добро.

— Тяхното обаче не е. — Виртуалната му ръка докосна иконата на Кат. — Открихме последните местни. Включете се към сензорите на разузнавателните ни работи.

— Виждам ги, Морти. Изглежда са се сдобили с цел в живота.

— Доста глупава цел — каза Док. — Ако открият стрелба по извънземните, само ще си изпросят смъртта.

— На мен ми изглежда, че знаят какво правят — каза Роб. — Хайде да видим къде отиват.

Пет разузнавателни робота поеха през гората, движейки се успоредно на тримата човеци. Скоро ги изпревариха и започнаха да сканират местността пред тях.

— Част от мисията ни е да помогнем на оцелелите, ако има такива — каза Док.

— Мисля, че това не се отнася за сражаващите се — каза му Роб.

— Тези идиоти не се сражават, само си мислят, че го правят.

— Мен ме заблудиха.

— Док може да е прав — каза Кат. — Тези глупаци няма да ни помогнат особено, като вдигнат олелия. Трябва да ги спрете, Мортън.

„Защо аз?“, помисли си той. По всяко друго време може би щеше да се почувства поласкан от това.

— Опа — каза Роб. — Може би нямаме много време.

Разузнавателните работи долавяха стандартните електромагнитни емисии на Първите. Четири бронирани извънземни патрулираха хълмовете и се носеха над най-високото ниво на мъртвата гора.

Мортън издърпа подробна карта от информационната си решетка и започна да я проучва.

— Ако трябваше да ги издебна от засада, щях да я направя тук — каза той и посочи малко дълбоко дефиле, което се врязваше точно между хълмовете и се отваряше право в Трине'ба недалече на изток от града. Извънземните все трябваше да го пресекат някъде. — Хем ще са извън града, където никой няма да може да ги види, хем ще са защитени от терена. Идеална позиция.

— Да — каза Роб. — Не е зле за аматьори.

— Отиди там и говори с тях — каза Док. — Трябва поне да разберат, че сме тук.

— Ако питаш мен, тези си разбират от работата — каза Роб. — Не мисля, че това им е първият път.

— Ще направите грешка, ако ги оставите да го направят.

— Док е прав — каза Кат. — Вървете да разтурите боя, момчета.

Мортън знаеше, че е права. Ноктите на Котката не можеха да си позволят някой да се меси в мисията им, независимо дали е с добри намерения.

— Ще се опитаме.

Роб продължи да протестира, но последва Мортън през гъстия слой от потънали в мухъл иглички, пазейки прикритието си под крехкия покрив от разлагаща се дървесна кора. От самото начало Мортън знаеше, че трудно ще успеят. Извънземният патрул напредваше бързо на открито, а човешкият екип почти бе стигнал на мястото на засадата.

— Ще се отбием към вас — каза Кат. — В случай че се издъните. И без това ми е писнало да подхвърляме тези сензори.

— Върви на майната си — каза Док. — Не виждаме нищо отвъд скалата Блекуотър. Трябва да разширим мрежата си.

— Ставаш все по-досаден казармен адвокат. Не ми харесва. Прави каквото искаш и ме остави да правя това, което знам, че трябва да се направи.

— Не става дума за теб, кучко.

— Овладей гнева си.

— Хей, хора, погледнете насам — възкликна Роб. — Попаднахме на нещо интересно.

Разузнавателните работи докладваха за някаква електромагнитна интерференция в дефилето. Не беше сигнал, който щеше рязко да отреже комуникациите на извънземните от града, а по-fino изкривяване на честотите, което намаляваше капацитета на каналите им и разстройваше пътуващите сигнали.

— Някой тук си разбира от работата.

Отрядът, който готвеше засадата, се разгърна по периферията на дефилето. Свалиха от гърбовете си дълги обемни цилиндри и ги насочиха надолу към черния разрез върху терена. Е-кономът на Мортън започна да прави сравнения с познатите им видове оръжия.

— Копелета — каза той, когато най-сетне получи сравнително съвпадение. — Тези пушки са на Първите.

— Откъде ли са ги взели? — каза развеселено Паркър. — Големи красавци, нали?

— Важното е какво ще направиш с тях — отвърна му язвително Кат.

Мортън сериозно обмисляше дали да не приближи разузнавателния робот до един от организаторите на засадата и да се опита да говори с тях по този начин. Не го направи, защото се тревожеше, че може просто да застрелят малкия робот, което щеше да развали прикритието на всички.

Извънземните започнаха да се спускат в дефилето. Беше дълбока V-образна цепнатина, която водеше до буен поток от бяла вода, препускаща по коритото от сиво-бял камък. Покрити с лишеи скали се подаваха от почвата от двете страни на реката и принудиха извънземните да поемат бавно на зигзаг, подбирайки внимателно пътя си към дъното на дефилето. Един от разузнавателните работи, застанал на ръба над тях, изпрати образа им, преди да потънат под нивото, от което можеха да се видят право от града.

Заглушаването на сигнала се усили многократно точно преди извънземните да стигнат до потока. Те спряха, вдигнаха оръжията си и се разпръснаха. Двама се снишиха зад няколко скали, костюмите им почерняха и инфрачервеното им излъчване избледня. Виждаха много трудно, дори през сензорите на разузнавателните работи.

— Спри ги — чу се умолителния вик на Док. — Мортън!

Лъчево оръжие стреля към дъното на дефилето и уцели едно от извънземните, които се виждаха по-ясно. Силовото му поле изпращя и

просветна в ултравиолетово, хвърляйки ореол върху камъка и водата. Още едно лъчево оръжие прониза въздуха и удари силовото поле. Със съскане от околната трева започна да се издига пара, след като малки пламъци заоблизваха земята около основата на щита на костюма. Минаха няколко секунди, преди силовото поле най-накрая да рухне под двете енергийни копия, които го пронизваха. Бронята на извънземното експлодира в ослепителна плазмена гъба, след като енергийните клетки и амунициите ѝ бяха превърнати в пара.

Дефилето се напълни със светлини, които очертаха всичко с яснота, непостижима дори за слънцето. Двете извънземни, които се бяха прикрили сред ронещите се скали, откриха огън по човешкия отряд горе.

— Мамка му, всичко ще отиде по дяволите! — извика Мортън. Изправи се и се затича. Електромускулите на костюма му го понесоха с лекота, усилвайки всеки негов скок, благодарение на което прелиташе без усилия над падналите дървета.

— По дяволите! — извика Роб и скочи след него. Краката му се спускаха мощно върху изгнилите дървета и ги пръскаха на трески, сякаш бяха от стиропор.

— Виждам стрелбата оттук — извика Кат. — Сигурно ви виждат половината извънземни при скалата Блекуотър.

Мортън трепна. Пред него дефилето беше озарено като запален фойерверк на фона на черния хълм. Със или без заглушени комуникации това щеше да привлече като маяк всички летателни апарати в района. От костюма му се показва хиперпушката, скрита в дясната му предмишница.

От ръба на дефилето, там, където лежеше един от хората, се изстреля грамаден стълб от пръст и пламъци. Мортън видя как във въздуха със странично превъртане се премята човешко тяло, осветено от необузданата енергия, която беснееше на заден план в дефилето.

— Четири флаера се насочват към вас — извика Паркър.

Мортън видя как оранжевите символи изпълзвяват във виртуалното му зрение.

— Можеш ли да го прекратиш? — извика Котката.

— Няма начин — каза Мортън. — Един от тях е мъртъв, а останалите двама все още стрелят.

— Спри ги! — настоя Паркър. — Колко трудно може да е?

— Идваме — каза Док. — Паркър, тръгвай с мен.

— О, Господи!

Мортън прескочи последното осемметрово препятствие — едно повалено дърво — и се приземи на ръба на дефилето. Ботушите му потънаха с глух удар в гъбестата почва чак до коленете. Той вече насочваше хиперпушката си. Проста графика за кръгово насочване се показва в средата на виртуалното му зрение. Разузнавателните роботи триангулираха координати и му ги подаваха. Една от извънземните брони се плъзна плавно в оранжевия кръг, който мигновено се озари в зелено. Мортън стреля.

Хиперпушката беше проектирана с една-единствена цел: да пробие силовото поле, с което извънземната броня се обгръщаше. Въпреки това Мортън малко се изненада, когато вторият половинсекунден изстрел на малкия атомен лазер проби безпрепятствено костюма и изхвърли извънземното на три метра назад. Трупът му цопна в потока. Водата обгърна тъмната фигура и засъска за кратко, докато високата температура произвеждаше малък облак от пара. „Да не повярваш, военните са свършили нещо като хората.“

Роб беше приклепнал до него, силуетът му представляваше по-дребна мишена за врага. Той стреля с хиперпушката си. Мортън откри последното извънземно и го застреля. Изведнъж дефилето отново потъна в мрак. Само няколко змиевидни форми от овъглена трева сияеха там, където извънземният патрул бе посрещнал атаката. Влажният нощен въздух бързо гасеше пламъците.

— Кои сте вие, по дяволите? — долетя предизвикателно нечий глас.

— Кавалерията — каза му Роб. — Днес е щастливият ви ден.

— Флаер над вас — каза Док. Гласът му звучеше странно спокойно. — Ще се нуждаете от стрелба за прикритие, Мортън!

— Не! — предупреди го Кат. — Недей!

Телеметричният дисплей на Мортън му показва, че Док изстрелва ракета „ХВиксън“^[1]. Източеният снаряд ускори с петнадесет же, а плазмените му отпадни струи пронизаха въздуха като изхвърлен от слънцето пламък. Той се разби в силовото поле на флаера и с мигновено присвяткване освободи енергията си. Летателната машина се взриви в нажежена до бяло сферична шокова вълна, която набъбна

със свръхзвукова скорост и погълна другите три. Те експлодираха в побеснели и извиващи се пръски от сапфирени изпарения.

— Пипнах ви, копелета — каза весело Док.

— Малоумен шибаняк — извика Котката. — Току-що уби всички ни.

— Само тези тела, Кат — каза спокойно Док. — Есенцията ти ще продължи да живее.

Ослепителната светлинна буря се заотцежда от нощното небе и се разсея в хиляди искрящи газови следи, които започнаха да потъват към повърхността. Сензорите на костюма на Мортън доловиха тримата бронирани човеци, които стояха наред святкащата вихрушка.

— Добър изстрел, мой човек — кат с възхита Паркър.

— Бягайте — прошепна Мортън. — Веднага. Махайте се оттам!

Една от фигурите вече се движеше. Котката. Използваше пълния капацитет на усилващата функция на бронирания си костюм, ускорявайки лудешкия си спринт до шейсет километра в час. Беше се насочила нагоре по склона към похлупака от гърчещи се облаци.

— Още четири — каза Паркър. — Нека са шест.

— Имаш предвид десет — каза Док. — Мортън, Роб, изведете цивилните оттук.

— Да — каза Паркър. — Защиатавай и служи.

Единственият оцелял от устроилите засадата крачеше нестабилно към Мортън.

— Какво беше това? Какво става?

— Няма да успеят — каза Роб.

Пет ракети „ХВвиксън“ пропищяха в нощта.

Мортън скочи към оцелелия в мига, в който ослепителна бяла светлина тихо се понесе към тях.

— Залегни. Залягай в дефилето.

Не даде на мъжа шанс да спори. Ръцете на костюма го обгърнаха и го вдигнаха без усилие. И двамата се прекатуриха през ръба. Зад тях фойерверките на самия дявол изпълниха небето със смърт.

— Приближават ви падащи лоши — докладва през смях Паркър.

— Откриха ни — съобщи им Док. — Задават се още. По дяволите. Осемнадесет. Четири от тях са големи. Нов тип флаери за каталога ти, Мортън. — Сензорите на костюма му предаваха поток от информация. Данните секнаха, когато няколко лъчеви оръжия

съсредоточиха мерниците си върху него. — Най-добре се скрийте надълбоко. Погрижи се всичко това да има смисъл, Мортън. Разчитам на теб.

Той изстреля още една ракета. Тя така и не се отдалечи на повече от десет метра от него, преди енергийният потоп от извънземните лъчи да я разкъса.

Викове на Паркър, когато експлозията прати във въздуха, отекнаха силно в ушите на Мортън. Телеметричните данни показаха, че костюмът на войника вече отказва заради претоварването.

— Залегни на дъното на дефилето — каза Роб. — Там ще сме в безопасност.

Мортън повлече партизанина и двамата се втурнаха към последните няколко метра от склона, които ги делиха от подивялата вода. Той превключи към основните си сензори, уверен, че никой няма да забележи. Потокът беше дълбок, поне два метра. Доколкото отчиташе радарът му, надолу по течението нямаше никакви препятствия.

— Тук — извика Паркър. Той излъчваше по всяка честота, достъпна на бронекостюма му. — Тук съм, копелета, елате ми.

Седем от огромните извънземни флаери се приближаваха към него, а оръжията им бълваха огън.

— Яжте лайна и умрете.

Мортън се гмурна в потока и повлече оцелелия цивилен с него. Увеличи силовото поле на костюма си, за да обгърне и двамата.

Паркър изстреля двете тактически ядрени глави, които носеше със себе си.

Над дефилето се разстла слой от натрапчиво силна бяла светлина и плътният ѝ нимб заличи всякакви цветове, поглъщайки повърхността. Мятащата се вода в потока започна да се изпарява. Тогава въздухът се разтърси и грамадните крайречни скали се размърдаха. Малки камъчета започнаха да подскачат по склоновете и да цопват във водата.

Мортън и Роб вече бяха поели към долната част на течението и се премятаха лудо през вихрените бързеи. Беше скоростно и хаотично пътуване, двамата стържеха по плитчините и се блъскаха в стените на коритото само за да рикошират обратно към основното течение.

Мортън стискаше оцелелия партизанин и се опитваше да го задържи над разпенената повърхност на водата.

Страховитият блясък се оттече от небето и останаха само неспокойни облаци, кипнали от светкавични присвятквания. Трусовете на повърхността затихнаха.

— Добре ли си? — попита Роб. Беше десет метра пред Мортън и се носеше по гръб, като използваше ръцете си за рул.

— Просто се опитвам да опазя този тук жив.

— Доближихме се адски много до града.

— Знам. Само че сме почти на дъното.

След още двеста метра се озоваха на края на потока, където той се разширяваше и клокочеше върху широко, плоско дъно от камъни, преди да се влее в Трине'ба. Мортън излезе на скорост от последната извивка на реката и задникът му задра в камънаците. Заора за кратко през тях, преди да спре напълно.

— Мамка му — каза Роб. — Успяхме.

— Поздравления. — От гласа на Котката капеше сарказъм. — Приземихте се на нещо меко, нали? На оная част, с която мислите.

— Разкарай се, кучко.

Виртуалното зрение на Мортън му показва работещите сензорни дискове, които предаваха сигнала на Кат. Не бяха останали много от тях. Включи се в информационните потоци на сензорите им и видя, че там, където Паркър се бе изправил срещу врага, в отровно червеникавокафяво сияе малък кратер. В облаци над него беше разпорена дупка, около която се виеше виолетов въздух и забулваше вихрещата се бездна. Горите и храсталаците, пръснати върху хълмовете над града, бяха пламнали и се разгаряха в истински огнени бури; между тях опустошената трева тлееше. Нито един от сензорите не докладваше за преминаване на летателни апарати.

Котката се укриваше в нежна извивка над зоната на взрива. Телеметричните данни показваха, че костюмът ѝ е невредим; силовото му поле я беше защитило от експлозията.

Мортън пусна мъжа и се изправи на крака. Силовото поле около извънземния град се намираще на петстотин метра. Наблизо нямаше следи от активност.

— Мисля, че за момента сме в безопасност — каза Мортън. — Може би е време да се махнем оттук.

— Амин — изсумтя Роб.

Мортън погледна към мъжа, който още лежеше проснат на камъните и пъшкаше тежко. Черните му дрехи бяха разкъсани на няколко места; абаносовата кожа под тях беше раздрана на места.

— Добре ли си? — попита Мортън.

Мъжът извърна глава и го погледна на кръв.

— Какво? Шега ли си правиш?

— Извинявай. Разполагам с медицински комплект, но ако можеш да вървиш, няма да е зле да увеличим малко дистанцията между нас и Рандтаун, преди да те позакърпя.

— Милостиви небеса, простете ми направеното.

— Какво си направил?

— Доведох още добри мъже до смъртта им. Предполагам, че вие сте отговорни за взрива? Ядрен беше, нали?

— Един от другарите от взвода ми го задейства. Опитваше се да спре флаерите, чието внимание привлякохте.

— Разбирам. — Мъжът склони глава и почти я потопи във водата. — В такъв случай съвестта ми трябва да понесе още повече смърти. А товарът ѝ вече е ужасен. Наистина, орисниците сигурно ме мразят.

— Не мисля, че има нещо лично в цялата работа. Аз съм Мортън, а това е Роб.

— Благодаря ви, господа, оценявам факта, че ме спасихте. Добрината ще ви се върне многократно.

— Удоволствието е наше — изсумтя Роб.

— Кой си ти? — попита Мортън.

Мъжът се усмихна и показа окървавените си зъби.

— Саймън Ранд. Аз основах този рай.

Пещерата беше добро скривалище според Мортън. Отне им час да стигнат до нея. Катериха се по крайбрежните скали и от време на време нагазваха през дълбоки планински проливи, където планинските притоци се изливаха в смядливата езерна вода.

Три души чакаха водача си, изгарящи от нетърпение да научат какво се бе случило, когато се взривиха бомбите.

Дейвид Дунбаванд бе пострадал сериозно при по-ранен набег. Единият му крак беше счупен на много места и кожата там беше придобила нездрава синьо-черна окраска, а от дълбоки порязвания капеше сива и плътна течност. Краката му изглеждаха гангренысали и миризмата им също навеждаше на тази мисъл. Още няколко кости се бяха счупили в краткия му боен миг. Той се потеше непрекъснато, а влажната му коса се беше слепнала върху черепа.

Момиче, наречено Манди, се грижеше за него; изглеждаше изтощена, на ръба на сълзите. Нямаше как много да му помогне, освен да сменя превръзките му и да го храни със слаб бульон, който бяха приготвили от спасени хранителни пакети. Беше облечена в няколко възголеми вълнени пуловера и чифт зелени полуорганични непромокаеми панталони. Къдрици изтощена коса висяха изпод черна вълнена шапка.

Джорджия бе излязла да посрещне Саймън, който куцукаше към подслона.

— Тя е от първите ми ученици — каза той немощно, когато я представи на Мортън и Роб. — Джорджия бе с мен, когато построихме магистралата.

Тя им се усмихна смело и го хвана през кръста, за да му помогне да измине последните няколко метра по хлъзгавата скала. Лицето ѝ беше красиво, макар и с груби черти. Подмладяването я бе върнало в юношеството ѝ. Имаше квадратна челюст и остри скули. Носеше скъп дизайнерски костюм върху няколко тениски и термални панталони; полуорганичната материя беше оцапана със слой от кал, трупана в продължение на седмици, но все още осигуряваше някаква преграда срещу влажния въздух на пещерата и мразовитото течение, което проникваше отвън. Някога стилната ѝ кестенява коса бе отрязана късо с ножици и сега беше покрита от копринен шал, увит като тюрбан.

Мортън последва Саймън и Джорджия, които се заизкачваха по скална тераса, водеща обратно към главното помещение. То беше осветено от няколко хранващи се със слънчева енергия крушки — от онези, които се продаваха във всеки магазин за къмпинг екипировка. Силно се нуждаеха от презареждане. От тях излизаше слабо жълто сияние, което дори не достигаше до тавана на пещерата. Въпреки това имаше достатъчно светлина, за да види трите тела в запечатани найлонови чували до задната стена.

Дейвид се вдигна на лакти и се намръщи от усилието.

— Къде са другите? — Той гледаше сломено към входа, тъй като вече знаеше какъв отговор ще получи.

— Съжалявам — каза му Саймън.

Манди се свлече и започна да плаче.

— Тироун? — попита Дейвид.

— Не. Обаче свали едно от извънземните. Отстояваше позицията си до самия край.

— Едно! — възкликна с горчивина раненият. — Едно от милион. Не трябваше да оставам тук. Трябваше да тръгна с Лидия и децата. Няма никакво значение дали сме тук, или не. Просто ни избиват. Погледни ни! Останахме само четирима. Какъв е смисълът?

Той се отпусна отново на един от тънките матраци, като се тресеше от болка и дишаше дълбоко.

— Колко бяхте в началото? — попита Мортън.

— Осемнадесет от нас останаха тук — каза Саймън, след като седна тежко. Махна с ръка към вътрешността на пещерата. — Само това остана от нас. Искане ми се да кажа, че със себе си сме повлекли армии от извънземни в ада, но, уви, усилията ни досега дадоха посредствени резултати в най-добрия случай. Те са добре екипирани и са отлични войници. В интерес на истината не постигнахме друго освен собствената си гибел.

Той зачеса лечебните превръзки, които Роб бе наложил на раните му по пътя на връщане. Джорджия седна до него и опря брадичка на коленете си.

— Осемнадесет — прошепна Мортън. Не искаше да пита за повече подробности; струваше му се толкова жалка картинка. Не че Ноктите на Котката се бяха справили кой знае колко по-добре. Все още не.

— Моля ви — обърна се към тях Манди. Тя погледна нагоре и избърса очите си. — Можете ли да ни върнете във Федерацията?

Мортън се зарадва, че шлемът е на главата му; така тя нямаше да види изражението му.

— Не съм сигурен. По план не се предвижда да ни приберат оттук в следващите шест месеца. Ще уведомя флота, че сте тук, разбира се. Вероятно ще се опитат да отворят червеева дупка, за да ви спасят.

Тя склони глава.

— Разполагате ли с начин на комуникация? — попита хрипливо Дейвид Дунбаванд.

— Да. Флотът отваря червеева дупка на редовни интервали, за да приема съобщенията ни. Можем да съобщим на семействата ви, че сте добре.

— Бих предпочел да не го правите. — Той се усмихна, но веднага се закашля.

— Нека да те прегледам — каза Рон. Свали шлема си и коленичи до ранения мъж. Задържа диагностичната система над крака и торса на Дейвид. — В лагера разполагаме с пълни запаси от медицинска екипировка. Там трябва да има нещо, което да ти помогне.

— Болкоуспокояващо като за начало — каза Дейвид. — Нашите свършиха. Болницата беше затворена зад първото силово поле, което издигнаха. Оттогава ни се налага да се справяме с това, което открием във фермерските къщи. Никога не е много, а ни се струваше егоистично да пестим запасите за сметка на горкия стар Напо, дори накрая.

Той посочи към един от трупите.

— Няма проблеми — каза Роб и извади малък уред за инжектиране от раницата си.

Дейвид въздъхна облекчено, когато машинката се притисна към врата му.

— По дяволите, никога не съм мислил, че ще ми хареса да съм безчувствен. Много мило от твоя страна, приятелю.

— Удоволствието е мое. Сега просто стой мирен и остави рутинните медицински програми на е-конома ми да решат какво да правим с теб.

— Какъв канал може да понесе червеевата дупка, която ползвате за комуникации? — попита Дейвид. — Спомените на приятелите ни са при нас; можем поне да ги пратим на безопасно място.

— Разполагате със защитен трезор тук? — попита Мортън.

— Сигурността им е въпрос на чест — каза Саймън. — Всеки път, когато някой от нас излезе навън, прехвърляме последните си спомени в обикновена портативна система. Тези, които оцелеят, са заклет да ги върнат в безопасност във Федерацията. Имаме си доверие. В тези ужасни времена приятелството прерасна в достатъчно

силна връзка, за да ни даде силата да се изправим срещу телесната загуба със смелост и непоколебимост.

Мортън не беше сигурен, че може да повери спомените си на някой от Ноктите на Котката.

— Прехвърлянето ще е доста бавно — каза предпазливо той. — Червеевата дупка се отваря за кратко. Само за няколко секунди.

— Разбирам — каза Саймън. — Оцелели сме досега, още няколко месеца не би трябвало да са проблем, особено когато сме защитени от вашите оръжия.

Мортън свали шлема си. След продължителното дишане на филтриран въздух миризмата на пещерата му се стори изключително силна. Не можеше да определи на какво му миришеше точно: сурово месо, но с някакъв сладникав аромат. Беше странно.

— Какво е това?

— Миризмата? — каза Манди. — Проклетото нещо, с което замърсяват Трине'ба. Става все по-лошо.

— Имате ли някаква идея какво е? Видяхме рафинерията, която са построили.

— Преди време взех няколко проби — каза Дейвид. — Прилича на някакво водорасло. Те биоформират Трине'ба.

— Вярвам, че това е първата стъпка към превръщането на тази планета в дом единствено на собственото им биологично наследство — каза Саймън. — Несъмнено не показват никаква заинтересованост към който и да е от съществуващите организми. Това е империализъм, чиято цел е да се разпростре чак до клетъчното ниво.

Рон извади няколко флакончета от медицинския си комплект и ги постави в жлеба на уреда за инжектиране.

— След това ще увия крака в обвивка от лечебна тъкан — каза той на Дейвид и постави инжекцията върху обезцветеното бедро на мъжа. — Не мога да наместя костите както трябва, но обвивката и биовирусите би трябвало да те стабилизират, докато не те върнем във Федерацията.

Дейвид се изкашля. По устните му полепнаха малки кървави петънца.

— Надявам се Лидия да е продължила вноските по медицинската ми застраховка.

— Ще оцелееш, Дейвид, обещавам ти — каза спокойно Саймън.
— Ако трябва, ще те нося на собствения си гръб до червеевата дупка.

Той млъкна, след като се разнесе звук от цапане през входния процеп.

Котката прецапа през водата, качи се при тях и свали шлема си. Косата ѝ се беше слепнала от пот и многобройните ѝ тънки заострени кичури с боядисани в пурпур връхчета стърчаха нагоре. Тя се ухили широко и големите ѝ синьо-сиви очи огледаха пещерата.

— Чудно — каза тя. — Здравейте, момчета, липсвах ли ви?

— Както ми липсва престоялото ми повърнато — каза Роб и продължи да сваля превръзките от крака на Дейвид.

Котката направи няколко големи крачки до средата на пещерата.

— Е, мили мои, това бяха доста впечатляващи шест часа, какво ще кажете? Двама от нас са мъртви. Не успяхме да спасим двама цивилни. Взривихме няколко ядрени глави, които не причиниха кой знае какви поражения. Най-важното — сензорните ни дискове ги няма. После ми говорете как сме щели да ги ударим сериозно.

— Ти не помогна особено — каза Мортън.

— Чу ме какво ти казах. Предпочете да не ми обърнеш внимание.

Макар и да му пасваше идеално, Мортън с удоволствие свали бронекостюма си. Разтърка всяка част от тялото си, до която успя да стигне, успокоявайки сърбящата го кожа и схванатите мускули. Цялата дреха от полуорганични фибри, която носеше под бронята, отблъскваше студената влага на пещерата и го пазеше относително сух. Нямахше как да се отърве от миризмата.

След като се бяха изхранвали с изнамерени хранителни пакети в продължение на седмици, оцелелите от Рандтаун приветстваха с радост храната, донесена от Ноктите на Котката.

— Корпоративна производствена каша, наситена със захар, зле модифицирани гени и токсични добавки — каза Джорджия, докато тъпчеше парче риба в устата си направо от опаковката. — Господи, колко е вкусно.

— С предишния ни начин на живот е свършено — каза Саймън. Той прие опаковка с вегетарианска лазаня от Кат и наклони глава в

знак на благодарност.

— Не е от производствена ферма на Големите¹⁵ — каза му тя. — Аз не бих си тъпкала тялото с подобен боклук.

Мортън видя как Роб отваря уста, но погледите им се срещнаха и Роб извърна глава.

— Трябва да решим какво да правим — каза Мортън. — Мисля, че приоритетът ни е да ви изведем оттук.

— Ами Дейвид? — попита Саймън. Дунбаванд беше увит в лекия спален чувал на Мортън, който пазеше лечебната превръзка от зловредната влага. Той спеше неспокойно, докато наркотиците и биовирусите работеха в тялото му, за да облекчат пораженията.

— Можем да го качим в един от мехурите ни и да го отдалечим оттук с дистанционни команди — каза Мортън. — Ще бъдете в по-голяма сигурност горе в планините Дау'синг.

— Да, извънземните, изглежда, са се съсредоточили около Рандтаун и долините в непосредствена близост около скалата Блекуотър — каза Саймън. — Би трябвало да сме извън опасност в планините.

— Ами мисията ни? — попита Роб. — Уж трябва да вгорчим живота на извънземните.

— Ще го направим — каза Мортън. — Имаме шест месеца.

— Не бих искал да ти противореча — каза Саймън, — но сте видели с очите си новите генератори на силови полета, които строят. Опасявам се, че заработят ли веднъж, дори вие ще можете да направите твърде малко, за да нанесете поражения на главните им съоръжения. Това е третото разширение и подобряване на защитата им, което правят, откакто са пристигнали. Всеки път силовите полета стават по-големи и по-силни.

— Първо се опитахме да проникнем вътре — каза Джорджия. — Петима от нас бяха заловени, докато се промъкваха през канализацията. Нямаха никакви шансове. Извънземните сигурно са очаквали да се опитаме да проникнем в базата им. Не са глупави. Горкият стар Напо пък поведе отряд от гмурци, които трябваше да използват подводен път през стария аквариум. Нищо не проработи. Погрижили са се за всеки маршрут.

— Няма пътища, вече не — каза Манди. Тя дъвчеше безстрастно сандвич с бекон. — Вече са излезли извън старите граници на града.

Всички сервизни тунели и канали за оттичане по време на буря са в границите на силовото поле.

— Вие, момчета, изобщо не мислите — каза Котката. Гласът ѝ, пропит от насмешка, прорязва като нож въздуха в пещерата. Мортън я погледна с раздражение. Тя правеше йогийските си упражнения. Единият ѝ крак беше качен зад врата.

— Сещаш ли се за решение? — попита Мортън.

— Очевидно е.

— Би ли желала да го споделиш?

— Да изсипем ядрените глави върху тях. Това е всичко, което можем да направим.

— Не можем да ги атакуваме с ядрените глави. Няма как да стигнем до тях.

Тя затвори очи, постави ръце в поза Зора и вдиша дълбоко.

— Трябва да има начин да проникнем вътре — каза Роб. — Ами пещерите?

— Не — каза Саймън. — Направихме пълно сеизмично изследване, преди да започнем строежа Рандтаун. Не исках, след като се установим, изведнъж да се изправим пред земни спадове.

— Разполагате ли с нещо, което може да изрови път под силовото поле? — попита Джорджия.

— Отмъстител „Аламо“ — прошепна Роб с малка усмивка, чийто смисъл знаеше само той.

— Не — каза Мортън. — Не дойдохме с нужната екипировка за фронтално нападение. Предполага се, че трябва да тормозим врага и да разстройваме силите му, да ги накараме да похабят време и пари, за да пазят гърба си във всяка секунда.

— Хубава теория — каза Саймън. — Само че те са много централизиран вид. Дейността навън в долините е уязвима от ударите на кампания като тази, която описа, но се съмнявам, че в крайна сметка ще ги засегне особено. За да ги уязвите, трябва да ударите по структурите вътре в силовото поле.

— Ще трябва да се пробваме под вода — каза неуверено Роб. — Дори и енергоизточващите мрежи да не работят под вода, трябва да има някакъв начин да проникнем вътре. Някаква арка в рифа или пък входяща тръба. Нещо!

— О, това е болезнено — каза Котката и свали крака иззад главата си. — Мислех, че си от породата на изпълнителните директори, Морти. Какво стана с „не търсим кръпки, а измисляме решения“ и останалите приказки от този тип, на които се радвате толкова много в корпоративната сфера?

— Моля те, просто ни сподели идеята си — каза уморено той.

— Извънземните не спират да разширяват периметъра, който развиват около рафинерията, нали? Това, което ще направим, е да сложим ядрена глава извън сегашното силово поле, но в границите, които ще обхваща новото. Когато превключат новото силово поле, ядрената глава ще се намира зад защитите им и ще се взриви. Някаква въпроси?

На Мортън му се прииска да се изрита, решението беше толкова очевидно. Отдаде липсата на ясна мисъл на шока от загубата на Паркър и Док.

— Саймън, извънземните изключват ли вътрешните силови полета, след като новите са готови и функциониращи.

— Да. Досега са го правили.

— О, Господи, момчета, наистина ли ще използваме моята малка стара идея? — Котката изпърха с клепки.

— Да — каза Роб. — Предполагам, че няма да се навиеш да останеш с ядрената глава и да я взривиш, когато се уверим, че всичко е точно?

Експлозията, която Паркър бе задействал срещу флаерите точно преди да загине, бе направила нещата доста сложни. На практика вече нямаше къде да се укрият по хълмовете над и зад града. Това им оставяше източната страна, която се бе оказала донякъде защитена от ударната вълна. Дори там дърветата бяха приведени до земята и овъглени. Огромни участъци от земна генномодифицирана трева бяха изтлели, преди непрекъснатата суграшица и ръменето да угасят жалките им пламъци.

Тук бе имало няколко огромни къщи, сгущени в собствените им уединени дипли в земята. Беше един от районите, заселени от по-заможните, и от него се откриваше разкошна гледка към Трине'ба. Всички сгради бяха пострадали от първата атака, поразила Регентите,

и от екологичните последици от нашествието. Покривите им бяха разбити и изкривени, а стените им стояха килнати настрана. Някога красивите им градини се бяха превърнали в кални блата, в които растенията бяха избуяли за кратко, преди климатът да се обърне срещу тях.

Мортън и Котката си проправяха внимателно път през една от тези градини. Собственикът ѝ бе колекционирал страстно различни видове бамбук. Събрани на групи стъбла се виеха в дълги линии; от въздуха градината щеше да изглежда като гигантска тигрова орхидея. Сега листата бяха станали кафяви и пренаситени с влага. Младите стъбла гниеха в калта.

— Още двеста метра би трябвало да са достатъчни — каза Мортън. — Ще сме вътре в периметъра.

Градината представляваше ниска падина. Формата ѝ беше отчасти естествена. Малка армия от агророботи я бе разширила към нежния склон на хълма. Трябваше да поставят тактическата ядрена глава на самия край на градината, където бамбукът отстъпваше на дюни, покрити с рози. Щяха да поставят устройството в позиция, от която имаше директна видимост към гигантската рафинерия до брега. В градината беше тъмно като в междузвездния космос благодарение на постоянните облаци, които запречваха слънчевата светлина, и на суграшицата, която изпълваше въздуха. Дори при пълно увеличение визуалните сензори се затрудняваха с образа. Мортън разчиташе почти изцяло на инфрачервените сензори, които придаваха на високата, загиваща растителност заплашителен вид на надвиснали великани.

— Тип-топ — каза Котката. Каза го с леко презрение — гласът на фалшивите ентузиастичности.

На Мортън не му пукаше. Бе я взел със себе си, защото ѝ нямаше доверие, за да ѝ повери задачата на Роб. Бяха решили, че за всеки случай трябва да поставят втора ядрена глава на дъното на езерото. Сензорният им диск и комуникационните предаватели не функционираха под вода. Така че това беше работа за един човек. Котката беше истински трън в задника му като партньор, но така поне можеше да я държи под око. Зачуди се как ли се справя Роб. Не бяха преминали през кой знае колко подводни тренировки.

Роякът от разузнавателни роботи, които кръстосваха местността, стигна до къщата в центъра на градината. Тя представляваше дълга

двуетажна сграда със стени, облицовани със застъпващи се дъски. Имаше гараж с три врати и тераса по продължение на стената срещу Трине'ба. Вълните от ядрения взрив я бяха изкривили сериозно и от всички ъгли висяха изпотрошени дъски. Слънчевите панели бяха полуразтопени под действието на огромната температура. Бяха се разтекли като восък по носещите греди, така че сега дъждовната вода капеше в къщата и наводняваше вътрешността ѝ. Всички прозорци бяха изпотрошени. Парчета стъкло раздираха веещите се завеси, чиито останки се изчерпваха от няколко подгизнали парцала, които плющяха мързеливо под слабата суграшица.

Разузнавателен робот 411 засече източник на инфрачервено излъчване на приземния етаж.

— Хей, здрасти — промърмори Котката.

— Още един оцелял? — предположи Мортън. Температурното ниво беше приблизително колкото характерното за човек.

— Може да е говедо или голяма овца.

— Страшна идея, продължавай да си я повтаряш.

Хиперпушката на Кат се показва от предмишницата на костюма ѝ. Ракетите „ХВвиксън“ се заредиха в пълнителите зад лопатките ѝ. По краката ѝ пропълзяха плъхове-мини, които се втурнаха в плътното прикритие на бамбука.

Пет разузнавателни робота се запромъкваха към къщата. Изкатериха се по разнебитените стени и се вмъкнаха през прозорците. Топлинният източник изобщо не помръдна.

Във виртуалното зрение на Мортън изскочи поредица от неоновозелени символи.

— Електрическа активност.

— Не е голяма. Прилича на портативна система в икономичен режим.

Един от роботите забърза към една от отворените врати. Антенните му пъпки започнаха да събират информация от всекидневната. В средата на голямата стая стоеше извънземно. Не носеше бронекостюм. През пролуките в тавана капеше вода и се плискаше по бледата му кожа. Портативна система от Федерацията лежеше на масичката за кафе до него. В малкия шунт беше включен оптичен кабел, който се извиваше до компактно електронно

устройство, свързано с грудковидния край на едно от четирите горни стъбла на извънземното.

— Мамка му — изсъска Мортън. — Къде са останалите? Винаги се придвижват на четворки. — Той нареди на разузнавателните роботи да обградят къщата и да разширят периметъра на търсенето си. — Какво, по дяволите, прави то?

— Един момент да си включа програмата за усиляване на телепатията. О, ужас, май не работи. Откъде, мамицата му, да знам какво прави, тъпак такъв?

— Не ми помагаш. Отново.

— Преглеждам наличната информация. Няма ги обичайните сигнализиращи емисии. Освен това не е въоръжено. О... почакай.

Едно от източените стъбълца на короната на извънземното се наклони към разузнавателния робот, който надничаше иззад рамката на вратата. Пъпката от плът, която го увенчаваше, беше облечена в полусфера от някакъв електронно активен пластмасов материал, придържан от няколко еластични ленти.

— Това очила за нощно виждане ли са? — попита любопитно Кат.

Мортън не ѝ отговори. Разузнавателният робот докладва, че долавя трансмисия, базирана на стандартен за Федерацията киберсферен протокол. Сигналят беше много слаб; никой извън разрушената къща нямаше да успее да го засече. Е-кономът му го изписа във виртуалното му зрение.

„ПРЕДАВАМ СЕ. МОЛЯ, НЕ СТРЕЛЯЙТЕ.“

По раменете на Мортън полазиха студени тръпки.

— О, по дяволите! — каза Котката. — Сега какво?

— Нямам никаква шибана представа. — Нареди на е-конома си да активира съответстващ протокол. Използва виртуалната си ръка, за да напише отговор, и го прати по разузнавателния робот:

„КОЙ СИ ТИ?“

„ПРИЯТЕЛ. СЛЕД МИНАЛАТА НОЩ РЕШИХ, ЧЕ ЩЕ СЕ ВЪРНЕТЕ ОТНОВО. ТЕЗИ КЪЩИ СА ДОСТА ДОБРИ ЗА УКРИТИЕ И СА БЛИЗО ДО РАНДТАУН. БЕШЕ ЛОГИЧНО МЯСТО, НА КОЕТО ДА ДОЙДЕТЕ. ЧАКАХ ВИ.“

„КАКВО ИСКАШ?“

„ДА ДОЙДА С ВАС.“

„КЪДЕ СИ МИСЛИШ, ЧЕ ОТИВАМЕ НИЕ?“

„ОБРАТНО ВЪВ ФЕДЕРАЦИЯТА. РАЗПОЛАГАМ С ИНФОРМАЦИЯ, КОЯТО ЩЕ ВИ ПОМОГНЕ В БОРБАТА СРЕЩУ ПЛАНИНАНАЗОРАТА.“

„КАКВО Е ПЛАНИНАНАЗОРАТА?“

„ПЪРВИЯТ“

„ТИ НЕ СИ ЕДНО ОТ ИЗВЪНЗЕМНИТЕ, СРЕЩУ КОИТО СЕ СРАЖАВАМЕ.“

„НЕ. СЪЗНАНИЕТО МИ Е ЧОВЕШКО. АЗ СЪМ ДЪДЛИ БОУЗ.“

Кресат беше красив. Марк бе изненадан. Очакваше нещо като Елан — свят, на който хората бавно подчиняваха естествения терен и оскъдната растителност според разбиранията си за естетичност и практичност. Великите имения си представяше като оазиси от буйна зеленина, оградени от земеделски земи и гори, които бавно се простираха по равнините, а планините си оставаха диви и недокоснати.

Вместо това живееше в парк, където всяка подробност бе изпипана до най-малката подробност. Найджъл Шелдън бе избрал Кресат заради флората му. Заради местната звезда от клас G и липсата на голяма луна, като земната, метеорологичната среда на планетата беше пасивна. Имаше стандартните климатични зони и сезони, но бурите бяха рядкост и при подобна стабилна атмосферна ситуация еволюцията бе произвела някои впечатляващи растителни видове. Всяко дърво израстваше високо, два-три пъти над височината на земните борове и дъбове, а огромни ярки цветове красяха короните им. В разгара на лятото местните треви сменяха обичайното си, почти земно зелено, с проблясващо лебедовобяло. Обширни поклащащи се прерии в млечнобяло изпускаха облаци от ухаещи на мед спори, които посребряваха въздуха над цели континенти. Лози и лиани избуяваха в горите, а внушителните им цветни конуси натежаваха с огромни гроздове дребни плодове.

Бюн, построеното набързо жилищно село, в което бяха настанени, се намираще на четиридесет километра от Иланум — града, в който се отваряше червеевата дупка на ТСП. Беше сгущено в

нежните извивки на ширналите се тревни площи, чийто западен хоризонт граничеше с далечните, покрити със сняг планини. Последните напомняха на семейство Върнън за Дау'синг. Селището беше специално пригодно за огромния приток на техници и експерти, които работеха по проекта.

Гората, с която селото граничеше от едната си страна, се извисяваше над бъркотията от едноетажни къщи като джунгла от дървесни небостъргачи. По вълнообразната земя се виеха поточета. На няколко места вече ги прекриваха мостове, част от стабилно разрастващата се пътна мрежа. Всеки ден караха нови къщи, натоварени на широки и ниски товарни камиони. Може и да бяха подвижни домове, но Бюн беше далеч от парковете от каравани, пълни с наемни работници, които в ранните години бяха израствали около гарите на ТСП на всички нови светове. Разполагаше със собствени училища, ресторанти, барове, магазини и градски център; в момента поставяха предварително изработените блокове на новата болница, които си пасваха като грамадни тухли в стена. Всичко това се правеше, за да разполага Бюн със същите удобства, на които се радваше и Иланум.

Единствено заводите разваляха идилията. Срещу Бюн, до гората, бяха построени дълги редици от прости на вид, огромни кубовидни сгради, чиито матовокафяви, устойчиви на климата стени гризяха девствената природа като механичен рак. Още ги строяха, по издигането им се работеше денонощно. Кибернетичните машини, с които ги запълваха, пристигаха със също толкова впечатляваща скорост.

Веднага щом автобусът стигна до края на гората и пое по последния километър от новата магистрала към селото, Марк разбра, че ще пасне тук. Сякаш вторият шанс да се закрепят финансово, се отнасяше също така и до начина му на живот. Гледаше на Бюн като на това, в което Рандтаун щеше да еволюира в крайна сметка — богат и целенасочен град. Вместо селско стопанство имаше индустрия. А вместо Трине'ба я имаше гората, която жителите вече наричаха Гората на дъгата, вдъхновени от спиращите дъха цветя. Въпреки това градът запазваше сплотеността на малкия град. По-малко от час след като се бяха нанесли в къща, голяма колкото тази в долината Улон, трима съседни се отбиха, за да се представят и да ги попитат дали се нуждаят

от помощ. Сенди и Бари се втурнаха заедно с банда малчугани да изследват околността.

Марк съжаляваше единствено, че не е успял да види нито едно от легендарните зашеметяващи имения, които членовете на династията Шелдън бяха построили за себе си. Нито едно от тези големи колко страни владения не се намираше в близост до Иланум.

След това се запозна с работата си. Работеше в завод номер 8. По време на ориентировъчния си клас научи, че в него има три отделения. Това му се стори напълно нормално. Дори му казаха размерите им: цилиндрични помещения с диаметър от двадесет и пет метра и височина тридесет и пет. По стените имаше стотина роботизирани ръце от модифицирана пластмаса и двадесет манипулатора за вдигане на тежки товари; във вътрешността можеха да работят едновременно до сто и петдесет инженерни работници. Конструкторската работа се управляваше от система, заредена със софтуер от ранга на ОИ.

— Строите звездни кораби — каза му Лиз, когато той се върна у дома след първата дванадесетчасова изтощителна смяна. — Така говорят всички в града.

— Да, но не са за флота. Отделите за сглобяване изграждат цели отделения, затова са толкова големи и усложнени. Приличат на сфери с по шест херметически люка. Трябва само да ги свържеш с хипердвигателно отделение и можеш да построиш колко си искаш голям кораб. Това е възможно най-добрият модулен проект.

— Какви са отделенията?

— Завод 8 произвежда хибернационните резервоари — каза той.

— По дяволите. Строят евакуационни кораби. Днес ми се обадиха от отдела по заетостта и ме попитаха дали не искам да работя в екип, който проектира агрономни лаборатории за генетични изследвания от най-високо ниво. Знаеш ли какво означава това?

— Модифициране на земни посеви, за да виреят в извънземна почва.

Лиз засмука долната си устна.

— Шелдън ще избяга, ако загубим войната — каза тя с мрачно удивление. — Сигурно ще отведе цялата династия със себе си. Колко хибернационни резервоара има в отделенията?

— По сто във всяко. Основните части, които получаваме, вече са интегрирани; с изключение на корпуса и животоподдържащите

системи, по-голямата част са стандартни, достъпни на пазара машини. В залите за сглобяване просто се нагаждат парчетата. Този проект е развиван изключително усилено. Иначе щеше да отнеме много дълго време, дори при работа с напреднал проектантски софтуер. Мисля, че е планирал това още преди нашествието.

— Сто в отделение? — зачуди се тя. — Това е голям кораб.

— Страшно голям. Завод осем произвежда по шест готови отделения на седмица. Някои от останалите заводи просто пакетират индустриални кибернетични машини за дългосрочно складиране. Виждаш колко много камиони се движат по магистралата; извозват някъде всички готови продукти.

— По шест на седмица в един завод? Това е... — Тя притвори очите си, докато умножаваше наум. — Исусе! Колко големи са тези кораби? Сигурно планира да вземе цялата планета със себе си.

— Ако възнамеряваш да основеш наново високотехнологично общество от нулата, ще се нуждаеш от много екипировка, както и от стабилна база от хора.

Тя го прегърна.

— Дали ще вземат и нас?

— Не знам.

— Трябва да разберем, бевчо. Наистина трябва.

— Хей, хайде де; това е просто параноята на богатите. Далеч сме от това Федерацията да падне пред Първите.

Марк помилва гърба ѝ и нежно придвижи ръка по гръбнака ѝ, знаеше, че тя обича това.

— Тогава ние също трябва да станем параноици. Ако наистина загубим, какво ще стане със Сенди и Бари? Видяхме Първите със собствените си очи, Марк. На тях изобщо не им пука за хората. За тях ние сме по-долу и от мръсотията в басейна.

— Добре. Ще поразпитам. Някой в завода трябва да знае. Хей, споменах ли ти, че старият Бърком е един от управителите? Той сигурно ще ми каже.

— Благодаря, бевчо. Знам, че понякога съм непоносима.

— Никога. — Той я притисна по-близо до себе си. — Не знам къде сглобяват звездните кораби. Трябва да е някъде в орбита, но тук не съм виждал нищо. Не че наистина съм се оглеждал, но всяко нещо с такива размери трябва да се вижда като малка луна.

— Може да е къде ли не в близките сто светлинни години. Дявол да ме вземе, онзи астероид на Ози е идеалното място, което могат да използват като пристан за звездни кораби. Намира се в най-дълбока тайна и е обитаем. Можеш да настаниш цял град с хора в него и пак няма да направят впечатление.

Облакът над Регентите се сгъстяваше и носеше със себе си плътна суграшица, примесена с дребен град, който удряше по бронекостюма на Мортън — нескончаема татуировка от пращене, която се съчетаваше с жвакането му през лепкавата киша.

Връщането им нагоре към планинската седловина беше бавно. Всички оцелели хора от Рандтаун се придвижваха с мехурите, които лесно се справяха с терена, а оцелелите членове на Ноктите на Котката просто крачеха, обгърнати от броните си. Оставаше обаче извънземното, което твърдеше, че е Дъдли Боуз. То не разполагаше с каквито и да било дрехи, които да предпазят бледата му кожа. Боуз им бе казал, че тялото му ще функционира в студа, но трудно. Затова трябваше да го увият в одеяла и парчета плат, а след това да увесят листови пластмаса отгоре му, за да го защитят от най-неприятните ефекти на времето. Дори така съществото не можеше да се движи бързо по калния склон.

Отне им по-голямата част от нощта само за да стигнат до нивото на облаците, и то по прав маршрут нагоре от пещерата. След това трябваше да последват очертаната от сензорите линия до седловината, където се намиреше екипировката им.

Засякоха флаери, които патрулираха езерото под тях, но нито един не се доближи до планините и коварните им вертикални течения и локализирани вихри.

Когато най-сетне стигнаха до седловината, се скриха в една от дълбоките пукнатини. Роб отвори един от пакетите, които Паркър и Док бяха донесли със себе си.

— Пробвайте тези — каза той на тримата бегълци и им раздаде дрехи. — Много от тях са полуорганични, така че ще се нагодят към телата ви.

— Благодаря — каза мрачно Саймън. — Съжалявам, че така и не успяхме да се запознаем с приятелите ви.

— Да, както и да е. — Роб се обърна и коленичи до Дейвид Дунбаванд. Мъжът се бе посъвзел значително по време на пътуването в мехура: кожата му отново имаше цвят, а трескавото потене бе престанало. — Как си?

— Добре. Изкачването беше интересно, поне частите от него, които си спомням. Тези биовируси действат, сякаш съм изпил галон коктейли с шампанско.

— Кракът ти се стабилизира — каза Роб, докато движеше диагностичната система нагоре и надолу по тялото му. — Изглежда добре.

— Благодаря.

— Ами ти? — Мортън попита подвижното извънземно със съзнанието на Боуз.

— Тялото е мудро, но функционално. Подвижните на Първите имат известни проблеми в студа, но са по-издръжливи от хората. — Полиетиленът и одеялата около него бяха покрити с тънък слой кална киша. То ги развиваше едно по едно и ги пускаше на скалистия под. Държеше в щипците на ръката си системата, която използваше, за да говори с тях. — Може ли да ям, моля?

— Разбира се.

По време на изкачването и тримата членове на Ноктите на Котката носеха пластмасови пликосе с езерна вода. Боуз им каза, че водата е пълна с базови клетки, основната храна на извънземните. Освен това съдържаше растителност, която приличаше на накълцани водорасли. Извънземното бе натрупало сериозни запаси в съборетината, докато очакваше спасителите си.

Всички бяха чули историята на Боуз по време на изкачването. Как той и Фербеке били заловени на Наблюдателната кула; за плена и смъртта им, за свалянето на личните му спомени в един от неподвижните. Разказът му им откри удивителен поглед към естеството на заплахата, срещу която бе изправена Федерацията. Мортън и останалите бяха изключително потресени от чутото. В съзнанието на нашественика се таеше стремеж към пълен геноцид. ПланинаНаЗората беше психически неспособен да схване идеята за компромис, какво оставаше да се съгласи да сподели вселената с друга форма на живот. „Може би Док Робъртс и Паркър бяха схванали правилно нещата — помисли си Мортън. — Това е битка до смърт.“

— Не след дълго би трябвало да те заведем в болница — каза Роб на Дейвид. — Флотът ще отвори червеева дупка веднага щом разберат, че Боуз е с нас.

Мортън се обърна към останалите и каза:

— Не съм сигурен, че трябва да уведомяваме флота.

Котката се засмя доволно.

— Шегуваш се, нали? — каза Роб.

— Не.

— Добре, в такъв случай ще споделиш ли защо не?

— Мелани ми каза, че на флота не може да се вярва. Явно в Сената се разразява някаква мащабна борба между Династиите и Великите фамилии.

— Пълни глупости — каза Роб.

— За Мелани Рескорай ли говориш? — попита Саймън. — Репортерката?

Манди изпухтя от изненада.

— Мелани!

— Да — каза Мортън.

— Как ще помогнем на Федерацията, ако не кажем на флота? — попита Саймън.

— Не казвам, че не трябва да им съобщаваме изобщо — каза Мортън. — Просто искам да знам какви ще са последствията, преди да го направим.

— Как точно предлагаш да разберем това? — попита Роб. В гласа му се долавяше заплашителна нотка.

— Мелани уреди да бъдат включени шифровани съобщения в записите, които пращам за предаването на Микеланджело. Тя ще може да ни каже дали е безопасно.

— Безопасно! — изсумтя Роб. — Човече, какъв параноик си само!

— Вижте, един ден няма да е от значение — аргументира се Мортън. — Тук сме в пълна безопасност. Така или иначе трябва да изчакаме включването на голямото силово поле в Рандтаун. Просто ми се доверете.

— Мамка му! — Роб се вторачи гневно в Котката. — Ти какво мислиш?

— Аз ли? Мисля, че е смехотворно, миличък. Давай, Мортън, изгаври се с флота. Получавах гласа ми.

— Не знам колко струва преценката ми — каза Саймън, — но аз имам доверие на Мелани.

— Как можа да го кажеш? — попита ядосано Манди. — Малката кучка съсипваше града ни и всичко, което защитавахме, твоите собствени идеали. Цялата Федерация ни мразеше заради нея.

— Но ни спаси, нали? — каза нежно Саймън. — Това не е ли достатъчно, за да изкупи греховете си?

— Нещо стана тук — каза Боуз. Всички погледнаха към създаването. — Тук ПланинаНаЗората се изправи срещу СИ. Това беше единственият им сблъсък по време на нашествието. Затова избрах да се върна във Федерацията от Рандтаун; СИ е представен по някакъв начин тук.

— Беше — каза Мортън. — Присъствал е тук. Мелани работи за СИ.

— Ха! — възкликна Саймън. За първи път от седмици по лицето му се изписа истинска усмивка. — Винаги съм се чудил как успява да постигне всичките онези неща.

— Приятелката ти е нещо като агент на СИ? — попита недоверчиво Роб. — Тази... кукла?

— Хей — изръмжа Мортън.

Котката се засмя отново.

— О, това е невероятно. Толкова ти благодаря, Морти.

Мортън задържа погледа си върху Роб.

— Да кажа ли на флота, или не?

Роб огледа всички, накрая задържа дълго погледа си върху застиналия подвижен.

— Дявол да го вземе. Прави каквото искаш, Мортън. След като взривим ядрената глава обаче, най-добре приятелката ти да измисли много сериозна причина да не казваме на флота кой е с нас. Толкова ще е времето ѝ за действие.

Марк и Лиз прекараха вечерта в дневната си с бутилка вино, наблюдавайки последните мигове на Рандтаун. Беше вино от долината Улон. Търсачката на е-конома бе открила доставчик на Лиона, който

разполагаше с няколко бутилки; цената си беше чисто изнудване, а освен това трябваше да заплатят допълнителна такса на куриерите от „Мо3 Експрес“ за доставка в рамките на деня. Какво друго обаче можеха да пият, докато наблюдаваха как ядрената експлозия изличава дома им?

Мелани се бе присъединила към Микеланджело в студиото му по случай репортажа. Бе почела сериозността на събитието с дълга черна рокля, чиято пола с волани се разтваряше и показваше красивите ѝ крака. Косата ѝ беше изпъната назад и хваната в дебела, извита опашка. Микеланджело седеше зад бюрото си като второстепенен гръцки бог в ярък син костюм. Сексуалното напрежение между двамата беше толкова силно, че всеки, включен към пълния информационен поток на телесензорното предаване, можеше почти да подуши феромоните, които телата им изпускаха в студиото.

Без съмнение ситуацията напомняше неприятно на Марк за деня, когато срещна Мелани при блокадата в планините Дау'синг.

— Ти беше там по време на евакуацията — каза Микеланджело. — Каква е реакцията ти спрямо това?

— Беше неизбежно. В Рандтаун си прекарах наистина чудесно. Хората бяха малко чешити, всички го знаем, но това, което Първите бяха сторили на града и Трине'ба, ме потресе. Получиха каквото заслужават. Само се надявам останалите взводове на флота да са също толкова ефективни.

— Казваш ефективни, но те загубиха двама от членовете си по време на първото им разгръщане. Този невероятен запис, заснет ексклузивно за нашето предаване, показва срещу какво смазващо превъзходство са изправени наземните ни войници.

Картината превключи от, студиото към зърнестия образ на планински склон посред нощ. Беше сборно предаване от различни сензори, които образуваха черно-бял образ. Картината беше съсредоточена върху Рандтаун, а силовото поле сияеше като фосфоресцентна перла над познатия бряг. Тактическата ядрена глава експлодира и заля вътрешността на полето със светлина. За секунда то устоя и удържа експлозията. В следващия миг поддаде и ядрената гъба се изстреля нагоре от връщ казан от мрак.

— Вече наистина никога няма да се върнем — каза мрачно Марк. Лиз вдигна чашата си.

— Да прием за това да не поглеждаме назад.

— Амин.

Продължиха да следят предаването още малко, докато Мелани възхваляваше взводовете, които флотът изпратил на изгубените светове. Пуснаха и други записи, направени от Мортън. Разузнаване на Рандтаун и извънземните. Героичният последен сблъсък на Док Робъртс и Паркър срещу извънземните летателни апарати. Саймън Ранд и останалите бегълци. Двамата с Микеланджело разискваха стратегията на флота.

Е-кономът на Марк го уведоми, че някой приближава предната врата.

— В този час? — попита Лиз.

Системата на къщата им показва образа на Жизел Суинсол пред вратата им.

— О, Исусе — изпъшка Марк. — Сега пък какво? — Беше гузен заради всичките настоятелни въпроси, които задаваше на работа.

Жизел влезе направо в дневната и отказа предложеното ѝ питие. Дори не седна.

— Задаваш много въпроси, Марк — каза тя. Прозвуча като обвинение.

Марк бе решен да не се оставя държанието ѝ на агресивна кучка да го подплаши.

— Работя по невероятен проект; нормално е да съм любопитен. Разбирам обаче защо Найджъл Шелдън не иска Федерацията да знае за него. Можете да разчитате на мен.

— Много добре, Марк. Отговорът на ужасяващо неприкрития ти въпрос е: да, на теб и семейството ти се полага място на спасителните лодки, ако бъдем изправени пред унищожение.

— Благодаря ти. — Каза го с толкова искрена въздишка, че мигновено се почувства засрамен. Отново се бе показала като по-силна.

Гланцираните ѝ устни се извиха леко, с което даде да се разбере, че също е наясно с позицията си спрямо него.

— В такъв случай вече можеш да преминеш към второ ниво.

— Какво означава това? — попита подозрително Лиз.

— Означава, че Марк е свършил много добра работа тук и според нас уменията му са по-подходящи за друга, по-важна част от

проекта.

— Каква е тази част? — попита нетърпеливо той.

— Сглобяването на звездните кораби. Съберете си багажа. Автобусът ще дойде да ви вземе утре в осем часа.

— Местим ли се? — каза разтревожено Лиз. — Но децата тъкмо се почувстваха добре на училище.

— Новото им училище не е по-лошо.

— Къде е то? — попита Мак. — Къде строят евакуационните кораби?

— Информацията е класифицирана. — Жизел се усмихна лукаво на Лиз. — Това, което следва, ще ти хареса. Точно по твоята част е.

— Крава — изсъска Лиз, след като Жизел излезе.

Марк огледа дневната, почти празната бутилка и голямата вдлъбнатина в дивана, където се бяха гушкали допреди малко. В тази къща бе почувствал истински уют.

— Предполагам, че след това повече няма да ни местят.

— Само до другия край на галактиката, бебчо.

„МОРТИ, НЕ КАЗВАЙ НА ФЛОТА, ЧЕ РАЗПОЛАГАШ С ПОДВИЖНИЯ, КОЙТО СЪДЪРЖА СПОМЕНИТЕ НА БОУЗ. ВСЯКА ИНФОРМАЦИЯ ЗА ПЛАНИНАНАЗОРАТА Е ТВЪРДЕ ВАЖНА, ЗА ДА РИСКУВАМЕ ДА ПОПАДНЕ В НЕПРАВИЛНИТЕ РЪЦЕ.

СЪЖИВЕНИЯТ БОУЗ Е С МЕН. ТОЙ ТРЯБВА ДА ПОЛУЧИ СПОМЕНИТЕ. ТАКА ЩЕ МОЖЕ ДА ГИ ИНТЕРПРЕТИРА ПО ПРАВИЛЕН НАЧИН. СЛЕД ТОВА МОЖЕМ ДА РЕШИМ КАК ДА ДЕЙСТВАМЕ.

ЩЕ УРЕДЯ НУЖНОТО, ЗА ДА ВИ ИЗМЪКНА ОТ ЕЛАН. ДО ТОГАВА ПАЗЕТЕ ЖИВОТА НА ПОДВИЖНИЯ/БОУЗ И НА БЕГЪЛЦИТЕ.

МЕЛАНИ.“

— Бил съм съживен? — попита извънземното със спомените на Боуз.

— Тя сама ще уреди да ни измъкнат? — каза невярващо Роб.

— Мелани отвори червеева дупка за нас и преди — каза Саймън.
— Сигурно може да го направи отново.

— „Сигурно“ не е достатъчно, приятелю. — Роб посочи към Боуз. — Това е билетът, който ще ни изведе оттук.

— Накъде? — попита Мортън. — Ако тя е права за флота, няма да помогнем на Федерацията, като им разкрием тази информация.

— Ох, чуй се само. Флотът на Федерацията ли е врагът? Хайде, върни се в истинския свят. Те са единствената ни надежда. Твоето момиче се опитва да направи кариера, като преследва призраци. Страшна репортерка е, една от най-големите фъшкии в галактиката. При следващото отваряне на червеевата дупка кажи на флота, че Боуз е с нас. Измъкни ни оттук.

— Тя работи за СИ. Може да го направи. Довери й се.

— Глупости.

— Имам въпрос — каза Котката. Тя седеше в позиция Пълен диамант на пода в скалната цепнатина, облечена само с трико, сякаш бе неуязвима за студа. — Мортън, когато прати кодираното си съобщение, спомена ли ПланинаНаЗората по име?

— Не.

Котката смени позицията си в Кралска кобра с няколко прости и елегантни движения. Докато го правеше, се усмихна на Роб.

— Как е успяла една маниачка по теории на конспирацията да открие сама името му?

Непримиримото изражение на Роб се пропука.

— О, Исусе, нещастникът Роб бележи отново. Винаги ме насаждат на най-лайнните мисии. Винаги. Наистина ще го направим, така ли?

— Да.

— Бил съм съживен? — повтори Боуз.

— Да — каза Мортън.

— И излизам с красива медийна репортерка?

— Да, явно е така.

— Кажи му останалата част, Морти, миличък — каза Котката с доволна усмивка. — Мелани е завършен сексманиак.

— Много бих искал да се срещна със себе си.

Звездната система беше на границата между космоса от етап едно и две, на осемдесет светлинни години от Гранада, свят от Големите 15. От ТСП я бяха изследвали преди и веднага бяха продължили с търсенето на други светове. Звездата от клас М управляваше скромното владение от две планети: един малък твърд свят, не по-голям от Луната, и газов гигант с размерите на Земята, около който орбитираща дузина спътници. Що се отнася до условията за живот, такива не съществуваха. Никой никога не се бе върнал оттам.

Звездният кораб „Москва“ се плъзна извън хиперпространството на четиристотин километра над газовия гигант. Червеевата дупка се затвори зад него, съпроводена от кратко индигово сияние.

Пристегнат с колан към стола си в тясната операционна кабина на кораба, капитан Макклейн Гилбърт преглеждаше информацията, която долавяха сензорите на кораба. Третата луна на газовия гигант се намираше на двадесет хиляди километра. Представляваше скална топка с грамадни кратери и диаметър от три хиляди километра. Атмосфера нямаше. Докато визуалните сензори я сканираха, в системите се натрупваше профил на повърхността ѝ. Разкри се позната топография от безплодни равнини и хълмове, датиращи от рождението на луната. Тънък слой лишен от блясък, кафяв като торф реголит^[2] беше пръснат по пласта тъмносиви и черни скали. Хиляди кратери осейваха гладките хълмове. Бяха изтръгнали огромни парчета назъбени скали, приличащи на вертикални укрепления.

Нищо не се бе променило отпреди двеста година, когато изследователският екип на ТСП бе извършил бързото си сканиране.

— Записите от изследването ни се потвърждават — каза Мак; той се обърна към Наташа Кърсли, която седеше в стола срещу него. — Тук няма нищо живо. Това ли искахте, докторе?

— Изглежда добре — каза тя.

— Може ли да започна с изстрелването на сателитите?

— Да, моля.

Мак изпрати ято команди към ОИ на кораба. Модифицираните люкове за изстрелване на ракети в предната част на „Москва“ се отвориха и изхвърлиха осемнадесет сензорни сателита. Йонните им ракети ги пратиха подредени в обръч в орбита около безименната луна. По този начин бе възможно да следят едновременно цялата повърхност. След като установяха позициите си за наблюдение, щяха

да могат да определят точната мощ на квантовия разрушител, който предстоеше да изпробват.

— Засега всичко е наред — прошепна той.

— Абсолютно. Сега трябва само да се надяваме да не преживеем миг на Ферми.

— Какво да не преживеем? — На Мак никак не му допадна несигурността в гласа ѝ.

— По време на опита Тринити, когато изпробвали първата атомна бомба, Ферми имал съмнения дали детонацията няма да възпламени атмосферата на Земята. Просто нямало как да знаят. Според нас квантовото разкъсване няма да се разпространи. Ако обаче това се случи, цялата вселена ще бъде превърната в енергия.

— О, страхотно, благодаря, че го сподели. — Той отправи силно разтревожен поглед към обречената луна.

— Наистина, не е особено вероятно — каза Наташа.

На Мак му отне два часа, за да се увери, че сателитите са разположени правилно и системите им за предаване на информация са свързани добре.

— Добре, док, ти си.

Наташа си пое бързо дъх и въведе кода си за изстрелване в прототипната бойна глава, носеща квантовия разрушител. Снарядът бе изхвърлен от отвора за изстрелване върху мощен магнитен импулс. На десет километра от звездния кораб двигателят му с ядрен синтез пламна и го ускори към луната.

— Всички системи са изправни — докладва Наташа. — Целта е прихваната. Давам разрешение за активиране. — Тя изпрати друг код към оръжието и получи потвърждение. — Да се махаме оттук.

— Амин — промърмори Мак.

„Москва“ отвори червеева дупка и бързо се плъзна в нея. Пет секунди по-късно и на два милиона километра от луната звездният кораб изпълзя отново в реалното пространство.

— Получавам информация от сателитите — каза Мак, когато комуникационната чиния долови сигнала. — Превключвам към записване на високоактивен режим.

— Две минути до сблъсък — каза Наташа. — Всички системи работят.

— Ще го видим оттук, нали? — Той насочваше отново сензорите на кораба към луната.

— О, небеса, да. Полето на квантовите разрушители ще се задейства точно преди ракетите да ударят повърхността. Това означава пресичане на няколкостотин метра под повърхността на планетата. Масата ще е доста сериозна.

— И всичко това просто ще се превърне в енергия?

— Да, всяка частица материя в полето. Поне според теорията: ефектът напълно разрушава взаимосвързаността на квантово ниво. Излъчването ще бъде в мащаб, на който досега не сме ставали свидетели.

— Излъчване — каза с усмивка Мак. — Имаш предвид експлозия.

Тя му се усмихна нервно.

— Да.

Мак насочи цялото си внимание към образа във визуалния спектър, прожектиран пред лицето му. Луната представляваше прост тъмен кръг, оброчен от звезди. Всички сензорни сателити наблюдаваха нетърпеливо. Показваха съвсем малка пурпурнобяла искра, която потъваше към повърхността.

Мак бе извел „Москва“ от хиперпространството от другата страна на луната спрямо района, в който се бяха прицелили. Ако оръжието на проекта „Манхатън“ проработеше според очакванията, взривната вълна щеше да е смъртоносна дори от два милиона километра. Федерацията щеше да разполага с гибелно оръжие срещу Първите.

— Мислиш ли, че те ще преговарят? — попита той.

— Ако зърнат това, ще са луди да не го направят — каза Наташа. — Не ми пука колко изчанчени са подбудите им, ще бъдат изправени пред унищожение, ако използваме това срещу тях. Ще проговорят.

Мак отчаяно искаше тя да е права. Скоростта, с която си бе пробил път към авангарда на Федерацията, му подсказваше, че накрая именно той ще се окаже с квантов разрушител на път към Дайсън Алфа.

Той провери отново луната, разтревожен от споменатия миг на Ферми. Ракетата беше на секунди от кафяво-черната нашарена

повърхност. „Трябваше да изведе «Москва» от другата страна на газовия гигант.“

Квантовият разрушител активира полето си. Около луната пламна светлина и създаде безупречно бял ореол. Сякаш древната скална сфера затъмняваше бяло звездно джудже. Ръбовете му започнаха да се разтапят, когато сиянието се разля по надупчената с кратери повърхност като връхлитащо цунами. Появиха се ослепителни пукнатини дълбоко във вътрешността на луната. Ниски заоблени хълмове се надигнаха и се превърнаха във вулкани, от които заизригнаха късове на стотици километри в космоса. Равнини от прах се раздробиха, докато мудно се отделяха от платата, които ги ограждаха.

Бавно и неумолимо луната се заразва в пашкула си от зловеща звездна светлина.

— Исусе! — викна Мак. — Предполагаше се само да изместите проклетото нещо от орбита.

Самата Жизел Суинсол седеше на предната седалка на автобуса, който дойде да ги вземе. Беше петдесетместен форд „Лендхаунд“, с луксозни седалки и малка столова пред тоалетните кабинки. Още две семейства седяха вътре. Изглеждаха объркани и притеснени. Марк разпозна изражението на лицата им. Същата сутрин го бе видял в огледалото в банята.

Жизел изчака товарните работи да качат всички торби и кутии на Върнън в отделението за багаж отзад.

— Не гледайте толкова разтревожено, няма да пътуваме дълго.

Марк и Лиз си размениха погледи, след което той се опита да накара възбудените деца да седнат по местата си.

Автобусът тръгна по магистралата към Иланум. Присъедини се към конвой от превозни средства, намърдвайки се зад четиридесетколесен транспортен камион, който пренасяше едно от завършените отделения на звездните кораби, и пред три стандартни камиона с празни контейнери, които бяха доставили товарите си във фабриките. След като подминаха гората Рейнбоу, транспортът с отделението сви по дълъг извит изход от магистралата; автобусът го последва. Изходът ги отведе върху друга трилентова магистрала,

достатъчно широка, за да могат транспортъорите да минат по нея. След още осем километра по друг входящ път на магистралата към тях се присъединиха още от гигантските транспортъори.

— Не знаех, че на Кресат има други градове — каза Марк.

— Има пет центрове за монтаж — каза Жизел. — Бюн и още два отговарят за животоподдържащите системи и товарите; един произвежда хиперпространствените двигатели; последният осигурява основните системи или гръбнака на звездния кораб, ако предпочитате да го наречете така.

Трябваше да преоцени проекта отново. Мащабът беше по-голям, отколкото си бе представял. Както и времевите граници, в които се развиваше. Това трябваше да е продължавало дълго преди нашествието на Първите. А цената...

Магистралата отиваше право към основата на нисък хълм, в която кръг от топла розова светлина сияеше към тях. Марк почувства съвсем слабо ощипването на мембраната, когато автобусът премина през нея. След това с Лиз и децата се залепиха за прозореца, нетърпеливи да видят новия свят.

Бяха се озовали нависоко в някакви планини и пред тях се откриваше гледка към обширна равнина, която сигурно беше широка стотици километри. Беше осеяна със странни жълти скали, а диагонално на планините се простираше вулканичен каньон. Повърхността беше напълно гола, покрита с тънък слой сиво-кафяв пясък, пръснат върху тъмна скала. Далеч на хоризонта се виждаха някакви неравни тъмни петна, които може би бяха други планини; трудно бе да се каже заради лавандуловото небе на планетата.

Намираха се на широк път във формата на обръч, който се виеше около човешко поселение, чиито чисти нови сгради изпъкваха на фона на шарения кафеникав пейзаж като сребърни брадавици. Градът разполагаше с външен обръч от сгради, подобни на онези, в които Марк бе работил в Бюн, няколко жилищни кооперации и пет обширни квартала с къщи. Около една трета от града бе заета от строителни парцели, които гъмжаха от работи. Генератор на червееви дупки и четири модерни станции за ядрен синтез доминираха небето срещу портала, който водеше обратно на Кресат.

Марк не виждаше никаква растителност около виещия се път; земята беше гола пустиня. Погледна отново към топазените петна

върху равнината под тях. Първо ги бе взел за необичайни скални образувания. Сега забеляза, че всяко от тях е кръгло — идеално кръгло. Извиваха се рязко и стръмно, като гънките на оригами във формата на цветете. Ретиналните му импланти увеличиха картината и позволиха на е-конома му да направи някои изчисления. Бяха широки повече от двадесет и пет километра. От центъра на всяко излизаше троен шип, който се извисяваше на един километър във въздуха.

— Какви са тези неща, по дяволите? — попита той.

— Наричаме ги гигаживот — каза Жизел. — Тази планета е покрита с наземни растения. В много различни цветове са, но всички порастват приблизително до тези размери. Виждала съм по-големи в тропическите зони. Има и водна разновидност, която се носи в морето, макар че те са изградени по-скоро от плетеница от пипала вместо от единичните листа, които виждате сега. На този свят няма никакви други форми на живот.

— Никакви? — попита Лиз. — Това не е обичаен еволюционен път.

— Казах ти, че това е по твоята част — каза със задоволство Жизел. — Гигаживотът няма нищо общо с еволюцията. Не се шегувах, когато казах, че тук няма никакъв друг живот. Не сме открили никакви бактериологични или микробни следи освен тези, които сме донесли със себе си. Тази планета е била техноформирана с кислородно-азотна атмосфера и сладководни океани именно за да им осигури условия за растеж. Допреди около двадесет хиляди години е била просто буца инертна скала, гола под влиянието на космоса. Някой е стоварил атмосферата и океанската вода тук, вероятно през гигантски червееви дупки; открихме доказателства за минно дело в пластове на луните на близък газов гигант. Целта е била да се придобие покривния им лед.

— Знаете ли кой го е направил?

— Не. Нарекли сме ги Фермерите, защото единственото, което са оставили след себе си, е гигаживотът. Вероятно представляват нещо като произведения на изкуството, макар и да не сме сигурни. Това е най-добрата ни теория, защото не сме открили каквото и да е практическо приложение за тях, а династията ги проучва вече повече от век.

— Защо? — попита Лиз. — Това е невероятно откритие. Те са най-удивителните организми, които съм виждала. Защо не сте го

споделили с Федерацията?

— Заради комерсиалното им приложение. Гигаживотът не е животоформа в тесния биологичен смисъл. Който и да ги е създал, е преодолял принципа на несигурност на Хайзенберг; в клетките им действа някаква система за нанопроизводство. Погледнете тези централни шипове. Направени са от конична мачта от свръхсилни въглеродни нишки, които клетките прокарват. Покривката от листа просто е увита около нея. Гигаживотът представлява сливане между обикновени биологични процеси и молекулярни механизми, които досега не сме успели да повторим. Ако успеем да разгадаем свойствата на нанониво, последствията ще са немислими. Ще разполагаме с всичко, от фоннойманизми до тела, които могат да се възстановяват сами. Човешкото безсмъртие ще стане интегрална част от нас, вместо да зависи от грубите технологии за подмладяване, с които разполагаме сега.

Лиз смръщи неодобрително нос.

— За колко време порастват наземните растения?

— Не сме сигурни. Настоящите са на около пет хиляди години и просто се самоподдържат. Никога не сме виждали някое от тях в процес на растеж. Някои стареят твърде бързо за възможностите им за регенерация. Отново не знаем дали всъщност умират, или това е част от цикъла им. Може би са като земните грудки и просто презареждат сърцевината си за следващата обиколка.

— Искаш да кажеш, че не произвеждат семена?

— Кой знае? Има сърцевина, която е с размерите на двадесететажен небостъргач. Най-доброто ни предположение е, че са произведени и поставени от Фермерите. Ако са били създадени като семена, как щяха да се разпространят? Щяха да са им нужни колела или ракети.

— Добър довод — призна Лиз.

— Стават ли за ядене? — оживено се обади Бари.

— Не. Не сме открили нито едно, чиито протеини да са смислаеми от хората. Разбира се, събрали сме проби от не повече от тридесет процента досега. Използваме дискретни техники на изследване, заради което напредъкът ни е по-бавен, отколкото някои хора в династията биха желали. Найджъл и Ози обаче стигнаха до съгласие, че не искат Фермерите да се завърнат и да открият, че сме

наранили нещо. Всеки вид, който разполага с подобно познание, не трябва да бъде закачан.

— Знаеш много за това — каза Лиз.

— Преди бях директор на отдела за изследване на гигаживота.

— Аха.

Жизел се усмихна на Марк.

— Ето я и хубавата част. Погледнете там. Нагоре в небето. Първата ще се покаже във висините всеки момент. — Тя посочи равнината на запад.

Марк не харесваше тона ѝ, беше твърде самодоволен, но въпреки това погледна натам. Мислеше, че ще види платформа за монтаж на звездни кораби, което всъщност очакваше с нетърпение. Възможността за работа в орбита беше възбуждаща.

Не беше монтажна платформа. Марк гледаше с пълно изумление как над хоризонта се плъзга цяла луна. Движеше се бързо и беше наистина огромна.

— Това е невъзможно — прошепна той. Всички деца в автобуса пицяха и сочеха въодушевено.

Луната представляваше осеян с точици пурпурен глобус, по чиято повърхност се виеха многобройни тънки абаносовочерни гънки. Беше няколко пъти по-голяма от луната на Земята. Беше твърде голяма, Марк го разбра инстинктивно. Всичко с подобни размери щеше да предизвика приливни сили, които да разкъсат континенти и да вдигнат след себе си постоянно цунами по цялата обиколка на планетата. Това нещо не оказваше ефект дори върху малкото на брой рехави облаци във висините. Тогава започна да проумява какво представлява повърхностната му структура. Многобройните черни гънки всъщност бяха пролуки, чиито стени бяха от същия пурпурен материал като този на повърхността. Изглеждаха черни чак в дълбочина, където слънчевата светлина не можеше да проникне. Луната не беше голяма, просто беше в ниска орбита, и не беше от твърдо вещество. Представляваше гигантска рошава сфера. Листата от тънка пурпурна материя, които я оформяха, бяха смачкани един в друг, за да се получи формата ѝ.

— О, не! — възкликна Марк. Той откъсна поглед от пурпурната луна и погледна към топазените наземни форми гигаживот, после отново към луната. — Няма начин.

— Да — каза Жизел. — Третата разновидност на гигаживота, космическото цвете. Фермерите са поставили петнадесет астероида в орбита от две хиляди километра и са спуснали по една сърцевина на всеки от тях. Всеки тежи не повече от сто милиона тона. Ще е интересно да видим какво ще стане, когато сърцевините изчерпат суровия материал за преобразуване. Някои от нас смятат, че тогава ще се завърнат Фермерите.

— Те са скулптирали луни — каза удивено Марк.

— Отгледали са ги — поправи го Жизел. — С две думи, това е планета с огромни зелки вместо луни. Кой каза, че извънземните нямат чувство за хумор?

Веднага щом вратите на заседателната зала се отвориха, Жюстин се изстреля навън. Проследиха я няколко изненадани физиономии. На един сенатор много не му подходеше да бяга.

Тя едва стигна до дамската тоалетна и повърна в порцелановата тоалетна чиния. Някой се прокашля дискретно пред кабинката.

— Добре ли сте, госпожо? — попита служителят.

— Да, благодаря. Кофти закуска.

Отново ѝ се догади. Челото ѝ беше мокро от пот, освен това имаше чувството, че гори. Напрежението, което се бе натрупало по време на срещата на комитета, не се бе отразило добре на чувствителния ѝ стомах.

Когато най-сетне излезе, Рамон я чакаше навън.

— Заради нещо, което казахме ли? — попита той с вдигната вежда.

— Нещо, което изядох — каза му тя, докато разтваряше поредната таблетка за облекчаване на стомаха.

— Надявам се да не е така. Покрай всичката параноя тук хората ще си помислят, че някой се опитва да те отрови.

— Няма да е лошо. Не би било зле, ако приятелите ми сенатори понамалят ястията си.

— Това пък откъде го измисли?

Тя погледна към гърдите му. Рамон носеше модерен бизнес костюм, ушит специално, за да прикрива корема му. Обикновено когато беше в Сената, се стараеше да носи племенните си роби. Но пък

комитетът по надзор на сигурността не позволяваше каквото и да е медийно отразяване.

— Виждам, че се придържаш към диетата си.

Рамон въздъхна.

— Не започвай пак.

— Съжалявам — каза тя.

— Ето, вече знам, че нещо не е наред.

— Нищо подобно. Ще оцелея. Благодаря, че ме подкрепи тази сутрин.

— Африканската фракция не се съобразява автоматично с желанията на Халгарт, нито пък с тези на която и да е друга династия.

— Ами Великите фамилии?

Той се усмихна широко.

— Зависи от предложението.

— Рами, трябва да те попитам нещо.

— По личен въпрос, или бизнес?

— Бизнес — каза с въздишка тя. — Тези дни е само бизнес.

Той протегна ръка и погали нежно бузата ѝ.

— Томпсън ще се върне скоро.

— Няма да е достатъчно скоро. — Тя допи разтворената таблетка и двамата се отправиха по широкия пуст коридор към главните кулоари на Сената.

— Онзи уикенд, в Сорбонската гора, на кого точно му хрумна идеята за успоредното развитие на Аншун и Висшия ангел?

Рамон се спря и я погледна.

— Защо искаш да знаеш?

— Има някои аспекти относно създаването на флота, които трябва да избистрим.

— Какви аспекти?

— Лагерите, Рами, хайде, стига си се преструвал. Трябва да признаеш, че за начинание с такива мащаби всичко пасна с учудваща лекота.

— Благодарение на теб. Бърнели бяха тези, които организираха уикенда, ако си спомням правилно.

— Разтревожени сме, че може би някой ни е надхитрил.

— Ха! Това ще е за първи път. Знаем как работи Гор. Не оставя нищо на случайността.

— Някой друг манипулираше събитията онзи уикенд. Сигурни сме.

— Какво се е случило? Да не би да сте загубили голям договор?

— Не. Висшият ангел обаче спечели много, а чрез него и африканската фракция. Длъжник си ни за това.

— Може би е така. Мисля, че идеята беше на Кантил. По онова време се опитваше всячески да събере подкрепа за Дой.

— Патриша сама ли ти го каза, или беше Изабела?

— Жюстин! — Той й се ухили. — Да не би да ревнуваш?

— О, моля те! Важно е. Изабела каза ли ти, че предложението идва право от Кантил, че Дой ще одобри харчовете?

— Честно, не си спомням какво точно стана. Изабела го предложи, така че беше естествено да предположа, че е идея на Кантил. Колкото и да е прекрасна Изабела, тя живее едва първия си живот. Защо, кой друг може да го е предложил?

— Изабела е Халгарт — каза Жюстин.

— О, не. — Той размаха раздражено ръце. — Пак това гласуване за Майо.

— Не е заради гласуването.

— Така ми изглежда на мен. Приела си го лично. Признай си.

— Знам, че Валета ме свари неподготвена; Томпсън никога нямаше да се остави да го изненада нещо подобно. Започва да изглежда, сякаш не ставам за тази работа.

— Глупости. Повече от способна си. Надигра Валета красиво и спечели време, за да си осигуриш подкрепа за гласуването. Естествен талант си.

— Не изглежда така. Дявол да го вземе Колумбия, задето ме принуждава да действам по този начин. Следващото заседание на комитета ще е истинско мерене на мускули. Дори не съм сигурна, че мога да спечеля.

— Имаш моя глас.

— Да, разбира се, благодаря ти.

— Това наистина те притеснява; а не за първи път се сблъскваш с Халгарт и съюзниците им. Защо просто не обявиш открита война и не наредиш на флота да нападне Солидад.

— Защо флотът е техен, Рами.

— Това е, значи! Гор е ядосан, че са откраднали проекта му.

— Флотът не е проект, а основен инструмент за оцеляването ни. Във война сме, сражаваме се за правото си да съществуваме като вид, а Халгарт превземат цялата политика по защитата на Федерацията. Това не е правилно.

— Не се оставяй спречкването в Сената да те заслепи. Шелдън все още има най-здрав контрол над флота. Благодарение на ТСП династията му винаги ще има последната дума. А и Кайм все още е адмирал; той е човек на Шелдън, в съюз с Лос Вада. Благодарение на Колумбия, Халгарт разполагат с контрол единствено над планетарната защита. Класическа подялба между династиите. Силите се уравнивяват взаимно.

— Добре. — Тя опита да се престори на убедена.

— Така е по-добре. Какво ще кажеш да обядваме? Само аз и ти, никаква работа.

— Като в старите времена — каза тъжно тя. — Съжалявам, Рами, налага се да се връщам в офиса. Трябва да се обадя на много хора.

Обнадеженото му изражение беше сменено от меланхолия.

— Разбирам. Съветът ми е да се обадиш на Криспин. Той никога не е бил човек на Халгарт.

Тя го целуна бързо по устните.

— Благодаря ти. Ще се видим скоро.

Офисът беше на Томпсън. Стилът беше негов, всичко беше покрито в пищно червено и имаше златистокафяви дървени мебели. Не бе променила нищо, нямаше право да го направи. Когато той се върнеше, щеше да седне зад бюрото си и да продължи с работата си, сякаш нищо не се е променило.

„Ако светът още съществува, когато това стане.“

Жюстин освободи помощниците си и пренебрегна папките със спешна информация, след като се настани в стола на брат си.

Значи Изабела не е казала изрично, че предложението е на Патриша. Това не казваше кой знае колко, макар и да задълбочаваше подозренията ѝ, че Патриша е кукла в тази игра като всички останали.

— Съветът ти щеше да ми е много полезен, Томи — каза тя на празната стая. Клиниката за подмладяване, която фамилията ѝ притежаваше и използваше, се намираще на самия край на Вашингтон,

на по-малко от двадесет и пет километра по права линия от Сената. В момента клонираният му ембрион беше там, дълъг десет сантиметра и растящ в маточния резервоар.

Тя погледна към корема си и положи леко ръка върху него. Той все още беше напълно плосък, макар от седмици да не бе посещавала салона.

— Ще се родиш преди вуйчо си — каза нежно тя. — Той ще се изненада.

„Както и още много хора.“

Докато истинската ѝ ръка почиваше върху корема ѝ, виртуалната докосна иконата на Паула Майо.

— Да, сенаторе?

„Тя изобщо спи ли някога?“

— Имам някои неприятни новини, които трябва да знаеш. Преди малко ме свариха неподготвена в комитета по надзор на сигурността. Сенатор Валета Халгарт поиска веднага да бъдеш изтеглена от Отдела по сигурността на Сената.

— На какви основания?

— Доста неиздържани. За щастие. Позова се на намеса в операции на флотското разузнаване и заяви, че се възползваш от правителствени ресурси, за да преследваш собствени цели.

— Наблюдението на Алесандра Барон.

— Именно. Успях да отложа гласуването, като се позовах на процедурна точка от дневния ред. Но това е само временно отлагане. Изглежда Колумбия наистина ти е вдигнал мерника.

— Знам. Благодаря за подкрепата.

— Ще говоря с другите сенатори и ще пренаредя стратегическите си съюзници в комитета. Би трябвало да успея да осигуря мнозинство на наша страна. Точно сега има няколко души, които не са доволни от Халгарт. Не са от обичайните съюзници на фамилията ни, но би трябвало да успея да ги привлеча.

— Разбирам. Това може да се окаже много показателно.

— В какъв смисъл?

— Имаш ли някаква идея как биха гласували Шелдън? Срещу интересите на Звездния странник е аз да остана в Отдела по сигурността на Сената.

— Имаш право. Ще се опитам да разбера.

ПланинаНаЗората беше страшно раздразнен от хората. Бе очаквал, че ще отвърнат на удара след предварителната му инвазия във Федерацията; подобен ход беше неизбежен. По-неприятен беше начинът, по който отвърнаха. Бе очаквал над превзетите планети да се отворят червееви дупки и от тях да се изсипят кораби и снаряди, които да нападнат новите станции. Затова прилежно се бе подготвил за подобен сценарий. Започна да строи най-мощните силови полета над заводите и рафинериите, които градеше на новите светове. Разположи в орбита хиляди кораби, въоръжени с мощни оръжия.

Благодарение на познанието, което бе събрал за Федерацията и способностите ѝ, ПланинаНаЗората беше сигурен, че това ще е достатъчно, за да отклони човешката атака. Сред разрухата в изоставените човешки градове бе останало удивително количество информация; кристали памет, които съдържаха цели енциклопедии, научни теории и проучвания, инженерни проекти, икономически и индустриални статистики на всеки от световите на Федерацията, както и безкрайни запаси от „забавление“. За първи път ПланинаНаЗората се почувства добре, че бе дал живот на спомените на Боуз; без този поглед върху човешката мисъл щеше да му бъде изключително трудно да различи факта от така наречената измислица. А хората произвеждаха невероятно количество измислици, за да се забавляват.

За негово разочарование имаше малко налична информация за СИ. На нито един от новите му двадесет и три свята нямаше надежден източник относно точното местонахождение на Винар. След като превърнеше световите на Федерацията в свой собствен, щеше да се наложи да претърси всички звездни системи на двеста светлинни години от Земята. Някои документи спекулираха, че СИ вече не разполага с физически представител и че се е трансформирал в същество, основано на енергия. ПланинаНаЗората не можеше да реши дали и тези твърдения не са „измислици“.

Освен това разполагаше с хора, от които да извлече информация. Имаше десетки хиляди изоставени тела, които лежаха заровени в останките или пък бяха пленени в смачкани превозни средства. Отделянето на клетките им памет беше лесна задача. Живите хора представляваха по-голям проблем; съпротивляваха се и се бореха с

подвижните войници. Накрая ПланинаНаЗората просто разстреля всички и след това извади клетките им. Научи, че в тези отделни единици има записана много малко полезна информация; съдържаша само спомени, а на човешките съзнания не можеше да се разчита. След като съживи няколко в телата на изолирани неподвижни, откри, че повечето са дори по-нестабилни от Боуз. Още по-изненадващо беше, че много малко от тях разполагаха със знания, сравними с тези на астронома. ПланинаНаЗората винаги бе смятал Боуз за низш представител на хората.

Колкото повече бази данни преглеждаше, толкова по-добра картина за Федерацията си изграждаше, надстроявайки над първоначалната непълна интерпретация от спомените на Боуз. Започна да събира и да модифицира човешките кибернетични системи за производство, като настрои мощностите да произвеждат компоненти и машини по негов собствен проект. Промени сградите, за да подслонят собствените му нужди, започна да използва пътищата за превозни средства. Построй отново мостовете.

Единствената част от човешката технология, от която се отказа, беше електрониката. ПланинаНаЗората просто не можеше да се довери на процесорите и програмите, с които разполагаше. Имаше стотици хиляди документи, които описваха скрити, подривни приложения, скрити в системите и софтуера. От самото начало на комуникационната мрежа на Земята хората изглежда отделяха огромно количество време и усилия, за да извършват подмолни нападения един срещу друг във виртуалните граници. Проваляха дейностите на враговете си, някои ренегати започваха вирусни атаки само заради едното „забавление“, което това им носеше, а престъпниците крадяха от всеки с по-слаби защити в огромна електронна версия на териториалните битки, които неподвижните Първи бяха провеждали непрекъснато. След векове развитие уменията им в тази среда бяха смъртоносни. Електронните им атаки срещу подвижните войници на ПланинаНаЗората бяха доказателство за превъзходството им в цифровите технологии. Той не разполагаше нито с опита, нито с възможностите да открие и да се предпази от подобна цифрова измама. Затова просто махна всички системи от човешкото оборудване и го включи към собствените си контролни вериги. Това обвързване отне голяма част от мисловния му капацитет. Един от приоритетите му на

новите светове беше да установи групи от неподвижни, които да са приспособени да управляват и използват човешките инженерни постижения.

Напредъкът в тази и други области беше добър. Тогава Федерацията нанесе контраудара си. Над всичките двадесет и три нови свята се отвориха червееви дупки. Както и бе очаквал, през тях се изсипаха множество снаряди. ПланинаНаЗората изпрати корабите си, за да пресекат полета им. Разполагаше с огромно преимущество: хората с неохота използваха бомби с ядрен синтез заради опасения от „косвените екологични щети“ — тяхна черта, за която бе научил както от Боуз и останалите съживени хора, така и от претърсването на политическите прокламации. Всички оръжия, които използва, за да отблъсне атаката, бяха ядрени.

Отвориха се още червееви дупки, този път на повърхността, а след това изчезнаха. ПланинаНаЗората положи големи усилия да проследи местонахождението на появяването им. За пореден път успешно заглушиха вътрешната му комуникация. Изпрати флаери към всяка една точка и срещна известна съпротива от аероботите, които се изправиха срещу тях. Автоматичните машини бяха сърчни, но не достатъчно силни, за да победят превъзхождащите ги по брой флаери. Именно численото превъзходство беше основното преимущество на ПланинаНаЗората.

След седемнадесет часа нападението приключи. ПланинаНаЗората беше победител. Бе понесъл известни щети, но не и загуба от стратегическо значение. Насочи подвижни и машини да поправят поразените системи. След като изучи плана на атаката, започна да подсилва и да изменя защитата си. Федерацията беше по-слаба, отколкото бе предполагал.

Много часове по-късно започнаха безредиците. Проведени бяха кратки сблъсъци с въоръжени хора на новите му двадесет и три свята. Бяха убити няколкостотин подвижни, толкова малко на брой, че основните мисловни потоци на ПланинаНаЗората едва осъзнаха загубите. Защити, които бяха достатъчно силни, за да устоят на стратегическо бомбардиране от космоса, можеха да се справят с всички атаки на дивите хора.

Срутиха се мостове, докато по тях минаваха конвои. Поддържащите им колони бяха взривени на парчета от експлозивни.

Изгуби комуникация с подвижни патрулиращи войници, които така и не се завърнаха.

В заводите избухнаха пожари.

Генераторите на ядрен разпад страдаха от необясними нестабилности на съдържащите ги полета. В магнитохидродинамичните помещения се появиха пробойни, от които се изстреляха копия плазма и изпепелиха всичко по пътя си. Засече бронирани хора около силовите полета, само за да ги изгуби необяснимо. Оборудването извън силовите полета отказваше да работи. Разследването показва, че някои части са увредени умишлено. Намерени бяха и малки експлозиви.

Извън силовото поле на Рандтаун се взриви ядрена бомба и унищожиха петнадесет летателни апарата.

Фермерите подвижни биваха избивани постоянно с изстрели от дълги разстояния. Фермерската екипировка беше подложена на саботаж. Изгубени бяха цели реколти.

В обхвата на силовото поле на Рандтаун се взриви бомба на принципа на ядрения синтез и разруши цялата станция.

На всеки свят бяха забелязани бронирани хора. Залавянето им беше невъзможна задача. Когато ги притиснеха, се сражаваха до смърт и обикновено активираха ядрени бомби.

Над всички нови светове започнаха да се появяват микроскопични червееви дупки, само за по няколко секунди. Не представляваха заплаха.

Бомби с ядрен синтез избухнаха на Оливенза, Слиго, Уолтън, Натаваара и Аншун.

Бяха изпарени цели мини.

Саботажът не беше достатъчен, за да спре разширяването на ПланинаНаЗората върху новозавладените му двадесет и три свята. Само че разрушените мощности трябваше да бъдат построени наново. Подвижните трябваше да бъдат заменени. Пътищата — поправени. Посевите — засети наново.

След това бронираните хора пак се появяваха от нищото и ги попиляваха за пореден път. ПланинаНаЗората ги възстановяваше отново и отново, вграждаше по-силни защиты, чието производство отнемаше повече време. Доведе десетки хиляди допълнителни войници от родния си свят. Трябваше да храни и поддържа всички тях, което изтощаваше ресурсите му на новите двадесет и три свята.

Тактиката на хората да сеят разрушение беше изключително дразнеща. ПланинаНаЗората не знаеше как да ги спре. На родния му свят конфликтите се водеха на открито и двете страни се опитваха да нанесат максимални поражения. Това беше различно. От съживените човешки личности той знаеше, че те никога няма да спрат „партизанската си война“. Историята им беше богата на такива примери. Фанатичните „борци за свобода“ многократно бяха побеждавали обикновените армии.

Това щеше да спре чак когато вече нямаше свободни хора. ПланинаНаЗората започна да отделя още повече ресурси, за да постигне тази цел.

Предният му пост засече вълни от свръхсветлинни квантови изкривявания, които се носеха през звездната система. Точката на произхода им имаше квантови показания, които съответстваха на двигател на човешки звезден кораб на три светлинни години разстояние. Той вече се отдалечаваше от предния пост.

ПланинаНаЗората знаеше какво ще направи флотът на Федерацията, след като бе открил местонахождението на предния пост: да го нападне с всяко оръжие, което притежаваше.

Хиляди групи неподвижни бяха размишлявали каква защита може да бъде използвана срещу релативистичната атака, която хората бяха използвали на Аншун. Сложната машина, която щеше да модифицира генераторите на червееви дупки, вече се строеше. ПланинаНаЗората постави по-висок приоритет за завършването ѝ и започна да прехвърля първите компоненти на предния пост. Освен това започна да сглобява новата си флота от бойни кораби. Когато пристигнеха флотските звездни кораби и Федерацията останеше с отслабени защити, той щеше да започне втория етап на нашествието си в космоса на хората, нахлувайки в още четиридесет и осем свята.

---

[1] Vixen (англ.) — лисица. — Бел.прев. ↑

[2] Реголитът е слой от рехав хетерогенен материал, покриващ твърди скали. На Земята реголитът се е образувал вследствие на ерозия и биологични процеси и е съставен главно от седиментни скали. На небесни тела без атмосфера реголитът се образува от гравитационното

натрупване на отломки, които се получават вследствие на сблъсъци с други обекти. — Бел.прев. ↑

Патриша Кантил и Даниъл Алстър напуснаха Сената и пътуваха заедно с експреса до Керенск. Макклеин Гилбърт ги чакаше при портала, за да ги придружи. Тримата взеха флотска совалка до Бабуян Атол. Полетът продължи двадесет и пет минути.

— Дори след всичката подготвителна работа, която свършихме, не мога да повярвам, че сме достигнали до този етап — каза Патриша. — Няма нужда да ти казвам, че президентът е изключително развълнувана от това развитие.

— Като всички нас — каза Мак. — Това може да е повратната точка.

— Разполагаме ли с достатъчно кораби според адмирала? — попита Даниъл.

— Ще ви каже сам — каза Мак. Той посочи към дебелия стъкла на тавана на каютата. — Както виждате, не сме си губили времето.

Космосът около Висшия ангел ставаше все по-пренаселен. Вече имаше три носещи се свободно пристана, свързани с Керенск. Оттам совалките поемаха пътниците и малките товарни пашкули и ги пренасяха до новите военни съоръжения, както и до индустриалните станции на архипелага. Деветте платформи за монтаж на бойни кораби бяха много по-големи от първоначалните модели, които бяха използвали, за да построят първото поколение разузнавателни кораби. Всяка от тях разполагаше с по пет гигантски квазиметални фабрични сфери, подредени около централна зона, в която се намираше червеева дупка, свързана с Керенск. Корпусните участъци и компоненти вече се движеха на конвейер право към високотехнологичните кибернетични системи, които щяха да ги сглобят.

Една от квазиметалните топки на платформа четири беше отворена и в нея се виждаше как един от корабите от новия клас „Москва“ се подготвяше да излети. „Лондон“ беше дълъг сто и петдесет метра, ръждивокафявият му корпус представляваше двойна сфера, като предният глобус беше по-малък от задния, а от средата му

стърчаха седем подобни на рапири термални радиатора. Този път във формата нямаше и намек за аеродинамичност. Съдовете от клас „Москва“ бяха проектирани единствено и само като оръжейни кораби.

— Изглеждат внушително — каза Патриша.

— Всеки от тях разполага с достатъчно оръжия, за да разруши всички планети в Слънчевата система, включително и Юпитер — каза й Мак. — Този път поне огневото преимущество е на наша страна.

— Надявам се да са предвидени защиты срещу неоторизирана стрелба — каза Даниъл.

Мак го погледна малко накриво.

— Ракетите „Дювоа“ са снабдени с тройни кодове за активиране. Трима от членовете трябва да потвърдят изстрелването им, преди то да може да се осъществи.

— Ами ако корабът е ударен и на борда има само двама души? — попита Патриша.

— Това не може да се случи — увери я Мак. — Всичко, което е достатъчно мощно, за да премине през силовото поле, пазещо корабите от клас „Москва“, ще унищожи целия кораб.

— Разбирам.

Патриша се обърна отново към грамадния извънземен звезден кораб, към който се приближаваше совалката.

Адмирал Кайм посрещна топло гостите си, когато те пристигнаха в офиса му на върха на Пентагон-II. На Бабуян Атол беше нощ и обширният кристален купол беше чист. Икаланийз се виждаше като тънък, жълт като кадмий сърп, който потъваше към ръба на парка. Останалата част от видимия космос над него беше плътно запълнен от ярките сребърни форми на архипелага, чиито изследователски лаборатории и проблясващи макроглавини вече изглеждаха завършени благодарение на присъствието на новите флотски станции и платформи. Стотици совалки се рояха около тях. Йонните им ракети оставяха разредени електриковосини следи, които увисваха като мъглявини в празнотата.

След като поздрави Кайм и Колумбия, Патриша седна до Оскар.

— Поздравления.

— Благодаря. — Той ѝ се усмихна немощно. — Съжалявам, че не станах. Точно сега се чувствам изключително слаб и замаян заради гравитацията.

— Моля те, не се извинявай.

— Дразнещото е, че изпълнявах прилежно програмата с упражнения, която ни предписаха, и взех всички биогенни лекарства. Няма никакъв ефект. По дяволите, мразя свободното падане.

— Президентът ме помоли да предам личните си благодарности на теб и на екипа ти. Откриването на Портата на Ада е най-важното събитие и може да обърне хода на кампанията.

— Просто си вършех работата — измънка Оскар.

Мак се приближи зад стария си приятел.

— Скромността също е страничен ефект от свободното падане. Не се тревожете, ще се излекува, докато дойде време да се раздават медали. Мислиш ли, че президентът ще награди лично Оскар? — попита искрено той.

Патриша се засмя.

— Сега като се замисля, добрият ни вицепрезидент Биклу поизневери на обичайното си приповдигнато настроение, когато името ти беше споменато в кабинета.

Оскар успя да събере сили, за да се усмихне.

Уилсън призова за вниманието им. Димитри Леополдович, който говореше тихо с Рафаел, седна до Ана, а Мак се настани от другата страна на Даниъл. Технически те представляваха съветът за стратегически прегледи на флота, но Уилсън мислеше за него просто като за среща на най-близките му съветници и правителството, представлявано от Патриша и Даниъл. Задачата им бе да стигнат до план за действие, който да предложат на Военния кабинет.

— Ще започнем с очевидното — каза Уилсън. — Местоположението на Портата на Ада.

Холограмен портал на бюрото му проектира единична звездна карта. Звездната система, в която Оскар бе засякъл гигантската червеева дупка, се намиреше на около триста светлинни години отвъд Елан.

— Всички сте виждали този запис на сензорите — каза Оскар. — Не може да има грешка; това са те.

— Вероятността е малка — каза Димитри, — но трябва да обмислим дали не може да е примамка.

— Би била дяволски скъпа примамка — каза Мак. — Знаем, че правилата на икономиката, каквито ги познаваме ние, не важат за Първите, но от гледна точка на необходимите ресурси изграждането на близък на Портата на Ада би представлявало огромна инвестиция. А и с каква цел биха го направили? В най-добрия случай може да им спечели няколко месеца спокойствие.

— Или пък са построили втора гигантска червеева дупка — каза весело Димитри. — Може би повече от една? Знаем, че ги характеризира четворната симетрия; би било разумно да предположим най-лошото.

— Ти винаги го правиш — каза тихо Патриша.

Тъжна усмивка се появи на бледото лице на Димитри.

— Това ми е работата.

— Да не би да предлагаш да отложим атаката? — попита Рафаел.

— Не, сър. Това, което аз и колегите ми от Института за стратегически проучвания препоръчваме, е разузнавателните полети да продължат. Всъщност трябва да направим нов полет около Дайсън Алфа. Това ще покаже ясно дали там работят други гигантски червееви дупки.

— Рисковано е — каза Уилсън.

— Рискът е същият като при нападението на Портата на Ада — отвърна Димитри. — Каквито и защити да са разработили Първите, можете да сте сигурни, че няма да бъдат ограничени до родната им система. Портата на Ада е от жизнено значение за тях. Ще бъде защитена от най-доброто, с което разполагат.

— Несъмнено ще извършим разузнавателни мисии след това — каза Уилсън. — Нуждаем се от възможно най-много информация за намеренията им.

— Намеренията им продължават да остават неизвестна величина — каза Димитри. — Както капитан Гилбърт каза, икономическият им модел не напомня на никой от разбираемите за нас. Както и да го гледаме, инвазията на Федерацията просто не си струва цената. Заключение ни е, че сме изправени срещу нещо като религиозен поход.

— Това е абсурдно — каза Даниъл.

— Извинете ме, сър, но не е. Очевидно е, че дори не знаем дали те имат богове или религия, но фундаменталният принцип е приложим. Не правят всичко това, водени от някаква логика, затова фанатизмът трябва да присъства до някаква степен като фактор. Кръстоносните походи са човешкият еквивалент, независимо дали те изхождат от религия, или от някаква идеология. Историята ни е ставала свидетел на множество подобни походи.

— Това има ли отношение към атаката срещу Портата на Ада, която ни предстои да подготвим? — попита Патриша.

— Трябва да вземем предвид подразбиращите се изводи — каза Димитри. — Надяваме се да нанесем сериозен удар срещу враг с огромна мощ. Ако мотивите им да започнат инвазия на Федерацията се основават на ирационални подбуди, ако техният бог или политически лидер е решил, че хората трябва да бъдат изличени от галактиката, това няма да ги спре. Ще ги забави, но няма да сложи край на кампанията им. Те ще отвърнат на удара. Трябва да се подготвим за тази възможност.

— Ако загубят Портата на Ада, ще им отнеме много време да я построят наново и да ни ударят — каза Рафаел. — Всеки кораб в орбита около Изгубените²³, всяко съоръжение, което са построили във Федерацията, ще остане уязвимо за нас. Можем да ги изличим напълно, преди да пристигнат подкрепленията им.

— Извинете, адмирале — каза Димитри, — но Изгубените²³ получиха твърде подходящо име от медиите. Ние наистина ги загубихме, завинаги. В момента силите, които сме разгърнали там, отклоняват голяма част от ресурсите на Първите; в мига, в който успеем да разрушим Портата на Ада обаче, Изгубените²³ вече няма да бъдат от значение. Не трябва да пращаме корабите си да водят продължителни битки.

— Аз съм „за“ — каза със сарказъм Мак. — Ще ходим на бой, само ако знаем, че няма да пострадаме. — Той се усмихна безрадостно, почти със съжаление, към Димитри. — Това е война, човече; няма начин да не загубее и със сигурност ще понесем жертви. Трябва да го приемеш.

— В момента сме в процес на разработка на оръжия, които ще гарантират победата ни — каза Димитри. — Ще изчакаме, докато не бъдат построени, и след това ще ги използваме. Не трябва да се

опитваме да ги победим частица по частица. Твърде големи са. Не можем да го направим.

Никой не отговори. Уилсън огледа разтревожените им лица. Всички тук знаеха за квантовия разрушител на проекта „Сиатъл“, но това беше последният им вариант — оръжието на Страшния съд, за което се молиш на Бога, който почиташ, да не ти се наложи да го използваш. Никой разумен човек не можеше да прибегне първо до него.

— Единственият начин оръжието на проекта „Сиатъл“ да ни донесе тази гаранция е да го използваме, за да причиним геноцид на Първите — каза той.

— А какво смятате, че ни причиняват те, адмирале? Преглеждал съм докладите на взводовете, спуснати на Изгубените²³. При всеки случай на среща между оцелели и Първи, хората са убивани. Не можем да открием човешка логика и мотиви в поведението им; не правете грешката да приемате, че на тях им пука за нас. Те ни искат мъртви и несъществуващи. Всеки анализ, направен от Института, се свежда до едно просто твърдение: те или ние.

— Използването на оръжията на проекта „Сиатъл“ е политическо решение, което ще бъде взето от Военния кабинет — каза Рафаел. — Вече постигнахме съгласие по този въпрос. Не е част от стратегията, която обсъждаме днес.

— В такъв случай предлагаме да стане такава — каза Димитри. Той се наведе напред в стола си, за да се обърне директно към Уилсън, и върху бледото му чело проблеснаха няколко капки пот. — Не искам да омаловажа нещата, но ние вече им показахме ръката си. Това, което „Десперадо“ направи, беше наистина велико; забавиха напредъка на Първите и по този начин позволиха на милиони хора да избягат. Само че Първите вече са виждали приложението на технологията на хипердвигателите. Сигурно са успели да я разработят. Още по-важното е, че сигурно са разработили контрамерки — знам, че ние го правим. Ако ударим Портата на Ада с релативистични оръжия, нямаме гаранция, че те ще успеят.

— Нищо в тази война не е сигурно — отвърна Уилсън. — Това не означава, че трябва да се предаваме.

— Не предлагам да се предаваме, а да спечелим пълна победа.

— Корабите на Първите започнаха да напускат Дайсън Алфа в рамките на час след падането на бариерата — каза Оскар. — Вече са на свобода във вселената, като дух, излязъл от бутилката. Трябва да подходим към тях на базата на това знание.

Димитри отметна назад увиснал кичур коса.

— Съжалявам, ние от института в Санкт Петербург не смятаме, че към тях може да се подходи по какъвто и да било друг начин. Който и да се е сблъскал с тях преди нас, очевидно е бил на същото мнение, затова е издигната бариерата. Ние не разполагаме с този лукс.

— Благодаря ти, Димитри — каза Уилсън. — Мнението на Института ще бъде изложено пред Военния кабинет. Засега ще започнем с планове за конвенционална атака срещу Портата на Ада. Ана?

— Производството на корабите от клас „Москва“ се ускорява — каза тя. — След като вече произвеждаме масово всичко с изключение на корпусите и компонентите от Големите 15, ни отнема около две седмици да сглобим един от начало до край. Процесът се основава в много по-голяма степен на отделни модули, отколкото при строителството на разузнавателните кораби. В момента разполагаме с дванадесет функционални единици, но това ще се промени рязко. Деветата ни монтажна платформа вече е готова; произвеждат се части за платформите от номер десет до номер петнадесет, а те трябва да бъдат готови до месец. Свързването на платформите чрез червеева дупка право с Керенск се оказва голямо предимство, що се отнася до строителните дейности. В разрез с интересите на председател Гал е, но тя беше достатъчно дипломатична и си замълча. Осъзнава, че Висшия ангел няма право да настоява за монопол в подобни времена. Освен това по-голямата част от пристанищните работници още живеят там.

— Колко кораба можем да изпратим срещу Портата на Ада? — попита Патриша.

— До края на тази седмица — петнадесет. Ако изчакаме още една седмица, ще имаме двадесет и два. Ако изчакаме още една седмица, ще разполагаме с над четиридесет, а след това ще можем да изкарваме по четиридесет и пет на всеки две седмици.

— От колко се нуждаем за успешен удар, такъв, който ще затвори Портата на Ада?

— По моя преценка най-малко от двадесет — каза Мак. — Присъствието им в онази звездна система е страховито. Портата на Ада е само част от нея. Там са и всички генератори на червееви дупки, които водят към Изгубените²³, а те още изпращат огромни количества оборудване към Федерацията. Според преценката ни по време на нашествието разгърнаха над четиридесет и пет хиляди кораба срещу нас. Ако планират второ нашествие, трябва да предположим, че в момента там се намират поне толкова. Вероятно са доста повече.

— Двадесет кораба срещу четиридесет хиляди? — каза Патриша разтревожено.

— Няма да се сражаваме с тях така, както над Изгубените²³ — каза Уилсън. — Корабите от клас „Москва“ ще спрат на разстояние и ще изстрелят ракетите си „Дювоа“ от ръба на звездната система, в която се намира Портата на Ада. Никой кораб, който е по-бавен от скоростта на светлината, няма да успее да ги достигне.

— Двадесет кораба? — каза Патриша.

— Най-малко — каза Мак.

— Добре, още една седмица е приемлив период.

— Трябва да почакаме още — каза Димитри. — Не можете да хвърлите всичко, с което разполагаме, срещу тях, трябва да оставим резерви. Първите несъмнено ще отвърнат на удара.

Патриша го погледна раздражено.

— Димитри е прав — каза Рафаел. — Това трябва да бъде обмислено добре. Колкото и да не искам да го кажа, трябва да вземем предвид възможността за неуспех. Тъй като отговарям за защитата на оцелелите планети на Федерацията, не мога да не поискам някои от корабите да бъдат отделени за защитни дейности.

— Уилсън? — попита за мнението му Даниъл.

— Съгласен съм, това е най-разумният план за действие. Знам, че хората нямат търпение да отвърнем, но това не е нещо, което да съобразяваме с политическите нужди. Партизанската война, която провеждаме, напредва добре. Можем да се възползваме от възможността и да увеличим броя войници на Изгубените²³, докато продължаваме да произвеждаме кораби. Знаем, че стратегията работи добре. Ако влеем нови сили в нея, това трябва да задържи Първите заети.

— За колко дълго? — попита Патриша.

— Две седмици — каза ѝ Ана. — За това време ще разполагаме с по двадесет кораба за всяка от задачите. Това трябва да е достатъчно.
— Добре, ще го предам на президента.

Оскар остана на мястото си, докато останалите си казваха довиждане и напускаха офиса. Безпокойството караше стомаха му да се преобръща, усещане, което беше далеч по-неприятно от всички вторични неудобства, причинени от нулевата гравитация. Не му харесваше идеята да излъже Уилсън само за да прикрие собствения си задник, не и за нещо толкова важно. Само че Уилсън трябваше да знае това при всички случаи, а той вероятно щеше да открие останалите замесени.

Мак и Ана си тръгнаха последни. Оскар забеляза как тя бързо сви рамене към Уилсън, преди да затвори вратата.

— Питие? — попита Уилсън.

— Да, благодаря. Уиски с малко лед, без вода.

Уилсън го погледна малко изненадано, но все пак прекоси белия офис до сферичния шкаф с питиетата.

— Определено ми разбуди любопитството. Официална и лична среща.

— Имаме проблем — каза Оскар.

Уилсън се усмихна някак разсеяно, докато наливаше уискито в кристална чаша.

— Хюстън.

— Какво?

— Нищо. Извинявай, продължавай.

Оскар прие питието, а в същото време се презираше, че се налага да търси кураж в него.

— Преди известно време с мен се свърза някой, който таи подозрения относно определени аспекти от мисията на „Втори шанс“.

— И с теб ли?

— Говорили са с теб? — попита Оскар изумен.

— Да кажем, че наоколо се вихрят доста политически акции. Какво искаше този някой от теб?

— По-лесно ще ми е да ти покажа. Ето.

Той нареди на е-конома си да се свърже със записите от дневниците, направо със защитените данни на флота. Порталът на бюро на Уилсън проектира записа, който показваше совалката в началото на пътя ѝ до Наблюдателната кула.

— Виждаш ли главната чиния? — попита Оскар, след като спря образа на пауза. — Някой е изпратил сигнал до родния свят на Първите.

— Копеле. — Уилсън се отпусна в стола си, взирайки се в картината, която изпълваше половината от офиса му. — Сигурен ли си?

— И двамата знаем, че чинията не трябваше да е активна в този етап на мисията. Направих някои груби изчисления, това е посоката, в която сочи.

— Копеле мръсно. Кой, по дяволите, е бил?

— Не знам. Записите ни са изключително подробни, но който и да е дал инструкции на чинията, очевидно е заобиколил управляващите програми. Това е единственото доказателство за случилото се.

— Не разбирам — някакъв предател ли? Защо? Какъв мотив би могъл да има?

— В унисферата се разпространяват множество доста смели теории — каза предпазливо Оскар. — Така и не разбрахме защо бариерата се спусна веднага щом пристигнахме. Мисля, че можем да бъдем до голяма степен сигурни, че това е причината за срива в комуникацията ни с Боуз и Фербеке.

— Някой от екипажа — прошепна шокирано Уилсън. — Но аз ги подбрах всички... ние двамата ги подбрахме. Ти и аз.

— Да — каза посърнало Оскар.

— Исусе. — Уилсън все още се взираше в образа на чинията, сякаш беше някаква физическа заплаха. — В това няма никакъв смисъл. Никой не може да спечели от война. Във всеки случай никой не знаеше какво има отвъд бариерата.

— Силфените вероятно са знаели.

— Не. Не и те. Не мога да го повярвам. — Той се обърна към Оскар, очите му се присвиха. — Кой те помоли да прегледаш тези материали?

Оскар не отклони поглед от неговия.

— Пазителите на себесъщността. Свързаха се с мен чрез някой, когото познавах едно време.

— Мамка му, Оскар! Тези копелета се опитаха да унищожат „Втори шанс“.

Оскар кимна към образа.

— Може и да са имали добри основания.

— Звездния странник, в когото вярват ли? Не може да говориш сериозно.

— Може би не съм сериозен — каза предпазливо Оскар. — Не знам. Някой на борда обаче е действал срещу нас по най-ужасяващия възможен начин. Заради този полет водим война, която може да загубим, и да ни се наложи да се изправим срещу всички последствия, които ще ни сполетят като вид. Както каза: къде е мотивът? Не е политически.

— Не, прав си, не е. Трябва да има някакво външно влияние. Който и да е направил това, е извършил предателство спрямо вида ни. По дяволите, не мога да повярвам.

— Знам.

— Казал ли си на Пазителите за това?

— Не, разбира се. Виж, ще те улесня. Ще си подам оставката.

— Как ли пък не! Трябва да открием какво се случва, и то бързо. Предстои ни да изпратим флотилия до Портата на Ада и Бог да ни е на помощ, ако атаката се обърка.

— Нали не мислиш...

— Някой ни е предал, докато сме летели на „Втори шанс“. Ако този някой е все още наоколо, може да го направи отново и сигурно ще го направи.

— По дяволите, не се бях сетил за това. Какво искаш да предприемем?

— Да потърсим помощ. Паула Майо знае всичко, което може да се знае за Пазителите. Ще се допитам до нея.

Мелани наруши обещанието си. Не се настаниха в шикозен лосанджелиски хотел. Вместо това тя намери евтин тристаен апартамент точно зад Венис Бийч. Сградата беше стара и очукана. Приземният ѝ етаж беше отдаден на малки евтини магазини, които

продаваха тениски, ръчно изработени бижута, домашни работи втора ръка, скейтове със хранване и спортни дрехи. През нощта от всеки от тях се носеше шумна музика. Прозорците на горните два етажа бяха покрити с дървени капаци и редици от древни климатици, които свиреха и съскаха под жежкия поглед на слънцето.

Апартаментът до техния беше нает от мъж и жена, които се караха всеки път, когато се уцелеха вкъщи между смените си. Над тях някаква проститутка вкарваше клиентите си през аварийния изход и им осигуряваше дневната порция телесензорно развлечение на усилен до дупка звук.

В собствените им стаи водоснабдяването беше непостоянно. Хладилникът беше застинал на най-студените възможни настройки и всичко, което сложеха вътре, замръзваше. Мебелировката беше отпреди петдесет години. Боядисаните в пурпурно дъски на пода скърцаха шумно.

Хазяинът на сградата беше изключително доволен от плащанията им в брой. Не съществуваха следи, че живееха тук.

Странно, че сред тази бъркотия Дъдли беше най-спокоен, откакто бяха заедно. Когато се прибираще от посещенията си до студиото на Микеланджело, Мелани често го заварваше да готви изтънчени ястия или да седи пред сградата с бира в ръка, наблюдавайки карнавала на уличното движение. Подозираше, че това новооткрито удовлетворение се дължи на факта, че Мортън се намираще на двеста светлинни години и тя нямаше как да се свърже с него.

Вечерта след като получи запис с унищожението на Рандтаун, тя облече една обикновена рокля и отиде пеша до плажа. Носеше в ръка маратонките си, докато крачеше по пясъка към кея Санта Моника.

Виртуалната ѝ ръка активира еднократния адрес и Адам Елвин се отзова веднага.

— Не успях да открия и следа от тримата адвокати от „Бромли, Уотърфорд и Гранку“ — каза му тя. — Със сигурност не са се свързали със семействата си. Наблюдателните програми, които приятелят ми инсталира, щяха да засекат нещо подобно.

— Не се съди твърде строго, Федерацията е голяма — каза Адам. — Всичко това доказва, че Звездния странник е финансирал наблюденията на Боуз. Няма нужда да се задълбаваме допълнително.

— Но те трябва да са свързани по някакъв начин с Барон. Искам да го откроя.

— Оценяваме това, но Барон е по-важна за теб, отколкото за нас.

— Мислех, че искате следа към агентите на Звездния странник и мрежата му. Има ли значение къде и кой ще сочи към нея?

— В крайна сметка няма.

— Какво тогава?

Тя премина покрай една от зоните, отделени за волейболни игрища. Над пясъка бяха включени лампи, качени на високи мачти, и светлината им падаше върху двата мача, които се играеха. Един от мъжете ѝ викна да се присъедини към тях. Тя му се усмихна със съжаление.

— Все пак не можем да ти помогнем за това — каза Адам.

— Добре, какво ще кажеш за това: приятелят ми Мортън е установил контакт с извънземно, което разполага със спомените на Дъдли Боуз, онзи Боуз от борда на „Втори шанс“.

— Мамка му, сериозно ли говориш?

— Напълно.

— Можеш ли да ни осигуриш достъп до тях?

— Не и директен. СИ не иска да ми помогне да ги прехвърля от Елан, а аз не знам как да се върна обратно на астероида на Ози сама. Предполагам, че не разполагате с работещ генератор на червееви дупки?

— Не, съжалявам.

— Така си и мислех. Ако имаш някакви въпроси към Боуз, ще се радвам да ги предам.

— Ще се свържа с Йохансон веднага. Флотът знае ли за това?

— Още не. Помолих Морти да го пази в тайна засега.

— Справяш се страхотно, Мелани.

— Не напредвам особено. Чувствам се като мишена, която чака да бъде застреляна от хората на Барон.

— Сигурен съм, че можем да нагласим парченцата от пъзела, преди това да се случи. Скоро говорила ли си с Паула Майо?

— Не. Нямам информация, която да използвам в преговори с нея, освен Морти, а това със сигурност е нелегално. Бях заета с опитите да проследя онези адвокати и с работата си за Микеланджело. Като стана дума за това, разполагаш ли с някаква вътрешна информация за

спасителните кораби, които богатшите строят, особено за тези на Шелдън?

— Само слуховете от унисферата. Според тях най-евтиният билет ще струва един милиард земни долара. Мислиш да ни изоставиш ли, Мелани?

„Милиард долара? Исусе, Пол Крамли наистина ли си мисли, че струвам толкова много?“ Идеята беше изключително ласкаеща.

— Още не — каза тя. — Все още искам да помогна.

— Оценяваме го. Ето още трима агенти на Звездния странник, за които трябва да знаеш: Изабела Халгарт и родителите и Виктор и Бернадет. Ако видиш някой от тях, скрий се.

— Благодаря. Откъде знаеш това?

— Брадли работи по мрежовата стрелба, според която Дой е агент на Звездния странник. Не беше наша работа. Изабела е помогнала за осъществяването ѝ. В момента се е покрила, което е сигурен знак, че ѝ предстои да стане по-активна. Сформирали сме малки екипи, които да наблюдават родителите ѝ; ако забележат нещо, което може да бъде от полза за твоята работа, ще ти кажа веднага.

— Оценявам го. Понякога... чувствам се самотно през голяма част от времето.

— Вероятно те разбирам по-добре от повечето хора. Вече от десетилетия живея този параноичен полуживот.

— Как се справяш?

— Не много добре, предполагам; това е лесният отговор. Преди вярвах в това, което правех, бях като истински кръстоносец, отдаден на идеалите си. Тези дни събитията просто ме влекат след себе си. Като теб съм, Мелани, чакам всичко да се разреши. Ако е някакво утешение, не мисля, че остава още много.

— Надявам се да си прав. Лека нощ, Адам.

— При мен почти се разсъмва. А това си е жалко, нощта тук е доста красива.

Мелани напусна разговора с леко съжаление. Зачуди се кое ли е това красиво място, на което се намираше Адам. Разговорите с него винаги ѝ помагаша да се чувства по-малко самотна. Никога не бяха се срещали и вероятно никога нямаше да се срещнат, но когато обсъждаха работата, това възвръщаше увереността ѝ. Той беше професионалист, работеше за делото заради убежденията си; одобряваше усилията ѝ,

предлагаше ѝ дребни съвети. От това се заформяше странно приятелство, но по някакъв необичаен начин тя имаше много повече доверие в него, отколкото в който и да било друг човек в живота ѝ точно сега.

Пред нея ярките многоцветни светлини на кея Санта Моника се простираха над водата, а зад морето небето притъмняваше все повече. Тя погледна замечтано към увеселителните съоръжения, преди да се обърне и да тръгне обратно по пясъка. Дъдли щеше да започне да нервничи, ако не се върнеше скоро.

Венис Бийч беше кварталът, в който живееше и излизаха чуждопланетните работници на договори в ЕлЕй. Макар и да не беше богат като преобладаващата част на Лос Анджелис, беше безопасен, при условие че човек се придържа към обществените места. Някои от клубовете по плажа вече оживяваха след залязването на слънцето зад океана, през вратите им се процеждаха музика и холограмни проекции. Една малка част от съзнанието ѝ си пожела сега да се прибира вкъщи при някой като Адам Елвин. Не че се нуждаеше просто от мъж. Само че Адам щеше да изисква толкова по-малко усилия от Дъдли и неговата несигурност, параноята и ревността му. Адам, въобразяваше си тя, щеше да е много по-спокоен и окуражителен; някой, с когото може да говори за всичките си проблеми със Звездния странник и притесненията да не я разкрият. Той щеше да разполага с отговори и решения, стратегии, които да ѝ помогнат да се справи с тях.

Дъдли седеше на каменните стълби пред сградата на апартамента им. Усмихна се, когато я зърна, и забърза към нея.

— Направих някои проучвания — каза нетърпеливо той.

— Bravo — отвърна механично Мелани. Въртящите се прожектори, които излизаха от холограмните емблеми на магазините, изпращаха червеи от розова и кехлибарена светлина, които шаваха по лицето му. Тя се намръщи. — Дъдли, това нов ОВ-татус ли е?

Той се ухили и докосна ухото си.

— Да. Нарисуваха ми го в едно от ателиетата до плажа.

Тя погали червените и златни завъртулки с пръсти, имплантите и програмите ѝ анализираха органичните вериги. Представляваше много евтин усилвател на сетивата с добавъчни функции за телесензорни предавания, които увеличаваха киберсферния му интерфейс с цял нов набор от софтуер за персонализиране. В протоколите за контрол

нямаше скрити функции или шифрован код. Кожата му вече почервяваше около изящните спирали — инфекция, която беше сигурен знак за непрофесионална изработка.

— Лицензирана марка ли беше? Видя ли лиценза, преди да ти го изрисуват?

— Мелани! Ти си моето момиче, не си майка ми. Правил съм си достатъчно ОВ-татуси, за да знам какво правя.

— Добре. — Тя се отправи нагоре по стълбите. — Какво проучване си правил?

— Космически кораби. — Той се усмихна, горд като ученик, който предава домашната си работа, убеден в шестицата си.

— Какви точно? — попита тя.

Той отвори вратата на апартаментата и я подкани да влезе вътре, но не преди да погледне скришом към празната площадка на стълбището.

— Августа разполага с няколко орбитални фабрики за електроника и екзотични микроматериали. Разполагат с космически самолети и което е по-важно — с вътреорбитални влекачи.

— И?

— Проверих характеристиките и направих някои изчисления. Почувствах се добре, използвайки познанията си по астрономия за нещо с практическа стойност. Ако наемем един от вътреорбиталните влекачи и го напълним с реакционно гориво, без да носим какъвто и да е товар освен нас, с него можем да стигнем до външния газов гигант на системата Регулус.

— И защо ще искаме да стигнем дотам? — попита тя. Двамата в съседния апартамент отново си крещяха. За щастие отгоре беше тихо.

— Там трябва да се намира астероидният дом на Ози Айзъкс — каза Дъдли. — Астероид с подобни размери е изключително необичайно нещо. Довери ми се, има много по-голяма вероятност да е малка луна.

За малко да го скастри както обикновено, но ако го оставеше да работи сам по някоя нова мания, сигурно щеше да си спести време, вместо да се тревожи какво е намислил. Затова каза:

— Не знам... — гласът ѝ звучеше предпазливо.

— Убеден съм, че е системата Регулус. Оттам би имал лесен достъп до Августа, откъдето трябва да са дошли строителните системи. Всички смятат, без да се замислят, че ТСП и Августа

принадлежат изцяло на династията Шелдън; забравят, че Айзъкс е съосновател и разполага с равен дял.

— Предполагам, че е така. Но се съмнявам, че можем да си позволим да наемем космически кораб. Не разполагам с толкова пари.

— Предаването на Микеланджело трябва да плати разносните. След като стигнем до дома на Айзъкс, ще можем да се доберем до червеевата му дупка. Ще можем да приберем Мортън и подвижния от Елан.

„Прави всичко само заради него.“ Мелани беше наясно с това. Откакто Дъдли бе разбрал за странното извънземно, идеята за среща с него го бе обсебила. Беше благодарна, че мрази флота и няма никакво доверие на адмирал Кайм, в противен случай щеше да отиде право при тях и да поиска подвижния да бъде върнат.

— Ще се наложи да им отправя страхотно предложение, за да се разделят с такива пари — каза тя. — Ще трябва да си напълно уверен във възможностите на космическия кораб.

— Уверен съм. Можем да го направим. — Дъдли потърка ухото си. — Още няколко ъпгрейда като този, няколко импланта със спомени и ще мога да го пилотирам и сам.

— Добре. Ако събереш данни, много подробни данни, Дъдли, ще си помисля.

— Да! — Той удари юмрук в дланта си и се усмихна широко. — Ще се заема веднага.

Мелани свали презрамките на роклята през раменете си и позволи на дрехата да се плъзне върху древните дъски на пода.

— Не знаех, че Ози притежава половината от ТСП.

— О, да. — Дъдли се взираше, сякаш никога не бе виждал тялото ѝ. — Основали са компанията заедно. Шелдън винаги е бил директорът ѝ, изпълнявал е комерсиалната част от партньорството им. Затова той винаги прави изявления пред медиите. Въпрос на асоциация е.

— Интересно. — Тя разкопча сутиена си.

Като по сигнал Дъдли започна да се бори с ризата си, опитвайки се отчаяно да я изсули презглава, като в бързината съвсем се оплете в нея.

— Знаеш ли, никой не го е виждал от години.

— Кого? Ози?

— Да. Открих го, докато правех проучването си. Не че е нещо необичайно — той винаги е пътувал през Федерацията. Казват, че е посещавал всички планети и има деца на всяка от тях.

Мелани се измъкна от бикините си и тръгна право към банята. Включи душа и благодари наум, че водата още е сравнително топла.

— Ако е толкова важен, странно, че не е казал нищо относно Първите. Нали знаеш, върху предаването на Барон беше оказан сериозен натиск да не се споменава нищо за астероидния хабитат. Чудя се какво ли е станало с него.

— Такъв си е Ози — напълно луд пич. — Дъдли се опитваше да свали панталоните си; наложи му се да се хване за рамката на вратата, за да не падне. — Искан ми се да бях като него.

— Ако е толкова непокорен, колкото твърдят всички, може и да ни позволи да използваме червеевата му дупка.

— Първо ще трябва да го намерим.

— Ще поразпитам из офиса. Някой може и да знае къде е.

Дъдли най-сетне свали панталоните си и се отправи към душа.

— Чакай там — каза му рязко Мелани. Той спря по средата на малката баня.

Тя започна да втрива гъстия гел-сапун в тялото си.

— Първо ме наблюдавай. Ще ти кажа кога може да дойдеш при мен.

Дъдли засмука долната си устна и изскимтя.

Найджъл последва тримата си телохранители през портала. В гигантския кух астероид на Ози беше ден, приятният въздух носеше сладкия аромат на цветя. Широк бял сенник от зебло висеше над портала и позволяваше на посетителите да привикнат постепенно към странния извит пейзаж, докато излизаха изпод покривалото. Той пристъпи напред и пред него се разкри още от цилиндричната пещера. От двете му страни се ширнаха две зелени крила, които ставаха все по-стръмни и в крайна сметка се извиваха като арки във височината. От гредата, разположена по оста, блестеше силна бяла светлина и скриваше повърхността право над него. Високи внушителни чукари стърчаха от извития пейзаж под всякакви ъгли. Фантастичната перспектива, която създаваха, беше объркваща. Гледката, комбинирана

с гравитационното поле, предизвикано от ротацията, предизвикваше кратко усещане за гадене, което разтрепери краката му. Един от телохранителите дори се препъна и падна на колене. Колегите му го вдигнаха на крака, опитвайки се да потиснат смеха си.

— Оттук — каза Найджъл и се насочи по чакълената пътека, която се отдалечаваше от ръба на скалата, където беше монтиран порталът. Недалеч пееха птици.

Вътрешността беше почти същата каквато я помнеше. Бяха се променили дърветата; вече всички бяха пораснали и това придаваше допълнителна елегантност на панорамата. Не искаше да се замисля колко ли десетилетия са минали, за да се отвори такава бездна между последните му спомени от астероида и днешния ден; съдейки по височината и горите, като нищо можеше да е минал и век.

Няколко градински робота се занимаваха с рододендроновите храсти и малки групички от брези на поляната. По нищо не личеше, че неотдавна няколко хиляди души се бяха изсипали тук като неудържим прилив: нямаше отпадъци, нямаше изпомачкани растения.

В края на пътеката малкото бунгало беше точно каквото го помнеше. В градината под разперен червенолист бук стоеше сгъваем стол и чакаше завръщането на собственика си. Във виртуалното зрение на Найджъл изскочи обаждане от Даниъл Алстър. Той въздъхна и отвори връзка.

— Съжалявам, сър — каза Даниъл. — Появи се нещо, за което реших, че трябва да знаете.

— Давай — каза той, тъй като знаеше, че е нещо важно. Бе поверил на Даниъл задачата да пресява по-голямата част от информацията в политическия офис на династията.

— Халгарт току-що са се сдърпали зверски с Бърнели в един от комитетите.

— Хм, кой комитет?

— За надзор на сигурността.

— Наистина? — Както винаги, Даниъл се бе оказал прав. Комитетът по надзор на сигурността обикновено беше имунизиран срещу политическите маневри и свадите между фракциите в Сената; във време като това трябваше да е недосегаем за тях. Каквото и скарване да бе станало по време на заседанията му, трябва да бе нещо наистина сериозно. — Какво се е случило?

— Валета Халгарт се е опитала да изхвърли Паула Майо от Отдела по сигурността на Сената тази сутрин.

Изведнъж любопитството на Найджъл се възбуди. Династията многократно бе имала поводи да бъде признателна на следователя; след един случай той дори ѝ бе благодарил лично. Не че в работата ѝ имаше политически мотиви. Замалко да се намеси, когато от политическия офис го уведомиха, че Рафаел Колумбия е организиран отстраняването ѝ от флотското разузнаване; тогава се бе намесил Гор и неговата намеса се бе оказала ненужна.

— Какво е направила този път, за да подразни Халгарт?

— Не сме сигурни, вероятно въпросното нещо се случва в момента. Бърнели са разтревожени от факта, че Халгарт увеличават властта си в йерархията на флота.

— Не са само те. Продължавай.

— Причината, изтъкната от Валета, е, че Майо се бърка в операции на флотското разузнаване. Очевидно Майо е отправила молба до стария си офис в Париж за наблюдение на Алесандра Барон.

— Какво е направила Барон според Майо?

— Не знаем.

— Вероятно няма отношение към Халгарт; както казваш, това е пряка борба за надмощие. Ще говоря с Джесика. Мисля, че трябва да започнем да наблюдаваме по-отблизо Халгарт и плановете им за флота.

— Да, сър.

Разговорът приключи и Найджъл спря, за да обмисли това, което бе чул. Телохранителите го изчакаха почтително. Ако можеше да е сигурен за нещо относно Паула Майо, то беше честността ѝ; тя нямаше да постави Барон под наблюдение по политически причини, независимо колко силно настояват за това Бърнели. Трябваше да вземе предвид и шокиращото убийство на Томпсън, което все още оставаше напълно неразрешено. Повторната поява на убиеца на ЕлЕй Галактик също не бе получила задоволително обяснение. Нещо ставаше на ниво, което засягаше династиите и Великите фамилии, и колкото и неприятно да му беше, той не знаеше какво е то. Беше почти безпрецедентен случай. Виртуалната му ръка се пресегна и докосна иконата на Нелсън.

— Имам задача за теб, трябва да посъбереш малко информация — каза той на началника на отдела по сигурността на династията.

Найджъл разбра, че бунгалото е пусто, още преди да пристъпи под отворения свод. В необитаемите домове имаше нещо, което говори направо на човешкото подсъзнание. Въпреки това той се провикна, крачейки през хола:

— Ози, тук ли си, пич?

След подробно разследване с цел да бъде открит Ози, Нелсън не бе стигнал до абсолютно никакви резултати. Найджъл се бе подготвил да чуе новини, че Ози си е устроил дом на някоя от Изгубените²³. Но не, последната следа, която отделът на Нелсън откри, беше билет до Силвъргалд. Екип от агенти на династията се бяха спуснали на Лидингтън, за да открият каквото могат. Градът беше в състояние на хаос заради огромния брой бежанци, които заливаха Силвъргалд заради вярата, че силфените ще защитят света си от Първите. Нямаше електронни записи, които да прегледат. Това им оставяше възможността да използват пари и алкохол, за да развържат езиците и да пробудят неуслужливата памет на местните. Ози бе минал през града; собственикът на една от конюшните твърдеше, че му е продал кон и лонтрус. Не бил останал дълго. Според собственика на една таверна бил тръгнал по дълбоките пътеки на силфените в горите. Никой в Лидингтън не го бе видял да се връща.

Предвид легендите за Ози този разказ беше правдоподобен, достатъчно митичен и епичен за него. Найджъл не беше толкова сигурен. Ози се бе престорил на незаинтересован от бариерата около Дайсън Алфа, но това си беше обичайното му поведение. Направи проверка — това беше единственият път, когато Ози се бе появявал на среща на ЕкзоПротектората. Приятелят му беше заинтересуван, нямаше съмнение; енигматичните извънземни обекти с гигантски размери бяха нещо, което Ози просто обожаваше. Да изчезне в гора, пълна с елфи, беше нещо, което трудно можеше да си обясни.

Имплантите на Найджъл усетиха активирането на няколко системи в хола. Точно пред него холограмен портал проектира образ на Ози в цял ръст. Приятелят му беше облечен в опърпана жълта тениска и намачкани шорти; съдейки по уморените му очи, сигурно току-що се бе събудил с махмурлук.

— Здравсти, Найдж — каза образът. — Съжалявам, че ти се налага да си тук. Предполагам, че съм изчезнал за по-дълго и си се разтревожил. Е, това е запис, който направих, за да те уверя, че съм добре. Обожавам идеята за строежа на звезден кораб, мой човек, това е толкова яко. Ей, обзалагам се, че в крайна сметка и ти ще се озовеш на този полет, все ще си намериш някакво извинение.

— Сбърка — прошепна Найджъл към образа на приятеля си.

— Аз реших да пробвам да разбера какво става по друг начин. Знаеш ме. Цялата работа със сферата на Дайсън е много шантава, знаеш ли? А силфените трябва да знаят нещо за това. Никога не съм си падал по всичките тия мистични гуру дивотии. Ще проследя тези техни пътеки и ще открия какво има в центъра на горите им. Обзалагам се, че е нещо подобно на нашия малък хитрец — СИ. Надявам се да ми дадат някакви отговори. Затова не се тревожи за мен, ще се видим, когато се върна. Още повече съжалявам, ако ти трябва, за да реша някой голям проблем, като в старите дни. Бъди спокоен.

Образът угасна.

— О, по дяволите, Ози — каза разтревожено Найджъл. — Глупак такъв.

Паула огледа набързо огромния, богато обзаведен офис; доколкото можеше да види, нищо не се бе променило. Всеки от златистокафявите мебели си беше там, където си го спомняше. Дори помощниците бяха същите. Именно затова беше още по-странно, че зад бюрото, на фона на прозореца, гледащ към хоризонта на Вашингтон, седеше Жюстин.

— Благодаря, че намери време да ме видиш — каза Паула, когато сенаторът стана, за да я поздрави. Нещо в движенията на Жюстин накара Паула да я огледа малко по-дълго, отколкото беше учтиво.

— Няма проблеми. Басирам се, че си събрала някой и друг поглед, докато си се качвала нагоре.

— Няколко — каза Паула.

Седнаха на едно от големите кожени канапета. Един от помощниците вече им беше донесъл сребърен сервиз за кафе. Жюстин наля чаша от немодифицирано ямайско за Паула. Тя самата пиеше вода.

— Баща ти е открил огромно количество финансови нередности в сметките на „Бромли, Уотърфорд и Гранку“. Изглежда компанията се използва за разпределение на пари на няколко личности и компании, чието съществуване не може да бъде потвърдено. Много пари са дошли през нерегистрирани клиентски сметки и бързо след това са изчезнали. Също така изглежда, че има не по-малко нелегални дейности в „Денман Манхатън“, които управляват сметки на „Бромли, Уотърфорд и Гранку“.

— Отлично. Тази задача е лесна за Гор, той го правеше още преди да се родя, за Бога. Какъв ще е следващият ти ход в такъв случай?

— Предварителният ни анализ сочи, че „Бромли, Уотърфорд и Гранку“ са действали като финансов посредник за мрежата от агенти на Звездния странник. Разбира се, те знаят, че фирмата е била компрометирана. Затова Сийтън, Далтра и Помански са изчезнали. Финансирането на мрежата е прехвърлено към друг център за дистрибуция. Въпреки това Гор ще уведоми Дирекцията за финансова регулация; очевидно има много връзки там. Дирекцията ще подложи както „Бромли, Уотърфорд и Гранку“, така и „Денман Манхатън“ на съдебна проверка. Ще бъде значително по-подробна от всичко, което Сенатът може да направи. Има шанс да намерят източника на всички тези мръсни пари и някои от неоткриваемите личности, към които са били насочени. Ще бъде трудно; който и да е организирал това, е знаел какво прави, а, разбира се, адресите за еднократно ползване си остават проклятието за правораздавателите.

— Сигурна съм, че „Бромли, Уотърфорд и Гранку“ е била затворена, но знам, че на Дирекцията за финансова регулация ще ѝ отнеме месеци, за да завърши разследването си.

— И аз съм на същото мнение — каза Паула. — Този аспект от разследването обаче, скоро може да се превърне в маловажен и точно затова съм тук лично.

— Не се доверяваш на кодираните обаждания?

— Така или иначе бях до източното крайбрежие, за да се видя с баща ти, а това е изключително важно. Уилсън Кайм се свърза с мен. Помоли ме да посетя Висшия ангел, за да прегледам някаква информация. Съобщението му беше много кратко, но, изглежда, е

разкрил някаква аномалия, която се е случила по време на мисията на „Втори шанс“.

— Да ме удари мълния, ако това не е истинска изненада — прошепна Жюстин.

— Именно. Да убедим Уилсън Кайм, че нещо не е наред, може да се окаже повратна точка за нас. В такъв случай трябва да знаем колко силна е политическата ни поддръжка. Отбелязвате ли някакъв напредък?

— Нещата са по-добре, отколкото очаквах. Без съмнение мога да преборя вот срещу теб в комитета, когато Валета Халгарт го внесе на дневен ред. Цялостно гласуване в Сената обаче ще бъде нещо съвсем различно. Ако смятаме да започнем официално разследване на Звездния странник, трябва да разполагам с непоклатими доказателства не само че съществува, но и че манипулира човешките политици, точно както твърдят Пазителите. Както и двете знаем, другарите ми сенатори няма да реагират добре на подобно обвинение, особено Халгарт.

— Ами Шелдън?

— Все още не съм установила намеренията им. Съжалявам.

— Бих искала да предложа стратегия — каза предпазливо Паула. С Гор бяха дискутирали идеята по време на срещата си. Не беше точно тактика, която одобряваше — да насадят някой в опасна позиция. Особено предвид подозренията ѝ за моментното физическо състояние на сенатора. Това обаче бяха необичайни времена, а нейните действия не включваха нищо незаконно. Това беше единствената линия, която никога нямаше да прекоси — дори и за да се изправи срещу Звездния странник. „Макар и тези дни линията да е толкова неясна.“ — Според Пазителите Звездния странник ще се завърне на Далечината, когато Федерацията бъде разрушена.

— Не знаех това.

— Споменава се в няколко от техните мрежови стрелби. Изучавала съм съдържанието им задълбочено през изминалите десетилетия. Изглежда Йохансон е дълбоко убеден в това. Всъщност подозирам, че този факт е тясно свързан с необичайното оборудване, което напоследък се опитват да вкарат контрабандно на Далечината.

— Добре, значи то иска да се върне на Далечината; как ни помага това?

— Връзката чрез две червееви дупки до Далечината получава огромно спонсориране от Федерацията. Трябва да предложиш финансирането да бъде прекратено и червеевите дупки да бъдат спрени, като по този начин ще попречиш на Звездния странник да се завърне.

— О! — Жюстин се усмихна дяволито и се загледа във вътрешността на чашата си. — Това ще ги ядоса.

— Това е целта, особено важни са Халгарт и Шелдън. Реакцията им ще ни разкрие много. Без съмнение ще ни разкрие политическите им съюзници.

— Вероятно мога да го включа като предложение към законопроекта за финансирането на флота, който ще се гласува следващата седмица. Оправдано действие е, тъй като ще отклони средства от Далечината към флота. Нека да говоря с Криспин. Той винаги е бил противник на субсидиите за Далечината.

— Благодаря ви. Трябва да добавя, че това може да включва значителен риск за теб самата. Брат ти Томпсън беше убит, защото се намеси в транспортните разпоредби, касаещи Далечината. Може би няма да е зле да помислиш дали да не помолиш сенатор Голдрайх да предложи допълнителната клауза вместо теб, предвид... състоянието ти. — Тя не успя да скрие леката руменина по бузите си, макар и да не отклони поглед от този на Жюстин.

— И какво е това състояние?

— Мисля, че си бременна. Налице са очевидни признаци. Освен това ми каза, че ще дадеш на Казимир единствения подарък, който все още можеш да му дариш. Предполагам, че това е истинската причина тялото му да бъде транспортирано до семейната ви клиника в Ню Йорк.

Жюстин сведе поглед.

— Да. Права си по всички обвинения. Ще те помоля да запазиш това за себе си.

— Разбира се. Само че рискът... на практика ти ще си примамката.

— Предполагам, че с баща ми сте го предвидили.

— Личната ти сигурност ще бъде засилена още преди внасянето на предложението за Далечината. Отделът по сигурността на Сената

разполага с няколко агенти, които са подготвени да се справят с убиеца, изпратен от Звездния странник.

— Значи всичко ще е лесно като детска игра.

— Надали.

— Ще си уговоря среща с Криспин. Можеш да започнеш работа по засилване на охраната ми.

— Благодаря, сенаторе.

Жюстин остана седнала на канапето дълго след като следователят напусна. Шансът Кайм да повярва в Звездния странник беше невероятен пробив. Колкото повече обмисляше последиците от това, толкова повече се тревожеше. В момента беше съвсем сама в Сената, което я правеше изключително уязвима. Предлагайки идеята, че Звездния странник е истински, щеше да се разкрие пред Халгарт, които може би действаша заедно с Шелдън. Наистина се нуждаеха от неопровержимо доказателство, преди да обявят това пред обществото.

„Но пък, така или иначе, това винаги е бил големият ни проблем.“

Иконата на кода, който Казимир ѝ бе изпратил мигове преди смъртта си, все още представляваше лазурна точка в периферията на виртуалното ѝ зрение. Беше постоянно изкушение. Виртуалният ѝ пръст се пресегна и я докосна. Обвини хормоните.

Както се полагаше на водача на африканската фракция, офисът на Рафаел ДБ всъщност беше по-голям от този на Томпсън. На стените бяха увесени древни щитове и кожи; холограмни портали показваха обширни пейзажи от всеки африкански свят. В самата среда най-голямата снимка показваше панорамна гледка към Килиманджаро, заснета преди век, когато ледниците на върха отново бяха завзели територии и бяха възвърнали миналото величие на планината. До нея имаше по-малка снимка с Рамон на върха на вулкана, облечен в термални дрехи за поход. Беше застанал до ръба на ледника и се усмихваше гордо към фотоапарата.

Жюстин наклони глава настрана, докато я разглеждаше.

— Знаеш ли, бих се заклела, че бях до теб, когато е правена тази снимка. Колко странно, сигурно си отишъл там без мен. Със същите дрехи.

— Аз... Тъъ... Това е политически офис — каза той боязливо. — Всичко тук трябва да има символична връзка с избирателите ми, онези, които представлявам и които се нуждаят от помощта ми.

— А какво може да е по-символично от това да си вземеш бяла жена? Съюз между две култури и раси. Изграждане на мост. Партньорство, основано на любов. Да покажеш, че всички сме надживели конфликтите на миналото. Да създадеш Федерация на равенство и честност. Федерация, в която цветът на кожата просто не...

— Добре, добре! Схванах. Господи, жено!

— Значи ще я смениш с истинската? Ще прекратиш несъществуването ми като човек? — Някак си успя да запази сериозно изражение. Беше трудно, той изглеждаше толкова виновен. Това винаги изкарваше на преден план уязвимостта му, която тя толкова обожаваше. Винаги се забавляваше, когато дразнеше Рами.

— Несъмнено ще го обмисля — каза той с престошена сериозност.

— Ами благодаря много, сенаторе. Можете да разчитате на гласа ми.

— Имаше ли причина да дойдеш, освен да ме торМОЗИШ?

Насмешката изчезна от лицето ѝ.

— Да. Нуждая се от сериозен съвет.

— И си дошла при мен? Поласкан съм. Този сериозен съвет политически ли е, или личен? Знам, че не може да е корпоративен. Спомням си мнението на Гор за моята идеология. Как ме наричаше той?

— „Хленчещ левичар и неориентиран либерал, който си няма ни най-малка представа как работи истинският свят“. Сигурно е единственото, което мога да повтора в толкова символичен офис като този.

Рамон се засмя и я целуна по бузата. Притесни я колко студена беше неговата, както и тънкият слой пот по челото му.

— Няма нужда да се притесняваш, трябва ми политически съвет — каза тя, след като се настаниха на дълга тикова пейка, върху която

бяха резбовани фигури на антилопи. Стомахът ѝ отново закипя и гърлото ѝ се сви. Нямаше как да предотврати тръпките, които пропълзяха по тялото ѝ.

— Добре ли си? — попита Рамон, а челото му се смръщи от неподправена загриженост.

— В по-добра форма съм от теб. — Тя му се усмихна немощно. — Доста по-добра. — Стомахът ѝ запротестира отново и тя вдигна ръка към устата си.

Рамон я изучаваше съсредоточено. Наведе се малко по-близо към нея, сякаш не можеше да повярва съвсем на това, което вижда.

— Мили Боже, ти си бременна!

— Да.

— Аз... Това е... Поздравления.

— Благодаря, Рами. — Тревожеше се, че ще се разплаче. „Проклети хормони.“

— Наистина си бременна. Той трябва да е голяма работа. Дори за мен не направи това. Нашето дете израсна в маточен резервоар.

Нямаше как да им попречи. Сълзите просто потекоха.

— Той е мъртъв — изхлипа тя. — Наистина мъртъв, Рами. И то по моя вина.

— Мъртъв? — Беше я прегърнал и двамата бързо заеха удобната стара позиция — нейната глава на рамото му, бузата ѝ притисната към врата му. — За онова момче на ЕлЕй Галактик ли говориш? — попита той.

— Да.

— Значи така си решила да се самонакажеш.

— Не. Той е нашето дете, искам то да е в безопасност. По този начин мога да съм сигурна.

— Познавам те — каза утешително той. — Това е покаянието, което си си отредила.

— Може би. Не знам.

— Сигурно е бил много специален.

— Беше. А аз бях достатъчно глупава да се намеся. — Тя се отдръпна назад и подсмръкна, като бършеше очите си с ръце. — Всичко е толкова дяволски объркано.

— Той е бил млад мъж с кауза, в която е вярвал. Всички, които са живели повече от век, завиждат на това. Може и да сме способни да си

купим млади тела чрез подмладяване, но честността и енергията на младостта са само вечно избледняващ спомен.

— Ти не разбираш. Той наистина беше убит от Звездния странник.

Рамон настръхна леко и я изгледа проникателно.

— Не го мислиш наистина.

— Напротив. Затова съм тук. Някои от нас са убедени, че той съществува, че Пазителите са прави.

— О, Жюстин, не. Не трябва да правиш това. Реагираш на загубата, също както с бременността. Искаш да повярваш в това, в което е вярвал той.

— Не съм само аз, Рами. Мнозина споделят това мнение; освен това предстои към нас да се присъедини много важен играч.

— Трябва да обсъдиш това с баща си. Той бързо ще разсее всички заблуди. Така прави той.

— Гор повярва преди мен.

— Гор вярва на това?

— Да.

— Мили Боже! Значи за това искаш съвет.

— Разбира се. Как точно да предложи пред Сената идеята, че някои от членовете му са изменили на човешкия вид?

Рамон се облегна назад, по лицето му бавно се разля весела усмивка.

— Внимателно. Много, много внимателно. Значи това всъщност е проблемът, свързан с Паула Майо? Битката между теб и Халгарт.

— Да.

— Разбирам. Ще споделиш ли някакви доказателства с мен?

— Много от тях са косвени. Трябва да си на мястото на жертвите, за да ги оцениш подобаващо. — Докато го казваше, осъзна колко неомощно звучат думите й. — Би трябвало да разполагам с неопровержимо доказателство до няколко дни. Затова сега подготвям основите за следващите действия.

— Те нарекоха Дой агент на Звездния странник. Самия президент.

— Тя не е агент. — Жюстин си припомни разговора, който току-що бе провела с Брадли Йохансон. — Това е било част от дезинформационна кампания, за да бъдат дискредитирани Пазителите.

Той щракна с пръсти.

— Интересът ти към уикенда в Сорбонската гора. Това също е част от тази работа.

— Бяхме манипулирани.

— Подготвяли са ни за война. Да, сега разбирам. Точно както твърдят Пазителите.

— Казваш го толкова скептично.

— А ти на сляпо ли последва убеждението на баща си?

— Не — призна тя.

— Тогава, моля те, позволи ми сам да преценя фактите. Засега не си ми посочила никакви.

— Ако го направя, ако ти покажа доказателство, което не може да бъде оспорено, ще ми помогнеш ли в Сената?

— Жюстин. Най-скъпа от всичките ми жени. Мразя, когато ми се налага да гледам как страдаш така. Първо шокът от убийството на Томпсън. Сега вината за смъртта на любимия ти. Била си там и си мислиш, че си отговорна.

— Наистина съм отговорна.

— Всичко това те прави емоционално уязвима. В подобни времена човек се хваща за най-невероятната надежда за изкупление. Хора като Пазителите знаят как да експлоатират това. Култовете са подобрявали методите си за набиране на последователи през вековете, докато не са превърнали в майсторство способността си да изстискват отдаденост и пари от наранените си членове в замяна на собствената им визия за спасение.

— Е, благодаря ти, мили; никога нямаше да се сетя сама. — Тя го прикова с раздразнен поглед. — Рами, аз разпознавах търсачите на съкровища и измамниците инвеститори още преди прабаба ти и прадядо ти да са се познавали. От това не могат да се направят пари. Това не е измама. Не е изкривена религия. Това е най-голямата заплаха за човешкия вид, срещу която някога сме се изправяли, при това най-неуловимата.

— Винаги се възбуждам, когато си ми ядосана.

— Стига!

Той се нацупи.

— Рами, няма значение дали смяташ, че съм превъртяла от мъка. — Ръката ѝ се плъзна към корема. — Предвид състоянието ми това е

напълно простимо. Най-малкото, което можеш да направиш, е да ми угаждаш. Ще бъде добра терапия. Искаш да се възстановя, нали?

— Ах, ти, дяволска жена. Никога няма да мога да спечеля срещу теб, нали?

— Бракът беше твоята победа. Най-голямата.

— Ах, как те мразя.

— Рами, моля те, съсредоточи се; ако доказателството съществува, ще ми помогнеш ли?

— Ще трябва да го видя, преди дори да си помисля да отговоря на този въпрос. И, Жюстин, ще трябва да бъде неопровержимо доказателство. Трябва да видя как Звездния странник забременява незаконната малолетна дъщеря на папата; всичко, в пълнокръвен телесензорен запис. Нищо друго няма да свърши работа. Дори тогава не гарантирам нищо.

Тя му се ухили.

— И тя ли трябва да е висока блондинка?

— Зла жена! — Той отново я прегърна нежно. — Сега искам да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Ако това доказателство не се появи, ще отидеш при някой, който може да ти помогне да преодолееш мъката.

— Шегуваш се. Аз и психиатър?

Погледът му не се отмести от нея.

— Лесно е да обещаеш, ако знаеш, че си права. Така никога няма да ти се наложи да го направиш.

— Научила съм те добре, а?

Той сви скромно рамене.

— Имам ли думата ти?

— Имаш я.

— Благодаря ти. — Той се наведе и я целуна по челото. — Ако се нуждаеш от някого по време на раждането...

— О, Рами. — Сълзите заплашваха да се завърнат. — Не бих помолила никой друг.

Жюстин едва бе стигнала до асансьорите в края на дългото източно крило на Сената, когато алармата се задейства. Тя се обърна и

видя как всички врати по продължение на широкия коридор се отварят, а членовете на различните екипи гледат объркано случващото се. Над вратата към офисите на Рамон ДБ присвяткваше ярка кехлибарена светлина.

— Не — промълви задъхано тя. Шокът вледени мускулите ѝ; не можеше да помръдне. „Това е той. Убиецът. Той е тук.“

— Спешно обаждане от сенатор Рамон ДБ — каза ѝ е-кономът.

— Пусни го — каза задъхано тя през свитите мускули на гърлото си.

— Жюстин.

— Рами! Рами, какво има?

— О, мамка му, боли.

— Какво? Да не те застреля?

— Застреля ли? Гърдите ми. Мили Боже! Ударих си главата, като паднах. Виждам кръв.

— Гърдите ти?

— Да. Митчан се опитва да ме накара да пия вода. Проклет глупак.

— Остави го да ти помогне.

— Не и ако донесе дефибрилатор, не и тогава.

Жюстин се затича през огромния поток от хора, които пълнеха коридора. Беше преполовила разстоянието, когато трима парамедици се появиха от товарния асансьор и се развикаха на всички да се отдръпнат от пътя. Зад тях се понесе автоматизирана носилка, следвана от два медицински робота.

— Екипът за бърза помощ е тук, Рами. Идват.

— О, добре. Най-накрая някакви свестни лекарства.

— Как можа да позволиш да се стигне дотам? Казах ти, предупредих те да спазваш диетата си. Защо никога не ме слушаш?

— Мрън-мрън-мрън. Не е толкова зле. Поне тази сутрин се сетих да презаредя клетката си с памет.

Парамедиците нахлуха през вратата, която водеше към офисите на Рамон. Жюстин ги последва забързано през приемните, където разтревожени младши помощници и стажанти бяха замръзнали объркано по праговете на стаите. Лицата им бяха сковани от страх. Рамон лежеше на пода пред тиковата пейка, на която бяха седели преди малко. При падането главата му се беше закачила за страничната

облегалка. Кръв, стичаща се от рана точно под окото му, попиваше в килима. Митчан, главният му помощник, бе коленичил до него. Очите му бяха навлажнени от сълзи. На земята беше паднала стъклена чаша и водата от нея разреждаше кървавото петно.

Един от парамедиците избута помощника настрана. Робата на Рамон беше разхлабена. Парамедиците започнаха да налагат пластмасови модули върху кожата му. От медицинските работи се развиха малки ръце и започнаха да притискат дюзи и игли към плътта на Рамон.

Жюстин застана зад носилката и вложи всичките си усилия, за да не се поддаде на паниката. Виждаше колко трудно му е да диша. Всеки път, когато гърдите му се надигаха слабо и разтреперано, той трепваше. По бузата му се стичаше лига, наситена с мехурчета. Погледите им се срещнаха.

— Тониея Гал ще поеме водачеството на африканската фракция — изхриптя болезнено той.

— Не говорете, сенаторе — каза една жена парамедик и покри лицето му с кислородна маска. Той я избута настрана.

— Внимавай с нея — каза той, докато се взираше съсредоточено в Жюстин.

Парамедичката притисна настоятелно кислородната маска и задържа ръцете си.

— Сенаторе, претърпели сте нов инфаркт.

— Нов! — викна Жюстин. Беше му бясна и уплашена.

Рамон я погледна тъжно над маската.

— Ще ви направим упойка, сенаторе — каза парамедичката. — Вече ще трябва да преминете през подмладяване. Сърцето ви не може да ви поддържа повече. Докторът ви го каза.

Във виртуалното зрение на Жюстин се появи текст. „ГАЛ НЕ Е СЪЮЗНИК. НЕ И ЗА ТЕБ. ТЯ ИСКА ПРЕЗИДЕНТСКИЯ ПОСТ.

НЕ БИ СЕ ЗАМЕСИЛА В СПОРНИ ВЪПРОСИ, НЕ И В ТАКИВА МАЩАБИ.“

— Разбирам — каза меко тя.

„СЪЖАЛЯВАМ, ЖЮСТИН. ЩЯХ ДА ТИ ПОМОГНА, ЗНАЕШ ГО. ОТИДИ ПРИ КРИСПИН, НО БЪДИ ВНИМАТЕЛНА, ТОЙ Е ЛУКАВ СТАР ЯЗОВЕЦ.“

— Да, Рами, ще го направя.

Един от медицинските работи плъзна иглата си в сънната му артерия. Той премигна рязко.

„ЕЛА ДА МЕ ПОСЕТИШ, КОГАТО СЪМ ОТНОВО МЛАД.“

— Обещавам, всеки ден.

Рамон погледна объркано офиса си за последен път и затвори очи. „ЩЕ СЕ ВИДИМ СЛЕД ОСЕМНАДЕСЕТ МЕСЕЦА.“

Прекара ден и половина, опитвайки се да проникне в системите на огромния блок на Парк авеню. Никога нямаше да успее сам; наложи му се да използва няколко помощници, които бяха по-умели в манипулирането на човешките електронни системи. Богатите човеци приемаха сигурността си много насериозно и използваха най-напредналите и усложнени системи, за да се предпазят от останалите.

След като фалшивата информация беше поставена на място, той пристигна с такси до блока. Двама портиери стояха пред широкия вход, чийто сенник се бе надвесил като крило на чайка. Носеха традиционни униформи — дълги палта с месингови копчета и бели ръкавици. Те го поздравиха, докато минаваше през въртящата се врата към мраморното фоайе, изпълнено в стил ар деко. Сериозният рецепционист зад бюрото не се отнесе така приветливо към него. Наложиха му да му сподели сегашната си самоличност, както и с кого трябва да се срещне, което веднага бе проверено в списъка с програмата за деня. Когато легитимността на посещението му бе потвърдена, служителят си позволи кратка усмивка, преди да го придружи до един от асансьорите.

След като огледалните врати се затвориха, той бързо постави ръката си на и-точката и промени инструкциите на асансьора. Отведе го чак до четиридесетия етаж.

Вратата към апартамента на сенатор Жюстин Бърнели се бе оказала най-голямата трудност пред помощниците му. Великата фамилия бе инсталирала собствени системи в апартамента, а те бяха дори по-сигурни от тези на блока. Той застана пред нея и изчака търпеливо сензорът да го сканира. Вратата изщрака и се отвори.

Той закрачи през грамадните стаи и колекцията от мебели и произведения на изкуството, достойна за някой музей. Докато беше в тъмната трапезария, в чийто център се намираше петстотингодишна

махагонова маса, роботите камериерки започнаха ежедневното си почистване. Дузини от тях излязоха от нишите си в стаята за поддръжка точно до кухнята и започнаха да прахосмучат, да полират и дезинфектират. Не му обърнаха внимание и просто го заобикаляха, докато той продължаваше да оглежда. В апартамента не живееха хора служители, които да наглеждат работата им; сенаторът винаги ги водеше със себе си от имението на фамилията в Рай Каунти. Често оставаше сама през нощта.

Когато се върнеше, с нея щеше да има телохранители, или от фамилията ѝ, или от Отдела по сигурността на Сената. Щяха да внимават за опасност отвън. Той просто трябваше да изчака, докато всичко се успокои и настъпи нощта.

В крайна сметка реши, че спалнята на сенатора е най-доброто място, където да я изчака. Седна на леглото и започна бдението си.

Беше чакал над двадесет и четири часа, когато системата за управление на апартамента получи кодирана заповед от сенатора да пропусне екип техници от Отдела по сигурността на Сената. Те пристигнаха два часа по-късно, трима от тях носеха по два куфара, пълни с допълнителни охранителни системи. Той ги наблюдава през сензорите на блока, докато паркираха в подземния гараж и се качваха със служебния асансьор.

Когато стигнаха до четиридесетия етаж, той влезе в кухнята. Хладилникът беше вграден в стената — метален шкаф, висок два метра и снабден с двойни врати. Той ги отвори и бързо извади всичката храна, след това махна рафтовете и ги подпря настрана. Натрупа хранителните пакети заедно на дъното. Дори така имаше достатъчно място, за да се събере вътре. Активира силовото си поле на най-ниско ниво, за да поддържа телесната си температура, и седна върху купчината храна, затваряйки вратите зад себе си.

Чу как екипът влиза в апартамента, как куфарите им се придвижват на колелцата си зад тях.

— Исусе, погледни това място — каза един от тях. — Все едно е на някоя кралска особа от едно време.

— Скивай гледката.

— По дяволите, мой човек, аз дори не мога да си позволя телесензорно посещение на това място.

— Богати копелета, всички са от един дол дренки.

— Хайде, хора, имаме да вършим работа, ясно? Спестете си чувството за морално превъзходство и наблегнете на работата.

— Звучиш като един от тях.

— По-скоро като един от помощниците им. Сенаторите, които съм срещал, не са толкова зле.

— От всичките ми се гади. Знаеш ли, че Пиалани сменя по четири момичета на седмица? Внася от етап три проститутки с изчанчени препрофилирани черти. Дори се водят на сметката ѝ за забавления. Всичко е платено от джоба на данъкоплатеца.

— Майтапиш ме.

— Фанатиците са още по-зле. Виждал ли си как се отнася Дануол с хората от екипа си?

Техниците се придвижваха все по-навътре в апартамента, изработвайки оценка на жилището, както и схема за инсталация. Отне им седем часа, за да подсилят сигурността на апартамента. Допълнителните системи бяха съчетани с вече наличните, а към мрежата бяха свързани помощни сензори. Направиха обновяване на софтуера.

Той не можеше да използва собствените си активни сензори, за да определи точното естество на инсталираните от тях системи, но чу достатъчно, за да е наясно с основните системни параметри. Всеки, който използваше асансьорите, мигновено щеше да бъде подложен на проверка от Отдела по сигурност на Сената. Птиците, които прелитаха навън, щяха да бъдат проучени. Дори гостите щяха да бъдат наблюдавани постоянно, докато се движеха в апартамента.

Новите скенери бяха все активни модели; единствено металната обвивка на хладилника го скриваше от тях. Ако излезеше навън, алармата щеше да се активира мигновено. Не можеше да се свърже с киберсферен възел, за да каже на помощниците си какво се е случило. Системата щеше да засече емисията и новият софтуер щеше да пренасочи всяко обаждане през ОИ на Отдела по сигурността на Сената.

Всичко, което можеше да направи, бе да остане в хладилника. Не му пречеше, беше скрит и се намираще на правилното място,

разполагаше с храна за няколко дни. Човекът, който някога се бе наричал Брус Макфостър, зачака целта си.

Тази сутрин повечето от новинарските предавания раздухваха новината за неочакваното принудително подмладяване на сенатор Рамон ДБ. Алик Хоугън пусна Алесандра Барон на един от порталите на бюрото си и нагласи звука на ниско ниво. Тя бе поканила трима анализатори от Уошингтън в студиото си и сега разговаряха за политическите последици от станалото. Изказваха се предпазливо; в условията на малко или много обединена реакция на Сената спрямо заплахата в лицето на Първите, социалната и икономическата политика на практика беше оставена встрани. Спекулираха най-вече по темата кой ще застане начело на африканската фракция. Очевидно Тониея Гал беше фаворит за поста, макар династията Мандела да не бе застанала публично зад нея.

Тарло почука на вратата и влезе направо.

— Нещо, което сигурно ще искаш да чуеш, шефе.

— Благодаря — каза Хоугън. Е-кономът му заглуши Алесандра Барон. Откакто Отделът по сигурността на Сената бе подал молбата за следене, Алик бе започнал да гледа предаването ѝ. Каква беше причината Паула Майо да иска новинарката да бъде следена, все още не можеше да проумее. Предаването на Барон всъщност беше изключително добро. Включваше както разследвания в разгара на събитията, така и обичайните обществени клюки, а тя несъмнено разполагаше с някои изключително високопоставени политически контакти. Собствените ѝ разследващи бяха не по-малко неумолими от полицейски детективи, когато уловяха намек за скандал или финансови измами. Нищо от това не можеше да е причина за мисията по проследяването ѝ. Въпреки че имаше доверие на адмирала, който опяваше как молбата представлявала нарочна провокация от страна на Бърнели, той просто не можеше да повярва на това. Паула Майо не беше човек, който действа, подтикван от злоба. Това бе една от причините, заради която всъщност се бе погрижил акцията да протече както трябва. Въпреки мръсните политически игри, в края на деня наяве можеше да излязат резултати и той искаше парижкия офис да

сподели заслугите. Ако се окажеше, че е пратен за зелен хайвер, нямаше как да го обвинят в похабяване на ресурси.

Тарло седна пред бюрото. На загорялото му лице имаше широка усмивка.

— Получих резултат от проучването на „Шоу-Хемингс“. Този път може и да сме се натъкнали на по-съществена следа. Парите са дошли от обменяеми правителствени облигации на ДРНГ, които са като банкноти за по милион долара; можеш да ги носиш навсякъде със себе си, но ти трябва оторизационен код, за да ги използваш. Били са доставени ръчно в офиса на финансовата компания на Толака. Според записите им кодът за оторизация е бил свален в офиса на управителя им.

— Не знаех, че хората все още използват подобни методи.

— Шефе, финансистите разполагат с повече тайни начини да придвижват пари, отколкото всеки чернотърговец на оръжие.

— Защо не са използвали сметка за еднократно ползване?

— Могат да бъдат използвани многократно. Поради тази причина можем да се доберем до сметката със заповед. Гледай сега, тези облигации на ДРНГ са били издадени преди тридесет години.

— Колко студена е дирята в такъв случай?

— Пазителите си мислят, че е ледена, което е огромна грешка. Трезорът на ДРНГ е пословичен с неохотата си да издава на правораздавателни органи достъп до записите си. Само че в днешната обстановка... Трябва да подадем директна молба до трезора, което можете да осъществите през финансовия им министър. Мислех си, че от офиса на адмирала могат да попитат. Можем също така да се поинтересуваме дали са продавали от облигациите на същия купувач.

— Добре, ще се заема с това. — Той погледна към екрана и предаването на Барон. В студиото за интервю беше дошла сенатор Лий Ки. На двете изглежда им беше удобно и спокойно, сякаш бяха на среща. — Колко дълго смяташ, че ще продължи тази работа с трезора?

Тарло сви леко рамене.

— Честно казано, не мога да си спомня да съм си имал работа с тези брънки от веригата. Може би ни е излязъл късметът с тези облигации. Твърде рано е да се каже.

— Добре. — На Алик му се искаше да чуе, че са на ръба да разплетат случая, че цялата финансова структура на Пазителите ще

бъде разкрита и така ще ги лишат от всичките им сили. „Колко детинско“, помисли си раздразнено. Погледна през вратата към открития офис, напрягайки се да различи отделните екипи, които работеха. Над половината от бюрата бяха празни. — Как се държи Рене?

— Хайде де, шефе, знаеш, че тя е най-добрият следовател, с който този офис разполага.

— Добре. Оценявам лоялността ти. — Алик му се усмихна дружелюбно. — Има ли някакъв напредък по случая с Марс?

— Съжалявам, нищо. Никой не може да измисли за какво им е трябвала тази информация. Предадохме целия проблем на техническия екип, който бяхме сформирали, за да се опита да разгадае пратката, задържана на Буунгейт. Двете не може да не са свързани, нали така? Може би информацията от Марс ще им помогне да разберат нещо за онези странни компоненти.

— Добра идея.

Тарло се усмихна.

— Рене го предложи.

— Добре. — Алик се усмихна благо, признавайки поражението си. — Хайде, завличай си задника обратно на работа. Ще те уведомя относно записите на трезора на ДРНГ до края на деня.

— Благодаря, шефе.

Начинът, по който казваше „шефе“, почти караше Алик да му вярва.

Уличката се намиреше в занемарена местност в Париж. Беше тясна и стара, не по-различна от още дузината други в този квадратен километър. От всяка страна имаше високи търговски сгради, осеяни със залостени прозорци и обезопасени метални врати пред товарните помещения. По средата ѝ имаше врата, по-малка от останалите, направена от здрави орехови дъски и покрита със сива боя, е-защитена от вътрешността. През деня приличаше на вход към стар склад на магазин, макар и винаги да беше затворена. Всъщност беше вход към клуб. Навън нямаше знак, нищо не показваше какво представлява. Всеки, на когото му се налагаше да пита какво има отвъд нея, не беше достоен да влезе вътре.

В два и половина сутринта опашката от изпълнени с надежда чакащи се простираше до средата на тясната мръсна уличка. Сексапилните, важните клечки, известните и просто богатите се разтъпкваха заедно навън и се оплакваха от студа и унижението, инжектираха си, поглъщаха, вдишваха и си наливаха какви ли не наркотични вещества, пикаеха по стените и чакаха някое малко чудо да им осигури вход в клуба. Нямаше да го получат. Невпечатляващата сива врата беше пазена от двама огромни биячи, съблечени до кръста, за да се виждат добре стилните, изпъкнали хромови покрития на металните им импланти за подсилване на мускулите. Приличаха на някакви ретро футуристични киборги.

Паула тръгна право към челото на опашката, което предизвика еднакви количества на удивен шепот и враждебност. Един от телохранителите се усмихна учтиво и повдигна кадифеното въже пред нея.

— Приятна вечер, г-це Майо — каза той с гръмотевичен шепот.

— Благодаря ти, Печ — каза му тя, докато минаваше покрай него. Беше почти два пъти по-висок от нея.

Музиката беше нетърпимо шумна, почти болезнена; около нея черните стени, под и таван създаваха мрак, който караше окото да премигва, докато прожекторите над диджея не пламнеха с ослепително силни холограмни пулсации; телата се мачкаха едно в друго толкова плътно, че потта на другите се отъркваше в тялото ѝ, докато минаваше покрай тях; жегата като в Сахара; питиетата бяха неимоверно скъпи; дансингът беше толкова претъпкан, че единственото възможно движение беше напомнящ на секс гърч — но не и за петимата в средата. Като че ли нямаше никой на повече от двадесет и пет; момчетата бяха облечени в шикозни костюми; момичетата бяха в оскъдни дизайнерски дрешки.

Паула си проби настъпателно път до бара. За щастие не ѝ се наложи да дере гърлото си, за да си поръча нещо за пиене. Барманът ѝ кимна за добре дошла и веднага ѝ забърка един прасковен залез.

Тя отпи от него и се изправи на пръсти, за да огледа необичайните скъпи прически в тълпата. Сред цялата тази демонстрация на висша мода униформата на Тарло се забелязваше моментално. След още две минути блъскане тя се добра до него и извика:

— Здравсти!

Високото чернокожо момиче, към което той се притискаше, я погледна с презрителната усмивка на сериен убиец. На едно толкова зашеметяващо красиво лице не му отиваше такъв поглед.

— Шефе! — Тарло се ухили с изненада и радост.

— Трябва да говоря с теб.

Той целуна мръснишки момичето и извика нещо право в ухото ѝ. Тя кимна неохотно, погледна кръвнишки Паула за последно и се оттегли, поклащайки се на високите си токчета.

Тарло и Паула стигнаха до другия край на бара. Тя си взе още един прасковен залез; почти усещаше, че се обезводнява. Вътре беше горещо като в ада.

— Какво правиш? — извика Тарло.

— Лазя по нервите на адмирал Колумбия.

Тарло вдигна охладена бутилка с бразилска бира и я допря до усмихнатите си устни.

— Най-добрата работа в галактиката.

— Горещо-долу. Трябва ми малка услуга.

— Изобщо не е нужно да ме питаш, шефе, знаеш го.

— Има един стар случай, който искам да прегледаш заради мен.

Спомняш ли си влизането с взлом в дома на Дъдли Боуз? Стана преди полета на „Втори шанс“.

— Смътно.

— Проверихме го тогава и сякаш нямаше нищо. Сега не съм толкова сигурна. Била е въввлечена някаква благотворителна организация, „Кокс“, която може би е била фасада за пране на мръсни пари. Мисля, че може да е била използвана от престъпен синдикат с политически връзки.

— Сигурна ли си?

— Три от пълномощните ѝ лица изчезнаха, когато започнахме разследване. Можеш ли да прегледаш записите в парижкия офис заради мен?

— Какво трябва да търся?

— Всякакви несъответствия. Разполагам с външен финансов експерт, който преглежда сегашните им документи, но искам да зная колко назад се простира това. Може да е имало намеса в официалните

записи. Ако е така, то онези в Париж ще са единствените доказателства, с които разполагаме.

— Добре. Утре ще се заема.

— Благодаря.

— Какво те накара да се усъмниш след толкова време?

— Получих подсказване от информатор; това е причината да се съсредоточим върху Барон.

— Тя е замесена?

— Информаторът ми твърди, че е взела участие в прикриването на следите. Не сме сигурни. Още не. И, Тарло, не казвай това на Хоугън и останалите. Колумбия вече се опита да ме спре във връзка с това; трябва да получи доказателство без вмешателство.

— Хоугън си няма никаква представа какво се случва в офиса. Не се тревожи, можеш да ми имаш доверие.

Тя го целуна сестрински по бузата.

— Благодаря ти. Мисля, че е най-добре вече да се връщаш при приятелката си. Така може и да оцелея до сутринта.

Паула го проследи с поглед как се плъзна обратно в потната прегръдка на тълпата, където момичето го чакаше с нетърпение. Вътрешно тя почувства как възелът от напрежение се разхлабва. Като че ли се бе хванал на номера с услугата между стари приятели. Или беше това, или той беше страхотен актьор. Не след дълго щеше да знае със сигурност.

8

Паула бе използвала общо взето всички транспортни системи, изобретявани от хората, но пътническите пашкули на Висшия ангел винаги ѝ действаха зле. Това, че стените им ставаха прозрачни отвътре, високата скорост, идеалното им гравитационно поле, всичко се съчетаваше, за да направи преживяването не по-малко объркващо от спускане с увеселително влакче. Вече се бе научила да държи очите си здраво затворени от мига на качването до сигнала, обозначаващ пристигането ѝ.

Когато излезе навън, до пашкула стояха двама бронирани стражи от флота. Поздравиха я отривисто.

— Адмиралът ви очаква, следовател — каза един от тях.

Паула кимна и погледна нагоре. Стоеше пред Пентагон-II. Куполът над нея беше напълно непрозрачен, по него се разнасяше кремава светлина. Висшия ангел се намираще в едно от най-близките си възможни положения до Икаланийз, а Бабуян Атол сочеше право към местната звезда. Не можеше да види абсолютно нищо навън.

Охранителите я придружиха до асансьора. Когато пристигна на последния етаж, Ана я чакаше пред вратата.

— Радвам се да те видя отново — каза тя.

— Благодаря. Как е брачният живот?

— Зает. — Тя вдигна ръка, за да се похвали с пръстените си.

— Прекрасни са — съгласи се Паула.

— Той те очаква. Оскар е с него.

Паула не бе очаквала това.

— Добре.

Предвид непрекъснатата белота на купола навън ѝ беше трудно да реши дали прозорците на Уилсън са прозрачни, или не. При положение че това трябваше да е свръхсекретна среща, предположи, че са екранирани. Не зададе този въпрос; съвсем очевидно бе, че е влязла наскре разгорещен спор между двамата.

Уилсън седеше зад бюрото си, издължените му черти бяха изопнати от настървение. Оскар стоеше срещу него с ръце на кръста и го гледеше втренчено.

— Проблем ли има? — попита Паула.

— Всъщност да, огромен — каза Оскар. Гневът го напусна и той се свлече обратно в най-близкото кресло. — И още как!

— Какво става? — попита Паула.

— Помолих те да дойдеш тук, защото разполагахме с доказателство за изключително сериозно предателство на борда на „Втори шанс“ — каза Уилсън. Все още изглеждаше бесен, пръстите му потропваха върху бюрото. — Нуждаех се от съвета ти във връзка с Пазителите. Исусе, ако са прави...

— *Разполагали* сте? — попита Паула. Не ѝ харесваше как Уилсън бе натъртил на думата.

— Нека ти покажа — каза Оскар.

Обширна част от офисната стена започна да проектира полета на совалката между звездния кораб и Наблюдателната кула. Оскар се зае да обяснява, докато малкият съд напускаше хангара си. Насочи вниманието ѝ към активирането на чинията, както и към посоката, в която сочеше. Паула проследи всичко като в транс. Това наистина беше конкретно, не просто косвено доказателство, че някой бе действал активно срещу интересите на човешката раса. Един от агентите на Звездния странник се беше намирал на борда на „Втори шанс“.

— Благодаря ви — промълви искрено тя. — Точно от това се нуждаех.

Емоционалната ѝ реакция спрямо разкритието беше по-силна, отколкото бе очаквала; чувстваше се леко опиянена.

— Не, не е така — каза лаконично Уилсън. — И това е шибаният проблем. Това е запис, който Оскар е направил от оригиналните записи.

— Докато бях на борда на „Защитник“, преглеждах данните от полета на „Втори шанс“ — обясни Оскар. — От Пазителите се свързаха с мен и ми споделиха достатъчно, за да се усъмня в някои неща. Започнах да се ровя в старите записи и открих това.

— Познаваш Пазител? — попита Паула.

Оскар погледна предпазливо Уилсън. Адмиралът се взираше безизразно напред.

— Твърдяха, че са представители на Пазителите — каза Оскар.
— Имам предвид, не е като да се разкарват с членските си значки. Всъщност няма как да знам наистина.

— Разбирам. Продължавай.

— Това, което адмиралът иска да каже, е, че това — Оскар махна към проектирания образ, който бе замръзнал върху чинията — е неофициално копие от защитените записи на флота.

— И? — попита Паула.

— Нека да ти покажа официалните записи от същия сензор — каза Уилсън. Замръзналият образ премигна и изчезна. Миг след това записът започна отново, показвайки суперструктурата на „Втори шанс“, която се издигаше и запълваше образа, докато совалката напускате хангара си. Реакционните контролни тръстери изпуснаха серни изпарения и завъртяха съда. Той се насочи към Наблюдателната кула, оставяйки гигантския звезден кораб далече зад себе си. Образът замръзна.

— О, по дяволите! — каза Паула.

— Стояхме два дни тук и гледахме шибания официален запис — каза Оскар. — Показваше положението на чинията, точно както на копие, направено от мен. Когато го пуснахме тази сутрин... — Юмрукът му удари здраво по облегалката на креслото. Главната комуникационна чиния на „Втори шанс“ си стоеше неразтворена в нишата си.

Паула премести погледа си от единия към другия.

— Кой друг знаеше за това? Уилсън прочисти неловко гърлото си.

— Само двамата.

— Оскар, каза ли на Пазителите какво си открил? — попита тя.

— Не. Не сме осъществявали контакт, откакто се върнах от разузнавателната мисия.

— Има ли дневник на достъпа до официалните флотски записи?

— Да — каза предпазливо Уилсън. — Това беше първото, което проверихме, разбира се. Никой не е искал достъп до записите, откакто ние го направихме преди два дни. Но пък и...

— В дневника няма данни, че Оскар е копирал файловете — предположи Паула.

Оскар отпусна глава в дланите си.

— С мен се бяха свързали Пазителите. Пазителите! А аз правех незаконни копия на важна флотска информация насред Пентагон-II, за Бога.

— Редактирал си дневника за достъп.

— Да. С моя команден код не е трудно. Познавам няколко програми за целта.

— Като всички нас — призна тя. — Аз сигурно щях да се справя дори по-добре от теб. Това поне доказва, че някой може да се вмъкне и да излезе от защитените ви записи, без да остави следа.

— Кой е този някой? — предизвика я Уилсън. — Само двамата сме.

— Трима — поправи го Паула. — Висшия ангел вижда всичко, което се случва в него. — Тя погледна към ненатрапчивия бял таван и вдигна вежда. — Би ли коментирал по въпроса?

Във виртуалното ѝ зрение се появи цветната икона на Висшия ангел.

— Добро утро, Паула — каза той.

Уилсън трепна. Явно бе забравил колко повсеместно е вниманието на извънземния звезден кораб. Лицето на Оскар почервенея от вина.

— Знаеш ли кой е променил официалните записи? — попита Паула.

— Не знам. Способен съм да виждам какво става вътре в мен, но вашите електронни системи са самостоятелни и шифрирани изключително сложно, особено мрежата на флота. Няма как да разбере кой е влизал в официалните записи.

— Видя ли официалния запис, който Оскар и адмиралът са наблюдавали тук преди два дни?

— Видях образите, произведени от холограмния ви проектор. Не мога да гарантирам, че са произлизали от мрежата ви.

„Колко педантичен отговор“, помисли си Паула, но гигантският извънземен кораб наистина беше прав. Той не можеше да докаже произхода на образите.

— Благодаря ти.

— И какъв е изводът? — попита раздразнено Оскар. — Прецакали са ни царски.

Паула отдели един миг, за да подреди мислите си.

— Първата възможност, и най-простата от всички, е, че този офис не е напълно сигурен, а агентът на Звездния странник е разбрал за откритието ви. След това записите са били редактирани и мигът с разгръщането на чинията е бил премахнат. Втора възможност: един от двамата ви е агент на Звездния странник и е променил официалните записи. Този вариант на практика означава, че това сте вие, адмирале.

— Почакай за секунда, по дяволите...

— Трета възможност — каза тя безцеремонно. — Двамата сте заговорничили заедно, за да произведете фалшиви записи, за да дискредитирате мен и всеки друг, който се противопоставя на Звездния странник.

— Ако е вярно, защо тогава да ти казваме, че това, което видя, е било променено в официалните записи? — попита Оскар.

Паула кимна в съгласие.

— Добър довод. Подреждах ги по степен на вероятност.

— Е, аз имам още една за теб — каза Оскар. — Че Първите, Звездния странник, ако съществува, и Висшия ангел заговорничат заедно срещу човешката раса.

— Да — каза Паула. — Ако това е така, тогава сме загазили повече, отколкото си мислех. Много повече.

Всички млъкнаха в очакване Висшия ангел да отрече твърдението. Той мълчеше.

— Трябва да е първият вариант — каза Оскар. — Знаем, че Звездния странник е проникнал във флота от самото начало. Копеле мръсно! Всеки от нас би могъл да е негов агент.

— Но не сме — каза Паула. — Да не оставяме параноята да превземе разсъдъка ни. Погледни на нещата по този начин — ти знаеш, че не си агент на Звездния странник.

— Как ще ми помогне това?

— Някакво начало е. Трябва да работиш, приемайки, че не всичко, което правиш, може да бъде саботирано. Планирай действията си внимателно.

— Добре, значи ще поправим официалните записи. — Оскар погледна Уилсън предизвикателно.

— Не мога да позволя това — каза адмиралът. — Това ще компрометира цялото обвинение.

— Прав е — каза Паула.

— Но ние трябва да го направим — каза Оскар. — Това е единственото доказателство, с което разполагаме. Моето копие е автентичният запис. Не можете да позволите на Звездния странник да се изплъзне благодарение на някаква остроумна адвокатска техническа подробност. По дяволите, става дума за бъдещето ни като вид.

— Ти знаеш със сигурност, че копието е истинско — каза Паула. — Същото знае и адмиралът, защото е видял официалния запис преди подправянето му. Аз обаче не знам това със сигурност. Подозирам, че може и да е истинско, но това не е достатъчно.

— Не мога да повярвам! Разполагам с истинско доказателство, че някакво предателско копеле е било на борда на „Втори шанс“, и не мога да го използвам, така ли? Оригиналът е бил променен. — Той погледна умолително Уилсън. — Знаеш, че единственото, което ще направим, е да противодействаме на саботажа на Звездния странник.

— Ако автентичността е подправена, доказателството е безполезно — каза Паула.

— Мамка му, не може да говориш сериозно. С това можем да направим Звездния странник на пух и прах. Всички ще разберат, че той съществува.

— Не мога да приема копие на записа, независимо колко благородни са намеренията ти — каза Паула. — Ще трябва да уведомя властите, с които се свържете, че доказателството не е автентично.

— Какво ви става и на двамата? — изръмжа сърдито Оскар.

На Паула не ѝ бе трудно да се сети какво си мисли той. Пета възможност: той беше единственият невинен в тази стая.

— Звездния странник не е постигнал пълен успех — каза Паула. — Той самият може и да е избегнал разкриването си, но ние вече разполагаме с допълнителни доказателства, че съществуването му е факт.

— Каква е шибаната полза от това? — попита рязко Оскар. — Току-що каза, че не можем да използваме доказателството.

— Не и публично.

— Допълнителни доказателства? — попита остро Уилсън. — Ти вече си знаела?

— Подозирах го много сериозно от известно време насам. Събрала съм голямо количество косвени доказателства; въпреки това не са достатъчни, за да бъдат внесени в съд.

— Затова ли искаше да продължа случая на Марс?

— Да, адмирале. — Тя погледна Оскар, без да отклонява очи. — Това можеше да ме доближи до тях. Все още не разполагам с достъп до Пазителите. Ако разполагах и заедно споделяхме информация, можеше да ми помогнат да проследим Звездния странник.

— Когато пак се свържат с мен, ще им кажа — каза пораженчески Оскар.

— Вероятно няма да искат да говорят с мен — каза му тя. — Но се опитай да ги убедиш. Опитай се с всички сили. Изключително важно е да работим заедно по този случай.

— Разбира се.

— А какво да правя аз с флота през това време? — попита Уилсън. — Напълно компрометирани сме.

— Не мисля, че може да се направи много. Очевидно ще трябва да увеличите мерките за сигурност, но няма начин Звездния странник да попречи на големите ви проекти. Флотът е набрал твърде голяма политическа, финансова и физическа инерция.

— Но може да разкрие на Първите всичко. Вече е показал, че може да комуникира с тях.

— Дори ако Първите знаеха точно кога корабите на флота трябва да пристигнат при Портата на Ада, щеше ли това да има значение? Наистина? Те знаят, че ние ще ги нападнем там в даден момент. Защитите им ще бъдат толкова силни, колкото могат да ги направят. Виждали са оръжията ни в действие. Нищо не се е променило.

— Силата се крие в детайлите — каза Уилсън. — Ако знаят на какво точно сме способни, ще могат да ни противодействат.

— Знаят как действаме на Изгубените²³ и все пак съпротивата се оказва изключително успешна.

— Да, може би, но в тази атака ще използваме само един вид оръжие. Ако го обезвредят, сме прецакани.

— Не можете да промените графика за атаката кой знае колко, това е очевидно. Това, което трябва да направите, е да се погрижите всичко да протече както трябва до края на конфликта. Информацията трябва да бъде обособена в отдели. Вътрешните мерки за сигурност трябва да бъдат подсилени, като се започне със системите и мрежите ви. Работете с идеята, че цялата информация в крайна сметка ще

изтече до Първите. Междувременно аз ще се опитам да разоблича изменниците.

— Мислиш ли, че Колумбия работи за Звездния странник? — попита Уилсън.

— Все още не съм сигурна. Действията му определено бяха в мой ущърб, но това не доказва, че е виновен по което и да е обвинение, освен че е политик.

Уилсън приглади косата си назад.

— По дяволите, още не мога да повярвам, че някой би предал собствения си вид.

— От това, което съм видяла, тези действия не са доброволни. Звездния странник упражнява някакъв вид умствен контрол над агентите си. Все още не разбирам естеството му. В момента следя неколцина от тези хора. Когато ги задържа, може да успеем да разберем какви методи използва.

— Вече си наясно със самоличността на агенти на Звездния странник? — попита Уилсън.

— Да, имам заподозрени.

— Свързани ли са с флота?

Паула обмисли внимателно въпроса. Бе пристигнала с готовността да сподели голяма част от информацията, но промяната във флотските записи беше неприятна изненада. Нямаше начин да разбере доколко може да се довери на Уилсън и Оскар. Докато не беше сигурна, трябваше да приеме третия вариант като много възможен и съответно да ограничи информацията, която споделяше.

— Имам основания да вярвам, че правна фирма и банка в Ню Йорк са действали като център за разпределение на финансите на Звездния странник. Специалистите, които назначих, за да прегледат записите, откриха интересна връзка. Някой си г-н Сийтън, един от адвокатите, които се опитваме да открием, е заемал поста на директор в борда на „Бейфос Енджиниъринг“.

— Те произвеждат сензорните сателити — каза бързо Оскар. — Използвахме моделите им за проучване на повърхността в изследователския отдел на ТСП, за да изготвяме карти на новите планети.

— Също така произвеждат сателитите от клас „Армстронг“, с които е разполагал „Втори шанс“ — каза Паула. — Това означава, че

самият хардуер в сателитите трябва да бъде смятан за заподозрян.

— О, по дяволите! — прошепна Уилсън. Двата с Оскар се спогледаха ужасени.

— Колко от тях загубихме в Крепостта на Мрака?

— Всичко на всичко девет сателита — каза Оскар. — Четири бяха от клас „Армстронг“.

— И точно след това бариерата падна.

— Звездния странник знаел ли е как да я изключи?

— Зависи — каза Паула. — Ако изходим от гледната точка на Пазителите, че цялата тази война е умишлено планирана от Звездния странник, тогава е много вероятно един или повече от тези сателити да са съдържали устройства, способни да свалят бариерата.

— А предателят на борда е задействал проклетото нещо, докато сме били там — каза Оскар. Той затвори очи с болезнено изражение. — Значи наистина ние сме смъкнали бариерата и сме ги пуснали навън? О, Господи!

— *Ние*, хората, не сме го направили — каза Паула. — Въпреки това сме били манипулирани, за да се стигне до желания резултат.

— Откъде е знаел? — попита объркано Уилсън. — Ако е планирал всичко това преди десетилетия, трябва да е знаел, че Първите са отвъд бариерата, а също и как да я свалят. Как?

— Това определено е нещо, което искам да го попитам, когато го заловя — каза Паула. — Засега обаче предлагам да се съсредоточите върху тази информация като упражнение по ограничаване на щетите. Права ли съм да си мисля, че „Бейфос“ още доставя оборудване на флота? Докладите до акционерите определено показват добри сделки с военните.

— Да — каза Уилсън. — Те са специализирана астроинженерна компания; използваме услугите им изключително често.

— За нещо важно ли?

Той кимна бавно.

— Да, имат договори за доставка по няколко проекта с високо ниво на секретност.

— Може би е добра идея да огледате по-внимателно компонентите, които ви доставят.

Ози бе събуден от рехави лъчи светлина, които се плъзгаха по лицето му. Страната на Остров Две, на която се намираха те, се завърташе обратно към слънцето, след като девет часа се бе намирала в собствената си сянка. Тук в газовия ореол, „нощта“ далеч не беше толкова тъмна като на някоя планета, но все пак им осигуряваше прилична почивка от неумолимия пек. Той погледна часовника си; наистина бе спал девет часа. Тялото му се възстановяваше дълго след дните, прекарани в свободно падане.

Той разкопча спалния си чувал и се протегна мързеливо. По цялото му тяло пробягаха тръпки; в чувала бе облечен само с шорти и с последната си прилична тениска. Беше му добре с тях в чувала, но температурата на въздуха беше като през ранна есен. Предполагаше, че Остров Две се намира в някакво конвекционно течение, което се завърташе обратно от външната част на газовия ореол към по-топлите зони във вътрешността. Той затърси кърпените си и износени панталони, след това издърпа раираната си риза. Погледна я изненадано, когато още шевове се скъсаха по ръкава. Старият му тъмносив вълнен елек предпази гърдите му от студения въздух.

Обикновено хладните сутрини, прекарани на открито, действаха изключително ободряващо. Времето, което бе прекарал в пътешествия и къмпингуване из световите на Федерацията, вече надхвърляше век. Само че той нямаше доверие на рифа и постоянната му орбита през газовия ореол; освен това напоследък единственият ефект на студа беше да отключи спомените му от Ледената цитадела.

Спалният му чувал се намираше в единия край на малкия подслон, който бяха стъкмили от строшените части на горкия стар „Пътеводител“. Бяха пригодили дървените греди от палубата и плаващите опори в ниски стени; в по-големите дупки натъпкаха парцаливото старо платно и така си осигуриха някаква прилична преграда, макар че слънчевите лъчи проникваха през нея на стотици места. Не я бяха построили, за да си осигурят защита от стихииите; издигнаха я просто за да разполагат с някакво уединение. След дните, прекарани в изключително ограниченото пространство на „Пътеводителя“, даже малкото лично пространство се отразяваше чудодейно на духа им.

Той издърпа ботушите си, които, макар и протрити, все още бяха в добро състояние. За жалост не можеше да каже същото за чорапите

си; наистина се нуждаеше от уроци по кърпене. Пакетът му с игла и конци по чудо беше останал при него. Беше го намерил онзи ден, когато преравяше раницата си. В такива времена човек започваше да оценява какъв лукс представляват подобни неща.

Готов да посрещне новия ден, той избута грубата преграждаща завеса настрани. Орион вече бе запалил огъня от вчерашните въглени. Очуканите им метални чаши бяха поставени върху подобен на плоча къс корал над пламъците, а в тях се загряваше вода.

— Имаме още пет кубчета чай — каза Орион. — Две с шоколад. Какво искаш?

— Ох, какво, по дяволите, нека да поживеем малко, а? Ще взема шоколада.

Момчето се ухили.

— И аз.

Ози се настани върху един от заоблените издадени полипи в абаносови и червеникавокафяви краски, които използваша за столове. Премигна, докато изпъваше крака си.

— Как е коляното ти? — попита Орион.

— По-добре. Трябва да правя упражнения, за да се поотпусне. Схванато е вчера.

Бяха извървели целия път до ръба на рифа, където дърветата свършваха рязко и голите, сиви като стриди полипи изтъняваха в единичен дълъг връх. Бяха се придвижили внимателно върху дългия триъгълен сегмент, където почувстваха неприятната липса на заслон. Гравитацията намаляваше пропорционално, колкото по-надалече отиваха. Според преценката на Ози щеше да секне напълно на около петстотин метра отвъд ръба на гората. Обърнаха се и бързо се прибраха под дърветата.

Ози реши, че върхът е нещо като място за приземяване, въздушен еквивалент на кей. Ако някой от летящите силфени решише да ги посети, щеше просто да се плъзне по далечния край на върха и с подскоци да покрие разстоянието до главната част на рифа. Колкото повече се приближаваше, толкова повече щеше да нараства скоростта му.

Като се изключеше това, гравитацията на Остров Две беше постоянна. На третия ден след като „Пътеводителя“ бе достигнал рифа, направиха пътуване до другата страна, която представляваше

просто копие на тяхната. Ръбът на рифа представляваше тясна извита скала, покрита с малки храсти и туфи от високи бамбукови треви. Гравитацията започна да се променя заплашително, когато се заеха да прекосят скалата. Тя сякаш се изправи вертикално, докато вървяха по нея.

На половината път Ози се обърна назад и видя, че се намират под прав ъгъл с мястото, което бяха подминали преди стотина метра. Да възприеме това беше дори по-объркващо от ориентацията в състояние на свободно падане.

Докато Орион пускаше шоколадовите кубчета в чашите им, Ози започна да бели един от синкавосивите плодове, които бяха набрали от джунглата. Месестата част във вътрешността му имаше груба повърхност с вкус на ябълка и канела. Беше един от осемте вида ядивни плодове, които бяха открили досега. Като всяка друга среда, до която ги бяха отвели пътищата на силфените, рифът беше напълно способен да поддържа живот.

Точий се показва от джунглата. Манипулаторната му плът се бе увила около многобройни съдове, които бе напълнил с вода. На около петдесет метра от подслона им по неравния полип течеше малък поток, водата му бе така прясна, че почти не се налагаше да използват филтъра.

— Добро утро, приятелю Ози — каза извънземното през портативната система.

— Добро утро. — Ози отпи от шоколада.

— Не засякох никаква електрическа активност с оборудването си. — Голямото извънземно вдигна няколкото сензора, които бе взело със себе си. — Машините трябва да са много надълбоко в рифа.

— Да, вероятно си прав.

Дори след цялото време, което бяха прекарвали заедно, Точий така и не бе схванал, че Ози обича да бъде оставен за малко на мира по време на закуска.

— Къде ходи? — попита Орион, докато Ози дъвчеше стоически.

— На пет километра в тази посока. — Точий оформи пипало от манипулаторната си тъкан и посочи.

— Мисля, че средата е натам. — Орион посочи почти под прав ъгъл спрямо пипалото на Точий.

— Сигурен ли си?

— Не знам. Къде е, Ози?

Ози посочи с палец над рамото си.

— Натам, девет километра.

— Извинявам се — каза Точий. — Инструментите ми не разполагат с навигационни функции като твоите.

— Видя ли нещо интересно? — попита Орион.

— Много дървета. Някои дребни летящи създания. Нищо по-едро или пък интелигентно.

— Лошо. — Момчето отрязва с джобното си ножче голям къс от лилавеещия плод и го захвапа нетърпеливо. По брадичката му се застича сок, който засядаше в рехавата му брада. — Имаше ли много пещери?

— Не видях много.

— Трябва да има път към вътрешността на корала. Чудя се дали не е на самия край на върховете. По оста не може да има гравитация, така че там трябва да е балансът, така каза Ози. Обзалагам се, че по цялата дължина на това нещо има просто един дълъг тунел.

— Логично е да се търси най-малкото разстояние. Входът към сърцевината несъмнено би започнал на повърхността в средата на рифа.

— Да. Обзалагам се, че има много пещери и такива неща. Сигурно там живеят обитателите на рифа, като морлоци.

Ози отпи отново от шоколада си, отбягвайки погледа на момчето. Вече съжаляваше, че му е разказал историята.

— Мислиш ли, че някой живее там, приятелю Ози? — попита Точий.

— Какъв смисъл ще има иначе?

— Не видях нито едно едро създание.

— Защото са под повърхността — отбеляза Орион.

Ози довърши шоколада си и завърза косата си с малката кожена лента, за да не се вее пред очите му.

— Не са под повърхността — каза той. — Никой не би построил острови в нещо като този газов ореол, за да ги засели с троглодити. Тук не живее нищо.

— Какво е троглодит? — попита Орион.

— Някой, който живее под земята.

— Извини ме, приятелю Ози — каза Точий. — Само че целият този газов ореол е лишен от логика. Въпреки всичко може да открием някаква форма на живот под повърхността. Защо иначе някой би построил острови в небето?

— Въглеродни мивки — каза Ози. — Всичко е въпрос на мащаби, а тези тук, признавам, са доста шашкаци. Дори аз изпитвам сериозни затруднения, когато погледна нагоре и видя небе, простиращо се безкрайно. Но ние знаем, че тук има голямо количество животински живот, който се носи из газовия гигант. Тъй като атмосферата представлява стандартна смес от кислород и азот, можем с голяма доза сигурност да предположим, че всички дишат кислород и издишват въглероден диоксид или някакъв друг отпаден продукт. Сигурен съм, че би отнело милиарди години всички тези животни тук да отровят нещо толкова гигантско като газовия ореол, но това ще се случи, освен ако не е налице обратен процес. Може да се постигне изкуствено, с машини; или пък по екологичния начин, с растения. Рифът служи за тази цел, като част от екосистема. Вероятно го използват и за хранителна градина, както и за кладенец. Еквивалентът на оазиса в тази въздушна пустиня.

— Ти каза, че във вътрешността му има машини — каза Орион с обвинителен тон.

— Несъмнено има някакъв гравитационен генератор, мой човек, а той най-вероятно се грижи и за насочването на острова; почти сигурен съм, че е бил отбит по курс, който да се пресече с нашия. Останалата част е биологична.

— Какъв е смисълът, щом могат да пречистят въздуха с машини?

— Подозирам, че са построили всичко това просто защото могат, мой човек, заради удоволствието да живеят в нещо толкова фантастично. Знам, че аз бих го направил, ако можех. У дома вече съм построил нещо подобно, макар и в миниатюрни мащаби в сравнение с тези.

— Наистина?

— Да, в много малки мащаби.

— Какво?

— Изкуствена околна среда. Нищо специално, не е важно. Виж, искам да открия гравитационния генератор, защото така може да успея да разбера как да го използвам, за да ни придвижва нанякъде. — Той

вдигна ръка, преди някой от двамата да успее да се обади. — Не, пичове, още не знам накъде, но точно сега би било добре да покажем малко дисциплина, окей? Вече наистина нямаме друг избор.

— Каза това и на водния остров. — В усмивката на Орион нямаше и капка сериозност.

— Това само показва колко малко знам. Хайде, Точий сигурно е прав, че входът трябва да се намира близо до центъра. Да видим дали ще открием нещо.

Плетеницата на джунглата пленяваше ума на Ози; беше произведение на изкуството. Между повърхността и първото ниво клони имаше почти непроменливо разстояние от около четири метра. Точно толкова, колкото човек или силфен да премине удобно пеша в условията на ниска гравитация, без да си удари главата в клоните. Всъщност, ако се случеше така, че да се оттласнеш твърде силно, мрежата от клони и вейки беше достатъчно гъста и само един лек удар с ръка беше достатъчен, за да коригираш траекторията си. На практика си беше горна спасителна мрежа. Ози беше убеден, че е умишлено изградена. Ако дърветата не бяха кастрени, а той не бе видял признаци за нещо подобно, трябва да бяха пригодени на генетично ниво, за да пораснат по този начин. Дори за общество, притежаващо ресурсите да построи газовия ореол, това си беше доста работа.

Впечатление правеше и разнообразието на видове, които варираха от дървета, подобни на тези на всеки животоподдържащ човешки свят, до странни пурпурни тръби, подобни на комини, както и многобройни извънземни видове, като еластичната кълбовидна мрежа, върху която се бе приземил Орион. Ози почти очакваше да види някое дърво махон, израснало наред цялата тази екзотика.

Под тънкия слой ронлива почва се намираше не по-малко разнообразие от слоеве полипи, матови пепелявосиви ивици, сключили се около каменнокафяви грудки и кремави червовидни гроздове, чворести въжета от тинтява и отворени кафеникави конуси, чиито основи бяха пълни с локви студена вода. Често се срещаха нашарени със синьо лешникови издатини във формата на гъби, макар и всички да бяха широки по над два метра.

„Йохансон се бе оказал прав, наричайки тези неща рифове“, помисли си Ози. Дърветата живееха в идеална симбиоза с полипа. Нямахме дълбок слой от почва, който да поддържа корените им; вместо това те си набавяха вода и хранителни вещества от самия корал. В замяна той бързо абсорбираше почвата, образувана от нападалите, изгнили листа, и така регенерираше.

Имаше полянки — широки пространства, където не растяха дървета и имаше изобилие от ярка светлина. Тук от ситната песъчлива почва се подаваха туфи трева или рехави растения, които излъчваха странна аура на безжизненост наред избуялата растителност в джунглата. Всеки път, когато се натъкнеха на нещо подобно, се придържаха към края на гората, сякаш от страх от празното небе.

Ози беше уверен, че знае в какво се корени тази несигурност. От безкрайната синя шир на газовия ореол можеше да ги връхлети какво ли не.

— Мислиш ли, че тук има пътеки? — попита Орион. — Каза, че Йохансон се е върнал във Федерацията от някакъв риф.

— Може да има — призна Ози. Наистина, той носеше раницата си, в случай че кривнеха по началото на някоя пътека. Беше настоял момчето и Точий също да вземат най-важните си принадлежности. Разполагаха с толкова малко екипировка и провизии, че просто не можеха да си позволят да загубят още. Дълбоко в себе си се надяваше, че на средата на някоя от тези експедиции наистина ще поемат по дългия път. Това желание беше пряка реакция на обстоятелствата. Напоследък се съсредоточаваше само и единствено върху оцеляването им. Бе пътувал толкова много, че се чувстваше ужасно изморен. Звездният кораб със сигурност бе стигнал вече до двойката Дайсън и се бе върнал обратно. Чувстваше се депресиран от мисълта, че когато се върне у дома, отговорът щеше да го очаква там под формата на кратка историческа бележка в унисферата.

Когато осъзна, че се е отплеснал в такива предположения, се ядоса. След цялото това търпение *заслужаваше* да открие обществото от възрастни силфени.

— Вече усещам, когато излезем на пътеките — каза Орион. — Мога да го почувствам.

— Мисля, че споделям тази осъзнатост — каза Точий. — Не намирам логика в това познание и трудно се справям с него, но

понякога чувствам някаква вътрешна сигурност.

Ози, който от известно време също осъзнаваше това вътрешно усещане, запази мълчание. Най-големият плюс на това да се прибере у дома беше, че ще остави Орион и Точий в някой приличен хотел и ще избяга възможно най-далеч от постоянното им дърдорене.

Портативната система докладва, че се приближават до геометричния център на рифа; беше трудно да определи точното място върху повърхност с няколкостотин метра в диаметър, макар че със сигурност се намираха по средата между издадените върхове. Добро визуално подсказване за това беше размерът на дърветата, които ставаха все по-високи. „Но защо? Центърът най-старата част ли е? В това няма много смисъл.“ И все пак стволите тук бяха огромни, по няколко метра широки, заради което повърхността точно под тях беше безплодна и прашна. Полипът наоколо се бе напукал, дълги мъртви люспи се бяха надигнали като неравни зъби около дървесната кора. Над тях таванът от клони и листа беше толкова гъст, че светлината бе сведена до блед еднороден сумрак.

— Напред е по-светло — каза Орион. През дънерите се процеждаше сиянието на слънцето. Те тръгнаха към него, мигайки след продължителния път в мрачната тишина на огромните дървета.

Светлината идваше от поляна, широка около километър. За пръв път се натъкнаха на покривка от зеленина, която покриваше повърхността. Растението беше не по-малко жилаво от земен седмолист, но имаше тънки нефритени листенца, които шумоляха като оризова хартия до глезените им. Около поляната ограда от пурпурни полипни тръби оформяше правилен периметър. Коралите се извисяваха над гъсталака от дървета, като всеки се извиваше високо над тях, така че краищата им се намираха в хоризонтална позиция спрямо рифа.

— Това са комини! — заяви Орион. От всяка тръба излизаха изпарения, които се завихряха над короните на дърветата. Ози си припомни странните, подобни на реки ивици от облаци, които бе видял, докато се приближаваха.

Орион веднага легна долу и допря ухо до повърхността.

— Приятелю Орион, какво правиш? — попита Точий.

— Слушам за машините. Трябва да има заводи в пещерите там долу.

— Не засичам електрическа или магнитна активност — каза Точий.

— Успокой се, мой човек — каза Ози. — Помисли само: какво правят заводите?

Орион го погледна объркано и сви рамене.

— Не знам.

— Добре тогава. Да не прибързваме със заключенията.

— Има нещо в средата на поляната — каза Точий.

Ози използва имплантите си, за да увеличи образа. В средата на шумолящото море от листа се издигаше ниска и широка черна колона.

— Е, това е вече нещо.

Орион първи стигна с подскоци до нея. Всяка грамадна стъпка го приплъзваше с три или четири метра напред. Ози крачеше по-предпазливо и поглеждаше подозрително към небето над тях, а Точий се плъзгаше с умерена скорост.

Колоната беше висока три метра. Стоеше върху широк участък от синкав полип, лишен от каквато и да е почва или растения. На половината на височината ѝ беше гравирани кръг от символи, изрисувани с дълги тънки линии, които се извиваха под всякакви ъгли. Около тях имаше няколко ограждащи ги точки. Всички вдлъбнатини бяха запълнени с някакъв прозрачен кристал. Ози ги сканира с портативната система и подсвирна, след като получи резултата.

— Диамант. Адски голямо вложение само за защита от корозия.

— Какви са тези руни? — попита Орион. Символите показваха леко сходство с идеограми, но не и с такива от който и да било човешки език. — Дали не е пътен знак на пътеките?

— Нищо познато — каза Ози. — Ами ти, Точий?

— Не, за съжаление.

Ози започна да оглежда повърхността, която беше доста солидна. Нито един от сензорите му не успяваше да засече каквито и да било празнини под колоната. Нито пък електрическа активност или вериги, заровени под повърхността. Той погледна разочаровано колоната, докато възбуденият Орион я обикаляше трескаво. Нетърпеливите пръсти на момчето проследяваха линиите на всички символи. Тогава Ози погледна към откритото пространство на поляната и в главата му се зароди неприятно заключение.

— Мамка му! — възкликна рязко той. — Мамка му, мамка му, мамка му. — Прицели се и ритна основата на колоната. Заболя го пръстът, затова я ритна отново, по-здраво. — Ох! — Удари и с другия крак. — Не мога да повярвам, човече.

Цялото чувство за безпомощност, гневът, който бе събирал в себе си, бликна на повърхността; изливаше се върху някакъв си прост артефакт. Мразеше този предмет и всичко, което той представляваше.

— Какво има, Ози? — попита тихо Орион, гледайки го загрижено.

— Какво има ли, по дяволите? Ще ти кажа какво, мамка му. — Той скрита отново колоната, този път не толкова силно. — Прекарах месеци в пустошта, ядох калпави плодове, когато всъщност исках само една прилична пържола и пържени картофи, не, не ги искам, *мечтая* си за тях. Ходя в някакви парцали като същество от каменната ера. Не съм правил секс от цяла вечност. Трезвен съм от толкова дълго, че черният ми дроб вече сигурно пращи от енергия. Врътнаха ми най-голямата вселенска шега, която някога се е пръквала, и ме изпързалиха по ръба на океан. Но с всичко това се примирих, с всичките тия лайна, защото знам, че вие — да, ВИЕ — ме наблюдавате и ме насочвате по пътя, и манипулирате пътеките, за да мога най-накрая да се срещна с вас. Но, о, не, трябва още веднъж да ми смачкате самочувствието, още веднъж да ми натриете носа с жалкия си, така наречен, хумор. — Той заби пръст към колоната. — Това не ми се струва забавно! Разбрахте ли? Схванахте ли значението на „НЕ“ в това изречение?

Орион погледна плахо към поляната.

— Приятелю Ози, на кого говориш? Не виждам никого тук.

— То ни наблюдава. Нали?

— Кой? — попита жално Орион.

— Възрастното общество. Истинските силфени.

— Наистина?

— О, да.

Орион се обърна към колоната.

— Какво е това тогава?

Ози издиша дълго и шумно през стиснатите си зъби, докато се опитваше да се успокои. Беше му трудно. Ако не оставеше гнева си да изтлее, знаеше, че ще свърши свит на топка и хленчещ от объркване.

— Нищо. Най-тъпото, незначително нищо на целия проклет риф. Таях уважение към пича, който е изобретил дизайна на газовия ореол, имам предвид, че все пак е адски впечатляващо. Сега си мисля, че това са най-задръстените идиоти в цялата галактика. Искаш да знаеш какво е това ли? Защо е напълно видимо и си седи тук само, а слънцето пече върху него като върху някаква звезда? Това е серийният номер на рифа, мой човек.

ПланинаНаЗората засече приближаващите кораби, докато все още се намираха на петнадесет светлинни години. Двадесет от тях се приближаваха към звездната система на междинния пост с четири светлинни години в час, бяха най-бързите кораби на хората, които бе наблюдавал досега. Това можеше да се очаква. Нямаха друга алтернатива, освен да изпратят най-добрите си оръжия към междинния пост.

Част от основните му мисловни процеси отбелязаха, че всеки път, когато срещне човешки звездни кораби, те винаги летят по-бързо от предишния. Скоростта, с която хората развиваха и усъвършенстваха технологията си, беше нетипична за обществото им като цяло, което изглеждаше неорганизирано, а в него изобилстваха примери за *корупция* у водачите и администрацията. Проучванията на събраната информация и личностите, които бе съживил, показваха, че определени малки групи от хора са способни да постигнат високо ниво на организация в специализирани полета. По време на често избухващите войни, докато хората все още били ограничени до собствената си планета, групите от „оръжейни учени“ винаги се радвали на почит сред класата на водачите и получавали непропорционално големи ресурси, за да завършат задачите си.

Той реши, че класата на водачите сигурно се е завърнала към старите си модели на поведение и е позволила на класата на оръжейните учени увеличен достъп до ресурси. Това развитие трябваше да бъде зорко наблюдавано; хората, благодарение на необузданото си въображение, може би бяха способни да произведат изключително опасни оръжия на стратегическо ниво вместо на тактическото, до което се бяха ограничавали досега. За щастие ПланинаНаЗората все още разполагаше с оръжия, способни да

обезлюдят цели звездни системи, до този момент запазени в резерв. Сега, когато подготовката на втората вълна беше почти приключила, той бе готов да ги използва срещу звездните системи на Федерацията. Този път щеше да срещне много малко съпротива от страна на хората. Радиацията щеше да избие всички, оставяйки индустрията и сградите им невредими.

ПланинаНаЗората пресея и анализира данните от сензорите си. Извлече каквато информация можа от изкривяванията, генерирани от всеки кораб, опознавайки естеството на манипулация на енергията. Започна да подготвя защитите си, спря потока на материал и кораби към новите двадесет и три свята. Седемстотин седемдесет и два генератора на червееви дупки на трите оцелели първоначални астероида, които орбитираща около междузвездната червеева дупка, започнаха да настройват местоположението си; също като петстотин и двадесетте завършени генератори на новите четири астероида, които бе устроил. Усили силовите полета около всички селища, които съдържаха групи с неподвижни. Оръжейните инсталации бяха активирани в режим на пълна готовност. Атакуващите кораби се придвижиха по места, готови да отлетят.

Човешките кораби започнаха да забавят скорост. Приблжиха се на двадесет и пет астрономически единици от междузвездната червеева дупка и излязоха в реалното пространство. ПланинаНаЗората мигновено отвори двадесет червееви дупки около всеки звезден кораб. През всяка бяха изстреляни по шестстотин ракети, последвани от по четиридесет кораба. След това модифицира червеевите си дупки отново, за да се опита да попречи на звездните кораби да избягат през собствените си портали, техника, която бе усъвършенствал по време на първата фаза на експанзия в космоса на Федерацията.

Веднага щом човешките звездни кораби снижиха активността на свръхсветлинните си двигатели, станаха изключително трудни за проследяване. Ракетите не успяваха да прихванат каквото и да било. Сензорите на всички кораби на ПланинаНаЗората се опитваха да засекат някаква радиационна емисия; радарът беше напълно безполезен. Само червеевите дупки му даваха някакви насоки. Вълните им на изкривяване разкриваха слаби отекващи следи, макар че дори те се изплъзваха и никога не повтаряха един и същ модел. Цялата му атака забуксува.

Тогава се появи нова точка на изкривяване. Още една. Още пет. В рамките на двадесет секунди триста малки човешки съда започнаха да се приближават към междузвездната червеева дупка с четири светлинни години в час. Както ПланинаНаЗората бе предсказал, хората използваша същия атакуващ модел, който им бе послужил така добре над Аншун.

Хиляди групирания на неподвижни започнаха да модифицират енергийната структура на базираните на астероидите червееви дупки, прицелвайки отворите си върху по-бързите от светлината снаряди, разстройвайки структурата на екзотичната енергия. Тук-там избухваше радиация по продължение на полета на ракетите, там, където изкривяванията се сблъскваха и наслагването им изтичаше в космоса.

Масивната операция по отклоняването им завърши успешно. Полетът на ракетите беше изкривен и нарушен и те се извиха настрана от гигантската междузвездна червеева дупка и огромните ѝ помощни астероиди, устройства и инсталации. Когато интерференцията нараснеше, човешките снаряди биваха откъснати от свръхсветлинните си полети на милиони километри от целта си, пътувайки с почти деветдесет процента от скоростта на светлината. Това беше скорост, която придаваше дори на ситните частици на соларните ветрове смъртоносна кинетична енергия. От всеки отвор блъвнаха побеснели сфери от плазма, далеч по-ярки от местната звезда.

Към междузвездната червеева дупка се устреми втори залп от сто ракети. Този път пожъна по-голям успех със засичането на координатите на произхода им. Пренасочи собствените си ракети. Хиляди експлозии на ядрен синтез наситиха космоса, където подозираше, че се крият човешките звездни кораби. В приливите от елементарни частици имаше тъмни вихри. Сензорите му ги опипаха, търсейки причината.

Три човешки снаряда успяха да се доближат до междузвездната червеева дупка, преди интерференцията на ПланинаНаЗората да ги пренасочи във време-пространството. Те веднага изригнаха в копия от релативистична плазма, пръскайки радиация, която прогори всеки сензор, насочен към нея. Част от соларния вятър, широк над милион километра, беше енергизирана от експлозията и засия в бледолилаво. Няколко кораба експлодираха под натиска на унищожителния прилив. Силовите полета, които защитаваха части от астероидите, се

напрегнаха в усилията си да устоят на колосалната енергия, която ги заливаше. Имаше дузини случаи на пробиви, които позволиха на копия от рентгенови и гама-лъчи да прережат екипировката и машините под полетата. Четири генератора на червееви дупки бяха изпарени мигновено. Хиляди неподвижни бяха облъчени и умряха почти незабавно. Загубени бяха осем струпвания на групи. Междувездната червеева дупка остана незасегната, силовото ѝ поле удържа на електромагнитната виелица. Пурпурната мъглявина избледня бавно и угасна.

От края на звездната система ПланинаНаЗората изпрати стотици кораби към малките издайнически възли в ядрената плазма, която бе освободил. Те изстреляха лъчевите си оръжия и запращаха залп след залп от високоскоростни ракети. Човешките кораби се оттеглиха в собствените си червееви дупки. ПланинаНаЗората успя да разстрои три от тях и ги остави оголени под пълната мощ на атакуващите си кораби. Силовите им полета бяха изключително силни, но дори те не успяха да устоят на интензивната атака, на която ги подложи.

Разцъфнаха три нови експлозии, почти незабележими сред потопа от елементарни частици, които свистяха през тази част от космоса. Квантовите сензори на ПланинаНаЗората наблюдаваха седемнадесетте оцелели човешки кораба, които отлетяха обратно в нищото. Наблюдава още дълго време, следейки за втора вълна. Не дойдоха повече звездни кораби.

От родната му система дойдоха още доставки и апаратура. Той продължи подготовката на следващия етап от експанзията си в човешката Федерация.

Бари и Сенди бяха толкова възбудени, че почти не ядоха на закуска, дори и от бърканите яйца и препечената риба със сирене, които готварският робот приготви. Панда се зарази от настроението им и залая щастливо, махайки с опашка, докато обикаляше масата и просеше храна.

— Може ли да ни заведеш при звездните кораби, тате? — попита Бари, когато Лиз сложи чинията пред него. Сенди затаи дъх и заслуша внимателно.

— О, съжалявам, сине, не днес. Орбиталните платформи не са отворени за посетители.

— Аз не съм посетител — каза той с негодувание. — Ти си ми татко, аз ще бъда с теб.

Понякога простичката, пълна преданост на Бари докарваше буца в гърлото на Марк.

— Ще говоря с шефа — обеща той. — Може да те вкараме скришом някой ден.

— И мен! — настоя Сенди.

— Разбира се.

Лиз го погледна обвинително от другата страна на масата. Знаеше точно какво си мисли тя: „Как ще изпълниш това обещание?“.

— Не прави така — скара се Лиз на Бари.

— Какво? — протестира момчето с отработена физиономия на обида и невинност. Беше им доста позната.

— Видях, че даде филийка на Панда.

— О, мамо, просто я изпуснах.

— Беше намазана с масло — обади се сериозно Сенди. — И ѝ я подаде в устата.

— Плямпало!

— Тихо и двамата — каза Марк.

Опитваше се да изтрие широката усмивка от лицето си, докато четеше новините, които течаха по хартиения екран, подпрян на чашата му за кафе. Беше трудно; това беше прекрасна семейна закуска, като онези, които толкова бе обичал в долината Улон, а и сутрините като тази бяха все по-редки тези дни. Не че животът беше тежък — точно обратното. Двуетажната къща, в която живееха, беше построена от лъскави сглобки от въглеродна стомана, монтирани от строителните работи. Макар и отвън да изглеждаше евтина, интериорът ѝ беше просторен и луксозно обзаведен. Само кухнята вероятно струваше повече, отколкото стария пикап „Ейбълс“, който бе карал в Рандтаун. Разполагаше с всяка автоматизирана джаджа, позната във Федерацията, имаше работни плотове от мрамор от Ебадан, вратите на шкафовете бяха от кафявозлатист френски дъб. Всички останали стаи бяха не по-зле обзаведени; а пък ако им липсваше нещо, можеха да си го поръчат от унисферен каталог за мебелировка и от офиса, отговарящ

за персонала на проекта, щяха да се погрижат да им го доставят. Същото важеше за дрехите и храната.

Не, животът вкъщи беше лесен. Работата беше онова, което поглъщаше цялото му време и го държеше далеч от децата. С изключение на днес. Това беше почивният му ден, първият от много време насам. Бяха се погрижили децата да пропуснат училище, за да могат да бъдат заедно.

— Може ли вече да ставам? — примоли се Бари. — Татко, моля ти се, всички се наядохме.

Марк спря да чете статията относно политическата битка за лидерския стол на африканската фракция в Сената. Погледна към Лиз за разрешението ѝ. Тя държеше голямата си чаша с чай с две ръце. Повечето от пържената ѝ филийка все още беше в чинията ѝ.

— Добре — каза тя.

Децата викнаха радостно и се втурнаха към вратата на стаята.

— Да не забравите да се измиете със зъбния гел — викна тя след тях. — И не забравяйте банските си.

Панда излая щастливо.

Марк и Лиз се усмихнаха широко един на друг.

— Тази вечер ще прекараме ли малко време заедно? — попита той, опитвайки се да прозвучи небрежно.

— Да, и аз искам да правим секс, бибчо. Ако не сме твърде уморени след днешния ден, брой го за сигурно.

Споделиха още една, по-интимна и игрива усмивка.

Лиз довърши набързо филийката си.

— Хм, твърде много пипер. Ще трябва да променя рецептата на работа.

Той погледна към широкия стенен прозорец зад нея, проверявайки времето. Лиз винаги седеше с гръб към прозореца, независимо в коя стая на къщата се намираха. „Мразя този пейзаж“, бе заявила тя на третия ден от престоя им в града. „Това е труп на свят, планета на вампири.“

— Изглежда хубав ден — каза весело Марк; навън слънцето печеше върху скалите и песъчливия реголит. — Езерцето в планината трябва да е достатъчно топло за плуване.

— Все тая.

— Има ли нещо?

— Не. Да. Това място. Наистина ме побърква, бебчо.

Той вдигна хартиения екран. Новинарските статии още се стичаха по него.

— Няма да останем тук дълго, каквото и да стане. Флотът трябва да удари Портата на Ада всеки момент.

Лиз погледна към отворената врата и понижи глас.

— Ами ако това не е достатъчно?

— Ще бъде.

— Тогава защо Шелдън строи тази флотилия?

— Защото го е сполетял прилив на здравословна параноя, когато всичко това започна. Във всеки случай сигурно ще използва звездните кораби даже ако натикаме Първите обратно в родния им свят.

— Какво каза?

— Федерацията е всичко, с което хората разполагат. Събрани сме заедно в една голяма група. Няма ли да е страхотно, ако установим друга човешка цивилизация на другия край на галактиката? Вероятно ще е съвсем различна от тази. Вече знаем как да избегнем грешките си, да построим нещо ново. За да се осъществи нещо подобно, ще трябва доброволци; виж колко много хора са се заселили на странни места като Далечината и Силвъргалд.

— Аха. — Тя се облегна назад и го погледна пресметливо. — А това би ли включвало и нас?

Ентусиазмът на Марк изведнъж посърна рязко.

— Не знам. Какво мислиш ти?

— Твърдо съм убедена, че децата ще бъдат отгледани в сигурността на Федерацията, при положение че тя оцелее. След като пораснат и са достатъчно отговорни, за да вземат собствени решения, могат сами да решат дали искат да скитосват в дивото.

— Ъ, да. Разбира се. Мен поне идеята ме привлича.

— Виждам, бебчо. Бих се радвала да го обсъдим отново покъсно, да речем след около петнадесет години.

— Ах. Добре, така или иначе не мисля, че ще е единственият опит за колонизация в галактиката. Мисля, че ни предстои живот в истинска златна ера. Атаката на Първите може да се окаже най-доброто, което някога ни се е случвало; избави ни насила от самодоволството ни. Само се замисли, флотилии, които летят към неизвестността. Обзалагам се, че един ден ще има и

междугалактически полет. Това ще е най-невероятното нещо, не мислиш ли?

Лиз му се усмихна търпеливо.

— Постоянно забравям колко си млад.

— Имаш предвид, че няма да се включиш? — попита Марк, изненадан и малко разочарован.

— Не съм мислила за това, бебчо, честно. Направи ми услуга обаче, не го споменавай на децата; техният свят е достатъчно несигурен и сега, няма нужда да им подхвърляме идеи като тази.

— Като какво? — попита Бари. Стоеше на вратата, а палтото му висеше от ръката му.

— Ще ти кажа после — каза по рефлекс Марк и му намигна. — Когато майка ти не е наоколо.

— Да не си посмял — изръмжа Лиз.

Бари се изкикоти щастливо.

— Искате ли питане, тате. — Той се изстреля обратно. — Ей, сестричке, знам нещо, което ти не знаеш!

— Какво? — изписука Сенди.

— Няма да ти кажа.

— Прасе!

Лиз се усмихна и завъртя очи.

— Чака ни дълъг ден.

Марк бе уредил да наемат един форд „Трейлмастър 7“ от гаража. Всички се качиха вътре, Панда се вмъкна отзад и потеглиха от големия двор на къщата по обиколния кръгов път. Градът беше достигнал максималните си размери. В него вече живееха дванадесет хиляди техници, учени и инженери, които бяха заети да сглобяват звездните кораби в орбиталните им докове, както и екипажите, които щяха да ги управляват.

От пурпурното небе грееше ярко слънце, а сглобките на градските сгради отразяваха голяма част от блясъка му. Земята между тях беше покрита с едър пясък, примесен с ронливи скали; в нея не растеше дори един плевел. Никой нямаше градина. Животоформи от животоподдържащите човешки светове не бяха позволени тук. Стотици модифицирани градинарски роботи патрулираха постоянно в

града и разпръскваха пясък с биологически инхибитори, които предотвратяваха всякакъв растеж. Отпадните води на всяка къща просто биваха изнасяни на Кресат и оттам на Августа, както и всичкия боклук. Нищо не можеше да замърси девствената околна среда.

Лиз сбърчи нос по посока на града, докато набираха скорост по кръговия път.

— Това място е като Гатчина — каза тя, докато минаваха покрай „Шишчетата на Баб“ в края на големия универсален магазин до улицата.

— Къде е това?

— Място в Русия, където са тренирали шпиони през Студената война. Уж разполагало с идеално копие на американски град, за да могат агентите да се запознаят с живота на запад. Това е същото, копие на Федерацията. Всичко, с което свързваме ежедневния си живот, само че не е истинско.

— Династията прави всичко по силите си, за да ни предложи най-добрите удобства.

— Да, бейчо, знам. Не се оплаквам, просто правя наблюдение.

Марк кимна и се съсредоточи върху шофирането. Беше доста разтревожен за Лиз; цялата работа със спасителния кораб бе предизвикала у нея унилоост, с която му бе трудно да се справя. Обикновено тя беше слънчевата натура, той разчиташе на нейното благоразумие и оптимизъм. Предвид това, което трябваше да ѝ каже в даден момент от деня, критиките и мрачното ѝ настроение не бяха добър знак. Въпреки това разбираше какво има предвид под сравнението с Гатчина. Никога не бе виждал толкова много работи на едно място. Династията позволяваше достъп само на хора, заети със строежа на спасителните кораби. Нямаше икономика на услугите; роботите извършваха всяка домашна работа; дори „Шишчетата на Баб“ и всичките останали магазини в крайпътния мол бяха автоматизирани. Когато някой робот се повредеше, не го поправяха тук; това щеше да изисква вторична индустрия и присъствието на хора, които не бяха свързани с проекта за корабите. Бе виждал цели камиони, пълни с повредени работи, да се изпрацат на Августа за поправка. Беше скъпа алтернатива, но само така можеха да се поддържат мерките за сигурност, на които Найджъл Шелдън държеше.

Отбиха от кръговия път и тръгнаха по черния, който водеше към хълмовете над града и отвъд ядрените централи. Всъщност му беше приятно да е зад волана, да кара сам. На планетата нямаше истински пътища извън града и обширната му решетка от индустриални сгради. Всички пътища тук бяха дело на жителите, които бяха изследвали сами терена. Марк сви наляво при първото разклонение, след това надясно, следвайки пътя, за който му бяха казали. Гумите на форда изровиха голямо количество прах и издълбаха допълнително коловозите.

След час стигнаха до езерцето. Пясъкът бе отстъпил на голи скали още преди километри. Всичко около тях бе заето от стръмните ронливи склонове на гъсто наредените планински върхове. Нямаше корита на потоци или пък ерозионни дерета; планетата не бе разполагала с атмосфера достатъчно дълго, за да придобие подобни черти, макар че дъждът беше зает да отмива реголитни пясъци към низините. Оттам те се приплъзваха устойчиво към плитките океани. Тук горе водата се стичаше по извивките в непрекъсната покривка, докато не откриеше вдлъбнатини и ниши, които да запълни. Планинският вир имаше овална форма, а водата стигаше до ръба му. Когато завалеше дъжд, той преливаше през цепнатина в източния му край.

— Толкова е ясно — възкликна Бари, когато застанаха на ръба. Като се изключат малките вълнички, отразяващи кадифеното небе, друго движение нямаше. Можеха да видят грубото скално дъно, наклонено към центъра. — Точно като Трине'ба — каза той с усмивка.

— Почти — съгласи се Лиз. — Хайде, да се преоблечем.

Четиримата нагазиха вътре, дишайки тежко заради студенината на водата. Гласовете им ечаха ясно в планинския въздух и отскачаха от високите неравни склонове около тях.

— Липсва ми рибата — призна Сенди и отплува предпазливо от брега на езерцето. Марк бе настоял тя да носи надуваеми криле на задната част на банския си. Поне този път тя не спори с него.

— Няма риби, няма водорасли — каза той на Лиз. Беше странно; обикновено свързваше водата с живот, а тук нещата бяха точно наобратно.

— Ще се появят — каза тя. — Когато идват да плуват тук, хората оставят след себе си бактерии. След сто години това езерце ще е истински малък резервоар с живот, най-голямото блюдо Петри на

планетата, и животинките му ще се пръскат навън всеки път, когато завали.

— Винаги оставяме следите си, не е ли така?

— Общо взето. Предполагам, че е нещо като еволюция с галактически мащаби. Планетите, които произведат живот, който е достатъчно умен, за да изобрети междузвездното пътуване, ще пръснат ДНК-то си сред звездите. А еволюцията си е тежка битка.

— Това ми звучи като хипотезата за Гея^[1].

— Може би, в екстремната ѝ версия. Чудя се дали Първите разпознават това на някакво инстинктивно ниво. Без съмнение бързаха да пригодят Елан към собствения си живот. Спомняш ли си онези образи, които Мортън засне от биорафинерията на края на Рандтаун?

— Значи който и да е построил онези бариери, също е знаел това?

— Да. Нещо като ограда за зайци с космически размери, като онези, които са строени в Австралия след началото на имиграцията. Но един ден се появяваме ние с металорезачите. По дяволите, колко сме глупави. Може би това е начинът на еволюцията да ни каже, че сме излишни.

Марк стъпи на хлъзгавата скала и започна да излиза навън.

— Не сме глупави, а принципни. Аз се гордея с това, което представляваме всички заедно.

— Надявам се да си прав, бибчо. — Лиз тръгна към брега заедно с него и побърза да се увие с хавлия. — Още пет минути — извика тя на децата. Вече бяха на няколко метра от брега и се пръскаха заедно с Панда. Бари им помаха.

— Ето. — Марк отви капачките на две кутии с горещ шоколад и ѝ подаде едната, от която се разнесе пара.

— Благодаря. — Тя го целуна бързо.

— Местят ме.

— Къде те местят?

— На друга част от проекта.

Той погледна нагоре. Едно от космическите лунни цветя се плъзгаше над хоризонта. Дори сега огромният гигаживот го изпълваше с вълнение. Самата мисъл, че съществува общество, което можеше да си позволи да създаде подобни неща заради самото удоволствие от това, беше невероятна. Вдъхновяваща. Към такива постижения

трябваше да се стреми човешката раса, а не към постоянната търговска надпревара, която Федерацията преследваше и боготвореше.

— Какво искаш да кажеш? — В гласа ѝ се прокраднаха стоманени нотки.

— Тук се строят не само спасителни кораби на династията. Една флотилия с подобни размери, която пътува през космос, за който не знаем нищо... тя се нуждае от защита, Лиз.

— О, Исусе — рече презрително Лиз. — Трябваше да се досетя, че строят бойни кораби.

— Да, фрегати. Дизайнът е нов, по-бързи и по-малки са от клас „Москва“. Освен това има и някаква разлика в двигателите. Не знам каква е. Никой не обелва и дума за оръжията, които ще носят.

— Без майтап. Какво им каза?

Марк отпи голяма глътка от горещия шоколад и събра мислите си. Мразеше, когато спореха. Като за начало, тя беше много по-добра в това от него.

— Това не е работа, на която можеш сам да си избираш задачите. И двамата го знаехме.

— Добре — каза тя. — Сигурно си прав. Просто не ми харесва идеята да работиш с оръжия.

— Няма. Искат да подготвим системата за монтаж. Работят с различен метод в сравнение със спасителните кораби, за които използват предварително сглобени отделения. Платформите за монтаж на фрегатите са комбинирани с дока при портала. Отделните части се карат направо в орбита и се сглобяват там.

— Йуху, още една гигантска технологична стъпка напред.

— Лиз — каза обвинително той. — Във война сме. От това, което чувам, може и да не спечелим. Наистина.

Тя седна на една голяма канара и погледна унило към кутията с шоколад в ръцете си.

— Знам. Съжалявам, че се държа като кучка. Просто... чувствам се толкова безпомощна.

— Ей. — Той се приближи до нея и я прегърна. — Аз съм този, който се нуждае от твоята опора, не забравяй, такава беше сделката.

Тя му се усмихна немощно и стисна ръката му.

— Сделката никога не е била такава, бебчо.

— Значи ще можеш да го приемеш?

— Да, предполагам.

— Благодаря ти, това е най-важно за мен, знаеш го.

Лиз го придърпа към себе си.

— Толкова се радвам, че те имам. Точно сега не бих искала да съм с никой друг.

— И аз не бих могъл да се справя без теб. — Той махна към децата. — И без тях. Фрегатите обаче са последната ни спасителна пътека. Бягаме, откакто се върнахме от Елан. Повече не. Няма да има повече изненади.

— Надявам се, бибчо. Наистина се надявам.

Дюзите на душа пръскаха вода със сила, която мачкаше кожата на Мелани почти до болка. Дори не ѝ се налагаше да се обърне, водата идваше от всички страни, а дюзите се насочваха нагоре и надолу. Пяната, образувана от ароматизирания сапун, примесен от управляващата система, се стичаше по тялото ѝ. По-хладна вода я измиваше и освежаваше след обилната топлина. Водата спря и през отвори навсякъде в голямата мраморна кабинка запръска топъл сух въздух, който се погрижи за влагата по кожата ѝ и изсуши косата ѝ.

Тя се загърна с огромна хавлия в лилаво и кремаво и се върна в спалнята на офис-апартаментата. Микеланджело още лежеше на голямото легло. Наблюдаваше я мързеливо, докато тя се обличаше.

— По дяволите, радвам се, че напусна Барон — каза той. — Щеше да те похаби тази студена кучка.

Мелани му се ухили палаво.

— Виж, ние имаме дълбока и изпълнена със смисъл връзка.

— Ти си добра в леглото. И двамата го знаем. Възбуждаш ме страхотно.

— Ти си добър учител.

— Наистина?

Почти ѝ се стори, че той е срамежливият от двамата, който търси успокоение.

— Не спирам да се връщам, не е ли така? — каза тя. — А и двамата знаем, че върша достатъчно добра работа за предаването и вече няма нужда да го правя. Но ми харесва, харесва ми много.

От леглото се разнесе ръмжене. Той се превъртя върху матрака и приглади дългата си, боядисана на кичури коса назад. Мелани не можеше да отклони очи от тялото му. Сякаш младоликът Аполон се беше завърнал и крачеше отново сред смъртните.

— По дяволите... не те разбирам — оплака се той. — Какво искаш, наистина?

Тя се ухили, докато се бореше с несиметричната си блуза.

— Работата ти.

— Знаеш, че по принцип бих се присмял на всеки стажант на твоята възраст като на жалък наивник. Само че от твоята уста тези думи никак не звучат забавно.

— Внимавай кого мачкаш днес, защото утре може да му носиш кафе.

— Прилежно си записвам.

— Признай си, справих се добре с материала за спасителните кораби, нали?

— Никога не съм виждал старейшина на Халгарт да се държи толкова отбранително. Поздравления.

— Черно, с едно захарче.

— Не си чак толкова добра — каза той намръщено. — Още не.

— Знам. Искам да се докопам до корабите на Шелдън. Точно сега би било голямо попадение, докато всички чакаме звездните кораби да се завърнат от Портата на Ада.

Той я погледна умислено.

— Как върви другата голяма история?

— Финансовият скандал в Ню Йорк? — каза тя с въздишка. — Не толкова добре. Следите са все студени и безжизнени. Освен това властите не проявяват интерес. Къде е сензационната в това да разкриеш нещо, с което всички останали от глутницата вече са наясно? Ексклузивността е нашата цел и нашият бог, както правилно ми каза, когато започнах работа тук. Виждаш ли, не съм забравила.

— Да. — Той кимна бавно.

— Какво? — Познаваше това колебание; той мразеше, когато му се налага да разкрива козове си. — Моля?

— Добре, бърз урок. Не разсъждаваш правилно по проблема. Опитваш се да проследиш трима доста успешни адвокати, които са въввлечени в някакви съмнителни финансови сделки, нали?

— Да.

Нямаше да каже на никой от предаването за Звездния странник. Още не. Подобна находка щеше да ѝ спечели собствено предаване, може би дори собствено студио.

— Опитваш се да ги преследваш. Грешка. Така ще постъпи полицията; само че те са бегълци, ще са готови за това и ще се погрижат да прикрият следите си. Всеки приличен ловец би върхлетял върху плячката си оттам, откъдето тя най-малко го очаква. Това, което е трябвало да направиш, е да се запиташ къде биха отишли.

Той я погледна с очакване.

— Престъпен синдикат, който може да ги защити?

— Близко си. Трябва ти място, където можеш напълно да смениш самоличността си. Под това нямам предвид просто кадърна промяна в регистрите, а изтриване на паметта и ново лице. Ако са отмъкнали толкова много, както твърдиш, дирекцията за финансова регулация ще ги гони през цялата Федерация следващите десет века. Трябва им свобода, за да могат да похарчат новото си богатство в пълна безопасност, без да им се налага да пропилят останалата част от живота си, оглеждайки се през рамо. За това ти трябва много повече от клетъчно препрофилиране. ДНК-то им със сигурност е регистрирано, ДФР винаги ще може да ги разкрие. Това, от което се нуждаят, е базова модификация на ДНК-то.

— Какво е това?

— По дяволите, никога не мога да разбера дали ме будалкаш. Това е манипулация, сходна с подмладяването, по време на която клиниката изменя ДНК-то ти във всяка клетка. За постоянно. Човекът, който излиза от резервоара в буквалния смисъл не е същият човек, който е влязъл вътре. След като го направиш, сдобиеш се с ново удостоверение за раждане, прилична история и чистите си пари, си свободен като птичка. Можеш да живееш където си поискаш, дори на една врата разстояние от старото си семейство, без те изобщо да разберат.

— Къде биха потърсили такава услуга?

— Освен ако не си собственик на собствена биогенетична медицинска клиника, има само едно място: Илюмината. Там има много тясно специализирани, свръхдискретни клиники, които предлагат подобен вид помощ.

— Ще отида там.

— Знаех си, че ще го кажеш. Дори да го направиш, нямаш никаква представа къде са клиниките. Не се рекламират в унисферата.

— Ще ги открия.

Микеланджело въздъхна показно.

— Преди седмица трима души са постъпили в клиника „Сафрън“ на улица „Оуин“, двама мъже и една жена. Не знам имената им, но пасват във времевата рамка. — Той направи незаинтересована физиономия. — Имам връзки. Все още съм *numero uno* в това отношение, моля те, помни го.

— Благодаря ти — каза искрено тя.

— Мелани, пази се, Илюмината не е най-безопасното място във Федерацията.

Ози се събуди от оскъдни лъчи светлина, които се плъзгаха по лицето му. Изсумтя недоволно. Разочарованието от вчера още тормозеше съзнанието му и не му позволяваше да се отърси от апатията. В спалния чувал му беше удобно и той усещаше хладния въздух по лицето си. Искаше се истинско усилие, за да стане.

— По дяволите!

Да се излежава и да хленчи не беше вариант. Твърде близо беше до поражението, а не бе готов да го приеме. Още не.

Разкопча чувала си и се протегна мързеливо, преди да потръпне от студ. Носеше само шорти и последната си прилична тениска. Ръката му опипа земята за панталоните му и той намъкна краката си в тях. Когато навлече раираната си риза, се чу звук от късане — още шевове се пръснаха по ръкава.

— Не отново! — Огледа ръкава, но цепката не изглеждаше толкова зле.

Облече стария си тъмносив вълнен елек, за да се постопли, докато си обуваше обувките. Пръстите му се подаваха през дупките на чорапите му. Днес вече трябваше да се захване с кърпенето. Огледа пръстите на краката си по-отблизо. Синините бяха избледнели. Всъщност бяха изчезнали напълно. Не можеше да си спомни да е слагал някакъв мехлем, след като нарича така задоволително колоната със серийния номер.

Пред малкия им заслон Орион вече бе запалил огъня от вчерашните въглини. Очуканите им метални чаши бяха поставени върху подобен на плоча къс корал над пламъците, а в тях се загреваше вода.

Орион погледна нагоре и поздрави Ози с усмивка.

— Имаме още пет кубчета чай — каза Орион. — Две с шоколад. Какво искаш?

— Ох, какво, по дяволите, нека да поживеем... Какво?

— Чай или шоколад?

— Мислех, че вчера изпихме шоколада.

Орион прерови различните пакети, които бе наредил около себе си, и вдигна кубчетата в дланта си. Бяха опаковани във фолио: пет сребристи и две златисти със зелени райета.

— Не. „Борневил Рич“, с двойна доза сметана. Любимите ти.

— Вярно. Съжалявам. Да, мой човек, шоколад става. — Ози седна на издадения полип. Изпъна крака си и премигна.

— Как е коляното? — попита Орион.

„Не може да бъде!“

— Още е схванато — каза бавно той. — Къде е Точий?

— Отиде да донесе вода. Снощи разузнаваше, търсеше някакви следи от машините, които движат това място.

— Защо?

— Какво имаш предвид? Каза, че трябва да се опитаме да открием гравитационния генератор.

— Но нали знаем, че на рифа няма електричество. Не и такава, което можем да засечем.

— Не сме търсили толкова усилено. Освен това, ти каза на Точий да използва сензорната си джаджа, докато обикаля из джунглата.

— Да. Преди два дни. Но сега няма много смисъл, нали така? Имам предвид, ако при серийния номер няма нищо, тогава със сигурност няма да има нищо и посред дърветата.

Орион спря с разопаковането на второто шоколадово кубче.

— Сериен номер?

— Да — каза саркастично Ози. — Голяма черна колона в средата на поляната. Аз, в много лошо настроение. Започна ли да си припомняш?

— Ози, за какво говориш?

— Вчера. Колоната.

— Ози, вчера ходихме до върха на края на рифа.

— Не, не, мой човек, това беше завчера. Вчера открихме серийния номер.

— На върха? Не думай.

— Не, по дяволите. Вчера. Колоната на поляната. Какво ти става? Орион го погледна сърдито и сви устни.

— Вчера ходих до върха. Не знам къде си ходил ти.

Ози се спря за миг; обикновено момчето не се държеше по такъв глупашки начин, а сега определено звучеше искрено.

Точий се показа от джунглата. Манипулаторната му плът се бе увила около многобройните съдове, които бе напълнил с вода.

— Добро утро, приятелю Ози — каза извънземното през портативната система.

— Не си намерил нищо, нали? — каза Ози. — Екипировката ти не е засякла каквато и да било електрическа активност. Вървял си около пет километра в тази посока. — Ози му посочи.

— Прав си, приятелю Ози. Как разбра?

— Просто предположих. — Ози каза на е-конома си да отвори файловете от вчера. Списъкът, който излезе във виртуалното му зрение, съставляваше зрителни и сензорни записи от пътешествието им до заострения връх в края на рифа.

— Покажи ми всички записани файлове от последните пет дни — каза той на програмата. Нямахте нищо, свързано с колоната със серийния номер. — По дяволите!

Той развърза ботуша си и го събу. След това започна да стиска с пръсти там, където трябваше да са синините. Дори не трепна от болка.

— Да позная ли? — каза внимателно той. — Никой от вас ли не си спомня да сме ходили до средата на рифа?

— Не — каза Точий. — Не съм бил там, макар да смятам, че ако отидем, може да успеем да открием тунел към машините в сърцевината на този риф. От средата пътят дотам би бил най-кратък.

— Абсолютно си прав, мой човек. Да отиваме тогава, а? — Той нахлузи ботуша си и се изправи.

Орион вдигна очуканата метална чаша.

— Не си ли искаш шоколада?

— Разбира се. Ей, откакто пристигнахме тук, да сте сънували някакви необичайни сънища?

— Не. Само обикновените. — Орион оклюма. — Момичета и подобни неща.

Ози поведе с бърза крачка. Последва маршрута, който според навигационната функция на портативната му система щеше да ги изведе на средата на рифа. Както преди, дърветата ставаха по-високи, колкото повече приближаваха района, обозначен във виртуалното му зрение. Днес през гъсто разположените древни стволове не се промъкваха хоризонтални слънчеви лъчи.

— Трябва да е някъде тук — каза той високо, когато започнаха за трети път да претърсват централната зона.

— Какво трябва да е тук? — попита Орион. Момчето го наблюдаваше загрижено още откакто тръгнаха от бивака.

— Има поляна точно в средата.

— Откъде знаеш?

„Защото вчера бях тук, както и ти.“

— Видях я, когато се спускахме.

Той спря и нареди на е-конома си да му покаже всички визуални файлове от последните няколко часа преди „Пътеводителя“ да кацне на рифа. Прегледа ги, но джунглата в средата изглеждаше непрекъсната. Нямаше поляна.

Ози спря до основата на някакво подобно на гумено глобусно дърво и се подпря на еластичните му клони. Не че вече се огъваха, бяха твърде стари и съсухрени. „Добре, или халюцинирам, или някой се е справил блестящо с хакването на портативната система. Не. Орион и Точий не си спомнят. Значи трябва да е халюцинация. Или видение. Но защо биха ме довели тук?“

Той огледа мрачния гъсталак на джунглата, напуканите полипи и прашната почва. В тънкия слой пръст нямаше следи. Нищо не се движеше, нищо не живееше тук. Той активира всеки сензор, с който разполагаше, и направи пълен кръг. Не улови нищо в който и да е спектър.

— Не разбирам — каза той на висок глас. Почти очакваше някакъв басов глас да му отговори от дървесните корони.

— Приятелю Ози, не виждам поляна.

— Нито пък аз. Файловете трябва да са се объркали, когато кацнахме. Системата се удари доста пъти.

— Може ли да се връщаме вече? — попита Орион. — Не ми харесва тук, всичко е толкова мрачно и мъртво.

— Разбира се. — Беше много по-весел, отколкото трябваше да е в такава ситуация. „Нещо става. Само да можем да разбера какво.“

Беше неблагоприятно задължение, но Лушъс Ли вече бе свикнал с него. Преди три месеца бе назначен за детектив на пробен период в квартала НортХарбър. Оттогава единственото, което правеше, бе да сортира огромни количества информационни файлове и доклади за двамата старши детективи, към които го бяха назначили за пробната му година. В редките случаи, когато тримата излизаха от офиса, на него се падаше да върши всички скучни дейности, като каталогизирането на местопрестъпленията, командването на роботите на криминалистите и интервюирането на маловажните свидетели; освен това получаваше нощните смени, когато трябваше да наблюдават дадени обекти. Като този път: седеше в очукан стар форд „Фейша“ в подземен гараж под сградата на „Чантекс“ в четири и двадесет сутринта и гледаше към бетонна пещера, осветена от зеленикави полисветлинни ивици, които отдавна трябваше да бъдат сменени.

Защо, по дяволите, не използваха свестен скрит сензор за този случай му бе непонятно. Мархол, сержант-детективът, който беше официалният му ментор, каза, че било „добър опит“. А това си бяха чисти глупости.

Самият проблем съществуваше от толкова много време, че работата беше за смях. Банда пънкари крадяха луксозни модели коли от НортХарбър, а — това беше голямата им грешка — една от тях принадлежеше на богатото гадже на сина на градски съветник. От общината искаха резултат с главно „р“. Автоматизираните системи не можеха да се справят с това, не и бързо. И ето го тук заради подшушнатото им от един от съмнителните информатори на Мархол, по-скоро един от приятелите му по чашка.

Мархол бе взел Лушъс със себе си за срещата в бара, уж за да свидетелства за изхарчените за задачата пари. Наложил му се да седи там, докато онзи жалък така наречен информатор, който надали беше

на повече от двадесет и имаше сериозни зависимости, твърдеше, че колите са задигани от бандата Стюхоук от СаутСентрал. Няма да кажа как да не го знае, нали се движел с ДЖиК, които направо притежавали НортХарбър, а това не било тяхно дело. Стюхоук глупашки се били набутали в големи дългове към професионален синдикат, от който просто им осигурили механик и списък. Те гепили колите и осигурявали нужните хора. Само че гепили коли от НортХарбър, не от собствения си квартал. Било война за територия.

Заради подобни лайна данъкоплатецът от Триделта Сити трябваше да възстановява сметките за бира на Мархол в продължение на цяла седмица.

Четири и двадесет и една. Вратите на асансьора се отвориха и оттам се появи мъж. Беше по-нисък от обичайното за днешните времена, в които подмладителната терапия можеше да добави цели инчове височина за почти никакви разходи. Освен това беше и кльоцав; ризата му беше с къси ръкави, а под тях се виждаше, че ръцете му са съвсем кокалести. Дланите му бяха непропорционално големи и покрити с мръсотия. Първото впечатление беше за човек в първия си живот, на около петдесет. Лушъс обаче се съсредоточи върху детайлите. Този мъж беше уверен, ходеше важно по бетонния под, сякаш беше шеф на династия, който се разхожда сред харема си. Освен това беше съвсем буден; не като някой, който е работил до късно горе в сградата.

Дишането на Лушъс се учести. Нямаше начин този да е част от някаква банда пънкари. Всъщност Лушъс беше почти сигурен, че изобщо не е в първия си живот; никой на по-малко от сто не разполагаше с тази хладна самоувереност. Може пък информаторът да бе казал истината. Стюхоук вършеха черната работа за някой синдикат. Изведнъж на Лушъс му стана много интересно.

Механикът се приближи до черен като нощта мерцедес FX 3000r чисто нов модел от салона „Хайрейндж“, който струваше малко над сто хиляди земни долара. Цената включваше страхотна система за сигурност; програмата на шофьорската система на практика беше самостоятелен ОИ. Нямаше да позволи на никой да поеме контрол над колата без съгласието на собственика.

Лушъс чакаше мъжа да направи опит да разбие колата. Тогава щеше да го арестува; благодари наум, че с него няма хора на Стюхоук.

Арест, последван от бърз, успешен разпит, беше точно полицейската работа, която съветникът искаше да види. Не че Лушъс щеше да обере нещо от лаврите; без съмнение арестът щеше да бъде регистриран на името на Мархол.

Механикът обиколи бавно лъскавата кола. Сякаш я преценяваше одобрително. Лушъс се удиви от смелостта му; не възнамеряваше наистина да отмъкне мерцедеса, нали? Тогава си спомни за разпространеното из цялата Федерация предупреждение за първокласен механик, който е дошъл наскоро в района. Този мъж без съмнение беше от най-висока класа, най-малкото съдейки по арогантността му. Лушъс каза на е-конома си да изрови файла.

Механикът тъкмо щеше да постави ръка върху предната врата на мерцедеса, когато замръзна на място. Лушъс притаи дъх. Механикът огледа почти празния гараж, докато погледът му не спря върху неговия форд. Устните му оформиха суха усмивка и той закрачи към него.

— О, по дяволите! — измърмори Лушъс. Нямаше начин някой да го види през екранираното стъкло на форда, без значение с колко добри ретинални импланти разполага, но механикът някак го бе усетил. Той извади йонния си пистолет и отмести предпазителя. Тогава осъзна, че сигурно се е издал, използвайки унисферата. Дори при наличието на полицейското шифриране колата бе изпуснала електронна емисия. В пуст гараж. В малките часове на нощта.

— О, невероятно, Лушъс — каза горчиво на себе си. — Просто невероятно.

Като че ли за да се прецакат нещата още повече, е-кономът му свали поискания файл. Флотското разузнаване искаше да разпита Робин Биърд, престъпник рецидивист, специалист по автомобилни престъпления. Във виртуалното зрение на Лушъс се изсипа голямо количество биографични данни. Придружаваха ги няколко снимки. Макар и с няколко лесно разпознаваеми разлики, пасваха на мъжа, който вече бе на три метра от колата.

Биърд все още не бе извадил никакво оръжие. Лушъс стисна пистолета си по-силно.

Биърд се усмихна към неотразяващото предно стъкло и постави ръка върху и-точката на форда. Цялата му предмишница засия в червените и зелени цветове на активиралите се ОВ-татуси.

Лушъс подскочи, когато в колата отекна стряскащо тракане. Всички ключалки се смъкнаха. На таблото започнаха да присвяткват три червени светлини. Разнесе се неприятна миризма на изгоряло.

— Ако бях на твое място — каза Биърд, — щях много да внимавам да не пипна нещо, което не трябва. Свръхпроводимите батерии на колата ти не работят нормално; пращат захранването си право към корпусната рамка. Не докосвай нищо метално. А, също така всичко, което йонизира въздуха, би действало като проводник. Един случаен пример: изстрел с йонен пистолет през прозореца. Човекът, който държи пистолета, ще бъде изпържен от изстрела. Виждал ли си някога човек, поразен от мълния? Казват, че очните ябълки завират и се пръсват, а езикът на жертвата се обгаря до черно.

Йонният пистолет се изхлузи от скованите в спазъм пръсти на Лушъс и изтрака на пода. Той трепна.

Робин Биърд се усмихна, чувайки слабия звук.

— Не се безпокой, в батериите няма още много енергия. До обяд трябва да са се изчерпали.

Той се завъртя на пета и тръгна отново към черния мерцедес.

Във виртуалното зрение на Лушъс засвети червена предупредителна светлина, уведомяваща го, че връзката му с унисферата е прекъсната. Той видя през прозореца как Биърд поставя ръка върху и-точката на мерцедеса. Не се изненада, когато вратата се отвори. След по-малко от тридесет секунди голямата лъскава кола плавно се плъзна върху изходната рампа на гаража и изчезна в чудната нощна красота на Илюмината.

В деня, когато звездните кораби трябваше да пристигнат в звездната система, където се намираще Портата на Ада, флотът засили наблюдението на Изгубените²³. Уилсън седеше в белия си офис и преглеждаше постъпващата информация. Ана беше с него и действаше като офицер по комуникациите; Оскар заемаше мястото на старши помощник-офицер; Рафаел допълваше флотския контингент. Жюстин Бърнели бе тук от името на Сената и седеше възможно най-далече от Рафаел, а Патриша Кантил представляваше правителството, макар и президент Дой да поддържаше свръхзащитена връзка с тях; както и Найджъл Шелдън, който уж трябваше да поддържа връзка с

останалите глави на Династиите — Уилсън не попита за това. Димитри Леополдович закъсна с няколко минути и седна до Патриша; пренебрегна хладното посрещане, което получи от флотските офицери.

Флотът започна да отваря дупки над Изгубените²³. Бяха от същия тип, който използваша за комуникация със съпротивителните войски, които действаха срещу Първите и техните съоръжения. Този път ги отвори на значително разстояние от планетата, на няколко милиона километра, надалеч от тежките орбитални защиты на Първите. Във време-пространството се изплъзнаха сензори и сканираха за квантови изкривявания от червееви дупки. Засякоха общо осемстотин шейсет и четири червееви дупки, които свързваха Изгубените²³ със звездната система на Портата на Ада.

— Мислех, че войските ни взривиха няколко планетарни портала — каза Патриша.

— Двадесет и седем засега — потвърди Рафаел. — На Първите им отнема средно по три дни да ги отворят наново и да сглобят механизма на новия портал.

— Какви са загубите ни?

— Имаме информация за сто и седемнадесет мъртви — каза гордо Уилсън. — Много по-добре е от предварително заложените загуби. Нанасяме им сериозни щети.

— Изстискваме част от ресурсите им — каза Димитри. — Не бих нарекъл това нанасяне на щети.

Рафаел го погледна леденостудено.

Час и половина преди предвиденото време на атаката седемстотин седемдесет и две червееви дупки на Първите се затвориха.

— Майко мила! — възкликна Оскар. Почти се изправи от стола си, сякаш искаше по този начин да се приближи до холограмния портал, който изпълваше с проекцията си половината стая. Лицето на Уилсън се озари от огромна усмивка.

— Твърде рано ли е да отваряме шампанското? — попита весело Рафаел и се ухили на Уилсън.

— Успяхме ли? — попита доволно Патриша.

— Не — каза твърдо Димитри. Изучаваше информацията на големия дисплей. — На всяка планета са останали активни точно по четири червееви дупки. Знаем, че Първите използват като базова

единица четворката; значи е било умишлено. Продължават да поддържат комуникациите си с новите си колонии. Следователно те са затворили останалите червееви дупки, не ние.

— Не знаеш дали е така — каза Оскар.

— Ако атаката ни бе постигнала достатъчен успех, за да елиминира над седемстотин генератора на червееви дупки, щеше да унищожи и останалите по същото време. Това е организирано пренастройване, не резултат от удар на ракетите „Дювоа“.

На Уилсън му се искаше да каже на Димитри да си гледа работата. Надеждите му се бяха понесли нагоре с изчезването на червеевите дупки. Нуждаеше се силно от този прилив на самочувствие след шока, който бе понесъл, след като осъзна, че флотът е компрометиран. Само че казаното от специалиста от Санкт Петербург беше доста логично. „Да не застрелваме вестоносеца.“

— Кога ще знаем със сигурност? — попита президент Дой.

— Не след дълго — каза Уилсън привидно спокоен; беше учтива лъжа.

Пет часа по-късно всички червееви дупки се отвориха наново. През офиса премина всеобщ стон.

— Как тълкуваш това? — обърна се Жюстин към Димитри.

— Отбили са атаката — каза бледият мъж. Както никога той изглеждаше нервен и попиваше потта от челото си с носна кърпичка. — Вече казах, че ще използват всичко по силите си, за да защитят поста си.

— Наистина го каза — каза Рафаел.

— Сега какво? — попита президент Дой. Звучеше объркано.

— Трябва да разберем какво се е случило — каза Уилсън.

— Победиха ни — каза Патриша с глас, който едновременно беше гневен и уплашен. Махна невъздържано към дисплея. — Това поне е съвсем очевидно.

— Трябват ни техническите детайли — каза Уилсън. — Как са го направили? Това е важното, ако искаме да формулираме подходяща стратегия за контрирането им.

— Най-рано след пет дни ще имаме възможност да се свържем с корабите — каза Найджъл.

— Ако има оцелели кораби — каза Димитри.

— Хайде, млъквай вече — сопна му се разгорещено Рафаел.

Уилсън даде знак на колегата си да се успокои.

— Знам, че моментът е тежък — там са приятелите и колегите ни, — но трябва да сме реалисти.

— Не можем да си позволим пет дни — каза Димитри. — Мадам президент, наложително е да въоръжим останалите си звездни кораби с квантовите разрушители на проекта „Сиатъл“. Първите все още могат да започнат мигновена атака срещу нас. Вече нямат причина да я отлагат.

— Да — каза Дой. — Видях предишните ви препоръки. Адмирал Кайм?

— Мадам.

— Ще свикаме целия Военен кабинет посредством свръхсекретна връзка след тридесет минути. Моля, бъдете готов да представите плановете си за използване на квантовите разрушители „Сиатъл“ за защитата на Федерацията, както и всички останали алтернативи.

— Много добре, мадам президент.

— Ще разпространим ли новините за провала на удара ни срещу Портата на Ада пред медиите? — попита Жюстин.

— Не — каза веднага Патриша. — Не знаем какво е станало. Хората ще заподозрат най-лошото, а ние няма да имаме какво да им предложим, за да ги успокоим.

— Новинарските предавания очакват някакви коментари.

— По-скоро не. Ще кажем, че не сме сигурни в резултата и изчакваме завръщането на звездните кораби.

— Ще разберат, че нещо не е наред — каза Жюстин. — Ако ударът бе проработил, щяхме да го оповестим колкото се може по-шумно.

— Имаме пет дни, преди да ни се наложи да признаем, че нещо не е наред — каза Патриша. — Това е достатъчно, за да подготвя основите на предстоящите събития. Трябва да се справим идеално с това, ако искаме да предотвратим паниката.

Уилсън не можа да се насили да погледне към Оскар, когато всички освен Рафаел и Жюстин напуснаха офиса. Димитри бе твърдял, че Първите ще изработят защита срещу ракетите „Дювоа“, тъй като

знаеха, че хората са способни на нещо подобно. „Ами ако са получили информация, конкретни детайли? Знаех, че сме компрометирани, а не направих нищо. От страх да не изляза глупак.“

— Искам и двамата да знаете — каза той на Рафаел и Жюстин. — Ще препоръчам да използваме квантовите разрушители, както предложи Димитри.

„И ще се моля да сме запазили поне частица достойнство въпреки разработката им.“

— Това малко лайненце — изсумтя Рафаел.

— Винаги е бил прав — каза Уилсън. — Само си върши работата. По дяволите, ако го бяхме послушали и бяхме екипирали звездните кораби с квантовите разрушители, за да атакуват Портата на Ада, сега можеше да не сме в тази ситуация.

— Не може да си играем на „ами ако“, не и при тези мащаби — каза Рафаел. — Трябва да се съсредоточим върху непосредствената заплаха.

— Нямаше да има непосредствена заплаха, ако бяхме използвали квантовите разрушители.

— Не знаем дали е така — каза Рафаел. — Не и със сигурност.

— Не технологията ни подведе, а липсата на воля. Твърде цивилизовани сме, за да натиснем бутона на геноцида.

— Радвам се, че е така — каза Жюстин. — Тази неохота да изличим което и да е създание, което може да ни създаде проблем, ни определя като вид. Ние не действаме като тях. Това трябва да е ценно само по себе си.

— Не и когато си мъртъв — сопна се гневно Уилсън. Знаеше, че е уплашен, и се опитваше да го прикрие, което само по себе си беше жалко. Само че провалът им да премахнат Портата на Ада го бе шокирал дълбоко; а последиците от това щяха да са дори по-сериозни. Димитри беше прав, вече трябваше да се замислят за немислимото.

— Смяташ ли, че Дой ще позволи употребата им? — попита Жюстин.

— Шелдън ще го направи — каза Рафаел. — Той е реалист. Знам, че и династията Халгарт ще го подкрепи, както и повечето от останалите. Никой не очакваше пълен провал на днешната атака. Все още не можем да го осъзнаем, но последиците ще станат ясни съвсем скоро, и то не само на нас. — Той поклати глава в неохотно съгласие.

— Димитри и отборът му зубъри се оказаха прави. Нямахме достатъчно кураж; не пожелахме да осъзнаем срещу какво сме изправени, твърде плашещо е.

Уилсън беше на ръба да му каже за измяната на борда на „Втори шанс“, за съществуването на Звездния странник. Запазил бе обаче достатъчно от политическия си инстинкт, за да се сдържи. „Страхливец“, присмя се над себе си. Само че се нуждаеше от пълната подкрепа на Рафаел през следващите няколко дни; просто *трябваше* да работят заедно. Човешката раса не можеше да си позволи да допуснат нова грешка. Мисълта прати страховити тръпки по гръбнака му.

На Военния кабинет му отне петнадесет минути, за да гласува. Взеха единодушно решение да въоръжат всичките звездни кораби с квантови разрушители в готовност за нова атака на Първите.

---

[1] Теория на Джеймс Лавлок, според която планетата е саморегулираща се единна система. — Бел.ред. ↑

В деня, когато преди сто и двадесет години изследователският отдел на ТСП бе отворил червеева дупка над Илюмината, разкрилата се гледка бе шокирала и потопила в мълчание целия операционен център. Те си помислили, че са се натъкнали на невъзможно развита високотехнологична цивилизация, такава, която бе урбанизирала всеки квадратен километър земя. Точно под червеевата дупка планетата била увиснала в космическата чернота, а тъмната ѝ страна сочела към отвора. Всеки континент греел в трептящо аквамаринено от бряг до бряг. Светлините проблясвали меко в дълги ивици измежду тънките ивици облаци, които се носели над повърхността им. Само планините и полярните шапки били лишени от светлина.

Ръководителят на операцията изкарал комуникационна чиния през червеевата дупка и се опитал да сигнализира на жителите на планетарния град. Странно, но електромагнитните честоти останали тихи, като се изключат хармониите, носещи се от обстрелваната със соларен вятър йоносфера. Тогава пълните анализи на подробните сензорни проучвания започнали да постъпват обратно. Светлината не била с технологичен произход. Била от чисто биологическо естество.

Всеки път, когато посетеше Илюмината, Адам Елвин забравяше да си стегне багаж с прилични ленени ризи с къси ръкави. Виновно беше старото му съзнание на градско момче; просто никога не очакваше толкова влажен климат в градски условия. Никой не строеше градове посред джунглата. Не беше цивилизовано. Нито пък беше особено изгодно от търговска гледна точка. Освен тук.

Когато пристъпи навън от аклиматизираното фоайе на хотел „Кономела“, температурата отново му напомни за лошия избор на дрехи. Жегата и влажността на улицата вече бяха достигнали нива като в сауна въпреки яркоаления сенник на хотела, чиято форма на полумесец спираше слънчевата светлина. Адам помахна пред лицето си с истинската си панамска шапка. Униформен портиер махна към

червеникавокафяво такси „Линкълн“, което спря плавно и отвори врата.

— Сеньор Дуанро. — Ръката в бяла ръкавица докосна уважително ръба на шапката му.

— Благодаря. — Адам побърза към хладното сухо такси, този път без дори да се замисля, че макар и уж всички да са равни, пазарът налага на портиера унижението да сервилничи. Днес намираше всеки, чиято работа беше да му осигури хладен комфорт, за напълно изряден.

Той заяви дестинацията си на шофьорската система и линкълнът се вмъкна агресивно в пътния поток. Улицата беше задръстена от превозни средства, половината от които бяха ванове за доставка и камиони, паркирани на тротоара, заради което разярени коли, велосипедисти и автобуси бяха натикани в останалите няколко платна. Таксито му се понесе с тридесет километра в час, клаксонът му свиреше на всеки тридесет секунди, при което пешеходци, пауърскейтъри или велосипедисти го отбягваха трескаво. В Триделта Сити винаги беше така; двадесет и четири милиона души, натъпкани на площ, не по-широка от петдесет километра.

На осем километра и двадесет и три минути от хотела таксито спря до кулата „Анау“, цилиндричен небостъргач, висок двеста и петдесет етажа. Широките му металически сребристи прозорци бяха подредени стъпаловидно, сякаш кожата на кулата беше увита около скелета на спирала.

Адам взе асансьора нагоре до сто и петдесетия етаж, където акостираха въздушните кораби, а след това взе по-малък асансьор до сто седемдесет и осмия. Офис-апартаментът на Агента се намираше от източната страна на кулата и представляваше три скромни стаи, декорирани със студени черни гранитни блокове. Рецепционистката се справяше образцово със задачата да вдъхва визуален респект на посетителите. Семплият ѝ въгленовосив костюм прилепваше по нея и подчертаваше подобренията, които бе получила — няколкото пласта допълнителни мускули, които обгръщаха първоначалното ѝ тяло. Адам подозираше, че в съмнителните допълнения от мускулни клетки и произпънатия епидермален пласт се крият многобройни невронно свързани оръжия. Шията ѝ беше гладък конус от плът, който се сливаше направо с бузите ѝ. Нямаше брадичка, само начервени в черешово устни, които бяха привлекателни по един много

притеснителен начин. Те се раздвижиха в усмивка, предназначена за Адам, когато той представи на системата на бюрото ѝ самоличността на Сайлъс Дуанро.

— Можете да влизате направо, господин Дуанро — изчурулика тя. — Той ви очаква.

Агента се усмихна приветливо иззад гранитното си бюро. Висок мъж, който се поддържаше слаб, като изразходваше голямо количество нерви. Имаше нос като клюн, който стигаше почти до горната му устна. По някаква причина не бе модифицирал фоликулите на скалпа си; отдръпващата се коса бе само частично прикрита от много късата му подстрижка.

— Сеньор Сайлъс Дуанро? Хмм. — Той се усмихна на себе си. — Можеш да ползваш същото име, когато си имаш работа с мен. Нали знаеш? След всичките тези години най-малкото вече си имаме доверие.

— Несъмнено. — Адам не бе посещавал Триделта от няколко години; въпреки това Агента винаги успяваше да го разпознае. Последния път бе изглеждал много по-различно, беше по-стар и по-закръглен. В момента бе променил лицето си в това на четиридесетгодишен, със закръглени бузи, зелени очи и гъста кестенява коса. Кожата му беше дебела и малко пъпчива, след като най-сетне бе започнала да изразява протеста си срещу многобройни клетъчни препрофилирания. Вече трябваше да използва овлажняващ крем всяка сутрин и вечер; дори така се чувстваше сякаш разпъва пресни белези, когато заговореше. Напоследък бузите му бяха постоянно студени, капилярите бяха в много лошо състояние заради постоянните промени. Имаше граници пред клетъчното препрофилиране, което човек може да понесе, и Адам знаеше, че бързо приближава времето, когато ще му се наложи да се оттегли. „Но все още не.“

За да се превърне в Сайлъс Дуанро, трябваше да изгуби много мазнини и да се подложи на няколко допълнителни процедури по подсилване на мускулите. От доста време не се бе чувствал в толкова добра форма и толкова силен, макар и да се нуждаеше от някои доста сериозни генопротеини за сърцето и останалите си органи, така че да могат да поддържат добавените мускули. Освен това трябваше да лекува тялото си заради настъпването на диабет от втори тип, който бе развил през последните няколко години. Въпреки това бе решен да

бъде готов, когато Йохансон го призове да пробие блокадата. Нямаше начин да наблюдава какво се случва от задните редици и да дава наставления през унисферата. Беше напълно готов това да е лебедовата му песен.

— Питие? — попита го Агента. Беше част от ритуала им.

— Какво предлагаш?

Агента се усмихна и отиде до стената. Дълга гранитна плоча се отвори тихо и разкри ярко осветен шкаф с питиета.

— Да видим. Няма да си губим времето с вината от Талотий, нищо че покриват всички години. Какво ще кажеш за Импирикус-синьо, местно копие, но по скромното ми мнение е по-добро от оригинала.

— Сипвай.

Агента наля разточително плътния пурпурен ликьор в охладена кристална чаша.

— И един за мен. — Той се върна зад бюрото и плъзна чашата към Адам. — Салют.

— Салют. — Адам я пресуши на една глътка. Усещане като от студен пламък прогори цялото му гърло. — Уохоу, майко мила — изсумтя той; в очите му имаше сълзи. — Добро е. — Гласът му бе станал дрезгав, все едно че страдаше от грип.

— Знаех си, че ще ти хареса. Притежаваш класа, която за съжаление липсва на повечето ми клиенти. Работя с толкова много гангстери; интересуват ги само по-големи оръжия и по-гадни вируси. Ти обаче... Бях толкова горд да видя имената, които се появиха в съда след атаката срещу „Втори шанс“, като знаех, че сам съм уредил повечето от тях. Ето това беше стилна операция, имаше замах в нея. Напоследък такива операции са много малко.

— Въпреки това корабът оцеля.

— Уви, да. Но да мечтаеш с мечтата е като да полетиш високо на планината, макар и не на дело.

— Кийтс?

— Манби. Е, какво мога да направя за теб? — попита Агента.

— Трябва ми малко помощ за новия проект, който сглобявам в момента.

— Разбира се.

— Най-вече ударни войници. — Адам каза на е-конома си да прехвърли списъка с файлове в системата в бюрото на Агента.

— Без технически специалисти? Какъв срам. Задължително ще направя каквото мога, за да ти намеря подходящите хора. Трябва да знаеш, че половината от хората в списъка ми с телохранители в момента служат зад граница във флота. Не всички там са били извадени от охладителните камери; много от тях са доброволци. Тази работа привлича базовите им инстинкти. Ще се върнат покрити със слава и медали и решени да заживеят като честни граждани, а след няколко години ще захлопат отново на вратата ми за работа. Междувременно трябва да преживявам срама заради бедния си инвентар. Има ли начин да отложиш проекта си?

— Не, не и безкрайно. Ако е въпрос на пари...

Агента се встрещи истински.

— Мили Боже, не. Сигурно дори ще се откажа от комисионата си заради теб. Оценявам предизвикателствата, пред които си ме изправял през годините, а и подир теб винаги мога да очаквам голямо количество ценни възможности за бизнес. Уверен съм, че мога отново да свърша работата. Професионална гордост и така нататък.

— Разбирам. — Адам използва най-добрата си фалшива усмивка и почувства как горката му лицева кожа се разширява. При бизнес сделки с Агента винаги ставаше дума за пари; престъпниците бяха най-долните капиталисти от всички. — Естествено предлагам обичайната застраховка срещу телесна загуба по време на мисията.

— Това е добре. Точно сега клиниките на Федерацията са препълнени с молби за съживяване от семействата на избитите жертви на Изгубените²³. Онези прасета дерат кожата на клиентите си. Продавачът определя пазара в този случай, опасявам се.

— След революцията ще подредим такива като тях до стената и ще ги разстреляме, нали?

— Абсолютно. Ще се радвам да ти осигуря взводовете с екзекутори без такса. Дотогава...

— Дотогава се погрижи да изпълниш списъка ми и да ми пратиш сметката. Във файла има еднократен унисферен адрес.

— Имаш ли предвид някакъв срок?

— Имаш седмица. — На Адам не му пукаше в колко затруднена позиция го поставя. — Ще ти платя хубав бонус за успешното

приключване.

Агента вдигна вежди.

— Винаги приветствам стимулите. Въпреки това, предвид състоянието на Федерацията точно сега, може да се окаже малко трудно.

— Една седмица.

— Виждам, че не мога да те разубедея. Добре тогава. Да се стремиш благородно е награда само по себе си. Няма да те разочаровам.

Той се наклони рязко напред и подаде ръката си.

Адам се ръкува с него, като се опита да не издаде отвращението си.

— Отлично. — Агента се върна при отворения шкаф с напитките и наля още две чашки Импирикус-синьо. Махна с ръка и десет високи гранитни плочи се завъртяха на деветдесет градуса, за да разкрият панорамен прозорец. — Тук сме в по-голяма безопасност — каза той. — Един богат град се защитава лесно. А и общината похарчи много пари, за да подобри силовите полета върху флотските щитове. И все пак съмнението гризе душата ми. Благословен съм да живея сред подобна красота, каквато само Бог и природата могат да създадат.

— Какво съмнение? — попита Адам. Гледаше забележителния пейзаж, който се разкриваше зад прозореца. Триделта Сити трептеше под слънчевата светлина на следобеда — плосък, спасен от водата остров, който някога бе представлявал зоната на наводнение при срещата на три реки. Логросан, Донгара и Торна Монкира. Всяка бе достатъчно голяма сама по себе си, а заедно образуваха впечатляващия потоп от вода — Долна Монкира, която течеше към океана на петстотин километра отгук.

Преди хората да дойдат на Илюмината, тройната делта бе представлявала песъчливо блато, което се наводнявало пет или шест пъти годишно, когато реките се надигали и потопът им изскубвал всички растения, успели да се захванат за сравнително солидните дюни след последния потоп. След като Съветът на Федерацията поставил заповед за пълното запазване на горите и джунглите на Илюмината, предотвратявайки по този начин всяка форма на изсичане, това било единствената крЪпка земя освен планините, която не била покрита с дървета. От ТСП построили защитна напречна дига в

средата и издигнали планетарната си гара сред тропическата жега и влагата. С пристигането на още строителни екипи и началото на сериозни инвестиции от страна на пътническите компании били построени допълнителни стени. Огромни помпи източвали и стабилизирали мочурливия пясък. Или вадели нова почва от реките, или я карали с влакове и така издигнали земното ниво на изкуствения остров. Основите били потопени надълбоко и изградили големи прегради срещу приливите. След това начало Триделта Сити се бе разраснал впечатляващо, първо навън, а след като ограниченията на блатото били изпълнени — нагоре.

Навсякъде, накъдето погледнеше Адам, виждаше небостъргачи: кули от бетон, сплави и стъкло, които образуваха готически терен от остри игли, извисяващи се от по-тъмните предградия от ниски сгради. Повечето бяха високи по километър, а най-новите небостъргачи стигаха още по-високо в мъгливия въздух. Кулата „Киноки“, засега все още огромна изящна пирамида от скелета на източния бряг на Логросан, трябваше да достигне три километра. Почти всеки небостъргач разполагаше с въздушен кораб; по-високите имаха по няколко на различни нива. Съдовете бяха все големи, дълги по над двеста метра, а наблюдателните им палуби продължаваха по цялата дължина на коремите им. Никой от тях не летеше през деня; просто си стояха на края на носещите им греди и се поклащаха леко под мъгливия полъх на вятъра.

— Аз сключвам сделките си в долната земя на цивилизацията — каза тъжно Агента с гръб към Адам, за да може да гледа към прозореца. — Гледам към града си всеки ден и виждам на какви вдъхновяващи висини можем да се изкачим. И все пак в тази стая ставам свидетел колко ниско можем да паднем като вид. Благодарение на това живея живота, който искам. Имам постоянната възбуда, която е близкочаканата на опасността; пари, жени, тръпката от това да съм замесен в политика и корпоративни вражди, за които обикновеният гражданин дори не знае. Въпреки това ето те и теб, необвързан с нищо от това, планираш да извършиш насилие в името на Пазителите на себесъщността. В такива моменти започвам да се чудя дали и аз не трябва да вложа нещо от себе си.

— Моят съвет е: недей. Има вероятност никой от нас да не се завърне.

— Харесва ми, че си честен. Дилемата ми обаче е следната: атакувахте флота и преди, а ето ни сега, чакаме отчаяно завръщането на звездните кораби. Знаеш ли, че правителствата са били посъветвани да повишат защитната си готовност на втора степен? Степен едно означава, че защитите са включени. А флотът не иска да сподели дали мисията е била успешна.

— Няма как да знаят, преди корабите да се завърнат.

— Знаеш много добре, че това не е вярно. Ако атаката срещу Портата на Ада е била успешна, всички извънземни червееви дупки, отворени в космоса на Федерацията, би трябвало да се затворят. И все пак те не са затворени. Вместо това получаваме потайно предупреждение да се подготвим. А сега ето те и теб с молба за войници в рамките на седмица. Няма как да не се запитам дали това не е нещо повече от съвпадение. Бих направил много неща за пари, но да предам собствения си вид не е едно от тях.

— Това не е предателство, точно обратното е.

— Според вашата идеология сме обект на манипулация на извънземни. Нали така?

Адам беше странно изненадан, че се поти въпреки ненатрапчивата климатична вентилация. Никога не се бе замислял, че Агента може да му създаде проблеми, камо ли заради морален въпрос. Както никога, не разполагаше с резервен план. „Глупак.“

— Така е, но това не е моята идеология. Аз не съм Пазител, понякога работя като техен агент. А флотът не съществуваше, когато нападнахме „Втори шанс“. Замисли се за това: ако бяхме успели да го унищожим, тогава нямаше да бъде осъществен полет, който да предизвика падането на бариерата.

Агента се обърна с гръб към прозореца и му подаде нова чаша.

— Ако не тогава, то по-късно. — Усмихна се отново. — Разбирам логиката ти. Ще ми дадеш ли отново думата си?

— На една и съща страна сме.

— За подобни новини и възрастните мъже ронят сълзи.

Адам пое чашата и пресуши половината ликьор. Сигурен беше, че този път течността гори по-силно.

— Доверяваш се на някого срещу думата му?

— Гордея се, че съм анахронизъм. Изненадан ли си? Знам по какви критерии ме съдиш. Погледни на това като на малко възмездие.

— Наздраве. — Адам довърши питието си.

— Тръгваш ли си? Убеден съм, че градът е добре защитен от евентуално нападение. Оръжейната ни индустрия е малка в сравнение със свят от Големите 15, но за сметка на това е изключително изтънчена.

— Дали една самотна твърдина ще удържи срещу варварската орда? Не мисля, че това е за мен. Някой път разгледай информацията за обсадата на Ленинград и се запитай кой наистина е спечелил.

— Какво, ще се изправиш срещу тях за чест и слава ли?

— Не. Точно това се опитваме да предотвратим.

— Браво. Една от най-важните причини, заради които приемам думата ти, е, защото знам кого представляваш. Това, което ме притеснява, е, че напоследък по улиците на Триделта крачат някои странни хора.

— Наистина?

— Да, разбира се, присмивай се; всички глупаци са праведни. Ние сме микрокосмос на Федерацията, сеньор Дуанро. Погледни ни и погледни себе си.

— Добре, добре, прав си. Какви странни хора?

— В това е въпросът. Въпреки всичките ми усилия, а пък, без да искам да звуча нескромно, към момента те не са незначителни, не успявам да разбера за кого работят те. Със сигурност не принадлежат към някое изолационистко движение, не и към престъпен синдикат, доколкото мога да преценя. Въпреки това разполагат с пари, достатъчно, за да си купят специално лечение в няколко от потайните ни клиники. През последните няколко месеца много от клиентите ми бяха отхвърлени от списъците с чакащи, за да могат сътрудниците на тези хора да получат невронно свързани оръжия и други услуги. Ако ги разглеждаме като група, са значителна сила.

— Благодаря за предупреждението.

Агента вдигна чашата си и я пресуши наведнъж.

Адам стана, за да си тръгне. Не можа да устои на един последен поглед през прозореца. Агента беше прав относно Триделта; това бе може би най-космополитният от етническа гледна точка град във Федерацията. Затова правителството беше толкова надробено на фракции и поддържаше радикална степен на независимост. Презрението към законите на Федерацията и „вмешателството“ на

Сената винаги бяха на висок дневен ред за всеки политик от градския съвет. Това правеше изместването на специфични услуги и изследователски лаборатории на Илюмината изключително привлекателно за компании, които можеха да се възползват от по-либерални закони. Икономиката на града се ускоряваше също толкова бързо, колкото и нарастването на населението му, а в тази атмосфера местните престъпни синдикати цъфтяха. Ужасът в Сената спрямо този набъбващ център на престъпността беше друга причина за антагонистични настроения. Те бяха стигнали до кулминация преди седемдесет години по време на местната кампания за изолация. Само че макар и да не се отнасяха особено добре към федеративните закони, хората на Триделта таяха силно уважение към парите на Федерацията. Илюмината бе останал част от нея.

— Имаш силни връзки с тукашната политическа класа — каза Адам. — Чудя се дали мога да те помоля за една услуга.

— Би ми било интересно да я чуя.

— Във Федерацията са започнали много проекти за спасителни кораби.

— Да, видях материала на Микеланджело миналата седмица. Младата репортерка беше свършила прекрасна работа. Винаги изпитвам удоволствие, когато гледам как членовете на династии се гърчат в общественото пространство.

— Ако чуеш нещо за каквито и да било компании, захранващи Шелдън с компоненти за спасителни кораби, бих се радвал да го споделиш с мен.

— Това определено е услуга, която бих ти направил с удоволствие. Ще поразпитам.

— Благодаря ти. Както винаги, беше удоволствие.

Беше минал едва половин час, откакто се върна в хотел „Кономела“, когато му се обади Джени Макновак.

— Реших, че би искал да знаеш — каза тя. — Току-що пристигнахме на гарата на ТСП на Триделта.

— Какво правите тук?

— Следим Бернадет Халгарт. Качи се на директен експрес от Еденбург. На стълбите пред входа откъм улица Далстън сме и

наблюдаваме как таксито ѝ потегля. Кантън се опитва да проникне в системата му, за да разбере в кой хотел ще се настани.

— Добре, какво прави Бернадет тук?

— Кой знае? Програмата ѝ до края на седмицата беше запълнена: обеда, партита, представления, срещи на комитети, обичайните неща. Нямаше никакви ангажименти на Илюмината. Освен това, Адам, тя не каза на никого, че идва насам, просто заряза всичко и се качи на влака. Точно сега трябваше да пие коктейли с малка армия от по-маловажни членове на хайлайфа в галерията „Риалто Метрополитън“.

— Добре, не я изпускате и ме дръжте в течение.

— Ще се постараете, но сме само двама. Някакъв шанс да получим подкрепления? Ще е трудно да не я изпуснем в град като този.

— Ще направя каквото мога; точно сега сме доста затруднени с ресурсите. Но, Джени, искам да знаеш, че вие сте само разузнавателен екип, разбра ли ме? Не искам да се замесвате в каквито и да било инциденти. Наблюдавайте и докладвайте.

— Знам. Кантън казва, че таксито се отправя към „Октавий“, който се намира на авеню „Уорфсайд“^[1] в Долна Монкира.

Е-кономът на Адам издърпа от унисферата информацията за „Октавий“. Беше средно голям тризвезден хотел на сто и петдесет години. Не беше място, където би отседнал някой като Бернадет.

— Това определено е интересно — каза той. — Ще се постарая да ви осигуря някаква помощ. Междувременно в никакъв случай не се регистрирайте в „Октавий“. Не знаем какво има там, а току-що разбрах, че в града се навъртат хора с невронно свързани оръжия, които не са обвързани с никой от местните синдикати.

— Ще направим каквото можем — каза Джени и прекъсна връзката.

Адам затвори клепащи и се опита да помисли кого може да пренасочи от операциите, които провеждаше. Когато ѝ каза, че имат проблеми с ресурсите, не си бе измислил оправдание. Накрая се обади на Кийран Максоубъл и му каза да дойде заедно с Джеймъс Макпърлс и Розамунд Маккрац със следващия експрес за Илюмината, за да помогнат на Джени и Кантън. След това се обади на Брадли.

— Радвам се, че малката инвестиция в случая с Бернадет се отплаща — каза Йохансон. — Беше си рискована догадка.

— Скоро ще знаем със сигурност. Не би напуснала ЕденБург по този начин, ако не е нещо спешно.

— Правилно. Вярвам, че това неслучайно става сега. Изглежда, атаката на флота срещу Портата на Ада е срещнала известни трудности. Новинарите по унисферата започват да питат дали червеевите дупки на Изгубените²³ са се затворили.

— Ако са, флотът щеше да ни каже; ако не те, то Дой щеше да пожелае да направи изявление пред Сената.

— Времето не е на наша страна, Адам. Остават само два дни, докато звездните кораби влязат поне на теория в комуникационния досег на Федерацията. Ако новините са толкова лоши, колкото всички започват да предсказват, единственият ни прозорец за действие може да се отвори съвсем скоро.

— Смяташ, че Звездния странник ще избяга ли?

— Ако не сме успели да разрушим Портата на Ада, Първите със сигурност ще предприемат ход, за да завземат още планети на Федерацията. Човечеството ще отвърне с всички налични сили. След това войната ще продължи, докато един от двата вида не бъде изличен, а другият не бъде тежко ранен. Това е целта на Звездния странник. След като тези финални събития започнат, крайният резултат ще бъде неизбежен; той вече няма причина да чака наред бойното поле. Вече сме построили оръжия с огромна разрушителна мощ в лицето на релативистичните ракети „Дювоа“; а те са просто това, за което флотът разкри някаква информация. По производствената линия ще последват други; винаги става така.

— Почакай малко, да не искаш да кажеш, че войната ще се случи независимо от всичко? Смятах, че елиминацията и разкритието на Звездния странник ще сложат край на това.

— Никога не съм обещавал подобно нещо, Адам. Нямах представа, че Първите ще се окажат толкова безкомпромисни, толкова жестоки. Не виждам как могат да бъдат спрени.

Адам се загледа през хотелския прозорец към града, над който се спускаше здрач. Красивото розово-златно слънце вече докосваше границата между небето и тъмните сгради, пращайки последни оранжеви лъчи през слоевете мъгла и облаци, за да погали покривите и небостъргачите. Това, което Йохансон току-що му бе казал, го шокира

като мощен зашеметяващ залп, изстиска енергията от крайниците му и остави само неприятно усещане за изтръпване.

— Но... защо, по дяволите, правим това тогава?

— Заради справедливостта, Адам. Той съсипа свят, който някога беше изпълнен с живот и потенциал. Далечината беше превърната в пустош от гигантския пламък, за да може да прати послание сред звездите. Освен това Звездния странник ни доведе до ръба на разрухата. Да не би да смяташ, че трябва да го оставим да избяга на свобода? Точно ти ли, Адам, който си обсебен от истинското значение на справедливостта.

— Не — изпъшка Адам. Седна тежко на ръба на леглото, дишаше трудно и бавно. За миг си помисли, че ще получи удар. Тялото му застина като статуя, докато той гледаше с десетилетия назад в миналото си, за да си припомни отклонилия се пътнически влак, който бе преминал, фучейки, през гарата на Абадан в опит да компенсира забавянето на СвЛинкълн. Не трябваше да се намира на онзи коловоз по това време. Експлозията...

— Това не е справедливост. Без основание, то се превръща просто в убийство.

— Обясни ли това на Казимир? А дали селата на Пазителите, които в момента са под нападение на Далечината, оценяват високомерния ти елитарен рационализъм?

— Села? — Адам се намръщи и тръсна глава, за да върне света отново на фокус.

— Наемниците на Института извършват набези над всяко село на клановете, което успеят да открият. Не предните постове, не онези с оръжията и войните. Нападат нашите фермери, овчарите ни. Майките и децата им. Звездния странник е насъскал униформените си гангстери срещу нашите бедни и слаби, надявайки се, че ще се втурнем да им помогнем. Той се завръща, Адам, ще се върне на Далечината. Робите му подготвят пътя му.

— Какво би спряло войната? Не може да няма начин, нали?

— Ако не ми вярваш, обади се на Стик. Той все още е в Армстронг Сити, докато бомбите летят и невидими снайперисти удрят. Но действай бързо. Институтът предлага на губернатора помощ за възстановяването на „цивилния ред“. Скоро ще имат контрол над портала. Ще бъдем блокирани.

— Не съм сигурен, че мога да продължа.

— Горкият ми Адам. Винаги си вярвал, че си доблестният рицар, че накрая правдата ще възтържествува. Всичко, което можеш да направиш, е да избереш в чии ръце да попадне властта. В нашите или в тези на Звездния странник. Не се предавай сега. Стигна толкова далеч.

— По дяволите! — Той избърса студената пот от челото си и изненадан погледна влагата по дланта си. „Трябваше да се досетя, че не съществува ясен отговор. Може би съм го направил. Може би продължавам да правя това, защото само то е останало от мен.“

— Адам — каза твърдо Бродли. — Ако не завършим това, няма да има истинска надежда. Планетата трябва да получи шанс за отмъщението си.

— Добре. — Адам се изправи и погледна към притъмняващия град. — Добре, по дяволите.

— Подготви влака за пробива на блокадата. Ще бъде великолепно, Адам. Това пътуване ще се превърне в легенда.

След края на обаждането Адам не помръдна, загледан през прозореца, докато нощта не се настани над Триделта и той не зърна за последен път джунглата в цялата ѝ прелест.

— Легенда, друг път — каза той през смях. Гласът му почти пресекна, но на него вече не му пукаше. Нареди на робота-камериерка да прибере багажа му и си поръча такси до гарата на ТСП. Е-кономът му запази билет за следващия влак до Кюшу.

Вторите лейтенанти Гуинет Ръсел и Джим Нуан последваха Тарло от таксито до полицейското управление на НортХарбър. Всички бяха оставили униформите си в парижкия офис; тук на Триделта щяха твърде много да бият на очи: Тарло носеше светлосиня тениска с къси оръфани ръкави и стари дънки, както и маратонки и кожен гердан с мъниста. Гуинет му завидя, докато изминаваха краткия път към фойето на управлението; нейният по-официален кремав костюм и сива блуза се бяха навлажнили, докато се доберат до климатика в сградата, а слънцето вече се спускаше зад хоризонта от небостъргачи.

Детектив-сержант Мархол и младшият детектив Лушъс Ли ги очакваха до рецепцията.

— Страшно преживяване ще да е било — каза Джим на Лушъс, докато петимата се качваха с асансьора към петнадесетия етаж, където бяха офисите на детективите.

— Казах му, че наблюдението на обекти си е добър опит. — Мархол се засмя грубиянски и плесна здраво с ръка Лушъс по гърба. Беше с наднормено тегло и корем, който покриваше колана му. Дрехите му бяха скъпи.

По лицето на младшия детектив пробяга гримаса на презрение, когато тялото му се залюля напред от силата на удара.

— Вашият човек беше добър — каза той. — Проверих в „Мерцедес“ за модела „FX 3000p“. Отказаха да повярват, че защитната система може да бъде пробита толкова бързо. Казаха, че трябва да е някаква застрахователна измама от страна на собственика.

— А провери ли във „Форд“ за безопасността на батерията на фейшата? — Мархол се засмя отново.

Гуинет реши, че съвсем скоро ще ѝ втръсне от този смях.

Екипите от детективи на управлението споделяха идентични офиси по дължината на централния коридор, като стъклени кутийки, наредени в редичка. Беше краят на дневната смяна и всички приключваха работата си. В коридора се мотаеха съвсем малко детективи и оглеждаха важните клечки от флотския екип, които вървяха към една от обезопасените конферентни стаи в далечния край. Няколко души поздравиха Лушъс с широки усмивки и весели подмятания за автомобилното му преживяване. Младият детектив на изпитателен срок ги понесе с тънка усмивка.

— Е, какво точно имате за нас? — попита Тарло, след като се настаниха в конферентната зала. Щорите на високия прозорец бяха спуснати и екранирани, което не се хареса на Гуинет; тя никога не бе виждала нощта на Илюмината.

— Крадецът на мерцедеса пасва идеално на профила на вашия човек — каза Мархол.

Холограмен портал прожектира образ на мъж в подземния парков гараж. Беше снет от ретиналните импланти на Лушъс и показваше как Биърд се приближава към фейшата. До него се появиха няколко сравнителни образа.

— Прилича на него — съгласи се Гуинет.

— Някой от местните да е способен на подобни трикове? — попита Тарло.

— Един или двама — каза Мархол. — Може би. Както каза Лушъс, мерцедесът трябва да е бил здраво защитен.

— Някой от местните механици не отговаря на физическия профил — каза Лушъс.

— Няма съмнение, това е вашият човек.

— Благодаря. Отсега нататък това е приоритетен случай за флота. — Тарло прехвърли файла с камиона на Биърд в системата на конферентната зала. — Моля ви, качете това в системите за управление на градския трафик. Искам всяко превозно средство по пътищата ви, което напомня на това, да бъде спирано и претърсвано от патрулиращите полицаи.

— Ех, доста извънредни часове се очертават — каза Мархол със самодоволна усмивка. — Флотът ще ни плати ли за това?

Тарло се ухили.

— Флотът ще се погрижи всеки, който оплеска нещо по случая, да бъде изваден от служба за сто години. Да се правим на хитреци ли искаш, или да оцелееш през следващите двадесет и четири часа?

— Ей, дявол да го вземе, господинчо. Ние ви решихме случая, най-малкото можеш да покажеш малко благодарност.

— Показвам изключително малко благодарност. Уведомихме ви за Робин Биърд преди седмици, а вие пращате новобранец да наблюдава обект, който пасва идеално на операционния му профил? А, и между другото, харесва ми костюмът ти? Струва доста, нали? Наскоро да са ти проверявали данъците? Може да е голяма досада, когато от централния трезор ти издърпат данните. Случи се на един мой стар приятел, продължи с години, след като счетоводителските програми погнаха финансовите му записи. Заради стреса се подложи на подмладяване.

— Да не си мислиш, че със заплахи ще свършиш работа тук?

— Не те заплашвам, приятел, просто искам сътрудничеството ти. Досега питах учтиво.

— Какво точно търсите? — попита Лушъс.

— Този ваш информатор. Искам да говоря с него веднага.

— Той няма приемно време, нали се сещаш — каза Мархол. — Отнема известно време, за да си уредиш среща.

— Преди беше така — каза Гуинет. — Днес става бързо. Или маркираме унисферния му адрес с програма за локализиране и изпращаме въоръжен отряд на мястото на сигнала, или нахълтваме в дома му с още повече въоръжена сила, или се срещаме в бар по негов избор.

— Можем да съберем всички членове на Стюхоук, които открием — предложи Джим Нуан. — Да ги вкараме за невроразпит, може би дори прочитане на паметта и да изстискаме местоположението на Биърд по този начин.

Тарло кимна одобрително.

— Това ми харесва. Шансовете за успех са големи.

— Не можете да арестувате цяла шибана банда — възрази Мархол.

— Защо не? — попита го направо Тарло.

— Всички други банди в града ще обявят война на полицията — каза Лушъс. — Точно сега, когато всички са на нокти заради флотските кораби и Портата на Ада, нямаме нужда от други смущения.

— Не е наш проблем.

— Добре, добре — каза недоволно Мархол. — Моят човек обича да пие в бар „Илюсид“ в Нортгейт.

— Благодаря ти. — Тарло се изправи. — Да тръгваме. Искам до двадесет и четири часа да говоря с Робин Биърд.

Мелани беше наела миниатюрен апартамент в монолитен четиридесететажен блок на авеню „Роял“, на по-малко от километър от насипа на Логросан. Беше много по-тъмен от онзи, който бе оставила във Венис Бийч; единственият ѝ прозорец гледаше не към реката, а към града, но пък климатикът работеше, а това беше общо взето единственото, което я интересуваше. Влажността в Триделта бе невероятна.

Със спускането на слънцето тя инструктира екрана на стената да се включи към предаването на Микеланджело, докато се подготвяше за вечерта. Той беше поканил сенаторите Валета Халгарт и Оливър Там в студиото и ги разпитваше какво се е случило с атаката срещу Портата на Ада. Макар и да бе свикнала да си има работа с експертните увъртания на професионалните политици, Мелани се удиви колко

разнообразни и оригинални тактики използват сенаторите, за да избегнат въпроса.

Взе душ, за да отмие лепкавината от деня, прекаран на улиците на Триделта. След като се подсуши, облече семпло бяло памучно горнище с гол гръб и корем, а върху него сложи минипуловер без ръкави — рядка плетка от бяла вълна, само малко по-голям от горнището. Така можеше да покаже изваяните линии на коремните си мускули и рубинения камък в пъпа си. Сложи си бяла минипола; спести си чорапогащите — беше прекарала половин час, втривайки масло в краката си, които вече лъщяха пленително. Нито една от дрехите не носеше дизайнерска марка; по себе си нямаше дори копие на нещо модно, а магазините на Триделта, жадни за кредитните татуси на туристите, продаваха най-вече това. Всичко, което бе купила от града, бяха няколко дълги огърлици от дървени мъниста и кристални черупки с цвят на лавандула, които бе сложила на врата си.

— Но защо флотът би покрил каквато и да било информация за атаката срещу Портата на Ада? — попита с разумен тон Микеланджело. — Сигурен съм, че Първите знаят дали сме ги атакували, или не. Без съмнение единственото логично заключение е, че корабите ни са се провалили и правителството се опитва да избегне паниката.

Мелани се извърна наполовина, за да чуе отговора.

— Разузнавателните ни способности трябва да останат скрити поради очевидни причини — умело отговори Оливър Там. — Сигурен съм, че разполагаме с възможностите да проверим дали червеевите дупки над Изгубените²³ са отворени. Ако е така, това ни дава сериозно военно преимущество. От флота не може да се очаква да разкрие възможностите ни само за да зарадва медиите. Всички ще разберем съвсем ясно веднага щом корабите влязат в обсега ни на комуникация. Възможно ли е, Микеланджело, просто да не понасяте да не знаете отговора? Дали медиите не са станали твърде арогантни в настоящостта си всяка тайна да бъде нарушена, за да задоволите жаждата си за рейтинга без значение какво би струвало това на вида ни?

— Това шега ли беше? — попита Микеланджело; изглеждаше почти смъртно обиден от казаното. Гневът на толкова могъщ човек

беше впечатляваща гледка. Оливър Там направи всичко, на което беше способен, за да не покаже страх.

Мелани се ухили на абсурдното позъорство в студиото и погледна в огледалото. Косата ѝ вече беше гарвановочерна и разчупена от малки вълнички, които бяха образували ситни къдрици около главата ѝ. Тя я стегна от двете страни с евтини оранжеви и жълти ленти. След като се почуди за кратко, си сложи най-тъмното лилаво червило, което успя да открие. Благодарение на кожните генопротеини лицето ѝ вече беше покрито с лунички; правеха я да изглежда толкова сладка, че ѝ се прииска да повърне. Вместо това уви ръце около главата си и изимитира страстна целувка.

Идеалната роля.

Лицето в огледалото определено не беше това на Мелани Рескорай, известната топрепортерка за топпредаванията на унисферата, лицето, което всички в цивилизованата галактика познаваха. Това принадлежеше на глуповата тийнейджърка в първия си живот, неопитна и жадна да бъде част от вълнуващите градски купони — макар и все още да не знаеше как. Щеше да има достатъчно много доброволци да ѝ покажат. Мъжете обичаха любопитните млади момичета, а колкото по-стари и преситени бяха, толкова повече им харесваше. Знаеше го още отпреди Морти.

Въздухът навън вече беше значително по-хладен, когато Мелани напусна апартамента, а откъм водата се носеше лек бриз. Оказваше наркотичен ефект върху щъкащите пешеходци, които до един споделяха тази енергичност, търсейки какво могат да им предложат баровете и клубовете. Мелани се насочи на запад по широкото авеню към реката. Не можеше да свали усмивката от лицето си. Улиците имитираха с кичозните си светлини елегантността отвъд реката. Първите десет метра от сградите над ензимно подсилените бетонни тротоари бяха обвити от греещ ярко неон, искрящи холограми и постоянния пламък на полисветлинно осветление. Градските разпоредби не позволяваха светлинно замърсяване над тази височина. Мелани погледна право нагоре и над нея се откри неестествено странна гледка; сякаш улицата беше захлупена с изцяло черен таван. По-ярките звезди проблясваха право горе, когато не бяха увити от

останките на дневните облаци, но стените на каньона от небостъргачи бяха невидими. Стъклените им прозорци бяха непроницаеми и скриваха гледките във вътрешността от чужди очи.

Успя да види само едно-единствено петънце — ослепително осветената наблюдателна палуба на въздушен кораб, който се отделяше от пристана си на един от небостъргачите. Насочи се нагоре, плъзна се в ясни въздух над кулите на Триделта и се отправи над реката, за да започне продължаващия цяла нощ полет над джунглата.

Мелани стигна до кръстовището и тръгна към южния висок кей на Логросан, където се намираха фериботите. Около половината туристи, излезли за първа нощ навън, бяха спрели със зяпнали усти.

Пред нея Логросан беше широка километър. Представляваше платно от черни вълни, които бълбукаха с тиха мощ, носейки се по ръба на града. От другата страна джунглата се увиваше около извиващите се планини. Всяко дърво блещукаше с великолепна млечна светлина.

За разлика от земните растения, които се състезаваха да създадат по-големи и по-красиви цветове, за да привлекат насекомите, растителността на Илюмината бе развила биолуминесценция, за да се състезава за вниманието на местните гадинки. Тъмните листа, които бяха прекарвали деня в попиване на слънчевата светлина, сега излъчваха енергията си с меко, проблясващо сияние. Тъй като всяко дърво в гората беше обвито от собствения си студен ореол от иридесценция, джунглата беше достатъчно ярка, за да съперничи на сънливата светлина на утринното слънце.

Потопена в транс, Мелани забърза към кея и дългата му редица от подредени под ъгъл вълноломи. Фериботът ѝ се казваше „Златният ястреб“, голям стар съд с метален корпус, който пухтеше по вода на всеки час, ден и нощ. На борда му тя започна да си пробива път през останалите двеста и петдесет пътници, за да си намери място на носа на кораба, докато той се насочваше към другия кей. Още три въздушни кораба преминаха високо над тях по време на краткото им пътуване. Мелани им помахаше глуповато, смеейки се на постъпката си, но това пасваше на настроението ѝ точно сега.

Погледна към проблясващата джунгла пред себе си и това ѝ позволи да се отпусне. Бе прекарала последните четиридесет и осем часа в напрежение, докато разузнаваше клиниката „Сафрън“.

Микеланджело се бе оказал прав, там наистина работеха дискретно. Цяла сутрин тя прескачаше от кафе на кафе по тротоара на улица „Оуин“, така че кулата „Гринфорд“ да е винаги пред очите ѝ. Сградата представляваше висок километър конус, направен от полирана стомана и лилаво стъкло. Приютяваше магазини, фабрики, офиси, хотели, барове, спа-центрове и апартаменти. Етажът на върха представляваше док за въздушни кораби, а над края на гредата, стърчаща от него, се носеше един от големите тъмни овоиди. Отделена от улицата в собствения си площад, основата на „Гринфорд“ беше покрита от високи извити прозорци, които стигаха до петия етаж. Всеки от тях представляваше вход към различна част от сградата. Предвид целта ѝ, надали беше добра идея да ги обикаля всички по ред и да се опита да разбере кой точно принадлежи на клиниката. Затова пиеше билкови чайове и минерална вода под навесите на кафената, докато програмите и имплантите ѝ бавно инфилтрираха вътрешната мрежа на кулата „Гринфорд“.

Благодарение на информацията, която софтуерът ѝ източи от контролиращите системи на всеки етаж, тя скоро откри клиниката „Сафрън“. Заемаше седем етажа, започващи от тридесет и осмия. Когато информацията постъпи при нея, тя наклони глава назад, за да зърне прозорците, които я интересуваха. Виртуалното ѝ зрение очерта голите панели с тънки неоновозелени линии. Нямахме как да се добере по-близо, визуално или по електронен път. Достъпът до системите на клиниката беше строго охраняван. Не разполагаше с уменията, нужни, за да влезе в тях.

Преглед на регистрираните структурни планове на кулата ѝ показва, че клиниката разполага със собствен гараж на третото ниво на големия петнадесететажен подземен паркинг. Освен това имаше и вход през един от високите сводове от западната страна, който водеше до частно фоайе и лифт. Мелани се премести в един бар на мъничка пресечка на „Оуин“, откъдето под тесен ъгъл се откриваше гледка към входа. Тогава откри една от слабостите в електронната защита на клиниката; собственият защитен софтуер на кулата даваше достъп на всички упълномощени служители през външната врата към фоайето, преди да стигнат до модерните вътрешни защитни системи.

Тя се облегна назад в стола и си поръча втора чаша горещ шоколад. На площада на „Гринфорд“ имаше няколко блискащи

фонтана. Премягащите се струи от пана от време на време скриваха малката врата на клиниката, но като се изключи това, тя виждаше добре всички, които идваха и си отиваха. Всеки път, когато вратата се отвореше, имплантите ѝ записваха образа на човека, който влизаше и го каталогизираха с информацията и името, които изнамираше от охранителната система на кулата. Три часа по-късно тя наклони глава настрана, когато в късния следобед в зрението ѝ се появи едра фигура. Колкото и да беше странно, времето, прекарано с Алесандра, ѝ бе разкрило най-много за хората, научило я бе да разпознава какво представляват още от първия миг. „Мигновено стереотипизиране“, го бе нарекъл Микеланджело с пъргавия си език, но тя инстинктивно разбра за какво се оглежда новодошлият. Във виртуалното ѝ зрение се спусна информация от охранителната система на кулата. Идентифицира мъжа като Каспар Мърдо и потвърди някои от нещата, за които се бе досетила. Вече се бе изправила и остави няколко десетпаундови банкноти на масата, за да плати питиетата си. Тръгна след Каспар Мърдо по улицата и в крачка пусна ято наблюдателни програми в обществените системи около него.

Тълпите бяха по-плътни на кея в Саутсайд — просто широка ивица от ензимноподсилен бетон, който държеше реката и джунглата разделени и продължаваше петдесет километра. В централната част, срещу Триделта, осем каменни и бетонни вълнолома стърчаха над водата, наклонени така, че да осигуряват някаква защита срещу течението на лодките, завързани по дължината им. Мелани закрачи по широката алея на върха на кея, оглеждайки се за вълнолома, на който бе акостирал „Кипарисов остров“. От лявата ѝ страна силуетът на Триделта представляваше тънка ивица ярка светлина точно над реката, захлупена от черни кули, които изрязваха рязък профил на фона на блясъка на джунглата от другата страна на града. Отдясно дърветата се извисяваха над пешеходния път и хвърляха бледо, постоянно променящо се сияние върху възхитените лица на туристите, докато последните търсеха вълнолома си.

„Кипарисов остров“ беше една от дузината лодки за нощна разходка, завързани за нейния вълнолом; беше по-дълга и по-тънка от фериботите, които прекосяваха реката и идваха от града, имаше плоска

открита палуба с бар в центъра. Вътре горните две пътнически палуби имаха прозрачни стени, за да разполагат клиентите на ресторанта и казиното с все така прекрасна гледка към джунглата; единствено третата палуба, където бе монтирана сцената, разполагаше с нормален корпус. Мелани мина по късото подвижно мостче сред ято от клубари, съвсем малко по-възрастни от нея самата. Няколко от момчетата ѝ отправиха окуражителни усмивки, които ѝ се наложи да пренебрегне. Беше си жалко; хлапетата до едно изглеждаха страхотно, очевидно отделяха много внимание на дрехите и стила си.

Тя показа билета си на стюарда, щом пристъпи на борда. Той я прецени с бърз експертен поглед.

— Сигурна ли сте, че искате да бъдете тук? — попита я с леко загрижена усмивка. — По-късно става грубичко. Може да ви разстрои, ако не сте свикнали. „Галапагос“ би приел билета ви, ако желаете, компанията е същата; те взимат по-приятни пътници.

— Всичко ще е наред — каза тя, упражнявайки пискливия си кикот. Реакцията му ѝ достави удоволствие, което тя се постара да не показва.

— Добре тогава. — Той ѝ махна да влезе.

Първото питие беше бесплатно. Тя си взе вносна светла бира от Мюнхен и си проби път към перилото на най-горната палуба.

„Кипарисов остров“ отплава двадесет минути по-късно. Извън завета на вълнолома двигателите му затласкаха срещу бързото течение и осезаемо заклатиха лодката. Придвижването стана по-комфортно около два километра нагоре по реката, когато свиха по една от стотиците вливащи се в Логросан реки. Тълпата се оживи, когато водата се успокои и Триделта се скри зад извивката на реката. Шумът от двигателя отслабна.

От другата страна на малкия приток дърветата растяха до самата вода, оплетените им оголени и подути корени държаха в клетките си ронещата се почва на брега. Въпреки светлината, която проблясваше от всеки лист, между дърветата беше тъмно и това придаваше на джунглата мистериозна аура. По повърхността не помръдваше нищо; на Илюмината така и не бе еволюирала животинска форма на живот, по-голяма от насекомо.

— Човек би си помислил, че е пълна със силфени.

Мелани се обърна и видя едно от хлапетата от групата на моста, което беше застанало до нея.

— Наистина?

— Това е техният тип място. Между другото аз съм Дориан.

Тя се поколеба.

— Саския.

Беше доста красив. Висок, със загатнат ориенталски произход в чертите. По врата му се извиваха малки алени ОВ-татуси, дракони и змии, които се преследваха. В косата му бяха вплетени полуорганични фибри, блещукаха като мъниста светлина сред изтънчените му римски къдрици.

— Може ли да ти взема още една бира, Саския?

Имплантите ѝ регистрираха трансмисия от него, насочена към киберсферния възел на лодката. Обикновено нещо подобно нямаше да я притесни, някакво момче, което се хвали за свалката на приятелите в града. Трансмисията обаче беше сериозно шифрирана.

— Не точно сега, благодаря.

Той се опита да прикрие разочарованието си.

— Разбира се. Предложението остава за цялата нощ.

— Ще го запомня.

Съобщението, което бе изпратил, я притесняваше. Не разполагаше с уменията, нужни да го дешифрира с имплантите си, а не носеше портативна система, така че не можеше да работи върху него. За момент обмисли идеята да го сканира цялостно, за да разбере с какви импланти разполага. Разбира се, ако разполагаше с по-напреднали невронно свързани приспособления, щеше да засече сканирането ѝ.

„Защо да е невронно свързан? Небеса, ставам параноичка. Защо тогава да не го сканирам?“

Дориан се бе върнал на бара и се смееше заедно с приятелите си. Вероятно го дразнеха заради неуспеха му.

Притокът стана по-тесен и се разклони на няколко пъти и на двете страни. Дърветата започнаха да се извиват като арки над водата, най-високите докосваха средата на потока, а клонките им бяха започнали да се сплитат едни в други. „Кипарисов остров“ продължи да плава през тунела от спиращите дъха дървесни корони.

Мелани слезе на палубата на ресторанта и мина покрай бюфета. Вътре беше мрачно, за да могат хранещите се да се взират в джунглата. Билетът ѝ не ѝ предоставяше достъп до маса до прозрачните стени, затова тя отнесе чинията си на горната палуба и седна на пейка пред бара, наблюдавайки изящната мрежа от клони над реката. Някои от дърветата притежаваха сияние, което граничеше с ултравиолетовото, и караха бялото ѝ горнище да свети.

Тя се визира във вълната около минута, без наистина да осъзнава какво вижда.

— О, мамка му! — промърмори. Платинено-лилавата ѝ виртуална ръка докосна иконата на СИ.

— Здравей, Мелани.

— Има човек на борда, който ме притеснява. Трябва да разчета едно кодирано съобщение.

— Много добре.

Бе очаквала да се наложи да влезе в спор, за да го убеди. Съгласието му я изненада. Тя предостави файла на СИ.

— В груб превод гласи — каза той: — „Самоличността е потвърдена. Тя е.“

— О, Господи! — въздъхна тя. „Наемниците на Алесандра найсетне са ме настигнали!“ Тя полупанически се огледа наоколо, но Дориан не се виждаше на горната палуба.

— Имаш ли оръжия? — попита СИ.

— Не. Ами имплантите ти? Има ли нещо, което мога да използвам срещу него?

— Не и с някаква доза сигурност. Може и да успея да кача caos-софтуер в невронно свързаните му импланти, ако приемем, че има такива. Да уведомя ли полицията на Триделта? Могат да пратят хеликоптер при теб за минути.

Връзката ѝ с унисферата прекъсна.

„По дяволите! Не сега.“ Тя прати пакет със запитване до найблизката бордова система, за да провери какъв е проблемът. Програмите за контрол на мрежата докладваха, че възелът вече получава захранване; беше физически увреден.

„КИБЕРСФЕРНИЯТ НИ ВЪЗЕЛ Е ВРЕМЕННО НЕИЗПРАВЕН“, обяви по общия канал системата на мостика. „МОЛЯ, ЗАПАЗЕТЕ СПОКОЙСТВИЕ. СКОРО ЩЕ БЪДЕ УСТАНОВЕНА НОВА ВРЪЗКА.“

КОМПАНИЯТА ИСКА ДА СЕ ИЗВИНИ ЗА ВСЯКАКВО НЕУДОБСТВО, КОЕТО ИЗПИТАТЕ МЕЖДУВРЕМЕННО.“

Мелани започна да трепери, докато текстът течеше пред виртуалното ѝ зрение.

— Върни се — прошепна тя във флуоресцентната нощ. — Хайде, свърза се с мен на Рандтаун.

Някакъв вътрешен глас ѝ шепнеше, че Рандтаун в никакъв случай не е толкова изолиран от планетарната киберсфера; мрежата там беше изградена от наземни връзки. Тази самотна лодка се намираше насред джунглата на планета с един-единствен град.

Тя стисна юмруци и ги притисна към краката си, опитваше се насила да спре тръпките. „Мисли! Не мога да го победя сама.“ Да чака полицията не беше добър вариант. Дори не знаеше дали СИ ги е извикал. Тя вдигна вече спокойната си ръка пред лицето и я погледна любопитно. „Той все още е тук.“

Бързо сканиране с имплантите ѝ разкри, че една от корабните системи е монтирана зад бара. Мелани притича дотам и се сниши под плота.

— Ей — каза ѝ един от барманите. — Не можеш да идваш тук.

Тя му се усмихна бързо, докато прокарваше ръка по полицата. Драскащите ѝ пръсти откриха системата, скрита зад кутии със закуски; беше малка, използваша я за финансите на бара, но разполагаше с и-точка. Тя допря дланта си до нея.

— Само секунда — каза тя на бармана. — Ще се натискаме по-късно.

Ченето му увисна. Не знаеше дали се шегува.

Виртуалните ръце на Мелани активираха голяма част от имплантите и захраниха кода в нея. Подпрограмата на СИ се разгърна и потече през и-точката в миниатюрната мрежа на лодката.

— Достъпни са процесорни ресурси под оптималните ми нужди — каза СИ. — Активен съм в съкратен режим. Защо съм тук?

— Дебне ме убиец. Вероятно разполага с невронно свързани оръжия.

Тя се изправи и отново се огледа, почти очакваше Дориан да се появи. Барманът се приближи до нея.

— Сериозно ли говориш? — попита той шепнешком.

— О, да, само че по-късно. — Мелани се оттегли от бара с лице към него. — Ще ти се обадя по-късно.

— Предлагам да повикаш полицията — каза подпрограмата на СИ.

Тя изстена тихо.

— Не мога. Затова те активирах. Нуждая се от помощ.

— Разполагаш ли с оръжие?

— Не. Открий дали на борда има някакви.

— Няма изброени в инвентара на кораба.

— Можеш ли да инфилтрираш каос-софтуер в невронно свързаните оръжия на убиеца?

— В директорията ми няма каос-файлове.

— Мамка му. Какво да правя?

— Предлагам да напуснеш кораба.

За миг се замисли за това. Притокът не беше проблем; със сигурност щеше да успее да доплува до брега или да се качи на някоя спасителна лодка. След това щеше да е сама в джунглата. Вероятно щеше да е сама в джунглата. Ако скочеше над перилото, хората щяха да я видят. Капитанът щеше да спре. Дориан щеше да тръгне след нея през дърветата.

— Измисли нещо друго — нареди му тя.

— Преглед на възможностите за бягство стартиран. Наличните възможности за изчисление не позволяват оптимално ниво на работа на сравнителния анализ.

Мелани бързо губеше вяра в подпрограмата на СИ. Тук нямаше да е като в Армстронг Сити, където бе кръжала около нея като ангел пазител. „Трябва ми оръжие, нещо, което да ми даде шансове.“ Същото спокойствие като онова, когато се бе справила с Джейси, се завърна и блокира всички дразнителни около нея. Всъщност имаше едно място на борда, където можеше и да има нещо полезно. Само трябваше да стигне до него. Бог знае къде се криеше Дориан. Той със сигурност беше с класа по-горе от уличните биячи, пратени на Пол Крамли. Беше един вид комплимент.

Мелани тръгна спокойно към стълбите, които водеха под палубата. „Сигурно няма да ме застреля пред останалите, нали така?“ Не можеше да е сигурна, обаче. Казимир Макфостър беше убит насред ЕлЕй Галактик, за Бога.

— Можеш ли да засечеш шифрирани местни комуникации? — попита тя подпрограмата.

— Не. Капитанът е наредил оглед на бордовата мрежа, за да разбере защо функциите на лодката са преминали към аварийен режим. Диагностичният софтуер пречи на програмите ми за сравнителен анализ.

— Може и да успея да намеря оръжие. Включи тази възможност в прегледа си.

— Какво оръжие?

— Не знам. Нещо много силно.

— Ще се съобразя.

— И продължавай да следиш за шифриран трафик. Искам да знам къде е той.

Ресторантът беше натъпкан с пътници, които вечеряха; от бюфета се извиваха дълги опашки. С всички активирани сензори, Мелани не успяваше да засече никакви енергийни отпечатьци, характерни за активирани невронно свързани устройства. Пое по стълбите към палубата с казиното. Там имаше само няколко отдадени комарджии; повечето от масите бяха празни, а тя не се бе надявала на това. От стълбището, водещо към третата палуба, се носеше топъл въздух. Мелани забърза надолу към клуба.

— Дай ми плана на най-долното ниво — каза тя на подпрограмата на СИ. — Има ли аварийен маршрут? Мога ли да стигна до спасителните лодки?

— Отменям сравнителния анализ на възможностите за бягство.

Мелани стисна ядно зъби. В следващия миг схемата на лодката се появи във виртуалното ѝ зрение.

— Достъпът до спасителните лодки е наличен от всички палуби — каза ѝ подпрограмата.

— Мога ли да задвижа някоя, без екипажът да разбере?

— Аз мога да блокирам сигнала за стартиране.

— Страхотно.

— Продължавам със сравнителния анализ на възможностите за бягство.

В края на стълбището холограмен знак проблясваше като повредена сигнална светлина и гласеше, че танцовата трупа от хермафродити „Смърт от оргия“ ще започне първото си изпълнение

след двадесет минути. Точно това търсеше. Веднага щом мина през екранирания вход, я удари тежка рок музика, достатъчно силна, за да накара костите ѝ да вибрират. Клубът беше препълнен с хора, а вътре цареше пълен мрак. През въздуха като отбити комети прехвърчаха холоискри. Единствено те осигуряваха проблясъци от светлина, докато кръжаха около посетителите, гърчещи се върху миниатюрното танцово пространство. Наложил се да настрои имплантите си на режим на пълно светлинно увеличение, за да вижда къде отива.

Клубът се очерта в сиво-зелени линии. Преобладаваха фетишизирани аксесоари. Полуорганични костюми показваха странно модифицирани гениталии, докато тя се плъзгаше през менажерията от чудаци. Допълнителните крайници бяха популярен елемент, няколко имаха ръце с бебешки размери, прикрепени към чатала. Изобилстваше от анимализми, получени след специализирано клетъчно препрофилиране; покрити с козина ръце опипваха редици от гърди, заострени уши потръпваха, докато бяха облизвани от змийски езици, похотливи усмивки разкриваха остри зъби.

В момичешките си дрехи Мелани се чувстваше като девственица на път към олтара за жертвоприношения. Всички я гледаха, сякаш споделяха тази мисъл.

Имплантите ѝ долавяха многобройни източници на захранване вътре в клуба, повечето от които бяха твърде малки, за да ги използва — батерии за извратени играчки. Трябваша ѝ истинските садо-мазо любители, за да разполага с някакви шансове за успех.

Бяха на бара, група огромни тела, облечени в черни кожи, лъскави вериги и качулки. Каспар Мърдо също беше там, застанал в единия край, облечен в робата на испански инквизитор. На врата му висяха ръждиви вериги, от които се поклащаха средновековни инструменти.

Мелани откри най-мощния източник на захранване в клуба. Виртуалното ѝ зрение огради позицията му в сини скоби, за щастие той се намираще на обратния край на бара спрямо Мърдо. Беше остен за говеда, един от многото предмети, които висяха от дебелия кожен колан на една жена-котка. На главата ѝ имаше лъскава черна козина, която се спускаше до веждите, където модифицираният ѝ, лъщящ червено-кафяв нос стърчеше напред; дългите ѝ мустаци излизаха отстрани на ноздрите, оформени като цепнатини. Носеше прилепнал

черен кожен костюм без ръкави, който подчертаваше козинестите ѝ ръце и крака. Дълга опашка се стрелкаше небрежно наляво-надясно, докато тя говореше с други две жени-котки с по-скромни модификации и с хлабаво оковано момче роб с тога и разтревожено изражение.

Мелани си проби път към жената-котка.

— Искам да взема назаем остена ти — извика тя, докато рок парчето продължаваше да гърми около нея.

Жената-котка нададе ръмжене, което съвсем лесно се извиси над музиката. Вдигна ръка и удължи пръстите на лапата си пред лицето на Мелани. Полираните ониксови нокти, които бяха заменили човешките, се показаха навън, а върховете им се озоваха на сантиметър от очите на Мелани.

— Кити казва да излижеш котилото ми до блясък, малка кучке.

Събеседничките ѝ се засмяха, мяукайки.

Някой със страховити невронно свързани оръжия, активирани до едно, влезе през екранирания вход на клуба.

— Няма време — каза Мелани и замръзна на място. По ръцете и лицето ѝ се появиха сребристи петънца, сякаш изпускаше живак вместо пот. Цветовете се разпространиха бързо и покриха кожата ѝ. Софтуерът се изля от нея като потоп и взе контрол над органичните вериги, които администрираха адаптациите на жената-котка.

Последната се сепна, когато собствената ѝ опашка пропълзя нагоре и се уви около врата ѝ, стягайки хватката си. Ноктите ѝ се прибраха.

— Вземам остена — каза Мелани и го откачи от колана ѝ.

Жената-котка се усмихна развълнувано.

— Да, господарке, ще бъда добро коте. — Езикът ѝ се показа от устата — дълга, неприлично гъвкава ивица мокра плът. — Върни се бързо.

Мелани се запровира между тълпата, създавайки вълна на смут. Дориан се вмъкна в образувалия се коридор и започна да си пробива път към нея.

— Можеш ли да изключиш предпазителите на остена? — попита тя подпрограмата на СИ. — В него има огромно захранване. Ако мога да го използвам за един изстрел, трябва да има смъртоносен ефект.

— Отменям сравнителния анализ на възможностите за бягство. Преглеждам системите на остена за говеда.

Мелани стигна до екранираната врата до сцената.

— Отвори я — нареди тя.

Вратата се плъзна настрани. По коридора зад нея бяха разположени малки частни кабинки. Чуваше стенания, някои от удоволствие, други от болка. Удар с камшик произведе шумен плясък. Някой изпищя. Последва ръмжене.

— Предпазните системи на остена са заобиколени. Ограничението на заряда е премахнато.

Тя се огледа трескаво наоколо, след като вратата се затвори зад нея. Повечето от кабинките бяха заети. Имаше един-единствен аварийен люк в далечния край.

— Как мога да го ударя с това? Той никога няма да ми позволи да се приближа до него.

— Започване на сравнителен анализ на възможностите за отдалечена електрическа атака.

— О, по дяволите! — Мелани се втурна към аварийния люк.

Дориан изгори веригите в ключалката на вратата с един изстрел на мазера, скрит в китката му. В яката сплав запуши малък кръг и се покри с мехури. Той натисна здраво с цялата мощ на подсилената си мускулатура. Чу се скърцане, което потъна в шумната музика. Вратата се отвори. Той мина през екранирането и се озова в относителната тишина на коридора. Сензорите му веднага попаднаха под интерферентен залп. Зад затворените врати от двете му страни се чуваха стенания и лая на различни гласове. В края на коридора Мелани бе отворила аварийния люк. Тя се извърна към него. Половината ѝ кожа беше сребриста, импланти и ОВ-татуси насочваха интерференцията право към него. Той се опита да я сканира, доколкото можа. Тя направи същото с него. Дориан знаеше, че нейното сканиране е по-ефективно, но бе видял каквото му трябваше.

— Никакви оръжия — каза той. — Колко интересно.

— Имам съобщение за Алесандра.

Той направи крачка напред.

— Какво?

Имплантите ѝ пратиха шифрирано съобщение към малката система на коридора. Пръскачката над него се активира. Със

завучаването на сигнала започна да се стича вода.

Дориан я погледна със съжаление, докато пороят kwasеше ризата и панталоните му.

— Никой не може да чуе това. — Отвъд водния душ Мелани се усмихна.

Остенът, който лежеше на пода до краката на Дориан, изстреля заряда си. Водата позволи цялата мощ на изстрела да го удари. Тялото му се сгърчи, от дрехите и косата му засъска пара. Гърбът му се изви и той нададе кратък вик. Очите му се издуха, а езикът му увисна от устата. Оптичните фибри, вплетени в косата му, се стопиха. По кожата му се появиха черни линии, когато органичните вериги изгоряха и пратиха малки пипала от дим, които се смесиха с парата и водата. Там, където в плътта му бяха имплантирани клетките, хранващи оръжията му, се отвориха вулканични кратери. Кръв оплиска стените.

На остена му отне пет секунди, за да се изтощи. Когато потокът от електричество замря, потрепващият труп на Дориан се свлече на пода. Подпрограмата на СИ изключи пръскачките на коридора.

Мелани се приближи и погледна към тялото, от което се вдигаше пара. Краката се разгърсиха от няколко гърча.

— Ще ѝ кажа сама — каза тя.

Каспар Мърдо се наслаждаваше на вечерта. В клуба на „Кипарисов остров“ се беше събрала добра тълпа. Той познаваше много от тях, а освен това имаше няколко обещаващи нови попълнения. Всички твърдяха, че „Смърт от оргия“ са яка група. Нямаше търпение да види изпълнението им.

Тогава това *видение* в пухкаво бяло горнище и минипола се промъкна до бара само на няколко метра от него и си поръча бира. Приличаше на момиче в първия си живот. Изглеждаше малко разтреперана, сякаш беше шокирана от гледката и се опитваше да го прикрие. Това означаваше, че е по-скоро любопитна, отколкото погнусена. Беше слабост, от която той много добре знаеше как да се възползва. В началото щеше да я насърчава, да я привлече по-близо до себе си, да ѝ вдъхне доверие. След това щеше да започне обучението ѝ.

Едрото му тяло му позволи да разбута с лекота нетърпеливите авторитарни анималисти и чудаци, които се скупчваха като буреносни

облаци около несъзнаващата жертва. Той разсея с яростен поглед всички възражения и се озъби на кучечовека, който излая по негов адрес.

— Това е за моя сметка — каза ѝ той, когато момичето подаде банкнота от един паунд на бармана. — Настоявам. Това означава, че не можеш да спориш с мен.

Тя му кимна с нервна признателност, хвърляйки бърз поглед към инструментите на края на веригите му.

— Благодаря.

— Каспар — каза той.

— Саския.

Той се усмихна приятелски и малко бащински и повдигна една от веригите си, за да се изперчи с устройството от желязо и кожа на края ѝ.

— Луда работа, нали? — попита той по начин, който я подканваше да сподели шегата му.

Тя се усмихна плахо. Вечерта се превърна в една от най-добрите, които Каспар бе прекарвал от много, много време насам.

Беше почти полунощ по местното време, когато експресът от Париж се плъзна на гарата на ТСП в Триделта. Рене тайно се зарадва, защото това означаваше, че ще могат да погледат джунглата.

— Намери ми хотел на речния бряг възможно най-близо до „Октавий“ — каза тя на Вик Ръсел.

— Разбира се — каза ентузиазирано той.

— Най-близкия и най-евтиния, Вик.

— Да, да.

— Няма ли да отидем право при екипа на Халгарт? — попита Матю Олдфийлд.

— Те могат да се справят с остатъка от смяната тази нощ — каза Рене. — Уорън ще ме уведоми, ако има някаква промяна.

— Добре.

— Това ни дава шанс да свикнем с терена, преди да разберем с какво се е заела Бернадет. Не искаш ли да видиш джунглата?

— Искам, по дяволите.

— Добре тогава. — Тя каза на е-конома си да се обади на Тарло.
— Къде си? — попита, когато той прие обаждането.

— Наблюдавам обект в гараж на улица „Уралтик“. Полицейският информатор, който интервюирахме по-рано, каза, че Биърд ще бъде тук тази нощ.

— Надявам се да носиш гумени чорапи. Тези автомобилни батерии разполагат с много електричество.

— Много смешно. Какво искаш?

— Аз съм на гарата на ТСП.

— В Триделта?

— Да.

— Защо? Хоугън те изпрати за подкрепление ли?

— Не. По следите на Бернадет Халгарт съм, майката на Изабела.

— Какво?

— Не се тревожи, с мен са Вик и Матю.

— Хоугън знае ли? За Бога, Рене, мислех, че си се отказала от тази работа с Изабела.

— Бях. Само че Кристабел Халгарт ми направи услуга и постави Бернадет и Виктор под наблюдение, даже нямаше нужда да я моля за това. И двамата са получавали и изпращали шифрирани съобщения, нищо твърде подозрително; само че днес Бернадет просто е зарязала всичко и е дошла тук. Отделът по сигурността на Халгарт я следи в хотел „Октавий“, който също е странен избор за член на хайлайфа като Бернадет. Ще се присъединим към тях на сутринта. — Тя зачака отговор от Тарло.

— Уредих ни хотел — каза весело Вик. — Не е много евтин, съжалявам. — Двамата с Матю се ухилиха.

Рене им махна да замълчат. Виртуалното ѝ зрение показваше, че връзката още е активна.

— Тарло?

— Да, да, съжалявам. Имаш ли нужда от някаква помощ?

— Още не. Но ако ни потрябва, ще се обадим. Отнася се и за теб.

— Разбира се. Благодаря. Добре, късмет.

— Да, и на теб — каза му тя.

— Паула, развива се интересна ситуация.

— Какво има, Хоше?

— С Надин и Джейкъб сме на Илюмината, следим електронно Тарло, докато той преследва Биърд. Гъс и Айзая се присъединиха към нас; те наблюдават Рене.

— Значи и двете цели са на Илюмината?

— Да. Рене пристигна преди двадесет минути и следи Бернадет Халгарт. Веднага щом дойде, се обади на Тарло, а пет минути по-късно Тарло се обади на Бернадет. Беше шифрирано съобщение през еднократен адрес, но както никога извадихме късмет; инфилтрирахме наблюдателски софтуер в хотелския възел на Бернадет, веднага щом Уорън ми каза, че тя е там. Още не сме успели да го декодираме, но съобщението, което Тарло изпрати, е това, което тя получи. Изглежда Тарло я предупреди, че се намира под наблюдение. Няма друга причина.

— Тарло? По дяволите!

— Съжалявам, Паула.

— Вината не е твоя. Знаех, че трябва да е един от тях.

— Какво искаш да направим?

— Дръжте под око него и Бернадет. Ще се присъединя към вас след няколко часа.

— Ще кажеш ли на Рене?

— Вероятно не. Приоритетът ни е да задържим Тарло. Но не искам да подплашим Бернадет, преди да е осъществила контакт с този, с когото ще се срещне тук. Това е първият ни истински шанс да пробием мрежата на Звездния странник. Времето, което изберем, ще е от жизненоважно значение.

— Тарло сигурно ще има невронно свързани оръжия. Вероятно и Бернадет.

— Определено. Не се тревожи, екипът ми ще бъде въоръжен.

Стаята не беше нищо особено, просто куб със сиви стени и износен килим. Две полисветлинни ивици на тавана я правеха по-ярка, отколкото имаше нужда. Една-единствена климатична решетка високо над квазиметалната врата съскаше ненатрапчиво. Нямахме видими сензори, но те трябваше да са някъде тук.

Робин Биърд седна на евтиния пластмасов стол и разположи краката си на масата, която беше застопорена с болтове за средата на пода. Не изглеждаше особено притеснен от ареста си. Но пък, помисли си Лушъс, той бе задържан толкова много пъти, че беше запознат с процедурата. Не казвай нищо и чакай адвокатата си.

Лушъс последва Тарло в стаята за разпит. Русият сърфист се усмихна приятелски на Биърд.

— Ти не си адвокат — каза Биърд.

— Умник — каза Тарло. — Това ми харесва. Ще ни е от полза и на двамата.

— Наистина ще страдате заради това — каза Биърд. — Вървях си през някакъв гараж, а вие ме задържахте насилствено без смислена причина. Дори не ми прочетохте правата.

— Това е, защото нямаш такива — каза Тарло.

Биърд се усмихна.

— Седни — каза Тарло.

По лицето на Биърд трепна усмивка.

— Аз съм...

Юмрукът на Тарло описа бърза дъга и се удари в носа на дребния мъж. Чу се хрущене и столът се наклони назад, а Биърд се изсипа на пода. Главата му се удари лошо при падането.

— Исусе! — изстена Биърд. Едната му ръка беше похлупила носа му, а през пръстите ѝ се стичаше обилно количество кръв; другата опипваше задната част на черепа му. Очите му бяха пълни със сълзи.

Лушъс бе направил половин стъпка напред, но след това спря, несигурен какво да предприеме. Той погледна към ъгъла на тавана, където бяха скрити визуалните сензори. Никой не го викаше.

Тарло се ухили и клекна до механика.

— Винаги боли дяволски много, нали? Няколко пъти съм си чупил носа на сърфа, така че знам.

Биърд хвърли отчаян поглед към Лушъс.

— Ти видя това. Свидетел си ми.

Лушъс успя да се справи със смайването си. Тарло го бе инструктирал да не казва нищо, но той не бе очаквал това.

— Не можахме да намерим добро ченге, за да минем през процедурата както си трябва — каза Тарло. — Всички са на улиците и помагат на достойните граждани в тези трудни времена. Затова просто

ще трябва да се задоволим със сценария с лошото и по-лошото ченге. Знаеш ли какво? Момчетата в офиса залагат колко бой можеш да отнесеш, преди да поддадеш. Аз заложих петдесет паунда на десет минути, но ще бъда честен с теб, приятел, не мисля да чакам толкова дълго. — Той извади тънка медицинска лепенка за инжектиране от джоба си.

— На улицата има доста имена за това; някога да си чувал за валяк? Не? Ами за болкоусилвател?

Биърд поклати глава и погледна изплашено Тарло.

— Работата е там, че действа обратно на обезболяващо — каза Тарло. — Кара болката да нараства прогресивно. Виждаш съм хора, които пицят в агония заради счупен нокът по време на халюцинация с това. Така че можеш да си представиш какво ще ти причини този нос, особено когато Лушъс започне да го налага.

— Какво, по дяволите, искаш? — извика Биърд. Разширените му очи се взираха диво в инжектиращата лепенка.

— Ние не сме от полицията — каза Тарло. — От флота сме. Така че нас не могат да ни пипнат, без значение колко зле се развият нещата за теб и колко от правата ти нарушим. Никой адвокат няма да ти се притече на помощ. Разбираш ли ме?

Биърд преглътна и кимна.

— Ще правиш каквото ти кажа. Сега, искаш ли да вкарам опасно висока доза от това в теб?

Биърд поклати глава. Кръвта течеше по мръсната му риза и се стичаше на пода.

— Не, сър.

— Хей. — Тарло се ухили и погледна към Лушъс. — От доста време не бяха ми казвали сър. Какво ще кажеш за това? Човекът показва уважение. Харесва ми. — Той се обърна към Биърд. — Да инжектирам ли?

— Не. Не, сър. Ще сътруднича.

— Добър човек. — Тарло подаде ръката си. Биърд я погледна недоверчиво, но в крайна сметка позволи на Тарло да му помогне да се изправи.

— Запознал си твой приятел, Дан Кафлин, с агент, който осигурява хора за незаконни дейности — каза Тарло. — Прав ли съм?

Биърд се намръщи в опит да се концентрира.

— Да, спомням си Дан.
— Как се казваше агентът?
— Не знам. Знаят го просто като Агента.
— Къде е той?
— Тук, на Илюмината, така мисля. Тук се срещаме обикновено.
— Къде?
— Не знам. Срещал съм се само два пъти с него, и то на различни места: в барове. Обикновено използваме унисферата.
— Днес ще се срещнеш отново с него, лично, на Илюмината. Уреди го. Сега.

Джени Макновак бе регистрирала себе си и Кантън в хотел „Гриалгол Интерсолар“ на авеню „Уорфсайд“ в Долна Монкира, на обратната страна на улицата спрямо „Октавий“ и две пресечки надолу от него. След това нямаше кой знае какво за вършене, освен да качва наблюдателни програми в системите във и около „Октавий“. Системата за регистрация лесно поддаде на пробив и им разкри номера на стаята на Бернадет — 2317, — както и списък с другите гости, който те прекараха през базата си данни.

След това успя да се качи на покрива на „Гриалгол“ и да разположи сензор, който можеше да даде близка картина на прозореца на Бернадет на двадесет и третия етаж. Дотогава вече се бе стъмнило; оставаше само да чакат.

Кийран Максоубъл пристигна няколко часа по-късно, водейки със себе си Джеймъс Макпърлс и Розамунд Маккрац. Имаше достатъчно пространство за всички; Джени бе запазила апартамент в „Гриалгол“. След седмиците, прекарани в най-евтините стаи на Риалто, и дългите престои по неудобните седалки на долнопробни наети коли, апартаментът и луксозното му обзавеждане, особено банята, бяха приятна промяна. Носеше ѝ голямо удоволствие да е в по-скъпа стая от тази на Бернадет, на която бе започнала да завивда и която презираше заради суетата, с която живееше на Еденбург. Нямаше търпение да изпробва румсървиса на „Гриалгол“.

— Няма кой знае какво за докладване — каза Джени, когато новодошлите започнаха да разполагат поредица от специализирани системи в главното осмоъгълно помещение на апартамента. Тя и

Кантън бяха пристигнали почти без нищо, като се изключеха стандартните им оперативни раници. Бернадет бе изненадала всички с напускането на Еденбург.

Джеймъс вдигна е-печат около периметъра на хола и след това включи шокос пулсатор, в случай че някакви модифицирани насекоми шпионираха стаята.

— Чисти сме — обяви той.

— Не е имала посетители — каза Джени. — А доколкото знаем, в стаята ѝ не е внасяно нищо.

— Ами някаква визуална картина има ли? — попита Кийран, кимайки към миниатюрния екран на портативната система, който показваше зърнестата сива виелица, която постъпваше от сензора на покрива.

— Тя екранира прозореца — каза Кантън. — Стандартен модел е, на двадесет години, но е достатъчно ефективен, за да предотврати всяко пасивно сканиране.

— Значи дори не знаем дали е вътре? — попита Кийран.

— Проникнахме в градските сензори около хотела — защити се Джени. — Никой с нейния профил не е напускал сградата; програмите ни за разпознаване на черти щяха да я засекат.

— Разбрано. — Той се обърна към Джеймъс и Розамунд. — Това е първият ви приоритет, да се опитате да разберете дали е още там.

— Заемаме се — увери го Розамунд от плюшения кожен фотьойл, в който бе седнала. Очите ѝ се премрежиха и данните потекоха във виртуалното ѝ зрение. Малки блокове от холограмна информация изскочиха от различните системи, подредени около нея. Ръцете и пръстите ѝ затрепкаха леко, когато започна да манипулира програми и да ги инфилтрира в системите на „Октавий“.

— Базата ни данни не разпозна никой от останалите гости на хотела — каза Джени. — Нито едно от имената не ни е познато.

— Може би трябва да направим сравнение, да видим дали някое от тях съвпада с профила на Изабела.

— Добра идея. Разполагаме с няколко часа образи от градските камери. Не би трябвало да отнеме много време преди...

— Тук има някой друг — обади се Розамунд.

— Какво имаш предвид? — попита Кийран. В ръката му се появи йонен пистолет.

— В системите на „Октавий“ — каза Розамунд. — Открих друг набор от наблюдателни програми. Някой друг наблюдава стая 2317.

— Джеймъс — каза решително Кийран, — прегледай системите на хотела, открий дали ни наблюдават.

Той отвори огромен куфар и разкри впечатляваща колекция от оръжия. Джени избра пушка с гама-пулсатор, а Кантън взе автоматичен плазмен гранатомет. Тримата се придвижиха плавно, за да покрият Розамунд и Джеймъс.

— Розамунд — каза Кийран. — Можеш ли да видиш къде пращат информацията си другите програми? Освен това те забелязаха ли те?

— Сложи си един от костюмите със силово поле — каза Джени на Кантън.

— Няма аномални програми в системите на този етаж — каза Джеймъс. — Продължавам със сканирането.

— Ами емисиите от системи извън мрежата?

— Не засичам нищо. Но ако става дума за флота, няма да успеем да различим системите, които използват срещу нас. В унисферата има слухове, че дори са модифицирали насекомо, което не се влияе от шоковия пулсатор.

Кантън се намърда в един от подобните на скелети костюми със силови полета, обличайки го над дрехите си. Дебелите ленти се наместиха сами, за да постигнат балансирано покритие на тялото, а с включването на полето около него запроблясва тънък слой от въздух. Той кимна и Джени взе друг костюм от куфара. Движеше се бавно, сякаш дори само звукът можеше да задейства атаката на въоръжен екип на флота.

— Кийран? — прошепна тя.

— Не още. — Той ѝ махна назад и сложи йонния пистолет в кобура си. — Кантън, отвори вратата.

Ключалката се дезактивира и Кийран пристъпи в коридора, хванал небрежно сензорна пръчка в ръката си.

Джени го чакаше трескаво, докато той извършваше проверката си. Върна се след по-малко от минута.

— В някои от наетите стаи са включени вградените е-печати — каза той и вдигна малката сензорна пръчка. — Не можах да разбера

какво има вътре, не и без да задействам аларма. Във всеки случай, ако са разположили агенти, не са на този етаж.

Джени изпусна дъха си. Кийран вече се взираше подозрително към тавана.

— Трябва да се преместим — каза той. — Пеша. Джени, избери случаен хотел. Ще устройм предпазен периметър, преди да се нанесем.

— Добре — каза Джени. Тя върна пушката в куфара и поиска от е-конома си списък с хотели в радиус от пет пресечки.

Кийран сваляше ризата и панталоните си.

— От този момент искам всички да са в постоянна готовност. Искам всеки да носи костюм със силово поле под дрехите си. Розамунд, как се справяш?

— Мисля, че програмите ни може и да са били разкрити. Ако аз мога да засека техните, те със сигурност могат да го направят с нашите.

— Можеш ли да разбереш къде е базата на другите наблюдатели?

— Не, използват изключително сложни канали.

— Ами Бернадет? Тя вътре ли е?

— Стаята ѝ черпи захранване за светлина, климатик и за банята. Потреблението на енергия се променя, откакто се е нанесла, което е добър индикатор, че е вътре. Ключалката на вратата също не е била използвана от нанасянето. Това е най-доброто, на което съм способна.

— Добре. Дватама с Джеймъс се облечете, след това изчезваме оттук. Джени, имаш ли някаква идея кои може да са противниците ни?

— Освен флота, не. Но защо флотът ще следи Бернадет?

— Не знам. — Кийран звучеше несигурно, докато закопчаваше ризата си върху тъмните ленти, които обхващаха гръдния му кош. — Мелани Рескорай е била предупредена за Изабела и родителите ѝ. Може да е новинарски екип.

— Или пък сме били засечени от екипите за сигурност на Халгарт — каза Джеймъс, докато навличаше костюма със силово поле. — Да не се лъжем, все пак действвахме на тяхна земя.

— Ако наблюдават Бернадет, това означава, че са врагове на Звездния странник — каза Джени.

Кийран подаде последния костюм на Розамунд и затвори куфара.

— Не залагай живота си на това.

В ранните часове на сутринта на Илюмината Гуинет Ръсел, която още не се бе настроила дори към парижко време, беше напълно будна и разпускате в спа-банята на хотел „Алмада“, а около нея нежно се пенеха малки балончета. Току-що бе получила обаждане от Вик, който бе отседнал в хотел само на пет километра от нея. Бяха обсъдили дали да не прекарат няколко часа заедно, но това нямаше да се случи. И двамата бяха на смяна и можеха да бъдат повикани всеки момент. Говореха си най-вече за съвпадението да се озоват заедно на Илюмината. Вик не смяташе, че е случайност, макар че никой от двамата не знаеше как Бернадет Халгарт може да бъде свързана с Агента. Гуинет бе предложила, че може би Изабела е връзката и Бернадет просто е тук, за да се срещне с нея. Разбира се, това не отговаряше на въпроса каква работа има Изабела с Агента.

Гуинет въздъхна и огледа ръцете си. Кожата ѝ започваше да се сбръчка, беше се киснала толкова дълго в банята. Наистина трябваше да си почине, за да е готова за утре. Струваше ѝ се, че случаят бележи добро развитие. Биърд бе уредил среща с Агента за следващата нощ. Всъщност тя дори се възхищаваше на начина, по който Тарло, блъфирайки, го бе принудил да им сътрудничи. Това, че калифорнийският сърфист наистина можеше да удари някого, я бе изненадало, но определено бе имало ефект. Бяха толкова близо до разплитането на целия случай с Пазителите. В офиса това бързо се превръщаше в мантра; имаха толкова много информация и им трябваше само един щастлив пробив, който се бе изплъзвал на Паула Майо повече от сто и тридесет години. По устата ѝ затанцува палава момичешка усмивка: този пробив някак си се бе оказал носът на Биърд.

Е-кономът ѝ каза, че я търси Паула Майо. Гуинет измърмори изненадано и каза на програмата да приеме разговора.

— Гуинет, моля те, одобри пълномощното ми.

Във виртуалното зрение на Гуинет се появи икона на файл с печата на Отдела по сигурността на Сената. Виртуалната ѝ ръка с цветовете на стария уелски флаг се пресегна и го докосна. Нямаше никаква представа какво прави Паула. Файлът се отвори, съдържаеше одобреното от Сената пълномощно на Паула.

— Всичко е наред — каза Гуинет. — Какво става?

— Официално те преназначавам към отряда ми за намеса — каза Паула. — От този момент.

Гуинет бързо се изправи в седнало положение и плисна вода по ръба на голямата вана.

— Какъв отряд за намеса?

— Отделът по сигурността на Сената наблюдава Тарло от известно време. Той току-що предупреди Бернадет Халгарт, че екипът на Рене я наблюдава.

— Какво е направил?

— Той е предател, Гуинет.

— Не. Не може да бъде.

— Опасявам се, че не мога да обсъждам това с теб. Ще арестуваме Тарло.

— Ти си тук? — Гуинет се измъкна от ваната и грабна хавлията си.

— Да. Нужно ми е сътрудничеството ти. Има ли някой друг с него в стаята му?

— Не. Не мисля. Уж трябва да почиваме. Биърд е задържан в управлението, а залавянето на Агента трябва да стане чак тази вечер.

— Много добре. Предлагам да облечеш силовия си костюм. Не го активирай. Той е в съседната стая и сигурно ще усети, че го правиш.

— Трябва да се шегуваш.

— Не. След като го направиш, моля те, обади му се. Няма да те заподозре, а така ще успеем да установим позицията му. Обаждането може да ни осигури и моментно разсейване от негова страна.

— О, Господи! — Тя се върна забързано в спалнята, където куфарът ѝ лежеше на леглото. Скелетният силов костюм представляваше неудобна купчина от ленти, която се слагаше трудно върху голо тяло. — Не може да е Тарло; той ни доведе толкова близо до Пазителите.

— Знам, че е трудно, Гуинет. Просто ми се довери за няколко минути.

Ако ѝ го бе казал някой друг, *който и да е друг*, може би щеше да се усъмни и майната му на Отдела по сигурността на Сената. Но не и Паула Майо.

— Добре — каза Гуинет. Коланите на скелета се търкаха неприятно в тялото ѝ, но бяха наместени както трябва и работеха в

режим на готовност. Не ѝ се искаше да мисли как изглежда. Сигурно все пак бе имало време да си облече някакво бельо, нали така? — В костюма съм.

— Остави канала отворен и се обади.

— За какво?

— Каквото и да е, просто трябва да продължи няколко секунди.

Гуинет си пое дъх, за да се успокои. Виртуалната ѝ ръка се пресегна и издърпа иконата на Тарло от решетката в зрението ѝ.

— Здравсти, шефе. Просто се обаждам, преди да си легна. Някакво развитие по случая?

Последва дълга пауза.

— Защо си със силовия си костюм? — попита Тарло.

Гуинет извърна рязко глава към стената между двете стаи.

— Мамка му! — Виртуалната ѝ ръка натисна иконата за активиране на костюма и тя се хвърли на пода.

Средната част на стената се взриви в кълбо от заслепяваща бяла плазма. Дълги йонни пламъци обгориха вътрешността на стаята. Един от тях облиза Гуинет. Силовото ѝ поле не се бе закрепilo съвсем; то проблесна в лилаво около нея и позволи на отслабен камшик от енергизирани атоми да се впие в голата ѝ кожа. Тя извика от болка и се замята спазматично, докато в това време силовото поле се стабилизира и отрази останалата част от експлозията. По мебелите и килима плъзнаха пламъци. Стаята завибрира с басовия рев на още изстрели на оръжия. През съсипаната стена лумна ослепителна светлина. Гуинет се претърколи, зрението ѝ беше замъглено от сълзи. Рисува да погледне страната на гърдния си кош, където йонният поток бе пробил полето. Плътта ѝ беше черна, върху нея зееха червени пукнатини, а от тях течаха кръв и други течности. Агонията беше толкова интензивна, че сетивата ѝ бяха изтръпнали. Усети, че ще повърне. Включиха се пръскачките и блъвнаха синя пяна. Дюзите автоматично затърсиха горещите точки и насочиха пяната си към най-опасните участъци от пожара. Във въздуха забушуваха пяна и пушек и скриха очертанията на стаята.

Чуха се нови експлозии. Една от тях дори предизвика вибрация в пода, която я прекатури. Таванът се огъна навътре и остатъците от разрушената стена се срутиха напълно. Тя се опита да се изправи, но

по някаква причина крайниците ѝ не я слушаха. Успя само да се претърколи в клекнала позиция. Виеше аларма.

Три облечени в бронирани костюми фигури се появиха от гъстия пушек. Двама от тях насочиха към нея оръжия с къси дебели цеви.

— Не се движете, госпожо.

Гуинет за малко не се засмя.

Третата фигура я заобиколи предпазливо и протегна ръката си към вратата на банята. Последва глух удар и вълна от налягане просна Гуинет обратно по корем. Тя изстена при новия прилив на болка. Вратата на банята беше изчезнала заедно с по-голямата част от рамката.

— Чисто е — каза фигурата в костюма.

— Видя ли къде отиде?

Гуинет примигна объркано. През пушека виждаше цяла галактика от чуждовселенски цветове, която проблясваше срещу нея.

— Гуинет! Паула е. Видя ли го? Мина ли през твоята стая?

— Аз... Не. — Тя стисна зъби в опит да се концентрира. — Не, просто метна плазмената граната. Не мина оттук.

— Добре, дръж се. Разполагаме с медицински екип. Скоро ще са тук.

— О, не се тревожи за мен, аз съм добре — каза тя и припадна.

Слънцето беше достатъчно високо, за да праща бледата си светлина по дългите тесни улици на Триделта, когато таксито на Алик Хоугън спря до кордона, който бе образуван около хотел „Алмада“. Той излезе от колата с лейтенант Джон Кинг и се взря в сцената с нарастващо удивление. Алик не беше религиозен човек, дори не беше суеверен, но в някои дни му се струваше, че над парижкия офис тегне проклятие.

Пет големи пожарни бяха спрели до модерната хотелска сграда от бетон и стъкло. На височина до петия етаж по стените пълзяха роботи-огнеборци и мъкнеха маркучите след себе си. Бяха съсредоточени около поредица от дупки, пробити през добре подредената мозайка от прозорци и бетонни панели. Краищата бяха разтопени, а стената над тях беше покрита с малко сажди, което означаваше, че плазмата бе ударила хоризонтално. Заключениеето му се

потвърди от голямото количество отломки, които бяха разпилени по улицата долу. От дупките до долу цялата стена на сградата беше зацапана с вода и синя потушаваща пяна, които се разливаха по тротоара и изтичаха в уличните канали. На платното на улицата имаше няколко плитки кратера, там, където бяха ударили плазмените гранати, както и няколко по-малки следи от йонни заряди.

Извън зоната, в която пожарните и облечените в силови полета огнеборци наглеждаха потушаването на пламъците, полицията бе образувала кордон от въоръжени офицери и патрулни работи. Струпвания от патрулки бяха блокирали улицата на една пресечка от хотела. Светлините им в синьо и червено примигваха ярко в оловната зора. Няколко други превозни средства бяха застинали по пътя, коли и ванове за доставка бяха спрели там, където градските системи за управление на трафика бяха инжектирали аварийни команди за спиране. Обитателите на хотела, няколкостотин души, се бяха събрали в единия му край, облечени с пижами, халати и дори по-малко дрехи. Мнозина бяха боси. Между тях се движеха полицаи, които изслушваха протестите и въпросите им. Чуваше се детски плач.

Няколко линейки и медицински бус бяха паркирани зад пожарните.

— Мили Боже! — прошепна Алик.

— Бил е решен да не бъде заловен, няма спор — каза Джон Кинг.

— Да. — Алик си мислеше само какво ще каже адмиралът.

Първият човек, когото видя, когато полицаят ги заведе до рецепцията, беше Паула Майо. Той стисна челюст при вида ѝ. Тя носеше пълна броня, а шлема си държеше под едната си ръка. Дори в грамадния тъмен костюм някак успяваше да изглежда спретната. Косата ѝ беше хваната прилежно назад със синя лента в стил Алиса. Няколко от членовете на сенатския екип се бяха подредили около рецепцията, също облечени в брони с активни силови полета и готови за действие пушки.

Няколко от парамедиците работеха върху Гуинет, която лежеше върху подвижна носилка, покрита със зелено медицинско покривало. Вик Ръсел държеше ръката ѝ. Лицето на грамадния мъж беше побеляло от тревога и гняв. Рене също беше там заедно с Джим Нуан. И двамата се държаха на почтително разстояние от тях, но не отместваха поглед от ранената си колежка. Капитанът на полицейското

управление говореше тихо на Паула, а някакъв детектив на име Мархол се навърташе около него.

Алик си пое дъх и се приближи до носилката.

— Как е тя? — попита той старшият медик.

— Има тежки изгаряния отстрани, където е била поразена от плазмата. Ще трябва да се извърши известно количество регенерация, но не е фатално. Почистихме раната и я наложихме с лечебна кожа.

— Значи ще се оправи?

— Няколко дни в болница, а след това две седмици възстановяване. Извадила е късмет.

— Радвам се да го чуя. — Той се наведе над носилката, като се опитваше да не поглежда към петната и люспите изсъхнала кожа.

— Здравей, шефе — каза Гуинет. Лицето ѝ беше изключително бледо, по челото ѝ лъщеше пот.

— Здравсти. Когато се върнеш, първото нещо, което ще направя, е да те запиша на опреснителен курс по бързо залягане.

— Няма проблеми. — Замечтаната ѝ усмивка сигурно се дължеше на обезболяващите.

— Отиди с нея в болницата — каза Алик на Вик. — Остани колкото е нужно.

— Връщам се веднага — каза Вик. — Ще бъда в екипа за арест, когато проследим това лайно.

— Добре. — Алик нямаше намерение да спори пред останалите, но в никакъв случай нямаше да позволи на Вик да бъде част от този случай. Точно сега приоритетът му беше да насочи вниманието на грамадния мъж другаде.

Най-накрая се обърна към Паула и ѝ се усмихна като адвокат обвинител.

— Би ли ме информирала за ситуацията, моля?

— Разбира се. — Тя благодари на капитана на управлението, който се оттегли заедно с Мархол. В групата им останаха само хората от парижкия офис.

— Тарло е предател — каза тя, без да издава каквато и да е емоция.

— Наистина се надявам да можеш да го докажеш.

Тя многозначително отмести поглед от рецепцията към огромните стъклени врати и суматохата навън. Алик малко се зачерви,

но не отстъпи назад.

— От известно време провеждам операции капани, за да разбера доколко са чисти Тарло и Рене — каза Паула.

— Аз? — обади се пискливо Рене.

— Разбира се — отговори вежливо Паула. — Наблюдението беше както визуално, така и електронно. Веднага щом Тарло получи информация, че Рене следи Бернадет Халгарт, се обади на последната. Ние засякохме обаждането. Когато понечихме да го арестуваме, той отвърна със сила и успя да ни се измъкне. Въръжението му не е регистрирано. Следващия път ще изпратим по-подходящ екип за арест.

Алик знаеше какъв ще е отговорът, но трябваше да попита заради протокола.

— За кого смяташ, че е работел Тарло?

— За Звездния странник.

— По дяволите. Адмиралът не приема, че Звездния странник е истински.

— Не се тревожи — каза Паула с повече симпатия, отколкото Алик очакваше да получи. — Ще му се наложи да признае, че Тарло е бил предател. Поведението ти не е било компрометирано; Тарло има двадесет години стаж в парижкия офис. Приоритетът ти сега е да започнеш преглед на случаите и да разбереш кои са нечисти.

— Разбира се.

На Алик не му се искаше да си помисля колко работа ще включва това, нито откъде ще намери ресурси. Вероятно щеше да се наложи да привлечат друг флотски офис, а оттам щяха да анализират всички в Париж, включително него самия.

— Защо Бернадет е била под наблюдение? — попита той Рене. — Мислех, че се съгласихме тази част от разследването да бъде приключена.

— Кристобел Халгарт ми направи услуга и постави нея и Виктор под наблюдение — каза Паула, преди Рене да може да отговори. Съдейки по изражението на Рене, тя не знаеше това.

— Значи Бернадет работи за Звездния странник? — каза Алик.

— Изглежда е така. А в този случай трябва да предположим, че Виктор също е агент. Информирах Кристобел за инцидента. Тя ще затвори мрежата около Виктор, ако той още не е изчезнал.

— А Изабела? — попита Рене.

— Нейното участие е още по-вероятно — каза Паула. — Предположението ти при онова разследване се оказа много добро. Моето мнение е, че мрежовата стрелба срещу Дой е имала за цел да снее доверието от Пазителите.

— Добре — каза Алик; просто искаше да тегли чертата под нескопосания арест. Това поне беше отговорност на Паула. — Какво препоръчваш? Как да действваме сега?

— Очевидно задържането на Тарло е основният ми приоритет. По наша молба служителите по сигурността на ТСП в гарата на Триделта ще внимават за всеки пътник. Вече съм пратила въоръжен отряд там. Като се изключи това, работата по текущите случаи трябва да продължи.

— Ще арестуваш ли Бернадет? — попита Джим Нуан.

— Да — каза Паула. — Само че това е въпрос на време.

— След като вече знаем, че агентите на Звездния странник са невронно свързани с оръжия, несъмнено трябва да привлечем много по-голяма огнева сила, нали? — каза Джон Кинг.

— Насам вече пътуват още бойни отряди на Отдела по сигурността на Сената — каза Паула. — Точно сега обаче Бернадет е единственият агент на Звездния странник, за чието местонахождение сме сигурни. Не можем да й позволим да избяга.

— Колко ще им отнеме на подкрепленията ти да пристигнат? — попита Алик.

— Петнадесет минути.

— Добре тогава, да тръгваме.

Паула премести шлема под другата си ръка.

— Не. Тя знае, че прикритието ѝ е разобличено; освен това знае, че я следим и разполагаме с въоръжени отряди на Триделта.

— Е, и?

— Защо тогава не се опита да се измъкне от наблюдението ни, веднага щом Тарло беше разкрит?

Алик кълмна и избърса чело с опакото на дланта си.

— Очаквала е нещо.

— Именно.

— Но колкото по-дълго чака, толкова по-сигурна ще е хватката ни около нея. Трябва да е наясно с това.

— Да. И така, за каквото и да е дошла тук, трябва да е много важно за Звездния странник. Тя ще се опита да се изплъзне от наблюдението ни, със сила или крадешком. Трябва да я оставим да си мисли, че е успяла; това ще ни покаже за какво е дошла тук.

— Можеш да използваш каквито пожелаеш ресурси от парижкия офис — каза Алик.

— Бих искала екипът на Рене да продължи работата си, за да не се получават пропуски — каза Паула. — Можеш ли да отделиш някой, който да замени Вик?

— Разбира се. — Той се обърна към Джон Кинг. — Това си ти.

— Да, сър — каза Джон.

— Това ще е от полза — каза Паула. — Разполагаме с парижкия екип, отделите по сигурността на Халгарт и Сената. Ако успее да се изплъзне на всички ни, значи наистина заслужаваме да я изпуснем.

— Ами срещата с Агента? — попита Джим Нуан. — Нещата са уредени.

— Това е втората ни цел — каза Паула. — Агента е пробивът, който чакаме от толкова време. Той може да ни отведе право при Пазителите. Срещата тази вечер трябва да се състои по план. Не мога да ви опиша колко е важно да го задържим.

— Аз ще поема тази операция — каза Алик. Това беше намеса, която щеше да получи одобрението на адмирала. Успехът в този случай щеше да се отрази добре на водещата фигура; може би дори щеше да компенсира донякъде тази отвратителна бъркотия.

— Добре. Трябва да знаеш, че Тарло също ще е там, ако не го заловим до вечерта.

— Сигурна ли си?

— Който си осигури Агента, ще разполага със съществена информация за Пазителите и операциите им. Звездния странник се нуждае от него също толкова, колкото и ние; повече от век те действат като единствената противостояща му сила.

— В такъв случай... ние още ли се опитваме да разбием организацията на Пазителите? — попита Рене.

Алик никога не бе виждал толкова угрижено изражение на лицето на Паула, дори и в деня, когато адмиралът я освободи от длъжност.

— В това са намесени твърде много политически фактори — каза бавно Паула. — Мога само да кажа, че политическите ми съюзници ще трябва да премислят следващия ни ход много внимателно, след като заловим Агента и анализираме това, което знае.

— Добре — каза оживено Алик. — Всички знаем какво трябва да направим. Изпрати молба до офиса за всякаква екипировка, от която имаш нужда, особено костюми със силови полета, при положение че сме наясно с възможностите на Тарло. Паула, може ли да поговорим насаме?

Двамата се отдалечиха от останалите.

— Знаеш, че не мога да си позволя колебания относно Пазителите — каза той. — Когато се доберем до Агента, всяка информация, която получим от него, трябва да бъде използвана по предназначение. Те все още се водят най-опасната терористична групировка, която разследваме.

— Разбирам. Тарло ще накара адмирала да се замисли. Той не е глупак. Ако информацията е от полза, съюзниците ми ще могат да променят политиката на Федерацията.

Алик подсвирна, беше впечатлен.

— Сериозни съюзници. Късмет до края на деня.

— И на теб. Съветвам те да подсилиш охраната на Биърд. Той е единственият ни известен път до Агента. Ако Тарло иска да избегне сблъсъка тази вечер, това би бил очевидният му начин на действие.

— Добре. — Алик кимна и се насочи към загрижените детективи.

Мелани прекара сутринта легнала в единичното легло на малката стая. Беше пуснала завесите, които стигаха от тавана до пода, и се свързваше към всички новини на Триделта. Всяко предаване включваше стълкновението в хотел „Алмада“ от миналата нощ. Количеството насилие бе изненадало репортерите, а несъдържателните изявления на полицаите не бяха от кой знае каква полза. Никой не споменаваха за намерено тяло, натъпкано в аварийния изход към спасителните лодки на долната палуба на „Кипарисов остров“.

Не разбираше защо, но бавно си позволи да се отпусне. След известно време затвори новинарските емисии и се обади на Дъдли.

— Здравей, миличко — каза той. — Прибираш ли се вече?

— Не днес.

— Кога? Липсваш ми. Искам те.

Познатата му зависимост от нея ѝ вдъхна увереност. Глупавият млад и едновременно стар Дъдли. Винаги можеше да разчита на тази константа.

— Скоро. Може би утре.

— Надявам се да е така. Свърших много работа по пътуването.

— Какво пътуване?

— До астероида.

— О, да. — Беше забравила. — Как върви?

— Много добре. Зает съм да изчислявам възможни орбити на трансфер на Хофман. Трябва да разполагаме с достатъчно останало гориво, когато пристигнем, за да изследваме орбитата на газовия гигант вътре и извън пръстените му. Макар че очаквам астероидът да излъчва значителни инфрачервени емисии. Би трябвало да го намерим достатъчно лесно.

— Добра работа, Дъдли. Ще ми покажеш, когато се върна.

— Искам те толкова много.

— Дъдли. Винаги можеш да гледаш отново „Смъртоносно прелъстяване“.

— Не. Мразя го. Мразя го! Там някой друг прави секс с теб. Не мога да го почувствам отново. Отвратително е. Не е трябвало да го правиш.

— Добре, Дъдли. Само искам да знам дали си добре.

— Защо да не съм?

— Стори ми се, че някой може да ме следи. Не изпадай в паника; изобщо не съм сигурна. Забелязал ли си някой да се навърта около апартамента напоследък?

Беше сигурна, че хората на Алесандра са уловили дирята ѝ на Земята, без съмнение на излизане от студиото на Микеланджело. В такъв случай със сигурност щяха да знаят къде се намира Дъдли. Вероятно щяха да се съсредоточат върху него, за да открият отново следата ѝ.

— Не. Искаш ли да изляза и да проверя?

— Не, Дъдли, всичко е наред. Уморена съм, наистина не бях сигурна.

— Добре тогава. Какво ще правиш днес? Откри ли вече онези адвокати?

— Още не. Но свърших добра работа, която трябва да ме приближи до тях.

— Каква работа?

— Вече ме обучават за чистачка в клиниката.

Припомни си безрезервната добронамереност по лицето на Каспар Мърдо, докато той се вживяваше в ролята на неин защитник и ментор в клуба на долната палуба. Сладките му думи, захаросаната му усмивка. Дълбокомисленият разговор, в който я бе увлякъл на горната палуба, когато „Кипарисов остров“ се отправи обратно в малките часове. Как слушаше с разбиране за амбициите на Саския и се възхищаваше на смелостта ѝ да напусне дома и да се грижи сама за себе си. Мелани разбра, че е добър в това; много млади момичета щяха да се хванат на това му поведение на загрижен гуру.

Когато „Кипарисов остров“ сви обратно по Логросан, той каза, че ще се постарее да ѝ намери работа и предложи да ѝ даде под наем свободната си стая. Последният му наемател се бил изнесъл току-що, а цената била много ниска. Тя се съгласи, след като се постара да го убеди доста театрално в несигурността си. Хората на Алесандра щяха да поставят под наблюдение апартамента ѝ на авеню „Роял“, когато осъзнаеха, че Дориан вече няма да се свърже с тях. Те бяха усложнение, от което тя никак не се нуждаеше.

Апартаментът, който Мърдо притежаваше в кооперацията в Барбикан Марина, я изненада с огромните си размери. Имаше извиващи се външни стени, направени от стъклени тухли, благодарение на които беше изключително светъл и проветрив. Мебелите в скандинавски стил бяха стари и висококачествени, а всяка стая беше безупречно чиста. Имаше две спални и още една стая, която беше заключена и екранирана с комерсиален генератор на е-печат.

Той се държа с нея като съвършен джентълмен, даде ѝ голяма хавлиена роба, за да може да използва банята. Оказа се, че разполага и с други дрехи — тениска и дънки близо до нейния размер, — и я подкани да ги използва без притеснение, докато не прибере собствените си вещи. Пожела ѝ лека нощ, преди да легне. Смяната му започваше чак в шест вечерта.

Тя си взе душ. ОВ-татусите ѝ засякоха сензори навсякъде около покритата с варовикови плочи кабина на банята. Бяха активни и позволяваха на Мърдо да види всеки милиметър от голото ѝ тяло от спалнята си. Когато се върна в стаята си след душа, откри, че в тавана е вграден пръстен от висококачествени холокамери. Мърдо определено обичаше да държи под око собствеността си.

— Как, по дяволите, си намери тази работа? — попита Дъдли.

Тя се усмихна в мрака и се зачуди как ли ще разтълкува Мърдо усмивката ѝ.

— Сприятелих се с портиера — каза тя.

Проследяването на Бернадет Халгарт беше пълен кошмар. Джени Макновак си припомняше тренировките за реакция в екстремни ситуации, на които Адам и останалите Пазители я бяха подложили. Тогава се бе налагало да следи определения обект през гъстонаселени градове и откъснати провинциални терени на дузини светове, като всички се бяха редували да играят ролята на обекта, за да придобият двустранни усещания от процедурите. В сравнение с това онези тренировки си бяха като разходка в парка.

Първото, за което двамата с Кийран се бяха съгласили, беше, че Бернадет знае, че я следят. Когато най-сетне излезе от „Октавий“ точно след десет часа сутринта, тя се отправи право към пренаселени молове с многобройни изходи или небостъргачи, които разполагаха с обширни подземни нива, свързващи ги със съседните сгради, чиито планове бяха не по-малко сложни. Там, където минаваше по улиците, киберсферните възли и градските системи претърпяваха атаки с хаос, които заразяваха всички системи, опитващи се да получат достъп в този момент. Тя хвана такси за една пресечка и излезе от него, след като местните системи за контрол на трафика рухнаха под действието на още хаос. Еднорелсовите влакове бяха любимият ѝ превоз. Тя изчакваше до последната секунда, преди вратите да се затворят, и тогава се шмугваше вътре.

Заради това трябваше да поддържат малка дистанция спрямо нея, а не можеха да си го позволят, защото щяха да бъдат забелязани от по-големия и по-добре екипиран екип на флота. На два пъти Джени беше сигурна, че мерна малки аероботи, които се носеха на няколкостотин

метра над заетите улици. Ако ги бе забелязала няколко пъти, то над градската решетка сигурно да имаше цяла ескадрила от машините, разгърнати в патрулираща формация. Те позволяваха на флотския екип да се държи на много по-голямо разстояние, докато нейният трябваше да се приближава съвсем, когато Бернадет излезеше на улиците — още една маневра, която ги правеше уязвими за флота.

— Не знам някога да са използвали толкова много хора — каза Кийран, докато криволичеха по ръба на Хейбън Парк. Бернадет крачеше през обширната открита поляна, надалеч от пътеките. В средата имаше гара за еднорелсови влакове и те бяха сигурни, че тя ще я използва. Джеймъс се навърташе около входа ѝ, готов да се качи бързо на перона пред нея, ако тя изведнъж кривне натам.

— Не е обичайно да имат агенти на повърхността, когато разполагат с аероботи, покриващи местността — каза Кийран.

— Няма как да пратят аероботите след нея в сградите.

— Не, но разгръщането им е такова, че сякаш искат тя да ги види.

Джени беше набелязала няколко потенциални членове на флотския екип, които също се мотаеха по периферията на парка.

— Това се превръща във фарс — каза тя. — Те ще ни забележат, ако тя не го направи. Не можем да продължим да я следим така целия ден. Най-малкото наблюдателните им програми ще пресекат шифрирания ни трафик. Тренирани сме да избягваме наблюдателни екипи, не да действаме като такъв.

— Прав си — каза той, докато Джеймъс минаваше покрай една жена, за която подозираха, че е агент на флота. — Всички да преустановят дейността си. Ще сменим тактиката.

— Какво правиш? — попита Джени.

— Ще наблюдаваме наблюдателите. Това е логичното решение.

Джени се въздържа от критика. Беше рисковано решение, но да продължават по този начин просто не беше възможно. Тя проследи с поглед как Бернадет бързо променя посоката си и се забързва към ескалатора, водещ до издигнатия перон. Беше кръстопътна гара и влаковете поемаха по четири различни посоки. Жената, която според тях беше от флота, се взеше на втория елеватор на гарата.

— Розамунд, Джеймъс, ние ще се закачим за този. — Кийран им изпрати визуални данни за мъжа, който крачеше на стотина метра пред

тях. — Той е част от ограждащата кутия на флота от петнадесет минути. Сега ще завъртят позицията му.

Да държат под наблюдение полевия агент на флота беше много по-лесно. Кийран се оказа прав, мъжът наистина сменяше позицията си на ротационен принцип и очевидно нямаше представа, че го следят. След като Бернадет се изплъзна с еднорелсовия влак, мъжът смени посоката си и хвана такси. Пазителите го последваха в три различни таксите, напредвайки с мъка през дневните задръствания на Триделта.

Флотът използваше полицейското управление в Донгара Харбър за щаб на операцията си. Фактът, че се навъртаха около сградата на полицията, прибавяше тръпка към задачата на Пазителите, но пристанището разполагаше с много барове и ресторанти покрай реката. Редуваха се да висят по масите отвън и да сканират управлението с ретиналните си импланти.

По средата на следобеда Джени се обади на Адам.

— Познай кой влезе току-що в гаража на управлението.

— Каж ми — каза Адам.

— Паула Майо.

— Наистина? Спречкването в „Алмада“, а сега и това? Почти съжалявам, че си тръгнах.

— Това не може да не е важно, нали? Флотът преследва агент на Звездния странник. Трябва да са наясно, че съществува.

— Паула работи за Отдела по сигурността на Сената, не за флота, но си права, висшите ешелони на политическата класа на Федерацията вече трябва поне да са наясно с възможността. Ще уведомя Бродли.

— Как искаш да действаме?

— Придържайте се близо до екипа на флота, без да се издавате, и наблюдавайте колкото можете повече. Очевидно вече няма начин да пробием мрежата на Звездния странник през Бернадет, но бих искал да знам какво прави тя на Илюмината. Подозирам, че това е планетата, на която много от агентите на Звездния странник преминават през процедури на невронно свързване; ние самите я използваме достатъчно често. Ако Майо разкрие една от клетките им, това може само да ни помогне.

— Добре, ще ги проследим, ако можем. Кийран нае няколко коли за целта.

— Късмет с трафика.

Слънцето започваше да потъва зад хоризонта, когато от гаража на управлението с висока скорост излезе конвой от осем големи коли. Не използваха сирени или включени светлини, но системите на градския трафик очевидно отклоняваха колите и камионите от пътя им. Джени пресуши последните глътки от студения си чай.

— Да тръгваме — каза тя на останалите.

Отново беше топла вечер, макар че изчезващото слънце, изглежда, отнасяше влажността със себе си. Мелани се качи с Мърдо на еднорелсовия влак до спирката, която се намиреше само на половин пресечка от кулата „Гринфорд“. Баровете и клубовете по улица „Оуин“ едва започваха да загряват за нощния бизнес, тъй като клиентите все още бяха малко. Дори трафикът изглеждаше по-малко натоварен от обикновено.

Мърдо я преведе през площада на „Гринфорд“, където фонтаните изпомпваха струите си високо към притъмняващото небе. Далеч над тях въздушният кораб, кацнал на върха на кулата, се готвеше за полета си; светлините на наблюдателната палуба блестяха ярко, а на нея работи и сервитьори подготвяха масите за прочутата вечеря високо над джунглата.

Частната врата на клиника „Сафрън“ се отвори пред Мърдо веднага щом той постави ръката си върху сензора. Вътре имаше малко и тясно фоайе с един-единствен асансьор.

Мелани се заигра с някои импланти, докато се изкачваха до тридесет и осмия етаж, за да може да анализира електронната околна среда, през която се придвижваше. Асансьорът разполагаше с няколко системи, никоя от тях не беше нова или особено сложна. Датираха от последното подновяване на кулата преди петнадесет години. Над себе си Мелани усещаше изтънчения, мощен е-печат на клиниката. Тя дезактивира почти всички ОВ-татуси и импланти с изключение на най-простите от тях; системите на СИ бяха изключително трудно откриваеми в неактивен режим, беше я уверил в това.

Асансьорът се изкачи през е-печата. Спря и вратите му се плъзнаха настрани. Мелани изведнъж се оказа фокус на дълбоко сканиране. Навън имаше гол коридор, по чиито стени се точеха тръби,

а по тавана светеха ярки полисветлинни ивици. Двама отегчени въоръжени охранители седяха зад бюро до вратата на асансьора.

— Кой е това? — попита рязко единият, кимайки към Мелани. Дори не си направи труда да се изправи. Дълбокото сканиране явно не бе разкрило нищо.

— Нова служителка, предстои ѝ обучение — каза Мърдо. — Този следобед ѝ уредих място в персонала.

Охранителят изсумтя.

— Ти ли си Саския?

— Да — каза тя неспокойно.

— Добре. — Той избута към нея една портативна система по плота на бюрото. — Сложи си дланта на това, трябва ни биометрични данни. Още нямаш достъп до медицинските отделения, нали знаеш? Няма да мърдаш от този етаж.

— Добре.

— Ако се опиташ да се качиш нагоре, ще те застреляме. Няма да обсъждаш нищо, видяно тук, с когото и да било. Няма да внасяш в клиниката нищо друго, освен себе си и дрехите, които носиш. Ще ти бъде дадена униформа. Ако внесеш нещо, като например сензор, ще те застреляме.

Мелани кимна притеснено. Охранителите се ухилиха един на друг.

— Не обръщай внимание на тия тъпотии — каза Мърдо. — Тези двама кретени не могат да уцелят небостъргач от двадесет стъпки.

Охранителят направи енергичен жест по негов адрес.

Мърдо на свой ред му показва среден пръст; двамата с Мелани закрачиха към коридора. Той я насочи към съблекалнята. Три сестри се преобличаха за смяната си. Като видяха Мърдо, спряха да разговарят и една се намръщи.

— Повечето хора от персонала използват това място за преобличане — каза Мърдо. — Освен лекарите и управата; те просто носят собствените си костюми. — Той тръгна покрай една от редиците с шкафчета. — Това е твоето. Сложи палец върху скенера, за да го отвориш. Онези идиоти зад бюрото трябва вече да са обновили мрежата.

Мелани притисна палеца си към малкия скенер и шкафчето се отвори. Беше празно.

— Мислех, че ще получа униформа.

— Ще ти намеря една. Почакай минута. — Той се скри зад края на редицата.

Мелани огледа добре съблекалнята, докато Мърдо се преобличаше, и активира имплантите си един по един. Нямаше активни сензори, само няколко камери, които снимаха от тавана. Тя захрани системата на съблекалнята с наблюдателна програма и внимателно прегледа структурата на вътрешната мрежа на клиниката. Имаше внушително количество системи за сигурност и програми, особено на горните етажи. Всички бяха защитени от кодирани портали, за чието преодоляване тя нямаше нужните умения. Системата на рецепцията обаче, благодарение на отворената си връзка към киберсферата, беше леснодостъпна. Е-кономът ѝ проникна в нея заедно с троянски финансов трансфер и започна да претърсва записите на клиентите за пет дни преди и след деня, в който Микеланджело ѝ бе казал, че адвокатите са пристигнали.

И трите сестри бяха излезли. Мелани даде инструкции на наблюдателната програма да ги проследи и да запише каквото успее от протоколите по сигурността, докато те се качваха нагоре.

— Хей, Саския, ела тук, взех ти униформата — каза Мърдо. — Знаех, че имам една тук някъде.

На Мелани ѝ стана интересно, че бе изчакал сестрите да излязат. Тя вдигна ръка с длан към вратите на шкафчетата, докато минаваше покрай редицата. Базовото сканиране намери някои доста интересни предмети вътре.

Мърдо носеше тъмночервен работен комбинезон. На джоба на гърдите му бе изписано името му.

— Сложи това — каза той. Едната му ръка ѝ подаваше малка дрешка от някаква блестяща черна материя, а в другата държеше набрана бяла престилка.

Мелани осъзна, че това е костюм на френска камериерка. За малко да се изсмее. Мърдо не просто беше стереотипен, беше истинско клише.

— Открих трима възможни пациенти, които са съвместими със зададените параметри на търсене — каза е-кономът ѝ. Файловете изскочиха във виртуалното ѝ зрение; нямаше коментари относно естеството на лечението, което получаваха, само цената, която

изненада дори нея. Всеки файл включваше и стаята, отделена за пациента, за да могат да изпращат сметките им там.

— Хайде, миличка, това носят всички от почистващия персонал — каза Мърдо с благоразумен тон.

Мелани активира втора група ОВ-татуси и вмъкна в системата заповед за ограничаване на достъпа до стаята. Така никой нямаше да може да използва комуникационните ѝ функции.

— Хм, не мисля така.

Тя щракна с пръсти. Едно от шкафчетата, покрай които бе минала току-що, се отвори.

Гарата с панорамните кабелни коли се намираше в източния край на Северния кей. Алик, Лушъс Ли и Мархол придружиха Робин Биърд през залата с билетните каси до платформата за заминаване. Не използваха сила, нито говореха помежду си, но той винаги се намираше в центъра на малкия триъгълник, който оформяха. Ако Агента беше толкова добър, колкото твърдеше Биърд, значи щеше да разполага с наблюдатели в тълпите, които се отправяха към ресторант „Дървесния град“.

Платформата беше издигната на няколко метра над Северния кей и представляваше проста метална решетка, над която бяха изпънати кабели, опрели се в огромно дърво, чиито клони се извиваха нагоре. Алик погледна назад и видя проблясъците на Триделта на няколко километра от другата страна на реката.

Една кабелна кола се плъзна от сияйната джунгла и поспря за малко на платформата отсреща, където няколко служители слязоха от нея. След това се скри в сградата с двигателя, която се издигаше над гарата, преди да се появи отново няколко мига по-късно и да спре пред малката група пътници. Вратата се отвори и колата се запоклаща като мудно махало на стоманения кабел. Стюардът заприканва хората да влязат вътре.

Имаше места за десет души, подредени в кръг около централната носеща греда. Алик зае едно от най-близките до вратата. Биърд седна до него.

Когато и десетте места се запълниха, стюардът затвори вратата и даде знак, че всичко е готово. Колелата над тях задвижиха кабела с

тътен и колата потегли бавно към джунглата.

Местните еколози бяха протестирали многократно, когато операторите на кабелните коли подадоха молби за разрешение за работа. Ненамесата на територията на джунглата всъщност беше заложена като част от конституцията на Илюмината и независимо какви свободи си позволяваха със законите, жителите на Триделта уважаваха уникалната околна среда. Да се засади растение от Илюмината някъде другаде беше изключително трудно заради сложните почвени бактерии, от които се нуждаеха дърветата, за да виреят. Фиданки в саксии се продаваха на ентузиастични ботаници, но никой никога нямаше да успее да пресъздаде тези гори на друг свят. Затова еколозите не искаха грамадни машини да започнат да режат дървета, за да поставят постове за кабелни коли, и да кастрят клони, за да осигурят свободен коридор през преплетения дървесен балдахин.

След десетилетие правни сражения операторите бяха спечелили разрешителното си, тъй като бяха доказали, че дейността им ще причини минимални щети. Еколозите с недоволство признаха, че след като кабелните коли започнаха работа, екологичните щети всъщност са намалени. Хората, които преди незаконно вървели по кея и се гмуркали към джунглата, чупейки малки клони и мачкайки филизи, за да се насладят на изживяването, сега използвали кабелните коли. Методът бил евтин и позволявал да разгледат растителността отблизо в много по-голям комфорт. Джунглата от страна както на Северния, така и на Южния кей, започнала отново да се сгъстява след век на нанесени травми и злоупотреба.

Прозорците на кабелната кола не бяха преградени със стъкло. Алик виждаше как сияещите листа минават само на метър от него. Постара се всячески да не зяпа панорамата и да проверява Биърд на всеки тридесет секунди. Освен това получаваше новини от полицейския екип на Северния кей, който докладваше за всеки, качил се на кабелна кола след тях. Никой не отговаряше на описанието на Агента, което Биърд им бе дал. Алик бе видял маршрута на кабелната кола през джунглата по-рано този следобед, когато с останалите от екипа бяха отишли до „Дървесния град“, за да разузнаят напред и да установят позициите си. Джим Нуан оглавяваше екип за арест от петима, които чакаха около ресторанта. Всички бяха флотски офицери в пълни бронекостюми. Дори Агента да бе довел със себе си

телохранители с невронно свързани оръжия, нямаше начин те да се противопоставят на такава огнева мощ. Нито пък имаше накъде да побегнат. Панорамният маршрут бе дълъг десет километра.

Отне им двадесет и пет минути, за да стигнат до „Дървесния град“. Кабелната им кола се плъзна върху платформа, идентична на първата на Северния кей, и усмихнатите пътници слязоха на нея. Ресторант-барът беше построен от вносен дървен материал — големи яки дъбови греди от европейските гори оформиха дълъг сал, издигнат на четири метра от земята. Нямаше покрив, всички седяха направо под балдахина на джунглата. От едната страна се намираше барът, а другата бе заета от ресторанта, чиито маси бяха резервирани седмици преди това.

Както се бяха разбрали, Биърд седна на една празна маса в бара и си поръча бира на сервитьорката. Алик, Лушъс и Мархол се настаниха на столове до малкия бар, който обикаляше един от големите дървесни стволове. Мархол си поръча най-скъпата вносна бира, която присъществаше в менюто. Алик пренебрегна тъповатия детектив и започна да отпива от минералната си вода.

Обади се на Паула и каза:

— Вътре сме. Биърд чака да осъществи контакт. Полицейските хеликоптери чакат в готовност да ни измъкнат веднага щом извършим ареста. С тях е Вик; не му хареса, но му дадох да разбере, че единствената алтернатива е да се върне в Париж.

— Добре. Организацията звучи на ниво. Бернадет току-що влезе в кулата „Гринфорд“. В нея има изключително скъпа клиника на име „Сафрън“, която предлага невронно свързване и базова модификация на ДНК, както и други неща. Така че, освен ако не е решила да се качи на въздушния кораб, смятаме, че това може би е целта ѝ; вероятно за да смени самоличността си или за да се срещне с някой, който се е подложил на лечението.

— Знае ли, че още я следите? — попита Алик.

— Не мисля. Оттеглихме се на голямо разстояние в три часа следобед. Тя си мисли, че сме я загубили.

— Добре. Ще ти се обадя веднага щом Агента е наш.

— Какво става? — попита Мархол. Разговорите около бара утихваха бързо. По лицата на хората се появяваха изненадани изражения.

Е-кономът на Алик го уведоми за появяването на нови приоритетни новини. Дори нямаше нужда да се свърже към тях. Барманът включи портала зад бара и пушна предаването на Алесандра Барон. Уилсън Кайм стоеше на издигнат подиум и правеше обръщение към медийния корпус в Пентагон-II.

— Флотилията от звездни кораби клас „Москва“, която беше изпратена, за да нанесе удар над червеевата дупка, известна като Портата на Ада, се завърна в комуникационния обхват на Федерацията. Трябва да ви съобщя със съжаление, че атаката е била неуспешна. Ракетите ни не са успели да стигнат до целите си. Портата на Ада си остава непокътната и напълно функционираща, както и помощните червееви дупки, които я свързват с Изгубените²³.

— О, мамка му! — изсумтя Мархол.

— Първите са разработили метод за отклоняване на релативистичните ни снаряди „Дювоа“ по време на полета им — каза Уилсън. — Искам да наблегна на факта, че този неуспех в никакъв случай не е фатален за кампанията ни. Флотът все още разполага с възможности да се противопостави на всеки нов акт на агресия от страна на Първите.

— Глупости.

На Алик много му се искаше мнението му да не съвпада с това на Мархол.

— Сър — каза тихо Лушъс. — Това той ли е?

Агента премина през бара, докато всички гледаха новините. Носеше костюм от тънка кожа, която проблясваше като суров петрол под меката светлина на дърветата. Момичето, което държеше под ръка, беше облечено в оскъдна кремава дреха с ресни по ръба; беше висока и мускулеста като маратонец.

— Робин — каза Агента с приятен за ухото глас. — Колко ми е приятно да те видя отново.

Биърд откъсна поглед от прожектирания образ на адмирала. Лицето му омекна в тъжно изражение.

— Съжалявам — беше всичко, което каза.

Устата на Агента се сви в гримаса на аристократично неодобрение. Силовото му поле се включи и изкриви тъмните

вълнички, които течаха по плата на костюма му. Момичето изпъна ръце и от плътта на китките се плъзнаха малки отвори. По лицето и шията ѝ засветиха сини и зелени ОВ-татуси, които пратиха тънки, блестящи като змии линии под роклята ѝ. Тя започна да се върти бавно и да покрива с поглед всички клиенти. Тези, които бяха най-близо до нея, поеха уплашено дъх и се притиснаха към облегалките на столовете си.

— Ваш ред е — нареди Алик на екипа за арест. Собственото му силово поле се включи и го обгърна в нимб от меко блещукане.

— Искаш ли и ние да се намесим, шефе? — попита Вик.

— Почакайте.

Момичето се завъртя невероятно бързо и насочи ръце към Алик. Кожата на предмишниците ѝ се покри със странни комбинации от вълни. Хората, които седяха на масите между двамата, отскочиха трескаво настрана и образуваха широк коридор от празно пространство.

— Отдръпнете се — прошепна Алик на колегите си полицаи. След няколко секунди вече стоеше сам на бара. Адмирал Кайм продължаваше да говори зад него, гласът му беше заглушен до жужащо бучене.

— Няма как да се измъкнете — каза Алик на Агента. — Нека просто запазим спокойствие. Изключете оръжията си. Телохранителите ти могат да си отидат. Ти ще дойдеш с нас.

— Нима това трябваше да ми подейства окуражително? — попита Агента. Звучеше истински заинтригуван.

— Мога да пробия защитата му — каза момичето. — Прост правителствен костюм е, лесна работа. — Тя се усмихна и показа сребристоробели зъби.

— Звучи ми разумно — каза Агента.

Джим Нуан се приземи на дървената повърхност на бара с тежко тупване. Беше облечен в пълна броня и носеше плазмена карабина. Насочващият ѝ лазер изрисува малка червена точка върху челото на Агента. Изгънчената усмивка се изпари от лицето му. Още двама души от екипа за арест скочиха върху бара от позициите си в джунглата. Оръжията им бяха прицелени върху момичето.

На няколко метра от треперещия Биърд трима мъже, обгърнати от силови полета, станаха от масата си. Насочиха невронно свързаните

си оръжия към членовете на екипа. Последните двама агенти на флота пристигнаха на платформата. Още един самотен клиент се завъртя върху стола си на бара и се прицели в детективите, които бяха включили силовите си полета. Останалата част от бара, разчертана от тънките рубинени линии, бе потънала в пълна тишина. Хората се бяха сгушили в столовете си, а лицата им бяха разкривени от ужас; двойките се бяха прегърнали.

— Мисля, че на това се казва мексикански пат — каза Агента. — Предлагам всички да се оттеглим и да помислим над това, което каза адмиралът. Точно сега има по-важни въпроси, на които трябва да обърнем внимание, не мислите ли?

— Не — каза Алик. Не успя да предотврати напрежението в мускулите си — никога не бе познавал такъв страх; по време на битка ужасът от възможността да те застрелят трае най-много няколко секунди. А тук ситуацията се проточваше все повече и той нямаше представа как да сложи край. Това копеле, Агента, просто отказваше да послуша гласа на разума. Алик успяваше да мисли само за това кога за последно е свалил спомените си в защитен трезор; ако всички откриеха едновременно огън, нямаше начин клетката му с памет да оцелее. Дори в тази ситуация обаче не можеха да си позволят да отстъпят.

— Шефе, разполагаме с достатъчно огнева мощ, за да те подкрепим — каза Вик. — Можем да сме там за няколко минути.

— Не. Не можете да стреляте, докато сме в „Дървесния град“, това ще се превърне в касапница.

— Просто ни позволи да дойдем при теб.

— Чакайте!

Усмивката на Агента не слизаше от лицето му.

— Ако открием огън с толкова мощни оръжия, могат да се очакват поне осемдесет процента жертви сред цивилните — каза той. — Готови ли сте да поемете подобна отговорност?

— Няма как да си тръгнеш оттук — каза Алик. — Има само една кабелна кола и ние я контролираме.

— По дяволите, човече — извика някакъв мъж. — Прояви малко разум. Ще избиеш всички ни.

— Точно така — изръмжа Алик.

— Има много начини да се измъкна — каза Агента. — Сега ще започна да отстъпвам от вас. Ако се опитате да ме спрете, ще понесете

отговорност за последвалото клане. Помисли за това, господин правителствен служител.

За един кратък миг Алик обмисли дали да не се обади на Паула и да я попита какво, по дяволите, да направи. „Не! Не и на нея.“

— Шефе? — попита Джим. — Какво да правим?

— Действайте, аз ще отпраща първия изстрел — каза Алик.

— Ако не виждах паниката в очите ти, можеше да... — Агента се намръщи и погледна нагоре.

Алик чу рев, който ставаше все по-силен. Няколкото сензорни импланта, с които разполагаше, не можеха да открият произхода на шума.

— Джим? Виждаш ли какво е това?

— Три огромни източника на енергия точно над нас.

Алик рискува да погледне към флуоресциращия балдахин от потрепващи листа.

— Хеликоптери? Вик, това ти ли си?

— Не, шефе — отговори Вик.

— Спускат се твърде бързо — каза Джим. — Не са хеликоптери.

— Вик, идвай насам — нареди му Алик.

— Вече сме на път.

В „Дървесния град“ се заби топка плазма и проби с лекота крехкия навес от клони и листа, удряйки дървената платформа точно между Алик и Агента. Дъбовите греди се пръснаха на мига и разпространиха смъртоносен облак от трески с размерите на човешки ръце. Силовото поле на Алик пламна в ярколилаво, докато тлеещите кинжали удряха по него. Ударите им го избутаха назад към бара. Навсякъде се завихриха пламъци, последвани от спирали черен дим. Подът се наклони под такъв ъгъл, че Алик диво заразмахва ръце, за да се задържи. Все пак успя да се хване за ръба на бара.

Както екипът за арест, така и телохранителите на Агента откриха огън към нощното небе. Клиентите на бара пицяха, половината просто заради шока, а другата половина заради дървените сърпове, забили се в незащитената им плът. Още плазмени снаряди удариха дървения сал и го натрошиха на нацърбени парчета. Хора и мебели полетяха навън от взривовете. Листата и клоните започнаха да горят и бълват дебели струи дим.

— Дори не си го помисляй — извика Алик и насочи йонния си пистолет към Агента.

Той се засмя. Няколко червени лазера пробягаха по очите на Алик.

— Убийте го — извика Агента.

Два плазмени изстрела удариха силовото поле на Алик. Върху него запълзяха врящи бяло-лилави изпарения. Малки локализиращи пренатоварвания позволиха на горещи електронни пипала да се впият в дрехите и кожата му. Мимолетните пробождания бяха неимоверно болезнени и го потопиха в безпомощни гърчове. Той изпусна бара и се срути върху опасно наклонения под. Около него избухна рев, след като офицерите от флота започнаха да стрелят по телохранителите. Алик осъзна, че се е превил в основата на високия стол. Ретиналните му импланти филтрираха яркостта и му показаха Агента, който се държеше здраво върху парчето от пода, на което се намираше, и се извиваше, за да погледне нагоре и назад.

Три бронирани фигури преминаха през ада, който бушуваше над порутения ресторант. Носеха реактивни раници, чиито струи пищяха с енергията на звуково оръжие. Един се приземи точно до Агента. Удариха ги едновременно плазмени и йонни изстрели, които пратиха нажежени до бяло камшици към изпотрошените маси и столове. От точките на контакт се понесоха пушек и струи пяна. Една от брониранияте фигури се наведе и стовари енергоизточваща мрежа върху гърба на Агента. Той се опита да се отгласне от пода, но върху раменете му се стовари брониран ботуш и го залепи обратно за повърхността. С разширяването на мрежата върху силовото му поле се разрастваше тъмно петно.

— Джим, можеш ли да ги спреш? — попита Алик. Е-кономът изкарваше във виртуалното му зрение списък с импланти и ОВ-татуси, които отказваха да работят. Всичко беше в стандартен зелен текст.

— Да спра какво?

Алик стреля с йонния си пистолет по брониранията фигура над Агента. Изстрелът дори не напрегна силовото поле.

— Къде си?

— На пода.

Алик стреля отново, този път се прицели в дървените греди, на които стоеше бронираният нападател. Те се пръснаха на парчета и

мъжът се свлече в дупката, махайки с ръце във въздуха.

— Има един на твоето ниво; погрижи се за него — каза Алик. Оцелелият брониран мъж насочваше гранатомет към Алик. — Майк, Ян, Найрий, някой може ли да открие огън по онзи до Агента?

— На мушка ми е — отвърна Ян.

Последва експлозия, която завъртя Алик върху наклонения под и удари главата му в основата на бара. Силовото поле успя само частично да поеме удара. Той се задави от болка. Пламтящите руини на „Дървесния град“ се завъртяха около него. Хората скачаха от оцелелите участъци на пода в тъмното пространство отвъд; бяха обгърнати от пламъци, които се извиваха в нощта, съскайки с оранжеви искри. Писъци прорязваха въздуха, но бързо биваха заглушавани от нов изстрел на пушка или от взрив на плазмена граната. Едно от големите дървета, около които беше построен „Дървесния град“, започна да се накланя. Мудното му движение ставаше все по-устремно.

Силовото поле на Агента проблесна и замря. Пламъци прогориха пътя си през лъскавия му кожен костюм. Кожата му почерня и той запищя. Бронираната фигура над него вдигна ръка. Алик видя сред ослепителните пламъци проблясъка на хармонично острие.

— Ян! — извика Алик. — Отново.

Хармоничното острие се стрелна надолу. Залп от плазмени снаряди се заби в бронираната фигура в мига, в който тя обезглави Агента. Алик извика в ужас, когато главата на Агента заподскача по огънатите греди на пода и от врата му плисна кръв. Късата коса беше опърлена и димяща. Никога нямаше да забрави стреснатото изражение на лицето на Агента, докато главата му се търкаляше към ръба на платформата.

Изстрелите на карабините избутаха настрани бронирания нападател, той загуби равновесие и се прекатури върху килнатия под. Енергийните намотки, които се увиваха около костюма, смачкаха натрошените дъбови греди. Миниатюрната светкавична виелица изведнъж смени посоката си и се изви нагоре, когато огромната тежест на срутващото се дърво се свлече надолу. Броненосецът, подът и трупът на Агента изчезнаха под вихрещ се маса от пламъци, която смаза оцелеялата част от бара. Алик усети, че гредите най-сетне поддават. В следващия миг се премяташе във въздуха и махаше

трескаво с ръце и крака. Удари се здраво в земята, а силовото поле се изду около него като бодлива възглавница. То пое част от ударната сила, но той усети как няколко от ребрата му се пукат. Повърна безпомощно. Главата на Агента заподскача по влажната почва до него. Кожата беше овъглена и се белеше от почернелите кости. Въпреки болката и гаденето Алик съобрази да я сграбчи. Отвратителното нещо се намираше в сгъвката на ръката му, когато бронираният костюм се появи над него.

— Джим?

— Опасявам се, че не, шефе — избумтя гласът на Тарло сред какофонията. Той насочи към него плазмена карабина. Цевта ѝ спря на пет сантиметра от лицето на Алик.

— Майната ти, предател — озъби му се той.

Точно до тях експлодира граната и запрати и двамата във въздуха през облак от почва и дървесни късове. Алик се удари в дървесен ствол на два метра над повърхността и падна надолу като камък. Силовото му поле проблясваше около него на ръба на пълното изтощение, което позволяваше на свръхнагретия въздух да се плъзне болезнено по наранената му плът; зеленият виртуален текст се превърна в хаотични хоризонтални завъртулки на фона на оранжев пъкъл. През мъглата от болка той видя димяща черна буца — главата на Агента, все така търкаляща се по пушещата земя надалече от него.

Тарло вървеше към нея. Алик опита да се изправи. Лявата му страна беше напълно изтръпнала.

— Ян! Джим! Някой да ми помогне!

Тарло вдигна главата. От реактивната му раница се изстреляха две копия от почти невидим пламък и той се издигна към ослепителното пожарище, което поглъщаше дървесния балдахин. Дирята му изпрати надолу каскада от огромни синьо-бели искри.

— Вик, застреляй го, просто го свали от небето, не му позволявай да я отнесе, клетката му с памет е там. Вик, това е Тарло. Вик?

Гласът му затихна в хленч. Той се обърна по гръб и насочи йонния си пистолет към падащото оперение от искри, там, където бе изчезнал Тарло. Беше готов да стреля по него. Но ръката му беше празна. Кожата беше разкъсана и кървеше, два пръста бяха огънати назад там, където ставите му бяха счупени.

— Ще те намеря — изхриптя той към роящите се пламъци, докато жегата го заливаше от всички страни. — Ще те намеря, копеле.

Мелани стигна до третия етаж на клиниката „Сафрън“, преди да забележи, че нещо не е наред. Наблюдателните програми, които толкова внимателно бе инфилтрирала в системите на двата етажа под нея, вече не отговаряха. Всъщност цялата мрежа на тези два етажа бе изключена.

Тя спря и прегледа оскъдното количество информация, до което имаше достъп. Досега бе инфилтрирала само три системи на този етаж и програмите ѝ не ѝ казваха нищо. Мрежата на клиниката със сигурност не бе задействала аларма, което беше изключително странно. Програмите за управление трябва да бяха забелязали изключването. Не че можеше да изпрати запитване до тях.

Засега бе минала само покрай неколцина от нощната смяна, техници, дълбоко унесени в разговорите си. Не ѝ бяха обърнали никакво внимание. Сестринската униформа, която бе облякла, действаше като костюм със стелт покритие. В коридора нямаше никой; тя го провери по дължина, несигурна какво да предприеме. Една от стаите, които ѝ трябваша, се намираше вдясно на другия край, едва на тридесет метра от нея.

Части от мрежата на този етаж започнаха да се изключват.

— По дяволите — изсъска тя. Някой сигурно проникваше в електронните системи на клиниката и отгоре на всичко се справяше много по-добре от нея. Затваряха цялото място процесор по процесор.

На три метра зад нея имаше стълбище. Мелани хвърли последен поглед към апартамента „Николас“ в другия край. Беше толкова близо... един от адвокатите се намираше зад вратата. Само че през клиниката може би се придвижваше нова банда от хората на Алесандра. А ако те знаеха, че тя е тук, значи бяха уведомили и адвокатите.

„Защо някой, който работи за Алесандра, би се промъквал тук? Те всички са на една и съща страна.“

Мелани забързано пое обратно към вратата на стълбището. Натисна лоста за освобождаване. Не се включи аларма; всички вериги около вратата бяха мъртви. Тя се отвори и разкри голямо находище на

електромагнитна дейност на стълбището. Ахна ужасена, когато бронирана човешка фигура опря пистолет в челото ѝ.

— Не мърдай — каза мъжки глас. — Не викай и не се опитвай да уведомиш когото и да било, че сме тук.

Мелани призова на помощ сълзи — не беше толкова трудно.

— Моля ви, не стреляйте.

Краката ѝ трепереха. Втора бронирана фигура мина покрай първата, последвана бързо от още пет.

„Ако са хора на Алесандра, значи тя наистина не си поплюва.“

— Обърни се — каза бронираният мъж. — Сложи ръце зад гърба си и кръстосай китки.

Бронираните се придвижваха по коридора. Мелани нямаше представа, че с толкова тежки и големи брони са способни на подобна бързина. Около китките ѝ се стегна тънка пластмасова корда.

— Ау!

— Тихо, или ще използвам неврозашеметител.

Беше почти сигурна, че имплантите ѝ могат да неутрализират това. Само че щеше да ѝ се наложи да ги активира — а дори да се справеше успешно, след това какво?

— Съжалявам — прошепна тя.

— Влизай вътре. — Той я избута на стълбището.

— Име?

— Ъ... Лалаж Вер, сестра съм към кожното отделение. — Усети, че нещо се притиска към ръката ѝ.

— Името е във файловете, но биометричните данни не съвпадат.

— Няма как да съвпадат — каза женски глас.

Мелани знаеше на кого принадлежи той. Дори докато изпускате дълъг дъх на облекчение, не можа да се сдържи да не трепне. В рамото ѝ се притисна твърда ръкавица и я завъртя обратно. На стълбището се бяха появили още десетина бронирани фигури, а една от тях беше значително по-ниска от останалите.

— Добър вечер, Мелани — каза дребната фигура.

— О, добър вечер, следовател Майо. Приятно ми е да се срещнем тук. — Държеше се наперено, за да прикрие разочарованието от това колко бързо Паула я бе разобличила въпреки тъмната коса и луничките.

— Открихме главния портиер долу — каза Паула. — Беше завързан за една пейка в съблекалнята; не че е имало нужда от това —

в кръвта му има толкова много наркотици, че дори не знае на кой свят се намира.

— Наистина? И позволяват на хора като него да работят тук? Изумена съм.

— Мен повече ме интересува какво правиш ти тук, Мелани.

— Репортерството стана твърде напрегнато за моя вкус. Мислех си да сменя професията.

— Мелани, тази нощ на карта са заложени човешки животи. Много животи. Ще те попитам още веднъж: Защо си тук?

Мелани въздъхна. Наистина нямаше как да се измъкне.

— Проследих адвокатите. Ясно? Не е престъпление. Те са престъпниците, и двете знаем какво са направили.

— Имаш предвид Сийтън, Далтра и Помански?

— Да.

— Те са тук?

— Да. Току-що го казах.

— Кога са пристигнали?

— Ти не знаеше ли? — каза самодоволно Мелани. — Подлагат се на лечение, откакто духнаха от Ню Йорк.

— Какво лечение? Невронно свързване на оръжия?

— Не съм сигурна, вие ме прекъснахте. Предполагам, че става дума за онова нещо с новата ДНК. Не е било евтино, каквото и да са им направили.

— В кои стаи са?

— Един от тях е в апартамента „Николас“ на този етаж; другите двама делят апартамента „Фенай“ на петия етаж.

— Добре, благодаря ти, ние ще поемем нещата оттук, Мелани.

— Какво! Не можеш просто да...

— Гроган, заведи я долу при Рене.

Ръкавици сграбчиха ръката ѝ под мишницата, метални пръсти се стегнаха болезнено.

— Ау! Ей, аз ги открих, поне може да ме оставите да отразя ареста в репортажа си.

— Не бих го препоръчала. Обстановката не е безопасна.

— Справях се добре, докато не нахлухте вие. — Тя млъкна. Ако Майо не знаеше, че адвокатите са в клиниката, тогава какво...?

Гроган я издърпа към стълбите. Костюмът му беше твърде мощен, за да може Мелани да му противодейства.

— Трябва да ми дадеш нещо, Майо.

— Ще говорим по-късно. Дълго.

На Мелани не ѝ хареса как прозвуча това.

— Нова тактическа информация — каза Паула на екипите за арест. — Вече имаме данни за три нови враждебни субекта в допълнение към Бернадет. Възможно местоположение: един в апартамента „Николас“, двама във „Фенай“. Имайте предвид, че може да има и още. Изглежда, там агентите на Звездния странник минават през процедури по невронно свързване.

Картата във виртуалното ѝ зрение показваше позициите на бронекостюмите. Тя бързо пренареди целите им и прикрепи по трима от членовете на екипите към всеки адвокат.

— Хоше, можеш ли да прегледаш системите, които иззехме? Бих искала потвърждение за това, което Мелани ни каза.

— Сега работим по въпроса. Не знаех, че е толкова добра.

— Мелани започва да ме интересува живо. Първо обаче ще трябва да се справим с клиниката.

— Мрежата на третия етаж е изключена — каза Хоше. — Установяваме програмите си на четвъртия и петия, подготвяме проникване на шестия.

— Това е добре. — Паула проучи картата. — Уорън, придвижи се на четвъртия етаж.

— Разбрано.

— Рене, когато Мелани стигне при твоя екип, искам да я задържиш, но да я отделиш от останалата част от персонала на клиниката; не ѝ позволявай да се обажда на никого. Това е важно.

— Разбрано.

— Каква е ситуацията в периметъра?

— Всичко е под контрол. Изглежда, половината полиция на града е тук.

— По дяволите, от това се тревожех. Някой над нас ще забележи какво правим.

— Имам потвърждение, тримата клиенти съвпадат с личностите на адвокатите — каза Хоше. — Мелани казва истината.

— Откриха ни — каза Уорън Халгарт. — Четирима членове на персонала и един клиент се изпречиха пред нас. Не можем да задържим всички.

Паула изруга, макар че всъщност бяха проникнали тихомълком доста по-надалеч, отколкото се бе надявала.

— Всички, минаваме на пълна скорост. Те знаят, че сме тук. Екипите за арест да настъпят веднага. И открийте Бернадет. — Тя се залепи за стената, за да позволи на останалата част от екипа на третия етаж да се разгърне извън стълбището.

— Мамка му — възкликна Уорън. — Клиентът има невросвързани оръжия. Стреля по нас.

— Един от адвокатите ли е? — Картата на Паула получаваше нова информация. Екипите се разгръщаха на всеки етаж. Матю Олдфийлд водеше петима офицери към апартамента „Фенай“, а Джон Кинг затягаше хватка около „Николас“. Едва една трета от персонала на клиниката беше свален долу при Рене, където хората щяха да са в безопасност.

Тя чу тъпия грохот от експлозия. От тръбите, които се нижеха над бетонното стълбище, западаха пращинки. Чуха се нови експлозии. Последваха крясъци. Хоше използва агресивни инфилтриращи програми и взе пълен контрол над мрежата на клиниката.

Паула изтегли плазмените си карабини и излезе в коридора. Хората отваряха врати, поглеждаха навън и започваха да крещят. Затръшваха се врати. Броненосците ги отваряха с ритници и издърпваха ужасените работници и клиенти. Джон Кинг и двамата му съекипници свалиха с изстрели вратата на апартамента „Николас“. Отвътре излетя плазмен снаряд. Писъците в коридора достигнаха до кресчендо.

— Изключи оръжията си и излез навън — изгърмя високоговорителят на Джон.

В апартамента „Николас“ избухна голяма експлозия. В коридора се посипаха отломки, навън заизлиза пушек.

— Той взриви дупка в пода — извика Джон. — Скочи на второто ниво.

— Разбрано — извика Марина. — Разгръщаме се.

Екипът на Джон щурмува апартамента. Паула махаше на другите двама членове от екипа на третия етаж да се придвижат по коридора. Те влачеха със себе си работници и клиенти през отровните газове.

— Не оставяйте никого без придружител — предупреди ги тя. — Не и преди да са в ръцете на медиците криминалисти.

— Виждаме Бернадет — извика Уорън. — Придвижваме се към нея.

Паула се обърна и се спусна към стълбището. Нова експлозия изключи светлините. Виждаше клиниката чрез микрорадара и инфрачервеното си зрение. Активираха се пръскачки и противопожарната аларма запищя. Таванът пред нея се изду надолу, по стените от всяка страна започнаха да се роят дълги пукнатини.

— Тя няма да се предаде — каза Уорън. — Към нея се присъедини нов враждебен субект. И двамата са с неврооръжия.

— Можеш ли да я обезвредиш? — попита Паула.

— Никакъв шанс.

Паула стигна до стълбището и в този миг по бетонния тунел пробягаха вибрации от нови експлозии. Включи се аварийното осветление, силна жълта светлина проряза плътната сива пушечна мъгла, която се виеше по широкото стълбище. Дълъг конвой от бронирани фигури придружаваше присвитите пленници надолу по стълбите. Тя ги избута и мина покрай тях.

— Влязохме в сражение с двама враждебни — каза Матю. — Бяха в апартамента „Фенай“.

— Заловете ги живи, ако е възможно — каза Паула.

— Ще направя всичко възможно.

— При нас паднаха късове от горните етажи — каза Рене. — По целия площад пада стъкло.

— Някакви тела? — попита Паула. — Ако силовите им полета са достатъчно добри, могат да се опитат да скочат и да се измъкнат.

— Още не.

— Оглеждайте се.

Експлозиите и шумът от плазмените изстрели бяха затихнали, когато Паула нахълта на четвъртия етаж на клиниката. Елегантните стаи за лечение вече ги нямаше; половината от стените липсваха, отворила се бе гледка към цялото ниво. Навсякъде се виждаха отломки. Някои димяха, останалите бяха напоени с вода и синя задушаваща

пяна. По-голямата част от етажа също се бе срутила, оголвайки структурните греди на „Гринфорд“. За щастие последните поне бяха непокътнати. От няколко дебели тръби плискаше вода, която се събираше в огромни мръсни локви на пода. Всички стъклени прозорци бяха пръснати. Сред разрухата лежаха няколко тела.

— По дяволите! — възкликна Паула.

— Съжалявам — каза Уорън. — Трябваше да ги елиминираме.

— Добре. Къде са труповете? Трябва да направим ДНК потвърждение.

— Ето там.

Той се покатери върху купчините отломки и я поведе около сърцевината на кулата. Няколко бронирани фигури бяха заети да измъкват ранените оцелели навън.

— Мисля, че са тези двамата.

В шлема си Паула смръщи нос. Двете тела бяха тежко обгорени и премазани от стоманени греди и бетонни участъци. Мръсна вода облизваше обгорените им крайници. Останките от дрехите им се бяха превърнали в парцали почернял плат. Паула разпозна парченце от тъмосините панталони, които Бернадет бе носила, докато я преследваха из Триделта. Части от тялото ѝ бяха непокътнати — там, където сигурно са били ребрата на имплантиран вътрешен скелет със силово поле. Ръцете ѝ бяха белязани от разкъсвания от взривили се енергийни клетки, от онези, които се ползваха за хранване на оръжия. Паула издърпа малко устройство за четене на ДНК и докосна късата и дебела зъбчата проба до част от ненаранената кожа.

— Тя е — каза Паула, когато данните се занизаха във виртуалното ѝ зрение.

Другият труп беше малко по-едър. Вероятно беше на мъж. Паула го огледа. Всички наранявания по крайниците му бяха нанесени от външна сила. Определено не бе използвал силово поле. Изгорелите външни слоеве на тялото му нямаше да разкрият нищо на ДНК-четеца ѝ; наложи се да стисне зъби и да натика зъбеца на сондата през увредените тъкани, за да стигне до вътрешните органи.

— Не ми изглежда да е бил невронно свързан.

Тогава забеляза късовете дрехи по него — платът беше в същия тъмночервен цвят като униформата на клиниката „Сафрън“. ДНК-то му не беше регистрирано в базата данни на Отдела по сигурността на

Сената. Тя нареди на е-конома си да се свърже с полицейските и граждански досиета на Триделта.

— Сигурен ли си, че това е вторият? — попита тя.

— Не съвсем — каза Уорън. — Оттук идваше цялата съпротива.

— Но си сигурен, че по вас стреляха двама?

— Без съмнение.

— Джон, добра ли се до твоя обект?

— Да. ДНК-то е странно. Има вариации по цялото тяло, но някои от тях съвпадат с това на Далтра.

— Благодаря ти. Матю, ами ти?

— Свалихме двама. Самоличността на единия е сигурна: Помански. Опитваме се да съберем второто тяло. Няма много от него.

Паула се взря в неидентифицирания труп.

— Бернадет осъществи контакт с четирима неприятели. Кой е бил той тогава?

Тя понечи да се завърти в кръг, но се спря почти на мига. В сърцевината на кулата, на пет метра от нея, имаше широка цепнатина.

— По дяволите, това е асансьорната шахта.

Въздушните сензори показваха, че шахтата продължава още шестдесет етажа нагоре, като на всеки от етажите вратата бе затворена. Двадесет етажа по-долу беше блокирана от асансьора. Тя накара и двата сензора-птици да се гмурнат надолу. Люкът на върха на асансьора зееше разкъсан. Сензорите-птици си пробиха път през огънатия метал и влязоха в асансьора. На дъното имаше дупка, която разкриваше останалата част от шахтата, водеща към подземията на „Гринфорд“.

— Внимание, всички, имаме пробив. Един човек, може би повече. Случило се е най-много преди седем минути. Това е достатъчно, за да излязат. Рене, затегни периметъра.

Рене беше гневна, че ѝ се падна да наблюдава периметъра. След всичко, което се бе случило в парижкия офис напоследък, ѝ се искаше да облече брониран костюм и да нарита сериозно количество задници. Задълженията ѝ обаче включваха изграждането на барикади и свързка с местните полицаи. Всички, свалени от клиниката, трябваше да бъдат прегледани, а самоличността им — потвърдена. Много от тях щяха да

се окажат някакви престъпници, предвид естеството на клиниката, така че съществуваше голяма вероятност да разполагат с невросвързани оръжия. Паула постоянно повтаряше колко е важно да държи здраво периметъра. Беше хубаво отново да работи с шефката си, но просто ѝ се искаше да е на върха на операцията. Не можеше да прецени дали Паула ѝ е дала периметъра заради подозренията, които бе таила доскоро към нея. Дори фактът, че бе фигурирала в списъка със заподозрени, я бе шокирал. Само че шефката им беше такава, логична до мозъка на костите. Рене още не можеше да осъзнае предателството на Гарло. Познавах се почти от петнадесет години.

Залите, които бяха организирани в подземията, започваха да се запълват с хората от клиниката. Сраженията бяха приключили. По площада вече не падаха отломки, макар че по фасадата на кулата „Гринфорд“ още се стичаше вода от зеещите прозорци.

Рене zakрачи по ръба на полицейските барикади, взирайки се в тъмното небе. Таваните на клиниката се виждаха лесно; лишени от стъклата си, строшените прозорци блещукаха с ярка кехлибарена светлина в контраст с останалата част от черното туловище на кулата — това беше единственото осветление на височина над десет метра в целия град.

По барикадите на стража стояха полицаи и патрулни работи, които удържаха любопитните граждани на разстояние. Рене отбеляза със задоволство колко са бдителни въпреки новините за звездните кораби.

— Тук долу няма никой, шефе — каза тя на Паула. — Искаш ли полицейските екипи да започнат претърсване на долните етажи?

— Не още. В момента Хоше блокира всички етажи. Ще трябва да запечатаме цялата сграда и да сканираме всички, които излизат от нея.

— Дълга нощ се очертава.

— Така изглежда.

— Чу ли, че звездните кораби са се върнали? Атаката се е провалила.

— Това не е добре.

— Значи Звездния странник е част от това?

— Не знам. Ще трябва да попитам адмирал Кайм.

— Познаваш адмирала.

— Да.

Рене знаеше, че не трябва да се изненадва. Но ако шефката ѝ познаваше Кайм, как така Колумбия я бе уволнил? А дали го бе направил? Дали не беше просто представление, което да накара предателя да отпусне гарда си? Когато ставаше дума за Паула Майо, всичко беше възможно. Тя никога не се отказваше от заподозрените си.

Рене се обърна, за да се върне в кулата „Гринфорд“, където Хоше бе разположил командния пост на операцията. Някой, който се отдалечаваше от тълпата отвъд барикадите, привлече погледа ѝ. Тя се намръщи. Момиче с буйна руса коса слезе от тротоара и закрачи през улица „Оуин“. Не косата накара Рене да се загледа след нея, а походката ѝ. Момичето почти се перчеше, държеше главата си нависоко и почти не си правеше труд да следи колите, които спираха заради нея. Подобна арогантност можеше да принадлежи на хлапак от някоя династия или на тръстафарианец от Велика фамилия. Точно типът високомерие, което Изабела Халгарт притежаваше в изобилие.

Рене се прехвърли през барикадата и разбута линията от зяпачи. Момичето се отдалечаваше от другата страна на улицата. Ръстът ѝ пасваше. Дрехите ѝ бяха неофициални, но скъпи: червен пуловер, къса плисирана пола в аметистово с тънки метални закопчалки, високи черни ботуши.

— Нуждая се от подкрепление.

— Какво има? — попита Хоше.

— Не съм сигурна. Мисля, че току-що видях Изабела Халгарт.

— Къде?

— Улица „Оуин“, близо до завоя към авеню „Ланвия“.

— Изчакай, моля, свързвам се с градските сензори.

Рене забърза по пътя, следейки трафика под око. Клаксоните заврещяха яростно по неин адрес, докато колите набиваха спирачки. Един велосипедист изруга, криволичейки покрай нея.

— Влиза в такси.

Момичето изчезна в синьо-зелена кола и вратата се затръшна.

— Номер? — попита Хоше.

— Не мога да видя, по дяволите. Логото е оранжев тромпет, на вратите е. — Тя повика едно такси. — Насочва се на запад. — Червеникавокафявата „Ейбълс Пума“ спря до нея. — Просто карай на запад — каза тя на шофьорската система.

— Добре, филтрирам системите за контрол на трафика за съвпадение — каза Хоше. — „Таксита Мъри“ имат тромпет на логото си.

— Рене, трябва ти подкрепление — каза Паула. — Не се приближавай до нея. Изключително опасна е.

— Няма. — Тя включи силовото поле на скелетния костюм. — Само наблюдавам.

— Добре, разполагам с полицейски екип с кола — каза Хоше. — В момента излизат от гаража „Гринфорд“.

Рене се бе притиснала към предното стъкло на таксито, а ретиналните ѝ импланти търсеха в трафика пред нея синьо-зеления ейбълс. ОВ-татусите ѝ докладваха за протичането на сложно сканиране около нея и веднага установиха източника. Тя се обърна рязко и видя Изабела Халгарт на тротоара, взряна право в нея. Дясната ръка на момичето беше вдигната и сочеше към таксито.

— О, по дяволите! — Рене затвори очи.

Мазерът удари захранващите клетки на таксито и те експлодираха с достатъчна мощ, за да повдигнат разпадащата се кола на три метра от земята. Силовото поле на Рене поддаде още в първата секунда. Въпреки това ѝ осигури достатъчно защита, така че когато парамедиците започнаха да събират частите от тялото ѝ, разпилени в широк радиус, откриха клетката ѝ с памет непокътната. След процедурата по съживяване Рене щеше да има възможността да си припомни смъртта си.

---

[1] Wharfside (англ.) — от страната на кея. — Бел.прев. ↑

Издание:

Автор: Питър Ф. Хамилтън

Заглавие: Освободеният Юда

Преводач: Александър Попов

Издание: първо (не е указано)

Издател: Издателска къща „ИнфоДАР“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: роман

Националност: английска (не е указана)

Редактор: Боряна Даракчиева

Коректор: Ангелина Вълчева

ISBN: 978-954-761-444-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/897>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.